

Gặp Được Tình Yêu Đích Thực

Contents

Gặp Được Tình Yêu Đích Thực	3
1. Chương 1: Gặp Nhau	3
2. Chương 2: Cái Nhìn Thoáng Qua	6
3. Chương 3: Thân Tình Ấm Ấp	9
4. Chương 4: Chúng Ta Chia Tay Đi	12
5. Chương 5: Tôi Tặng Lại Người Đàn Ông Đó Cho Cô	14
6. Chương 6: Nơi Này Đau, Làm Sao Chữa	16
7. Chương 7: Hôn Môi	19
8. Chương 8: Mặt Cạn Đỏ Rồi	20
9. Chương 9: Oan Gia Gặp Lại	22
10. Chương 10: Là Cô Ấy	24
11. Chương 11: Em Phải Chịu Trách Nhiệm Với Anh	27
12. Chương 12: Một Đôi Phúc Hắc	29
13. Chương 13: Phó Đình	31
14. Chương 14: Kẻ Níu Kéo, Người Cự Tuyệt	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16: Tim Đập Nhanh	39
17. Chương 17	41
18. Chương 18: Khiêu Khích	43
19. Chương 19: Sự Bá Đạo Của Anh	45
20. Chương 20: Chúng Ta Kết Hôn Đi	48
21. Chương 21: Âm Mưu Của Anh	49
22. Chương 22: Chịu Đòn Nhận Tội	51
23. Chương 23: Chắc Chắn Chết Ngay Lập Tức	54
24. Chương 24: Giằng Co	56
25. Chương 25: Mang Thai	58
26. Chương 26: Chạm Mặt	60
27. Chương 27: Thuyết Phục	63
28. Chương 28: Bí Mật Bại Lộ	65
29. Chương 29: Tấn Công Bất Ngờ	67
30. Chương 30: Tạo Điều Kiện Để Người Khác Phạm Tội	70
31. Chương 31: Làm Sao Chịu Được	72
32. Chương 32: Mệt Mỏi	74
33. Chương 33: Đi Coi Mất	76
34. Chương 34: Lựa Chọn Tốt Nhất	78
35. Chương 35: Nhận Giấy Chứng Nhận	80
36. Chương 36: Nhược Điểm Của Cô	83
37. Chương 37: Đến Nhà Ra Mất	85
38. Chương 38: Cố Ý	87
39. Chương 39: Gặp Mặt	89
40. Chương 40: Hôn	92

41. Chương 41: Vấn Đề Xưng Hô	94
42. Chương 42: Dây Dưa Không Dứt	97
43. Chương 43: Muốn Làm Khó Vợ Tôi?	99
44. Chương 44: Vị Khách Không Mời Mà Đến	101
45. Chương 45: Tư Thế Kỳ Quái	103
46. Chương 46: Tôi Không Hối Hận	106
47. Chương 47: Chúng Ta Về Nhà	108
48. Chương 48: Đút Cho Em Ăn	110
49. Chương 49: Anh Nổi Giận	112
50. Chương 50: Chỉ Có Cảm Giác Với Em!	115
51. Chương 51	128
52. Chương 52: Yêu Em	139
53. Chương 53: Anh Thất Tình	154
54. Chương 54: Ông Đây Không Phải Là Gay!	166
55. Chương 55: Ly Hôn? Rời Khỏi Chồng Của Em!	176
56. Chương 56: Tại Sao Em Lại Ngốc Như Vậy!	181
57. Chương 57: Đừng Cự Tuyệt!	185
58. Chương 58: Chủ Động Hiến Thân	194
59. Chương 59: Anh Ghen	197
60. Chương 60: Vợ, Là Lỗi Của Anh, Anh Sai Rồi!	201
61. Chương 61: Cho Em Đi Theo Anh	210
62. Chương 62: Trong Mắt Chỉ Có Em	213
63. Chương 63: Em Muốn Làm Cùng Anh!	219
64. Chương 64: Mẹ Có Khỏe Không?	228
65. Chương 65: Cô Không Phải Đối Thủ Của Tôi!	232
66. Chương 66: Muốn Có Một Đứa Bé	239
67. Chương 67: Đừng Rời Xa Anh!	245
68. Chương 68: Cô Chủ Động	250
69. Chương 69: Say Rượu Làm Việc Gì Sai.	253
70. Chương 70: Quà Tặng Không Mời Tự Đến	257
71. Chương 71: Có Chuyện Xảy Ra	261
72. Chương 72: Có Anh Thật Là Tốt!	265
73. Chương 73: Thật Khó Chịu.	267
74. Chương 74: Tự Dưng Khiêu Khích	273
75. Chương 75: Tổn Thương	277
76. Chương 76: Chạy Trốn? Em Dám!	281
77. Chương 77: Em Tặng Anh Điều Thích	284
78. Chương 78: Ở Cùng Nhau!	289
79. Chương 79: Người Đàn Ông Nằm Trong Vũng Máu	295
80. Chương 80: Cảnh Xuân Sắc Trong Sân Bay!	299
81. Chương 81: Cô Nhỏ Mọn!	308
82. Chương 82: Ừm, Mùi Vị Đây Rất Tuyệt!	312
83. Chương 83: Sự Khác Thường Của Anh	316
84. Chương 84: Tô Duyệt Mang Thai?	319
85. Chương 85: Người Nào Ghen?	324
86. Chương 86: Ba Người Phụ Nữ Một Sân Khấu!	327
87. Chương 87: Thì Ra Cảm Giác Đây Gọi Là Quan Tâm!	331
88. Chương 88: Ai Chuốc Say Em?	336
89. Chương 89	340
90. Chương 90: Sói Phức Hắc Vs Hồ Ly Phức Hắc	344
91. Chương 91: Ai Thắng Ai Thua?	349
92. Chương 92: Sắc Xuân Gợn Sóng Bên Trong Thuyền	353
93. Chương 93: Quy Tắc Ngầm? Anh Đến Rồi!	357
94. Chương 94: Tôi Sắp Làm Cha?	362

95. Chương 95: Được Làm Ba Làm Mẹ	366
96. Chương 96: Mở Hai Chân Là Tiền Chảy Vào Như Nước	370
97. Chương 97: Thế Nào Là Thỏa Mãn?	374
98. Chương 98: Kế Sách Đối Phó Tình Dịch	378
99. Chương 99: Những Năm Nay Cô Đã Sai Rồi!	381
100. Chương 100: Người Quan Tâm Nhất!	383
101. Chương 101: Thu Nhận Và Giúp Đỡ Chúng Tôi Đi!	388
102. Chương 102: Tình Dịch Tiềm Ẩn!	391
103. Chương 103: Thật Là Một Cô Gái Ngốc!	396
104. Chương 104: Kỹ Thuật Photoshop Thật Thần Kỳ	400
105. Chương 105: Ai Giấu Diễm Ai?	404
106. Chương 106: Ai Hàng Phục Ai!	407
107. Chương 107: Chị Họ, Đã Lâu Không Gặp	413
108. Chương 108	417
109. Chương 109: Bánh Ngọt!	420
110. Chương 110: A Ninh, Em Đã Trở Về	424
111. Chương 111	427
112. Chương 112	431
113. Chương 113: Đại Kết Cục (1)	434
114. Chương 113: Đại Kết Cục (1)	438
115. Chương 114: Đại Kết Cục (2)	442
116. Chương 115: Đại Kết Cục (3)	444
117. Chương 116: Đại Kết Cục (4)	447
118. Chương 117: Đại Kết Cục (5)	449
119. Chương 118: Đại Kết Cục (6)	453
120. Chương 119: Đại Kết Cục (7)	456
121. Chương 120: Đại Kết Cục (8)	461
122. Chương 121: Đại Kết Cục (8)	466

Gặp Được Tình Yêu Đích Thực

Giới thiệu

Cô uống phí ba năm, dốc bao tâm tư cuối cùng chỉ nhận được cái quay lưng tuyệt tình của anh ta. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-duoc-tinh-yeu-dich-thuc>

1. Chương 1: Gặp Nhau

‘Cuộc đời mỗi người ít nhất nên có một lần vì nửa kia của mình mà hy sinh trao ra...Không cầu mong được đơm hoa kết trái, không cầu mong được cùng nhau sánh bước, không cầu mong được đáp lại, thậm chí

không cầu mong anh phải yêu em, mà chỉ nguyện ước trong những năm tháng đẹp nhất của đời em luôn có anh xuất hiện....’

Trong phòng ngồi chờ, nét chữ xinh đẹp bay bổng uốn lượn trên tờ giấy trắng, Tô Duyệt uốn nắn viết xong một chữ cuối cùng sau đó còn cẩn thận đọc đi đọc lại mấy lần mới nở nụ cười hài lòng.

Chữ mình viết đúng thật là càng ngày càng tiến bộ.

Thẩm Gia Dũng thường hay nói nói chữ cô viết như giun bò, hừ, bộ giun biết viết chữ đẹp thế này ư?

Vừa nghĩ tới gương mặt điển trai của người yêu, trên gương mặt mịn màng trắng nõn của cô gái liền nở nụ cười ngọt ngào. Chắc bây giờ anh ấy vẫn còn đang bận làm việc, đồ đáng ghét này, không lúc nào biết tự chăm sóc cho bản thân hết, tối nay mình sẽ làm một bữa cơm tình yêu mang đến công ty cho anh ấy.

Thẩm Gia Dũng, hãy đợi em nhé!

Hôm nay công ty cử cô ra sân bay đón một vị khách quý, còn dặn đi dặn lại không được phép có bất kỳ sai sót nào, mà họ chỉ cho cô biết thời gian lịch bay và mô tả sơ sơ về người đó. Tối hôm nay Tô Duyệt mới biết người mình đi đón là đàn ông, còn lại cái gì cũng không biết, ngay cả tên cũng quên hỏi luôn.

Nếu bây giờ gọi điện thoại về hỏi, Tô Duyệt biết chắc mình sẽ bị chửi cho té tát.

“Hả, đã mười giờ rồi?” Tô Duyệt đứng bật dậy như lò xo, một tay cầm tờ giấy trắng, tay còn lại xách chiếc túi nhỏ màu xanh vội vàng đi nhanh về phía cửa ra vào.

Tô Duyệt kiễng chân rướn cao cổ, ló đầu nhìn dáo dác hy vọng có thể dựa vào trực giác của mình để tìm ra người nọ.

Nhưng cửa ở lối đi vừa được mở ra, người ở bên ngoài đổ xô ào ào để chen vào bên trong, còn người ở bên trong thì đang cố lườn lách để được ra ngoài. Tô Duyệt bị xô đẩy kẹt cứng trong đám đông, bên tai đầy những âm thanh ồn ào ầm ĩ khiến cô không nhìn thấy cũng không nghe được gì cả.

“Anh Ninh, người bên kia tới giờ vẫn không thấy xuất hiện, có cần gọi điện thoại hỏi xem thế nào không?” Trong sân bay đông đúc ồn ào, Từ Đồng cố gắng che chắn cho người đàn ông đang cố đứng nép sang một bên ở lối đi.

Ánh mắt đang nhìn văn kiện chuyển sang nơi cổ tay, anh ta liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, giọng nói từ tốn trầm ấm vang lên, “Đợi thêm một chút!”

“Nhưng mà.....” Từ Đồng đang tính nói tiếp nhưng đã bị ánh mắt lạnh lạnh của người đàn ông đứng cạnh ngắt lời. Người đàn ông ấy không cần nói câu nào nhưng vẻ uy nghiêm bẩm sinh tự nhiên mà có cũng đủ làm cho người khác không dám nghịch ý anh ta.

“Vậy để em đến trung tâm phục vụ tìm thử xem, có thể người bên kia đang đứng đợi ở đâu đó.” Từ Đồng dè dặt nói, len lén quan sát sắc mặt của anh.

“Ừ!”

Có được sự đồng ý của cấp trên, Từ Đồng rời đi rất nhanh, còn hít mạnh một hơi, có cảm giác như được hưởng thụ không khí trong lành.

Người phía trước ở lối ra vào đột nhiên lùi bước, Tô Duyệt loạng choạng lui lại kết quả va mạnh vào người đứng ở phía sau, văn kiện trong tay người nọ rơi tới tả như những bông tuyết tung bay không khí.

“Ôi, xin lỗi anh, để tôi nhặt lại cho anh.” Tô Duyệt vội vàng nói xin lỗi rồi cúi người xuống nhặt lên từng tờ tài liệu, sau đó đưa tới trước mặt người mình vừa đụng phải, lúc ngược mắt lên chỉ vô tình nhìn thoáng qua rồi không thể nào dời mắt đi được.

Anh chàng trước mắt mặc bộ tây trang màu xám bạc, dáng người cao ráo, chỉ mới đứng trước mặt anh ta mà đã có thể cảm nhận được hơi thở khó gần từ trên người anh ta phát ra, tầm mắt lơ đãng liếc xuống lại nhìn thấy trên đôi giày da Sal-va-tore Fer-rag-amo màu đen còn in rõ dấu chân cô đã không cẩn thận giẫm lên, nhìn kiểu nào cũng cảm thấy rất chói mắt, hai gò má Tô Duyệt ửng hồng lên vì xấu hổ.

Đường như đọc được vẻ áy của cô gái trước mắt, người đàn ông đang tính lên tiếng thì bất ngờ vào lúc này điện thoại Tô Duyệt bắt ngờ đổ chuông, cô vội vàng nói tiếng xin lỗi rồi xoay người nghe điện thoại.

“Anh hả, có chuyện gì?” Do trong sân bay quá ồn nên Tô Duyệt vừa bịt một tai vừa sải bước đi nhanh ra ngoài, người đàn ông ở phía sau dường như có gọi cô lại nhưng tiếng kêu đó trong títt tất đã bị tiếng người lẫn át, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia đã sắp biến mất trong tầm mắt anh ta.

Mảnh giấy trắng nằm im trong lòng bàn tay rộng lớn, nét chữ xinh đẹp như đang nhảy múa trước mắt anh ta, đôi mắt thâm thúy khẽ nheo lại, quan sát mãi cho đến khi điện thoại di động rung không biết bao nhiêu lần, mảnh giấy trắng kia được anh rất cẩn thận kẹp giữa sắp văn kiện, lúc này mới lấy ra điện thoại di động ấn nút nghe.

Tô Duyệt đi như chạy đến khách sạn Sofitel, xấu hổ đi vào dưới cái nhìn soi mói sầm sì và chỉ chỗ của người đi đường, mặc dù trên mặt đang cười nhưng trong bụng thì không ngừng thầm rủa cái người bệnh thần kinh Tô Đông Thần kia, lại dám hẹn gặp mặt mình ở chỗ này!

Khách sạn Sofitel (*) này chỉ dành cho những cặp tình nhân yêu nhau đến nghỉ ngơi, vừa bước vào sảnh khách đã cảm nhận ngay được bầu không khí mờ ám nhưng rất lãng mạn không thể che giấu của khách sạn mang lại, đâu đâu cũng thoảng thoảng mùi hương của hoa hồng, tạo nên một không khí vô cùng sinh động. (* Sofitel là thương hiệu của một tập đoàn kinh doanh những chuỗi khách sạn cao cấp quốc tế, Sofitel hiện có mặt trên 40 quốc gia và khu vực, tổng cộng có 192 khách sạn.)

Trong điện thoại Tô Đông Thần bảo cô phải chạy tới đây ngay lập tức, giọng điệu nói chuyện như đang có chuyện gì rất khẩn cấp đợi cô vậy, báo hại cô phải dùng tốc độ cực nhanh chạy tới nơi này mà không dám dừng lại nghỉ lấy hơi miếng nào.

Tô Duyệt bước ra khỏi thang máy đi tới căn phòng như đã hẹn, cửa phòng chỉ khép hờ, giống như đã mở sẵn từ rất lâu đang đợi cô đến.

“Tô Đông Thần?” Tô Duyệt thử lên tiếng gọi, nhưng không có ai đáp lại, vì vậy tiếp tục đi vào bên trong xem thế nào.

“Ừm.....Nhẹ thôi.....”

Trong phòng ngủ vọng ra hàng loạt tiếng rên rỉ khiến ai nghe thấy cũng nhiệt huyết sôi trào, Tô Duyệt đành phải bịt tai mình lại, Tô Đông Thần này cũng thiệt tình, không biết kiềm chế gì hết, ban ngày ban mặt mà đã hăng hái như vậy rồi.

Động tĩnh bên trong càng lúc càng lớn, mặc dù đã bịt tai nhưng vẫn có thể nghe được tiếng vang vọng của đàn ông và tiếng thở dốc không kém phần quyến rũ của phụ nữ. Hai gò má Tô Duyệt bỗng chốc đỏ bừng, cô chưa từng trải qua những chuyện như thế, cho nên khi nghe được âm thanh này tự nhiên sẽ cảm thấy ngượng ngùng. Tuy là anh em với nhau, nhưng vẫn có cảm giác như mình đang quấy rầy chuyện tốt của người khác ấy, cô vội vã chạy ngược ra cửa, nhưng ngay sau đó khựng lại nơi ngưỡng cửa.

Khoan đã, nếu như Tô Đông Thần quả thật đang XXOO với phụ nữ, vậy anh ấy bảo mình tới đây làm gì?

Anh ấy cố tình bảo mình phải tới đây cho bằng được, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Ngập ngừng một lát Tô Duyệt cũng xoay người đi trở ngược vào trong phòng, nhìn qua khe hở cánh cửa, trông mắt to đen nhánh chớp chớp nhìn vào bên trong, cô thấy mặt của người đàn ông đang gục trên người cô gái, có điều nhìn không rõ mặt của cả hai.

“Thiên Tuyết, chỉ có em mới có thể làm cho anh vui sướng được, duy nhất chỉ mình em thôi...” Giọng nói dề mề len lỏi trong không khí từ từ bay thẳng vào tai Tô Duyệt, cô bất giác lùi về phía sau một bước, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hít một hơi thật sâu, hốc mắt cũng bắt giác đỏ lên.

Cô không thể nào nghe lầm giọng nói quen thuộc đó, đáp án bị thương đột nhiên xuất hiện châm chích trái tim cô.

Tay thả lỏng như mất đi hơi sức, chiếc túi nhỏ màu xanh cũng theo đó rơi xuống đất, nghe được tiếng động cô gái nằm trên giường ngạc nhiên ngược nhìn ra ngoài, sau khi nhìn thấy người tới trong mắt cô ta thoáng hiện vẻ bàng hoàng, nhưng ngay sau đó rất nhanh trên môi lại nở nụ cười hả hê độc ác.

Từ từ thu hồi ánh mắt khiêu khích, chuyển sang quần lấy người đàn ông đang nằm trườn trên người cô, dùng ánh mắt quyến rũ đưa tình ngăn cản lồng ngực đang đề lên mình nũng nịu thổ thề nói, “Dũng, chúng ta làm chuyện này sau lưng Tô Duyệt có vẻ không hay lắm, lỡ như bị chị ấy phát hiện, chắc sẽ không tha thứ cho chúng ta đâu.”

Gã đàn ông khinh thường hừ lạnh ra tiếng, “Cô ta rất tin tưởng và không hề nghi ngờ gì anh, sao có thể phát hiện được chứ.....Đừng nói tới cô ta nữa, chỉ cần nghĩ tới cô ta thôi là anh lại bị mất hứng, em yêu, mau đến đây thỏa mãn anh đi, xin em đấy!”

“Hừ.....Thấy ghét!” Cô gái giả vờ thẹn thùng nhưng ẩn sâu trong đôi mắt là nét âm hiểm cay độc.

Tô Thiến Tuyết nhướn nhướn mắt với vẻ khiêu khích, đôi môi bị hôn đến sưng mọng mấp máy khẩu hình nói với Tô Duyệt, “Nhìn đi, người đàn ông của chị đang ân ái với tôi đấy.”

Tô Duyệt, tôi nói rồi, cả đời này tôi sẽ quyết lấy đi những thứ mà chị yêu thích nhất.

Người đàn ông mà chị yêu thương nhất hôm nay lại lên giường với tôi, tôi thật sự rất muốn biết, giây phút này trái tim của chị đau đớn đến cỡ nào?

2. Chương 2: Cái Nhìn Thoáng Qua

Hốc mắt ầng ực nước, dáng người nhỏ nhắn loạng choạng lắc lư, Tô Duyệt siết chặt hai nắm tay, sao lại như vậy, bạn trai của mình sao có thể như vậy.....

Anh ấy từng nói sẽ yêu thương mình và sẽ chăm sóc lo lắng ình cả đời, vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội.

Không, tất cả những chuyện xảy ra hôm nay đều không phải sự thật!

Tay Tô Duyệt bấu chặt cánh cửa buộc mình phải trấn định lại, nhưng cơ thể thì vẫn đang run lên bần bật, cổ mở to hai mắt ép mình phải nhìn cho thật rõ hình ảnh trước mắt, và nhìn rõ luôn mặt của người đàn ông đó.

Mặc dù đang dây dưa triền miên ở trên giường nhưng ánh mắt Tô Thiến Tuyết vẫn luôn để ý tới sắc mặt của Tô Duyệt, cô ta khinh thường cười lạnh, sao hả, còn luyến tiếc tới vậy sao?

Tô Duyệt, nếu chị cứ muốn tự lừa gạt mình như thế, vậy tôi chỉ đành phải phá vỡ tia hy vọng cuối cùng của chị mà thôi!

Tô Thiến Tuyết duỗi cánh tay dài quần lên cổ thì thảo gì đó ở bên tai của người tình, vẻ lẳng lơ mê hoặc khiến cho người bạn tình càng thêm say đắm.

“Tiểu yêu tinh, em hư quá.” Người đàn ông vươn tay véo nhẹ chiếc cằm thon gọn, nhìn đôi mắt quyến rũ đưa tình kia khàn giọng nói, “Nhưng anh rất thích sự táo bạo này của em.”

Đôi tay mạnh mẽ giữ chặt vòng eo thon thả của cô gái, bất thành linh trở người đổi lại thành tư thế nữ trên nam dưới, khoảnh khắc đó đáng vẻ của người đàn ông hoàn toàn đập vào mắt Tô Duyệt, tia hy vọng cuối cùng cuối cùng như tháp băng sụp đổ.

Đúng vậy, người đàn ông đang triền miên ân ái với người con gái kia....Chính là Thẩm Gia Dũng mỗi tình luôn nồng nàn hạnh phúc suốt ba năm qua của cô.

Cô luôn coi anh ta là người quan trọng nhất, thế nhưng hôm nay anh ta lại có quan hệ mờ ám với người phụ nữ khác, mỗi một câu ‘em yêu, em yêu’ của anh ta như cửa nát trái tim cô, nỗi đau ột ạt kéo tới như bị một cuộc tấn công bất ngờ.

Tô Duyệt lão đảo xoay người nhanh chóng trốn thoát khỏi nơi đó, coi như chưa từng có xảy ra chuyện gì.

Nghe tiếng bước chân loạng choạng chạy đi, Tô Thiển Tuyết nhếch môi nở nụ cười thâm độc, Tô Duyệt, trong lĩnh vực tình yêu này, chị đã thua rồi.

Chị vốn không hiểu được người đàn ông chị yêu cần gì muốn gì, cứ a tầm phù như đồ ngốc mà chạy tới đây, cho nên chị nhất định sẽ thua, hơn nữa còn thua một cách ê chề thảm hại.

Tô Duyệt, chị có biết hay không, nhìn bộ dạng bỏ chạy trốn tránh của chị mà tôi cảm thấy vô cùng vui sướng, bởi vì chị cũng sẽ có ngày hôm nay, cái gì cũng không dám làm, thậm chí ngay cả việc bước ra chất vấn sự phản bội của người đàn ông mình đã yêu suốt ba năm cũng không dám.

“Thiến Tuyết, chuyển động nhanh lên!” Cơ thể người đàn ông đỏ mồ hôi như mưa, thở dồn dập hổn hển, vẫn hồn nhiên không hề hay biết về mọi chuyện đang diễn ra.

“Dạ!” Tô Thiển Tuyết nũng nịu đáp lại, thân thể uốn éo quằn quại như rắn mang đến niềm vui sướng cực hạn cho bạn tình.

Tại một quán cà phê.

Người đàn ông mặc tây trang màu xám bạc ngồi im lặng nghe người đối diện kể lể thiên thu bất tận về thành tích vĩ đại ngày hôm nay của mình.

“Ninh này, cậu nói xem, nếu con bé nhìn thấy cảnh đó, sẽ có chuyện gì xảy ra?” Tô Đông Thần bắt chéo hai chân, lười biếng ngã người dựa vào thành ghế, đôi mắt xéch hơi nhướn nhướn lên thể hiện sự quan tâm sâu sắc lúc này của mình.

Ninh Duệ Thần cười khê nói, “Cậu gọi tôi đến gấp như vậy chỉ vì muốn nói cho tôi biết cậu đã đối xử tàn ác với em gái mình như thế thôi sao?”

Tuy chưa từng gặp mặt Tô Duyệt, nhưng mỗi khi nói chuyện qua mail với Tô Đông Thần, thỉnh thoảng cậu ta sẽ vô tình nhắc đến cô em gái cưng của mình. Anh và Tô Duyệt mặc dù chưa gặp mặt nhưng qua Tô Đông Thần nên những chuyện có liên quan về cô anh đều rõ như lòng bàn tay.

Nhưng không hiểu tại sao, đáng vẻ cô gái đã đụng phải sáng nay cứ lớn vồn mãi trong đầu anh, thậm chí có lúc anh còn tưởng cô chính là cô em gái mà Tô Đông Thần vẫn hay khen không ngớt lời.

“Ác hả? Nếu như đợi con bé ngốc đó tự phát hiện ra bạn trai mình có qua lại mờ ám với cô gái kia thì chắc còn phải đợi thêm vài năm nữa. Giải quyết dứt khoát đối với con bé mà nói, như vậy cũng là một chuyện tốt.” Tô Đông Thần dùng muống bạc chậm chậm khuấy ly cà phê thông thả nói, người thân quan trọng nhất của anh trên đời này chỉ có mỗi cô em gái này, nhìn thấy nó đau khổ anh còn khó chịu hơn gấp trăm ngàn lần.

Nhưng người trong cuộc thì lúc nào cũng u mê, chỉ có người đứng ngoài cuộc mới sáng suốt tận tường. Chính vì hiểu được điều đó nên Tô Đông Thần biết mẫu đàn ông nào mới thích hợp với em gái mình, loại người đứng núi này trông núi nọ như Thẩm Gia Dũng căn bản là không xứng với em gái bảo bối của anh.

“Vẫn uống không đường sao?” Tô Đông Thần khê cười nói, từ ngày anh biết Ninh Duệ Thần cho tới nay, mặc kệ là uống cà phê đắng cỡ nào anh chàng này cũng không khi nào cho đường vào, cũng như một số người dù cho trong lòng có đau khổ đến mấy nhưng ngoài mặt vẫn giữ được vẻ tự nhiên tươi sáng như bầu trời.

“Quen rồi.” Ninh Duệ Thần thản nhiên nói, đã bao năm đi qua, một thân một mình trải qua biết bao sóng gió, từ lâu coi như đã làm bạn với mùi vị đắng cay cơ khổ.

Tô Đông Thần thở dài để ly cà phê trong tay xuống nghiêm túc nói, “Thần, có thời gian thì hãy đến thăm ông cụ nhà mình, ông ấy cứ nhắc đến cậu suốt.”

“Ừ, nếu có thời gian chắc chắn mình sẽ đến.” ánh mắt Ninh Duệ Thần đột nhiên trở nên hiền hòa hơn, khi còn bé có lần chạy sang nhà Tô Đông Thần chơi, ông Tô đặc biệt rất thích anh, thậm chí khi đó ông còn bảo anh hãy gia nhập quân ngũ làm lính dưới trướng của ông, nhưng vì một vài lý do cá nhân nên anh đã khéo léo từ chối.

Đối với sự việc lần đó, ít nhiều gì Ninh Duệ Thần cũng có chút áy náy.

“Thời gian không còn sớm nữa, Thần, chắc mình về trước, nếu không khi về mình sẽ bị phạt đứng tư thế hành quân ba tiếng đấy.” Tô Đông Thần pha trò nói, Ninh Duệ Thần gật đầu đứng dậy, “Mình đi với cậu.”

“Ừ, vậy mình đi tính tiền trước, bữa này mình mời coi như đón gió tẩy trần cho cậu, đợi hai cậu ảm Thẩm và Hạ có thời gian rảnh thì bốn người chúng ta sẽ tụ tập làm một bữa thật hoành tráng.” Tô Đông Thần cười nói. Ninh Duệ Thần không bận tâm so đo tính toán với cậu bạn mình, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng một dáng người nho nhỏ đột nhiên hiện rõ ngay trước tầm mắt anh. Người ngoài cửa sổ vòng tay ôm lấy cơ thể, mái tóc dài đen nhánh bay lất phất, môi mím chặt, mũi hít hít, mặc dù không trang điểm nhưng vẻ đẹp của cô rất gây ấn tượng cho người khác.

Lại là cô ấy, là thế giới này quá nhỏ hay bởi do duyên phận kỳ diệu không thể tả bằng lời, không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn mà được gặp nhau tới hai lần.

“Thần, đi thôi!” Tô Đông Thần lên tiếng gọi từ đằng xa, Ninh Duệ Thần chỉ hờ hững đáp lại, mãi đến khi cô gái hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt anh mới xoay người đi về phía Tô Đông Thần.

Tiếng còi cảnh sát đột nhiên vang lên ầm ĩ bên ngoài khách sạn Sofitel, nhưng hai người trong phòng vẫn mê mẩn quấn lấy nhau, chỉ xem âm thanh đó như khúc nhạc đệm ỉn, tốc độ cũng tăng nhanh theo tiếng còi hụ của cảnh sát, nhưng vào đúng lúc này cửa đột nhiên bị người bên ngoài đập mạnh xông vào.

“Người ở bên trong giơ tay lên, không được nhúc nhích!” Giọng nói rất uy nghiêm vang lên, một người mặc đồng phục cảnh sát vọt nhanh vào bên trong, nghiêm mặt nhìn tới hai người đang khiếp sợ kia nói: “Có người tố cáo nơi này đang mua bán dâm, mời hai người đến đồn cảnh sát để điều tra làm rõ.”

“Bán dâm? Mấy người có làm hay không?” Tô Thiến Tuyết thét lên, đôi mắt vốn đang lúng liếng đưa tình nhưng lúc này chỉ có phừng phừng lửa giận.

“Ai bán dâm cũng nói mình vô tội, hai vị, mời lấy chứng minh thư ra!”

Do vội đi nên Tô Thiến Tuyết vốn không có mang theo giấy tờ tùy thân nào, cô ta không kèm chế được cơn giận, âm thanh ré lên như muốn xuyên thủng màng nhĩ người nghe, “Chứng minh thư? Thứ đồ quý đó ai thèm mang theo làm gì chứ, có biết tôi là ai không mà dám đòi bắt tôi hả? Đúng là không biết sống chết mà!”

“Thưa cô, mong cô chú ý lời nói của mình, nếu bỏ qua chuyện cô có phạm tội mua bán dâm hay không, chỉ riêng tội nhục mạ cảnh sát thôi cũng đủ để bắt giam cô rồi.” Vị cảnh sát nói chuyện mà mặt vẫn không hề chớp, lấy máy ghi âm ra chuẩn bị bấm nút.

Thẩm Gia Dững giữ tay Tô Thiến Tuyết ra dấu bảo cô nên bình tĩnh, sau đó mới gằn giọng hỏi, “Nếu mua bán dâm, vậy chắc sẽ có tiền giao dịch, xin hỏi, các anh có tìm thấy tiền hay chứng cứ nào khác ở chỗ này không?”

Nhưng vào lúc này, một anh cảnh sát trẻ vội vã chạy tới báo cáo, “Cảnh sát Hạ, phía bên chúng tôi phát hiện ra trong phòng có một túi giấy da vàng chứa mười vạn tệ ạ!”

“Cảnh sát Hạ, chuyện này chắc chắn là có người muốn vu cáo chúng tôi!” Thẩm Gia Dững không thể tiếp tục giữ bình tĩnh được nữa lớn tiếng rống lên.

“Ý anh muốn nói có người tự móc tiền túi ra mười vạn tệ chỉ vì để vu cáo hai người ư? Thưa anh, những lời này để dành tới đồn cảnh sát rồi hãy trình báo sau đi.” Cảnh sát Hạ không kiên nhẫn phất phất tay, lập tức liền có hai anh cảnh sát trẻ tiến lên còng tay cả hai lại.

Đến nước này, cho dù cả hai có nói đến rách miệng cũng không có khả năng bào chữa được.

Tô Thiến Tuyết tức giận nghiêng răng ken kén, trong đầu đột nhiên hiện lên bóng dáng một người....

Thì ra chị ta lẳng lặng bỏ đi như thế không phải là muốn nhả nhin cho êm chuyện, mà giả bộ coi như không biết gì để tranh thủ cơ hội trả thù mình!

Tô Duyệt, coi như chị lợi hại!

3. Chương 3: Thân Tình Ấm Áp

Ánh mặt trời lúc này nóng bỏng như muốn thiêu cháy mặt đất và những người đi đường, cả con đường vắng tanh không một bóng người. Tô Duyệt ngồi trên chiếc ghế dài dành cho người qua đường nghỉ chân, hai tay đan vào nhau, ánh mắt vô thần đờ đẫn nhìn về phía trước.

Hình ảnh ban nãy chứng kiến cứ không ngừng ủa về trong đầu cô, một màn nóng bỏng như cơn ác mộng bủa vây lấy trái tim Tô Duyệt. Khi xưa còn nói gì mà tình cảm dành cho em sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng hôm nay lại tan vỡ như bong bóng xà phòng, đúng là chuyện hoang đường không thể tin.

Tiếng điện thoại rung trong túi xách đã cắt ngang dòng suy tư của Tô Duyệt, nhìn số gọi tới trên màn hình mà không nén được tiếng thở dài, chuyện chị Lý cần dặn hôm nay mình vẫn chưa làm xong, thế nào cũng bị chị ấy chửi ột trận.

Tô Duyệt chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chủ động thừa nhận cái sai của mình, “Àlo, chị Lý, hôm nay em chưa...”

“Tiểu Duyệt, em làm rất tốt, không ngờ em có thể khiến cho anh ta có ấn tượng tốt về em như vậy, anh Từ đã cho người gọi điện tới thông báo rồi, mấy ngày nữa sẽ giúp chúng ta sắp xếp buổi phỏng vấn khách mời.” Lý Tuyết Ly ngắt lời Tô Duyệt, giọng nói cũng nhỏ nhẹ hiếm thấy.

Tô Duyệt ngăn người không biết nên nói gì, mình còn chưa gặp được người đã hẹn, lấy đâu ra có ấn tượng tốt chứ?

Cả hai đột nhiên đều im lặng, Lý Tuyết Ly thử gọi, “Tiểu Duyệt, em còn nghe không?”

“Dạ, em đây.”

Lý Tuyết Ly ở đầu bên kia hơi ngập ngừng một chút, sau đó nói: “Em chuẩn bị đi nha, lần này, em và Phương Vận sẽ cùng đi phỏng vấn đấy.” Nói xong không đợi Tô Duyệt phản ứng liền cúp điện thoại.

Nghe tiếng bíp bíp vọng ra từ điện thoại, Tô Duyệt biết có thể đưa ra quyết định như thế chắc hẳn trong lòng Lý Tuyết Ly cũng đấu tranh dữ dội lắm. Kể từ khi mình vào đài truyền hình làm cho tới nay, Lý Tuyết Ly đã đề phòng mình như đề phòng loài thú dữ hay rắn độc, sợ mình giành mất vị trí của Phương Vận, bởi vì Phương Vận cũng là người có thể lực ngầm bắt buộc chị ta phải bảo vệ, nhất định phải giữ vững địa vị của cô ấy. Cho nên mặc dù vào đài đã ba tháng qua mà một thực tập sinh như cô vẫn chỉ làm những công việc vặt vãnh, việc làm thường xuyên nhất chính là đưa đón những vị khách quý như thế này.

Mà lần này chị ta lại sắp xếp tạo cho mình có cơ hội được thực hành chính thức, chuyện này đối với Lý Tuyết Ly mà nói thực sự không dễ dàng gì.

Tô Duyệt hít sâu một hơi ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, cố gắng kiềm chế nuốt ngược nước mắt vào lòng, nhưng làm như vậy thì trái tim sẽ không bị tổn thương nữa hay sao?

Ba năm tình cảm, vốn tưởng rằng sẽ gắn bó như keo sơn, nhưng cuối cùng vẫn bị đối phương phản bội, nếu không nhờ lần này vô tình phát hiện e rằng cô vẫn còn bị lừa mà chẳng hay biết gì, ngu ngốc cả ngày chỉ biết nghĩ xem Thẩm Gia Dũng cần gì thích gì, hay mình có làm điều gì chưa vừa ý anh ta hay không.

Mũi đột nhiên cay cay, vết thương lòng lần nữa xé toạc ra, cô quật cường cắn môi nhìn lên bầu trời xa thẳm không cho nước mắt chảy, nhưng khuôn mặt nhỏ bé lại bởi vì kiềm chế mà cơ mặt giật giật nhần nhúm, cuối cùng không thể chịu đựng nổi nữa gục đầu xuống mặc cho nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi.

“Một lần này thôi, Tô Duyệt, chỉ khóc duy nhất một lần này thôi, sau đó sẽ không bao giờ nghĩ tới nữa.”

Hãy quên Thẩm Gia Dũng đi, quên đi tất cả những gì cả hai đã từng có với nhau, quên đi mối tình mà cô đã cho đi quá nhiều.

Cho dù hiện tại không làm được, vậy thì ngay từ bây giờ phải học cách quên đi.

Ánh sáng mặt trời lốm đốm len lỏi qua các khe hở lá cây chiếu lên người đàn ông đang đứng ở cách đó không xa, đôi môi mím chặt, sống mũi cao vút, đôi mắt sâu thẳm thoáng hơi nheo lại thói quen, nhưng tầm mắt thì vẫn luôn theo dõi cô gái đang ngồi khóc một mình ở đằng xa.

Hai bên con đường mòn yên tĩnh và heo hút, hàng thông xanh già cổ vẫn xanh um tươi tốt, đứng vững vàng trước ngôi nhà lớn ở phía cuối con đường là hai chiến sĩ đang đứng nghiêm canh gác. Cũng như thường ngày, sau khi chào hỏi cho có lệ, Tô Duyệt lững thững đi vào bên trong, cô đứng lại trước cửa hít sâu một hơi, sau đó vỗ vỗ vào hai má mình, miễn cưỡng nở nụ cười rồi mới cất bước đi vào.

Trong phòng khách im ắng đến mức khiến cô phải ngạc nhiên, ông cụ trên người mặc quân trang đang ngồi trên ghế sofa, không ngừng thở ngắn than dài, cây gậy cầm trong tay cũng không ngừng nện xuống nền đất với vẻ mặt nặng nề.

“Ông nội, đã xảy ra chuyện gì?” Tô Duyệt bước nhanh tới, ngồi xổm xuống ngược mặt lên nhìn ông mình tươi cười hỏi.

Mặc dù trên mặt hiện đầy nếp nhăn, nhưng từ thần thái cho đến ánh mắt của ông Tô thì vẫn rất minh mẫn rõ ràng, ông thở dài đang tính mở miệng nói chuyện, nhưng khi liếc mắt nhìn sang Tô Duyệt thì lại tiếp tục thở dài, khoát khoát tay nói, “Thôi, bỏ đi!”

“Ông nội, ông nói đi, ông như vậy cháu gái rất đau lòng đó.” Tô Duyệt làm nũng lay lay nhẹ cánh tay ông Tô nói.

Nét mặt Ông Tô liền chuyển sang đau lòng, buồn bã nói, “Tiểu Duyệt à, những chuyện đó, ông nội đều biết cả rồi.”

Ông Tô liếc qua Tô Duyệt rồi cau mày nói tiếp, “Anh trai con là đồ đáng chết, không ngờ nó lại dám làm ra những chuyện như vậy, tuy nó cũng chỉ vì muốn tốt cho con, nhưng chuyện nó làm ông vẫn không thể tha thứ được, ông đã bảo nó về phòng úp mặt vào tường sám hối rồi. Tiểu Duyệt, con nói đi, con muốn làm sao để giải mối hận ông nội sẽ giúp con!” Giọng nói càng lúc càng lớn khiến ông Tô phải ho khan vài tiếng.

Lúc này trong phòng vọng ra tiếng rống của Tô Đông Thần, “Em gái, anh trai sai rồi, anh hai không nên trực tiếp như vậy, anh nên tìm cách khác để khéo léo nói cho em biết, chỉ cần em không giận thì muốn đánh hay muốn phạt thế nào anh cũng chấp nhận hết!”

Ông cụ Tô nghe xong những lời đó rất hài lòng, lặng lẽ liếc nhìn sang Tô Duyệt ôn hòa nói, “Tiểu Duyệt à, có gì không vui cứ trút hết ra đừng cất giấu ở trong lòng, con có gì ông nội sẽ rất đau lòng, biết không?”

Tô Duyệt đương nhiên biết hai ông cháu họ đã hợp mưu diễn một màn này, biết rõ cô sẽ không trách hay giận Tô Đông Thần nhưng vẫn phải làm vậy chỉ là muốn để cho cô biết, hai ông cháu đã biết chuyện này vì vậy cô không cần giấu giếm mà ôm đau khổ một mình chịu đựng.

Nhưng cũng chính vì bị anh quậy một trận này, mà nỗi đau trong lòng cũng tan biến đi không ít, khổ sở cũng trở thành hư không.

Tô Duyệt vừa ngược mặt liền nhìn thấy sự lo lắng không thể giấu được trong mắt ông mình, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, nhìn vở kịch liên mạch nhưng còn quá nhiều sơ hở của ông mình chỉ cười nói, “Ông nội, con không trách anh hai, thật đó, con biết anh hai làm vậy cũng là vì muốn tốt cho con.”

Ông cụ Tô nghe xong liền híp mắt lại, nếp nhăn nơi khóe mắt bởi tươi cười lại càng thêm già nua, nhưng vẫn hừ lạnh nói, “Coi như thằng nhóc anh con tốt phước có được đứa em gái biết hiểu chuyện như con, tiểu tử kia còn không mau ra đây nhận lỗi với em gái anh sao?”

Nhận được chỉ thị, Tô Đông Thần nhanh chóng chạy đến bên cạnh Tô Duyệt nhanh như một trận gió, lí nhí nói: “Em gái, em thật tốt, nhưng em đừng lo, anh hai đã giúp em tìm được một đối tượng rất tốt, em yên tâm, người này tuyệt đối hơn hẳn Thẩm Gia Dững gấp trăm nghìn lần.”

Ông cụ Tô trừng mắt nhìn Tô Đông Thần nói, “Này con nói gì đó? Tiểu công chúa nhà chúng ta nếu muốn có bạn trai mà cần phải tìm kiếm như vậy sao? Chỉ cần đi ra ngoài hô một tiếng là không biết có bao nhiêu thanh niên tốt tìm đến cho cháu ta lựa chọn, chẳng nhóc Thẩm Gia Dững xấu xa đó có mắt không trông mới dám khinh thường công chúa nhà chúng ta, đúng là tên xấu xa, chờ xem ông đồn gây chân nó mà không cần dùng đến cây gậy này!”

“Đúng đó, cái tên Thẩm Gia Dững đó là cái thá gì, nếu không phải khi đó đang trong thời kỳ chính trị căng thẳng, sao anh có thể đồng ý để cậu ta và em gái anh hẹn hò được chứ?”

“Cháu trai, sao khi đó con không đá thẳng thẳng khi đó tới thảo nguyên Châu Phi đi, để nó tránh xa cháu gái ông càng xa càng tốt!”

Một già một trẻ mỗi người một câu líu ríu liên hồi bên tai Tô Duyệt, mở miệng một tiếng cứ Thẩm Gia Dững này Thẩm Gia Dững kia, cho dù cô muốn không nhắc tới nhưng họ cũng không cho cô có cơ hội đó.

Đây chính là cách khuyên bảo độc đáo của người nhà họ Tô, nhìn thấy người nhà gặp chuyện sẽ không trốn tránh mà ngược lại sẽ nghĩ đủ mọi cách ép bạn phải đối mặt, sẽ khơi lên vết thương rỉ máu của bạn, loại bỏ hết mọi độc tố đến khi sạch sẽ mới chịu bỏ qua cho bạn, có như vậy mới có thể làm cho miệng vết thương của bạn từ từ khép lại, chứ không phải mặc kệ để nó cứ từ từ thối rửa ở bên trong.

“Ông nội, ông đừng lo lắng, con thật sự không sao, nếu gặp được một người nào tốt nhất định con sẽ tóm về cho ông, con sẽ tìm về cho ông một người cháu rể tuyệt vời nhất trên đời này luôn.” Tô Duyệt ngược đầu cười nói để lộ hàm răng trắng đều ngay ngắn, nhưng cô thấy trái tim mình đã quá mệt mỏi.

Vốn tưởng rằng cả đời này cũng sẽ không thay đổi người yêu, hôm nay lại phải mỗi người đi một ngã. Tình yêu? Mình cũng không biết mình còn có thể tin tưởng vào nó hay không nữa.

“Ông nội, con thấy mệt rồi, con về phòng nghỉ trước đây, chúc ông ngủ ngon!” Tô Duyệt hôn lên gương mặt hiền lành của ông mình chúc ngủ ngon sau đó xoay người đi thẳng về phòng ngủ.

Bóng dáng gầy yếu nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt ông Tô, nụ cười vui vẻ trên mặt cũng biến mất theo, thay vào đó là sự lo lắng khôn nguôi. Ông Tô thở dài nói, “Haizz, đứa nhỏ này gặp phải chuyện gì cũng thích chôn giấu ở trong lòng, không muốn san sẻ cùng ông già này.”

“Con bé cũng vì sợ ông lo lắng.” Tô Đông Thần cũng không còn bộ dạng cà lơ phất phơ nữa, nghiêm nghị nói, “Nhưng ông cũng đừng quá lo lắng, cô ba nhà chúng ta cũng không phải là loại người dễ chọc đâu, ông biết con vừa nhận được điện thoại của ai không?”

Ông Tô liếc mắt nhìn Tô Đông Thần với dáng vẻ còn đợi gì mà chưa chịu nói?

“Là Hạ Việt đấy! Cô hai nhà chúng đã gọi điện thoại đến đồn cảnh sát của cậu ta, nói có người đang giao dịch bán dâm, đúng lúc ngay cả cậu ta trực, vừa nhìn thấy số gọi tới đã biết là của ai thế là đích thân dẫn người hành động. Tên họ Thẩm và cô Tô nọ hiện vẫn còn đang bị giữ ở đồn cảnh sát đó ạ.” Tô Đông Thần phấn khởi vui sướng kể lại, nhưng không có nói vụ Hạ Việt vì muốn chơi khăm Thẩm Gia Dững một vỏ nên đã tự ý gài tang vật mười vạn.

Tuy không nói ra nhưng Tô Đông Thần vẫn nơm nớp lo âu, len lén liếc nhìn sang ông mình, bởi vì anh cũng hiểu rõ một số quy định của pháp luật như lòng bàn tay, sao lại không biết nếu có giao dịch bằng tiền chắc chắn sẽ bị kết thành tội danh mua bán dâm? Hơn nữa người luôn lấy cương trực công chính làm tiêu chí đi đầu như ông, đối với những chuyện này ông tuyệt đối sẽ không mắt nhắm mắt mở mà cho qua như vậy.

Nào ngờ, Ông Tô vừa nghe xong liền bật cười sang sảng, “Con bé này, quả nhiên có phần giống ông thời còn trẻ, cư xử với kẻ địch quyết không nương tay!”

“...” Tô Đông Thần đột nhiên nhận ra mình đã lo lắng dư thừa rồi, một khi chuyện gì có liên quan đến Tô Duyệt, là y như rằng ông cụ Tô sẽ luôn đứng về phía cháu gái mình làm gì cũng đều rất đúng, cho dù người khác có bị đánh thành một đồng bần nhào thì với ông đó cũng là con bé nó tự vệ chính đáng mà thôi.

Tất nhiên đối với cháu trai thì hoàn toàn khác xa một trời một vực.

“Chuyện này con làm rất tốt, có điều sau này phải báo cáo trước, được phê chuẩn mới hành động!” Ông Tô nghiêm mặt nghiêm túc nói.

“Dạ!” Tô Đông Thần lập tức đứng nghiêm nghị cung kính chào theo tiêu chuẩn trong quân đội, nhưng trong lòng thì thầm oán, loại chuyện thất đức này e rằng là ai cũng thà không muốn biết, có cơ hội thì cứ đùn đẩy trách nhiệm, nếu có ai hỏi tới thì ông sẽ nói thế này: Ô, hóa ra có chuyện này thật à, cái thằng nhóc Tô Đông Thần này thật đúng là hết nói mà, dám làm ra chuyện động trời này, để khi về tôi nhất định sẽ trừng trị nó thích đáng!

Đột nhiên ông Tô nhìn chằm chằm Tô Đông Thần với ánh mắt lóe sáng, “Ban nãy con vừa nói đã chọn được một ứng cử viên rất tốt có phải không, có ảnh không mau đưa ông xem một chút!”

“Thật ra....Ông cũng biết người đó!” Tô Đông Thần kề sát vào tai ông cụ Tô thì thầm gì đó, sau đó trên mặt hai người đều cùng nở nụ cười xấu xa....

4. Chương 4: Chúng Ta Chia Tay Đi

Sáng hôm sau, vừa mới đi tới cửa công ty thì bỗng đâu một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở trước mắt, trái tim Tô Duyệt như quặn thắt lại, tay bắt giắc cũng siết thành nắm đấm.

Tô Duyệt chuyển mắt sang hướng khác, tính xem như không thấy mà đi qua luôn, nhưng Thẩm Gia Dững đã giữ tay cô lại nhỏ giọng nói, “Tiểu Duyệt, đến quán cà phê ngồi với anh một lát đi.”

Tô Duyệt ngẩng đầu nhìn Thẩm Gia Dững với sắc mặt mệt mỏi, chắc hẳn anh ta mới từ đồn cảnh sát ra rồi tới đây luôn.

Thẩm Gia Dững đang nắm tay cô, nhưng cô lại có cảm giác giữa bọn họ có một khoảng cách thật xa, xa tưởng như không thể nào với tới.

Thật không ngờ, người mới hôm qua còn ở bên nhau lại có thể chỉ trong một đêm mà đã trở nên quá xa xôi và lạ lẫm như thế

“Tiểu Duyệt, đừng từ chối anh!” Thẩm Gia Dững giống như cầu xin hơn là mời, đôi mắt rõ ràng áy náy tránh né, cuối cùng dời mắt nhìn xuống dưới mặt đất, Tô Duyệt lạnh nhạt đáp, “Ừ.”

Trong quán cà phê, khi phục vụ đem thực đơn đưa tới trước mặt Tô Duyệt cô xem hồi lâu mới nói, “Cho một ly Espresso.”

Thẩm Gia Dững hơi ngỡ ngàng, “Tiểu Duyệt, anh nhớ em đâu có biết uống cà phê.”

“Mọi thứ rồi cũng sẽ có lúc thay đổi, nếu không uống cà phê thì làm sao biết được hương vị của nó còn hấp dẫn hơn cả trà hương lái.” Tô Duyệt nói lời đầy ngụ ý, dường như Thẩm Gia Dững cũng đã nhận ra được sự khác lạ, vẻ mặt cũng trở nên ngưng ngệ và không nói thêm gì nữa.

Không khí giữa hai người bỗng trở nên vô cùng lúng túng, thỉnh thoảng Thẩm Gia Dững liếc về hướng Tô Duyệt, nhưng Tô Duyệt thì vẫn luôn cúi đầu chuyên tâm với chiếc muỗng bạc khuấy nhẹ tách cà phê của mình.

Hàng mi dày đậm chớp chớp như bướm bướm vỗ cánh muốn bay, bởi vì đầu hơi cúi nên càng khiến cho chớp mi thon nhỏ thêm mượt mà cao thẳng, cà phê nóng hổi mờ mịt lan tỏa, hơi nóng bốc lên càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp dễ thương của Tô Duyệt. Trái cổ Thẩm Gia Dững bất giác trượt lên trượt xuống, nhưng rất nhanh liền dời đi tầm mắt bởi vì anh ta chợt nhớ đến mục đích của mình tới đây, càng không thể vì sự xúc động nhất thời mà làm hỏng chuyện lớn.

“Tiểu Duyệt, anh có chuyện muốn hỏi em!” Thẩm Gia Dững ngập ngừng một hồi cuối cùng mới quyết định lên tiếng hỏi.

Hàng mi dài rũ xuống đã che giấu đi cảm xúc trong đáy mắt, Tô Duyệt cầm cà phê lên nhấp nhẹ một hớp, uhm, Espresso quả thật là danh bất hư truyền, đặc biệt nhất chính là cái vị đắng của nó.

Nhưng tại sao đã uống nó rồi mà trong lòng vẫn còn cảm thấy cay đắng như vậy chứ?

Bởi vì cô nghĩ rằng, vị đắng trên bờ môi sẽ ngăn chặn được nỗi cay đắng trong lòng, nhưng bây giờ mới hiểu nó hoàn toàn không có tác dụng gì, ngược lại càng khiến cho bản thân thêm khó chịu, khó chịu đến mức tưởng như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang gặm cắn dần dần mòn hết lục phủ ngũ tạng.

“Người tổ cáo anh mua bán dân có phải là em không?”

“Đúng!” Tô Duyệt đáp không chút do dự.

Thẩm Gia Dũng có vẻ rất tức giận, “Tô Duyệt, sao em có thể làm vậy chứ? Em thừa biết Thẩm Tuấn Ngạn đang chờ đợi cơ hội để cười nhạo anh, vậy mà em còn đẩy anh vào hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng? Em có biết bởi vì chuyện này mà ba anh sẽ càng coi thường anh hay không hả? Hơn nữa, anh đến với Tô Thiến Tuyết cũng chỉ để tranh thủ có được sự ủng hộ từ phía cô ta, cho nên anh mới không có chia tay em, tại sao em lại không hiểu cho nỗi khổ tâm của anh vậy chứ?”

Thẩm Gia Dũng nói chuyện mỗi lúc càng lớn giọng, còn Tô Duyệt thì vẫn lặng lẽ ngồi đó nhấm nháp cà phê, nhưng càng uống lại càng cảm thấy đắng chát. Tất nhiên cô biết Thẩm Gia Dũng là con riêng của ông Thẩm Phong, muốn có được địa vị nhỏ nhoi ở nhà họ Thẩm thật khó khăn đến cỡ nào, nhưng đó không phải là lý do để anh ta phản bội cô.

Thẩm Gia Dũng thấy Tô Duyệt vẫn lặng thinh không nói lời nào, tiếp tục được nước làm tới: “Bây giờ cũng tại em vô lý gây sự mà ba Tô Thiến Tuyết và cả ba anh đều biết chuyện này, anh không thể không cho họ câu trả lời thỏa đáng, mặc dù anh không hề muốn làm như vậy....”

“Chúng ta chia tay đi!” Uống xong hợp cà phê uống cuối cùng, Tô Duyệt lên tiếng ngắt lời Thẩm Gia Dũng với vẻ hồ hững không để tâm.

Thẩm Gia Dũng ngăn người bởi vì anh ta hoàn toàn không nghĩ đến Tô Duyệt sẽ chủ động nói như vậy, còn tưởng là mình nghe lầm nên hỏi lại lần nữa, “Em vừa nói gì?”

“Nói chúng ta chia tay!” Tô Duyệt ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Gia Dũng bằng đôi mắt trong vắt long lanh, không hề có vẻ thất vọng hay buồn bã nào, “Em nghĩ chắc hẳn là anh cũng đang nghĩ như vậy, nếu đã vậy thì tức là chúng ta có chung nhận thức, thế cho nên cũng không cần phải phí lời nữa, em đi trước đây, tiệc chia tay này coi như em mời.”

Tô Duyệt đặt hai tờ tiền có hình cụ Mao lên bàn, sau đó đứng dậy rời đi, bỏ mặc Thẩm Gia Dũng ngồi lại một mình ghen hờn nhìn theo trần trời.

Đúng thật là anh ta cũng muốn mượn cơ hội lần này để chia tay Tô Duyệt, vì dù sao cũng chỉ có khả năng kinh tế của Tô Viễn Hằng mới có thể giúp anh càng tiến càng xa, mới có thể tranh đoạt gia sản với Thẩm Tuấn Ngạn. Mặt khác, cũng vì Tô Duyệt quá mức lạnh nhạt, ở bên cạnh cô ấy lúc nào cũng có cảm giác bản thân không có bất kỳ giá trị nào của đàn ông tồn tại.

Nhưng mà....

“Chờ một chút!” Thẩm Gia Dũng đột nhiên kéo tay Tô Duyệt lại ngăn không cho cô đi.

Tô Duyệt nhíu nhíu mày nhìn cổ tay mình bị Thẩm Gia Dũng nắm lại, không biết anh ta còn muốn gì đây?

Cô đã nói rất rõ ràng, cả hai đã chia tay, từ nay về sau sẽ không còn gì liên quan nữa, anh ta đã có cơ hội để leo lên cành cây cao, để tranh thủ có được địa vị ở nhà họ Thẩm, còn mình, sẽ không còn là sự trói buộc anh ta nữa.

Thẩm Gia Dũng cũng không hiểu tại sao mình phải làm thế, thấy cô tính bỏ đi nên phản ứng đầu tiên chính là không muốn để cho cô đi như vậy, lúc này bình tĩnh lại mới cảm thấy hành động của mình không được tự nhiên, bàn tay đang giữ lấy tay Tô Duyệt cũng dần dần rời lỏng, căng thẳng nhíu nhíu mày suy nghĩ xem nên mở lời như thế nào.

“Anh....”

Còn chưa nói xong thì Tô Duyệt đã nhân cơ hội nhanh chóng thoát khỏi tay Thẩm Gia Dũng, không chút lưu luyến xoay người bỏ đi một mạch.

Cô sợ chỉ thêm một giây nữa thôi sẽ không cầm cự được mà bật khóc mất, sợ bản thân sẽ bị mềm lòng với kẻ đã phản bội mình. Nếu không có yêu thì lấy gì mà hận? Nếu không phải yêu anh ta quá mức sâu nặng, đến nỗi trái tim cũng muốn moi ra trao, thì sao khi tận mắt chứng kiến hình ảnh đó đã bất chấp làm ra chuyện động trời như thế?

Nhưng không ngờ hôm nay anh ta lại nói ra những lời đó, lúc gặp anh ta ở cửa công ty trong lòng cô vẫn âm thầm có một tia hy vọng, cho là anh ta sẽ thừa nhận sai lầm của mình và mong cô tha thứ cho anh ta, nào ngờ anh ta lại đem toàn bộ sai lầm trút hết lên người cô....Khiến tim cô cũng nguội lạnh.

Suốt ngày hôm đó Tô Duyệt như người mất hồn, đối với sự mỉa mai châm chọc của Lý Tuyết Ly cũng dứt khoát giả câm giả điếc, lười biếng nằm nhòai ra bàn làm việc của mình.

“Tiểu Duyệt.” Một giọng nói ôn hậu đột nhiên vang lên sau lưng Tô Duyệt, cô cuống quýt đứng dậy, sau khi thấy người tới mới cúi đầu chào hỏi: “Biên tập Trần.”

“Có phải có chỗ nào không khỏe không? Nếu thấy không khỏe thì về sớm đi!” Trần Tuấn Hàn nói chuyện rất ôn hòa, tuy đã đến tuổi trung niên nhưng nhìn vẫn không có bất kỳ nếp nhăn nào, ngược lại bởi vì sự rèn luyện của thời gian mà càng khiến cho anh ta có nét chững chạc của một người đàn ông.

Đối mặt với sự quan tâm của Trần Tuấn Hàn, Tô Duyệt bỗng thấy mũi mình cay cay. Khi đó, cha bất ngờ bị bắt vào tù, vốn không có công ty nào chịu nhận cô vào làm việc, chỉ có mỗi Trần Tuấn Hàn, bởi vì tình bạn qua lại lâu năm với cha nên mặc kệ sự phản đối của mọi người vẫn quyết định tuyển cô vào đài làm, tạo điều kiện để cô được làm công việc mình yêu thích.

Tô Duyệt hít sâu mũi một cái thật mạnh, ngược mặt cười lắc đầu nói, “Cháu không sao, cảm ơn biên tập Trần đã quan tâm!”

“Con bé này, lúc nào cũng cố gắng chống đỡ! Bây giờ cũng sắp hết giờ làm việc rồi, ở lại cũng không có gì làm, cháu cứ về trước nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai làm bù cũng được!” Trần Tuấn Hàn nói chuyện với giọng điệu nghiêm túc không cho người khác từ chối. Tô Duyệt cũng không lòi thôi nữa thu dọn đồ đạc của mình xong liền đi xuống lầu tính trở về nhà.

Nhưng Tô Duyệt hoàn toàn không nghĩ tới, Tô Thiến Tuyết lại đứng đợi cô ở dưới lầu công ty.

“Chị họ!” Tô Thiến Tuyết mặc chiếc sườn xám nền trắng điểm hoa ngọt ngào chào hỏi, gương mặt trang điểm rất đậm, trông vô cùng nổi bật và xinh đẹp. Dưới cái nhìn chiêm ngưỡng trầm trồ của mọi người, cô ta đi nhanh đến cạnh Tô Duyệt nắm cánh tay cô làm nũng nói, “Em đói rồi, em với chị đi tới cái nhà hàng Ý gần nhà chị kiểm gì ăn được không?”

Tô Duyệt thản nhiên liếc mắt nhìn Tô Thiến Tuyết, từ góc độ người ngoài nhìn vào chắc hẳn sẽ nghĩ hai người họ có lẽ rất thân thiết, nhưng chỉ có Tô Duyệt mới biết, cái bàn tay tuy nhỏ bé kia lại đang âm thầm bám vào da thịt cô đau đến cỡ nào.

5. Chương 5: Tôi Tặng Lại Người Đàn Ông Đó Cho Cô

“Được.” Tô Duyệt lạnh nhạt nói xong lặng lẽ rút tay lại, duy trì khoảng cách nhất định với Tô Thiến Tuyết, sau đó đi thẳng đến nhà hàng Ý.

Sau khi đi vào phòng ăn, nụ cười ôn hòa trên mặt Tô Thiến Tuyết lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mỉa mai châm chọc. Chỉ khi ở trước mặt Tô Duyệt cô mới thản nhiên không cần che dấu, bởi vì cô đã chịu quá đủ mùi vị của việc ăn nhờ ở đậu. Hôm nay có thể ngăn ặt đứng cùng Tô Duyệt đương nhiên sẽ không ép mình phải giả bộ ra dáng ngoan ngoãn nữa.

Tô Duyệt vẫn yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, những sợi tóc màu đen bay bay nhẹ nhẹ, ngũ quan xinh đẹp tự nhiên không hề trang điểm, chiếc váy bông màu trắng càng tôn lên vẻ thuần khiết như một đóa hoa sen bình dị nở rộ trong ao, xinh đẹp động lòng người mà chẳng bị không gian bên ngoài quấy nhiễu..

“Chị họ, sắc mặt chị nhìn có vẻ không được tốt, có phải vừa rồi Thẩm Gia Dững bảo muốn chia tay với chị không?”

Tô Thiến Tuyết giấu đi sự đổ kỵ ghen ghét vào lòng, giả bộ nhướn mày quan tâm nói, “Nếu như lúc ấy chị có thể bình tĩnh không đi báo cảnh sát vu oan bọn em, không làm cho sự việc rối ren đến mức không thể cứu vãn thì em và Gia Dững vẫn sẽ tiếp tục khoan dung để chị làm bạn gái trên hình thức của anh ấy.”

Tô Duyệt từ từ quay đầu lại nhìn Tô Thiến Tuyết, “Cô tìm đủ mọi cách kéo tôi tới đây, chỉ để nói những chuyện này với tôi sao?”

“Chị họ, chị không có gì muốn hỏi em à? Ví dụ như em và Thẩm Gia Dững đến với nhau từ khi nào?” Tô Thiến Tuyết ngạo mạn nhìn Tô Duyệt với vẻ đắc ý không hề che giấu.

“Điều này có quan trọng không?” Tô Duyệt thản nhiên nói, “Nếu hai người đã ở chung với nhau, vậy lúc nào bắt đầu có quan trọng không?”

Phản bội chính là phản bội, cho dù chỉ ở chung với nhau một ngày, cũng không có cách nào thay đổi được sự thực.

Tô Duyệt này không cần thứ tình cảm đã biến chất đó.

“Chẳng lẽ chị không muốn biết cái ngày cha chị bị bắt vào tù, khi chị cần anh ấy nhất mà anh ấy đang ở đâu sao?” Tô Thiến Tuyết tiếp tục tự độc thoại, nhìn thoáng qua vẻ mặt thần thờ của Tô Duyệt rồi ngẩng ngửa sẫm soi móng tay được đính đá thủy tinh của mình, ung dung nói, “Hôm đó, anh ấy và em đang làm cái chuyện vui vẻ mà người lớn thường hay làm, cũng chính là lần đầu tiên bọn em chính thức đến với nhau.”

Tô Thiến Tuyết không bao giờ quên được vẻ mặt bàng hoàng lẫn sợ hãi của Thẩm Gia Dững khi biết cha Tô Duyệt bị bắt vào ngày hôm đó. Thẩm Gia Dững vốn là con riêng, đến với Tô Duyệt một mặt là bởi vì thích chị ta, nhưng quan trọng nhất chính là thế lực của Tô Thanh Dương có thể củng cố cho vị trí của anh càng vững chắc hơn ở nhà họ Thẩm.

Nhưng tất cả đã thay đổi kể từ khi ông Tô Thanh Dương ngồi tù. Khi nhận được điện thoại của Tô Thiến Tuyết anh ta đã không thể che giấu nỗi khiếp sợ, sợ mình sẽ bị liên lụy. Lúc đó, Tô Thiến Tuyết biết đây chính là một cơ hội tốt để tiếp cận Thẩm Gia Dững.

Vì vậy cô đã nhân lúc anh bối rối không điểm tựa mà xuất hiện kịp thời, dàn cảnh không cẩn thận bị treo chân vô tình ngã vào lòng anh. Với ánh mắt đưa tình, da thịt mềm mại, lời nói ngon ngọt dịu dàng, Tô Thiến Tuyết đã nhanh chóng đạt được mục đích của mình.

Tuy rằng sau khi sự việc xảy ra Thẩm Gia Dững không chịu thừa thắng chia tay Tô Duyệt. Nhưng vậy thì sao, giấy không thể gói được lửa, một ngày nào đó Tô Duyệt cũng sẽ biết, người mà chị ta yêu thương nhất đã thuộc về tay Tô Thiến Tuyết này mất rồi.

Tô Duyệt rũ mắt dùng sức siết chặt ly cà phê, người thì run run dường như cô đang cố gắng kiềm chế điều gì.

“Không yêu thì sẽ không hận, nếu như chị không có tình cảm với Thẩm Gia Dững thì sao phải tố cáo anh ấy đến cục cảnh sát? Hôm nay biết được những điều này, có phải trong lòng chị lúc này chỉ ước gì đem anh ấy ra mà phanh da xẻ thịt có đúng không?” Tô Thiến Tuyết nói với vẻ rất thông thả nhàn nhã nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn nhìn Tô Duyệt chằm chằm không chớp, cô ta không muốn bỏ qua một giây phút nào để được nhìn thấy nét mặt đau lòng khổ sở của Tô Duyệt.

Hơn hai mươi năm qua, Tô Duyệt có được một mái gia đình hoàn hảo, sở hữu nhan sắc trẻ trung xinh đẹp quyền rũ biết bao nhiêu người, hầu như ai cũng dành tình cảm ưu ái cho cô ta, còn cô rõ ràng không có chỗ nào mà thua kém cô ta, nhưng chẳng có ai nhìn thấy được điểm tốt của cô cả!

Chỉ vì cha cô không phải là con ruột của Tô Lê Đông, mà chỉ là con trai của một người bạn đồng đội với ông ta, bởi vì đạo nghĩa nên Tô Lê Đông mới nhận nuôi dưỡng cho tới lớn khôn. Còn cô, chẳng lẽ cũng phải vì mang ơn của người nhà họ Tô mà tiếp tục nhịn nhục chịu bị Tô Duyệt chèn ép sao?

Không, cô không cam tâm!

Vì vậy đối với Tô Thiển Tuyết mà nói, chuyện Tô Thanh Dương ngồi tù cô còn vui sướng hơn bất kỳ ai.

Tô Duyệt liếc nhìn Tô Thiển Tuyết đang bối vì tâm tình quá khích mà mặt mũi trở nên hung hăng dữ tợn, đè nén cảm xúc ngược vào lòng, bình tĩnh nói, “Thiến Tuyết, tôi còn phải cảm ơn cô đó chứ! Cảm ơn vì cô đã nói cho tôi biết những điều này, cảm ơn cô đã làm cho tôi nhận ra mình nên vứt bỏ người đàn ông không đáng giá để tôi yêu thương.”

Nếu như nói lần đó tận mắt chứng kiến đã làm cho cô đau lòng bao nhiêu, thì bây giờ, sau khi nghe xong những lời này thì một tia lưu luyến cuối cùng dành cho Thẩm Gia Dững cũng theo đó bị dập tắt.

“Chị nói dối!” Tô Thiển Tuyết bỗng nhiên hét toáng lên, mặt mũi vì tức giận mà biến dạng nhăn nhó vẹo vẹo trông rất đáng sợ.

“Tôi không có lừa cô, bởi vì tôi biết cái tôi cần chính là sự chung thủy, tình cảm sẽ mãi mãi không bao giờ đổi thay. Nhưng Thẩm Gia Dững rõ ràng không có được những thứ này, tôi có thể dễ dàng tha thứ cho sự nhu nhược, tự ti của anh ta, nhưng tôi không bao giờ chấp nhận việc anh ta đã lừa dối mình. Thiển Tuyết, nếu cô đã nghĩ nghĩ đủ mọi cách để có được anh ta, vậy thì....Tôi sẽ tặng người đàn ông đó lại cho cô!”

Những lời này tựa như kim nhọn đâm thẳng vào chỗ mẫn cảm nhất trong lòng Tô Thiển Tuyết, tặng ỉnh? Tô Duyệt cô ta dựa vào đâu mà dám dùng cái giọng điệu đó nói chuyện với mình? Mình đã thành công cướp đi bạn trai của cô ta, đáng lẽ Tô Duyệt phải khóc lóc cầu xin mình buông tha cho Thẩm Gia Dững mới đúng chứ?

Tô Thiển Tuyết bỗng nhiên đứng bật dậy la hét ầm lên, “Tô Duyệt, chị đã không còn là con cưng của thị trưởng nữa, hiện tại chỉ có thể làm việc của một thực tập sinh quen, mà đó cũng là do người khác thương hại chị mới thu nhận chị, chị có tư cách gì nói với tôi như vậy? Chỉ cần tôi gọi một cú điện thoại, mặc kệ bọn họ có đồng ý hay không thì chị sẽ phải cút ra khỏi nơi đây ngay! Hơn nữa cũng không có nơi nào dám mướn chị nữa!”

6. Chương 6: Nơi Này Đau, Làm Sao Chữa

“Nếu như cô có thể làm được như vậy thì đã sớm làm rồi, chẳng phải sao?” Tô Duyệt đứng dậy xoay người bỏ đi mà không thèm liếc mắt nhìn Tô Thiển Tuyết cái nào, cũng chẳng quan tâm Tô Thiển Tuyết ở phía sau đang tức giận tròn méo ra sao.

Sắc trời dần dần tối, như tấm vải đen che kín cả bầu trời, ngay cả những vì sao cũng bắt đầu lặn dần, chỉ còn vầng trăng sáng cô đơn lẻ loi treo lơ lửng ở trên cao. Tô Duyệt nhếch môi cười khổ, lớp nguy trang đều được nhanh chóng tháo xuống, cô chỉ có thể mượn bóng đêm để giấu đi sự yếu đuối của mình.

Gió biển thổi tung mái tóc đen óng ả của Tô Duyệt, lộ ra đôi gò má mướt mướt trắng mịn, sống mũi đẹp cao thẳng, ánh mắt buồn bã nhìn lên vầng trăng sáng. Làn gió lạnh từng đợt thổi tới, Tô Duyệt theo bản năng vòng hai tay ôm vai, càng ôm càng siết mình chặt hơn, nhưng vẫn không ngăn nổi được cơn gió lạnh xâm nhập.

Thẩm Gia Dững và Tô Thiển Tuyết thay nhau tra tấn khiến cả tinh thần lẫn thể xác cô mệt mỏi rệu rã, nhưng vẫn phải cố bình tĩnh đối mặt với họ, dù cho trong lòng có cam chịu bao nhiêu đau đớn và uất ức đi nữa, cô cũng sẽ không bao giờ thể hiện ra sự yếu đuối trước mặt bọn họ.

Giờ phút này, cô rất muốn được về nhà, về lại bên cạnh ông nội khóc một trận thật thỏa thích để trút bỏ hết mọi phiền muộn khổ sở trong lòng.

Ở trên đời này, chỉ có người thân của cô mới thật lòng rộng mở vòng tay để đón nhận ôm cô, luôn sẵn sàng ở bên cạnh bất cứ khi nào cô gặp khó khăn vấp ngã mà không thể chống chọi.

Nhưng chợt nghĩ tới nỗi lo lắng không cầm được trong mắt ông thì Tô Duyệt lại không nỡ để người thân của mình cũng phải chịu đựng nỗi đau giống như mình. Cô chỉ đành cắn răng lặng lẽ đem tất cả những uất

ức đó giấu đi không cho ai nhìn thấy, sau đó vào mỗi đêm thâu như thế này để bóng đêm gặm dằm nỗi đau đốn trong lòng.

Cho đến khi thời gian làm phai nhòa tất cả, cho đến khi cô hoàn toàn quên lãng.

Tô Duyệt lão đảo chông chênh lang thang trên đường, đêm đen càng khiến cho bao nhiêu cay đắng đau khổ đều vỡ òa, dần dần hóa thành nụ cười tự giễu trên khóe miệng cô.

Cô thể hiện tình yêu dành cho Thẩm Gia Dũng bằng cách riêng của mình, bởi vì lo lắng cho dạ dày anh ta mà mỗi ngày cô phải tự mình làm cơm trưa cho anh ta, biết anh coi nặng sự nghiệp nên đã gắng gượng che giấu đi những phiền não riêng của bản thân, lẳng lặng theo ở bên cạnh anh ta, cố gắng làm đúng bổn phận của một người bạn gái.

Nhưng Tô Duyệt thật sự không ngờ, phần tình cảm mà cô đã khổ tâm vun đắp lại có kết cục như thế.

“Chẳng lẽ chị không muốn biết ngày cha chị bị bắt vào tù, khi chị cần anh ấy nhất, anh ấy đang ở đâu sao?”

“Hôm đó anh ấy đang vui vẻ ở bên tôi, cũng chính là lần đầu tiên chúng tôi chính thức đến với nhau.”

Từng lời lẽ mà Tô Thiển Tuyết nói cứ như lời nguyên văng vẳng không dứt ở bên tai, như đang nhắc nhở cô, người đàn ông đó đã phản bội cô từ rất lâu, mà cô, cũng đã bị lừa hấn ta lừa gạt suốt cả một năm trời!

Tô Duyệt à, mày đúng là một đứa hết sức ngu ngốc!

Nhưng tại sao, đã biết rõ hấn là kẻ chẳng đáng để mình yêu, vậy mà trái tim vẫn đau đốn thế này chứ?

“Có say mới biết rượu nồng, có yêu mới biết tình sâu dường nào, tình yêu đã làm tan nát cõi lòng biết bao chàng trai cô gái, có duyên gặp nhau thì tuyệt đối đừng nên bỏ lỡ, chỉ có men rượu cay nồng mới có thể làm cho bạn quên đi nỗi đau!” Âm điệu đượm vẻ ai oán bỗng nhiên phá ta sự im lặng của bóng đêm, Tô Duyệt dừng bước, vô thức men theo lời hát đi vào một con hẻm nhỏ.

Vài người đàn ông mặc áo phong màu đen để tóc dài, mang kính gọng đen, đang nghiêng ngả lắc lư theo tiếng nhạc, rất giống mấy chương trình văn nghệ thanh niên ở trong ca vũ kịch. Dưới ánh đèn thấp thoáng, mơ hồ có thể thấy được trên mặt bọn họ thoa rất nhiều thuốc màu đủ loại, đa hình đa dạng thoa từ khóe mắt có mà khắp cả mặt cũng có. Có người còn vẽ mắt rất đậm hóa trang thành cô gái có đôi mắt đa tình nhưng vì phải khóe mà lem luốc tèm nhem, nhìn có vẻ hơi lố nhưng cũng hết sức buồn cười, nhưng cũng có phần khá hấp dẫn.

Tô Duyệt vô tình ngẩng đầu thì nhìn thấy ở phía trên tấm biển của quán bar nọ có viết hai chữ “Tình Say” rất to, rất nhiều bóng đèn nho nhỏ đủ màu sắc được quần chung quanh tấm biển, lấp lánh lúc chớp lúc tắt, Tô Duyệt chần chờ vài giây sau đó đi vào.

Cô chưa đến quán bar bao giờ, trong ý thức của cô thì nơi đó rất ồn ào và hỗn loạn, hôm nay được chứng kiến tận mắt, so với tưởng tượng của cô thì nó còn phức tạp hơn. Đàn ông lẫn đàn bà đều đang say sưa nhảy múa hết mình trong sàn nhảy, bước nhảy lộn xộn không theo quy luật hay bài bản gì, đa số chỉ lắc lư cơ thể, hầu như không phải là đang khiêu vũ mà cơ bản là đang trút đi những áp lực không vui ở trong lòng.

“Xin chào, cô muốn dùng loại nào?” Anh chàng bartender nhiệt tình chào hỏi cô gái mặc áo trắng đang đi tới trước mặt. Đã quen nhìn những cô gái mắt xanh môi đỏ, theo phản xạ tự nhiên thì đàn ông ai cũng có cảm tình với những cô gái không trang điểm để đơn giản như thế này hơn.

Tô Duyệt quan sát ngắm nghía những chai rượu với đủ loại nhãn mác trong tủ, sau một hồi lâu mới nói, “Cho tôi một chai Jack Dany.”

Anh chàng bartender không giấu được vẻ kinh ngạc từ ánh mắt, qua cách ăn mặc lẫn vẻ bề ngoài của cô gái trước mặt đều thể hiện cô là con nhà lành, nhất là đôi mắt long lanh trong suốt không phức tạp kia, không giống như những cô gái giả bộ ngây thơ nét na nhưng toàn đi làm những chuyện ve vãn đàn ông.

“Nồng độ Jack Dany rất cao, cô à, hay để tôi giới thiệu loại khác thích hợp với cô hơn nha?” Người pha rượu tốt bụng đề nghị.

Tô Duyệt lắc đầu kiên định nhìn chai rượu mình chọn nói, “Không cần, tôi chỉ muốn Jack Dany!”

Cô đến chính là để muốn uống cho thật say, buông thả bản thân một lần cũng tốt, vì chỉ có say mới không e ngại khóc lên, để bùng nổ cho thỏa thích, và chỉ say mới có thể quên đi trái tim của mình đã bị tổn thương quá sâu, quá đau đớn.

Rất nhanh một chai rượu được đặt ngay ngắn trước mặt Tô Duyệt, cô không nói không rằng cầm chai rượu lên tuân theo ý như trút nước, men rượu cay nồng như đốt cháy cổ họng khiến cô ho khan sắc súa, mặt mũi cũng đỏ bừng.

“Cho một chai nữa!” Có rượu vào Tô Duyệt vỗ bàn la lớn, hoàn toàn không chú ý hành động lúc này của mình thô lỗ tới mức nào.

Cô lại tiếp tục vừa uống như điên vừa ho sù sụ, thỉnh thoảng còn lớn tiếng gầm gừ, lăm lăm mắng mỏ vài câu, mới một lúc đã tuôn hết ba chai rượu mạnh, ý thức của cô cũng từ từ mơ hồ. Tô Duyệt uể oải nằm gục lên mặt bàn quầy bar, há miệng mơ mơ hồ hồ nhìn các chàng trai cô gái lần lượt đi ngang qua chỗ mình, dường như nhiều đó vẫn chưa hả dạ, cứ cảm thấy hình như có chuyện gì đó mà mình rất muốn làm nhưng vẫn chưa làm được.

“Đồ đàn ông xấu xa, anh dám phản bội tôi, bà đây cũng phải phản bội lại anh mới được!” Đột nhiên bên cạnh cô có một phụ nữ lớn tiếng quát lên, quệt lung tung nước mắt trên mặt bước nhanh đi ra sân nhảy ôm cổ một đàn ông xa lạ, một tay đè đầu người đó rồi bắt đầu hôn người ta tới tấp.

Đôi mắt lơ đãng say mơ hồ nhìn thấy hết tất cả, Tô Duyệt đột nhiên vỗ bàn thật lớn, nắc lên một cái sau đó lảo đảo nghiêng ngã đứng dậy, đứng, phản bội! Thẩm Gia Dũng đã phản bội tình cảm của hai người, cô cũng muốn phản bội anh ta trả thù!

Nhưng cứ vậy mà chạy vào sân nhảy kéo đại một người đàn ông ra hôn thì thật mất hình tượng quá, hơn nữa, nếu như bị người ta đẩy ra chẳng phải là rất mất mặt ư. Dù có đồng ý đón nhận nụ hôn của mình đi nữa, nhưng trong lòng người ta lại không thích, vậy có phải mình đã làm người khác khó chịu hay không?

Tô Duyệt không muốn ép buộc ai làm bất cứ chuyện gì mà họ không thích, dù cho đang trong cơn say, cô vẫn giữ được ý thức cơ bản này.

“Ừ, phải làm sao mới tìm được một người tình nguyện để mình hôn đây chứ?” Tô Duyệt vò đầu lầu bầu nói một mình và suy tư ngẫm nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu giương mắt ngó anh chàng pha chế rượu đang lơ đãng nhìn cô, sau đó tóm lấy cổ áo anh ta, dõ dặt nói, “Nói, anh ‘cua’ bạn gái của anh bằng cách nào hả?”

Anh chàng pha chế rượu hoảng hồn ú ớ, trời đất, cô gái này rượu vào phát điên rồi, thật không ngờ cô ta lại điên tới mức này.

“Nói mau!” Tô Duyệt không dần nổi sốt ruột liền thúc giục, cao giọng quát nạt làm cho anh chàng nọ giật thót người suy nghĩ, nếu như mình còn chần chừ không nói, e là chỉ thêm một giây nữa thôi cô gái này sẽ áp dụng thủ đoạn bạo lực với mình luôn quá.

“We...Wechat, chúng tôi quen nhau qua wechat.”

“Wechat à...” Tô Duyệt buông anh chàng pha chế ra, cố gắng suy nghĩ về cái môn là lạ kia.

Hình như Tô Đông Thần có nói qua với cô, anh ấy từng dùng cái software này rất thành công và đã hẹn được không ít cô gái ra gặp mặt, hơn nữa còn chưa được sự cho phép đã tự ý dùng điện thoại di động của cô để download cái phần mềm chat chít gì đó về.

Lập tức mò tìm điện thoại, Tô Duyệt chống một tay lên bàn tìm wechat mở ra, bắt đầu thao tác tìm tòi xem nên sử dụng như thế nào.

“Oh...Còn bắt phải có hình...Chuyện nhỏ mà...” Nhanh chóng ấn chức năng chụp hình, Tô Duyệt giơ tay hình chữ V cười làm duyên với ống kính, “Một hai ba, tách!”

Hài lòng nhìn ngắm ảnh của mình, sau khi kết nối bắt đầu cầm điện thoại di động lướt web tìm kiếm.

“Vừa vào đã chụp ngay được một anh chàng bánh bao!” Tô Duyệt ngô nghê cười, nhưng là cười ra nước mắt.

Rất nhanh, trong wechat hiện thị một hình ảnh không rõ lắm, nhưng nhìn thì cũng không đến nỗi nào, hôn môi với người này cũng không hẳn là bị thiệt thòi.

Không cần nhìn kỹ người phía bên kia, Tô Duyệt liền bấm phím thoại rồi hét lớn vào trong điện thoại, “Trai đẹp ơi, anh có đồng ý để tôi hôn anh một cái không? Hi hi! Ưc!”

Dứt lời, Tô Duyệt còn nấc lên mấy cái rồi mềm oặt nằm sãi lên bàn quầy bar. Dưới ánh đèn mờ ảo, có một người tướng tá cao ráo đang chậm chậm đi về phía cô. Tô Duyệt nheo mắt cười vầy vầy tay với người nọ, “Trai đẹp, xin chào...!” Nói xong liền ngả ‘phịch’ lại về mặt bàn.

Lặng lặng nhìn cô gái đang nằm gục trên quầy bar ngủ say bằng đôi mắt xa xăm, đi từng bước lại gần, mái tóc đen óng ả đã che mất nửa gương mặt của cô, anh vươn tay gạt chúng ra, không ngờ chạm phải đôi gò má ẩm ướt.

Cô gái nhỏ bất thành linh đứng bật dậy, men say trong đôi mắt long lanh kia đã hoàn toàn biến mất, Tô Duyệt nhìn người đàn ông trước mặt, sau đó chỉ ngón tay vào ngực trái mình cười ngây dại hỏi, “Trai đẹp à, nơi này đau, có biết làm sao chữa không?”

7. Chương 7: Hôn Môi

Không đợi người trước mặt có phản ứng, Tô Duyệt lại lăm bầm lâu bầu nói tiếp, “Hi hi, có phải anh cũng không biết đúng không, thật ra thì...Chỉ cần anh cho tôi hôn anh một cái là được rồi!”

Đôi mắt trong suốt bỗng trở nên mơ màng, chân bước siêu vẹo nghiêng ngả, hai tay quàng lên cổ người đàn ông, đôi mắt ngả say mông lung chờ đợi nhìn chăm chăm gương mặt khi tỏ khi nhòe, đáng người mềm mại nhích từng bước lại gần, sau đó từ từ nhón chân cố gắng áp lên được bờ môi kia.

Mùi rượu nồng nặc xen lẫn hương thơm thoang thoảng ngọt ngào của Molly phả vào mặt, xưa nay anh không thích những người có rượu tiếp xúc với mình, nhưng hôm nay đối với cái cô gái này anh lại không hề có cảm giác muốn xa lánh, mà thậm chí còn để mặc cho cô muốn làm gì mình thì làm.

Bờ môi như hoa anh đào mơn man áp lên, thế nhưng anh còn chưa kịp tận hưởng cảm giác ngọt ngào đó thì làn môi mềm mại kia đã nhanh chóng lướt đi, như thể mọi thứ vừa xảy ra tất cả đều chỉ là ảo giác của mình anh.

Sau đó cô lại ngủ thiếp đi không còn biết trời đất gì nữa.

Ninh Duệ Thần vuốt vuốt mi tâm buồn cười nhìn cô gái nằm gục trên vai mình ngủ, có phải mình đã may mắn khi đi tới nơi này hay không?

Cả ngày nay bị Ninh Uyển Thu rầy rà làm phiền, nên anh buộc phải tới quán rượu em gái kinh doanh tìm cô, hai anh em như lệ thường chơi trò ‘Đại mạo hiểm – Nói lời thật lòng’ và kết quả là Ninh Duệ Thần vẫn giống khi còn nhỏ đều bị thua cho em gái mình.

* Là trò chơi mà ai thua thì phải nói thật hoặc làm việc mà người thắng giao cho; người bị thua phải lựa chọn một trong hai: 1 là nói thật (tức là người thua phải trả lời đúng sự thật một câu hỏi mà người thắng đặt ra); 2 là chọn đại mạo hiểm (người thua phải hoàn thành một việc nào đó (khó thực hiện hay khó hoàn thành) do bên thắng đặt ra.

“Sống ở nước ngoài năm năm, anh có gặp được điều thú vị gì không?” Ninh Uyển Thu hăm hở hỏi, đó giờ cô rất luôn tò mò về cuộc sống riêng tư của anh trai mình.

Biết làm sao, vì từ nhỏ đến lớn Ninh Duệ Thần rất lạnh lùng xa cách, tuy bề ngoài nổi bật nhưng anh lại không thích tiếp xúc với ai, bao giờ cũng tạo cho người ta có cảm giác xa lạ khó gần, dù cho có cô nữ sinh thầm mến đã lấy hết can đảm tỏ tình với anh cũng bị anh cự tuyệt không thương tiếc.

Nhiều lúc Ninh Uyển Thu còn cho rằng, có lẽ Ninh Duệ Thần không thích ‘hàng trong nước’, mà phải quyến rũ gợi cảm cỡ như mấy cô gái ngoại quốc mới có thể kích thích làm trỗi dậy sự ham muốn trong anh.

Vậy mà....

“Không có.” Câu trả lời gọn gàng dứt khoát nhất thời khiến Ninh Uyển Thu nhụt chí.

Ninh Uyển Thu ai oán nhìn Ninh Duệ Thần, không nhéo nói, “Anh, anh là....Đồng chí mà?”

“Ninh Uyển Thu, tiếp tục vấn đề thứ hai!” Ninh Duệ Thần lạnh tanh nhắc nhở, Ninh Uyển Thu bĩu môi bắt đầu vòng thứ hai.

Hỏi liên tiếp một loạt bốn, năm vấn đề, Ninh Duệ Thần vẫn thua nữa, Ninh Uyển Thu nghiêm nghị nhìn anh trai nghiêm túc nói, “Anh, bây giờ chúng ta chơi Đại Mạo Hiểm đi, anh cứ đi tìm đại một cô gái nào đó rồi hẹn hò, thử tìm hiểu người ta xem thế nào.”

“Không.” Ninh Duệ Thần dứt khoát từ chối không cho em mình cơ hội nào để thương lượng.

Ninh Uyển Thu buộc lòng phải nhượng bộ, cầm điện thoại di động của Ninh Duệ Thần để trên bàn lên đưa tới trước mặt anh mình, “Vậy bây giờ anh vào wechat đi, nếu là gái thì anh phải tiến tới gặp mặt người ta, còn là con trai thì quên đi không nhắc nữa.”

“Nhưng nếu anh nói từ bỏ quyền lựa chọn, vậy thì mọi chuyện kể tiếp đều do em định đoạt!” Rất sợ Ninh Duệ Thần lên tiếng từ chối lần nữa cho nên Ninh Uyển Thu lập tức bồi thêm một câu.

Vì vậy, để cắt cái đuôi dây dưa của Ninh Uyển Thu anh cũng lướt web chọn đại, nhưng thật không ngờ lại chọn trúng một người, càng không ngờ nữa đó là người nợ lại chính là cô.

Dáng ngờ nhỏ nhỏ run lên kéo tư tưởng đang đi hoang của anh quay về. Ninh Duệ Thần nhìn cô gái đang ngủ say sưa trong lòng mình, trên hàng mi vừa dài vừa dày hơi chớp chớp vẫn còn vương nước mắt, tuy đang ngủ nhưng đôi lông mày thanh mảnh vẫn rối rắm nhíu lại, có lẽ do lạnh cơ thể càng co ro rút vào lòng anh, như chú nai con bị thương đang cầu xin tìm chút ấm áp.

Tay không kiềm được vuốt lên hàng lông mày đang nhíu chặt kia, sau đó rút tay về theo bản năng mới phát hiện trên tay mình đã nhiễm nước mắt, đôi mắt thâm thúy nhìn phiến môi đỏ hồng như hoa anh đào, nụ hôn đến bất ngờ đó tuy chỉ như chuồn chuồn lướt nước nhưng đã mang đến cho anh một loại cảm giác thật kỳ diệu.

‘Cuộc đời mỗi người ít nhất nên có một lần vì nửa kia của mình mà hy sinh trao ra...Không cầu mong được đơm hoa kết trái, không cầu mong được cùng nhau sánh bước, không cầu mong được đáp lại, thậm chí không cầu mong anh phải yêu em, mà chỉ nguyện ước trong những năm tháng đẹp nhất của đời em luôn có anh xuất hiện...’

Hàng chữ ít ỏi vài câu trên trang giấy trắng đột nhiên hiện ra trước mắt, tuy chỉ nhìn thoáng qua có một lần, thế nhưng nó đã khắc sâu vào đầu khiến anh nhớ mãi không quên.

8. Chương 8: Mặt Cậ Đỏ Rời

Edit: TiêuKhang

Điện thoại trong tay đột nhiên run lên, là một tin nhắn, trông mắt đen sâu thẳm liếc nhìn cô gái trong ngực, không chút do dự tắt luôn điện thoại di động, ôm eo dịu cô xoải bước đi nhanh ra ngoài.

Mà chiếc điện thoại Tô Duyệt đang nắm chặt trong tay lúc này cũng rung lên, nhưng không có ai để ý cứ mặc nó tự rung rồi tự tắt.

Ninh Duệ Thần đá văng cửa phòng, cất giọng từ tính nói, “Ninh Uyển Thu, tối nay mượn phòng em dùng đồ, em chịu thiệt một chút, ngủ ở nơi này đi.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Sau lưng im lặng mấy giây, một giọng nữ trong trẻo đột nhiên rít gào lên sau lưng Ninh Duệ Thần, “Anh, anh cần mấy hộp Durex(*) hả?” (*tên nhãn hiệu bao cao su)

“Không cần, em cứ giữ lại để mình sử dụng.” Ninh Duệ Thần bình tĩnh trả lời, đi lên lầu nhấc chân đá văng cửa phòng ra, sau khi đi vào tiện tay đóng và khóa luôn cửa lại, tránh cho nửa đêm Ninh Uyển Thu âm thầm đánh lén.

Tuy nơi này là quán bar, nhưng cách âm được lắp đặt rất tốt, dù cho bên dưới lầu có ồn ào đến long trời lở đất, người ở trên lầu cũng sẽ không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì.

Cô gái trong ngực vẫn ngoan ngoãn ngủ say sưa mặc cho anh ôm, Ninh Duệ Thần cẩn thận đặt cô lên giường, đang tính rút ra cánh tay bị cô ôm lấy thì đôi tay nho nhỏ lại bất ngờ tóm chặt cổ tay anh, hai mắt nhắm nghiền cau mày đau khổ cầu xin, “Đừng đi, đừng bỏ lại em một mình!”

Cô gái vui mặt trong cánh tay, cơ thể lại bắt đầu run lên dữ dội, nỗi sợ hãi và bất lực chôn sâu ở đáy lòng lúc này đều bộc lộ ra hết khi cô ngủ, phơi bày ra ở trước mặt anh.

Do dự một lát, cuối cùng Ninh Duệ Thần quyết định không đi nữa, nằm xuống bên cạnh cô.

Cảm nhận được bên cạnh có hơi thở của người, Tô Duyệt dần dần thả lỏng các dây thần kinh bị kéo căng, hơi nghiêng người qua gối lên cánh tay Ninh Duệ Thần chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người chưa tới một tấc, gần tới mức anh có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ của cô, còn có hỗn hợp mùi rượu và hương lải trên người cô. Ngay cả Ninh Duệ Thần cũng không thể tin, thứ mùi hương này còn có tác dụng làm dịu đi các dây thần kinh, nếu không thì sao với người xưa nay khó ngủ như anh sau khi nghe mùi hương này cũng rất muốn nằm ngủ một giấc.

Không kịp cho anh suy nghĩ nhiều nữa, mí mắt Ninh Duệ Thần nặng trĩu rồi dần dần khép lại, cánh tay còn lại cũng theo phản ứng bản năng vòng qua ôm lấy cơ thể mềm mại kia, rút ngắn lại khoảng cách của cả hai gần hơn một chút.

Tấm rèm cửa sổ màu xám tro bị gió thổi tung nhẹ, ánh trăng sáng tỏ chiếu vào căn phòng qua khung cửa sổ, lặng lẽ soi rọi lên bóng dáng của hai người.

Cũng cùng thời gian đó tại một căn phòng đèn mờ khác, trên nền đá cẩm thạch màu trắng rải đầy những cánh hoa hồng xinh đẹp, trên chiếc bàn tròn nho nhỏ có hai ngọn nến lung linh dưới ánh sáng mờ nhạt, món bò bít tết Italy và rượu vang được bày biện ngay ngắn ở hai bên, trong bình gốm sứ tinh xảo cắm một đóa hoa hồng đang nở rộ, tất cả những cách bài trí này đã cho thấy sự mờ ám của bầu không khí hiện tại.

Song song đó, có hai ánh mắt đang đối diện nhau nhưng không ai lên tiếng mà chỉ nhìn nhau như thế, có vẻ như không đành lòng quấy rầy bầu không khí lãng mạn này.

Tuy nhiên, cảm xúc trong ánh mắt kia không hề giống như đang trao tình gửi ý mà ngược lại còn nồng đậm mùi thuốc súng.

“Đây là cái gọi là bữa tối dưới nền?” Giọng nói lạnh lẽo bức bối vang lên, nghe kỹ còn có vài phần cắn răng nghiêng lợi để nói.

“Dạ....Chắc là vậy....” Người còn lại hơi chần chờ rồi run giọng đáp.

“Cháu và ta ăn?”

“Dạ.... Hình như vậy....”

“Cạch!” Tô Lê Đông thở hồng hộc ném cái nĩa lên bàn, hai mắt sắp tóe lửa vì giận, mặt tái xanh nói, “Tô Đông Thần, bởi vì cháu khai man quân tình, dẫn đến làm lãng phí thời gian quý báu của ta, bây giờ hãy mau đi úp mặt vào tường đứng tư thế hành quân sám hối một giờ, sáng mai phải giao thêm bản kiểm điểm một vạn chữ nữa!”

Dứt lời, Tô Lê Đông liền chống gậy bỏ đi với sắc mặt tức giận.

Tô Đông Thần không ngừng kêu khổ, anh cùng ông nội vì Tô Duyệt và Ninh Duệ Thần đã tỉ mỉ sắp đặt buổi hẹn hò hoàn mỹ này đây, một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, một đôi trai gái tình chàng ý thiếp ngồi với nhau cùng trò chuyện tâm đầu ý hợp, vui vẻ ngon miệng dùng bữa tối, tình cảm nhen nhóm cũng nhanh chóng tăng vọt bởi bầu không khí này, đây thật là một cốt truyện lãng mạn tuyệt vời biết chừng nào à!

Vậy mà, hai nhân vật chính ấy đều không hẹn lại cùng nhau mất tích, nhất là Tô Duyệt, chưa bao giờ về muộn, nhưng hôm nay đến bây giờ rồi mà vẫn không có tin tức của con bé, đúng là kỳ quái thật!

Nhưng mình sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy, hôm nay không thành công cũng không có nghĩa mãi mãi sẽ luôn thất bại, nếu hai người họ vẫn còn ở Lạc Thành, mình không tin cả hai sẽ may mắn hết lần này tới lần khác thoát khỏi sự sắp đặt chu đáo của mình?

Sáng hôm sau khi Tô Duyệt vội vã tới công ty thì bị cô bạn tốt Hứa Hàm kéo vào một góc.

“Quần áo không thay, mặt vẫn chưa rửa, tóc tai rối loạn bù xù, thành thật khai báo đi, tối qua cậu đã đi đâu?” Hứa Hàm chống nạnh hai tay nghiêm túc hỏi.

Tô Duyệt cup mắt né tránh, chột dạ cúi đầu lí nhí nói, “Về nhà chứ đi đâu, có thể đi đâu được nữa chứ?”

“Về nhà? Tối qua anh trai cậu gọi điện ình, hỏi cậu có ở chỗ mình không, lúc đó mình đã biết ngay là yêu tinh cậu lén trốn đi ra ngoài rồi, cho nên đã nói đỡ giúp cậu, bảo cậu ngủ lại ở chỗ của mình, nếu không lẽ nào người anh trai kia của cậu sao đến tận bây giờ vẫn chưa đi tìm cậu hả?”

Hứa Hàm nói thao thao như súng bắn tĩa, Tô Duyệt tự biết hết đường chối cãi, định cúi đầu mặc cho Hứa Hàm quở trách mình, cô có thể nhận ra sự lo lắng cùng tình cảm quan tâm mà Hứa Hàm dành cho mình.

“Haizzz, cậu đấy, gặp chuyện gì cũng không chịu chia sẻ với người khác, nhưng cho dù cậu không nói thì những người đó cũng sẽ tìm đủ mọi cách để bươi móc vết thương của cậu ra.” Hứa Hàm lí nhí nói, “Ngày hôm qua, sau khi cậu đi, thì ai cũng biết được cậu...Bị Thẩm Gia Dũng bỏ rơi.”

Tô Duyệt sững người nhưng cũng lấy lại bình tĩnh rất nhanh, đương nhiên cô biết trong công ty này có rất nhiều người chờ đợi để xem cô làm trò hề, hôm nay có một tin tức đặt biệt như vậy, dù có đào sâu ba thước lên bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này để chế nhạo cô.

Mà Hứa Hàm chính là người bạn duy nhất mà cô có thể tin tưởng ở nơi này.

“Trên người cậu sao lại có mùi rượu thế này? Hình như còn có mùi....Mùi của đàn ông?” Hứa Hàm cau mày hít lấy hít để trên người Tô Duyệt, ngơ ngác nhìn Tô Duyệt một hồi lâu mới chậm chạp nói, “Chẳng lẽ cậu nhất thời nghĩ không thông nên mượn rượu để tăng thêm can đảm, sau đó tùy tiện quơ đại anh nào tặng free cho người ta đó chứ?”

Như để che giấu cho sự chột dạ của mình, Tô Duyệt lập tức phản bác, “Gì chứ? Mình sao có thể làm ra những chuyện mất nhân cách như thế được cơ chứ?”

“Khi một người con gái bị chính người đàn ông mình yêu thương ruồng bỏ, dù cô ta có bình tĩnh hay lý trí cỡ nào đi nữa, thì những chuyện còn mất nhân cách hơn nữa vẫn có khả năng xảy ra.” Hứa Hàm nhấn mạnh nói, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Tô Duyệt, thẳng thắn phán, “Tô Duyệt, mặt cậu đỏ rồi!”

9. Chương 9: Oan Gia Gặp Lại

Edit: TiêuKhang

“Đó là do bị cậu chọc tức!” Tô Duyệt hờn dỗi trợn mắt liếc Hứa Hàm như muốn che giấu điều gì, nhưng như vậy lại càng khiến cho Hứa Hàm cảm thấy Tô Duyệt đang có tịch rục rịch.

Hứa Hàm đang tính ép hỏi tiếp, thì đột nhiên giọng nói lạnh lạnh của Lý Tuyết Ly vang lên ở phía sau hai người, “Tô Duyệt, cô đến phòng làm việc của tôi một chút.”

Hứa Hàm kéo Tô Duyệt đi tới một góc khuất, nhỏ giọng nói, “Mình đoán, chuyện này hết tám phần mười là chị Lý tung tin rồi, từ sau khi cậu vào đài tối nay, chị ta vẫn luôn đề phòng cậu như đề phòng kẻ cướp

vậy, lần này gọi cậu đi chắc chắn cũng chẳng có chuyện gì tốt lành, cậu nhất định phải cẩn thận một chút, nếu có xảy ra chuyện gì hãy hô to lên, mình sẽ lập tức xông vào cứu cậu ngay, biết không?”

Tô Duyệt phì cười, có phải cô nàng này đã xem Lý Tuyết Ly hóa thành yêu tinh, phóng đại lên quá mức nghiêm trọng rồi không?

Nhưng Tô Duyệt vẫn giữ thái độ đúng đắn, nghiêm túc vỗ vỗ vai Hứa Hàm, “Được, nếu lỡ có chuyện gì, mình sẽ lập tức gọi cậu tới cứu mình.”

“Ừ, đi đi!” Hứa Hàm nhìn Tô Duyệt thật lâu, như thể một khi cô đi sẽ không bao giờ quay trở lại, Tô Duyệt cũng không cù cựa với Hứa Hàm nữa, đi thẳng tới phòng làm việc Lý Tuyết Ly.

“Hôm nay Thẩm Tuấn Ngạn sẽ tới công ty Thẩm thị, cô đi một chuyến tranh thủ thuyết phục Thẩm Tuấn Ngạn tới tham gia buổi phỏng vấn của chúng ta.” Lý Tuyết Ly đưa tới trước mặt Tô Duyệt một xấp tư liệu dày cộm, “Đây là một số tư liệu cơ bản cùng những hoạt động gần đây anh ta tham dự, cô hãy xem qua nó một lần.”

Gương mặt qua ảnh chụp thoát nhìn cũng na ná tám mươi với Thẩm Gia Dũng, Tô Duyệt khẽ nhú mày, “Chị Lý, có thể đổi người khác đi không?”

“Không được, không có ai quen thuộc với Thẩm Tuấn Ngạn hơn bằng cô, cho nên, chuyện này không có cô thì không được.” Lý Tuyết Ly lại bồi thêm không cho cô có cơ hội từ chối, “Nếu muốn trở thành người đứng đầu bảng tin thì phải có tính chuyên nghiệp cơ bản, đừng nên vì tình cảm cá nhân mà làm ảnh hưởng tới công việc. Nếu chỉ có vậy mà làm cũng không được, tôi khuyên cô hãy nhân lúc mình còn trẻ nên sớm đổi nghề đi, đừng làm lãng phí thời gian của bản thân và người khác.”

Giọng điệu lạnh lùng, lời lẽ rậm rạp mang tính chuyên nghiệp, khiến đáy lòng Tô Duyệt đột nhiên ê ẩm, Lý Tuyết Ly đối với cô đó giờ rất nghiêm khắc, sở trường của chị ta chính là chà xát muối lên vết thương của cô chẳng chút nương tình.

Cô hơi do dự, một lát sau đợi cho cảm xúc ổn định trở lại mới nói với Lý Tuyết Ly: “Chị Lý, chị yên tâm, em nhất định sẽ làm tốt.”

Lý Tuyết Ly không ngẩng đầu lên nói, “Chỉ mong được như thế, cô đi ra ngoài đi.”

“Dạ.” Tô Duyệt xoay người đi ra, nhưng bước chân lại nặng như chì.

Mặc dù Thẩm Tuấn Ngạn và Tô Đông Thần là bạn thân, nhưng bởi vì có quan hệ với Thẩm Gia Dũng nên cô muốn tránh không qua lại nhiều với Thẩm Tuấn Ngạn, bởi vì cô biết, Thẩm Gia Dũng cũng không thích cô tiếp xúc nhiều với anh ta.

Thẩm Tuấn Ngạn là con trai độc nhất của Thẩm Phong và bà Lâm Tuyết Mai vợ chính thức nhà họ Thẩm, còn Thẩm Gia Dũng chẳng qua chỉ là kết quả vui chơi nhất thời của Thẩm Phong lúc còn trẻ để lại. Tuy ông Thẩm Phong có để cho anh một vị trí nhỏ nhoi ở công ty, nhưng chỉ cần ngày nào còn có Lâm Tuyết Mai ở đây, Thẩm Gia Dũng muốn được chân chính bước vào nhà họ Thẩm trở thành một phần tử trong đó, xác suất cực là rất nhỏ.

Bây giờ cô phải tới công ty Thẩm thị tìm Thẩm Tuấn Ngạn, rất có khả năng cô sẽ gặp phải người mà cô không muốn nhìn thấy nhất vào lúc này.

Hít sâu một hơi, Tô Duyệt ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, dùng tay vỗ vỗ lên má mình, đem tất cả những cảm xúc tiêu cực dồn nén vào tận đáy lòng, chẳng qua cũng giống như đi làm việc mà thôi không có gì phải sợ cả. Tô Duyệt, hãy tin tưởng vào chính mình, mi nhất định sẽ làm được, cố lên!

Gương mặt trắng nõn lập tức hiện ra hai lúm đồng tiền nhợt nhạt, Tô Duyệt đã khôi phục lại dáng vẻ tràn trề tự tin thường ngày. Những năm gần đây, cô đã học được cách phải làm sao cân bằng tốt tâm trạng của mình trong khoảng thời gian ngắn nhất, để bản thân luôn trong trạng thái tốt nhất có thể đối mặt với tất cả mọi thứ.

Những tài liệu này, cô căn bản không cần xem, Thẩm Tuấn Ngạn rất có sức hút trong làng giải trí, được rất nhiều người hâm mộ, Hứa Hàm cũng là một trong số đó, mỗi ngày có tin tức mới nào nói về Thẩm Tuấn

Ngạn thì cô nàng cứ lú lo nói mãi không ngừng ở bên tai cô, tuyệt đối là một fan trung thành của Thẩm Tuấn Ngạn.

Cô nhanh chóng đi tới công ty Thẩm thị, mặc dù không tình nguyện gặp Thẩm Tuấn Ngạn, nhưng có một số việc không phải cô muốn trốn tránh là có thể được như ý nguyện.

Chỉ mất mười lăm phút đi đường, Tô Duyệt đã đến công ty Thẩm thị, đi đến trước quầy lễ tân, trao đổi đại khái cùng cô nhân viên lễ tân mục đích mình đến.

Nhân viên quầy lễ tân sau khi gọi đường dây nóng nối với văn phòng giám đốc, rồi nhìn Tô Duyệt dăm dăm, thần sắc trên mặt cũng tỏ ra rất kỳ quái.

“Thưa cô, thật xin lỗi, giám đốc Thẩm đang bận tiếp khách, lúc này không tiện gặp cô.” Nhân viên quầy lễ tân lễ phép nói, “Nếu cô có việc gì cần thì hãy viết ra giấy để lại lời nhắn, đợi giám đốc Thẩm có thời gian, tôi sẽ nhờ trợ lý giao lại cho ông ấy, như vậy ông ấy sẽ sớm liên hệ với cô hơn.”

Tô Duyệt ngẫm nghĩ rồi gật gật đầu nói, “Được.”

Nhanh tay viết sơ lược nội dung mình đến tìm lên mặt giấy trắng, sau đó Tô Duyệt giao cho nhân viên quầy lễ tân, cũng nhanh chóng rời đi, vì thật lòng cô không muốn gặp người kia chút nào.

Nhưng thế giới này có đôi lúc thật kỳ diệu đến không ngờ, khi bạn càng không muốn nhìn thấy ai đó thì người đó lại cứ hết lần này tới lần khác sẽ xuất hiện ngay trước mặt của bạn. Thậm chí còn sẽ mang đến cho bạn một tin vui đặc biệt bất ngờ, cũng giống như quy luật mua một tặng một ở chốn thương trường.

Ví dụ như lúc này, Tô Thiến Tuyết mặc chiếc váy Bohemia, gương mặt được trang điểm tỉ mỉ rất đậm ông ẹo cặp kè với Thẩm Gia Dững đang từ ngoài đi vào bên trong, còn tinh mắt thấy được Tô Duyệt sắp đi lướt qua mình.

“Ồ, chị họ, sao chị lại tới đây?” Âm thanh lạnh lạnh bỗng phá tan bầu không khí yên tĩnh lúc này, trong giọng nói còn mang theo vẻ chế giễu châm chọc.

Tô Duyệt thoáng nhíu mày, nhưng không hề dừng bước, mắt vẫn ngó thẳng đi về phía trước.

Thấy Tô Duyệt coi mình cứ như người xa lạ làm như không thấy, lửa giận trong lòng Tô Thiến Tuyết bốc lên ngùn ngụt, nhưng mặt mày lại nở nụ cười tươi rói. Đôi giày cao gót mười phân gõ lọc cọc bước nhanh đi lên phía trước, tính như hôm qua hung hăng bắt lấy cổ tay Tô Duyệt, nhưng Tô Duyệt đã khê nghiêng người đi, khéo léo né tránh móng vuốt của Tô Thiến Tuyết, tiếp tục đi về phía trước, như thể căn bản không nhìn thấy cô ta.

Lớp trang điểm xinh đẹp đã không thể che giấu được vẻ mặt tức giận của Tô Thiến Tuyết, nhưng chỉ thoáng qua vài giây ngắn ngủi, Tô Thiến Tuyết liền nhanh chóng khôi phục lại điệu bộ quyền rũ xinh đẹp của mình.

Lắc lư vòng eo mềm mại, yếu điệu thướt tha quay trở lại bên cạnh Thẩm Gia Dững, thân mật khoác lên cánh tay anh ta, cơ thể Tô Thiến Tuyết mềm mại như không xương dán dính vào người đàn ông, cổ tình cao giọng nói, đảm chắc mọi người đang có mặt ở đây đều có thể nghe được, nũng nịu nói, “Chị họ, sao lại bỏ đi gấp gáp như vậy? Em với Gia Dững còn đang tính tìm cơ hội để bày tỏ cảm ơn chị đấy!”

10. Chương 10: Là Cô Ấy

Edit: TiêuKhang

Chỉ thoáng chốc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tô Duyệt, người người đều dừng chân để xem trò hay sắp diễn ra.

“Nếu không phải tại chị vì yêu quá hóa hận, thấy Gia Dững yêu em nên trong lòng thấy khó chịu, sỉ nhục anh ấy, đưa anh vào đồn cảnh sát, e là cho đến bây giờ anh ấy còn phải nhọc lòng suy nghĩ xem làm sao để giấu chị, để không làm tổn thương chị nữa đấy.”

Tô Thiến Tuyết đau lòng nhìn người đàn ông đứng cạnh mình, “Gia Dũng tốt bụng như thế đó, mặc dù đã không còn yêu chị nữa, nhưng vẫn quan tâm đến cảm nhận của chị. Nhưng bây giờ, bởi vì hành động của chị mà rốt cuộc Gia Dũng không cần phải áy náy nữa rồi.”

“Bởi vậy cho nên em muốn cảm ơn chị, cảm ơn chị đã tác hợp cho bọn em, cảm ơn chị đã thật sự buông tha cho Gia Dũng.”

Từng lời lẽ của Tô Thiến Tuyết chân thành tha thiết, trong mắt còn lấp lánh ánh nước. Lời vừa thốt ra, mọi người lập tức chỉ chỉ chỗ chỗ Tô Duyệt. Tình yêu vốn nên là chuyện đôi bên tự nguyện, nếu tình cảm của đối phương dành cho bạn đã không còn, thì dù bạn có khổ sở cưỡng cầu cũng không có ý nghĩa gì. Huống chi, tên đàn ông này lại còn vì không muốn tổn thương cô mà chần chừ không nói chia tay, nếu cô còn cố tình gây sự chỉ càng thêm rước thị phi.

Tô Duyệt cười lạnh nhìn Tô Thiến Tuyết đang tự biên tự diễn, cô ta thật lợi hại, lại có thể đổi trắng thay đen như thế. Gã đàn ông lừa dối phản bội đã trở nên tình thâm ý trọng qua cái hình dung của Tô Thiến Tuyết, vô Mohamm của Tô Thiến Tuyết quả thật làm cho người ta bội phục.

Thẩm Gia Dũng chỉ mím chặt môi đứng ở một bên, cúi đầu nhìn xuống đất, vốn không ý giúp cô giải vây.

“Không cần cảm ơn, đây tất cả đều là kết quả cô nỗ lực mà có.” Tô Duyệt thản nhiên nói xong tiếp tục đi về phía trước.

Cô không muốn nhiều lời với hai người này, càng không muốn xảy ra tranh chấp với Tô Thiến Tuyết ở nơi công cộng, dù cho ngay lúc này có thể làm cho hai người họ mất mặt thì cũng chẳng thay đổi được gì.

Huống chi, gia giáo của cô cũng không cho phép mình vì muốn phô trương thỏa mãn cái miệng trong nhất thời, mà bất chấp nhân cách để lời qua tiếng lại với người khác và bản thân cô cũng khinh thường việc làm đó.

Nhưng cô muốn nhấn nhin cho êm chuyện, thế nhưng người khác thì không muốn thế.

“Nói gì đi nữa, bọn em vẫn phải cảm ơn chị nhiều lắm, chị họ, em biết ở trung tâm thành phố có một nhà hàng rất được, chúng ta cùng đi nhé!” Tô Thiến Tuyết vẫn nhất quyết không tha, vốn không tính dễ dàng bỏ qua cho Tô Duyệt.

Có được một cơ hội hiếm có để tỏ ra hạnh phúc trước mặt Tô Duyệt như thế, sao Tô Thiến Tuyết lại có thể bỏ qua?

“Tiểu Duyệt, mặc dù chúng ta không còn yêu nhau nữa, nhưng chúng ta vẫn có thể là bạn, cùng đi ăn một bữa đi.” Thẩm Gia Dũng cũng mở miệng nói.

Nhiệt tình mời mọc như thế, nếu như Tô Duyệt còn từ chối nữa, làm vậy chỉ càng tỏ ra cô nhỏ mọn hẹp hòi, có chút chuyện nhỏ này cũng để bụng.

Haizz, hai người này quả thật nếu không tận mắt nhìn thấy cô khổ sở đau đớn vì Thẩm Gia Dũng đến chết vẫn không thay đổi thì sẽ không chịu bỏ qua cho cô.

Chẳng lẽ bọn họ không biết, công phu nguy trang của cô đã đạt tới trình độ ‘vượt bậc’ rồi sao?

Tô Duyệt nhìn hai người, cuối cùng nói: “Được.”

“Tay cậu sao vậy?” Thẩm Tuấn Ngạn liếc nhìn Ninh Duệ Thần từ lúc gặp đến bây giờ không ngừng xoa nắn cánh tay phải, tò mò hỏi.

“Không sao.” Ninh Duệ Thần nhàn nhạt trả lời, tiếp tục vừa xoa cánh tay vừa nhìn tờ báo hôm nay, vậy mà không biết thế nào, suy nghĩ của anh lại bị kéo về buổi sáng sớm hôm nay.

Sáng sớm tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì anh phát hiện bên cạnh mình đã trống rỗng, cô gái kia đã biến đi đâu mất.

Chỉ có một tờ giấy trắng đặt bên cạnh anh, nét chữ xinh đẹp giống y hệt như lần trước đập vào mắt anh, “Tối hôm qua, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tất cả chỉ là hiểu lầm, tôi....Tôi đồng ý gánh chịu tất cả trách nhiệm!” Theo sau là một dãy số, là số điện thoại của cô, nhưng cô không để lại tên của mình.

Anh có thể tưởng tượng ra, sau khi tỉnh lại phát hiện mình ngủ bên cạnh một người đàn ông xa lạ, chắc là cô đã giật mình đến choáng luôn, quyết định nhân lúc anh còn ngủ say chuồn trước. Không dám đối mặt nhưng cũng ráng lấy can đảm vội vã viết lại mấy câu như vậy để nói cho anh biết, anh đừng sợ, cô sẽ chịu trách nhiệm với anh.

Về mặt của cô lúc ấy, hẳn chắc là rất khó coi.

Nghĩ tới đây, trong mắt Ninh Duệ Thần lơ đãng thoáng quá nụ cười ảm áp, nếu như lúc này dù là mùa đông khắc nghiệt, đầy trời băng tuyết mà nhìn thấy Ninh Duệ Thần lúc này, sợ rằng cũng sẽ bị tan chảy thành nước.

Nhìn tên đàn ông có diện mạo điển trai khiến cho bất kỳ người đàn ông nào khác cũng phải ghen tức trào máu ở đối diện, Thẩm Tuấn Ngạn không khỏi âm thầm thở dài, tên này nếu vào làng giải trí, sợ rằng danh tiếng của mình sớm đã bị loại dưới tay cậu ta.

Điện thoại ở trong tay đột nhiên rung lên, Ninh Duệ Thần mở ra xem, không ngờ là tin nhắn đe dọa trắng trợn của Tô Đông Thần, “Ninh Duệ Thần, mười hai giờ thu xếp gặp nhau ở quán trà, nếu như không tới, tôi sẽ cắt áo đoạn tuyệt với cậu!”

Ninh Duệ Thần buồn cười lắc đầu, xem ra, Tô Đông Thần thật sự kiên nhẫn muốn đem em gái bảo bối của cậu ta giới thiệu cho anh. Nhưng phải làm sao đây, hiện tại trong đầu anh chỉ có mỗi bóng dáng nhỏ xinh, cùng với nụ hôn thoáng qua kia.

Thẩm Tuấn Ngạn đột nhiên đoạt lấy điện thoại của Ninh Duệ Thần, đọc tin nhắn xong huyết sáo một tràng thật dài, “Bạn Ninh à, xem ra bạn Tô đã quyết tâm muốn cậu biến thành em rể của cậu ta rồi.”

Ninh Duệ Thần liếc Thẩm Tuấn Ngạn một cái, lấy lại điện thoại. Tâm tư của Tô Đông Thần sao anh lại không biết? Chỉ cần mỗi lần ở cùng cậu ta, chưa tới ba câu là liền đề cập tới em gái bảo bối của cậu ta. Chỉ là, vì không muốn cho Tô Đông Thần đạt được gian kế, anh luôn giả câm vờ điếc thôi.

Thẩm Tuấn Ngạn thấy Ninh Duệ Thần im lặng không lên tiếng, cũng hiểu được nỗi lòng của bạn, vỗ vỗ vai anh nói: “Nếu như cậu thật sự không muốn, vậy để người anh em này dạy cậu một chiêu, bây giờ lập tức gọi điện thoại cho Hạ Việt, bảo cậu ta đi tới điểm hẹn thay cậu, bảo đảm cậu ta sẽ vô cùng cảm kích cậu, thẳng nhóc đó, phải lòng con bé ấy đã nhiều năm rồi.”

“Người mà thẳng quý đó thích từ nhỏ đến lớn, chính là em gái Tô Đông Thần?” Ninh Duệ Thần vừa viết tin gửi cho Hạ Việt, vừa thuận miệng hỏi.

“Ừ, con bé ấy cũng vừa tới đây, mời mình tham gia buổi phỏng vấn phía công ty họ, nhưng mình đoán lúc này có lẽ cô cũng chẳng muốn gặp mình, vì vậy mình đã tìm đại lý do để cô ấy đi về rồi. Nè, đây là lời nhắn con bé để lại.”

Thẩm Tuấn Ngạn đem tờ giấy đưa tới đặt trước mặt Ninh Duệ Thần, miệng vẫn không ngừng lẩm nhẩm nói, “Con bé này ở mọi phương diện không có chỗ nào không tốt, chỉ có mắt nhìn người không tốt, không ngờ cô ấy lại coi trọng Thẩm Gia Dũng...”

Tùy ý lướt qua tờ giấy, vừa nhìn thoáng qua tay đang ấn lên màn hình của anh đột nhiên dừng lại, ngay sau đó, Ninh Duệ Thần bình tĩnh xóa sạch nội dung tin nhắn mình đã viết được một nửa, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đứng dậy nghiêm túc nhìn Thẩm Tuấn Ngạn nói: “Nếu đã là cô gái Hạ Việt xem trọng, thân là bạn cậu ấy, hẳn mình phải nên đi thăm tra xem giúp cậu ấy một phen, chuyện này cậu cũng không cần nói lại với Hạ Việt, kéo cậu ta cảm động khóc tới sưng mắt đấy.”

Nói xong, Ninh Duệ Thần lập tức sải bước đi ra ngoài, bước chân thong dong, hành vi bình tĩnh.

Mắt Thẩm Tuấn Ngạn thoáng qua sự kinh ngạc, kỳ quái thật, từ lúc nào thẳng nhóc này lại đi lo chuyện bao đồng của người khác vậy? Lại còn bảo để tự mình đi thăm tra? Chẳng lẽ thật sự lương tâm đã nhận ra là phải nên đối tốt với bạn bè chút rồi hử?

11. Chương 11: Em Phải Chịu Trách Nhiệm Với Anh

Trong trung tâm thành phố sầm uất pha lẫn tiếng người ồn ào không ngớt, nhưng lại có một chỗ hết sức yên tĩnh, đó là trên tầng hai của một quán trà.

“Chị họ, nơi này chính là nhà hàng nổi tiếng nhất Lạc Thành, có lẽ chị chưa đến đây bao giờ đâu nhỉ?” Tô Thiển Tuyết mỉm cười nói, khéo léo mang theo vẻ đắc ý.

Tuy rằng gia cảnh Tô Duyệt khá giả, nhưng xưa nay chưa giờ cô đi tới những nơi xa hoa đắt tiền, cũng sẽ không tiêu xài phung phí, nói chỉ đến một nơi sang trọng đắt đỏ như thế này.

“Gia Dũng, anh cũng thiệt là, đưa em tới đây ăn hoài mà không chịu dẫn chị họ tới nếm thử một lần thức ăn ngon của nhà hàng này gì hết. Nên biết nơi này không phải người bình thường muốn ăn là có thể ăn được đâu.” Tô Thiển Tuyết oán trách nguýt Thẩm Gia Dũng, nhưng trong giọng nói lại chẳng hề có một chút ý chỉ trách nào, ngược lại như đang ngầm nhắc nhở điều gì với Tô Duyệt.

Tô Duyệt biết rõ đây là hình thức làm nhục trá hình, nhưng Thẩm Gia Dũng vẫn im thinh không nói gì. Mặc dù có chút không đành lòng, nhưng anh ta vẫn khắc chế bản thân không được giải vây cho Tô Duyệt. Hiện tại ở nhà họ Thẩm anh thế đơn lực bạc, rất cần sự chống đỡ từ phía Tô Thiển Tuyết, mượn sức nhà họ Tô để đánh bại Thẩm Tuấn Ngạn.

Tuy cha Tô Thiển Tuyết chỉ là tổng giám đốc của một công ty niêm yết, thân phận địa vị không thể sánh bằng cha của Tô Duyệt ngày xưa. Nhưng thời thế đã thay đổi, Tô Thiển Tuyết hôm nay đã có thể mang đến cho anh ta nhiều lợi ích hơn Tô Duyệt.

Cho nên, mặc kệ Tô Thiển Tuyết có đối xử với Tô Duyệt ra sao, anh ta đều giữ im lặng không lên tiếng, sẽ không vì Tô Duyệt mà chọc giận Tô Thiển Tuyết.

“Chị họ, nếu chị muốn ăn món gì, tuyệt đối đừng khách sáo với em nha, vì có thể cả đời này chị cũng không có cơ hội được ăn lần thứ hai đâu.” Tô Thiển Tuyết dùng giọng điệu bỗ thí để nói, trong lòng cô ta lúc này cảm thấy rất sáng khoái và vui sướng.

Khi còn ở nhà họ Tô, lúc nào cô cũng phải ép mình đứng sau Tô Duyệt. Món đồ nào Tô Duyệt không cần tới nữa, cô mới dám lấy dùng. Khi cả nhà họ quây quần vui vẻ tận hưởng hạnh phúc thì cô chỉ có thể đứng nép sang một bên, lén lút nhìn Tô Duyệt làm nũng với Tô Lê Đông, vui vẻ líu lo nói chuyện bên tai ông, chọc cho Tô Lê Đông cười ha ha. Còn cô, vĩnh viễn không hòa nhập vào được trong cuộc sống của gia đình bọn họ, chỉ có thể hèn mọn giả bộ như mình cũng rất vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, ngay cả người đàn ông mà cô ta yêu mình cũng có thể dễ dàng đoạt lấy, nếu muốn giẫm đạp cô ta ở dưới chân thì có khó khăn gì?

“Chị họ, đây là thiệp mời mừng thọ năm mươi tuổi của ba em, dù sao ba em cũng là chú của chị, chị sẽ đi chứ?” Tô Thiển Tuyết cười nói tự nhiên, đưa tấm thiệp mời đỏ chót tới trước mặt Tô Duyệt.

Tô Duyệt hồ hững nhìn tấm thiệp mời đỏ chót. Trước đây, khi cha cô bị bắt vào tù, nhưng chú cô lại khoan tay đứng nhìn, cho dù có năng lực trợ giúp, cũng bởi vì sợ rước họa vào thân mà lựa chọn không đếm xỉa đến. Hôm nay, Tô Thiển Tuyết lại còn mời cô đi tham dự tiệc mừng thọ của Tô Viễn Hàng, đúng là buồn cười.

Đang muốn mở miệng từ chối, một giọng nói lạnh lạnh đột nhiên vang lên phía sau ba người, “Nhóc con, thì ra em ở đây!”

Tô Duyệt quay người nhìn lại, bóng dáng cao lớn thoáng chốc che chắn hết tầm mắt cô, anh đi từ từ tới gần cô, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô.

Tô Duyệt nhíu nhíu mày, người này có vẻ rất quen, vậy mà, cô lại không thể nào nhớ nổi đã từng gặp anh ta ở đâu nữa.

Ninh Duệ Thần neho neho trông mắt, cô gái này, trí nhớ thật đúng là kém không phải dạng vừa, mới tối qua còn ngủ chung một giường, hôm nay lại không nhớ ra mình là ai?

Ninh Duệ Thần nhìn sâu vào mắt Tô Duyệt, uất ức nói, “Bé cưng, sáng nay đi mà không nói tiếng nào, có biết anh rất đau lòng hay không?”

Tô Thiến Tuyết nhìn người đàn ông bỗng nhiên xuất hiện, cùng với phản ứng anh ta dành cho Tô Duyệt, dự cảm không hay bỗng từ đâu tràn vào lòng cô. Đang tính nhìn kỹ người đàn ông nọ mà không hiểu sao cô lại có cảm giác như mình bị một luồng khí lạnh bao vây, làm cô một câu cũng nói không nên lời.

Tay cô giữ chặt cái ly, không sao, cho dù có người muốn ra mặt giúp cô ta thì thế nào? Tô Duyệt đã xác định sẽ bị mình giẫm đạp ở dưới chân rồi!

Đúng vào lúc này, một phục vụ đi vào, lễ phép thưa với Tô Duyệt, “Cô Tô, bếp trưởng chúng tôi hỏi cô, canh Tuyết Liên Tử đầu tây hương thảo hôm nay có phải cũng giống như trước, cho thêm một muỗng mật ong không ạ?”

Tô Duyệt khẽ lắc đầu, “Không cần thêm mật, hôm nay tôi muốn ăn thanh đạm một chút.”

“Dạ, được, cô Tô, chúc cô dùng bữa vui vẻ. À còn nữa, bếp trưởng chúng tôi còn nói, bữa cơm này toàn bộ miễn phí ạ.” Nhân viên phục vụ nhìn Tô Duyệt ân cần tươi cười, sau đó lui ra ngoài, từ đầu đến cuối chẳng nhìn hai người ở đối diện lấy một cái.

Về mặt Tô Thiến Tuyết vốn còn đang ngạo mạn kênh kiệu vào giờ khắc này đột nhiên xấu hổ đến mức không có chỗ chui vào. Tô Duyệt nhìn Tô Thiến Tuyết tốt bụng giải thích, “Đây là nhà hàng của bạn anh trai tôi mở, mỗi lần có sản phẩm nào mới đều sẽ bảo tôi tới nếm thử xem thế nào và cho xin chút ý kiến. Canh Tuyết Liên Tử đầu tây hương thảo này chính là món tôi thích ăn nhất, mùi vị không tệ, hay là cô cũng nếm thử một chén?”

Tô Thiến Tuyết cắn môi, mặt lúc đỏ lúc trắng, móng tay dài nhọn bấm chặt vào lòng bàn tay, giờ phút này cô chỉ cảm thấy lời nói của Tô Duyệt như một bạt tai vô hình tát thẳng vào mặt cô, làm cô nhục nhã thương tích đầy mình!

“Sao em không hỏi anh có muốn ăn hay không?” Ninh Duệ Thần bất mãn nói, trong giọng nói đều là mùi dấm nồng nặc.

Tô Duyệt cúi đầu không lên tiếng, cô vốn không biết nên làm thế nào để đối mặt với người đàn ông mà mình không hiểu sao lại ngủ chung với anh ta tối hôm qua, đành phải giả bộ như không nghe thấy còn cố tình coi anh như tảng hình.

Thế như, cô muốn giả câm vờ điếc, nhưng người kia lại không cho cô toại nguyện....

“Tối hôm qua em ngủ rất say, anh thì khổ rồi, cả cánh tay bây giờ bị tê rần hết luôn.” Ninh Duệ Thần ai oán nhìn Tô Duyệt đang ngây người như phỗng, một giây kế tiếp đột nhiên mỉm cười thật tươi, yêu thương vuốt vuốt tóc cô, “Nhưng vì em, anh làm gì cũng đều xứng đáng!”

Lời nói dịu dàng ngon ngọt êm ái vang lên bên tai Tô Duyệt, không khí mờ ám giữa hai người mỗi lúc càng tăng vọt nhanh chóng. Tô Duyệt sững sờ ngồi im tại chỗ, lời anh nói khiến cô vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

“Duyệt, giúp anh gấp đồ ăn đi.” Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt, nụ cười đậm đậm dạt dào hạnh phúc, khoe miệng hơi nhếch lên độ cong khiến anh càng thêm bảnh trai động lòng người.

“Ừm....Anh muốn ăn gì?” Một hồi lâu, Tô Duyệt mới tìm trở về giọng nói của mình, hỏi theo quán tính.

Người đàn ông không mời mà tới ngồi bên cạnh cũng không chút khách sáo nói, “Đậu hũ chiên này nhìn cũng có vẻ ngon....”

Tô Duyệt nghe xong liền cầm đũa lên tính gấp đậu hũ bỏ vào chén người nọ, người đàn ông không vui nhú nhú mày, khổ sở gơ cánh tay phải của mình ra, “Tay của anh....”

Tay đang kẹp miếng đậu hũ dừng ở giữa không trung hơi khựng lại, cuối cùng cũng dút vào miệng Ninh Duệ Thần, lông mày đang nhíu chặt lập tức giãn ra. Ninh Duệ Thần sung sướng nhai miếng đậu hũ rồi nuốt, nhâm nhi thưởng thức nhìn Tô Duyệt ôn tồn nói, “Mùi vị không tệ, đậu hũ rất ngon!”

“Tiểu Duyệt, đây là ai?” Thẩm Gia Dũng hỏi với sắc mặt không tốt, trong giọng nói phảng phất như ẩn nhẫn một loại cảm xúc mang tên là ‘hờn ghen’.

“Anh ấy...” Tô Duyệt cố gắng muốn tìm một từ ngữ thích hợp, nhưng không biết giải thích như thế nào.

“Duyệt, hôm qua em nói sẽ chịu trách nhiệm với anh, chẳng lẽ em lại dễ dàng quên vậy sao?” Ninh Duệ Thần chớp mắt nghiêm túc hỏi.

Bị ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú, Tô Duyệt quay đầu lại dút khoát nhìn thẳng vào anh. Đôi mắt anh ta rất sáng, bỗng nhiên như biến thành vòng nước xoáy, có khả năng hút được con người ta vào luôn trong đó, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng thỉnh thoảng hơi nhếch, nụ cười của anh ta dường như có thể chỉ trong nháy mắt đưa bạn từ nơi trời đông giá rét đến một nơi vô cùng ấm áp.

Tảng sáng hôm nay, cô chỉ lo sợ hoảng hốt bỏ chạy, không có nhìn kỹ người đàn ông bên cạnh là ai, bây giờ nhìn gần thế này, trông anh ta cũng không tệ.

“Em yêu, đang có người ngoài ngồi ở đây đó, loại ánh mắt si mê này của em sẽ khiến người khác phải phạm tội đấy.” Ninh Duệ Thần trêu ghẹo nói, lông mi của anh rất dài và rất đen, khi cười lên nhìn rất cuốn hút.

Tô Duyệt cuống quýt quay đầu đi, mặt cũng bắt giắc đỏ bừng, mắt nhìn chằm chằm ly nước lọc, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Nhóc con, quan hệ chúng ta đã thân tới mức đó rồi, mà da mặt em còn mỏng vậy à, em thật đáng yêu!” Ninh Duệ Thần cương chịu nói, tựa hồ cũng đang cố ý nói cho những người khác nghe.

12. Chương 12: Một Đôi Phúc Hắc

Thẩm Gia Dũng bị bỏ rơi mặt mày xanh mét, hôm qua Tô Duyệt không thể chờ đợi nóng lòng đòi chia tay anh không chút do dự, sợ là họ đã sớm có mờ ám sống chung với nhau rồi. Mà mình làm vậy, bất quá cũng chỉ là tạo thêm điều kiện cho cô thuận nước đẩy thuyền có được lý do chia tay hợp lý mà thôi!

Tư tưởng con người có đôi khi lại kỳ quặc như thế, rõ ràng mình đã làm sai, lại một mực gán cho người khác tội vô sỉ giống như mình, một hai đem tất cả sai lầm đẩy hết cho người khác.

Hoặc có thể là, trong thâm tâm Thẩm Gia Dũng không thể chấp nhận được Tô Duyệt có người đàn ông khác, còn về bản thân mình làm sai thì căn bản không màng để ý.

“Tô Duyệt, em và anh ta qua lại bao lâu rồi?” Thẩm Gia Dũng cắn răng nghiêng lợi hỏi, trong mắt anh ta đang kiềm nén lửa giận.

Tô Duyệt nhìn Thẩm Gia Dũng, trong lòng bất giác thấy tức cười, anh ta đang hạch hỏi mình sao? Anh ta dựa vào cái gì mà hạch sách mình chứ? Anh ta dùng tư cách gì để hạch hỏi mình?

Là anh ta phản bội cô trước, hai người đã chia tay, hôm nay đã không còn quan hệ, cô ở chung với đàn ông khác thì đã sao?

Nhấp hớp nước, Tô Duyệt không tính giải thích gì. Vấn đề này, cô không muốn trả lời. Không có được đáp án cho sự suy đoán lung tung của mình, chỉ khiến Thẩm Gia Dũng càng thêm khó chịu.

Tô Thiến Tuyết ở bên cạnh thì càng tức giận nói không ra lời, mí mắt được tô vẽ chải chuốt vốn xinh đẹp quẩn rũ lúc này lại bởi vì không che giấu được sự tức giận mà trở nên vô cùng dữ tợn.

Tại sao số mạng Tô Duyệt lại tốt như vậy, mất đi một người đàn ông lại rất nhanh được đền đáp lại ngay một người đàn ông khác, còn yêu thương cưng chiều cô ta vô hạn. Cô ta dựa vào đâu đã mất đi mọi thứ

mà vẫn còn nhớn nhơ bình tĩnh đến vậy, còn bản thân mình, mỗi ngày lại bởi vì Tô Duyệt mà sống mệt mỏi thế này!

Như không nhìn thấy sắc mặt khó chịu của hai người ở đối diện, Ninh Duệ Thần vẫn ung dung tự tại ngồi bên cạnh đăm đúi đưa tình nhìn Tô Duyệt, đáy mắt lại thoáng qua nụ cười sâu xa đầy ý vị.

Vừa nãy lúc anh đi đến phòng ăn Tô Đông Thần hẹn, thì nhìn thấy cô cùng hai người khác đi vào, vì vậy dứt khoát đứng ở bên ngoài đợi, không ngờ được nghe thấy những lời lẽ chói tai của Tô Thiến Tuyết, mà Tô Duyệt chỉ lẳng lặng ngồi im ở đó thưởng thức món ngon, làm anh không kiềm được phải bật cười ra tiếng.

Nhóc con này, tuy bề ngoài lẳng lẽ không quan tâm đến mọi thứ, nhưng mưu mô thì đầy một bụng. Lúc Tô Duyệt vào cửa, đã lén lút đưa cho nhân viên phục vụ một tờ giấy, âm thầm chờ đợi thời cơ để làm bề mặt Tô Thiến Tuyết.

Còn anh thì không thể chịu được đứng ngoài xem nữa, nên đã ngang nhiên công khai đi vào ngồi ở bên cạnh cô thêm dầu thêm mỡ trước khi phục vụ vào, làm Tô Thiến Tuyết nổi đóa nhưng không cách nào phát tác.

Tô Đông Thần từng nói em gái mình rất hiền lành rất ôn hòa, nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến, sao anh lại có cảm giác cô giống như chú mèo nhỏ đem móng vuốt giấu ở phía sau vậy nhỉ? Nhìn như vô hại, nhưng nếu chọc tới cô, cô tuyệt đối sẽ thần không biết quỷ không hay dùng móng nhọn sắc bén của mình rất nhanh và chuẩn xác chọc đúng điểm yếu của đối phương.

“Em họ, bánh bí đỏ ở đây rất ngon, em hẳn là chưa từng ăn đâu đúng không, có muốn thử chút không?” Tô Duyệt nhìn Tô Thiến Tuyết bằng đôi mắt trong suốt rất ân cần săn sóc hỏi han.

Tô Thiến Tuyết rốt cuộc không nhịn nổi nữa, gương mặt xinh đẹp bởi vì không ngừng vận vẹo nhưng lại phải cố nén trông rất buồn cười. Cô bỗng nhiên đứng phắt dậy bỏ đi, đôi giày cao gót mười phân bị cô khua vang phát ra âm thanh thật chói tai.

Sắc mặt Thẩm Gia Dững nặng nề đảo qua đảo lại quan sát Tô Duyệt và Ninh Duệ Thần, sau đó cũng đứng dậy chạy theo Tô Thiến Tuyết. Trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Vẻ mặt lạnh nhạt của Tô Duyệt cũng lẳng lẽ được trút bỏ, người đàn ông bên cạnh vẫn điềm nhiên ngồi ở chỗ đó, còn cô thì cứ như ngồi trên đồng lửa.

Người này, chính là người đàn ông tối hôm qua uống rượu say ngủ chung, mặc dù cô không nhớ rõ lắm về chuyện tối hôm qua, nhưng vẫn nhớ mang máng cô từng tuyên bố muốn tìm một người đàn ông nhằm để trả thù Thẩm Gia Dững đã phản bội cô!

Mà người đàn ông trước mắt này, rõ ràng chính là ‘sản vật’ cô tính trả thù Thẩm Gia Dững.

“Tối hôm qua...” Tô Duyệt ập a ập ứng nói, nhưng không biết phải nói làm sao mới thích hợp.

Giống như hiểu được tâm tư giờ phút này của cô, Ninh Duệ Thần dứt khoát nói, “Hôm qua tôi cũng uống say, không còn nhớ gì cả.”

Tô Duyệt thở phào một hơi nhẹ nhõm, không còn nhớ gì tức là chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, mà chưa từng phát sinh chuyện gì cũng chính là mình hoàn toàn không có làm gì cả.

Dù rằng tự thuyết phục mình như thế, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên. Tô Duyệt len lén liếc nhìn Ninh Duệ Thần, muốn xác minh xem anh nói lời ấy có thật không, mà Ninh Duệ Thần thì cứ dửng dưng vẻ trịnh trọng ngồi im đó, tay trái kẹp đùi vụng về gấp miếng đậu hũ, hoàn toàn khác biệt với người vừa thể hiện tình cảm khăng khít với cô.

“Sau này đừng uống rượu nhiều vậy nữa.” Ninh Duệ Thần đột nhiên phun ra một câu đó. Tô Duyệt ngăn người, ngoan ngoãn gật đầu, nghĩ thầm tối hôm qua mình đã gặp được người tốt, nếu không sớm đã bị hãm hại ân hận cả đời rồi.

Nói vậy, sở dĩ ban nãy anh làm như thế hẳn là đã đúng lúc thấy Tô Thiến Tuyết muốn làm nhục cô, không quen nhìn kẻ yếu bị ức hiếp nên ra mặt giúp cô một phen.

Nếu như Tô Đông Thần biết em gái mình nghĩ như vậy, nhất định sẽ nói: Phun nước miếng nói lại, cái tên Ninh Duệ Thần đó lòng dạ còn hơn cả sắt đá, nếu không phải có ý với em, cậu ta sẽ giúp em sao? Mau tỉnh lại đi!

Đáng tiếc Tô Đông Thần không có ở đây, mà Ninh Duệ Thần tất nhiên cũng sẽ không đại gì đi nói cho Tô Duyệt biết, anh không muốn cho cô uống rượu nữa là không muốn cô lại xảy ra chuyện tương tự như tối hôm qua với người đàn ông nào khác nữa.

Ninh Duệ Thần cầm lên tấm thiệp mời đồ chót nằm im ỉm này giờ trên bàn ăn, hỏi như cho có lệ, “Thiệp mời của cô ta, em sẽ đi chứ?”

13. Chương 13: Phó Đình

“Không biết.” Tô Duyệt nói cho qua chuyện, cúi đầu tiếp tục uống nước.

Mỗi khi tâm tình phiền loạn thì cô đều chỉ biết uống nước lọc, chỉ có nước lọc mới có thể khiến cho tâm tư phiền não của cô từ từ ổn định lại.

Ánh mặt trời xuyên suốt vào ly nước qua lớp thủy tinh, chiếu lên sườn mặt Tô Duyệt, bởi vì cô hơi cúi đầu mà từng sợi tóc lắt phất rũ xuống. Giây phút ấy, Ninh Duệ Thần đột nhiên không tự chủ được vươn tay, muốn vén những sợi tóc đó ra sau tai cho cô.

Ngón tay lạnh lạnh tự nhiên chạm vào vành tai cô, khiến tay cầm ly của Tô Duyệt run nhẹ lên, Tô Duyệt đơ ra không nhúc nhích, vành tai cũng bắt giác ửng đỏ lên.

“Tiểu Duyệt!”

Đúng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo, sau đó một cô gái mặc đồng phục đầu bếp vén màn cửa lên vọt vào.

Rõ ràng lúc đó hai người không hề làm gì cả, thế nhưng Tô Duyệt lại có cảm giác như đang bị bắt gian tại trận vậy.

Phó Đình lúng túng gãi gãi sau ót, ngượng ngùng giải thích, “Chị vừa nghe nhân viên phục vụ báo lại Tô Thiển Tuyết đã đi rồi, cho nên...Cho nên chị tưởng rằng chỉ có mình em ở đây thôi.”

Ninh Duệ Thần thần nhiên thu tay lại, bình tĩnh đứng dậy nói, “Tôi đi trước.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu đáp lại, nhưng vẫn không dám ngược nhìn Ninh Duệ Thần. Thật sự cô không biết nên làm như thế nào để đối mặt với người đàn ông đột nhiên xông vào cuộc sống của cô nữa.

Ninh Duệ Thần thông thả ung dung đi ra khỏi phòng ăn. Vì cuối đầu nên Tô Duyệt không nhìn thấy khoe miệng anh gợi lên ý cười nhẹ. Lần này, hẳn là cô ấy sẽ không lãng quên mình nữa chứ?

“Nè, có phải chị đã quấy rầy chuyện tốt của hai người không hả?” Phó Đình dè dặt hỏi, vẻ mặt đó giống như Tô Duyệt và người đàn ông kia thật sự có gì đó mờ ám.

Tô Duyệt chỉ liếc Phó Đình một cái, không nói gì cả. Nhiều năm qua, Phó Đình thường hay lấy cô ra để nói đùa những lời trêu chọc vô hại như thế này, nên cô cũng đã thành thói quen.

Phó Đình và Tô Đông Thần quen biết nhau từ thời học đại học, hai người rất hợp ý nhau nên thường đi đâu cũng có đôi có cặp, cũng nhờ đó mà cô mới được quen với cô gái hoạt bát cởi mở này.

Nhưng mà, Tô Đông Thần là mẫu đàn ông đa tình chính hiệu, tuyệt sẽ không vì bất kỳ một người con gái nào mà dừng bước, cho nên cuối cùng cũng chia tay Phó Đình. Phó Đình cũng rất sáng khoái gật đầu đồng ý, cũng phá vỡ ranh giới ‘tình nhân sau khi chia tay sẽ chẳng bao giờ làm bạn được’. Hai người đến bây giờ vẫn thường xuyên qua lại, thậm chí thời gian Tô Duyệt và Thẩm Gia Dũng còn yêu nhau, ngày nào hai người cũng bí mật thảo luận xem làm sao để chia rẽ bọn họ.

Nhưng Tô Duyệt biết, sở dĩ Phó Đình lựa chọn làm bạn cùng Tô Đông Thần, là bởi vì trong lòng chị ấy còn có anh mình. Hơn nữa, chị ấy hiểu rằng, chỉ có giấu giếm tình cảm của mình đi mới khiến Tô Đông Thần lầm tưởng chị ấy cũng giống như anh, không còn yêu cũng không còn để tâm đến mối tình đó nữa. Vậy mới có thể làm một người bạn thân với Tô Đông Thần, mới có thể ngang nhiên công khai ở bên cạnh anh.

“Con nhỏ Tô Thiến Tuyết ấy cũng thật ngu ngốc hết cỡ, dám khiêu chiến với em ở trên địa bàn của chị, đúng là tự mình chuốc lấy nhục.” Phó Đình nhấp nhẹ hớp trà hương lái của mình pha chế, khinh thường nói, ở trong lòng cô, Tô Thiến Tuyết vốn không có tư cách để so sánh với Tô Duyệt.

Tuy rằng hiện tại Tô Duyệt đã không còn là con gái cưng của ngài thi trưởng, nhưng phẩm chất và tư cách con người thì không có cách nào thay đổi được. Cho dù đời sống Tô Thiến Tuyết có giàu có đầy đủ vật chất cỡ nào, nhưng bản chất tự ti mặc cảm của cô ta vĩnh viễn không thể trừ tận gốc, chắc chắn sẽ sống dưới cái bóng của Tô Duyệt.

“Đó là bởi vì cô ta căn bản không biết đầu bếp trưởng kiêm chủ nơi này là của chị.” Tô Duyệt cười trêu nói. Khi Phó Đình và Tô Đông Thần còn yêu nhau rất thường hay đến nhà chơi, cũng vì vậy nên biết Tô Thiến Tuyết, nhưng lại hay trêu cợt cô ta, báo hại Tô Thiến Tuyết vừa thấy chị ấy là vội kiếm cớ chuồn đi.

“Hừ, nếu cô ta còn dám làm hùm làm hổ ở trước mặt em nữa, chị sẽ nhổ sạch hết móng vuốt của cô ta!” Phó Đình không hề nhân nhượng nói, đối phó với loại người như Tô Thiến Tuyết, cô căn bản không cần phải xuống tay lưu tình.

“Tiểu Duyệt, anh em bảo hôm nay có sắp xếp một người đến gặp em, là người mới này sao?” Phó Đình nói lời đầy ngụ ý.

Tô Duyệt lắc lắc đầu, “Không phải, anh ta chỉ là một người bạn mà em tình cờ quen được, còn người kia, sợ là cũng không muốn đến rồi.”

Ban này cô nhận được hai tin nhắn của hôm qua và hôm nay Tô Đông Thần gửi cho. Tuy Tô Đông Thần chưa nói rõ chuyện gì với cô, nhưng tâm tư của anh, cô vẫn có thể đoán được một hai.

Mặt Phó Đình dần hiện ra vẻ vui sướng khi người gặp họa, “Haizz, anh trai em, thật đúng là tên thái giám điển hình.”

Tô Duyệt không hiểu nhú nhú mày, “Dạ?”

“Hoàng đế không gặp mà thái giám đã vội đấy!” Phó Đình cười ha ha, nhạo báng Tô Đông Thần.

Tô Duyệt cũng không nhịn được bật cười ra tiếng, thật sự trong thâm tâm cô rất hy vọng Phó Đình có thể trở thành chị dâu của mình. Nhưng chuyện tình cảm thì không thể dùng lý tính để phân tích. Giống như Phó Đình, tình nguyện che giấu đi phẩm tình cảm của mình lấy thân phận bạn thân để đối mặt với Tô Đông Thần, chứ không chịu giải thoát ỉn.

Có vài người không phải muốn quên là có thể quên, cho dù người đó có không tốt thế nào đi chăng nữa, vẫn không thể nào quên được.

Nhưng vào lúc này, Tô Duyệt bỗng nhận được tin nhắn của Thẩm Gia Dũng gửi tới, hẹn gặp cô ở quán cà phê đối diện.

Phó Đình liếc sanh nhìn vào điện thoại Tô Duyệt rồi cười khinh miệt nói, “Không ngờ cái tên Thẩm Gia Dũng đó có thể cắt đuôi Tô Thiến Tuyết để hẹn gặp em. Đối với loại người nhu nhược luôn xem Tô Thiến Tuyết là cọng cỏ cứu mạng như anh ta thì thật đúng là có chút dũng khí đó. Tiểu Duyệt, em có đi không?”

Tô Duyệt để điện thoại qua một bên, “Em thiết nghĩ giữa em và anh ta không còn lý do gì để gặp mặt cả, em đối rồi, mau dọn lên món nào ngon nhất đắt tiền nhất của nhà hàng chị đi.”

“Thật không biết có phải kiếp trước chi nợ em không nữa, ngày nào cũng đến chỗ của chị ăn chùa uống chùa, hôm nào chị sẽ cùng Tô Đông Thần tính toán rõ ràng món nợ này mới được.” Phó Đình trợn mắt liếc Tô Duyệt, nhưng vẫn đứng dậy đi vào nhà bếp sắp xếp làm món Tô Duyệt thích ăn nhất.

Trong mắt Tô Duyệt thoáng qua ý cười, cô đã sớm biết Phó Đình là người khẩu xà tâm phật, thật lòng thật dạ tốt với cô.

Điện thoại di động trên bàn lại sáng lên, Thẩm Gia Dũng kiên nhẫn gửi thêm một tin nhắn nữa, nào là: Nếu em không đến anh sẽ đợi cho tới khi nào em đến mới thôi...vân vân....

Tô Duyệt nhíu nhíu mày, người đàn ông này, nhất quyết không chịu bỏ qua ỉnh mà.

Thở dài, cuối cùng cũng đi ra ngoài.

“Tiểu Duyệt, anh biết ngay là em sẽ đến.” Thẩm Gia Dũng gấp gấp nói, rồi vội vàng đi nhanh lên một bước tính nắm tay Tô Duyệt.

Tô Duyệt liềm lui về phía sau, duy trì khoảng cách nhất định với Thẩm Gia Dũng, lạnh lùng nói, “Anh Thẩm, làm phiền anh chú ý thân phận của mình, nếu để người khác nhìn thấy, sợ là sẽ gây bất lợi cho anh.”

Khi này ở quán trà, mặc kệ Tô Thiển Tuyết nhục mạ cô cỡ nào anh cũng không hề nói giúp cô một câu. Tình cảm ngần ấy năm, su cho cùng cũng không sánh bằng tham vọng của anh, nếu đã như vậy, hà cớ gì cô phải nói chuyện nhún nhường.

14. Chương 14: Kẻ Níu Kéo, Người Cự Tuyệt

Edit: TiêuKhang

Mặt Thẩm Gia Dũng lúc này xanh lè xanh lét. Những lời lẽ lạnh lùng vô tình của Tô Duyệt như đang châm chích vào chỗ đau tận sâu nơi đáy lòng anh ta. Trước kia, nếu cô biết đó là điểm yếu của anh thì sẽ khéo léo nói tránh đi, thậm chí nếu có ai đó cười nhạo anh, cô đều sẽ tài tình nói băng quơ vài ba câu thì đã có thể bảo vệ tôn nghiêm cho anh. Vậy mà hôm nay, nói chuyện lại tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế, phát hiện ra điều này khiến cho Thẩm Gia Dũng có cảm giác kinh hoảng không thể giải thích.

“Tiểu Duyệt, rốt cuộc em và gã đàn ông đó có quan hệ như thế nào?” Lúc này Thẩm Gia Dũng đã không dần nổi sốt ruột mà hỏi, bất chấp luôn lời nói của Tô Duyệt mang đầy gai. Nếu như nói mới vừa này ở quán trà anh còn vì Tô Thiển Tuyết mà ẩn nhẫn chút không đành lòng, thì hiện tại tất cả lo lắng cùng với nỗi hoảng sợ như sắp mất đi thứ gì mình yêu quý đều hiện hết lên mặt anh ta lúc này.

“Anh Thẩm, tôi nhớ nhà anh hình như đâu phải ở cạnh biển?(*)” Tô Duyệt hờ hững nói, ngừng vài giây rồi nói tiếp: “Nếu như không có việc gì, mong anh sau này đừng tìm tôi nữa, tôi sẽ rất cảm kích anh.” (* ý TD nói anh chàng này nhà kg ở cạnh biển mà lòng dạ bao la quá, quần nhiều chuyện kg liên qua tới mình)

Tô Duyệt nói xong nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, thế nhưng tia chán ghét thoáng qua mặt cô anh đã thấy vô cùng rõ ràng.

“Tiểu Duyệt! Em nhất định tuyệt tình như vậy sao?” Thẩm Gia Dũng bỗng nhiên quát lên, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt muốn cắt đứt quan hệ đó của cô, anh bỗng cảm thấy như có ai đâm thật mạnh vào tim mình một dao, máu tươi chảy đầm đìa.

Tình cảm ba năm, chẳng lẽ cô dễ dàng buông bỏ như thế sao? Không, anh không tin!

Hôm qua, sau khi Tô Duyệt nói chia tay với anh xong, chẳng biết tại sao, cả ngày anh lạc lõng như bị mất hồn, cho dù Tô Thiển Tuyết có ngọt ngào quyến rũ cỡ nào anh cũng không có tí hào hứng nào. Chỉ vì không muốn cô ta nhận ra điểm bất thường của mình nên đành làm đại qua loa cho xong việc, còn ở trong đầu anh chỉ có mỗi hình bóng của Tô Duyệt.

“Tiểu Duyệt, ở trên đời này, chỉ có em là hiểu anh nhất. Ba năm qua, chỉ có ở trước mặt em anh mới không nhọc công khổ sở nghĩ xem làm thế nào để ngụy trang ỉnh.” Trong mắt Thẩm Gia Dũng dần dần hiện ra vẻ đau lòng khó nén, lời nói chân thành bi thương, “Hôm nay, chẳng lẽ ngay cả em cũng muốn bỏ rơi anh sao?”

Từng câu từng chữ của Thẩm Gia Dũng như gõ mạnh lên trái tim Tô Duyệt.

Tấm lưng mảnh khảnh bỗng căng ra, sao cô lại không biết những điều này cơ chứ? Tô Thiển Tuyết nói không sai, khi Thẩm Gia Dũng biết được cha cô bị bắt vào tù, anh đã vì sợ liên lụy mà ích kỷ lựa chọn tránh né cô. Nhưng không thể phủ nhận một điều đó là, trong khoảng thời gian cuộc sống cô gặp khó khăn nhất đau khổ nhất, chính là Thẩm Gia Dũng đã luôn gắn bó ở bên cạnh cô, là điểm tựa cho cô nương vào.

Nếu như thật sự Thẩm Gia Dũng không có tình cảm với cô, thì tại sao thà rằng qua lại lén lút cùng Tô Thiển Tuyết chứ không thẳng thắn chia tay với cô?

Tại sao biết rõ cha đi tù mà không một cước đá bay cô ra, làm vậy sẽ càng có lợi cho anh hơn, nhưng anh lại không làm vậy?

Tại sao khi cô đề xuất kết hôn thì bảo mọi chuyện đều do cô quyết định, anh sẽ tôn trọng quyết định của cô?

Khoảng thời gian khi hai người còn yêu nhau, cô đã biết rõ người đàn ông này rất nhu nhược, cô cũng biết trên người anh có rất nhiều gánh nặng, thậm chí cô còn hiểu được đúng như những gì Tô Đông Thần từng nói, anh hoàn toàn không thích hợp với cô. Nhưng cô vẫn cố chấp lựa chọn đến với Thẩm Gia Dũng, cố chấp tin tưởng rằng cả hai sẽ hạnh phúc đi hết cuộc đời này.

Từng kỷ niệm trong ba năm qua dần dần xuất hiện rõ rệt trong đầu Tô Duyệt, tất cả những hạnh phúc ngọt ngào, tiếng cười đùa rộn ràng giữa hai người như vẫn còn đó. Lúc này, chỉ cần cô hồi tâm chuyển ý, có lẽ tất cả sẽ trở lại bình thường như ngày trước.

Nước mắt lần nữa ngập bờ mi, bàn tay nhỏ bé siết chặt thành nắm đấm, Tô Duyệt cố gắng khắc chế cảm xúc của mình, vì trái tim cô lúc này đã sắp bắt đầu tan chảy.

Thì ra, mặc kệ Thẩm Gia Dũng có tổn thương cô cỡ nào, mặc kệ cô có quyết tâm bao nhiêu, chỉ cần một câu nói của anh, lòng cô cũng sẽ tự nhiên mềm đi.

Thẩm Gia Dũng đi lên trước, nắm chặt tay Tô Duyệt, thận trọng mở miệng nói, “Tiểu Duyệt, chỉ cần em....Em nhẫn nại thêm thời gian nữa, chờ sau khi anh kết hôn cùng Tô Thiển Tuyết và đạt được những gì anh muốn rồi, tối chừng đó chúng ta sẽ lại về bên nhau!”

Vốn có chút mềm lòng nhưng sau khi nghe xong những lời này trái tim cô đã lập tức lạnh lẽo. Mắt Tô Duyệt thoáng qua tia giễu cợt, cô thật đúng là ngu, thể nhưng mới vừa rồi còn chuẩn bị tha thứ cho anh ta.

Thì ra, cho dù có hối hận thì anh cũng sẽ không bỏ được tham vọng của mình. Hoặc có thể là, ở trong lòng anh, dù cho cô có cố gắng đến mấy, cũng sẽ không đáng để anh ta buông tha những gì mình muốn.

Từ khi vừa bắt đầu, bọn họ đã không phải người cùng một thế giới. Là cô quá mức tự tin, tự tin đến mức cho rằng bản thân ở trong lòng anh sẽ là một ngoại lệ.

Vậy mà hôm nay, lời này của anh, để cho cô hoàn toàn nhìn thấu được tất cả, cũng khiến cô không cách nào tiếp tục lừa mình dối người nữa.

“Khi anh lựa chọn Tô Thiển Tuyết thì chúng ta đã không còn khả năng nữa rồi. Anh Thẩm, trên đời này không thể nào có chuyện gì là vẹn cả đôi đường, nếu anh đã lựa chọn người phụ nữ khác, vậy thì hãy quý trọng sự lựa chọn của mình. Còn nếu anh vẫn chứng nào tật đó thì rất có thể đến cuối cùng cái gì anh cũng không có được.”

Tô Duyệt lạnh lùng rút tay ra khỏi tay Thẩm Gia Dũng, không thèm nhìn tới Thẩm Gia Dũng lấy một lần. Cô chỉ cảm thấy giờ phút này cô vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Từng câu từng chữ cứ như cành gai của hoa hồng, nhưng người đau nhói lại chính là bản thân cô.

Cô đã từng yêu anh rất nhiều, yêu đến không có giây phút nào là không nghĩ cho anh.

Nhưng hôm nay, cho dù trong lòng anh có nỗi khổ tâm gì đi nữa, hay có khó khăn gì không thể nói được, Tô Duyệt cô quyết sẽ không bao giờ tha thứ cho anh lần nào nữa.

Tự ái của cô, kiên cường của cô, từng chút từng chút đều tan biến bởi những lừa dối, ngụy biện, lời đường mật, hết lần này tới lần khác đánh bại phòng tuyến cuối cùng của cô.

Có lẽ, từ đầu đến cuối, Thẩm Gia Dũng căn bản không biết cô thật sự cần gì.

Nghĩ lại mình từng vì anh mà trả giá quá nhiều, vậy mà hôm nay anh lại nói với cô những lời này, cô không biết nên khóc hay nên cười.

“Tô Duyệt...” Thẩm Gia Dũng thấy cô tức giận muốn bỏ đi, lòng anh bỗng nhiên hoảng sợ vô cùng.

Tuy không biết mình đã nói sai điều gì, nhưng trong lòng Thẩm Gia Dũng bỗng nhiên có một giọng nói vang lên: Không thể để cô ấy cứ bỏ đi như vậy được, nếu không, cả đời này ‘anh’ có hối hận cũng không kịp.

Bất chấp tất cả xông lên phía trước, Thẩm Gia Dũng ôm chặt siết chặt cô vào lòng.

“Tiểu Duyệt, hãy thông cảm cho anh, được không?” Thẩm Gia Dũng càng siết chặt Tô Duyệt vào lòng từ phía sau. Đây chính là người con gái mà anh yêu thương nhất, là người con gái mà dù bằng mọi giá anh cũng không thể nào bỏ được.

Nếu như nói ngày hôm qua anh còn có chút do dự, thậm chí còn tưởng rằng dù có chia tay Tô Duyệt anh cũng không có hề gì. Nhưng hôm nay, người đàn ông kia xuất hiện khiến anh cảm thấy có một loại cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có, làm anh càng vững tin dù cho thế nào đi chăng nữa anh cũng sẽ không từ bỏ Tô Duyệt.

“Nếu anh còn không buông tay, chỉ sợ là những cố gắng trong suốt mấy năm qua của anh sẽ như nước chảy về biển đông.” Tô Duyệt lạnh lùng nói, “Tô Thiển Tuyết đang ở sau lưng anh đấy.”

Bàn tay đang ôm chặt cô bỗng nhiên buông lỏng, Tô Duyệt cười lạnh một tiếng, nhân cơ hội nhanh chóng thoát khỏi ràng buộc của anh. Lúc Thẩm Gia Dũng phát hiện ra cô gạt mình thì cô đã biến mất ở trong tầm mắt anh rồi.

Trái tim Thẩm Gia Dũng đột nhiên co rút lại, tại sao cô ấy không chịu chờ mình thêm vài năm nữa? Chỉ cần vài năm nữa thôi, mình sẽ có năng lực đem hết những gì tốt đẹp nhất trên đời này dâng đến trước mặt của cô. Thời gian chỉ có mấy năm mà cô cũng không chịu đợi sao, hay là trong lòng cô, vốn dĩ từ lâu anh đã không còn quan trọng nữa?

15. Chương 15

Edit: TiêuKhang

Hôm sau đến công ty, Tô Duyệt lo vùi đầu vào công việc, mà Hứa Hàm thì lại dùng ánh mắt sùng bái nhìn cô chăm chăm, làm Tô Duyệt cảm thấy toàn thân nổi hết cả da gà, chịu không nổi nữa ngẩng đầu lên, nhìn Hứa Hàm nói: “Cậu sao vậy?”

“Tiểu Duyệt à, mình cảm thấy mình yêu cậu quá đi. Mình biết ngay mà, cậu đã ‘xuất mã’ thì chắc chắn sẽ thành công!” Mắt Hứa Hàm bắn tim tung tóe, bắt lấy tay Tô Duyệt, “Không ngờ cậu thật sự có thể mời được Thẩm Tuấn Ngạn tới, thật sự rất là lợi hại nha.”

“Anh ta đã đồng ý tham gia phỏng vấn?” Tô Duyệt bắt được yếu điểm hỏi.

Hứa Hàm gật gù đầu, “À đúng rồi, chính là hôm nay nè, tuy mình không thể tận mắt đi xem buổi phỏng vấn của anh ta, nhưng chỉ cần nghĩ đến anh ta tới chỗ chúng ta tham gia phỏng vấn, là mình đã vô cùng háo hức rồi!”

“Tiểu Duyệt, mau nói ình biết, cậu đã thuyết phục Thẩm Tuấn Ngạn bằng cách nào vậy, có phải cậu đã kể hết với anh ta những bí mật của Thẩm Gia Dũng giấu không muốn để người khác biết đúng không, cho nên trong lúc nhất thời vui mừng quá nên anh ta liền gật đầu đồng ý?”

Tô Duyệt không nhịn được bật cười, cô gái này, không biết đầu óc rốt cuộc được kết cấu bằng gì mà có thể nghĩ ra được những chuyện này?

Nhưng cũng không thể trách cái suy nghĩ lung tung của Hứa Hàm được, Thẩm Tuấn Ngạn đường đường là ngôi sao nổi tiếng, cho dù là tiết mục giải trí “Chân Tâm Đại Mạo Hiểm” hiện đang nổi như cồn trên toàn quốc đến ngõ ý mời cũng bị Thẩm Tuấn Ngạn quả quyết cự tuyệt. Về cơ bản, ngoại trừ nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Tuấn Ngạn ở trên mấy bộ phim thần tượng đang hot và các tờ báo đăng tin xì căng đan, thì tỉ suất xuất hiện trên ống kính của anh ta tựa hồ bằng không.

Nhưng ngay cả như vậy, Thẩm Tuấn Ngạn vẫn nghiêm nhiên trở thành một trong những vị khách nặng ký mà các nhà phụ trách những chuyên mục giải trí và phỏng vấn nổi tiếng mời mọc mà không được. Liên tục đứng đầu trên bảng xếp hạng suốt mấy năm qua, cho nên lần này Tô Duyệt mới được Thẩm Tuấn Ngạn đối với Hứa Hàm mà nói, đương nhiên là cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn.

Riêng Tô Duyệt thì không hề có chút ngạc nhiên nào. Tuy cô và Thẩm Tuấn Ngạn chẳng thân quen gì, nhưng anh ta chơi khá thân với Tô Đông Thần đương nhiên sẽ không cư xử quá hẹp hòi, càng sẽ không vì cô có quan hệ với Thẩm Gia Dũng mà làm khó cô.

“Tiểu Duyệt, nhìn xem, là Phương Vận!” Hứa Hàm nhỏ giọng hô, qua lớp cửa thủy tinh có thể thấy rõ bên trong phòng hóa trang. Phương Vận mặc một bộ sườn xám truyền thống màu trắng, mái tóc đen mượt mà được vấn rất cầu kỳ ở phía sau ót. Hôm nay cô ta trang điểm tông nhạt, trông rất nữ tính, đôi mắt lúng liếng có hồn như thể biết nói chuyện, chỉ liếc mắt nhìn một cái thôi đã có thể gây cho người đối diện một cảm giác rất thân thiện.

“Thật không hổ danh là người đứng đầu bảng tin, chắc chắn, nếu mình là đàn ông đó hả, chắc chắn mình sẽ cưới cô ta!” Hứa Hàm cảm thán tiếc rẻ nói, “Hơn ba mươi tuổi rồi mà còn chưa tìm được một móng bạn trai nào, quả nhiên là có sự can đảm không hề nhẹ nha.”

Tô Duyệt cười cười, trêu ghẹo nói, “Tiểu Hàm, nếu cậu ngoan ngoan nghe lời ba cậu quay về nhà, có lẽ hiện tại cậu còn nổi tiếng hơn cả chị ta nữa đấy.”

Hứa Hàm hừ một tiếng, trong mắt thể hiện sự chống đối, “Còn lâu mình mới về để bị ông cụ ấy sắp đặt cho cuộc đời mình. Cuộc sống của mình thì hãy để tự mình làm chủ nó!” Nói xong, Hứa Hàm liền vui vẻ vào làm việc, múa bút thành văn soạn bản báo cáo, niềm hưng phấn mới tức thì đã hoàn toàn biến mất.

Mà cùng lúc đó, ở dưới lầu của công ty Tô Duyệt, có một người đàn ông đứng ở trong góc khuất không ngừng đi qua đi lại, nét lo lắng trên mặt cũng khó khó diễn tả bằng lời.

Người đó chính là Thẩm Gia Dũng.

Mỗi khi có ánh mắt nào đó hướng về phía mình thì Thẩm Gia Dũng đều sẽ vội vàng né tránh, rất sợ để người khác nhận ra mình.

Hôm nay anh ta lại đến tìm Tô Duyệt, vì anh ta không tin mình không làm lay động được lòng cô!

Nhưng anh ta không hề hay biết rằng, từ xa trong một chiếc xe Audi có một đôi mắt rất thâm thúy đang nhìn chằm chằm Thẩm Gia Dũng. Một lúc sau, ánh mắt người đó dần dần lạnh đi, cầm điện thoại di động lên bấm một dãy số...

Bên trong phòng làm việc, không biết Lý Tuyết Ly đã nhận được cuộc điện thoại của ai, mà ngay sau đó sắc mặt chị ta trở nên âm u rất đáng sợ. Mặc dù hạ giọng ăn nói khép nép với người trong điện thoại, nhưng sắc mặt của chị ta mỗi lúc càng khó coi như vậy chứng tỏ sự việc vẫn chưa tìm được hướng giải quyết, cuối cùng thở dài, đi tìm Trần Tuấn Hàn để thương lượng.

Đại khái tóm lược lại tình huống một lần, Trần Tuấn Hàn nghe xong cũng không khỏi nhúu chặt chân mày, “Cậu ta nói, phải ngay hôm nay mới bằng lòng tiếp nhận phỏng vấn?”

“Vâng, nếu không sẽ từ chối buổi phỏng vấn này của chúng ta.” Sắc mặt Lý Tuyết Ly lộ vẻ sốt ruột, “Buổi phỏng vấn Thẩm Tuấn Ngạn sắp bắt đầu rồi, nếu bây giờ báo Phương Vận đi phỏng vấn người khác, sợ là Thẩm Tuấn Ngạn sẽ cho rằng chúng ta đang giở trò với anh ta, cho dù đến lúc đó chịu nhận lỗi, e là cũng không có tác dụng.”

Đối với họ mà nói, hai người này đều khách quý quan trọng, một khi tiết mục được đăng tải lên, lượng view page nhất định sẽ nhanh chóng tăng vọt, vậy mà bây giờ lại bị kẹt cùng một thời gian, bỏ bên nào cũng không được.

Liếc nhìn bộ mặt lo lắng của Lý Tuyết Ly, thật ra thì lúc này trong đầu Trần Tuấn Hàn đã có hướng giải quyết, sở dĩ anh ta không đề xuất với Lý Tuyết Ly là bởi vì anh biết một khi mình nói ra chắc chắn cô sẽ không đồng ý.

Trừ phi, để cô ta tự mình nêu kế kiến....

Ánh mắt chợt lóe, Trần Tuấn Hàn đột nhiên chán nản ngồi ngả ra chiếc ghế xoay, thở dài ủ rũ nói, “Thôi, coi như chúng ta xui xẻo không có may mắn đó vậy. Shirley, cô đi từ chối cậu ta đi, nhưng nếu có thể phỏng vấn được Thẩm Tuấn Ngạn thì sẽ mang về hiệu quả và lợi ích không nhỏ cho đài chúng ta.” [Shirley là tên tiếng Anh của Lý Tuyết Ly]

“Không được!” Lý Tuyết Ly lập tức cự tuyệt, “Nếu bất kỳ ai có nguồn tài nguyên hữu dụng cho đài, chúng ta đều không thể xem nhẹ mà bỏ qua, chuyện này, nhất định sẽ có cách giải quyết!”

“Nhưng hiện trong đài chúng ta chỉ có một vị nữ biên tập viên, chẳng lẽ bắt Phương Vận xẻ làm đôi để đồng thời phỏng vấn cùng lúc hai người?” Trần Tuấn Hàn thừa thắng xông lên ‘tốt bụng’ đưa ra đề nghị, “Nếu không thì mời hai vị đó đồng thời tham gia phỏng vấn? Nghe nói hình như quan hệ cá nhân của hai người họ cũng không tệ lắm.”

“Một người là nhân vật ‘chạm vào là có thể bỏng tay’ trong giới giải trí, một là nhân vật có quyền thế và địa vị trong giới chính trị thương nghiệp ai nghe tiếng thôi đã sợ khiếp vía rồi. Nếu như phỏng vấn cùng lúc hai người, mà một trong hai có người nổi bật hơn thì người còn lại sẽ bị lấn át, anh thử nghĩ xem tâm lý của người đó sẽ nghĩ như thế nào?” Trong giọng nói Lý Tuyết Ly mang theo sự bức dọc, “Biên tập Trần, kinh nghiệm những năm qua của anh bỏ đi đâu hết rồi?”

“Việc này cũng đành bó tay chịu trôi thôi.” Trần Tuấn Hàn thở dài ầm ỹ nói, “Biết làm sao, vì trong thời gian ngắn như vậy không thể biến ra một nữ biên tập viên đến đây được.”

Lời này vừa nói ra, trong đầu Lý Tuyết Ly đột nhiên dần hiện ra bóng dáng một người, ánh mắt của chị ta cũng vô ý thức nhìn ra ngoài qua lớp cửa thủy tinh. Tô Duyệt lúc này đang cặm cụi xem xét chỉnh đốn những tư liệu và thông tin để lát nữa chuẩn bị phỏng vấn khách mời, mặc dù quan sát cô từ khoảng cách rất xa, nhưng người ngoài nhìn vào vẫn có thể nhìn ra được sự chuyên tâm qua ánh mắt cô.

Kể từ ngày đầu tiên Tô Duyệt vào đài, thì chị đã biết rõ Tô Duyệt chính là ‘viên ngọc trong đá’, bất kể là ngoại hình hay tố chất, cô ta đều có năng khiếu bẩm sinh là một nữ biên tập viên. Nếu như chịu khó bồi dưỡng, tin chắc rằng không lâu nữa, nhất định cô ta sẽ thành công và còn vượt qua cả Phương Vận.

Nhưng mà....

Trong mắt Lý Tuyết Ly thoáng qua tia ảm đạm, nội tâm chị ta đấu tranh dữ dội, qua rất lâu nhưng ánh mắt vẫn còn nhìn chằm chằm vào Tô Duyệt, giống như đang suy tư điều gì.

Trần Tuấn Hàn coi như không nhìn thấy thần sắc đó của Lý Tuyết Ly, nhưng trong mắt anh ta lại xẹt qua ý cười vui vẻ như thể âm mưu nào đó của mình đã được thực hiện.

“Vậy chọn cô ta đi.” Lý Tuyết Ly thở dài nói như hết hơi.

Trần Tuấn Hàn cố tình làm như không hiểu, nhìn Lý Tuyết Ly hỏi: “Ai cơ?”

“Tô Duyệt.”

Trần Tuấn Hàn vờ ý nhú mày, khó khăn nói, “Chuyện này....Sợ rằng không tốt lắm đâu, cô ấy nào giờ không có kinh nghiệm về phương diện này, lỡ không cẩn thận nói sai cái gì, sợ là sẽ làm ảnh hưởng đến hình tượng của đài.”

Lý Tuyết Ly liếc Trần Tuấn Hàn, “Biên tập Trần, có một số chuyện nếu cứ làm quá thì sẽ mất hay đấy.”

Trần Tuấn Hàn ngượng ngừng gãi gãi ót của mình cười nói, “Việc này cũng là bất khả kháng thôi mà, đây không phải cũng hết cách rồi sao, yên tâm, cô ấy sẽ không gây rắc rối gì lớn cho cô đâu.”

“Mong là vậy!” Lý Tuyết Ly xoay người đi ra ngoài, sau đó dừng chân ở ngưỡng cửa, “Chuyện này anh hãy tự nói với cô ta đi, còn nữa, nhắc nhở cô ta đừng nên vui mừng quá sớm, nếu có xảy ra chuyện gì, cô ta phải hoàn toàn chịu trách nhiệm, không thể làm liên lụy tới lợi ích của đài.”

“OK, tôi nhất định sẽ chuyển lại lời của cô!” Trần Tuấn Hàn khô khan chào Lý Tuyết Ly theo nghi lễ hành quân, “Thủ trưởng, hẹn gặp lại, thủ trưởng đi thông thả!”

Một ngày làm việc cuối cùng cũng kết thúc, Tô Duyệt miễn cưỡng đuổi lưng một cái, dầm dẫm cánh tay ê ẩm của mình, dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị ra về. Hứa Hàm cũng nhanh chóng thu dọn vật phẩm rồi nhảy đến trước mặt Tô Duyệt, đợi cô cùng nhau tan việc.

“Tiểu Duyệt, cái ‘bà chàng’ đó nãy giờ cứ nhìn chăm chăm cậu kìa.” Hứa Hàm nhỏ giọng nói ở bên tai Tô Duyệt. Tô Duyệt quay đầu đi, vừa vận cùng ánh mắt của Lý Tuyết Ly chạm nhau.

Lý Tuyết Ly thấy Tô Duyệt nhìn mình, liền thu hồi ánh mắt đi trở về phòng làm việc của mình.

“Tiểu Duyệt, đột nhiên mình có dự cảm không tốt.” Hứa Hàm nhăn mặt nghiêm trang nói.

Tô Duyệt nhìn cô bạn mình buồn cười lắc đầu, cô gái nhỏ này, ngày nào mà dây thần kinh cô không hoạt động thì ngày đó cô sợ thiên hạ không loạn.

“Tô Duyệt, vào đây một lát!” Giọng nói Trần Tuấn Hàn bỗng nhiên vang lên, Tô Duyệt nhìn về phía Trần Tuấn Hàn thì bất giác nụ cười kỳ quái trên mặt anh ta.

Hứa Hàm lo lắng nắm chặt tay Tô Duyệt, trợn to hai mắt nói: “Tiểu Duyệt, có khi nào cái ‘bà chàng’ đó tố cáo gì về cậu, sau đó thuyết phục biên tập Trần yêu cầu khai trừ cậu ra khỏi công ty hay không hả?”

Tô Duyệt làm bộ như không nghe thấy, đi thẳng tới phòng làm việc Trần Tuấn Hàn, sau lưng còn truyền đến tiếng hô của Hứa Hàm, “Tiểu Duyệt, mặc kệ biên tập Trần có nói gì cậu cũng phải chịu đựng nha, mình vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc cho cậu!”

Mười lăm phút sau, Tô Duyệt từ trong phòng làm việc đi ra với bộ mặt không cảm xúc, Hứa Hàm vốn đang chấp tay trước ngực cầu nguyện ông trời phù hộ lập tức lao về phía trước, tíu tia nói: “Tiểu Duyệt, biên tập Trần đã nói gì với cậu vậy?”

Thần sắc Tô Duyệt vẫn bình tĩnh nhìn Hứa Hàm, nhỏ giọng nói, “Tiểu Hàm, thật đã xảy ra chuyện rồi!”

Hứa Hàm nghe xong cho là Tô Duyệt đã bị đuổi việc, lập tức an ủi, “Không sao cả, Tiểu Duyệt, công việc mất thì mất thôi, mình đi tìm việc khác là được. Nếu trong khoảng thời gian này cậu có khó khăn gì, mình đây sẵn sàng bao nuôi cậu!”

“Không phải, là....” Tô Duyệt âm ờ mãi không nói, đến khi Hứa Hàm không thể chịu được nữa mới nói, “Lần này để mình phụ trách chuyên mục phỏng vấn khách mời.”

“Không phải chứ? Sao bọn họ liều vậy, dám để người không hề có kinh nghiệm như cậu phụ trách phỏng vấn khách mời, bộ họ không sợ cậu sẽ đập đổ danh tiếng của đài mình ư?” Hứa Hàm không nể mặt nói toẹt ra một hơi, cũng cầm luôn tờ giấy trên tay Tô Duyệt cẩn thận nghiên cứu.

Trên tờ giấy đó chỉ viết mấy thông tin đơn giản về vị khách mời, cả tấm hình cũng không có, căn bản không thể nào tìm thấy được điểm nghi vấn để đặt câu hỏi.

“Tiểu Duyệt, nhưng cậu chưa từng phỏng vấn ai, hướng chỉ, hiện tại chỉ có chút ít tin tức như vậy, cậu có thể không?” Hứa Hàm hơi hoài nghi hỏi.

“Không sao, bình đến tương đương, nước tới đập đất chặn. Tiểu Hàm, cậu phải có lòng tin với mình chứ.” Tô Duyệt hướng Hứa Hàm nháy mắt, cơ hội này cô đã đợi rất lâu rồi. Vì vậy, mặc kệ vị khách mời đó có gây khó khăn cho cô ra sao, cô nhất định sẽ xuất ra hết tất cả vốn liếng, nắm chặt cơ hội lần này.

16. Chương 16: Tim Đập Nhanh

Bên trong phòng hóa trang, thợ trang điểm đang thiết kế kiểu tóc cho Tô Duyệt. Còn Tô Duyệt thì đang cầm tài liệu chuyên chú nghiên cứu để chuẩn bị lát nữa phỏng vấn.

Ninh Duệ Thần: Hai mươi sáu tuổi, từng du học ở Mỹ ba năm. Hiện tại được ngài thị trưởng Lạc Thành dùng số tiền lớn để mời về nước. Nhưng trên tư liệu hoàn toàn không nói tới một chữ về gia đình hay bối cảnh của anh ta.

Tô Duyệt khó hiểu nhíu nhíu mày, người thần bí như thế, mình nên phỏng vấn thế nào đây?

“Tô Duyệt, mau chuẩn bị đi vào trường quay!” Trần Tuấn Hàn nhìn vào phòng hóa trang gọi, có vẻ rất sốt ruột, Tô Duyệt gật đầu rồi liếc mắt nhìn mình trong kính, hít một hơi thật sâu, sau đó đứng dậy đi đến trường quay.

Cô bước vào trường quay với mô hình nhỏ, nơi này ban đầu vốn chuẩn bị để đào tạo nữ biên tập viên đứng thứ hai, nhưng tất cả mọi người đều không coi trọng phương diện này, vẫn luôn để trống bấy lâu nay, cho nên về mặt thiết bị lẫn trang bị vẫn còn có chỗ chưa được hoàn thiện lắm.

Hơn nữa lần này phỏng vấn khách mời quá gấp, căn bản không có người nhận được tin tức, ngay cả số người đến tham dự cũng là từ trường quay của Phương Vận tạm thời điều sang hỗ trợ, cả hội trường trông có vẻ lạnh lẽo trống trải.

Nhưng những thứ ấy cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn đối với Tô Duyệt. Cô lẳng lặng đứng ở một góc trong hội trường, sau khi thấy nhân viên công tác hướng cô ra dấu “ok” liền nhìn vào thính phòng khẽ mỉm cười, ngay sau đó âm thanh nhu hòa rành rọt vang lên:

“Hoan nghênh các bạn đến với trường quay số hai chuyên mục “Lời Tâm Sự”. Tôi là Tô Duyệt người chủ trì buổi phỏng vấn kỳ này. Khách mời phỏng vấn ngày hôm nay có thể nói là “người tài” trẻ tuổi nhất trong giới thương trường chính trị ở Lạc Thành hiện nay. Ngay cả ngài thị trưởng của Lạc Thành chúng ta cũng không tiếc dùng khoản tiền lớn để mời anh ấy về nước làm luật sư đại diện. Bây giờ cho phép chúng tôi được mời luật sư Ninh - Ninh Duệ Thần!”

Ánh đèn diu diu hơi mờ đột nhiên chuyển hướng lên người đàn ông đang nhàn nhàn chậm rãi đi tới. Bộ tây trang màu đen mặc trên người anh không thấy già dặn chút nào, ngược lại càng lộ vẻ thanh thực chững chạc, hàng lông mày rậm hơi nhíu lên, ánh mắt thâm thúy càng hấp dẫn người, vẻ mặt có chút không tình nguyện tới trước làm người xem không khỏi phát ra tiếng thét chói tai.

Tô Duyệt bỗng nhiên sửng sốt, là anh ta?

Thấy Tô Duyệt bị mình làm cho khiếp sợ, mắt Ninh Duệ Thần ánh lên ý cười, hôm nay cô mặc một bộ tây trang màu đen, tóc được vấn gọn ra sau ót để lộ chiếc cổ trắng nõn thon thả, đôi mắt to đen láy tinh xảo, thanh thoát bức người, làm cho người ta có cảm giác, chỉ cần một khi liếc mắt nhìn vào sẽ bị chìm đắm trong đôi mắt đầy mê hoặc kia.

Thấy cô ngẩn người, Ninh Duệ Thần bèn trêu cô nói, “Chủ trì Tô tính cho tôi đứng để trả lời phỏng vấn sao?”

Mặt Tô Duyệt bỗng nhiên đỏ lên. Kỳ lạ thật, mình làm sao ấy nhỉ? Trước kia ở trước mặt Thẩm Gia Dĩnh, cho dù là vừa mới quen, cô cũng đâu có dễ đỏ mặt như vậy. Thế mà hôm nay vừa gặp người đàn ông này, ánh mắt của anh, mỗi một động tác, từng câu nói, đều làm cho cô cảm thấy có sự rung động rất khó hiểu, cảm giác này, thật sự trước nay chưa từng có.

Ninh Duệ Thần ho nhẹ một tiếng để đánh thức tu tưởng đang đi hoang của Tô Duyệt. Cô đột nhiên ngẩng đầu, dáng vẻ hốt hoảng lẫn nửa rơi vào mắt Ninh Duệ Thần khiến anh không khỏi lại cười một tiếng.

Tô Duyệt lựng khựng một lúc, cổ họng nín hết tất cả cảm xúc xuống, nhìn Ninh Duệ Thần hỏi, “Anh Ninh đây đã hai mươi sáu tuổi, sự nghiệp cũng thuận buồm xuôi gió, vậy về khía cạnh cá nhân xin hỏi anh có kế hoạch gì cho tương lai không?”

“Muốn kết hôn, muốn có cuộc sống ổn định.”

Tô Duyệt nhoẻn môi cười nhẹ, đảo mắt nhìn xuống xem vẻ mặt khán giả sau đó chuyển mắt nhìn lại Ninh Duệ Thần, “Vậy anh Ninh đã tìm được cô gái nào vừa ý anh chưa ạ?”

Đôi mắt thâm thúy mang theo thâm ý nhìn cô gái đối diện, giọng nói từ tính như ru lòng người, “Tìm được rồi, có điều....Không biết cô ấy có chịu hay không!”

Anh thừa nhận thủ đoạn của mình cũng không phải quang minh lỗi lạc. Hôm nay đi ngang qua công ty cô, vô tình thấy Thẩm Gia Dũng đứng lóng ngóng, anh liền ngay đã đang bắt đầu hối hận, muốn đến làm lạnh lại với Tô Duyệt, nên anh đành dùng cách này để giữ Tô Duyệt lại.

Ninh Duệ Thần cảm thấy số mình thật may mắn, ban đầu ở sân bay không gặp được người cũng không nói lại với công ty, lựa chọn bao che cho cô gái đó. Về nguyên nhân tại sao phải làm vậy thì anh cũng không hiểu, chỉ là muốn làm như vậy thôi. Nhưng không ngờ rằng, người được phải tới phi trường đón anh lại chính là cô.

Lần thứ nhất, lần thứ hai, rồi lần thứ ba... Nhiều lần trùng hợp như thế, rồi tình cờ gặp nhau hết lần này tới lần khác, có phải cô đã định sẽ là ‘cây xương sườn’ đã mất đi kia của anh chăng? Dưới sự dẫn dắt của vận mệnh, ở vào một thời gian thích hợp, thiên thần đã đưa cô đến bên anh, và từ ấy cuộc đời anh đã trọn vẹn không còn phải thiếu sót điều gì nữa.

Nếu quả như thật là như thế, lẽ nào, những ngày tháng tươi đẹp nhất của anh chính là gặp được cô ư, vậy nên...anh nhất định sẽ nắm giữ thật chặt.

Trong đôi mắt thâm thúy ẩn chứa vô vàn cảm xúc, mà Tô Duyệt thì không dám nhìn thẳng vào đôi mắt kia, trái tim cô hiện đang nhảy loạn bùm bùm, chỉ đành vội vã chuyển mắt sang hướng khác, tầm mắt cuối cùng dừng trên tờ giấy bản thảo để phỏng vấn ở trên đầu gối mình.

Ánh mắt của anh hiện tại còn nóng bỏng hơn so với ở quán trà lần trước, ánh mắt đó giống như đang xem xét đánh giá con mồi giữa cánh cánh đồng hoang vu như thể nó sắp thuộc về tay mình, mà đối tượng sắp bị chiếm đoạt ấy... Đường như chính là bản thân cô.

Tô Duyệt bị suy nghĩ này làm cho giật mình, cô đột nhiên đứng lên, “Xin cảm ơn anh Ninh đã tham gia buổi phỏng vấn của chúng tôi, buổi phỏng vấn hôm nay đến đây là kết thúc, hoan nghênh các bạn lần sau tiếp tục đón xem chuyên mục ‘Lời Tâm Sự!’” Nói rồi xoay người vội vã rời khỏi hội trường.

Lúc này, trong đầu của cô chỉ có một ý niệm, đó chính là nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt người đàn ông đó, nếu không, cô không chắc mình có bị ánh mắt nóng bỏng như lửa thiêu kia làm tan chảy không nữa.

“Tiểu Duyệt, tại sao cậu chỉ hỏi khách mời có hai câu rồi thôi vậy?” Vừa rời khỏi hội trường, Hứa Hàm liền kéo Tô Duyệt lại, tròn to hai mắt nhỏ giọng hỏi, “Cậu không sợ bị chị Lý đem đi lột da rút xương à?”

“Tô Duyệt!” Hứa Hàm vừa mới nói xong, một giọng nói xen lẫn mùi thuốc súng nồng nặc nhất thời vang lên, Lý Tuyết Ly đi thẳng tới trước mặt của Tô Duyệt, cầm sấp tài liệu trong tay ném thẳng vào mặt Tô Duyệt, tiếng nện phát ra tiếng vang rất lớn, cũng đủ biết lúc này Lý Tuyết Ly tức giận tới cỡ nào.

“Nói cho tôi biết, tiết mục kỳ này làm sao để đăng đây?”

Tô Duyệt nhìn Lý Tuyết Ly bình tĩnh nói, “Cứ đăng bình thường thôi ạ.”

“Cái gì?” Lý Tuyết Ly bỗng cao giọng quát lên, “Cả buổi phỏng vấn mà cô chỉ hỏi khách mời có hai vấn đề, kỹ năng thì không có mà đơm dăng thì có thừa. Tô Duyệt, nếu kỹ năng chưa có vậy thì cô nên cần phải học hỏi nhiều hơn, chứ không phải nghĩ xem bản thân phải làm sao để chối bỏ trách nhiệm!”

“Tôi không có nghĩ là mình sẽ chối bỏ trách nhiệm, nhưng đứng ở góc độ khán giả mà nói, đối tượng đài phỏng vấn chủ yếu đều là sự nghiệp thành công của người đàn ông trẻ tuổi, cho nên đối tượng người xem phần lớn là những cô gái trẻ. Ninh tiên sinh thân phận thân bí rất hợp khẩu vị các cô gái hiện nay, hơn nữa anh ta còn sở hữu được vẻ ngoài điển trai, tự nhiên sẽ chiếm được không ít trái tim của các cô gái. Vậy mà hôm nay anh ta lại bất ngờ nói ra đã có trong lòng, như vậy nhất định sẽ có rất nhiều người tò mò hiếu kỳ muốn biết cô gái thân bí kia sẽ là ai, mà như vậy thì tỉ lệ người xem TV sẽ không thể nào giảm được.”

Tô Duyệt phân tích rất có logic. Ban nãy cô đột ngột đứng dậy kết thúc buổi phỏng vấn vì có hai nguyên nhân. Một mặt là không muốn đối mặt với ánh mắt Ninh Duệ Thần nữa, mặt khác cũng suy tính đến tài

liệu mình thu thập về ít đến không thể ít hơn, nói nhiều sẽ sai nhiều, tốt nhất nên úp úp mở mở để người xem phải suy đoán.

Lý Tuyết Ly hết lời để nói, chỉ trầm mặc nhìn Tô Duyệt, giống như đang nghĩ xem lời cô ta nói có thể tin được không.

“Cô nói rất đúng.” Một giọng nói sang sảng đúng lúc này vang lên, Ninh Duệ Thần sải bước đi tới cạnh Tô Duyệt, khoe mắt đuôi mày đều mang theo ý cười sáng rỡ, tạo cho người khác có một loại cảm giác như được tắm gió xuân giữa trưa hè.

17. Chương 17

Edit: TiêuKhang

Tô Duyệt né tránh ánh mắt kia, không ngờ anh vẫn chưa đi.

“Tiết mục lần này hãy phát sóng bình thường, tỉ lệ người xem tỉ vi không phá kỉ lục, tôi sẽ quyên góp một trăm vạn, coi như đền bù phí tổn thất cho quý đài.” Ninh Duệ Thần hời hợt nói, giọng nói tràn đầy tự tin.

Lý Tuyết Ly giật mình, chị ta thật không ngờ, một người còn trẻ tuổi nhưng đầy quyền thế như vậy, lại chịu đứng ra giúp Tô Duyệt giải vây.

Chị ta không kiềm được nghiêng đầu nhìn Ninh Duệ Thần, lại phát hiện anh đang chuyên chú nhìn Tô Duyệt này giờ vẫn cúi đầu, trong ánh mắt không hề chút che giấu sự yêu thương.

Chung quanh bỗng nhiên rất im lặng, đôi mắt sáng rực cứ nhìn chăm chăm cô không chớp, khiến Tô Duyệt có cảm giác thở cũng không thở nổi. Giống như cô chính là chú chuột bạch bị giam ở trong lồng, bên ngoài là một đám nhà khoa học dùng ánh mắt hiếu kì nhìn chăm chăm.

“Chị Lý, tôi đi trước đây.” Tô Duyệt cầm túi xách lên nói nhưng không quay đầu lại, giờ phút này cô chỉ muốn rời đi thật nhanh, nơi này làm cô cảm thấy khó thở.

“Cô Tô đợi đã.” Ninh Duệ Thần đột nhiên mở miệng nói, thông thả ung dung đi tới bên cạnh, hài lòng liếc nhìn vẻ mặt ngưng ngùn của cô, khoe môi gợi lên ý cười khó hiểu.

Anh chợt khom người ghé sát bên tai cô, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe được: “Tôi rất thích trang phục của em hôm nay!”

“Hả?” Tô Duyệt khẽ cau mày, không hiểu ý Ninh Duệ Thần muốn nói gì.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, định hỏi anh có ý gì thì phát hiện khoảng cách giữa hai người gần không thể tưởng tượng nổi, gần đến mức cô có thể thấy rõ ý tứ trên ghẹo trong đôi mắt kia.

Mặt cô thoáng chốc lại hơi đỏ lên, Tô Duyệt thấy hơi bức bối, không nói một lời nhanh chóng vòng qua người anh, đi như chạy ra khỏi công ty mà không phát hiện đôi mắt thâm thúy kia vẫn theo sát bóng dáng cô, trong mắt còn ánh lên ý cười như đã đạt được mục đích.

Tôi thích trang phục của em, đó là bởi vì....Nó khiến chúng ta trông rất xứng đôi.

Vừa về đến nhà thì nghe Tô Đông Thần than thở uể oải nằm gục trên bàn, Tô Duyệt nhíu nhíu mày nói: “Anh, anh bị nhiễm dịch cúm gia cầm rồi hả?”

Tô Đông Thần coi như không nghe không thấy lời nói châm chọc của Tô Duyệt, méo máo lời kéo Tô Duyệt khóc lóc kể lể, “Em gái à, Tô Thiên Tuyết thật là khinh người quá đáng, gửi thiệp mừng thọ cha cô ta cho nhà chúng ta, còn nói em nhất định phải đi. May là đã bị anh xé bỏ trước khi bị ông nhìn thấy, nếu không chắc ông mình sẽ bị chọc tức phải nhập viện quá.”

Liếc nhìn em gái im lặng không lên tiếng, Tô Đông Thần tiếp tục ai oán nói, “Từ nhỏ em đối đãi với Tô Thiên Tuyết như chị em, mọi người bảo em cách xa cô ta mà em không nghe, có gì tốt cũng muốn nhường

lại cho cô ta, sợ cô ta không nhận còn cố ý nói là do mình không thích, hôm nay cô ta lại đối xử với em như vậy, đúng là đồ ăn cháo đá bát mà!”

“Em gái, anh trai biết trong lòng em khó chịu, hay là anh thay em đi nhé, anh cũng muốn xem Tô Thiển Tuyết kia có thể giữ trò quỷ gì!”

“Không cần.” Tô Duyệt hồ hững từ chối, “Bữa tiệc tối mai, em sẽ đến đúng giờ.”

Tuy trong lòng không muốn đi, nhưng cô không phải là kẻ hèn nhát, người ta đã xông tới cửa chỉ rõ muốn khiêu chiến với cô, Tô Duyệt sẽ không núp mãi trong vỏ ốc không chịu ra.

Hướng hồ, cô không muốn người thân của mình phải gánh chịu những chuyện này thay mình, ngay cả bản thân cô cũng không muốn đối mặt với chuyện này.

“Em về phòng đây.” Tô Duyệt bình tĩnh vòng qua Tô Đông Thần đi về phòng mình. Hiện trong đầu cô đều là bóng dáng của người đàn ông kia, mặc kệ cô có bằng cách nào cũng không thể xua đuổi đi được.

Thấy Tô Duyệt trở về phòng, lúc này Tô Đông Thần mới nở nụ cười tiểu nhân đắc ý. Tô Thiển Tuyết đó làm sao dám bỏ tới tận cửa làm màu chứ? Đây chỉ là mưu đồ bất chính của anh mà thôi.

Mặc dù hôm qua từ miệng Phó Đình biết được Tô Duyệt chưa gặp được Ninh Duệ Thần, nhưng càng không được thì anh lại càng hăng, cũng không tức giận chút nào.

Khi anh cùng Ninh Duệ Thần trò chuyện, anh làm như “vô tình” hỏi Ninh Duệ Thần lịch trình dạo gần đây thế nào, biết được Ninh Duệ Thần ngày mai sẽ đi tham dự tiệc mừng thọ Tô Viễn Hằng, thế là cả đêm qua anh đã bắt đầu suy nghĩ vạch ra âm mưu xem làm thế nào để tạo cơ hội cho cả hai tình cờ gặp nhau.

Tự khen mình là người thông minh cực đỉnh, Tô Đông Thần một tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu đang tưởng tượng ra một cảnh tượng gặp gỡ tốt đẹp, tâm tình cũng vui vẻ theo.

Aizz, em gái à, ông anh già này dốc sức tạo cơ hội để em có được một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc hơn, em ngàn vạn lần không được phụ tấm lòng thành của anh đó!

Chiều chủ nhật.

Ánh mặt trời lười biếng xuyên qua khe hở của ô cửa sổ thủy tinh rơi xuống, còn mang theo hương thơm ngan ngát của hoa cỏ, khiến cả đầu óc lẫn thể xác người ta đều thoải mái khoan khoái.

Duyệt Thần nằm trên ghế sofa cầm điện thoại di động có vẻ như đang xem tin tức mới nhất, nhưng ánh mắt lại cứ nhìn chăm chăm vào tivi, dáng người cao lớn bất động không nhúc nhích, dáng vẻ chuyên chú đó quả thật đã khiến người khác cảm thấy.

Trước mặt Ninh Duệ Thần bỗng xuất hiện một đôi chân dài như củ sen ngăn trước tivi che chắn tầm nhìn của anh.

“Tránh ra!” Đang xem đến đoạn cảm xúc dâng trào đột nhiên bị người khác quấy nhiễu Ninh Duệ Thần không vui nhú nhú mày.

“Anh à, sáng sớm vừa dậy anh đã xem cái buổi phỏng vấn không hơn hai mươi phút này, hết trở qua trở lại rồi xem tới xem lui, rốt cuộc là anh đang xem mình hay xem cô nữ biên tập viên kia vậy?”

Ninh Uyển Thu bất mãn đi tới bên cạnh Ninh Duệ Thần, hôm qua sau buổi phỏng vấn trở về thì anh cô có gì đó rất kỳ lạ không giống ngày thường. Đó giờ Ninh Duệ Thần không bao giờ giành tivi với cô, vậy mà hôm nay lại chiếm mất cả buổi sáng.

Nghiêng người qua rất nhanh đoạt lấy điện thoại trong tay Ninh Duệ Thần, mò tìm game bắn bóng hôm qua mình mới tải về rồi liếc mắt nhìn cô gái trong tivi hỏi, “Cô ta chính là người lần trước được anh ôm về phòng đó hả?”

Anh chàng nằm vui trên sofa vẫn không lên tiếng, chỉ mãi miết tiếp tục xem tivi.

Ninh Uyển Thu ngồi xuống cạnh Ninh Duệ Thần, đầu tựa vào vai anh, ôm cánh tay anh mình háo hức mong đợi hỏi, “Anh, anh đã phải lòng người ra rồi đúng không?”

Ninh Duệ Thần chẳng ừ chẳng hừ chỉ chau chau mày, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ti vi.

“Rốt cuộc đêm đó hai người có phát sinh chuyện gì không vậy?” Ninh Uyển Thu lém lỉnh hỏi, đối với người anh trai luôn ‘giữ thân như ngọc’ này, cô hết sức mong đợi anh mình thật sự có thể phát sinh quan hệ với phụ nữ.

“Không có.” Hai chữ đơn giản dứt khoát chặt đứt tư tưởng không trong sáng của Ninh Uyển Thu.

Uyển Thu không hề nổi giận tiếp tục khuyên lơn, “Anh, nếu như anh thật sự thích người ta, thì hãy mau gao nấu thành cơm đi, nếu không có một ngày bị người khác nấu rồi, đến lúc đó anh có muốn khóc cũng không kịp đâu.”

Cũng không phải lo lắng anh không tìm được bạn gái, mà bởi vì ông cụ ở nhà cứ lo sợ mình ra đi bất đắc kỳ tử, cả đời làm lưng vất vả mà nghĩ mình cứ ra đi như thế ông thật không cam tâm.

Mà hai anh em bọn họ lại không quan tâm đến việc kinh doanh, không muốn thừa kế gia nghiệp của ông. Ông cụ chỉ đành lầy lù lăm tiến dùng chiến thuật kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, ngày ngày thúc giục hai anh em họ mau sớm lập gia đình để có người thừa kế.

Ninh Uyển Thu đương nhiên không muốn lập gia đình sớm như vậy, cho nên hy vọng Ninh Duệ Thần sớm tìm được ‘chị dâu’ để cô được hưởng an nhàn.

Thấy Ninh Duệ Thần không có phản ứng gì, chỉ ung dung ngồi đó, do dự một lát, Ninh Uyển Thu ướm lời thử nói, “Cô gái này trông cũng không tệ, chắc là được rất nhiều người theo đuổi.”

Trong nháy mắt, trong đầu Ninh Duệ Thần thoáng qua bóng dáng của hai người, ngón tay thon dài giật giật nhưng vẫn không có phản ứng gì quá lớn.

Liếc mắt nhìn vẻ ung dung của Ninh Duệ Thần, Ninh Uyển Thu lại sâu kín nói, “Mặc dù “Lời Tâm Sự” là dành cho phái nữ, nhưng ngày nào cũng truyền phát rộng rãi trên màn hình ở khắp trung tâm thành phố như vậy, hẳn là sẽ gây chú ý không ít ấy anh chàng sai thành đâu.”

Hai chân đang vắt chéo từ từ bỏ ra chạm đất, Ninh Uyển Thu thức thời chuyển tầm mắt sang hướng khác. Bấy giờ Ninh Duệ Thần mới nhả nhặn đứng lên, sửa lại nếp gấp trên vạt áo hơi bị nhăn, như không có chuyện gì xảy ra nói, “Anh đi ra ngoài một chút.”

Ninh Uyển Thu nén cười, nghiêm chỉnh phối hợp với anh, “Dạ, khí trời hôm nay rất tốt, anh tuyệt đối đừng nên lãng phí một ngày tốt đẹp như thế này.”

18. Chương 18: Khiêu Khích

Edit: TiêuKhang

Trong đại sảnh của buổi tiệc, các nhân vật nổi tiếng đều tề tựu về nơi này, món ngon vật lạ thứ gì cũng có. Thay vì nói là tới chúc thọ cho Tô Viễn Hàng, chỉ bằng nói trắng ra là mượn cơ hội này để lôi kéo, tiếp cận các gia tộc lớn.

Tô Thiển Tuyết mặc chiếc váy dạ hội màu hồng có điểm xuyết kim tuyến lấp lánh. Phần cổ chữ V trễ xuống càng làm nổi bật dáng người lung linh của cô, cộng với được trang điểm trau chuốt tỉ mỉ, đã dễ dàng trở thành tiêu điểm khiến mọi người trong đại sảnh phải lữ lượt ghé mắt nhìn sang.

Tô Thiển Tuyết cảm thấy vô cùng đắc ý khi lần nữa lịch sự từ chối một người đàn ông muốn mời rượu mình. Hôm nay, cô mới chính là tiêu điểm khiến mọi người chú ý, nếu như Tô Duyệt có ở đây, chỉ sợ cũng chỉ làm nền cho cô mà thôi.

Bởi vì, những đàn ông đó không chỉ chú trọng dung mạo, mà còn cả thân phận nữa.

Bàn tay thon nhỏ nhẹ nhàng vuốt vuốt lọn tóc xoăn, ánh mắt thần nhiên đảo quanh bốn phía, người Tô Thiển Tuyết muốn thấy nhất lúc này là Tô Duyệt đã tới.

Không ngờ Tô Duyệt cô ta lại dám đến đây.

Chiếc váy màu xanh dương càng làm tôn vẻ thanh tú động lòng người của Tô Duyệt. Thất lừng màu đen buộc lỏng ngang hông, mái tóc dài bay múa trong gió tỏa hương thơm thoang thoảng. Tô Duyệt mang lại cho người ta cảm giác nhẹ nhàng, khoan khoái, vô cùng thoải mái.

“Không ngờ, chị lại tới đây, chị họ à, da mặt của chị càng ngày càng khiến cho tôi thấy mặc cảm đấy.”

Tô Thiến Tuyết đi đôi giày cao gót màu hồng tới chỗ Tô Duyệt, trên môi nở nụ cười hòa nhã, giọng nói dịu dàng, nhưng ánh mắt lại giống như bò cạp độc hóa thành vô số dao nhọn sắc bén giương về phía Tô Duyệt.

Tô Thiến Tuyết mang theo vẻ đắc ý và khiêu khích dưới vẻ tươi cười bề ngoài, ánh mắt của mọi người thỉnh thoảng liếc về phía này. Trong đó có không ít người đã từng khoanh tay vui sướng đứng nhìn khi cha cô bị bắt vào tù. Ánh mắt của họ mang theo vẻ khinh thường cùng giễu cợt không hề che giấu.

“Gia Dũng, sao còn không qua đây?” Tô Thiến Tuyết cố ý nũng nịu nhìn Thẩm Gia Dũng ở cách đó không xa hờn dỗi gọi.

Thẩm Gia Dũng xoay người, ánh mắt vô ý thức đang nhìn về phía Tô Duyệt, lúc này mới liếc sang Tô Thiến Tuyết, nhưng không đi tới chỗ các cô.

“Gia Dũng, còn ngăn người ra đó làm gì. Chị họ đến rồi, chúng ta phải tiếp đãi chu đáo chứ.” Giọng nói Tô Thiến Tuyết tăng thêm phần sắc bén, Thẩm Gia Dũng do dự một lát, cuối cùng cũng đi rồi.

Tô Duyệt khẽ rũ mắt xuống, Tô Thiến Tuyết quả nhiên biến Thẩm Gia Dũng thành lợi thế để đối phó với mình. Đáng tiếc, Tô Thiến Tuyết muốn dùng Thẩm Gia Dũng để đối phó cô, nhưng cô ta lại không biết, anh ta vốn chẳng phải là pháp bảo gì ghê gớm.

“Chị họ, lễ đính hôn của bọn em chị sẽ đến tham dự chứ ạ?” Vẻ mặt Tô Thiến Tuyết đầy mong đợi nhìn Tô Duyệt, giống như việc Tô Duyệt đến đối với cô ta rất quan trọng vậy.

Tô Duyệt nhàn nhạt liếc nhìn Thẩm Gia Dũng, anh cũng nhìn Tô Duyệt như có rất nhiều lời muốn nói với cô. Nhưng đã bị Tô Thiến Tuyết xen vào, vội thận trọng cúi đầu, sợ bị cô ta phát hiện ra điều gì. Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi đó khiến Tô Duyệt không khỏi cười lạnh trong lòng.

“Ai cũng mong muốn xứng đôi như hai người sẽ phải được nên duyên đôi lứa, cặp bên bờ hạnh phúc. Phần tôi, tôi đương nhiên sẽ chúc phúc cho hai người, mừng cho cô rồi cũng đạt được như ý nguyện.”

Tô Duyệt nói chuyện rất chân thành, khiến Tô Thiến Tuyết không tìm được chút khổ sở hay nét đau lòng nào ở trên mặt cô, giống như cô đang thật lòng chúc mừng hôn sự của hai người vậy.

Trên khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên xuất hiện tia tức giận không thể che giấu, nhưng ngay sau đó cô đã khôi phục lại nụ cười rạng rỡ như ban đầu.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Tô Thiến Tuyết đi nhanh tới bên cạnh một người phụ nữ trung niên, thân mật khoác cánh tay bà.

“Tới thăm con.” Lời nói là nói với Tô Thiến Tuyết, song ánh mắt Triệu Nhã Cẩm lại liếc về hướng Tô Duyệt, làm bộ quan tâm nói, “Tiểu Duyệt, mẹ cháu vẫn chưa về sao?”

Đúng ngày cha cô vào tù, mẹ cô cũng đột nhiên biến mất. Sau này cô mới biết mẹ đã theo một người đàn ông khác sang Mỹ.

Cô nhất quyết không tin chuyện đó, ba và mẹ gắn bó với nhau trải qua bao nhiêu khó khăn gian khổ nhiều năm như vậy, lẽ nào lại nhẫn tâm vứt bỏ hai cha con cô được. Nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt, cô không cách nào né tránh được.

“Aizz, đúng là đứa trẻ đáng thương!” Không đợi Tô Duyệt trả lời, Triệu Nhã Cẩm đã thở dài thườn thượt, nhưng trên mặt lại không hề có tí cảm xúc đau lòng nào.

Trên thực tế, đáp án đã ở ngay trước mắt, căn bản không cần Tô Duyệt trả lời, bà chỉ cố ý hỏi như vậy thôi.

Ngày trước, cả Tô Viễn Hàng và Tô Thanh Dương đều có tình cảm với Triệu Tuyết Nhu, cuối cùng bà lại chọn Tô Thanh Dương. Có điều, Triệu Nhã Cầm biết, trong lòng Tô Viễn Hàng chưa bao giờ quên người phụ nữ kia.

Chuyện này cứ như một cái gai đâm sâu vào lòng bà, mỗi khi nửa đêm thức giấc, nghe thấy người đàn ông bên cạnh mình không ngừng gọi tên người phụ nữ khác trong giấc mơ, cái gai đó càng đâm sâu vào trái tim bà, nhắc nhở bà sự thực tàn khốc rằng Tô Viễn Hàng không hề yêu bà.

Cho nên, vì không muốn mình cứ một mình chịu đựng những nỗi khổ sở ấy, bà muốn cái gai kia cũng phải đâm thật sâu vào lòng con gái người phụ nữ đó, khiến Tô Duyệt cũng phải chịu nỗi đau khổ giống như bà.

Sắc mặt Tô Duyệt vẫn không mấy thay đổi, vẫn bình tĩnh thản nhiên nói, “Bà Tô, tôi chưa bao giờ cảm thấy mình là đứa trẻ đáng thương cả, sở dĩ mẹ tôi bỏ đi, là vì tin tưởng hai anh chúng em tôi có thể tự chăm sóc tốt ỉnh. Cho dù bà có vĩnh viễn không trở về, chúng tôi cũng không hề oán giận, bởi vì đó là cuộc đời của bà, hãy nên để bà tự quyết định.”

Không sai, Triệu Tuyết Nhu đã vứt bỏ hai anh em cô trong lúc hai người cần bà nhất. Tô Duyệt đã từng không hiểu, đã từng oán giận, nhưng thời gian qua đi, cô đã bắt đầu thử hiểu và cảm thông ẹ mình, hiểu được nỗi khổ tâm riêng của bà.

Cho dù vẫn còn có chút hận bà, nhưng cô tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra trước mặt Triệu Nhã Cầm.

“Tô Duyệt, cô vẫn còn mạnh miệng như vậy sao? Cho dù cô cố gắng bào chữa cho bà ta, cũng không cách nào xóa đi được vết nhơ bà ta là loại phụ nữ vì tư lợi mà vứt bỏ cả chồng con mình!”

Giọng Triệu Nhã Cầm day nghiêng sắc sảo, nhưng âm lượng không lớn, cho dù có tức giận hơn nữa, bà cũng phải chú ý đến hình tượng của mình trước mặt mọi người.

Có điều, mặt bà bởi vì quá kích động mà nhăn nhó rất khó coi, may mắn được bóng tối che đi.

Thẩm Gia Dững đứng bên cạnh Tô Thiến Tuyết lúc này không thể tiếp tục trơ mắt nhìn Tô Duyệt bị Triệu Nhã Cầm làm tổn thương hơn nữa, trong lòng có một giọng nói không biết bao nhiêu lần vang lên: Mình phải bảo vệ Tô Duyệt!

Có điều, nếu như bây giờ bệnh vực Tô Duyệt, anh sẽ trở thành đối nghịch với nhà họ Tô, nếu vậy kế hoạch của anh sẽ không cách nào tiến hành thuận lợi được.

Thẩm Gia Dững cau mày, ý niệm trong lòng không ngừng đấu tranh.

Đúng vào lúc này....

“Con bé ngốc này, trời lạnh thế này, sao lại chỉ mặc có cái áo mỏng như thế, không sợ cảm lạnh sao?” Ninh Duệ Thần sải bước đi tới, chẳng quan tâm đến đám người nhà họ Tô, cắt đứt đoạn đối thoại của bọn họ. Cởi áo khoác của mình ra khoác lên người Tô Duyệt.

Tô Duyệt lặng lẽ lùi ra sau một bước, ôn hòa lễ độ nói, “Tôi không lạnh, cảm ơn ý tốt của Ninh tiên sinh.”

Ninh Duệ Thần không vui nhú nhú mày, dáng người mỏng manh rõ ràng đang run lên kia mà còn không chịu nhận sự giúp đỡ của mình, cô cứ vạch rõ ranh giới với mình như vậy sao?

19. Chương 19: Sự Bá Đạo Của Anh

Edit: TiêuKhang

Thẩm Gia Dững bên cạnh lại càng oán giận, nếu vừa rồi Ninh Duệ Thần đến chậm thêm chút nữa, người đàn ông kia sao có thể có cơ hội thân cận với Tô Duyệt được.

Mặc dù anh ta không có bất kì hành động gì, nhưng Tô Thiến Tuyết cảm nhận được rõ ràng sự đau lòng trong mắt Thẩm Gia Dững, và cả sự ghen tỵ đối với người đàn ông kia nữa.

Ánh mắt mãnh liệt ấy, chỉ hận không thể dùng hết hơi ấm của mình bao trọn lấy người con gái kia, hận không thể lập tức đẩy Ninh Duệ Thần ra rồi đưa cô rời đi.

Trên mặt Tô Thiển Tuyết vẫn tươi cười, nhưng trong lòng lại ghen tỵ sắp phát điên lên rồi. Hôm nay cô mới chính là tiểu thư danh giá, cao quý nhất ở đây, tất cả mọi người đều phải xoay quanh cô, cẩn thận che chở cho cô, quan tâm đến cô để mong nhận được sự ưu ái của cô.

Còn Tô Duyệt, rõ ràng cô ta đã biến thành chim sẻ, vì có gì lại vẫn được nhiều đàn ông vây quanh như vậy?

Cô từng là thiên kim nhà thị trưởng, thanh nhã mà lạnh nhạt, nhưng lại vô cùng toàn tâm toàn ý với Thẩm Gia Dũng. Cho nên Tô Thiển Tuyết mới cho rằng điểm yếu duy nhất của Tô Duyệt chính là Thẩm Gia Dũng, nhưng Thẩm Gia Dũng lại không nhận ra được điều đó, luôn cho rằng Tô Duyệt đối với anh chưa đủ sâu đậm.

Tô Duyệt là người rất mạnh mẽ, đối với người đàn ông mình yêu, phần lớn đều là yêu trong lặng lẽ và hy sinh mọi thứ cho người mình yêu. Nhưng cô vĩnh viễn không thể hiểu được, trong tình yêu có đôi khi cũng phải tỏ ra mềm yếu đi một tí, nói những lời yêu thương nũng nịu bên tai người đàn ông ấy, những điều đó còn hơn cả những hy sinh thầm lặng của cô.

Cho nên, cách Tô Duyệt yêu Thẩm Gia Dũng, cùng với thế lực đã suy bại từ gia đình cô, vốn không đủ sức mạnh để khiến Thẩm Gia Dũng không chống với những cảm dỗ trần trụi kia.

“Anh Ninh, tôi không muốn anh vì giúp tôi mà khó xử.” Tô Duyệt nhỏ giọng giải thích, hôm nay tất cả mọi người ở đây đều chia mũi dùi vào cô. Cô biết, làm con gái nhà họ Tô, những chuyện này cô đều phải đối mặt. Cho dù là bất kì người nào nói sao về cha mẹ cô, cô cũng không được hèn yếu mà lùi bước, cô phải đứng cảm ngẩng cao đầu đối đầu với những người ấy, để họ biết, tôn nghiêm của nhà họ Tô của cô không dễ dàng bị chà đạp như vậy.

Tô Duyệt đứng thẳng sống lưng, giống như một đóa hoa mai nở rộ trước gió, quật cường đứng đó, ngênh đón những lời châm chọc cùng ánh mắt khiêu khích của Triệu Nhã Cẩm và Tô Thiển Tuyết.

Cho dù là hiện tại cô đang rất muốn chạy trốn.

Cho dù trong lòng cô, giờ phút này, cũng hy vọng có người đi tới bảo vệ mình.

Ánh mắt lạnh nhạt nhìn Thẩm Gia Dũng, nhìn người đàn ông cô đã từng yêu, lại thấy anh ta đang tay trong tay với người con gái khác, ánh mắt anh ta cũng chỉ dừng ở chỗ cô vài giây ngắn ngủi rồi nhanh chóng rời đi.

Khoảng khắc cô nhìn về phía mình, hô hấp của Thẩm Gia Dũng như đột nhiên ngừng lại, những hình ảnh trong ba năm bên nhau đột nhiên ùa về trong tâm trí anh. Cô làm cơm hộp tình yêu cho anh, cô đứng phía sau anh cười khúc khích, một mình cô đứng dưới trời chiều ngắm trời cao xanh cùng với ánh mắt chứa đựng ưu thương... Anh cũng đã từng nhìn đến si mê.

Anh và cô bên nhau ba năm, Thẩm Gia Dũng lại có cảm giác mình không hiểu rõ cô, cho dù là đứng ngay cạnh nhau, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới, nhưng anh luôn có cảm giác giữa hai người có khoảng cách.

Ví dụ như lần trước anh níu kéo, cũng như lần này anh thể hiện tâm ý của mình trước cô, còn hèn mọn cầu xin cô hiểu thông cảm và tha thứ, vậy mà Tô Duyệt vẫn cứ thể tuyệt tình rời đi, một chút dư âm cũng không để lại cho anh.

Cho nên, có đôi khi Thẩm Gia Dũng nghĩ rằng, bản thân mình bị Tô Thiển Tuyết hấp dẫn không cưỡng lại được, phần lớn nguyên nhân là do Tô Duyệt.

Nếu như cô tỏ ra quan tâm tới anh hơn, nếu như cô có thể trở nên yếu đuối một chút, cho anh biết cô rất cần anh, không thể rời xa anh, anh nhất định sẽ đủ sức chống lại được những cảm dỗ này.

Mà Triệu Nhã Cẩm, vì thấy đột nhiên có người đàn ông ở đâu xen vào làm cho sắc mặt trở nên rất khó coi, nhưng sự ần nhần kiềm nén mấy chục năm qua đã dạy cho bà cách nhẫn nhịn, đè nén cảm xúc của mình.

“Ánh mắt của những người kia anh không quan tâm, chẳng lẽ Tô tiểu thư em cũng để ý những thứ tầm thường đó sao?”

Biết cô vì lo lắng ithub, nhưng trong lòng Ninh Duệ Thần vẫn thấy không thoải mái, anh bá đạo cầm áo khoác lên người cô, hai bàn tay cứng rắn ôm lấy hai vai cô, khàn giọng nói: “Đừng cự tuyệt anh.”

Tô Duyệt ngạc nhiên ngẩng đầu, cô không ngờ được một người đàn ông chỉ mới vài lần gặp gỡ lại muốn bảo vệ mình như vậy, cô hơi thẩn thờ, không biết nên ứng phó thế nào.

“Anh Ninh...”

Ánh mắt sáng quắc của Ninh Duệ Thần nhìn cô, dường như cô chính là vật báu quý nhất thế gian vậy, “Hửm?”

Tô Duyệt mất tự nhiên cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Như vậy... Không hay cho lắm.”

Ánh mắt như chợt đông lại, giọng nói đầy từ tính tăng thêm mấy phần uy hiếp, Ninh Duệ Thần có chút không vui cau mày nói: “Không hay chỗ nào?”

“Tôi không muốn bị người khác hiểu lầm.” Cũng không muốn anh phải rơi vào vòng nước xoáy này.

Bất luận là xét theo phương diện nào, Ninh Duệ Thần đều rất ưu tú, từ đáy lòng cô không muốn có quan hệ gì với anh, càng không muốn danh dự của anh vì mình mà chịu ảnh hưởng.

Ninh Duệ Thần nhướn cao lông mày, sợ cô không đủ ấm nên kéo chiếc áo khoác trên người cô lại chặt hơn, ngang ngược nói: “Chỉ cần là chuyện anh muốn làm, ai cũng không thể ngăn cản được. Huống chi, ánh mắt của người khác thì có liên quan gì tới anh?”

Lúc kéo lại áo khoác anh hơi dùng sức, nhưng không hề làm cô đau, ánh mắt sáng rực cùng những lời nói vừa rồi của anh vô cùng thật lòng. Tô Duyệt không tự nhiên cúi đầu, không phản kháng nữa.

Hai người dường như đã quên mất chỗ này còn có rất nhiều người, càng không biết được rằng những người này đang không ngừng đấu tranh tư tưởng, phải dùng bao nhiêu khả năng mới có thể áp chế được sự giận dữ cùng ghen tỵ trong lòng.

Lúc này trong mắt Ninh Duệ Thần chỉ có Tô Duyệt, mà Tô Duyệt, vì hành động của Ninh Duệ Thần cứ lóng ngóng không biết nên làm gì. Vì vậy cho nên trong lúc này đương nhiên không rảnh mà bận tâm đến người phụ nữ đang muốn xé cô ra thành trăm mảnh.

Tay đang nắm chặt tay Thẩm Gia Dũng của Tô Thiến Tuyết bỗng dùng sức nặng hơn, ánh mắt càng thêm sôi sục căm hận, đang tính mở miệng thì Triệu Nhã Cẩm đã đè lại ta cô, dùng mắt bảo cô không được làm ầu.

Tô Thiến Tuyết không biết ở giữa có gì bất thường, lợi hại ra sao. Nhưng Triệu Nhã Cẩm thì biết người đàn ông trước mắt này không phải là người hai mẹ con bà có thể động vào. Chỉ riêng cái thân phận là luật sư cao cấp đại diện bên cạnh thị trường thôi, chỉ cần anh ta cau mày một cái đủ làm cho người của cả Lạc Thành sợ đến phát run rồi.

“Bà Triệu!” Một tốp quý bà mặt hoa da phấn ở phía sau đột nhiên gọi vang í ới, cũng đang đi về hướng bên này.

Triệu Nhã Cẩm đương nhiên không thể để người ngoài tới đây được, thận trọng vỗ vỗ lên mu bàn tay của Tô Thiến Tuyết, rồi cười rời đi.

Sau khi Triệu Nhã Cẩm rời đi, bản chất của của Tô Thiến Tuyết liền lộ hết ra, nhìn hai người tình ý ngọt ngào ngay trước mặt mình, cơn tức giận đã hoàn toàn chôn vùi lý trí.

“Chị họ à, chị vừa mới thất tình đã đi tìm ngay chỗ dựa mới rồi sao? Chị có phải lấy cái gì ra để đối không đấy?” Tô Thiến Tuyết híp mắt lại nói, ánh mắt như muốn đâm thủng người.

Tô Duyệt không nói, cũng không thèm nhìn một cái toan quay người bỏ đi.

“Tô Duyệt, cô có cần xem thường người khác tới mức này không?” Thẩm Gia Dũng đã không nhịn được nữa, biết rõ là Tô Thiến Tuyết sai nhưng vẫn găm lên với Tô Duyệt.

“Chớ cần tôi một cái, chẳng lẽ tôi cũng phải cần lại nó một cái sao?” Tô Duyệt cười lạnh nói, “Xin lỗi nha, tôi ngại bẩn!”

20. Chương 20: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Edit: TiêuKhang

“Tô Duyệt, cho dù cô có hiểu lầm chúng tôi thế nào cũng không nên lợi dụng người ngoài để chọc tức chúng tôi. Thiên Tuyết cũng là có ý tốt nhắc nhở cô, sao cô có thể nói cô ấy là...”

Thẩm Gia Dũng đang muốn nói tiếp lại thôi, lúc nói hai chữ ‘người ngoài’ anh ta nghiêng chặt hai hàm răng, ánh mắt thì giận dữ nhìn trừng trừng Ninh Duệ Thần, như coi anh là kẻ thù lớn nhất của mình vậy.

Tô Duyệt coi như mắt diếc tai ngơ, cũng không thèm nhìn Thẩm Gia Dũng đang tự biên tự diễn lấy một cái. Cô hơi ngược mặt lên, nhướn môi cười nhẹ để lộ ra hai hàm răng trắng nõn, ngay cả khóe mắt cũng mang nét cười, đôi con ngươi trong suốt dõi theo bóng dáng Ninh Duệ Thần, ánh mắt đó như đầm sâu có thể soi rõ cả bóng người....khiến ai nhìn vào cũng chỉ hận khoanh khắc đó rất muốn cam tâm tình nguyện được cô hút vào.

Rõ ràng cô đang cười, nhưng Ninh Duệ Thần đã nhạy bén phát hiện ra, trong đáy mắt trong suốt đó cô đã kín đáo che giấu ánh nước ngân ngấn, sợ dĩ cô ngẩng đầu như vậy là vì sợ nước mắt sẽ rơi xuống.

Buổi tối nay, cô không thể nào không nghĩ tới bản thân sẽ phải chịu lắng nhục thế nào khi tới đây. Nhưng cô vẫn tới, đối mặt với sự khiêu khích của hai người phụ nữ kia, sự gây sự của bạn trai cũ, cùng với những lời xì xầm chỉ trích, ánh mắt chế giễu cùng khinh bỉ của những người xung quanh, cô vẫn lạnh nhạt ứng phó, không chút lúng túng khuất phục.

Nhưng Ninh Duệ Thần biết, không phải cô không đau, mà là cô giấu hết những đau khổ đó vào lòng, giấu một nơi mà không ai có thể thấy.

Cô bề ngoài luôn tỏ ra kiên cường, không để ý tới mọi thứ, nhưng trên đời này, ai có thể mắt diếc tai ngơ, không quan tâm đến tất cả mọi chuyện được đây?

Sợ rằng, ngay cả Ninh Duệ Thần cũng không thể làm được.

“Anh Ninh, tôi nói có đúng không?” Giọng nói trong trẻo chợt vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Ninh Duệ Thần. Tô Duyệt nhẹ nhàng nói, sau câu hỏi đó cô còn dùng khẩu hình để nói với anh hai chữ.

‘Giúp tôi!’

Vào lúc này, anh là chỗ dựa duy nhất của cô, là mảnh gỗ duy nhất giữa biển rộng cô có thể nắm được.

Ninh Duệ Thần nhướn mày, trong mắt đều là vẻ yêu thương vô bờ. Anh vươn tay vén sợi tóc trước trán cô ra sau tai, nhẹ giọng nói: “Ai dám nói em không đúng?”

Thẩm Gia Dũng nhìn cảnh hai người tình chàng y thiếp mà sự đổ kỵ trong lòng cháy lên hừng hực. Suốt ba năm bên nhau, cô chưa từng cười với anh rạng rỡ như thế, chưa từng phụ thuộc vào anh như thế.

Mà Tô Thiên Tuyết cũng tức đến mức nghiêng răng trèo trẹo, mỗi lần cô nàng tưởng như đã thành công đả kích Tô Duyệt thì người đàn ông này y như rằng lại đột nhiên xuất hiện phá rối, thật đáng chết! Còn số mạng của Tô Duyệt tại sao lúc nào cũng tốt như thế?

Ninh Duệ Thần quay người, đứng chắn trước người Tô Duyệt chặt đứt ánh mắt ghen tức căm hận của Tô Thiên Tuyết, ngang nhiên công khai bảo vệ người ở phía sau.

“Thưa cô Tô, không phải ai cũng giống cô, luôn dùng phương thức xấu hổ như vậy để giành giật đàn ông đâu, cũng không phải tất cả đàn ông đều cảm thấy hứng thú với thân thể phụ nữ đâu.” Ninh Duệ Thần nói chuyện chẳng chút khách sáo hay kiêng nể gì ai, cũng chẳng quan tâm đến sắc mặt xanh mét của Tô Thiên Tuyết. Trong mắt anh chỉ hiện sự chán ghét cùng khinh thường, nói xong cũng nhanh chóng xoay người đi chỗ khác, như nhử nhìn thêm chút nữa sẽ làm bắn mất anh vậy.

“Hai vị, chúng tôi còn có việc, thứ cho không thể tiếp chuyện tiếp được.” Không đợi người phía sau có phản ứng gì, Ninh Duệ Thần đã nắm tay Tô Duyệt sai bước bỏ đi một mạch.

Anh nắm tay cô ung dung bước về phía trước, còn Tô Duyệt thì như người mất hồn mặc kệ anh kéo cô đi không mục đích như thế. Không biết từ bao giờ cô đã đặt hết sự tin tưởng vào anh rồi.

Gió biển thổi lất phất, Ninh Duệ Thần liếc nhìn chung quanh không có ai nữa, lúc này mới đứng lại.

Anh vươn rộng cánh tay ra, ôm lấy bờ vai thon gầy của Tô Duyệt, nhìn cô nhẹ giọng nói: “Khóc lên sẽ dễ chịu hơn.”

Tô Duyệt bỗng nhiên ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Ninh Duệ Thần, cười nói: “Sao tôi phải khóc chứ?”

Song lúc này, chớp mũi cô bỗng nhiên cay xè, vành mắt ửng đỏ, vẻ mặt đã bán đứng sự quật cường của cô.

Mùi hương bạc hà trên người anh vô cùng dễ chịu, thấm vào tận ruột gan, mang đến cho người ta một cảm giác thật an toàn, mùi hương này cũng nhắc nhở cô không được lộ vẻ yếu đuối trước mặt người khác.

Tô Duyệt cắn cắn môi dưới, cứng rắn ép nước mắt chảy ngược lại, cô đẩy nhẹ Ninh Duệ Thần ra, “Không, không cần đâu.... Anh Ninh...”

Lời còn chưa nói xong, một lực rất lớn đã kéo Tô Duyệt vào lồng ngực ấm áp, cơ thể cô thoáng chốc mất đi trọng tâm, khiến cô không khỏi hô nhỏ một tiếng, trái tim đập nhanh dữ dội. Cô muốn giơ tay đẩy anh ra nhưng nhận ra mình vốn chẳng làm được.

“Như vậy sẽ không bị lạnh.” Ninh Duệ Thần khe khẽ nói nhỏ bên tai Tô Duyệt, hơi thở ấm phả lên tai cô tựa như một dòng nước ấm, nhanh chóng len lỏi vào lòng cô.

Nước mắt cũng không nhận được nữa mà tuôn ra nhỏ giọt lên áo Ninh Duệ Thần. Lần đầu tiên cô bộc lộ sự yếu đuối của mình trước mặt người khác, lần đầu tiên cô ở trong lồng ngực xa lạ mà ấm áp khóc không kiếng kị, không để ý đến bất kỳ cái gì khác như thế.

Bàn tay nhỏ nhắn túm chặt lấy chiếc áo sơ mi màu xám bạc, dường như đang dùng toàn bộ sức lực của mình, cơ thể nhỏ bé run rẩy không ngừng. Anh đột nhiên nhớ tới đêm đó ở quầy rượu, cô chỉ vào ngực mình hỏi: Nơi này đau, làm sao chữa?

Khẽ thở dài, Ninh Duệ Thần ôm Tô Duyệt càng chặt hơn, nước mắt cô đã thấm ướt đầm trước ngực anh thành một mảng lớn, cô khóc đứt quãng, cơ thể cũng vì thế mà run rẩy liên hồi, đáng về yếu đuối lúc này của cô khiến anh thật đau lòng.

Giờ phút này, lời nói của Ninh Uyển Thu chợt vang lên trong đầu anh.

Hít một hơi thật sâu, giọng nói ôn thuần như rượu ngon nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, âm điệu vì căng thẳng mà có chút run rẩy, “Này, nhóc con, hay là.....Chúng ta kết hôn đi!”

21. Chương 21: Âm Mưu Của Anh

Edit: TiêuKhang

Thời gian vào khoảnh khắc này như đột nhiên dừng lại, hô hấp của Ninh Duệ Thần có phần gấp gáp, mặc dù gió biển thổi qua mát rượi nhưng lòng bàn tay anh lại ướt đầm mồ hôi. Một lúc lâu sau, người trong ngực vẫn không có chút động tĩnh nào. Trái tim Ninh Duệ Thần như vọt tới tận cổ họng. Lúc này đối với anh mà nói, mỗi một phút trôi qua đều như bị giày vò.

Cô né tránh anh, không phải anh không biết. Cô đã tự biến mình thành một con nhím, đâm cho người khác máu chảy đầm đìa, còn bản thân thì thu người lại không cho bất kì ai tới gần.

Vừa rồi, nếu không bị ép đến đường cùng, sợ rằng cô cũng sẽ không cho anh cơ hội để tiến tới gần.

Ninh Duệ Thần đột nhiên có chút buồn bực, có lẽ anh không nên vội vã như vậy, không nên nôn nóng như vậy, anh nên từ từ từng bước khiến cô ngã lòng.

Có điều, thời gian không đợi một ai, trước có sói sau có hổ, nếu hôm nay không phải bị Ninh Uyển Thu kích động ắt đi tính nhẩn nại, anh sẽ không suy nghĩ mà chạy nhà họ Tô, trước đó càng sẽ không gặp phải Hạ Việt đang kích động hừng hực đến tìm Tô Duyệt, âm thầm ngăn cản cậu ta lại.

Cũng vì vậy nên anh mới đến buổi tiệc muộn như thế, mới có thể thấy cảnh một mình Tô Duyệt kiên cường chống lại đám người kia.

Nhìn thấy cô quật cường đứng đó, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, nhìn thấy cô cắn chặt môi dưới mà anh chỉ hận không thể lập tức ôm cô nga vào lòng mình, che chắn hết thủy gió mưa cho cô.

Nhưng anh biết, cho dù có nóng lòng thế nào đi nữa, cũng phải kiên nhẫn tiến từng bước, nếu không cô nhóc này mà sợ hãi sẽ không có lợi cho anh.

Vừa rồi, có lẽ do ẩm đầu rồi cho nên mới nói như vậy...

Giờ phút này, trong lòng Ninh Duệ Thần vô cùng rối rắm, vừa muốn ích kỷ chiếm lấy cô, vừa sợ mình quá hấp tấp ngược lại thành đi sai nước cờ.

Mà Tô Duyệt, này giờ vẫn im lặng không nói, càng làm cho lòng anh nóng như lửa đốt.

“Tô Duyệt?” Ninh Duệ Thần dè dặt gọi một tiếng, song Tô Duyệt vẫn ngoan ngoãn để mặc anh ôm, không hề nhúc nhích.

Trong lòng chợt dâng lên cảm giác mát mát, đáp án của cô anh đã đoán được, nếu hỏi thêm nữa cũng chỉ chuốc lấy mất mát thôi.

Ninh Duệ Thần ngưng ngưng cười khan hai tiếng, đáy mắt không ngăn nổi bi thương, “Vừa rồi chẳng qua anh chỉ đùa với em chút thôi, em đừng để ý.”

Nhưng dù cho anh đã nói tới vậy, thế nhưng Tô Duyệt vẫn im lặng không đáp. Ninh Duệ Thần không khỏi nghi ngờ nhướn mày, kéo cô từ trong ngực ra, mới phát hiện....Cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.....????

Ninh Duệ Thần cười khổ lắc đầu nhìn Tô Duyệt đang ngủ say sưa. Vừa rồi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, anh đã vì cô mà trải qua cảm giác như chạy tốc độ lần đầu tiên trong đời, vậy mà cô lại đành lòng nhập mộng đi gặp chu công tự bao giờ rồi.

Cô thật đúng là rất lợi hại, khóc cũng có thể khóc đến ngủ thiếp đi được, lại còn ngủ trong lòng anh nữa, xem ra Tô Duyệt đối với anh rất tin tưởng.

Nhẹ nhàng cẩn thận bế cô lên, nhìn người đang ngủ say trong ngực mình mà khoe miệng Ninh Duệ Thần không khỏi cong lên cười.

Tối nay anh lại có thể ôm cô ngủ một giấc thật ngon rồi....

Sáng hôm sau tỉnh lại, Tô Duyệt mở mắt ra thì thấy mình đang bị một người đàn ông ôm chặt.

Mà người đàn ông này lại chính là Ninh Duệ Thần, người hôm qua đột nhiên xuất hiện ở buổi tiệc.

Đôi mắt đen láy vốn có chút mông lung mơ màng, nhưng sau đó đã rõ ràng tỉnh táo hơn. Cô chớp mắt, rồi chớp chớp lần nữa, khẳng định mình không nhìn nhầm mới vội ngồi bật dậy.

Từng cảnh tượng tối qua như cuộn phim lần lượt xẹt qua trong đầu Tô Duyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ bừng, không phải cô khóc lóc một hồi rồi ngủ luôn trong lòng anh ấy đó chứ?

Nhưng cho dù như thế đi nữa....Tại sao cả hai lại đang ngủ chung?

Tô Duyệt theo phản xạ cúi đầu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, may quá, vẫn còn mặc nguyên quần áo hôm qua.

Rón rén bước xuống giường, Tô Duyệt định giống lần say rượu trước, nhân lúc anh còn ngủ âm thầm rời đi.

“Định đi đâu?” Giọng nói ồm ồm có chút khàn chợt vang lên, đôi mắt hẹp dài nháy nháy khe mở ra, trong con ngươi sâu thẳm ánh lên ý cười.

“Tôi... Anh...” Tô Duyệt sững sờ há to miệng, đầu óc đột nhiên rối rắm không biết nói gì.

“Hôm qua em ngủ thiếp đi, không biết nhà em ở đâu, lại không nhớ đánh thức em dậy, nên không thể làm gì khác ngoài đưa em về đây.” Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt, vô cùng trung thực nói.

“Nhưng sao chúng ta lại....” Ngủ cùng nhau?

Nói được một nửa, Tô Duyệt, vì da mặt mỏng cho nên đành nuốt trở lại nửa câu sau.

Ninh Duệ Thần khẽ rũ mắt, trong đáy mắt tràn đầy ý cười, rồi lại ngược mắt lên, vẻ mặt đã vô cùng nghiêm túc.

“Mặc dù anh biết bây giờ em đang có rất nhiều thắc mắc, nhưng anh vẫn nên nhắc nhở em một tiếng, em sắp muộn làm rồi.” Ninh Duệ Thần chậm rãi nhả từng từ, vô cùng thưởng thức vẻ mặt biến hóa nhanh chóng của Tô Duyệt.

Đúng như anh nghĩ, hai mắt Tô Duyệt bỗng nhiên mở lớn, lập tức quên những vấn đề rối rắm kia vội vã chạy ra ngoài, rồi đột nhiên dừng lại, nhìn mình vẫn còn mặc quần áo hôm qua, không khỏi nhú nhú mày.

“Quần áo sạch để trên ghế sa lon.” Giọng nói mang ý cười lần nữa vang lên, Tô Duyệt nhìn sang ghế sa lon, thấy có chiếc áo sơ mi Chiffon trắng cùng chiếc quần cạp àu lam nhạt để ngay ngắn phẳng phiu, cô nhanh chóng cầm lấy rồi đi vào phòng tắm, vừa tới cửa lại dừng lại, khẽ quay đầu nhỏ giọng nói cảm ơn.

Mấy phút sau, Tô Duyệt đi ra ngoài, chiếc quần cạp cao càng tôn lên vóc người cao gầy của cô, bàn chân trắng nõn bước trên sàn nhà, ánh mắt Ninh Duệ Thần bỗng tối lại.

Tô Duyệt bị ánh mắt kia của Ninh Duệ Thần nhìn, hơi có chút mất tự nhiên, hai chân khẽ cọ vào nhau, không được tự nhiên hỏi: “Anh Ninh, có giày không?”

“Ở ngoài cửa.”

Một đôi giày Cavans màu đen nằm trước cửa, đặt chung với những đôi giày khác, Tô Duyệt cũng không hỏi nữa, cầm lấy đôi giày kia xỏ vào. Chân trái thì vừa khít, nhưng chân phải lại hơi rộng một chút, mặc dù cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng Tô Duyệt không còn thời gian để suy nghĩ nhiều, mang giày xong liền vội vã rời đi. Nhưng cô hoàn toàn không biết được, đây chính là âm mưu của người nào đó.

Công ty Thẩm thị.

Thẩm Gia Dũng đang ngồi trong phòng làm việc xử lý giấy tờ, dạ dày bỗng quặn lên từng cơn, anh theo phản xạ ần ần lên bụng, một mối tựa vào ghế xoay.

Mấy ngày qua, anh hoặc là giải quyết bữa ăn ở căn tin công ty, còn không cũng là cùng Tô Thiến Tuyết đi ra ngoài ăn. Nhưng thức ăn bên ngoài thường có nhiều dầu mỡ, hoặc là quá mặn, dạ dày vốn không được khỏe của anh đương nhiên không chịu đựng được.

Thẩm Gia Dũng đột nhiên nhớ tới cơn hộp tình yêu Tô Duyệt từng làm ỉn, một ngày cũng không bỏ cử. Trước kia anh còn cảm thấy như thế thật phiền phức, vậy mà hôm nay lại chợt nhớ tới hương vị ấy.

Khê thở dài thườn thượt, cảm điện thoại di động lên, Thẩm Gia Dũng mở phần danh bạ, ngón cái không ngừng vuốt ve một dãy số, một lúc lâu sau, thở ra một hơi thật dài, cuối cùng bấm một dãy số khác.

“Thiến Tuyết, dạ dày anh thấy hơi khó chịu, muốn ăn cơm em làm, em có thể làm cho anh không?” Thẩm Gia Dũng không còn sức lực vòng vo với Tô Thiến Tuyết nên nói thẳng.

“Nấu cơm?” Giọng nói của Tô Thiến Tuyết bỗng nhiên tăng cao, phẳng phất còn nghe được tiếng phì cười, như thể người ở đầu bên kia vừa nghe được một câu chuyện tiểu lâm gì đó, “Gia Dũng, anh đang nói chuyện hài hước gì đấy? Từ trước đến nay em chưa từng làm cơm bao giờ, hay là anh tự mình ra ngoài kiếm gì ăn đi, nếu không thì uống thuốc đau dạ dày. Bây giờ em đang bận lắm, cứ như vậy nhé, bye.”

Trong điện thoại thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói chuyện của Tô Thiến Tuyết với người thợ cắt tóc, Thẩm Gia Dũng còn định nói gì đó, nhưng điện thoại chợt truyền đến từng tiếng tút tút, hoàn toàn cắt đứt mong muốn của Thẩm Gia Dũng.

22. Chương 22: Chịu Đòn Nhận Tội

Edit: TiêuKhang

Anh chán chường nằm ngả ra ghế dựa, côi lòng thoáng qua một hồi chua xót, cố gắng nhích từng bước đi tới cửa sổ, vươn tay ra phía ngoài. Tô Duyệt hôm nay giống như cơn gió xẹt qua đầu ngón tay anh, anh có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô, nhưng dù có cố gắng đến mấy cũng không sao nắm bắt được.

Hôm qua, anh chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Duyệt bị người đàn ông kia kéo đi, còn bản thân lại không thể làm gì khác, thậm chí cả một câu ngăn cản cũng không nói lên lời. Giây phút ấy, anh mới nhận ra được rằng, khoảng cách giữa mình và Tô Duyệt đã càng ngày càng xa, cho dù anh có níu kéo bằng mọi cách cũng không tài nào chuyển hoán được cô quay đầu lại.

Chính vì thế anh mới không cách nào ngăn được nỗi đau khổ trong lòng, dùng cách làm tổn thương cô để phát tiết tất cả.

Nhưng đối với Tô Duyệt, sợ rằng cô không bao giờ có thể hiểu được anh.

Trong mắt Thẩm Gia Dũng thoáng qua nỗi bi thương, Tô Duyệt, em có cần phải tuyệt tình như vậy không? Dù gì, chúng ta cũng từng yêu nhau mà....

Trong nhà họ Tô. Tô Lê Đông nhắm mắt nằm trên giường, không thèm nhìn tới Tô Viễn Hàng đang quỳ trên đất cùng với Triệu Nhã Cẩm bị ép đứng bên cạnh.

Tô Duyệt nhận được điện thoại vội vã trở về, vừa bước vào phòng liền thấy cảnh này.

Tô Duyệt đi tới trước giường, ngồi xổm xuống, nắm bàn tay gân guốc của Tô Lê Đông, đau lòng nói: “Ông nội, không phải bác sĩ đã dặn ông không được quá xúc động rồi sao, sao ông lại không nghe lời như vậy?”

“Duyệt Duyệt, là ông nội không tốt, để cháu phải chịu khổ.” Tô Lê Đông nhìn đứa cháu gái ngồi bên giường, trong mắt hiện lên vẻ áy náy.

“Cháu có khổ gì ông ạ. Cháu gái bị ông chiều đến coi trời bằng vung rồi, còn khổ sao được, ông có để cho cháu gái nhà người ta sống nữa hay không đây?” Tô Duyệt cười trêu nói, lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện, Tô Lê Đông càng nhìn càng thêm đau lòng.

Một năm trước, Tô Thanh Dương bị bắt vào tù, Triệu Tuyết Nhu đột nhiên bỏ đi. Chỉ trong một đêm, một gia đình hạnh phúc trong nháy mắt tan vỡ, lời đồn chuyện nhảm truyền đi khắp nơi, nhà họ Tô lập tức bị loại khỏi danh sách các gia đình danh gia vọng tộc.

Trên đời này, không thiếu nhất chính là những loại người bỏ đá giết người, nếu không phải Trần Tuấn Hàn niệm tình với Tô Thanh Dương trước kia, nhận cô làm thực tập sinh. Hơn nữa nếu không nhờ uy danh của lão thủ trưởng của ông đã chặn lại thủ đoạn của đám người đó, sợ rằng Tô Duyệt cũng không thể vào được đài truyền hình như bây giờ.

Nhưng thế giới rộng lớn, ông Tô đương nhiên biết, cho dù được Trần Tuấn Hàn giúp đỡ nhiều hơn nữa, cũng không ngăn được miệng thế nhân chê cười cô, những ám ức đó cô cũng không thể không gánh chịu.

Mà Tô Duyệt lại chưa từng một câu oán trách trước mặt ông, luôn kể những chuyện vui để khiến ông vui vẻ, thậm chí ngay cả chuyện đêm qua Triệu Nhã Cẩm và Tô Thiển Tuyết khiêu khích, làm nhục, cũng là do ông nghe được từ miệng của người luôn châm ngòi ly gián quan hệ giữa ông và Tô Viễn Hàng. Cũng chính bởi như vậy, Tô Lê Đông càng thêm đau lòng cho đứa nhỏ biết hiểu chuyện này.

Cho nên, Tô Lê Đông luôn hy vọng có người nào đó tình nguyện ở bên cháu gái mình, có thể hiểu rõ nỗi khổ trong lòng nó, có thể hiểu được nỗi đau xót nó đè nén trong lòng, có thể cho nó một vòng tay ấm áp.

Người thân đương nhiên có thể làm được những việc này, ng ông và Tô Đông Thần không thể ở bên cô mãi được. Huống hồ, có những thứ mà tình cảm người thân không thể nào mang đến cho cô được.

Mà lần này khiến trách Tô Viễn Hàng cũng chỉ là một biện pháp phủ đầu, cảnh báo bọn chúng đừng khinh người quá đáng, nhân tiện cũng muốn cho chúng biết, ông luôn là chỗ dựa cho Tô Duyệt.

“Tiểu Duyệt, tiền khách giúp ông, tránh để ông nhìn thấy mấy người đó lại làm bẩn mắt ông.” Tô Lê Đông không chút khách khí nói, sắc mặt Triệu Nhã Cẩm lập tức tái xanh, khuôn mặt đoan trang cũng không nén

nổi tức giận, bà đã sớm không cần phải nhìn sắc mặt Tô Lê Đông để sống nữa rồi, tại sao vẫn tiếp tục phải hứng chịu sự phẫn nộ của ông?

Triệu Nhã Cầm đang định quay người đi, Tô Viễn Hàng đang quỳ bên chân bà đột nhiên giơ tay bắt lấy tay bà, lực tay rất mạnh, bà không sao thoát ra được, một hồi lâu, ông ta mới chịu buông tay bà ra.

Tô Viễn Hàng hạ mình quỳ trên đất, thấp giọng nói: “Cha, tại con không tốt, để cho Tiểu Duyệt phải chịu ảm ức. Về phần bạn trai Tiểu Duyệt... Con sẽ thuyết phục Thiến Tuyết và nó chia tay.”

“Hừ, Tiểu Duyệt nhà chúng ta cần con gái mà nhường bạn trai cho sao? Tao cảm thấy, từ nhỏ đến lớn Thiến Tuyết chỉ làm được một chuyện tốt, đó chính là giành lấy Thẩm Gia Dũng, thằng đó căn bản không xứng với Tiểu Duyệt.”

Triệu Nhã Cầm cười lạnh một tiếng, “Cha, ý cha muốn nói Tô Duyệt là báu vật, xứng đáng có được thứ tốt. Còn Thiến Tuyết chỉ là cọng cỏ, chỉ xứng với Thẩm Gia Dũng thôi, đúng không?”

“Cha, cha đừng quên, ban đầu cha từng nói cha sẽ đổi đái với Viễn Hàng như con ruột, nhưng trong lòng cha, lúc nào cũng chỉ coi Tô Thanh Dương là đứa con duy nhất. Triệu Tuyết Nhu là người vợ duy nhất của anh ta, cho nên bất kể cô ta có làm những chuyện táng tận lương tâm đến thế nào đi nữa, cha cũng sẽ bảo vệ cô ta, con nói có đúng không?”

“Đừng nói nữa!” Tô Viễn Hàng đứng bật dậy, găm lên với Triệu Nhã Cầm.

“Tại sao lại không được nói? Người đàn bà Triệu Tuyết Nhu kia thấy lợi quên nghĩa, nhà họ Tô vừa xảy ra chuyện, cô ta còn chạy nhanh hơn bất cứ ai. Các người lúc nào cũng coi cô ta như bảo bối, cho đến bây giờ, còn không cho người khác nói xấu cô ta, tôi thực sự muốn biết, rốt cuộc cô ta đã cho các người ăn bữa mê thuốc lú gì mà các người lại trở nên hồ đồ như vậy!”

Sắc mặt Tô Lê Đông càng lúc càng khó coi, nghe những lời Triệu Nhã Cầm nói tức đến không thốt lên lời, bộ ngực không ngừng phập phồng, Tô Duyệt vội vàng vuốt ngực để Tô Lê Đông thở dễ hơn, cô chỉ sợ giận quá hóa bệnh.

“Bốp!” Tiếng bạt tai đánh gọn đột ngột vang lên, trong không gian yên tĩnh dường như còn văng lại tiếng vang.

Triệu Nhã Cầm bị Tô Viễn Hàng đánh đến bên má trái đỏ ửng lên, mắt mở lớn không tin được nhìn Tô Viễn Hàng, trong lòng đau đớn, bà làm nhiều chuyện như vậy, nhưng trong lòng Tô Viễn Hàng lại chưa từng có bà, mà chỉ yêu người đàn bà kia.

Hôm nay, ông ta còn vì bảo vệ con gái người người đàn bà kia mà giơ tay đánh bà!

Nước mắt trong nháy mắt không khống chế được mà rơi xuống, bà vẫn còn nhớ rất rõ, ngày con gái đầy tháng, ông bế con, không ngừng gọi tên đứa con nhỏ, ánh mắt dịu dàng khiến lòng người mềm xuống. Khi đó Triệu Nhã Cầm tưởng rằng, Tô Viễn Hàng đã bỏ qua quá khứ, đứa nhỏ có thể khiến bà có được người chân chính thuộc về bà.

Song, không lâu sau đó, vào buổi trưa một ngày nọ, bà nghe ông gọi tên con, nhưng ánh mắt lại xuyên qua đứa nhỏ nhìn người phụ nữ khác, bà mới hiểu, hóa ra bà nhầm rồi.

Tô Thiến Tuyết có nghĩa là ‘Tô nợ Tuyết’...

Thì ra từ đầu tới cuối, Tô Viễn Hàng chưa từng quên Triệu Tuyết Nhu, cũng không chịu tha thứ cho bà, thậm chí còn cho rằng, Triệu Tuyết Nhu không chịu ở bên ông là bởi vì chút thủ đoạn lần đó của bà.

Ông hận bà, còn hận đến tận xương tủy, chung sống với bà nhưng trong lòng lại coi bà là người phụ nữ khác, đó chính là cách tốt nhất để ông trả thù bà.

Triệu Nhã Cầm nhìn chằm chằm Tô Viễn Hàng này giờ sắc mặt không chút thay đổi, rồi đột nhiên tông của chạy ra ngoài.

“Anh cũng đi đi, trông coi vợ cùng con gái anh cho tốt, nếu để Tiểu Duyệt phải chịu ảm ức lần nữa, anh cũng đừng đến gặp tôi nữa.” Ông cụ Tô mệt mỏi thở dài, nhắm mắt lại, không thèm nhìn Tô Viễn Hàng một cái.

“Cha yên tâm, chuyện này sẽ không bao giờ phát sinh nữa.” Trong mắt Tô Viễn Hàng hiện lên vẻ kiên định, hành động của Tô Thiển Tuyết khiến ông nhớ tới chuyện ngày trước của Triệu Nhã Cầm. Ông sẽ không bao giờ để hai mẹ con bà ta có thể làm Tô Duyệt tổn thương nữa, đây cũng chính là lời ông đã hứa với bà.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Tô Lê Đông hé mắt, xác định bọn họ đã rời đi hết mới ngồi dậy, khôi phục dáng vẻ khỏe mạnh.

“Hừ, tự gây nghiệt không thể sống, Triệu Nhã Cầm có ngày hôm nay cũng đáng đời.” Tô Lê Đông thở hổn hển nói.

Tô Duyệt ‘phì’ một cái bật cười ra tiếng, “Ông nội, nhà người ta cãi nhau ầm ĩ, ông lại vui vẻ như vậy sao?”

“Tâm thuật bất chính, loại đàn bà này không xứng bước vào cửa nhà họ Tô chúng ta.”

Tô Lê Đông liếc nhìn Tô Duyệt, do dự một lát cuối cùng nói: “Tiểu Duyệt, cho dù mẹ con không đúng, nhưng con tuyệt đối không được hận nó... Nó cũng là có nỗi khổ tâm.”

“Ông nội, con biết. Nếu ông không còn chuyện gì nữa, con quay lại đi làm, tối con lại về thăm ông, được không ạ?” Tô Duyệt dịch dịch góc chăn cho Tô Lê Đông, nhẹ nhàng nói.

“Ừ.”

Tô Duyệt xoay người đi ra cửa, Tô Lê Đông nhìn bóng lưng cháu gái rời đi, bỗng ông nhú nhú mày...

“Cháu gái ngoan, chân của cháu bị sao vậy?”

23. Chương 23: Chắc Chắn Chết Ngay Lập Tức

Edit: TiêuKhang

Tô Duyệt cúi đầu, lúng túng nói: “Dây giày bị lỏng, buộc chặt lại là được ạ.” Nói xong cũng không quay đầu lại vội vã rời đi.

Tô Duyệt vừa rời đi, Tô Đông Thần liền nhanh nhẩu rón rén đi tới, dáng vẻ rất thần bí.

Tô Lê Đông bắt đầu mắng mỏ: “Cái đồ trời đánh xấu xa này, cả em gái mình mà cũng dám hãm hại. Mau đứng tư thế hành quân cho ta, đợi đến khi nào ta nguôi giận mới thôi.”

Tô Đông Thần coi lời của Tô Lê Đông như gió thoảng bên tai, mặt dày đi tới cạnh Tô Lê Đông nói nhỏ bên tai ông, “Ông nội, con có tin tức đặc biệt về cháu gái bảo bối của ông, ông có muốn nghe không?”

Tô Lê Đông hừ mũi một tiếng, quay đầu đi không thèm để ý.

Với tính tình của ông cụ Tô, Tô Đông Thần hiểu ông cụ không nói gì có nghĩa là đã thỏa hiệp.

Tô Đông Thần hắng giọng một cái, ra vẻ làm dáng nói: “Ông có biết người hôm qua đưa Tiểu Duyệt đi là ai không? Chính là Ninh Duệ Thần! Ông có biết người hôm trước cháu gái ông phỏng vấn là người nào không? Cũng chính là Ninh Duệ Thần! Ông nội, ông có ngửi thấy mùi ‘gian tình’ ở đây không?”

“E rằng cậu ta đã biết trước được mưu đồ của chúng ta, nhưng vẫn tương kế tựu kế, đáng giận chính là cậu ta dám gạt chúng ta. Ông nội, ông có muốn xử cậu ta bằng quân pháp không?” Tô Đông Thần tiếp tục giật dây.

Tô Lê Đông nghe vậy, cố gắng kiềm chế sự hưng phấn trong lòng, giọng nói mang theo tức giận: “Đông Thần, ngay bây giờ gọi điện cho thằng nhóc kia bảo nó tới đây ngay lập tức, tiếp nhận cuộc tra hỏi và nhận tội với cấp trên, đồng thời tình nguyện chịu phạt.”

“Vâng!” Tô Đông Thần vui sướng nói, lập tức lấy điện thoại di động ra, vui vẻ bấm số Ninh Duệ Thần, trong đầu tưởng tượng đến cảnh Ninh Duệ Thần đứng tư thế hành quân giữa trời nắng.

Thằng quỷ đó, từ nhỏ đến lớn mình bị cậu ta gạt bẫy không biết bao nhiêu lần rồi, lần này rốt cuộc cũng trả thù được...

“Ninh này, có phải hôm qua cậu chưa chấp Tiểu Duyệt nhà tôi không?”

Trong điện thoại vang lên tiếng “Ừ.” nhàn nhạt, còn chưa chờ Tô Đông Thần vui mừng lâu, ba câu kể tiếp của anh chàng Ninh đã hoàn toàn bóp chết Tô Đông Thần.

“Tôi thích Tô Duyệt đấy, cậu có ý kiến gì không?”

“Tôi muốn cưới Tô Duyệt đấy, cậu không đồng ý à?”

“Nếu còn ở đó nói mấy lời nhằm với cậu, sợ rằng Tô Duyệt đã bị Hạ Việt phổng tay trên rồi.”

Tô Lê Đông bên cạnh đồng tai lên nghe lén, vừa nghe được một tràng này, lập tức giục luôn điện thoại hét lớn: “Lệnh cho cậu trong vòng một tháng phải hoàn thành nhiệm vụ, còn nữa không được mềm lòng với kẻ địch, trong trường hợp cần thiết, có thể không từ bất kỳ thủ đoạn nào.” (dã man)

“Tuân lệnh, thủ trưởng.” Ninh Duệ Thần lười biếng nói, giọng nói kia mang theo ý cười vui vẻ không dễ phát hiện.

“Tiểu Duyệt, dạo này thế nào? Có cần mượn ngực anh dùng một chút không?” Tô Duyệt vừa bước vào công ty, giọng nói kéo dài lá lướt đột nhiên vang lên, theo sau đó là khuôn mặt chẳng có chút nào đứng đắn xuất hiện trước mặt Tô Duyệt.

Tô Duyệt bóp bóp trán, nếu cô biết được người nhận điện thoại tố cáo Thẩm Gia Dũng là Hạ Việt, cô thì tuyệt đối sẽ không bao giờ làm phiền ông tướng này.

“Không cần đâu, em rất tốt.” Tô Duyệt thản nhiên nói, thẳng thắn từ chối ‘lòng tốt’ của Hạ Việt!”

Hạ Việt rũ tay xuống, vẻ mặt vừa rồi còn tươi cười đã chuyển sang nhăn nhó như trái khổ qua, giọng nói ảm ức lại vang lên, “Vì trút giận thay em, anh mạo hiểm cả tính mạng lấy việc công làm việc tư, còn mất mười vạn tệ nữa, anh đối với em tốt như vậy, chẳng lẽ em không thể mời anh ăn một bữa cơm được sao?”

Tô Duyệt cứng họng, mười vạn tệ kia đối với một cậu ấm phá của như Hạ Việt mà nói chỉ là tiền tiêu vặt mấy ngày, chỉ cần chơi vui vẻ, e là có tiêu một trăm vạn anh ta cũng chẳng chớp mắt một cái ấy chứ.

Về việc lấy việc công làm việc tư... Công tử như anh ta có làm ầm ĩ một trận đi chẳng nữa, thì cái hội sở nhỏ nhỏ kia có ai dám nói một câu, còn không sẵn dịp đó hòa theo anh ta lấy lòng á chứ?

Những lời này đương nhiên cô không nói ra, cho dù cô có đưa ra lí do chính đáng phản bác anh ta, vị công tử này vẫn có đủ kiên nhẫn tiếp tục quấy rầy cô cho đến khi cô đồng ý mới thôi.

Thay vì như thế, để giảm bớt ồn cho lỗ tai, cô nhượng bộ đồng ý với anh ta cho xong.

“Vậy được, ăn ở trong căn tin đi.”

“Hả, anh còn dự định sẽ ăn với em ở một nhà hàng Ý đầy hoa hồng vô cùng lãng mạn...” Hạ Việt đang mơ mộng tưởng tượng thì bị ánh mắt lạnh lùng của Tô Duyệt vội ngậm miệng lại, đầu hàng cười hì hì nói: “Chỉ cần Tiểu Duyệt Duyệt thích, thì ăn ở đâu anh cũng đồng ý hết.”

Tô Duyệt lười nhìn Hạ Việt tự biên tự diễn, đi thẳng tới căn tin, không muốn nói thêm với anh ta câu nào.

Yên lặng thưởng thức bóng lưng mềm mại của Tô Duyệt, Hạ Việt không khỏi cau mày, giấy Tiểu Duyệt bị làm sao vậy?

Nhưng anh tuyệt đối không muốn để tâm tư vào chuyện nhàm chán này, thời gian có hạn, bồi dưỡng tình cảm mới là quan trọng nhất.

“Tiểu Duyệt Duyệt à, một ngày không thấy em như cách ba năm, em có biết anh nhớ em, nhớ đến người cũng tiêu tụy luôn rồi không?” Hạ Việt cau mày giả vờ giả vệt nói, tay bụm ngực còn không ngừng ho khan.

Tô Duyệt lấy một tờ khăn giấy, đổ nước cà chua lên đó rồi đưa cho Hạ Việt, “Dùng cái này che miệng lại rồi tàng hắng sẽ hiệu quả hơn đấy.”

“Tiểu Duyệt, anh biết, Thẩm Gia Dũng đã làm tổn thương em, hãy để anh ôm em, anh sẽ không để em cô đơn đâu.” Hạ Việt tiếp tục thâm tình nói, “Em nói xem, tại sao Tô Đông Thần không chấp nhận anh làm em rể, luôn cố tình ngăn cản chúng ta gặp nhau?”

“Vì anh ấy biết, chúng ta không hợp nhau.” Tô Duyệt lạnh lùng nói, đối mặt với hạng người da mặt siêu dày như Hạ Việt, cô không cần nói năng lưu tình. Hơn nữa, nhiều năm nay, hai người đã sớm quen với kiểu nói chuyện thế này rồi.

Hạ Việt không phục tức giận nói: “Anh không hợp thì còn ai hợp nữa?”

Vừa mới nói xong, một bóng dáng cao lớn đi thẳng tới chỗ Tô Duyệt, mắt Ninh Duệ Thần tràn đầy ý cười nói, “Bé con, sao lại hồ đồ như thế, có phải lúc sáng chưa tỉnh ngủ không? Đến đi nhằm giày cũng không hay biết.”

Dứt lời lấy từ trong hộp ta một chiếc giày Cavans, ngồi xổm xuống tự tay thay giày cho cô.

“Tôi... Tôi tự thay được rồi.” Cúi đầu nhỏ giọng nói như muỗi kêu, nhưng bàn tay đang cầm mắt cá chân của cô không vì thế mà buông ra, ý cười trong đôi mắt càng sâu hơn.

“Giày của em cỡ 38 còn giày của anh cỡ 40, tuy không chênh lệch nhiều lắm, nhưng nhớ lần sau đừng có đi nhầm như thế nữa.” Ninh Duệ Thần vừa thay giày cho cô, vừa cẩn thận dặn dò, lời nói dịu dàng như người yêu của nhau, dường như cũng quên mất cả sự tồn tại của Hạ Việt.

24. Chương 24: Giảng Co

Edit: TiêuKhang

“Em đứng là hậu đậu mà, mặt sáng đi rửa cũng không sạch nữa. Ngoan, mau đi rửa lại đi.” Ngón tay thon dài khẽ búng lên chóp mũi cô, hai tai Tô Duyệt chợt đỏ bừng lên, nhưng vẫn rất nghe lời anh đi vào nhà vệ sinh.

Hạ Việt ngồi bên kia tức đến trắng bệch cả mặt, mà Ninh Duệ Thần lại tự nhiên ngồi xuống đối diện với anh. Ung dung nhắc bình trà lên, tự rót ỉnh một tách, tâm đắc thưởng thức, không mấy may để ý đến ánh mắt phóng hỏa của Hạ Việt.

“Hôm qua cậu gọi điện cho ông già nhà tôi, nói cho ông ấy biết chuyện tôi chuẩn bị đi sa mạc Sahara để thử nghiệm cuộc sống? Cậu làm nhiều chuyện thừa thãi như vậy là muốn ngăn cản tôi đến gặp Tiểu Duyệt Duyệt?”

“Đúng vậy.” Ninh Duệ Thần nhấp một ngụm trà, thản nhiên thừa nhận.

“Hôm qua Tiểu Duyệt Duyệt ngủ ở nhà cậu?”

“Phải.” Giọng điệu vẫn thản nhiên như cũ.

Khuôn mặt non choẹt của Hạ Việt lập tức trở nên dუმ đó, gào lớn lên: “Ninh Duệ Thần, cậu lại dám cướp đoạt người phụ nữ của anh em, tôi tuyệt giao với cậu.”

“Cậu cảm thấy tôi cần phải cướp sao? Sợ rằng đến cả Tô Đông Thần cũng còn phải biết ơn tôi đã cứu em gái cậu ta từ trong cảnh nước sôi lửa bỏng.” Ninh Duệ Thần nhướn mày nói.

Mặc dù mấy người các anh không khác nhau nhiều lắm. Nhưng nói về phá của, không ai bằng Hạ Việt, còn nói về khí phách, chẳng ai có thể sánh bằng Ninh Duệ Thần.

Hạ Việt trời sinh khuôn mặt từ nhỏ đến lớn vẫn như một đứa trẻ, làn da trắng trẻo lại mềm mại, nhưng tính tình thì thích phiêu lưu bất định. Hôm nay cậu ta có thể đang ở đây nói chuyện với anh, nhưng ngày mai đã đang ở một rừng rậm nào đấy trải nghiệm cuộc sống hoang dã rồi, một con người tiêu biểu của trường phái hành động.

Nói chuyện với cậu ta hoàn toàn không thể dùng cách của người bình thường để suy nghĩ. Tô Đông Thần tất nhiên sẽ không gả em gái mình cho người chồng có tính cách trẻ con như thế. Nếu hai người họ chung sống với nhau, cậu ta sợ một ngày nào đó em gái mình sẽ bị Hạ Việt lừa qua Châu Phi sống với đám người da đen mất.

“Cậu định rủ rê Tô Duyệt đi đến sa mạc hay đến Thái Lan ngắm dân đồng tính?” Ninh Duệ Thần thở dài, “Cho dù Tô Duyệt đồng ý, sợ rằng Tô Đông Thần cũng không để cho em gái của mình suốt ngày chạy loạn với cậu đâu.”

“Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài. Ai bảo trong chúng ta, tôi là người đáng được tin nhiệm nhất làm chi?” Ninh Duệ Thần bất đắc dĩ nói. “Tôi đây cũng chỉ là tuân lệnh làm việc thôi.”

Hạ Việt bĩu môi, nhìn người đàn ông đối diện, trong lòng thầm thừa nhận quả nhiên con mắt Tô Đông Thần không tệ, nhưng bên ngoài vẫn cứng miệng nói: “Cậu chờ ở đây, tôi sẽ lập tức đi tìm Tô Đông Thần.”

Nói xong, Hạ Việt liền vội vã chạy ra ngoài, hoàn toàn quên mất mục tiêu ban đầu mình đến đây.

Vừa từ phòng vệ sinh đi ra, Tô Duyệt chỉ thấy một bóng lưng thon dài đang ưu nhã ngồi đó đang nhìn về nơi nào đó từ phía ngoài cửa sổ.

Lòng cô chợt có chút bối rối, ngay khi cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, người đàn ông này cứ thế xông vào mà không hề báo trước gì cả, khiến cô không biết phải đối mặt ra làm sao.

Lúc này, thậm chí Tô Duyệt còn có một ý nghĩ điên rồ, nhân lúc anh ta chưa để ý đến, mình lén trốn đi.

“Sao vẫn còn đứng đó?” Tiếng nói dịu dàng đột nhiên vang lên, cũng đồng thời chặt đứt ý nghĩ trốn đi của Tô Duyệt.

Tô Duyệt chậm rãi bước tới, nói lạnh: “Hạ Việt đâu?”

“Có việc đi trước rồi.” Ninh Duệ Thần ngắn gọn một câu kết thúc luôn vấn đề này. Rõ ràng anh không thích Tô Duyệt nhắc tới đàn ông khác trước mặt anh.

Tô Duyệt cúi đầu không biết nên nói gì, ánh mắt nhìn lướt qua lại nhìn thấy đôi giày Cavans màu đen mình đang đi, rồi đột nhiên nhớ lại mọi chuyện.

“Anh Ninh, chuyện hôm qua cảm ơn anh.” Im lặng một lát, cuối cùng Tô Duyệt nhỏ giọng nói.

Hôm qua, nếu không phải Ninh Duệ Thần đột nhiên xuất hiện đưa cô rời khỏi nơi đó, sợ rằng cô sẽ buộc bản thân phải kiên cường đối mặt đến cuối cùng.

Có điều, chỉ mới gặp nhau có mấy ngày ngắn ngủi, những mỗi lần cô cần nhất anh đều xuất hiện kịp thời. Mặc dù không muốn một người đàn ông xa lạ nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, song cô không thể không thừa nhận sự xuất hiện của anh làm cho cô có thể bảo vệ được sự tự tôn của mình.

“Ừ.” Ninh Duệ Thần thờ ơ đáp.

Trong lúc Tô Duyệt đang suy nghĩ, anh cũng đang nghĩ tới chuyện khác. Ngón tay thon dài vuốt quanh miệng tách trà, đủ loại suy nghĩ xoay chuyển trong đầu, môi mỏng chỉ muốn bật ra những nỗi lòng đã bị đè nén bấy lâu, nhưng cuối cùng lời nói đã đến môi phải cố ép trở lại.

Anh không xác định được, rốt cuộc hôm qua cô có nghe thấy lời đề nghị của mình hay không, hay chỉ vì muốn trốn tránh mà cô giả bộ ngủ.

Nhưng, nghĩ tới ánh mắt sáng rực của Hạ Việt, nhớ tới vẻ mặt không cam lòng buông tay của Thẩm Gia Dững, cùng thái độ muốn né tránh anh của Tô Duyệt mọi dẫn đo của anh liền biến thành nước chảy mây trôi.

“Có nghĩ tới chuyện kết hôn không?” Ninh Duệ Thần đột nhiên nói, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn tách trà, dáng vẻ vô cùng bình tĩnh, song chỉ mình anh biết, bàn tay cầm tách trà của anh đang khẽ run lên.

“Hả?” Tô Duyệt ngẩn người, vội lắc đầu, “Không có.”

Trước kia cô vẫn luôn nghĩ rằng mình sẽ kết hôn với Thẩm Gia Dững, nhưng lại không ngờ đến biến cố ngày hôm nay, tất cả mọi chuyện trong nháy mắt liền hóa thành bọt biển.

“Em đã 24 tuổi rồi, cũng nên nghĩ đến chuyện này đi. Suy nghĩ kỹ thì tìm anh.” Ninh Duệ Thần nghiêm túc nói, rồi đột nhiên đứng dậy, “Anh còn có việc, xin phép đi trước.”

Nhưng vừa đứng lên, Ninh Duệ Thần lại không cẩn thận đã đụng ngã tách trà trong tay, nước trà vì thế bắn hết lên bộ vest trên người.

“Anh Ninh, anh không sao chứ?” Tô Duyệt quan tâm hỏi, trong lòng không khỏi lấy làm lạ, một người đàn ông vốn luôn rất bình tĩnh trầm ổn như anh sao đột nhiên lại trở nên bất cẩn như vậy?

Mà vừa rồi, anh ta nói câu kia là có ý gì?

Hàng lông mày nhíu chặt lập tức giãn ra, vẻ mặt đau đớn cũng chỉ thoáng qua, chớp mắt đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh nhạt ngày thường, Ninh Duệ Thần liếc nhìn Tô Duyệt, lắc đầu thần nhiên nói: “Không sao.” Nói xong dứt hai tay vào túi quần, thong thả rời đi.

Có điều vừa đi đến góc Tô Duyệt không thể nhìn thấy được, vẻ mặt người nào đó liền tỏ vẻ đau đớn, vội vã chạy vào phòng vệ sinh, không còn chút nào khí phách điềm đạm nữa, tách trà nóng vừa rồi đủ lấy đi mạng anh rồi...

25. Chương 25: Mang Thai

Edit: TiêuKhang

Cùng lúc đó. Sau khi rời khỏi nhà họ Tô, phải khó khăn lắm Triệu Nhã Cầm mới tìm được Tô Thiến Tuyết hẹn gặp nhau ở nhà hàng bò bít-tết Hào Tước.

“Thiến Tuyết, dạo này con và Gia Dũng thế nào?” Triệu Nhã Cầm sốt sắng hỏi. Bên má bị Tô Viễn Hàng đánh vẫn còn sưng, nhưng đã được lớp phấn dày che đi, nếu không nhìn kĩ quả thật không thể nhận ra được.

Mặc dù người nhà họ Tô không ngó ngang tới Thẩm Gia Dũng, nhưng Triệu Nhã Cầm không tin Tô Duyệt có thể qua lại với một người đàn ông khác nhanh như vậy. Theo bà thấy, người nhà họ Tô chẳng qua vì sĩ diện nên mới nói như vậy thôi, còn người đàn ông xuất hiện bên cạnh Tô Duyệt tối hôm đó, có lẽ chỉ là người Tô Duyệt cố ý đưa tới để giữ thể diện mà thôi.

Ngày trước, tuy bà dùng cách bất chính để chiếm lấy Tô Viễn Hàng, nhưng bà chưa từng hối hận. Yêu một người, muốn chiếm lấy người đó thì có gì sai chứ? Nếu có sai, cũng chỉ vì người đàn bà Triệu Tuyết Nhu đó dụ dỗ ông ấy, đã chiếm được một người cũng không chịu buông tha cho người kia, cuối cùng lại còn bỏ đi cùng người đàn ông khác.

Đối với sự lựa chọn của con gái mình, trước nay bà đều rất ủng hộ, dựa vào cái gì con gái bà không được chiếm lấy người đàn ông Tô Duyệt thích? Hạnh phúc, phải đoạt lấy mới có được!

Cho nên, Triệu Nhã Cầm nghĩ, người nhà họ Tô chỉ đang tìm một cơ hội thích hợp để giúp Tô Duyệt đoạt lại Thẩm Gia Dũng mà thôi.

Mà bà lại muốn nhân lúc trước khi người nhà họ Tô có hành động gì phải ra tay giành lấy hạnh phúc cho con gái mình trước.

Tô Thiến Tuyết thờ ơ ngẩng ngửa móng tay mình mới đi làm, dáng vẻ hoàn toàn trái ngược với vẻ lo lắng của Triệu Nhã Cầm. Cô nhẹ nhàng thổi thổi lên móng tay mình, hờ hững nói: “Vẫn như vậy thôi.”

“Vậy các con định bao giờ đính hôn?”

“Đính hôn?” Giọng nói của Tô Thiến Tuyết đột nhiên tăng cao, mặc dù cô từng nói chuyện hai người sắp đính hôn trước mặt Tô Duyệt, nhưng chỉ đơn giản là vì muốn chọc tức Tô Duyệt thôi, trong lòng cô thật ra chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Dù sao Thẩm Gia Dũng cũng chỉ là con riêng, không thể mang đến cho cô thứ cô muốn, ngày trước muốn hẹn hò với Thẩm Gia Dũng cũng chỉ vì muốn để Tô Duyệt biết thế nào là đau khổ thế thôi.

“Thiến Tuyết, lẽ nào con chưa từng nghĩ đến vấn đề này à? Không lẽ con...” Chỉ vì muốn trêu tức Tô Duyệt thôi?

Triệu Nhã Cầm cau mày nhìn Tô Thiến Tuyết, mặc dù bà biết con gái mình trước nay vẫn ngấm ngấm phân cao thấp với Tô Duyệt, nhưng bà không hy vọng Tô Thiến Tuyết mang hạnh phúc cả đời của mình ra đùa giỡn.

“Không... Không phải. Con chỉ cảm thấy, cha không đồng ý hôn sự của chúng con, nếu như giờ con với anh ấy đính hôn... Con sợ cha sẽ giận điên lên mất.” Tô Thiến Tuyết chột dạ tìm đại cái cớ.

“Hừ, cha con không đồng ý thì sao hả? Thẩm Gia Dũng cũng đã chia tay với Tô Duyệt rồi, người nó chọn bây giờ là con!” Triệu Nhã Cầm có chút kích động, âm điệu cũng cao hơn nhiều.

Tô Viễn Hàng thờ ơ với chuyện của con gái mình, nhưng lại luôn để tâm chuyện của Tô Duyệt, nhưng không có nghĩa là bà cứ vậy khoanh tay đứng nhìn, không có nghĩa là bà cũng phải trở mặt đứng nhìn con gái bà chấp tay đưa người người đàn ông mà nó khó khăn mới có được.

Huống chi bà tuyệt đối sẽ không cho Tô Viễn Hàng bất cứ cơ hội nào trợ giúp Tô Duyệt để lấy lòng Triệu Tuyết Nhu cả.

“Thiến Tuyết, con yên tâm, cho dù trong lòng Thẩm Gia Dũng vẫn còn có Tô Duyệt, nhưng hoàn cảnh của nó không cho phép nó làm như vậy. Đợi sau khi các con kết hôn, chỉ cần con dịu dàng với nó thêm chút nữa, nó nhất định sẽ một lòng một dạ với con.” Triệu Nhã Cầm kiên nhẫn an ủi, Thẩm Gia Dũng và Tô Viễn Hàng khác nhau, hiện thực tàn khốc không cho phép thẳng thớm đó chọn Tô Duyệt.

“Mẹ, con biết rồi. Chuyện này tùy mẹ sắp xếp.” Tô Thiến Tuyết có chút phiền lòng nói, cô không dám nói bản thân căn bản không yêu Thẩm Gia Dũng. Triệu Nhã Cầm có thể chấp nhận cố đoạt bạn trai Tô Duyệt, nhưng tuyệt đối sẽ không chấp nhận cô vì trả thù Tô Duyệt mà lợi dụng tình cảm.

Triệu Nhã Cầm nghe vậy, trong lòng yên tâm nhiều, nói tiếp: “Vây được, con yên tâm, mẹ nhất định sẽ cho con gả đi một cách vinh dự không ai bằng.”

“Vâng.” Tô Thiến Tuyết qua quýt gật đầu, trong lòng lại không nghĩ vậy.

Cô đã đạt được mục đích là đối phó với Tô Duyệt, cũng đang suy nghĩ làm sao để thoát khỏi Thẩm Gia Dũng. Mà hôm nay, Triệu Nhã Cầm lại thúc ép chuyện cô và Thẩm Gia Dũng đính hôn, thật là chuyện khiến người đời chê cười.

Tô Thiến Tuyết ỉu xiu cắt miếng bò bít-tết ra, mãi mới cắt được một miếng, đang định cho vào miệng thì chợt cảm thấy buồn nôn, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh nôn mửa không ngừng.

“Thiến Tuyết, con sao vậy?” Triệu Nhã Cầm vội vàng chạy theo cô, vỗ vỗ lên lưng cô, giúp cô dễ chịu hơn. Tô Thiến Tuyết vừa định nói mình không sao, nhưng còn chưa kịp mở miệng, dạ dày lại chợt sôi trào, nôn mửa còn nhiều hơn lúc trước.

Nhìn dáng vẻ không ngừng nôn mửa của con gái, trong đầu Triệu Nhã Cầm chợt xuất hiện một ý nghĩ, do dự một lúc, cuối cùng hỏi: “Thiến Tuyết, có phải con...?”

“Không thể nào!” Tô Thiến Tuyết như bị đâm phải đuôi, vội thét lớn ngắt lời Triệu Nhã Cầm.

“Mẹ, chuyện này không thể nói lung tung được, có thể chỉ là bụng con khó chịu thôi.” Nhận ra vừa rồi mình phản ứng quá kích động, Tô Thiến Tuyết cố gắng khôi phục lại tâm trạng, nhưng giọng nói kia rõ ràng đang run rẩy không kiềm chế được.

Không, bây giờ cô không thể có con được, có con rồi thì sao cô rời khỏi Thẩm Gia Dũng được đây!

Triệu Nhã Cầm đương nhiên không biết được suy nghĩ lúc này của Tô Thiến Tuyết, chỉ nghĩ rằng cô giống với những người trẻ tuổi khác, sợ có con sớm, nhẹ giọng nói: “Thiến Tuyết, bây giờ mẹ dẫn con đến bệnh viện xem thể nào. Đến bệnh viện kiểm tra cho rõ ràng hơn.”

“Con không đi!” Tô Thiến Tuyết quả quyết cự tuyệt, nếu như đến bệnh viện, nếu như cô thật sự có thai, nếu như bị Triệu Nhã Cầm biết thì cô không còn đường sống nữa rồi.

“Thiến Tuyết, có một số chuyện không thể tránh được. Đừng lo lắng, cho dù có chuyện gì xảy ra, mẹ cũng ở bên cạnh con.” Triệu Nhã Cầm tiếp tục an ủi. Tô Thiến Tuyết không tìm được cớ nào nữa, đành theo Triệu Nhã Cầm tới bệnh viện gần đó.

Tại bệnh viện.

“Mẹ, một mình con vào được rồi.” Tô Thiến Tuyết sau khi nhận được số khám thì nói với Triệu Nhã Cầm.

“Một mình con...Có được không?”

Tô Thiến Tuyết đỡ Triệu Nhã Cầm ngồi xuống, “Dĩ nhiên là được! Mẹ, nếu như mẹ cứ đòi vào cùng con, con sẽ không kiểm tra nữa.”

“Được rồi! Vậy con làm gì cũng phải cẩn thận. Nếu như thật sự mang thai, nhất định phải báo lại với mẹ.” Triệu Nhã Cầm sốt sắng nói.

Đối với việc Thẩm Gia Dũng là con riêng, trong lòng Triệu Nhã Cầm cũng có chút vướng mắc, nhưng nếu Tô Thiến Tuyết thật sự mang thai, mọi chuyện đều không là gì cả.

Đến lúc đó, cho dù Lâm Tuyết Mai có ngăn cản thế nào cũng chẳng làm gì được nữa.

Nếu như vậy, tài sản của nhà họ Thẩm...

“Biết rồi! Mẹ, con vào đây.” Tô Thiến Tuyết không kiên nhẫn nói, dự cảm xấu trong lòng khiến cô vô tình để lộ sự lo lắng của mình.

Trong phòng khám phụ khoa, sau khi làm xét nghiệm, kết quả quả thật giống như cô đã dự đoán. Cô đã có thai.

“Đứa nhỏ đã được hai tuần, mọi kết quả đều bình thường.” Trần Vân mặc áo blouse trắng vừa nhìn cuộn phim siêu âm vừa nói.

Đầu óc Tô Thiến Tuyết như bị nổ tung, cô ngây ngốc ngồi đó, móng tay dán đầy đá thạch anh đâm sâu vào lòng bàn tay mềm mại nhưng cô lại không hề hay biết.

Mặc dù vừa rồi đã đoán trước được kết quả, nhưng khi cô chính tai nghe được, cảm giác lại hoàn toàn khác biệt.

“Cô Tô, cô có nghe tôi nói không?” Trần Vân dịu dàng nói, nhìn cô gái trang điểm rất đậm, mái tóc cuốn sóng trước mặt, cùng với nét mặt hoảng hốt của cô, Trần Vân đã ít nhiều đoán được suy nghĩ trong lòng Tô Thiến Tuyết lúc này. Những người như Tô Thiến Tuyết cô đã gặp rất nhiều, nên lúc này cũng không còn nhiều cảm xúc.

Cho nên lúc này mới có thể giấu đi được vẻ mặt chán ghét, mà bình thản hỏi thăm Tô Thiến Tuyết.

Nhưng cho dù Trần Vân có lòng tốt tiếp tục làm công tác tư tưởng, cũng không ngờ là Tô Thiến Tuyết hoàn toàn không nói một lời nào

26. Chương 26: Chạm Mặt

“Tôi muốn bỏ đứa bé này ngay bây giờ!” Tô Thiến Tuyết quyết tâm nói, vẻ mặt kiên quyết như ai có cản ngăn cũng không được.

Trần Vân không khỏi khẽ cau mày, cô vốn cho rằng, cho dù không muốn đứa trẻ này, Tô Thiến Tuyết cũng sẽ đấu tranh tư tưởng một lúc, dù sao đó cũng là máu thịt cốt nhục, là con ruột của cô ta.

Phản ứng của người phụ nữ trước mặt này hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của vị bác sĩ.

“Cô Tô, cô mới mang thai được hai tuần, đứa bé này còn quá nhỏ, nếu cô thực sự muốn bỏ nó, nên để thêm một thời gian nữa.” Với chức trách của một bác sĩ, Trần Vân có lòng tốt nhắc nhở. (chỗ này mình kg hiểu lắm nha, theo kinh nghiệm bản thân lần từng dc nhiều bsi tư vấn thì mình thấy nếu mún phá thai hẳn là phải bỏ từ khi thai còn nhỏ chưa hình thành mới tốt, chứ sau t/g này lại bảo để time nữa mới tốt vì hiện thai còn nhỏ O.O)

“Không được! Tôi muốn làm ngay.” Giọng điệu Tô Thiến Tuyết càng thêm quả quyết, đứa bé này chỉ cần còn ở trong bụng cô một phút cũng khiến cô không thể yên tâm được.

Vừa nghĩ tới dáng vẻ thấp hèn của Thẩm Gia Dũng trước mặt đám người họ Thẩm, cô đã cảm thấy vô cùng chán ghét. Người đàn ông của cô sao có thể nhu nhược như vậy được?

Nếu không phải lúc đầu anh ta là bạn trai của Tô Duyệt, cho dù Thẩm Gia Dũng quỳ xuống xin cô làm bạn gái anh ta, cô sẽ không chút do dự mà từ chối thẳng.

Ngày hôm nay, cô đã đạt được mục đích của mình, sao có thể chỉ vì một đứa nhỏ mà chịu uất ức ở lại bên Thẩm Gia Dũng hủy hoại cuộc đời mình.

Ánh mắt Tô Thiến Tuyết như muốn giết người, Trần Vân cũng hiểu được người phụ nữ trước mặt này đã hạ quyết tâm, có khuyên nỡ cũng vô dụng, liền nói: “Cô Tô, phẫu thuật phá thai cũng cần phải hẹn trước, hôm nay sợ rằng không thể làm cho cô được.”

“Vậy nhanh nhất là ngày nào?” Tô Thiến Tuyết không dần được nôn nóng hỏi.

“Chuyện này tôi cũng chưa biết, hay là cô cứ đặt lịch hẹn trước, đến lúc đó sẽ có người liên lạc với cô.”

Tô Thiến Tuyết đắn đo suy nghĩ một lát, bây giờ cũng không còn cách nào khác, liền gật đầu nói: “Được rồi. Bây giờ cô làm cho tôi giấy chứng nhận rằng tôi không có thai.”

Trần Vân nhíu mày: “Tôi có đạo đức của một bác sĩ, cô Tô, thứ lỗi tôi không làm được.”

Tô Thiến Tuyết cười lạnh một tiếng: “Đạo đức? Bao nhiêu tiền? Tôi mua!”

Cô thật không tin bây giờ còn loại người vẫn còn giữ cái gọi là đạo đức, tuân thủ nguyên tắc, chẳng qua chỉ là thứ lợi ích trước mắt đã đủ sức hấp dẫn bọn họ hay không mà thôi.

Ví dụ như Thẩm Gia Dũng, lúc mới đầu còn luôn miệng nói sẽ luôn luôn ở bên cạnh Tô Duyệt, nhưng bây giờ, chỉ vì lợi ích của bản thân mà không chống lại được sức hấp dẫn của cô, cuối cùng trở thành cha đứa trẻ trong bụng cô. Ai da, thật sự rất buồn cười!

“Cạch!” Đập mạnh chiếc bút trong tay xuống bàn, cả khuôn mặt Trần Vân đều tối lại, xưa nay, chưa từng có ai lảo xược với cô như vậy.

“Cô Tô, cô thật thiếu tôn trọng người khác. Nếu như cô muốn giường oai ở đây, sợ rằng cho dù có bản lĩnh lớn tới đâu cũng không thể che giấu được chuyện cô đang mang thai đâu.” Trần Vân lạnh mặt nói, vẻ mặt rõ ràng muốn cho Tô Thiến Tuyết biết, cô không nói giỡn, càng không chỉ đang đe dọa.

Nhìn dáng vẻ của vị bác sĩ phía đối diện, Tô Thiến Tuyết khẽ rung mình một cái, dù sao giờ cô ta cũng đang nắm nhược điểm của mình, nếu như cá chết rách lưới, đối với mình không tốt chút nào.

Tô Thiến Tuyết cố tỏ vẻ điềm tĩnh mà đứng dậy, khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Chính cô đã tự buông cơ hội kiếm tiền, tôi đây cũng không phải người thừa tiền cho người khác.” Nói xong liền đạp lên giày cao gót nhanh chóng đi ra ngoài.

Lúc này vẻ chán ghét mới lộ ra trong mắt Trần Vân, người phụ nữ đến tính mạng máu thịt của mình còn không coi ra gì không đáng để cô bận lòng, nghĩ tới chỉ càng thêm chán ghét.

Phía trong phòng làm việc còn có một gian phòng nhỏ để nghỉ ngơi. Trần Vân mệt mỏi dầm dầm vai, rồi đứng dậy, đi vào gian phòng nhỏ phía trong.

Cửa mở ra, một bóng người đang thản nhiên nằm dài trên ghế sa lon, người đàn ông vắt chéo hai chân nằm trên ghế, dưới ánh đèn mờ mờ vẫn có thể nhận ra được đây là một người đàn ông rất đẹp trai.

“Cô ta sao thế?” Người đàn ông kia vừa chơi game vừa nói, trong phòng nghỉ này còn có một cửa sổ nhỏ, có thể nhìn ra được phía ngoài, mà người bên ngoài lại rất ít khi để ý đến chi tiết nhỏ này.

“Mang thai, còn không muốn cho người khác biết, muốn em làm giả giấy xác nhận. Ôi, con gái thời này...”

“Sao sánh được với em. Làm CEO không chịu lại tới đây làm bác sĩ.” Thẩm Tuấn Ngạn vội tiếp lời với dáng vẻ cợt nhả.

Trần Vân trợn mắt nhìn người kia: “Anh xem lại mình đi, ngày nào cũng chạy tới chỗ em, không sợ bị đám chó săn chop được, tung tin đồn chúng ta có gian tình, để ông cụ biết được rồi lại ép anh cưới em đó.”

“Em cho rằng đám chó săn kia có thể đoán được anh lại làm tổ trong khoa phụ sản sao?”

Thẩm Tuấn Ngạn giả hoạt nhìn Trần Văn nháy mắt mấy cái. Với anh ở đây chính là thánh địa, vừa có thể tránh đám phóng viên, vừa có thể tránh được ông cụ suốt ngày ra rả bên tai bắt anh kể thừa gia nghiệp gì gì đó, còn được ngồi điều hòa, ngắm gái đẹp, thật sự không gì sướng bằng.

“Người đẹp, ngày mai anh không đến giúp em được rồi. Tiệc tùng của anh em không thể không đi được.” Thẩm Tuấn Ngạn thở dài nói, giọng nói tỏ ra vô cùng tiếc nuối.

“Tốt nhất anh đừng đến ngày nào nữa, nếu không một ngày nào đó em nổi hứng, thừa lúc anh ngủ mà xé người anh ra, xem rốt cuộc loại người kỳ quái như anh có cấu tạo như thế nào đấy.” Trần Văn dọa dẫm Thẩm Tuấn Ngạn.

Thẩm Tuấn Ngạn cũng không để ý, khoe miệng cong lên, dạng cả người ra, dáng vẻ như cá chết tùy em muốn làm gì thì làm. Trần Văn không thèm để ý đến người mặt dày như anh nữa, đi thẳng ra khỏi phòng nghỉ.

Ngày hôm sau, Tô Duyệt đưa ông cụ Tô đến bệnh viện Quân khu khám định kỳ. Tô Đông Thần thừa dịp được rảnh rỗi tranh thủ đi đến bữa tiệc anh em hội họp.

“Ông nội, ông ngồi xuống đây, để cháu đi đăng kí.” Tô Duyệt nhẹ nhàng nói với ông Tô Lê Đông. Hôm nay là ngày nghỉ, người đến khám bệnh rất đông, ngay cả cửa sổ ưu tiên quân nhân cũng có rất nhiều người đang xếp hàng.

“Cái gì? Hôm nay bác sĩ Trần đã kín lịch hẹn? Không thể nào! Hôm qua cô ấy vừa khám cho tôi, hôm nay sao có thể lỡ hẹn được.” Ở một cửa sổ bên cạnh, một giọng nữ lạnh lạnh vang lên xuyên thủng vào thẳng vào màng nhĩ người xung quanh. Người kia đeo kính đen lớn che hết nửa khuôn mặt, nhưng Tô Duyệt vẫn nhận ra được người đó.

Tô Thiến Tuyết!

Cô ta mặc chiếc áo tay lỡ màu đen cùng chiếc quần cao bồi, vô cùng giản dị, khác hẳn với ngày thường. Lúc này, bởi vì kích động mà giọng nói của Tô Thiến Tuyết còn cao hơn bình thường mấy lần, cô đã ở đó tranh cãi hơn nửa giờ, không chỉ có hộ lý cảm thấy phiền lòng, mà cả những người xếp hàng phía sau cũng có chút bất mãn.

“Cô gái, bệnh viện quân khu này có rất nhiều bác sĩ giỏi, ví dụ như bác sĩ Hách khoa phụ sản cũng là một bác sĩ rất giỏi, cho dù là đỡ đẻ hay phá thai, kỹ thuật cũng đều xếp hàng đầu.” Một bác gái ở phía sau có lòng tốt nhắc.

Hôm qua sau khi về nhà, cô càng nghĩ càng cảm thấy bất an, mặc dù cô giấu Triệu Nhã Cẩm, nhưng càng để lâu càng dễ bị nghi ngờ, cho dù Triệu Nhã Cẩm có thể bỏ qua cho hành động của cô, nhưng xung quanh cô luôn có rất nhiều ánh mắt chăm chăm nhìn vào, chờ mang cô ra làm trò cười.

Không, không được! Cô nhất định phải sớm giải quyết chuyện phiền phức này, cho dù là dùng cách gì đi nữa!

Song lúc này, Tô Thiến Tuyết vì mãi lo chuyện của mình mà hành vi của cô đã khiến nhiều người tức giận, cho dù cô đeo kính râm cũng không che hết được gương gò má nhô cao. Hơn nữa hành động vừa rồi của cô không khỏi khiến người ta nghĩ đến hai chữ ‘chanh chua’.

“Cô à, nếu như cô vẫn tiếp tục ở đây gây sự, làm phiền những người khác, chúng tôi đành phải nhờ bảo vệ mời cô ra ngoài.” Một nữ hộ lý nghiêm mặt nói, cô làm ở đây nhiều năm rồi nhưng chưa từng gặp một bệnh nhân nào phiền phức thế này.

“Cô...” Tô Thiến Tuyết tức không chịu được, nhưng lại không thể nói ra thân phận của mình, nếu nhờ có người quen nào nhận ra cô còn phiền toái hơn nữa.

“Cô à, phá thai cần phải có người nhà đi cùng, xin hỏi sao cha đưa bé lại không tới?” Ở phía sau cô, một ông chồng vô lễ nói. Thật ra anh ta cũng không biết tại sao Tô Thiến Tuyết lại tới bệnh viện, chẳng qua là

dựa vào việc cô ta đến gặp bác sĩ Trần mà đoán bừa thôi, chỉ đơn giản là muốn cô ta mất mặt trước đám đông.

Không ngờ, anh ta chỉ nói bừa như vậy lại chọt trúng chỗ đau của Tô Thiến Tuyết.

Biết lời này khiến người khác đau lòng, nhưng những người chung quanh lại cười to, không có chút nào thương xót cho Tô Thiến Tuyết cả. Cô ta đã không tôn trọng người khác, sao người khác phải tôn trọng cô ta?

Sắc mặt Tô Thiến Tuyết lúc hồng lúc trắng, tiếng cười nhạt của những người xung quanh khiến cô chột nhó tới lúc nhỏ, khi chơi trốn tìm, cô núp vào một góc tường lại tình cờ nghe được các bạn đang nói xấu mình.

Giờ phút này, Tô Thiến Tuyết chỉ muốn chạy khỏi nơi này, chạy khỏi nơi khiến cô mất mặt này.

Song vừa xoay người lại giáp mặt ngay người cô không muốn nhìn thấy nhất.

Tô Duyệt!

Bước chân của Tô Thiến Tuyết chột khựng lại, cô có thể chịu được sự giễu cợt của những người khác, vì dù sao đám người đó không quen biết gì với cô, nhưng Tô Duyệt...

Cho dù Tô Duyệt có lòng tốt muốn giúp cô, cô cũng không muốn mình bị mất mặt trước mặt Tô Duyệt.

Bởi vì đối với cô, chuyện này là nỗi nhục nhã vô cùng lớn!

Huống chi, nếu như Tô Duyệt biết chuyện này, chỉ cần cô ta nói ra, sợ rằng cô có biện giải thế nào cũng không ai tin.

Dù sao trong mắt người khác, Tô Duyệt vĩnh viễn là đứa nhỏ biết điều, hiểu chuyện, khiến người ta thương yêu, cho dù Tô Thanh Dương có vào tù đi nữa cũng có rất nhiều người tình nguyện giúp đỡ cô ta.

Thu lại vẻ tự giấu trong mắt, Tô Thiến Tuyết nghênh ngang đi tới cạnh Tô Duyệt, kéo cô tới một chỗ vắng, híp mắt hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

27. Chương 27: Thuyết Phục

“Tôi đưa ông nội tới khám bệnh.” Tô Duyệt thản nhiên nói. Theo ánh mắt Tô Duyệt, Tô Thiến Tuyết nhìn thấy Tô Lê Đông đang ngồi một mình.

Hôm nay Tô Duyệt chỉ buộc tóc đơn giản, mặc chiếc váy hoa màu trắng rất bình thường, thế nhưng không hiểu sao vẫn khiến cho Tô Thiến Tuyết cảm thấy có chút ghen tỵ.

Dáng vẻ thanh cao tiểu thư đài cát từ trong xương tủy của Tô Duyệt là điểm mà Tô Thiến Tuyết căm thù nhất.

Tiếng nói lạnh lạnh chọt vang lên bên tai Tô Duyệt: “Tô Duyệt, tôi cảnh cáo cô, đừng xen vào chuyện của tôi, nếu không người cuối cùng chịu thiệt chính là cô đấy.”

Tô Duyệt đưa mắt nhìn Tô Thiến Tuyết, bình tĩnh nói: “Nói xong chưa? Ông nội đang đợi tôi, tôi đi trước đây.” Nói xong, cô liền đi vượt qua Tô Thiến Tuyết, không thèm để ý đến Tô Thiến Tuyết ở phía sau đang gào lên.

“Tô Duyệt, nếu có thêm người thứ ba biết chuyện hôm nay, tôi sẽ không để cô yên đâu!” Thốt ra những lời uy hiếp, nhưng đồng thời Tô Thiến Tuyết cũng đã để lộ nỗi bất an trong lòng hết ra ngoài.

Từ đầu tới cuối Tô Duyệt vẫn lạnh nhạt thờ ơ đối với hành động và lời nói của cô ta. Cho dù cô ta có khiêu khích thế nào đi nữa, đối với Tô Duyệt mà nó cũng như gió thoảng qua tai, tựa như đánh vào vải bông vậy. Tô Duyệt sẽ không bao giờ trở mặt với cô ta, cũng chính vì điều này mà trong lòng Tô Thiến Tuyết càng thêm khó chịu.

Nếu như Tô Duyệt vạch mặt cô, cãi nhau ầm ĩ một trận với cô, hoặc trêu đùa lại cô, điều đó cho thấy cô đã chạm được tới ranh giới cuối cùng của Tô Duyệt, khiến cô ta phải nổi điên lên. Đẳng này cho dù cô khiêu

khích thể nào đi nữa, Tô Duyệt vẫn điềm tĩnh đối mặt, tình cảnh này khiến trong lòng Tô Thiển Tuyết nảy sinh cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Cô không cách nào xác định được liệu Tô Duyệt có biết được chuyện mình mang thai không, cũng không cách nào đoán trước được Tô Duyệt sẽ làm thế nào, cô ta có nói chuyện này ra hay không.

Tô Thiển Tuyết đứng ở đó, hai hàng lông mày được tỉa kĩ càng xoắn xuýt lại, cảm giác sợ hãi, lo lắng lúc này lộ hết ra trong mắt Tô Thiển Tuyết.

Không, không được, mình không thể chỉ vì Thẩm Gia Dũng mà hủy hoại cuộc đời mình được!

“Này, hai người các cậu muốn trừng mắt hay cấu xé nhau thì thời gian vẫn còn dài lắm. Nhưng hôm nay tôi khó khăn lắm mới tập hợp được cả bốn người lại, các cậu không nên lãng phí thời gian quý báu thế này chứ?” Thẩm Tuấn Ngạn vừa đứng ra hòa giải, vừa ột miếng cá lư vào miệng.

“Tô Đông Thần, tôi hận cậu, hận cậu, hận cậu cho tới chết.” Hạ Việt đột nhiên đứng bật dậy, dậm chân hét toáng lên.

Tô Đông Thần khinh thường liếc Hạ Việt một cái, chọc thẳng vào điểm yếu của cậu ta, “Cậu cho rằng, tôi sẽ giao em gái bảo bối của tôi ột đứa trẻ non nớt như cậu sao?”

Hạ Việt vừa nghe xong, đôi mắt đen trắng rõ ràng lập tức trợn trừng mở lớn, “Cậu... Cậu dám nói tôi trẻ con non nớt! Tô Đông Thần, cậu thật khinh người quá đáng.” Nói xong liền nhào tới.

Trong lúc hai người kia đang quần nhau túi bụi, Thẩm Tuấn Ngạn liếc nhìn người đàn ông bên cạnh đang ngồi vắt chéo hai chân cầm điện thoại chơi game, không khỏi thầm khâm phục. Cái tên này, không cần nói nửa câu, mặc kệ nước sông trong đục ra sao, chẳng cần phải làm gì cả, nhưng lại dễ dàng trở thành người được hưởng lợi nhất.

“Này, không phải cậu nói giúp Hạ Việt trấn giữ cửa ải sao, sao giờ lại bắt cóc luôn con người ta vậy?” Thẩm Tuấn Ngạn nhỏ giọng trêu chọc. Theo như anh biết, Tô Duyệt chính là người đầu tiên khiến cậu chủ Ninh chủ động xuất trận.

Ninh Duệ Thần liếc mắt nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, thản nhiên nói: “Cậu có ý kiến gì sao?”

Thẩm Tuấn Ngạn vội vàng đầu hàng: “Không dám, không dám.”

Con người đảo quanh một vòng, rồi như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, Thẩm Tuấn Ngạn đặt đĩa xuống hứng thú nói: “Nói cho các cậu biết một chuyện, hôm qua Tô Thiển Tuyết đi tới chỗ Trần Vân, các cậu đoán xem, cô ta bị bệnh gì?”

“Không hứng thú!” Hạ Việt bĩu môi nói, hai mắt Tô Đông Thần thì lại sáng rực lên, đối với chuyện xấu của Tô Thiển Tuyết anh luôn luôn có hứng thú.

Mà Ninh Duệ Thần lúc này đang cầm ly đế cao rót đầy Shiraz số 9 năm 1932 ung dung lắc lắc, đôi mắt sâu thẳm lẳng lặng nhìn chằm chằm màu đỏ, không ai biết được lúc này trong đầu anh đang nghĩ gì.

“Cô ta đang mang thai! Ha ha, ông cụ Thẩm nhà tôi có cháu nối dõi rồi!” Thẩm Tuấn Ngạn hưng phấn nói, mà giọng nói kia dường như đang giễu cợt.

“Cậu không sợ bà ‘Thái Hậu’ nhà cậu không kiên trì nổi nữa, sẽ để cho cậu và Thẩm Gia Dũng cạnh tranh tài sản sao?” Tô Đông Thần cười nói.

Thẩm Tuấn Ngạn buông tay ra, “Cậu tưởng tôi để ý đến mấy đồng tiền đấy sao? Cho dù ông cụ đem hết tài sản của nhà họ Thẩm cho Thẩm Gia Dũng tôi cũng chẳng có ý kiến.”

“Cũng phải, nội cái mã của cậu thôi, đã là khoản tài nguyên quý giá rồi.” Tô Đông Thần dò xét nói, “Nhưng không vấn đề không đáng đồng tiền bằng cậu Ninh.”

“Đáng tiếc từ trước đến giờ cậu Ninh không có hứng thú với đàn bà... Ồ, không đúng, bây giờ thì đã có chút hứng thú với em gái cậu đấy.” Thẩm Tuấn Ngạn trêu chọc nói, cũng không thèm để ý đến vẻ mặt dọa người của Hạ Việt.

Hạ Việt trề môi, bộ mặt not choẹt lại bắt đầu mếu máo khóc lên, song ba người kia lại không có chút phản ứng nào. Thậm chí Tô Đông Thần còn gấp một miếng thịt om mơ đưa tới trước mặt Ninh Duệ Thần, tận tình khuyên anh nên ăn thử một miếng.

“Đừng giả vờ khóc nữa, nếu cậu ta muốn giấu cậu, cậu nghĩ rằng cậu có thể biết được sao? Nói cho cùng, cậu ta cũng chỉ là muốn cậu sớm nhìn nhận thực tế, đừng u mê không tỉnh ngộ nữa, có cậu ta rồi, cậu tuyệt đối sẽ không thể thành công được.”

“Huống chi, Tô Duyệt thực sự không hợp với cậu, cô ấy cũng sẽ không yêu một người tía lia như cậu, một người cứng nhắc như thế có lẽ hợp với Ninh Duệ Thần hơn.” Vì để lỡ tai mình không bị hành hạ nữa, Thẩm Tuấn Ngạn cuối cùng đành chân thành khuyên nhủ Hạ Việt.

Mặc Dù biết Thẩm Tuấn Ngạn nói những lời nhảm nhí như vậy là để cho Hạ Việt không làm loạn nữa, nhưng Tô Đông Thần vẫn hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ hết sức không thoải mái với những lời nói xấu em mình như vậy.

Với tính cách của Ninh Duệ Thần, cậu ta làm vậy với Hạ Việt là chuyện hết sức bình thường. Nếu như đến lúc thành công đưa tên Tô Duyệt vào hộ khẩu nhà cậu ta rồi mới đưa thiệp mời đến cho Hạ Việt, sợ rằng cậu ta còn khóc lóc làm lớn chuyện hơn.

Huống chi, bọn họ đều hiểu, Hạ Việt thích Tô Duyệt không phải là tình cảm nam nữ, cho nên bọn họ cũng không quá lo lắng Hạ Việt sẽ vì chuyện này mà bị tổn thương.

Quả nhiên, Hạ Việt nghe những lời này thì không khóc nữa. Khuôn mặt non nớt vẫn ủ rũ như trước, nhưng trong lòng lại cảm thấy thoải mái hơn. Hạ Việt chính là như vậy, chỉ cần không phải chuyện gì lớn, chỉ cần người khác khuyên nhủ vài câu, cậu ta liền như không có chuyện gì.

Nhưng vì sĩ diện, Hạ Việt phải tỏ ra cau có hầm hừ, nhăn mặt nói, “Hừ, tôi không quan tâm. Hành động của cậu ta đã làm tổn thương trầm trọng trái tim bé nhỏ của tôi rồi, tôi muốn phí bù đắp tổn thất tinh thần.”

“Bao nhiêu?” Ninh Duệ Thần hào phóng hỏi.

Hạ Việt nghiêng đầu suy tính một lúc, nhưng cảm thấy bao nhiêu cũng không phù hợp: “Bây giờ tôi chưa nghĩ ra, đợi khi nào nghĩ kỹ sẽ nói cho cậu biết.”

“Được!” Ninh Duệ Thần không chút do dự đáp, không mấy may lo lắng công phu sư tử ngoạm của Hạ Việt. Vì theo anh nghĩ, nếu có thể dùng tiền để giải quyết hết tất cả đàn ông đang dòm ngó đến Tô Duyệt thì thật quá tốt.

28. Chương 28: Bí Mật Bại Lộ

Tại nhà chính Tô gia.

Phòng khách vô cùng yên tĩnh, Tô Duyệt im lặng ngồi bên cạnh Tô Lê Đông, không thèm liếc mắt nhìn sang Tô Thiển Tuyết đang đứng bên cạnh.

Khi cô và ông cụ Tô về nhà đã thấy Tô Viễn Hàng dẫn theo Tô Thiển Tuyết đang đứng ở cửa chờ hai người.

“Thiển Tuyết nói muốn tới nhận lỗi với ông. Cha à, chuyện này nên bỏ qua đi.” Tô Viễn Hàng nói, nhìn Tô Thiển Tuyết đang đứng cúi đầu bên cạnh, trong lòng có chút an ủi. Đứa con gái này lại chủ động nói muốn tới hòa giải, quả thực vượt xa tưởng tượng của ông.

Tô Viễn Hàng bước tới trước mặt Tô Duyệt, trầm giọng nói: “Tiểu Duyệt, nếu như cháu còn thích Thẩm Gia Dừng, Thiển Tuyết cũng nguyện ý tác thành cho các cháu.”

“Chỉ cần chị họ không chê, em sẽ thuyết phục Gia Dũng để anh ấy quay lại với chị.” Tô Thiển Tuyết đột nhiên ngạo nghễ nói, dường như trong mắt cô, Thẩm Gia Dũng chỉ là một món đồ vật mà hôm nay cô hào phóng đem kiện hàng đó nhượng lại cho Tô Duyệt vậy.

Hôm nay cô tới nhà họ Tô là vì sợ Tô Duyệt nói ra bí mật kia của cô, thứ nhất là để dò xét, thứ hai chính là thỏa hiệp.

Nhưng cho dù có đến để thỏa hiệp, Tô Thiển Tuyết vẫn nhân cơ hội này mà điều võ dương oai trước mặt Tô Duyệt, cái này đã thành bản tính của cô ta rồi.

“Tên Thẩm Gia Dũng đó cô cứ giữ lại mà dùng đi, Tiểu Duyệt nhà chúng tôi không cần!” Tô Duyệt còn chưa kịp mở miệng nói gì, ông Tô Lê Đông đã quả quyết cự tuyệt.

Người đàn ông của cháu gái ông từ khi nào lại cần người khác nhượng cho chứ?

“Cha, con biết cha rất tức giận, nhưng dù sao Tiểu Duyệt cũng thích Thẩm Gia Dũng nhiều năm rồi, cho dù cha cảm thấy nó không xứng với Tiểu Duyệt, thì chuyện này vẫn nên hỏi ý kiến của Tiểu Duyệt xem sao đi ạ.” Tô Viễn Hàng vẫn ra sức vớt vát.

Tô Lê Đông mím mím môi, cũng hiểu lời Tô Viễn Hàng nói là đúng, trong chuyện tình cảm không có cái gọi là xứng hay không xứng, nếu như Tô Duyệt quả thật vẫn còn tình cảm với Thẩm Gia Dũng thì không một ai có thể thay đổi được.

Dù cho chính bản thân ông cũng cảm thấy không hợp.

“Tiểu Duyệt, cháu thấy thế nào?” Ánh mắt hiền từ nhìn đứa cháu ngồi bên cạnh mình, ông Tô Lê Đông hỏi ý kiến Tô Duyệt.

Tô Duyệt vẫn im lặng ngồi đó, cúi đầu gọt táo, từ đầu đến cuối không nói một câu nào. Không phải bởi vì cô đã thỏa hiệp, mà là vì sự kiên định trong lòng cô sẽ không bao giờ thay đổi. Cho dù Tô Viễn Hàng và Tô Thiển Tuyết có nói gì đi nữa cũng không liên quan đến cô.

Đang định nói, cửa lớn đột nhiên bị mở ra, Tô Đông Thần đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

“Thằng quỷ, bây giờ mới chịu về, không biết nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi!” Tô Lê Đông nhìn Tô Đông Thần quát, lời nói đầy tức giận nhưng ánh mắt đó tựa hồ như đang ngấm truyền tin tức.

Thằng nhóc thú ả, kế hoạch của chúng ta sắp đi đời rồi!

Dáng vẻ Tô Đông Thần vẫn như không có chuyện gì, cũng không ý thức được tình hình trong nhà đang căng thẳng, cười nói: “Ông nội, ông đoán xem có ai đến thăm ông này?”

Ông cụ Tô nhíu nhíu mày, đang định trách cứ Tô Đông Thần nói mờ ám cái gì, thì giọng nói quen thuộc từ bên ngoài truyền vào.

“Ông à, gần đây sức khỏe ông thế nào ạ?” Ninh Duệ Thần hai tay dứt túi quần rảo bước đi vào, phong thái trên người anh hiền ngang đĩnh đĩnh khiến người ta phải dụi mắt mà nhìn.

Tô Duyệt nhìn thấy anh đang đi đến gần mình, tim đột nhiên đập mạnh, người đàn ông này sao lại đột nhiên có mặt ở đây?

Làm như không nhìn thấy vẻ mặt ngưng ngù của Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần đi đến ngồi xuống cạnh Tô Đông Thần hỏi thăm ông cụ Tô.

“Vốn không tốt lắm, nhưng gặp được thằng nhóc nhà cậu nên giờ tốt hơn rồi!” Tô Lê Đông vui vẻ nhìn Ninh Duệ Thần, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng.

Đúng thế, đàn ông như vậy mới xứng đáng làm cháu rể ông, mới xứng đáng với cháu gái bảo bối của ông chứ.

“Tiểu Duyệt à, đây là cháu trai của đồng đội ông, không tệ chứ?” Tô Lê Đông vỗ vỗ vai Ninh Duệ Thần, vẻ mặt như người làm mỗi đang cố hết sức nâng giá cháu rể tương lai của mình.

“Vâng.” Tô Duyệt cúi đầu nhỏ giọng nói, cô vẫn cúi đầu chăm chú nhìn quả táo, tựa như quả táo kia là một kho báu gì đó vậy.

“Nếu gọt xuống nữa sẽ cắt vào tay đấy.”

Giọng nói mang ý cười đột nhiên vang lên, một bàn tay với những ngón thon dài xuất hiện trước mặt Tô Duyệt, cầm lấy quả táo và con dao trong tay cô, ngón tay ‘vô ý’ xượt qua lòng bàn tay mềm mại của cô, mà Tô Duyệt vì động tác có chút mờ ám này mà bỗng nhiên đỏ bừng cả mặt.

“Mời ông ăn táo.”

Ninh Duệ Thần vẫn tỉnh bơ như không, làm như không hề xảy ra chuyện gì, vỏ quả táo trong tay Ninh Duệ Thần nhanh chóng rơi xuống, anh bỏ quả táo thành từng miếng hình trăng lưỡi liềm rồi đưa tới trước mặt Tô Lê Đông.

“Tốt, tốt lắm!” Tô Lê Đông cười híp cả mắt cầm lấy một miếng táo, ánh mắt lại liếc nhìn sang đứa cháu gái đang ngồi bên cạnh, bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn của Tô Duyệt ông đã thấy nhiều, nhưng lúng túng thế này là lần đầu ông nhìn thấy.

Tô Thiến Tuyết đứng phía kia ánh mắt vô cùng u ám. Cô đứng ở đây, nhưng cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, dường như ở đây không có chỗ dành cho cô. Sự quan tâm Tô Lê Đông dành cho Tô Duyệt rõ ràng như vậy, trong mắt ông dường như chỉ có Tô Duyệt, còn cô vĩnh viễn không bao giờ được ông yêu thương.

Tô Viễn Hàng lại hoàn toàn không ý thức được tình hình lúc này, tốt bụng nhắc nhở: “Tiểu Duyệt, thật ra Thẩm Gia Dũng cũng không tệ, cháu nên suy nghĩ lại.”

“Chuyện này sợ rằng không được rồi. Vì Thiến Tuyết đã mang thai con của nhà họ Thẩm rồi.” Tô Viễn Hàng vừa nói xong, Ninh Duệ Thần liền nói ra lời đó, mí mắt cũng chẳng màng nâng lên, nhưng lời anh vừa nói ra khiến mọi người đang có mặt đều chấn động.

“Mang... Mang thai?” Tô Viễn Hàng ngẩn người, đầu ông chợt ‘ông’ một tiếng. Lời Ninh Duệ Thần vừa nói như búa tạ gõ mạnh vào ngực ông, khiến ông cảm thấy hành động vừa rồi của mình chẳng khác nào một thằng hề, vô cùng tức cười.

“Thiến Tuyết, chuyện này là thật sao?” Tô Viễn Hàng nén lại lửa giận trong lòng, trầm giọng hỏi.

Tô Thiến Tuyết sững người đứng đó, cô tìm đủ mọi cách che giấu bí mật này, cuối cùng lại bị người đàn ông này băng quơ nói ra, đến nước này thì cô không cách nào che giấu được nữa rồi.

“Bốp!” Tiếng bập tai chứa đựng sự tức giận cực lớn đột nhiên vang lên phá vỡ không khí yên tĩnh lúc này. Tô Viễn Hàng không kiềm chế được cơn giận trừng mắt nhìn con gái mình như nhìn kẻ thù.

Chuyện dĩ vãng xa xưa như sờ sờ tái diễn ra trước mặt ông. Triệu Nhã Cẩm đã từng làm như vậy, hôm nay đến lượt Tô Thiến Tuyết cũng lặp lại chiêu cũ, lúc này ông chỉ cảm thấy vô cùng tức giận, cũng vô cùng áy náy với người xưa cũ.

“Đứa nhỏ này phải phá bỏ!” Tiếng của Tô Viễn Hàng lại vang lên, quả quyết không cho thương lượng.

29. Chương 29: Tấn Công Bất Ngờ

Tô Thiến Tuyết không thể tin nổi nhìn cha mình. Tuy rằng bỏ đứa trẻ này đi cũng là điều cô muốn, nhưng đứng ở góc độ một người cha, Tô Viễn Hàng lại có thể không chút do dự nói với cô như vậy, khiến cô cảm thấy toàn thân vô cùng buốt lạnh.

“Được rồi, chuyện này cứ để như vậy đi. Nếu Thiến Tuyết đã mang thai thì sớm tính chuyện của hai đứa nó đi. Với lại, ta đã tìm được cho Tiểu Duyệt nhà chúng ta một nơi tốt rồi.”

“Cha....” Tô Viễn Hàng đang định nói gì đó, lại bị Tô Lê Đông ngăn lại.

“Ta biết con muốn nói gì, nhưng có một số chuyện không thể miễn cưỡng. Sau này cũng không nên động một chút là đánh vợ đánh con. Đông Thần, thay ông tiễn khách.” Tô Lê Đông nhắm mắt lại, một mỗi tựa vào ghế.

Tô Thiên Tuyết đột nhiên hung hăng nhìn chằm chằm Tô Duyệt, nhất định là cô ta đã tiết lộ bí mật của mình!

Cô ta nói với Ninh Duệ Thần, để thông qua Ninh Duệ Thần nói ra chuyện này, thứ nhất vừa có thể làm ra vẻ cô ta vô tội, lại vừa có thể đạt được mục đích của cô ta!

Tô Duyệt, cô thật nham hiểm!

“Còn ngậy người ở đây làm gì, mau theo ta về!” Sau khi bị đuổi, Tô Viễn Hàng không màng nhìn đến Tô Thiên Tuyết một cái, ngượng ngùng bỏ đi ra ngoài, mặt ông đen đến nỗi không ai dám nhìn, còn Tô Thiên Tuyết đành phải đi theo sau Tô Viễn Hàng mà rời đi.

Chỉ trong thời gian ngắn, phòng khách nhà họ Tô liền khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có. Tô Duyệt đột nhiên đứng dậy nói: “Ông nội, con về phòng trước.”

Ninh Duệ Thần nhìn sang Tô Đông Thần rồi mới đứng dậy, ẩn ý sâu xa nói: “Ông à, cháu cũng phải về rồi.”

“Trời cũng tối rồi, Ninh, hay là tối nay cậu ở lại đây đi?” Tô Đông Thần lập tức giả vờ như muốn giữ khách.

“Anh, bây giờ mới sáu giờ, cũng đâu phải quá trễ gì chứ.” Tô Duyệt có lòng tốt chỉ chỉ ra bên ngoài, trời hiện cũng đâu đến mức tối đen như mực, “Anh Ninh chắc sẽ về được đến nhà trước lúc trời tối thôi.”

“Hai nhà chúng ta nhiều đời thân thiết, thường xuyên qua lại để tình cảm thêm gắn bó cũng tốt. Hơn nữa, nghe nói cháu đang ở một mình à, vậy thì cũng thật buồn ấy nhỉ? Duệ Thần, tối nay ở lại đi, chơi với ông già này vài ván cờ.” Ông Tô Lê Đông vội nói, hôm nay hai ông cháu một xướng một họa tạo cơ hội cho Ninh Duệ Thần.

“Ông nội, bác sĩ nói gì ông quên rồi à? Ông nên nghỉ ngơi nhiều, đánh cờ rất có hại cho não.” Tô Duyệt thâm trách nhìn ông Tô Lê Đông, “Để con dìu ông đi nghỉ. Anh à, anh tiễn khách nhé!”

Tô Đông Thần bất đắc dĩ đưa mắt liếc nhìn Ninh Duệ Thần. Ninh à, cậu cũng thấy rồi đấy, không phải tôi không muốn giúp cậu mà là người ta kiên quyết muốn đuổi cậu nha.

Đúng lúc này, Ninh Duệ Thần đột nhiên lão đảo rồi ngã xuống ghế sofa, “Aizzz, sao đầu tôi đột nhiên tôi bị choáng quá. Đông Thần, có phải hôm nay chúng ta uống hơi nhiều rượu không?”

Tô Đông Thần bình tĩnh gạt đầu: “Ừ, hình như cũng có hơi nhiều một chút.”

Nhiều đến mức trong lúc bọn họ so tửu lượng, thì người này từ đầu đến cuối chỉ uống một phần ba ly, nhiều đến mức bây giờ nghĩ tới cách mặt dày mày dạn này để ở lại nhà anh.

“Tiểu Duyệt, còn ngậy người gì đó! Trong tủ lạnh có cà chua, mau đi pha một cốc nước ép cà chua để Duệ Thần uống bớt chóng mặt đi.”

Tô Duyệt nhú nhú mày, nhìn người đàn ông đang gập người trên ghế sofa rên rỉ, mới vừa rồi còn ung dung là thế, bây giờ lại yếu ớt thế này, thật sự không có chút thuyết phục nào.

“Ai da, thôi đi, nếu cô Tô đây không hoan nghênh tôi như vậy, tốt nhất tôi nên đi thì hơn.” Ninh Duệ Thần lão đảo đứng dậy, giả bộ loạng choạng bước đi, lại ‘không cẩn thận’ đụng ngay vào cột nhà.

“Anh Ninh, nếu như anh không ngại, hay là...Cứ ở lại đây, ngày mai rồi hãy về.” Tô Duyệt cuối cùng không được tự nhiên nói, rồi xoay người đi vào bếp.

Tiếng máy xay sinh tố vang lên trong bếp, Ninh Duệ Thần khẽ quay đầu, nhìn người đang bận rộn trong bếp, khoe miệng hiện lên nụ cười không phát hiện.

“Chàng trai trẻ, cháu gái nhà ta hiền dịu vô cùng đấy.” Ông Tô nhân cơ hội tán dương Tô Duyệt. Tô Đông Thần ở bên cạnh lập tức lạnh lạnh nói: “Đúng là vô cùng hiền dịu. Hôm qua không biết người nào đó biến món súp sườn thành món lẩu sườn đấy.”

“So với cháu không phân biệt nổi xì dầu với dấm, không biết ai tốt hơn ai đâu.” Tô Lê Đông lập tức phản đòn, đang muốn nói vài lời tốt về đứa cháu gái của mình, thì Tô Duyệt đã mang nước trái cây ra tới.

“Anh Ninh, mời.” Tô Duyệt đưa ly nước trái cây tới trước mặt Ninh Duệ Thần, để đề phòng người nào đó tái diễn hành động ‘vô ý’ như vừa rồi, liền đặt ly nước trái cây xuống mặt bàn.

Tiếp đó, Tô Duyệt cũng không thèm nhìn Ninh Duệ Thần một cái, đi thẳng tới cầu thang lên lầu, “Ông nội, con đi nghỉ trước. Ông ngủ ngon.”

Nhìn dáng người vội vàng rời đi, nụ cười giấu trong mắt càng sâu, Tô Đông Thần định nhân cơ hội cướp lấy ly nước trái cây của Ninh Duệ Thần, nhưng cuối cùng vẫn chộp hụt.

“Này, cậu đừng nói là cậu bị choáng thật đấy nhé.” Tô Đông Thần không vui nói, nước ép cà chua kia nhìn thật ngon nha.

“Tôi khát nước!” Ninh Duệ Thần vô tội nói, cũng liền uống hết sạch ly nước trái cây, nực cười, đây là ly nước cô đặc biệt làm cho anh, sao có thể để người khác hưởng dụng chứ?

Ông cụ Tô thì không biết đang nghĩ gì, cười đến không khép miệng được, rồi nhìn Tô Đông Thần nghiêm nghị nói: “Tối nay cháu ngủ trong phòng ta, cùng ta đánh cờ, không được bước ra khỏi phòng một bước, nếu không sẽ bị phạt đứng tư thế quân đội một tháng.”

Tô Đông Thần ai oán nhìn ông: “Ông à, người có ba việc khẩn cấp, cháu trai của ông cũng không ngoại lệ mà.”

“VẬY CŨNG NHỊN CHO TA!”

Tô Đông Thần bắt mãi kêu lên, đang định nói gì đó lại bị ông cụ Tô kéo vào trong phòng, đóng cửa cái rầm. Dụng ý của ông nếu Ninh Duệ Thần không nhận ra được thì không xứng đáng là cháu rể nhà họ Tô. (Tiêu Khang: Ông cụ này đã man vậy chời, dẫn sói vào nhà ép ăn cháu mình hehe)

Vì vậy, vì không muốn phụ tâm ý tốt của ông cụ Tô, khi Tô Duyệt từ phòng tắm đi ra thì nhìn thấy một người đàn ông nằm hình chữ bát () ngay trên giường mình.

Dường như nhận ra người nào đó đã đi ra ngoài, người đàn ông kia bật người dậy, chống tay lên, chăm chú nhìn người con gái đang đứng trước mặt mình.

Bởi vì đang ở trong phòng mình, cho nên trên người Tô Duyệt lúc này chỉ quần áo khoác tắm, xương đòn vai tinh tế lộ rõ hết ra ngoài, một vài giọt nước từ trên tóc nhỏ xuống, cả gương mặt ửng đỏ, thoát nhìn như một quả táo lớn vô cùng mê người, khiến anh chỉ muốn ngọam một miếng.

“Anh Ninh, hình như anh vào nhầm phòng rồi.” Sau mấy giây ngẩn ngủ giật mình, giọng nói lạnh lùng chợt vang lên cắt đứt suy nghĩ của người nào đó. Hai tay Tô Duyệt túm chặt áo tắm, lo sợ nó bị tuột xuống bắt tử.

“Chuyện Tô Thiến Tuyết mang thai, em nghĩ thế nào?” Ninh Duệ Thần làm lơ, nói lảng sang chuyện khác.

Tô Duyệt nhìn người đàn ông đột nhiên xông vào phòng mình, anh ta có ý gì? Cười nhạo mình sao? Cười nhạo mình bất lực vì người phụ nữ mang thai với người đã từng là bạn trai mình sao?

Nén lại sự không vui trong lòng, cô nói: “Anh Ninh, anh cảm thấy tôi nên nghĩ thế nào?”

Ninh Duệ Thần không ngờ cô lại hiểu nhầm lời nói của mình, vội tìm lời giải thích.

“Ừm... Ví dụ như...”

“Ví dụ như bây giờ anh hãy lập tức đi ra ngoài. Anh Ninh, xin anh chú ý thân phận của mình.” Tô Duyệt lạnh lùng nói, người đàn ông này mặt dày ở lại nhà cô, còn xông vào phòng cô, chiếm luôn giường cô nữa.

Ninh Duệ Thần nhúu mày, lúc này anh mới cảm nhận được trên người cô nhóc này đang tỏa ra mùi thuốc súng khét nghẹt, cô cứ muốn vạch rõ giới hạn với anh như vậy sao?

Làm sao bây giờ? Anh không muốn làm như ý muốn của cô.

Anh thừa nhận, khi biết chuyện Tô Thiến Tuyết mang thai, anh bỗng cảm thấy lo lắng bất an.

Một cơ hội để Thẩm Gia Dũng buông tay tốt như vậy sao anh có thể bỏ qua?

Nhưng phản ứng của Tô Duyệt lại khiến lòng anh có chút buồn bã.

Nếu vừa rồi anh không nhúng tay vào, liệu Tô Duyệt có đồng ý với thỏa hiệp của Tô Thiển Tuyết không?

Giờ phút này trong lòng Ninh Duệ Thần chợt như có rất nhiều ngọn lửa nhỏ đang âm ỉ muốn bùng cháy, lí trí đã hoàn toàn tuyên bố bại trận trước sự trêu chọc của Tô Duyệt.

Hai tay chống giường, anh từ từ ngồi dậy rồi đứng lên. Tô Duyệt vẫn đứng trước mặt anh, không hề lùi bước, cô tưởng rằng người đàn ông này muốn đi ra, chứ không hề cảm nhận được sự nguy hiểm đang dần dần tiến đến gần cô.

Cánh tay thon dài đột nhiên vươn ra, một phát liền tóm gọn vòng eo mảnh mai của Tô Duyệt. Sự tấn công đột ngột không hề báo trước, Tô Duyệt không khỏi hô lên một tiếng, bàn tay của cô theo phản ứng bản năng vội đưa lên ngăn Ninh Duệ Thần lại, khiến áo choàng tẩm màu trắng theo đó nhanh chóng bung ra.

Cũng ngay lúc đó, đáng người nhỏ xinh kia đã bị Ninh Duệ Thần đặt xuống giường, hai cánh tay chắc khỏe chống hai bên người cô.

30. Chương 30: Tạo Điều Kiện Để Người Khác Phạm Tội

Da thịt trắng như tuyết thoáng chốc hiện ra trước mắt Ninh Duệ Thần, anh chỉ cần khẽ cúi đầu là có thể thấy được toàn bộ cảnh xuân tươi đẹp của cô gái bên dưới.

Phía dưới chiếc cằm đầy đặn là chiếc cổ thon dài duyên dáng, từ xương đòn vai nhìn xuống tiếp nữa như ẩn như hiện chính là....

“Nhìn đủ chưa?” Giọng nói cằn rứt nghiêng lợi rít ra từ hàm răng nghiêng chặt của cô gái bên dưới chợt vang lên, hai mắt mở mịt hơi nước lúc này bởi vì xấu hổ mà nồng đậm lửa giận, càng nhìn lại càng khiến người ta muốn phạm tội.

Ninh Duệ Thần nhanh chóng khôi phục lại lý trí, dòng nước ấm đang cuộn lên dưới bụng đã bị anh cố chặn lại. Có điều, trong đáy mắt anh, bởi vì sự nổi giận của cô mà hiện lên nét cười.

Nếu không phải lúc này hai tay cô đang bị anh giam giữ, Ninh Duệ Thần dám khẳng định cô sẽ cho anh một cái tát chứ chẳng chơi.

Nhận thấy được nét cười trong mắt anh, Tô Duyệt chỉ cảm thấy anh ta làm vậy đối với cô là chuyện nhục nhã cỡ nào. Hai chân thon dài hơi cong lên, định tung một cú vào nơi nào đó của anh....

Mà cùng lúc đó, Ninh Duệ Thần đột nhiên ngồi dậy, thuận tay kéo tấm chăn trên giường đắp lên người Tô Duyệt, còn mình thì xoay người đi ra cửa, ra dáng chuẩn là một chính nhân quân tử.

Mở cửa, một chân vừa bước ra phía ngoài, Ninh Duệ Thần chợt dừng lại, xoay người liếc nhìn cô gái bị quấn như tằm đang nằm trong kén, nghiêm túc nói: “Em yên tâm, vừa rồi tôi chưa nhìn thấy gì cả.” Nói xong bình tĩnh đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Mặt Tô Duyệt trong nháy mắt đỏ lừ như tôm luộc, cô đương nhiên biết anh chưa nhìn thấy gì, có điều bị anh long trọng tuyên bố như vậy ngược lại khiến cô có cảm giác như chuyện vừa xảy ra giữa hai người chỉ là ảo giác.

Cô không sao hiểu được người đàn ông này, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Trong nhà vệ sinh, tiếng nước chảy rào rào, người đàn ông không ngừng tạt nước lên mặt mình, khoảng mười phút sau mới vuốt nước trên mặt xuống, mà trong mắt của anh lại thoáng qua chút phiền muộn.

Ban nãy anh không chủ định đẩy ngã Tô Duyệt, anh hỏi câu kia chỉ với ý là, Tô Thiển Tuyết đã mang thai rồi, em muốn cũng có một đứa như vậy không? (sặc...ông kẹ này đã man quá)

Đáng tiếc, vốn muốn uyển chuyển lựa lời để biểu đạt tâm ý của mình, nhưng lời đến bên khóe miệng kết cục thành ra như vậy.

Nghĩ đến hành động vừa rồi của mình, Ninh Duệ Thần không khỏi lắc đầu bật cười. Nhớ năm đó ở tòa án Diệu Ngữ, hàng loạt đối thủ bị anh ép hỏi đến mức á khẩu không phản bác lại được anh. Vậy mà ban này ngay cả một câu anh cũng nói không được, chuyện này truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến người ta cười đến rụng răng mất.

Mặc dù thần trí đã tỉnh táo trở lại, nhưng trên người vẫn còn phản ứng, Ninh Duệ Thần nhìn xuống phía dưới đang rạo rức nóng ran, bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra, tắm nước lạnh là không tránh khỏi rồi.

Sáng sớm, vì không muốn đụng mặt người nào đó, Tô Duyệt liền lén chuồn đến quán trà của Phó Đình. Không ngờ được rằng, vừa đến chưa đầy ba phút đã bị Phó Đình kéo đi tới câu lạc bộ Golf.

“Đình, em không biết đánh Golf!” Tô Duyệt dụi hai mắt cho tỉnh táo, lầu bầu nói.

“Cho nên thừa dịp có được huấn luyện viên miễn phí, em nên học đi.” Phó Đình cười tủm tỉm nói.

Tô Duyệt hoài nghi nhìn Phó Đình, “Chị khẳng định là cậu có thể dạy?”

“Chị không tài nào có kiên nhẫn để dạy đồ ngốc như em đâu, dạy em là một người khác.” Khóe miệng Phó Đình nhếch lên nụ cười chẳng mang điều gì tốt lành, mắt nhìn ra phía ngoài, Tô Duyệt nhìn theo ánh mắt Phó Đình thì thấy một chiếc Audi A8 từ từ lái vào hướng bên này.

Tô Duyệt không khỏi nhú nhú mày, chiếc xe này nhìn rất quen?

Đến khi xe dừng lại, người ở bên trong bước xuống thì Tô Duyệt đã hiểu được tại sao lại có cảm giác nhìn thấy quen quen như vậy.

“Em gái, buổi sáng tốt lành.” Tô Đông Thần chống một tay lên cửa sổ xe, lười biếng chào hỏi Tô Duyệt.

Cùng lúc này cửa xe bên kia cũng được mở ra, Ninh Duệ Thần mặc bộ đồ thể thao sải bước đi ra, đôi mắt sâu thẳm như có như không nhìn về phía Tô Duyệt, khóe miệng lặng lẽ cong lên.

Tô Duyệt lập tức hiểu ra, thì ra từ đầu bà chị này và Tô Đông Thần đã cấu kết với nhau, trong ứng ngoại hợp, bất cứ lúc nào cũng có thể bán đứng cô!

“Cậu chủ Ninh này đã lọt vào hiệp hội Golf thủ, người khác mang vàng tới cũng không mời được cậu ta làm thầy, em gái à, nên quý trọng cơ hội có một không hai này nhé.” Tô Đông Thần vỗ vỗ vai Ninh Duệ Thần trịnh trọng nói với Tô Duyệt.

“Cô Tô, đi thay quần áo chơi bóng thôi.” Giọng nói có chút khàn khàn bỗng vang lên, Ninh Duệ Thần thần nhiên nhìn Tô Duyệt, giống như tối hôm qua chưa từng xảy chuyện gì.

“Tiểu Duyệt, đã đến đây rồi thôi thì cứ thuận theo tự nhiên đi.” Phó Đình cũng nhân cơ hội nói giúp vào, Tô Duyệt hung dữ trợn mắt nhìn tên phản đồ một cái, mà Phó Đình lại làm mặt quỷ với cô.

Tô Duyệt không còn cách nào khác, đành phải đi vào phòng thay quần áo để thay đồ chơi bóng. Còn Phó Đình nhân cơ hội quan sát người em rể tương lai của Tô Đông Thần đang đứng trước mặt, càng nhìn càng cảm thấy rất quen mắt, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Có phải chúng ta từng gặp nhau rồi không?”

“Không nhớ! Có lẽ gặp rồi.” Ninh Duệ Thần tùy ý đáp, nhận lấy quần áo chơi bóng từ người nhật bóng đưa tới, ung dung đi vào phòng thay đồ.

“Em chắc chắn đã từng gặp người đàn ông này rồi.” Phó Đình trầm ngâm suy nghĩ, nhưng lại nghĩ mãi không ra.

“Tất nhiên, quán trà của em nổi tiếng như vậy, có lẽ cậu ta chính là một trong những khách hàng là Thượng đế của em.” Tô Đông Thần lấy nguyên tắc khách hàng là Thượng đế của Phó Đình để trêu chọc cô.

“Có lẽ vậy.” Cũng không suy nghĩ nhiều về chuyện này nữa, Phó Đình quay đầu nhìn Tô Đông Thần, “Nè, anh cảm thấy người đàn ông này thật sự thích hợp với Tiểu Duyệt? Ánh mắt của anh ta.... Ừm....Khiến em nghĩ đến loài sói trên thảo nguyên lúc nào cũng khư khư bảo vệ lãnh thổ của mình.”

“Sói?” Tô Đông Thần khẽ cười một tiếng, suy nghĩ một lát, chắc chắn thở dài nói, “So sánh như vậy cũng không sai. Em không cảm thấy chỉ có sói mới có năng lực bảo vệ người mình yêu sao?”

“Anh khẳng định Tiểu Duyệt là người anh ta yêu?”

Tô Đông Thần khẽ nhếch cằm lên, “Tất nhiên! Đừng quên, Tiểu Duyệt là em gái của Tô Đông Thần này, người muốn có được trái tim của nó xếp hàng chắc chắn sẽ bao kín một vòng Lạc Thành.”

Phó Đình tức giận trợn mắt nhìn người đang tự cao tự đại này, rồi cầm áo thể thao của mình đi ra ngoài.

Khi Tô Duyệt từ phòng thay quần áo đi ra đã thấy Ninh Duệ Thần đang chờ mình ở bên ngoài. Cô không được tự nhiên giơ tay vén sợi tóc mai ở bên tai, mắt nhìn ra phía ngoài, muốn che giấu sự lúng túng của mình, không phát hiện ánh mắt kia nhìn cô càng lúc càng thêm sâu thẳm.

Lúc này, cô đang mặc chiếc áo thể thao màu trắng phối hợp với chiếc váy ngắn dài đến đầu gối, mái tóc dài được vấn lên cao. Trông cô vô cùng khỏe khoắn tươi mát, làm cho người ta nhìn vào cũng cảm thấy bản thân dồi dào tràn đầy sức sống.

“Tiểu Duyệt, nếu em mà mặc đồng phục cấp ba, nhất định đó sẽ là bộ đồng phục vô cùng hấp dẫn.” Lúc này Phó Đình cũng đã thay xong quần áo, liếc nhìn trang phục trên người cô, chạy đến nói nhỏ bên tai Tô Duyệt.

So với Tô Duyệt, vóc người Phó Đình có phần đầy đặn hơn, mặc bộ quần áo này càng làm tôn lên vẻ xinh đẹp vốn có của cô. Đứng cùng cô nữ sinh Tô Duyệt thanh thuần cảm giác thật trái ngược.

Tô Duyệt lườm cô một cái, Phó Đình cũng thức thời che miệng đi tới bên cạnh Tô Đông Thần, hai người cũng không ai để ý tới bọn họ nữa, cùng đi so tài đánh Golf.

“Đến đây chọn một chỗ đi.” Ninh Duệ Thần cười nói, tay trái dứt túi quần sỏi bước đi về phía trước.

Tô Duyệt đi sau anh, sau đó tùy ý chỉ vào một chỗ. Ninh Duệ Thần gật đầu, nhận lấy bóng và gậy Golf của người nhặt bóng đưa tới nói: “Tôi làm mẫu trước, em nhớ chú ý động tác của tôi.”

31. Chương 31: Làm Sao Chịu Được

Ninh Duệ Thần hơi dịch ra hai chân, tay trái đeo một chiếc bao tay màu trắng, nhận lấy gậy Golf, ánh mắt nhìn thẳng một đường, nhìn chăm chú vào quả bóng đang lẳng lặng nằm dưới mặt đất.

Tô Duyệt đứng ở nơi vừa đúng có thể nhìn được gò má của anh, dưới ánh mắt trời rực rỡ, hàng lông mày rậm kia càng tăng thêm vẻ ngang tàng, dưới chiếc mũi thẳng là đôi môi mỏng, lông mi của anh vừa đen vừa dày, càng khiến người khác không thể nhìn rõ cảm xúc trong đôi mắt vốn sâu thẳm của anh.

Tô Duyệt không thể không thừa nhận, trong nháy mắt này, chỉ nhìn dáng hình người đàn ông này, người vốn không hề để tâm đến vẻ ngoài của đàn ông như cô cũng ngẩn người si mê.

“Nhìn rõ chưa?” Ninh Duệ Thần tủm tỉm cười nhìn người vẫn đang chăm chú nhìn mình này giờ, đôi mắt thâm thúy càng thêm quyền rũ chết người.

Tô Duyệt bỗng nhiên đỏ bừng cả mặt, vội vàng tránh ánh mắt của anh, tiếng cười trầm thấp đột nhiên vang lên, “Xem ra, vừa rồi em xuất thần như vậy, có lẽ không thấy được tư thế đánh bóng của tôi như thế nào rồi. Tôi sẽ cầm tay dạy trực tiếp để cho em tập trung.”

Bàn tay thon dài cầm lấy tay cô rồi bao lấy gậy Golf, cơ thể hai người dán sát vào nhau, nhìn tư thế ôm cô vào ngực mình của Ninh Duệ Thần lúc này giống như gà mẹ bảo vệ con khỏi chim ưng vậy.

“Nắm chặt gậy Golf, tập trung tinh thần ước lượng khoảng cách giữa bóng và lỗ bóng.” Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai Tô Duyệt, lúc này lại giống như rượu ngon đã ủ qua trăm năm, trong giọng nói tỏa mùi hương nồng nàn, “Chuyện tối qua xin lỗi em.”

Dứt lời, thân người khẽ chuyển, quả bóng bay lên theo một đường cong hoàn hảo, rơi chính xác vào lỗ bóng số 1.

Tô Duyệt đương nhiên biết

anh nói chuyện gì, lạnh nhạt gật đầu một cái, “Tôi biết anh không có cố ý.”

“Ừ.” Ninh Duệ Thần nhận lấy bóng, tự mình khom người chọn vị trí đặt bóng, “Em đánh thử xem.”

Tô Duyệt nắm chắc gậy Golf, hồi tưởng lại động tác vừa rồi của Ninh Duệ Thần, nhắm thẳng quả bóng, vung mạnh gậy, lại không ngờ được không đánh trúng vào quả cầu.

Chưa từ bỏ ý định, Tô Duyệt thử lại lần nữa, lần này không chỉ không đánh trúng bóng, gậy golf cũng bị cô không cẩn thận mà đánh lên mặt đất.

Liên tiếp mấy lần đều thất bại, Tô Duyệt vung gậy càng lúc càng nhanh, kiên nhẫn cũng bị thất bại làm ất dần.

“Chơi bóng không được quá nôn nóng như vậy, nếu quá nóng vội muốn đạt được sẽ khiến thành công càng lúc càng xa, nhưng cũng không thể quá chậm, nếu không rất có thể sẽ bị người khác cướp mất.” Ninh Duệ Thần sâu xa liếc nhìn Tô Duyệt, còn chưa chờ cô phản ứng kịp, lại nói, “Nắm chặt gậy golf, thả lỏng, tĩnh tâm, thử lại một lần nữa.”

Theo sự nhắc nhở của Ninh Duệ Thần, cô thử lại một lần nữa, nhưng vẫn thất bại hít một hơi thật sâu, Tô Duyệt không tức giận chút nào, vẫn tiếp tục chiến đấu với cây gậy golf, mà Ninh Duệ Thần vẫn kiên nhẫn đứng bên cạnh, quan sát những động tác không đúng của cô, thỉnh thoảng hướng dẫn.

Sau nhiều lần thất bại, quả bóng cuối cùng cũng chịu bay vào lỗ. Tô Duyệt hưng phấn nhảy lên, “Ninh Duệ Thần, anh xem, tôi thành công rồi!”

Con người sâu thẳm có chút kinh ngạc, ngay sau đó hiện lên ý cười, đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh.

Ninh Duệ Thần so với Ninh tiên sinh thân thiết hơn nhiều.

“Đúng vậy, em thành công rồi.” Anh nói hùa theo cô, trong giọng nói đều là sự vui vẻ không che giấu được.

Cô theo bản năng quay đầu, vừa đúng nhìn thẳng vào mắt anh, tình cảm trong mắt anh vô cùng sâu sắc, chỉ mấy giây ngắn ngủi lại khiến cô vội vàng né tránh.

Nhưng không thể phủ nhận, trong mấy ngày gần đây, hôm nay là ngày cô cảm thấy vui vẻ nhất sự đè nén trong lòng nháy mắt như bị ném đến chín tầng mây, giống như tất cả lo lắng trong lòng cô đều đã hòa tan trong ánh nắng rực rỡ, lúc này trong lòng cô chỉ chứa đầy sự vui vẻ.

“Ninh tiên sinh, hôm nay rất cảm ơn anh.”

Ninh Duệ Thần nhíu mày, “Nếu quả thật muốn cảm ơn tôi, thì đừng gọi tôi là Ninh tiên sinh nữa.”

“Hả?” Không hiểu ý của anh, Tô Duyệt không hề cảm thấy xưng hô thế này có chỗ nào không hợp lý.

Có điều, hôm nay người ta là thầy giáo của cô, đối với thầy giáo nên tôn kính một chút, đây chính là nghĩa vụ học sinh phải thực hiện.

Vì vậy, Tô Duyệt nghe lời cung kính hỏi, “Vậy tôi nên gọi anh là gì?”

“Gọi tôi là...” Ông xã.

Lời đến khóe miệng, cuối cùng chỉ nói được một nửa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghi hoặc, nụ cười trên khóe miệng càng sâu.

“Ninh tiên sinh!” Cảm giác như anh đang đùa giỡn mình, trên mặt Tô Duyệt hiện lên chút giận dữ “Tôi cảm thấy xưng hô này rất ổn, tôi rất thích!” Nói xong liền không thèm nhìn người đàn ông kia một cái, giận dỗi bỏ đi.

Người đàn ông phía sau nhìn dáng vẻ giận dữ của Tô Duyệt, không nhịn được khẽ cười một tiếng, một lúc sau, giọng nói khàn khàn mà dịu dàng chợt vang lên phía sau Tô Duyệt, từng chữ từng chữ đều vô cùng rõ ràng.

“Tiểu Duyệt, chừng nào em muốn kết hôn có thể tìm tôi.”

Lời này anh đã từng nói, có điều chỉ sợ cô không để tâm anh đành nói lại lần nữa, hơn nữa còn biểu đạt vô cùng rõ ràng.

Bước chân người đi phía trước chợt khựng lại, Tô Duyệt xoay người, nhìn Ninh Duệ Thần, thu lại dáng vẻ trẻ con vừa rồi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, trong con ngươi trong suốt không mang chút ý cười nào, cứ như vậy im lặng nhìn người đàn ông phía sau.

“Anh cảm thấy chúng ta thích hợp?” Tô Duyệt hỏi.

“Ừ.”

“Lý do?”

Ninh Duệ Thần nhíu nhíu mày, từ lâu, trong lòng anh đưa ra rất nhiều lý do chứng minh hai người bọn anh ngọc trai ngọc bích trời sinh một đôi, đến cả Ông Tư Bà Nguyệt cũng phải ghen tỵ. Vậy mà hôm nay, cô đột nhiên hỏi như vậy lại khiến anh không biết trả lời làm sao.

“Ừm... Tuổi của chúng ta rất phù hợp, hơn nữa cả hai đều độc thân.” Nghĩ tới nghĩ lui, còn nghĩ xem nói sao để đừng hù dọa cô, cuối cùng Ninh Duệ Thần lại đưa ra cái lý do sứt sẹo như vậy.

Trong mắt Tô Duyệt lóe lên sự mỉa mai, “Ninh tiên sinh, tôi lại cảm thấy chúng ta nên giữ khoảng cách.”

“Một người đem tình cảm ra làm trò đùa, tôi cảm thấy không hợp với mình. Nếu như anh muốn tìm một cô gái 24 tuổi còn độc thân anh có thể đăng tin lên trang “Tìm bạn trăm năm”, tôi nghĩ anh có thể tìm được người có điều kiện tốt hơn tôi.” Tô Duyệt lạnh lùng nói, không cho Ninh Duệ Thần một nụ cười, nói xong liền rời đi.

Ngơ ngác một hồi lâu, lúc này anh mới nhận ra mình lại bị cô hiểu nhầm, bất đắc dĩ vuốt vuốt ấn đường. Đường đường là một luật sư tiếng tăm lừng lẫy như anh, nói chuyện lại khiến người ta năm lần bảy lượt hiểu nhầm, điều này khiến anh làm sao chịu được?

32. Chương 32: Một Mỗi

Edit: TiêuKhang

Buổi tối vì muốn cho Ninh Duệ Thần có không gian riêng, nên Tô Đông Thần đưa Phó Đình về nhà. Nhưng vì Tô Duyệt đang giận dữ, đã một mình âm thầm lặng lẽ bỏ đi.

Đi đến một ngã rẽ, một bóng dáng quen thuộc đang đứng ở nơi đó, nhìn dáng vẻ có chút cô đơn, Tô Duyệt thoáng giật mình, cuối cùng xoay người bỏ đi.

“Tiểu Duyệt...” Người ở phía sau bỗng nhiên gọi tên cô, Tô Duyệt dừng chân đứng lại, Thẩm Gia Dũng bước nhanh đi về phía cô.

Mấy ngày không gặp, Thẩm Gia Dũng gầy đi không ít, râu dưới cằm đã xanh rì do lâu không cạo, hốc mắt trũng sâu, nhìn có vẻ hết sức tiêu tụy.

Tô Duyệt hồ hững nói, “Thẩm tiên sinh, chúng ta dường như không có quen thân tới mức đó, xin đừng gọi tôi như thế.”

“Tiểu Duyệt, anh sắp kết hôn rồi.” Thẩm Gia Dũng vẫn tiếp tục tự nói một mình, không quan tâm đến sự lạnh nhạt chán ghét của Tô Duyệt đối với mình.

“Chúc mừng anh, chúc hai người trăm năm hạnh phúc.” Mặt Tô Duyệt vẫn chẳng mấy may có tí cảm xúc, “Thẩm tiên sinh, nếu anh muốn nhận được lời chúc phúc từ tôi, và tôi cũng đã thật lòng chúc mừng anh rồi. Bây giờ, tôi có thể đi rồi chứ?”

Lời nói lạnh lẽo như dao nhọn cắm vào buồng tim Thẩm Gia Dũng, vết thương thật nhỏ không để lại dấu vết nào có thể nhìn thấy. Đợi đến khi anh phát hiện ra thì máu đã chảy thành sông, anh chỉ có thể gắng gượng mặc cho cơn đau đớn hành hạ khắp toàn thân.

Khi anh biết trong bụng Tô Thiến Tuyết mang đứa con của mình thế nhưng trong lòng anh lại chẳng có chút nào vui sướng, ngược lại còn khổ sở vô hạn. Nhưng anh lại không có can đảm để yêu cầu bỏ đi đứa bé, càng không có can đảm cắt đứt quan hệ với Tô Thiến Tuyết.

Anh đã tự tay chặt đứt tất cả đường lui của mình, để hôm nay, chỉ có thể đối mặt với con đường ở phía trước. Anh không thể nào quên được vào cái đêm mưa gió bão bùng hôm đó, mẹ mình đã quỳ gối trên nền đá lạnh lẽo ôm mình cầu xin Thẩm gia thừa nhận mình như thế nào, anh không thể nào quên được nét mặt âm thầm đón đau của mẹ của mình lúc rời đi, càng không thể nào quên từng chữ từng câu dặn dò cuối cùng của mẹ.

“Con phải nhớ kỹ, hôm nay chỉ vì con mà mẹ phải buộc lòng rời khỏi nhà họ Thẩm, mai này con nhất định phải trở thành chủ nhân nhà họ Thẩm, long trọng đường đường chính chính đón mẹ quay trở về.”

Mẹ thật ngây thơ, mẹ nào có biết, bọn họ cam kết chỉ cần mẹ rời đi sẽ thừa nhận con là cốt nhục của nhà họ Thẩm, đó chẳng qua chỉ lừa gạt mẹ mà thôi! Hôm nay, nếu không phải Thẩm Tuấn Ngạn chẳng ngó ngang gì đến việc kinh doanh của gia đình, e là con đã bị đuổi ra khỏi nhà họ Thẩm từ lâu rồi! Mẹ có biết, con sống ở nơi này, con đường con đi gian nan biết đường nào không?

Bây giờ, vì thực hiện lời hứa với mẹ, anh chỉ có thể tro mắt đứng nhìn khoảng cách giữa mình và Tô Duyệt mỗi lúc càng xa, xa đến mức cô từ từ đi tới một nơi mà anh không thể nào với tới. Nhưng có mấy lời nếu lúc này không nói, e rằng sẽ chẳng bao giờ có cơ hội để nói nữa.

“Tiểu Duyệt, anh biết, em vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho hành vi tự tư tự lợi của anh. Nhưng xin em hãy tin rằng, em là người con gái mà anh yêu thương nhất cuộc đời này.” Thẩm Gia Dũng nhìn Tô Duyệt bằng ánh mắt sáng quắc, vẻ phức tạp trong mắt anh đã làm tổn thương trái tim Tô Duyệt.

“Sao anh phải nói với tôi những lời này? Là hy vọng tôi không nên quên anh sao? Thẩm Gia Dũng, nếu như anh thật sự có mang mục đích đó, không thể không nói, anh đúng là rất ích kỷ.” Tô Duyệt cười lạnh một tiếng, “Nếu như anh thật sự muốn tốt cho tôi, mong anh vui lòng rút những lời nói mới vừa rồi lại, sau này cũng cố gắng tránh đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.”

Có một số việc không thể bắt đầu lại, thì chỉ đành lãng quên, vậy mới có thể quên đi những vết thương hiện hữu, vì chỉ có lãng quên, mới có thể nhìn về tương lai.

“Tiểu Duyệt!” Trong mắt Thẩm Gia Dũng không dần được hiện lên vẻ đau đớn, nhưng Tô Duyệt vẫn ngoảnh mặt làm ngơ xoay người bỏ đi.

Tô Duyệt chán nản lê bước đi trên đường lớn. Phố xá cũng vừa lên đèn, người đến người đi ngược xuôi ngược ngược. Ánh đèn nê ông thỉnh thoảng hắt lên người cô, vậy mà cô chỉ cảm thấy mỗi mệt kiệt sức. Không phải sự mệt mỏi của một sớm một chiều, mà nó đã tích tụ nơi đáy lòng từ rất lâu rồi. Lúc này mới cảm xúc mới bộc phát ra, người đàn ông mà cô đã từng rất tin yêu, vậy mà hôm nay sắp trở thành chồng của người phụ nữ khác, mặc kệ ở giữa có bao nhiêu nỗi niềm khó nói, tất cả đều đã không thể nào thay đổi được sự thực.

Thời gian cứ như dòng nước lũ, bao nhiêu người bên cạnh cô đều lần lượt vội vã ra đi, mà một khi đi rồi sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

Ví dụ như Thẩm Gia Dũng, ví dụ như mẹ cô.

Hôm nay khi Ninh Duệ Thần nói ra hai chữ kết hôn, không thể phủ nhận, thật sự cô cũng từng có cái ý nghĩ ấy. Trong khi Tô Thiến Tuyết năm lần bảy lượt khiêu khích cô thì Thẩm Gia Dũng lại hết lần này tới lần khác tìm đến cô, thì lòng của cô đã mệt đến không tài nào chịu thêm nỗi bất kỳ gánh nặng nào nữa, lúc đó cô đã nghĩ tới việc kết hôn.

Nhưng cô vẫn nhất mực chờ đợi, mà chờ đợi cái gì, chính cô cũng không biết.

Giờ phút này, cô đột nhiên không muốn tiếp tục chờ đợi trong vô vọng nữa, muốn tìm ai đó gỡ đi, không cần tình yêu, chỉ cần sự ấm áp, chỉ cần có một chốn nương thân.

Giống như lần trước Phương Vận phỏng vấn một vị phu nhân đại sứ người Pháp. Khi Phương Vận hỏi đến cuộc hôn nhân của đại sứ và bà, lúc ấy bà đứng trên khán đài khẽ mỉm cười và thản nhiên nói: “Gã cho

anh ấy, là vì khi đó trái tim đang bị thương, muốn tìm một nơi để nương tựa, thoát khỏi cảnh đời phiêu bạt, chứ không phải vì tình yêu.”

Đúng vậy, có nhiều cuộc hôn nhân, không hề liên quan đến tình yêu. Hôn nhân có tình yêu, lắm lúc sẽ mang đến cho người ta có lẽ không phải là tình yêu, mà là sự ràng buộc mệnh mông vô tận.

Ông nội suốt ngày vì cô lo lắng, Tô Đông Thần thì chạy đôn chạy đáo kiếm cho cô một người chồng tối. Những việc làm của họ, cô đều biết hết, cũng hiểu được rằng, chỉ có kết hôn, mới có thể để người nhà yên tâm về mình, không phải nóng ruột nóng gan đứng ngồi không yên vì chuyện của mình nữa.

Trong đầu đột nhiên dần hiện ra một bóng dáng, nhưng cũng ngay khoảnh khắc ấy, Tô Duyệt liền gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

33. Chương 33: Đi Coi Mắt

Edit: TiêuKhang

“Tiểu Hàm, cậu có biết đối tượng xem mắt nào....Tương đối ổn hay không?” Giờ nghỉ trưa, Tô Duyệt chần chờ một lúc, cuối cùng cất tiếng hỏi Hứa Hàm vẫn luôn cúi đầu xem tiểu thuyết.

“Đối tượng xem mắt?” Mắt Hứa Hàm đột nhiên biến thành hai lốc nước xoáy nhỏ, “Tiểu Duyệt, rốt cuộc cậu cũng thông suốt rồi?”

“Nhưng sao cậu không nhờ ông anh trai của cậu tìm cho? Ồ, mình hiểu rồi, cậu muốn tiền trăm hậu tấu phải không nào?” Giọng Hứa Hàm càng nói càng lớn, Tô Duyệt vội vàng bịt miệng cô lại, lúi cuội đến một góc.

“Cậu có thể giúp mình chuyện này không?” Giọng điệu Tô Duyệt có vẻ thấp thỏm không yên, hôm nay đem hy vọng ký thác vào người có đầu óc không nhanh nhạy như Hứa Hàm, quả thật cô có phần không yên tâm.

Nhưng theo tình hình hiện tại cho thấy, Phó Đình và Tô Đông Thần đã đứng về phe Ninh Duệ Thần, nếu tìm hai người họ giúp đỡ, bọn họ tuyệt đối sẽ bán đứng mình để xứng với câu ‘làm việc nghĩa không được chùn bước’.

Cho nên, cô chỉ đành liều một phen, chỉ cần đối phương phù hợp yêu cầu và cũng đồng ý, vậy thì trong ngày hôm nay đi xin giấy cấp chứng nhận luôn.

“Yên tâm đi, chuyện này cứ để mình lo. Tầm xế chiều hôm nay, mình sẽ mang đến cho cậu một anh chàng khỏi chê luôn.” Hứa Hàm vỗ vỗ ngực mình đảm bảo như đang nói lời thề son sắt.

“Ừ.” Nghe được lời bảo đảm của Hứa Hàm Tô Duyệt cũng thấy hơi yên tâm. Cô liếc nhìn ‘nơi thâm kín nào đó’ của Hứa Hàm, cuối cùng không nhịn được nói, “Tiểu Hàm, về sau không nên vỗ như vậy.”

“Gi hử?”

“Chỗ đó....Giống như cũng vì cậu cứ vỗ không thương tiếc như vậy, mà nó càng ngày càng bé đi rồi.” Tô Duyệt chỉ nói lời thật lòng, thế nhưng mặt của Hứa Hàm bỗng nhiên đỏ bừng, làm động tác bóp cổ Tô Duyệt nói: “Nếu cậu còn nói chuyện nhảm nhí nữa, mình sẽ tìm một tên mặt dày mồm để đến xem mắt cậu đó!”

“...” Tô Duyệt quả thật ngoan ngoãn không nói nữa.

Lúc này, Lý Tuyết Ly đi ngang qua cả hai, Hứa Hàm lập tức thả tay xuống. Nghiêm túc đứng thẳng, nhưng Lý Tuyết Ly căn bản không thèm đếm xỉa liếc mắt nhìn các cô.

“Tiểu Duyệt, lần trước buổi phỏng vấn cậu làm rất tốt, nhưng tại sao chị Lý lại không có thưởng gì cho cậu hết vậy? Còn để cậu phải tiếp tục làm những chuyện lật vật này?” Hứa Hàm nhỏ giọng lầm bầm nói.

Lần trước sau buổi Tô Duyệt phỏng vấn Ninh Duệ Thần, nghe nói phản ứng rất tốt. Nhưng sau đó Lý Tuyết Ly cũng không đá động gì tới Tô Duyệt, còn công bố với bên ngoài nói Tô Duyệt chỉ là thực tập sinh ở đài, nếu như muốn làm biên tập viên chính thức, thì vẫn chưa đủ tư chất.

Tô Duyệt cười nhẹ một tiếng, “Lần trước chỉ là sự việc đột ngột phát sinh, mới để mình tạm thời thay thế. Cậu xem, có nữ biên tập viên nào trong dài, chẳng phải đều từ con số không sau đó phải làm việc thêm nhiều năm mới được từ từ bồi dưỡng sao? Được rồi, đừng vì mình mà bức bối nữa, mình nhớ biên tập Trần có nhờ cậu chỉnh sửa bản thảo, mà hình như cậu chưa động tới một chữ nào thì phải, mau đi làm đi.”

Tô Duyệt đẩy Hứa Hàm đi vào một căn phòng vuông nhỏ, mà không hề hay biết, ở phía sau vách ngăn với phòng giải khát, có một ánh mắt ẩn chứa cảm xúc phức tạp nhìn chằm chằm vào bóng lưng cô, rất lâu mới khe khẽ thở dài, dường như còn bao hàm cả sự bất đắc dĩ không biết phải làm sao.

Sau khi tan việc, Tô Duyệt liền đi đến địa điểm Hứa Hàm chỉ định.

Đây là một nhà hàng được thiết kế trưng bày rất ấm áp. Dựa theo vị trí mà Hứa Hàm và đối phương đã hẹn, Tô Duyệt theo phản xạ nhìn tới vị trí nơi cửa sổ.

Một người đàn ông mặc tây trang màu xám ngồi ở đó đang đưa lưng về phía cô. Dáng người anh ta cao ráo, từ động tác anh ta cầm cái tách cũng có thể đoán được, anh ta là một người đàn ông vô cùng biết cách hưởng thụ cuộc sống.

Nhìn dáng người này hơi quen quen, trong đầu Tô Duyệt đột nhiên xuất hiện một người....

Không, không thể nào là anh ta được, trên đời này làm sao có chuyện trùng hợp đến vậy....

Tô Duyệt tự giễu lắc lắc đầu, cất bước đi về phía trước.

Khi đứng lại bên cạnh anh ta, Tô Duyệt lễ phép hỏi, “Xin hỏi, là anh Hứa Lâm phải không ạ?”

Người nọ xoay đầu lại, một khuôn mặt na ná chữ Quốc xuất hiện ở trước mắt Tô Duyệt, cũng may không phải là anh ta. (Đây là chữ Quốc () các bạn có thể tưởng tượng là mặt chữ Điền cũng được ^^)

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng có lẽ ngay cả bản thân Tô Duyệt cũng hoàn toàn không nhận ra, giây phút đó vẻ thất vọng đã xẹt qua đáy mắt cô.

“Tôi chính là Hứa Lâm, còn cô đây là người bạn mà Tiểu Hàm đã nói?” Hứa Lâm ngọt ngào đứng dậy tự giới thiệu mình, mặt mũi anh ta thoạt nhìn có vẻ hiền lành chất phác.

Tô Duyệt gật đầu, “Vâng, tôi có thể ngồi được không?”

“Vâng, được chứ....À khoan, chờ một chút!” Hứa Lâm bắt ngờ hô to một tiếng, nhanh chóng đứng dậy, đem chiếc ghế Tô Duyệt đã kéo ra được một nửa đẩy về chỗ cũ, sau đó mới kéo chiếc ghế ra lại, lắp bắp nói: “Mẹ nói phải chủ động kéo ghế ngồi mời con gái. Cô Tô, mời ngồi.”

Tô Duyệt ngẩn người nhìn người đàn ông có nề nếp trước mặt, để làm dịu đi bầu không khí, cô cũng cười trêu ghẹo nói, “Xem ra anh Hứa là người con rất có hiếu, bây giờ có được những người nghe lời mẹ như thế đã không còn nhiều lắm.”

Nghe xong lời này, mắt Hứa Lâm lập tức sáng lên, nói như đã học thuộc lòng thông thạo, “Mẹ nói, làm người nhất định phải có lương tâm, mẹ nuôi tôi lớn tới chừng này rất khó khăn khổ cực, tôi nhất định phải tuyệt đối nghe lời mẹ nói.”

“Ừm, nhà hàng này cũng là dì chọn sao?”

“Đúng, mẹ nói mì hoành thánh và tôm hùm ở nhà hàng này rất ngon, cô có muốn thử một lần xem thế nào không?” Hứa Lâm thấy Tô Duyệt rất có lễ phép, không giống như mấy cô gái trước kia mình xem mắt, tâm tình không tránh được vui vẻ luôn miệng giới thiệu món ăn.

“Được.”

“Cô Tô, mẹ dặn tôi hỏi cô, hiện cô đang làm công việc gì?” Hứa Lâm vụng về bóc vỏ tôm rồi bỏ vào trong chén của Tô Duyệt.

Tô Duyệt nhìn con tôm chỉ mới lột vỏ được một nửa, rồi nhìn lại trong kẻ móng tay kia đều dính đầy thịt tôm, liền khẳng định rằng mẹ anh ta đã dặn anh ta phải bóc vỏ tôm cho phụ nữ, đáng tiếc không dạy anh ta cách bóc vỏ tôm như thế nào.

“Tôi còn là một thực tập sinh, chưa có chính thức đi làm.” Tô Duyệt lễ phép đáp lại.

“Ồ, ra vậy...” Hứa Lâm lẩm bẩm, cau mày đắm chiêu suy tư, đột nhiên mắt sáng lên, “Tôi nhớ ra rồi, mẹ bảo tôi hỏi cô nếu như không được chuyển sang chính thức, cô có nghĩ tới tìm một đường lui khác hay không?”

Tô Duyệt lắc đầu nói, “Không có.”

Hứa Lâm tiếc rẻ thở dài một tiếng, “Mẹ nói làm người nhất định phải biết nhìn xa trông rộng. Cô Tô, cô đừng bao giờ treo cổ mãi trên một thân cây*.” (* bán mạng làm việc mà kg có tương lai)

Đúng vào lúc này, một người bước nhanh đi về phía này, vẻ giận dữ trên người anh đã tiết lộ tâm tình hết sức khó chịu của anh vào lúc này.

“Em đang làm gì vậy?” Trong mắt Ninh Duệ Thần như đang có vô số tia lửa nhảy nhót, anh nghiêng răng kèn kẹt nhìn Tô Duyệt đang ngồi thẳng người nghiêm chỉnh ở đó, anh thật sự có một suy nghĩ muốn lập tức lột sạch cô ra như con tôm đang nằm trong chén kia.

Cô gái này, rốt cuộc muốn làm gì chứ? Anh năm lần bảy lượt nói rõ là nếu muốn kết hôn thì hãy tìm anh, còn lo lắng làm cô sợ nên đã kiên nhẫn tiến hành theo từng bước. Còn cô, sau lưng lại dám đi xem mắt cùng đàn ông khác. Nếu không phải hôm nay vô tình đi ngang qua đây, đúng lúc nhìn vào thấy cô cùng một người đàn ông xa lạ vừa ăn vừa líu lo cười đùa, chắc hẳn người ta đi đăng ký kết hôn và có luôn giấy chứng nhận hôn thú mà anh còn chưa hay biết nữa!

Tô Duyệt vẫn bình tĩnh ăn tôm, “Anh Hứa, nghe nói gần đây có một cửa hàng đá quý đang giảm giá, nếu rảnh thì chúng ta đến xem nhẩn cười đi, được không?”

“Tô Duyệt!” Cánh tay cường tráng bỗng nhiên bắt lấy cánh tay Tô Duyệt, trong đôi mắt sâu thẳm của anh lóe lên lửa giận đã không thể nào che giấu.

“Tôi đã nói với em, muốn kết hôn hãy đến tìm tôi.” Ninh Duệ Thần gần từng chữ nói, trong giọng điệu đó là sự kiên quyết không cho phép cô ương bướng nữa.

“Anh Hứa, anh thấy thế nào?” Tô Duyệt dịu dàng nhắc nhở anh chàng đã bị dọa sợ đến ngẩn người ngồi im thín thút.

“Kết hôn với loại đàn ông này? Chi bằng em sống cả đời độc thân còn hơn.” Không chờ người đàn ông kia mở miệng, Ninh Duệ Thần cũng chẳng quan tâm đến sắc mặt của người ngồi ở đối diện, mắt chỉ một mực nhìn chăm chăm vào Tô Duyệt và thốt ra những lời cay nghiệt.

34. Chương 34: Lựa Chọn Tốt Nhất

Sắc mặt Hứa Lâm thoáng qua tia lúng túng, bộ não bị kích động, ngược lại đã không còn vẻ thật thà chất phác ban nãy nữa, nghiêm mặt nói, “Này anh, chọn ai sống chung quãng đời còn lại đó là do chính cô Tô lựa chọn. Anh như vậy là đang ép buộc cô ấy, đây không phải là hành vi đáng mặt làm đàn ông. Dù ai này có đến với nhau, cô Tô cũng sẽ không có hạnh phúc.”

Ninh Duệ Thần cười lạnh một tiếng, ánh mắt sáng rực nhìn Tô Duyệt, lạnh lùng nhíu mày lại, “Hạnh phúc? Ý của anh là anh có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy hơn? Anh dựa vào đâu mà nói như vậy? Anh hiểu cô ấy như thế nào và biết về cô ấy bao nhiêu?”

Hứa Lâm bị Ninh Duệ Thần ép hỏi mặt không còn chút máu, không phục nói, “Tôi không hiểu cũng không biết? Vậy anh hiểu cô ấy bao nhiêu?”

Ninh Duệ Thần vòng hai tay trước ngực, ả ý nói, “Trước ngực cô ấy có một nốt ruồi, ở trên eo cô ấy...ừm...còn có hai nốt ruồi lớn nữa.... Bấy nhiêu đó đã đủ chưa?”

Hứa Lâm nghe xong quay đầu nhìn Tô Duyệt, trong ánh mắt xuất hiện một tia phức tạp, bỗng nhiên đứng lên, “Cô Tô, tôi còn có chuyện, đi trước.” Nói xong, vội vàng chạy khỏi nơi này tựa như ở đây có thứ gì đó rất dơ bẩn vậy.

Ninh Duệ Thần thần nhiên ngồi vào chỗ của Hứa Lâm, nhìn Tô Duyệt muốn đứng lên rời đi, hếch mày biết mà vẫn cố hỏi, “Không phải em muốn xem mắt sao? Sao phải đi vội như thế?”

“Anh Ninh, tại sao anh phải làm vậy?” Tô Duyệt cau mày hỏi, người đàn ông này luôn xuất hiện ở trong cuộc sống của cô, cô đối với anh vẫn có chút không hiểu.

“Em không cảm thấy, tôi là một đối tượng kết hôn rất tốt sao?” Ninh Duệ Thần hỏi ngược lại.

Tô Duyệt lắc đầu, “Anh Ninh à, tôi nhận thấy chúng ta không thích hợp đâu.”

“Tại sao? Cô cảm thấy trong chuyện này tôi cư xử vẫn chưa đủ chân thành?” Hiển nhiên, Ninh Duệ Thần vẫn để bụng chuyện lần trước Tô Duyệt đã hiểu lầm anh.

Tô Duyệt lắc đầu một cái, những lời đó chẳng qua chỉ là để nói vui thôi. Sự thật khiến cô không đặt Ninh Duệ Thần ở trong phạm vi đối tượng để suy xét kết hôn, không phải là nguyên nhân này.

“Anh quá ưu tú, quá nổi bật, tôi sợ cứ đà này tôi sẽ bị đổ vì anh mất.”

Động lòng chỉ khiến ình rơi vào hoàn cảnh bị động lần thứ hai. Cô tình nguyện không yêu nữa chứ không muốn bị tổn thương thêm lần nữa. Đối với cô mà nói, Ninh Duệ Thần quá mức nguy hiểm, cô sợ mình không cẩn thận sẽ lại sa vào trong vũng bùn.

Ninh Duệ Thần nghe xong, trong lòng rất là vui vẻ, dù sao, được người mình yêu cho là ưu tú đúng là một chuyện tốt không gì bằng.

Về phần lo lắng của cô... Anh đương nhiên có biện pháp để bài trừ.

Ninh Duệ Thần đảo mắt, sau đó đột nhiên nghiêm mặt nói, “Cô Tô này, ừm.... Thật ra có một chuyện tôi vẫn chưa nói cho em biết.”

“Hả?”

“Thật ra.... Tôi là gay.” Ninh Duệ Thần rũ mắt cúi đầu khổ sở nói, nhưng trong mắt lại lóe lên tia sáng ranh mãnh rất khó phát hiện

Tô Duyệt im lặng nhìn Ninh Duệ Thần, muốn thông qua ánh mắt của anh để nghiệm chứng tính chân thật của lời nói này.

“Em cũng biết, chuyện này không thể tiết lộ ra ngoài, mà phía bên gia đình cũng cần có câu trả lời thỏa đáng. Còn em, cũng đang cần một tấm chồng. Vì vậy, chúng ta đến với nhau mới là thích hợp nhất, không phải sao?” Ninh Duệ Thần vô cùng thành khẩn nói, ánh mắt hết sức chân thành.

Anh biết, giờ phút này Tô Duyệt giống như một bức tường cứng đầu cứng cổ, nếu như thổ lộ thâm tình với cô chỉ sợ cô càng chạy trốn xa hơn, chỉ có bày ra thủ đoạn này, mới có thể đến gần cô, mới có thể khiến cho cô tạm thời buông xuống phòng bị với anh.

“Hôm nay, em biết tôi là gay, như vậy cũng sẽ không đổ ngã vì tôi, nhưng nếu như em kết hôn với người đàn ông bình thường khác, thì có thể sẽ phát sinh chuyện em luôn muốn trốn tránh.” Ninh Duệ Thần tiếp tục kiên nhẫn đi từng bước một nói, tốt bụng giúp Tô Duyệt phân tích lợi và hại trong chuyện này, kì thực là đang tự nâng giá bản thân mình.

“Cho nên anh nhiều lần xuất hiện, mục đích chính là vì chuyện này?” Tô Duyệt nửa tin nửa ngờ nói: “Anh cảm thấy tôi là một đối tượng kết hôn tốt?”

“Ừ.”

Trong khoảng thời gian ngắn tiếp nhận tin tức này thật là có chút khó khăn, Tô Duyệt nắm chặt ly trà trong tay, “Anh Ninh, để tôi suy nghĩ đã.”

“Đương đoạn bắt đoạn, phản thụ kỳ loạn*. Cô Tô, trước sau gì cô cũng phải lập gia đình, vậy tại sao không gả ột người quen lại đáng tin cậy? Hiện tại là hai giờ chiều, chúng ta đi đăng ký kết hôn vẫn còn kịp.” Ninh Duệ Thần tiếp tục nói. (* làm việc mà do dự sẽ chịu tai họa liên can)

Tô Duyệt kinh ngạc nhìn Ninh Duệ Thần, “Anh Ninh, bộ....lúc nào anh cũng mang theo hộ khẩu bên mình sao?”

“Ừm.” Ninh Duệ Thần gật đầu nói, mấy ngày nay, sổ hộ khẩu chưa từng rời khỏi người anh. Anh luôn chuẩn bị sẵn sàng mọi lúc mọi nơi, mục đích là phải nắm bắt thời cơ, gặt cô vào sổ hộ khẩu của nhà mình.

Tô Duyệt nhìn người đàn ông đối diện, nói sao cũng cảm thấy có điểm hoà nghi, nhíu mày nói, “Anh Ninh, anh có thể nói cho tôi biết.... Đối tượng của anh là ai không?”

“Ừ.... Thật ra thì em cũng biết....”

Tô Duyệt suy nghĩ một chút, người cô quen biết cũng không nhiều lắm, hướng chi, một số có quan hệ với Ninh Duệ Thần, vậy là không ngoài cái đám bạn xấu xa Tô Đông Thần kia.

Tô Đông Thần.... Thay bạn gái như thay áo, sao có thể có vấn đề về giới tính?

Hạ Việt.... Cả ngày chỉ suy nghĩ nên đi đến nơi nào để chơi, nhất định không thể nào là anh ta.

Như vậy, chỉ còn lại.... Thẩm Tuấn Ngạn? !

“Anh Ninh, chẳng lẽ là.... Thẩm....?” Tô Duyệt chỉ nói được một chữ, rồi không nói thêm được chữ nào nữa.

Ninh Duệ Thần thở dài một hơi, coi như ngầm thừa nhận.

“Chuyện này em đừng đề cập ở trước mặt cậu ấy, kỳ thật cậu ấy cũng rất phiền não.” Ninh Duệ Thần nhíu mày, dáng vẻ khốn đốn vì tình mà trở nên buồn bã chán nản.

Tô Duyệt gật đầu, Thẩm Tuấn Ngạn là người của công chúng, vậy mà lại đi yêu một người đàn ông, áp lực để thừa nhận cô sợ rằng không có cách nào tưởng tượng nổi.

“Nhưng.... Anh ấy biết chuyện này không?” Tô Duyệt ẩn ý dò hỏi.

“Ừ, đây cũng là cách nghĩ của cậu ấy, chỉ có như vậy chúng tôi mới có thể ở bên nhau. Nhưng cậu ấy lại không được may mắn như tôi, tìm được ứng cử viên cùng chung chí hướng như thế.”

Ngẩng đầu liếc nhìn Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần lại tiếp tục bịp bợm nói: “Em cũng biết, chuyện này không thể kéo dài, ngộ nhờ bị người ta phát hiện chuyện của tôi và cậu ấy, sợ lại sẽ dấy lên một trận sóng gió lớn. Chỉ có kết hôn mới có thể khiến cho người ta không nghĩ tới phương diện kia, cho nên tôi mới mang theo sổ hộ khẩu ở trên người, chỉ cần tìm được người thích hợp sẽ lập tức kết hôn.”

“Hiện tại xem ra, em chính là người chọn lựa thích hợp nhất.” Ánh mắt như loài sói của Ninh Duệ Thần nhìn chăm chăm vào con mồi, “Tô Duyệt, chúng ta đi đăng ký kết hôn đi.”

Từng lời từng chữ hợp tình hợp lý được thốt ra từ miệng anh. Tô Duyệt đột nhiên bắn loạn, trong đầu dường như có vô số giọng nói đang thi nhau nói: Kết hôn đi, kết hôn đi, kết hôn đi!

Đúng vậy, Ninh Duệ Thần này chính là người chọn lựa thích hợp nhất. Anh ta nói rất đúng, cho dù tự mình kiếm người khác kết hôn, khó bảo toàn sẽ không bị tổn thương lần nữa.

Mà Ninh Duệ Thần là gay, như vậy có thể tránh được những chuyện nào đó phát sinh.

“Được, vậy bây giờ chúng ta đến cục dân chính.”

35. Chương 35: Nhận Giấy Chứng Nhận

“Em cũng mang sổ hộ khẩu theo luôn à?” Ninh Duệ Thần cau mày hỏi.

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, không hề cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Xung quanh Ninh Duệ Thần như càng tỏa thêm mấy phần lạnh lẽo. Nếu hôm nay anh không kịp thời đến ngăn chặn, có lẽ giờ phút này cô đã là một thành viên có tên trong sổ hộ khẩu của nhà người khác rồi!

Nghĩ vậy, Ninh Duệ Thần càng thấy không vui, thế nhưng chỉ sau một giây, giữa đầu mày lẫn khóe mắt anh đều lan tràn ý cười vui vẻ.

Đây chính là ý trời, ông đã chú định để anh đến phá rối màn đi coi mắt của cô, sau đó thuận tình hợp lý bắt cóc luôn cô về.

“Đi thôi, xe tôi đang đỗ ở bên ngoài.” Ninh Duệ Thần bước nhanh đi ra ngoài, vừa đi còn vừa hát nghêu ngao khe khẽ, xem ra tâm tình anh đang rất tốt.

Tô Duyệt đi theo Ninh Duệ Thần ra ngoài, Ninh Duệ Thần dừng bước trước một chiếc Porsche Panamera, sau đó mở cửa xe, “Vào đi.”

Tô Duyệt cũng khá nắm rõ giá trị của chiếc xe này, tuy Ninh Duệ Thần là luật sư đại diện cho ngài Thị trưởng, nhưng cũng không đến nỗi kiếm được nhiều tiền như thế. Liền nghĩ đến hẳn là quà của Thẩm Tuấn Ngạn tặng cho anh.

Đối với chuyện này, Tô Duyệt hoàn toàn không muốn hỏi rõ Ninh Duệ Thần, dù sao đây cũng là chuyện riêng của người ta. Cho dù có thật là của Thẩm Tuấn Ngạn tặng đi chăng nữa, chuyện đó cũng dễ hiểu.

Dẫu sao, với một người đàn ông ưu tú như thế, lại sẵn lòng làm người tình bí mật cho Thẩm Tuấn Ngạn trong sự cam tâm tình nguyện, quả thật rất khiến cho người ta bội phục.

Đối với tâm sự của Tô Duyệt, đương nhiên đương sự Ninh Duệ Thần hiểu rất rõ, nhưng anh không muốn giải thích. Có đôi lúc, chỉ cần có thể đạt được mục đích, về phương diện chuyện con con này, bị cô hiểu lầm một chút cũng không sao cả.

Chỉ hơn mười phút, hai người đã đến trước cửa cục dân chính.

“Đi vào rồi là sẽ không còn cơ hội hối hận nữa, suy nghĩ kỹ chưa?” Xuống xe, Ninh Duệ Thần còn cố tỏ ra tốt bụng nhắc nhở Tô Duyệt.

“Tất nhiên.” Tô Duyệt dùng giọng nói hết sức khẳng định. Mặc dù năm nay cô chỉ mới hai mươi bốn tuổi, nhưng về phương diện yêu đương, thì đã không còn dám yêu thêm bất kỳ ai nữa. Cuộc hôn nhân không có tình cảm này, đối với cô mà nói có lẽ mới là thích hợp nhất.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng tận sâu nơi đáy lòng cô, đối với cuộc hôn nhân còn chưa rõ này, thật ra vẫn có chút sợ.

“Anh Ninh, anh có cần hỏi qua ý của anh Thẩm không?” Tô Duyệt không trả lời mà hỏi ngược lại, dù sao người ta cũng đã có người trong mộng rồi, tuy cuộc hôn nhân này chỉ hữu danh vô thực, nhưng nếu như không rơi vào tình cảnh nhất định không thể không làm, thì cô cũng không muốn ly hôn.

“Em yên tâm, chỉ cần em không lên tiếng nói ly hôn, thì cuộc hôn nhân này sẽ có thời hạn là vĩnh viễn.” Ninh Duệ Thần sâu xa nhìn cô gái bên cạnh.

Tô Duyệt gật đầu, “Vâng, vậy chúng ta vào đi thôi.”

Hai người đi vào cục dân chính. Hôm nay người đến đăng ký kết hôn cũng không đông lắm. Sau hàng loạt điền biểu mẫu, chụp hình, nộp đơn đợi làm thủ tục, không quá nửa tiếng đồng hồ, trong tay hai người đã có hai cuốn sổ màu hồng.

“Tại sao vừa rồi anh cứ phải kiên quyết nộp chín đồng tiền, đúng ra tôi nên đóng vào một nửa.” Tô Duyệt nhỏ giọng hỏi.

Vừa rồi ở trước mặt nhân viên, Ninh Duệ Thần kiên quyết chỉ muốn một mình đóng tiền, sau đó cô kín đáo đưa lại cho anh, nhưng anh không nhận. Tuy số tiền không nhiều lắm, nhưng Tô Duyệt nghĩ, tiền kết hôn này không nên để một mình Ninh Duệ Thần gánh hết.

“Em cảm thấy mắc nợ tôi à? Hay là vậy, một lát nữa em mời tôi đi ăn, coi như trả nợ tôi đi.” Ninh Duệ Thần lách nặng tìm nhẹ nói, mà Tô Duyệt thì không hề hay biết lòng dạ sâu xa của Ninh Duệ Thần.

Thật ra, cách nghĩ của đại luật sư Ninh ấy chính là, nếu tiền đều do một mình anh nộp, vậy thì quyền sở hữu hai bản giấy hôn thú này đều nằm trong tay anh, cho dù sau này em có muốn chạy trốn, thì cũng phải được anh cho phép mới được.

Nói đơn giản hơn, Tô Duyệt thật sự chẳng có bất kỳ thực quyền gì trong cuộc hôn nhân này.

Nhìn sơ qua, cùng lắm cũng chỉ thanh toán nhiều hơn bốn năm đồng, nhưng lại thần không biết quỷ không hay chiếm được món hời lớn đến vậy.

Mà Tô Duyệt thì cũng không có ý định đi sâu vào vấn đề này. Nhìn cuốn sổ màu hồng trong tay mình, cô lại cảm thấy có chút ám áp. Mở ra bên trong chính là họ tên và hình ảnh hai người chụp chung, đến lúc này thì ngay cả Tô Duyệt cũng không thể thừa nhận rằng, hai người quả thật là trời sinh một đôi.

“Có phải cảm thấy tội mình rất xứng đôi không?” Ninh Duệ Thần đột nhiên tiến sát lại gần nói.

“Phải, rất xứng. Sợ rằng trong những cặp vợ chồng ở đây chỉ có chúng ta mới vô cùng ăn ý vì ai cũng có mưu đồ riêng.” Tô Duyệt nháy mắt giảo hoạt nói.

Kể từ khi biết anh là GAY, sự phòng bị trong lòng đối với anh liền lặng thinh biến mất không một tiếng động, nói chuyện cũng tương đối thoải mái hơn, có lẽ bản thân Tô Duyệt cũng không hề nhận thấy được điểm này.

Biết rõ cô đang nói linh tinh, Ninh Duệ Thần cũng không nhịn được bật cười ra tiếng. Nhìn cô gái trước mặt hình như tâm trạng đang rất vui, anh đột nhiên nghiêm mặt nói, “Nếu bây giờ chúng ta đã kết hôn, có phải nên dọn đến ở chung hay không?”

“Cái gì? Ở chung á?” Quả thật Tô Duyệt không nghĩ tới vấn đề này, trước đó cô chỉ muốn kết hôn, chứ đâu có nghĩ tới những thứ này.

“Xem ra, em vẫn chưa suy tính kỹ càng những vấn đề sau khi chúng ta cưới nhau. Như vậy đi, em hãy tranh thủ thời gian mà suy nghĩ cẩn thận, mấy ngày nữa anh sẽ đến nhà ra mắt gia đình. Về thân phận ấy à, đương nhiên là ‘chồng’ của em rồi.” Ninh Duệ Thần xảo quyết cười một tiếng, còn Tô Duyệt cứ như người đang bị mộng du.

“Lên xe đi, bà Ninh!”

Cũng cùng lúc này. Tại một phòng khám bệnh nào đó trong bệnh viện quân đội, đang diễn ra một vở kịch vô cùng hấp dẫn.

“Ất-xì!” Thẩm Tuấn Ngạn xoa xoa mũi, trong vòng năm phút ngắn ngủi mà anh đã nhảy mũi mười mấy cái.

Dạo này sao lại có nhiều người hay nói xấu sau lưng mình thế nhỉ, đúng là rối rắm không có chuyện làm mà.

Trần Vân đẩy ra cửa nhỏ, nhìn Thẩm Tuấn Ngạn đang nói lảm nhảm một mình, cười trêu nói, “Nhất định là do làm quá nhiều chuyện xấu, nên hôm nay gặp báo ứng, lúc nào cũng có người thương nhớ nhắc tới.”

Thẩm Tuấn Ngạn hừ lạnh một tiếng, vừa tiếp tục chơi game trong điện thoại di động vừa nói, “Muốn nói làm chuyện xấu, thì những người đó e là làm không ít hơn anh. À, đúng rồi, chuyện đó của Tô Thiên Tuyết sao rồi?”

“Yên tâm, Tô Thiên Tuyết tuyệt đối sẽ tin tưởng lời em nói mà hoàn toàn không hề nghi ngờ. Chỉ là, nhờ hồng phúc của anh, mà rốt cuộc em đã làm một chuyện trái với trách nhiệm của người thầy thuốc.” Trần Vân trách cứ nhìn Thẩm Tuấn Ngạn.

Thẩm Tuấn Ngạn nhần tâm bóc mẽ lời nói của Trần Vân, “Nhưng anh thấy em làm ba cái chuyện xấu này mà trông em ngược lại còn rất là vui vẻ. Lần trước sau khi truyền tin cậu Ninh căn dặn, không phải em còn hỏi anh, có muốn mạnh tay thêm một chút hay không ư?”

Trần Văn thấy mưu đồ của mình đã bại lộ, cũng không che giấu nữa, nghĩ đến cô gái cáo mượn oai hùm kia, trong mắt thoáng qua vẻ chán ghét, “Đối với cái loại phụ nữ đó, vốn dĩ không nên nhân từ nương tay! Hiện tại, sợ là cô ta không còn nghĩ đến việc làm sao để bỏ đứa bé kia nữa, ngược lại còn phải dốc tâm dốc sức để bảo vệ đứa bé kia nữa kia.”

Tô Thiến Tuyết càng muốn làm thì Trần Văn càng không muốn để cô ta được như ý. Mà chuyện lần này Ninh Duệ Thần nhờ cô giúp, vừa hay chính là đối phó Tô Thiến Tuyết, cô đương nhiên sẵn lòng tặng không phần giúp đỡ này.

Thẩm Tuấn Ngạn từ chối cho ý kiến, chuyện này không có quan hệ gì với anh. Chỉ cần cậu Ninh và vị đại bác sĩ vị Trần này chơi không chán, thì anh tuyệt sẽ không ngăn cản.

Dù sao, hai người này đối với anh mà nói cũng....rất đáng sợ à!

36. Chương 36: Nhược Điểm Của Cô

Đẩy cánh cửa của cửa hàng Kimberley ra, một mình Tô Duyệt đi vào trong.

Hai người vốn quyết định cùng nhau đi xem nhẫn kết hôn, nhưng Ninh Duệ Thần lại tạm thời có chuyện cho nên một mình cô tới đây xem trước. Giấy hôn thú đã bị Ninh Duệ Thần chiếm giữ, anh nói là để cho anh giữ, đối với chuyện này, Tô Duyệt cũng không so đo với anh.

Lúc này, có rất nhiều đôi tình nhân đến đây xem nhẫn, nhìn họ hết sức ngọt ngào và hạnh phúc.

Tô Duyệt đi tới trước một tủ trưng bày, nhìn đủ loại nhẫn kim cương, nghĩ đến bây giờ mình đã là phụ nữ có chồng, vậy mà, trừ tờ giấy đỏ kia ra, thì chẳng có gì để chứng nhận, không tránh khỏi có cảm giác tất cả như chỉ là một giấc mộng.

“Tô Duyệt, sao cháu lại ở đây?” Một giọng nói lạnh lạnh từ xa truyền đến, Triệu Nhã Cẩm giả bộ kinh ngạc đi tới trước mặt Tô Duyệt, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ giễu cợt.

Tô Duyệt nhìn hai người đi về phía mình, Tô Thiến Tuyết đứng ở sau lưng Triệu Nhã Cẩm, mặc dù bụng vẫn còn nhỏ, nhưng nhìn bước chân của cô ta, không khó nhìn ra đã có thai.

“Đây là thiệp mời kết hôn của Thiến Tuyết, cháu làm chị họ, tuyệt đối không thể vắng mặt đâu đấy.” Cũng chẳng quan tâm cô có đồng ý hay không, Triệu Nhã Cẩm cứ thế mà nhét thiệp cưới vào trong túi xách của Tô Duyệt.

Hiện nay, Tô Thiến Tuyết đang mang cốt nhục của Thẩm Gia Dũng, mà Thẩm Gia Dũng lại giành được từ trong tay Tô Duyệt, từ phương diện nào đó mà nói, lòng hư vinh của Triệu Nhã Cẩm đã được thỏa mãn.

“Không ngờ Thiến Tuyết lại ngốc như vậy, muốn gạt thím phá đứa nhỏ này để tác thành cho cháu và Thẩm Gia Dũng, nhân cơ hội này hòa thuận với cháu. Aizz, con bé này, thật đúng là không biết lòng người hiểm ác, nếu không phải luật sư Ninh nói ra, sợ là Thiến Tuyết tốt bụng này của thím đã làm việc ngốc kia rồi.” Triệu Nhã Cẩm vừa nói, vừa thương tiếc nhìn Tô Thiến Tuyết, mà ánh mắt của Tô Thiến Tuyết lại có vẻ né tránh.

Thông qua Tô Viễn Hàng mà Triệu Nhã Cẩm biết mình mang thai, vì giấu tâm tư muốn phá đứa nhỏ này của mình, cô liền bịa chuyện trước mặt Triệu Nhã Cẩm, khóc lên khóc xuống. Còn Triệu Nhã Cẩm cũng không suy nghĩ nhiều liền tin là thật. Dù sao đối với cháu gái Tô Lê Đông nuông chiều muốn gì được nấy, bà luôn hiểu rõ.

Cô liên tục nói dối, mới giấu nhem được chuyện này.

Tô Thiến Tuyết che bụng của mình, trong mắt lại thoáng qua một tia căm hận. Lúc cô quyết định muốn lên đi phá bỏ đứa nhỏ này, nhưng lời của Trần Văn lại tàn nhẫn phá tan hy vọng cuối cùng của cô.

“Cô Tô, tử cung của cô phát sinh điểm bất thường, hơn nữa các hạng mức chỉ tiêu cơ thể của cô cũng không được bình thường, nếu khẳng định phá bỏ đứa nhỏ này, e là sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Đứa nhỏ này, cô không thể không giữ lại. Cô nhất định phải gả cho người đàn ông mà mình chán ghét, cũng cứ như vậy mà sống đến cuối đời.

Dĩ nhiên cô sẽ không đến bệnh viện khác làm kiểm tra nữa, bởi vì bệnh viện quân đội đã là bệnh viện tốt nhất ở Lạc Thành này. Cho dù Trần Vân có ý kiến với cô, nói lần kiểm tra trước có vấn đề, nhưng Tô Thiển Tuyết vẫn không cho rằng cô ấy sẽ lấy nghề nghiệp kiếm sống của mình ra đùa giỡn.

Mù quang tin tưởng lời của một bác sĩ, hơn nữa còn là vì sợ hãi, sợ càng nhiều người biết cô muốn phá bỏ đứa nhỏ này, thế là cô không thể không giữ lại nó.

Tô Duyệt liếc nhìn Tô Thiển Tuyết đứng sau lưng Triệu Nhã Cầm. Hôm đó gặp ở bệnh viện, Tô Thiển Tuyết đối với chuyện mình mang thai đã lo lắng sợ người khác biết được cỡ nào, hôm nay Triệu Nhã Cầm lại huênh hoang nói như thế, hai người họ đang muốn diễn trò gì đây?

Nhưng mặc kệ muốn diễn trò gì, đều không liên quan đến cô. Tô Thiển Tuyết lựa chọn như thế nào, lại càng không có liên quan đến cô, bây giờ cô đã là vợ của người khác rồi.

Xoay người, Tô Duyệt muốn rời khỏi nơi này.

Song, Triệu Nhã Cầm lại không muốn dễ dàng buông tha cho Tô Duyệt như vậy.

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt cực giống Triệu Tuyết Nhu thời trẻ, thì lúc nào bà cũng luôn nghĩ tới cảnh ngày xưa Tô Viễn Hành và Tô Thanh Dương tranh nhau lấy lòng Triệu Tuyết Nhu, hận ý chôn sâu trong lòng, giống như măng tre mùa xuân từ dưới đất chui lên, điên cuồng sinh trưởng!

“Tiểu Duyệt, nơi này chỉ dành cho những người sắp kết hôn hoặc là những đôi tình nhân, chẳng lẽ cháu tới đây là để tưởng nhớ những đoạn hồi ức tình cảm không thể quay trở lại sao?” Triệu Nhã Cầm cao giọng nói ra những lời lẽ chói tai, e rằng mọi người trong cửa hàng đều nghe ra ý trào phúng trong đó.

Theo sự hiểu biết của Triệu Nhã Cầm, sở dĩ Tô Duyệt đến nơi này, hoàn toàn là bị kích thích bởi chuyện Tô Thiển Tuyết đang mang thai, vì vậy đến đây để tưởng nhớ lại quá khứ.

Tô Duyệt hờ hững liếc nhìn Triệu Nhã Cầm, “Tôi đến xem nhẫn kết hôn.”

“Kết hôn? Tiểu Duyệt à, thím biết cháu muốn cậy mạnh, nhưng cũng không thể lấy chuyện đùa căn bản không có người tin này ra gạt mọi người.” Triệu Nhã Cầm không hề tin lời của Tô Duyệt, vỗ vỗ mu bàn tay của Tô Thiển Tuyết, liếc mắt nhìn Tô Duyệt, “Thiến Tuyết, con có tin một người mới vừa thất tình lại đột nhiên sắp kết hôn không?”

Tô Duyệt biết cô có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, hiện giờ giấy hôn thú không có ở trong tay cô, cũng giống như nói mà không có bằng chứng. Huống chi, Triệu Nhã Cầm căn bản không hy vọng cô sẽ được hạnh phúc, trong lòng bà ta tất nhiên sẽ phủ nhận chuyện cô sẽ kết hôn này.

Thế nhưng, cái này cũng không có nghĩa là cô sẽ chịu đựng sự châm biếm và nhục nhã Triệu Nhã Cầm đối với cô.

Tô Duyệt liếc mắt nhìn Tô Thiển Tuyết đứng đó chờ xem chuyện cười của cô, thản nhiên nói, “Tôi nhớ lần trước đi theo ông nội đến bệnh viện, hình như nghe thấy....”

“Mẹ, chúng ta đi thôi!” Tô Thiển Tuyết vội vàng lên tiếng, lúc này trái tim như bị vọt lên cổ họng, ánh mắt nhìn Tô Duyệt ngẩn không cho cô nói hết.

Triệu Nhã Cầm nào hiểu được chân tướng, cho là Tô Thiển Tuyết muốn nhân nhượng cho khỏi phiền, liền lườm cô một cái, “Gấp cái gì, nếu Tiểu Duyệt nói nó muốn chọn nhẫn kết hôn, vậy chúng ta nên giúp chị họ của xem một chút cũng được.”

Tô Thiển Tuyết vô cùng sốt ruột, rất sợ Tô Duyệt sẽ bị Triệu Nhã Cầm chọc tức mà nói ra chuyện cô muốn phá bỏ đứa nhỏ này, tuyệt đối không thể để cho ai biết được.

Nhưng lúc này Tô Thiển Tuyết lại quên, Tô Duyệt căn bản không nghe được cái gì, cô nói như thế chỉ là đang đánh cuộc một lần thôi.

Hai mắt láo liên, Tô Thiển Tuyết đột nhiên ôm bụng “Ui da” một tiếng, ngồi xổm ở trên mặt đất.

Triệu Nhã Cầm vội vàng đỡ lấy Tô Thiển Tuyết, “Con làm sao vậy? Có cần đi bệnh viện khám hay không?”

“Mẹ, con đau quá, đau quá!”

“....”

Hai người không ngừng hỏi qua nói lại, nhưng Tô Duyệt thì không có tâm trạng để xem tiếp, liền xoay người bỏ đi.

Sau lưng, trong đôi mắt hoa đào đột nhiên hiện lên một tia sáng âm hiểm, cô vốn chuẩn bị xem chuyện cười của Tô Duyệt, vậy mà bây giờ lại thành giải vây cho cô ta, bảo cô làm sao có thể không hận được chứ!

Đối với suy nghĩ của hai người kia, Tô Duyệt căn bản không muốn biết, đôi mắt trong suốt thoáng qua nét âm trầm. Mặc dù đây là cuộc hôn nhân có tiếng không có miếng, nhưng cô vẫn muốn nhận được lời chúc phúc của người thân. Mà lời chúc phúc cô muốn nhận được nhất, sợ là không có rồi.

Đang miên mang suy nghĩ, tầm mắt của Tô Duyệt vô tình nhìn lướt qua, lại thấy một bóng dáng quen thuộc, là Hứa Hàm.

Bước nhanh về phía Hứa Hàm, cô nhất định phải hỏi thăm kỹ con bé đó một chút, sao hôm nay lại tìm được một người đàn ông cực phẩm như thế!

37. Chương 37: Đến Nhà Ra Mắt

Edit: TiêuKhang

Thế nhưng, khi đến gần cô mới phát hiện, cạnh Hứa Hàm còn có thêm một người đàn ông.

Anh ta mặc tây trang màu đen, gương mặt vuông vắn góc cạnh rõ ràng, tuy không tính là đẹp trai, nhưng tạo cho người ta có cảm giác là một người ôn tồn nho nhã, đã bù lại cho sự thiếu sót của tướng mạo.

“Tiểu Hàm, theo anh về đi, được không?”

Hứa Hàm dùng sức hất ra tay người đàn ông đang bắt lấy tay mình, “Cố Lâm Phong, tôi không phải là vật phẩm, anh đừng ý trở thành vật hy sinh của bọn họ nhưng tôi không muốn! Anh vẫn sống nên từ bỏ cái suy nghĩ đó đi, tôi sẽ không về với anh đâu!”

Đàn ông tiếp tục khuyên can, “Xã hội bên ngoài hiểm ác, nếu em không muốn kết hôn chúng ta có thể tạm thời hoãn lại. Tiểu Hàm, chúng ta về nhà trước, được không?”

“Hiểm ác?” Hứa Hàm cười lạnh một tiếng, “So với gia tộc của anh lừa gạt tôi, tranh giành đấu đá thì những thứ này có là cái vẹo gì? Ai cũng tỏ ra sống với nhau chan hòa thân thiết, nhưng trái tim thì lạnh lẽo không có tình người. Cố Lâm Phong, tôi và anh từ nhỏ đã sống trong môi trường xấu xa như vậy, những thứ này còn cần tôi nói sao?”

Đầu óc không nhanh nhạy như Hứa Hàm thế nhưng lại nói ra được những lời này, có lẽ trong lòng cô đối với chuyện đó còn rõ hơn so với bất kỳ ai khác, chỉ là không có biểu hiện ra mà thôi.

“Tiểu Hàm, những thứ này không phải em muốn trốn tránh là có thể trốn tránh. Anh đã hứa với chú sẽ đón em về nhà, đừng để anh khó xử, được không?” Người đàn ông vẫn không nổi giận, lời lẽ lịch sự đúng mực nhưng không kém phần kiên quyết, “Nếu em một hai muốn đối nghịch với anh, anh chỉ đành phải áp dụng cách khác.”

Bên cạnh hai người bỗng xuất hiện thêm hai người đàn ông mặc trang phục màu đen, nhẹ giọng nói với Hứa Hàm, “Thư cô, thật xin lỗi.” Nói xong, liền tiến lên chuẩn bị áp chế Hứa Hàm bắt cô về.

Hứa Hàm nhanh chân muốn bỏ chạy, nhưng không biết phải chạy trốn ở nơi nào, bỗng từ đâu có một bóng dáng xuất hiện nắm chặt tay cô, chọn một hướng đông người nhất chạy đi, không biết lao qua bao nhiêu con phố, lúc này mới dừng lại đứng ở góc tường thờ hồng học.

“Tiểu Duyệt, không ngờ cậu có thể chạy nhanh đến vậy.” Hứa Hàm dựa tường thở lấy hơi lên nói.

“Đúng vậy, nhờ ơn cậu ban tặng đây, đây cũng chính là lần chạy nhanh nhất trong đời mình, nếu để thầy thể dục cấp ba của mình biết được, chắc chắn sẽ giật nảy người à xem. Trời ơi, một Tô Duyệt khi đó chạy cự li dài có 800 mét mà lúc nào cũng về bết, hôm nay lại có thể chạy như thần tốc thế này!” Về mặt Tô Duyệt khi nói chuyện biểu hiện rất khoa trương phóng đại, khiến cho Hứa Hàm té cười ha ha.

Một lát sau, Hứa Hàm không thể nhịn được nữa, bèn hỏi, “Tiểu Duyệt, cậu không có gì muốn hỏi mình sao?”

“Cậu muốn cho người khác biết sao? Nếu muốn người khác biết thân phận của mình, vậy cậu bỏ chạy còn ý nghĩa gì nữa?” Tô Duyệt nháy mắt tinh ranh nói.

Cô biết Hứa Hàm không muốn để cho người khác biết thân phận của mình, mặc dù cô cũng chỉ biết rất mơ hồ về hoàn cảnh gia đình của Hứa Hàm, nhưng trên đời này có ai mà không có bí mật, chỉ cần đối đãi thật lòng với nhau là được, còn những việc khác, không biết cũng không sao cả.

“Tiểu Duyệt, cảm ơn cậu.” Hứa Hàm nói lời cảm ơn tận đáy lòng, cảm ơn cậu có thể hiểu được chỗ khó xử của mình.

“Đồ ngốc này, có gì mà phải cảm ơn chứ, à phải, mình có chuyện muốn thông báo với cậu, mình đã kết hôn rồi.”

Tô Duyệt biết chuyện này sớm muộn gì cũng không thể giấu được. Huống chi, Hứa Hàm là bạn tốt nhất của cô, cô muốn chia sẻ với cô bạn mình tin tức này đầu tiên.

“Đã kết hôn?” Tiếng của Hứa Hàm trong nháy mắt vút cao xông thẳng lên trời, “Tiểu Duyệt, lẽ nào cậu kết hôn với cái anh chàng ngốc kia hả?”

Tô Duyệt lườm cô một cái, “Cậu cũng biết là anh ta ngốc nghếch còn giới thiệu ỉnh?”

“Chỉ là muốn cho cậu mở mang kiến thức thêm về đàn ông cực phẩm trong truyền thuyết thôi mà.” Hứa Hàm cười ha ha nói: “Nhưng mà....Hổng lẽ cậu nhất thời nghĩ quẩn mà cùng anh ta....”

“Không phải, là một người khác.”

“Một người khác?” Giọng nói của Hứa Hàm lúc này còn lớn hơn khi nãy, “Tiểu Duyệt, không thể ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà cậu đã tìm được một người đàn ông khác, giấy hôn thú đâu?”

“Không có ở chỗ của mình.”

“Vậy khi nào mới dẫn người đến ra mắt?”

“Vội gì chứ, cậu nhất định sẽ có cơ hội được gặp.” Tô Duyệt cười nói, “Mình đói rồi, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là mau cùng mình đi ăn một bữa thật ngon.”

“Được, xuất phát thôi!” Hứa Hàm giơ cánh tay cất giọng nói, hai người cao giọng cười vô cùng sảng khoái, sau đó nhanh chóng đi đến một quán ăn nhỏ.

Mấy ngày đến nhà thăm hỏi mà Ninh Duệ Thần nói, thật ra chỉ là sau hôm đó một ngày.

“Anh đến đây làm gì?” Tô Duyệt thấy trong tay Ninh Duệ Thần mang theo linh khỉnh quà tặng đứng ở ngưỡng cửa thì giật mình hỏi.

“Chúng ta đã kết hôn, nên cần phải đến chính thức ra mắt ông nội cho phải phép chứ, đúng không?” Giọng nói của anh chan chứa ý cười vui vẻ.

Tô Duyệt nhỏ giọng nói, “Nhưng...Tôi vẫn chưa nói với ông nội chuyện tôi đã kết hôn mà.”

“Vậy quá tốt, ngay bây giờ anh sẽ đi báo cho ông nội hay tin tốt này.” Ninh Duệ Thần chỉ cười nhẹ, sau đó nhanh chân bước đi vào.

“Duệ thần, rốt cuộc cũng biết đường đến thăm ông già này rồi sao?” Ông Tô Lê Đông đang đùa nghịch với chú cá vàng bơi trong hồ cá, vừa thấy Ninh Duệ Thần đến, mặt mày ông lập tức tươi cười vui vẻ.

Ninh Duệ Thần nắm tay Tô Duyệt, thưa chuyện với ông Tô Lê Đông, “Thưa ông, hôm nay cháu đến là có chuyện muốn thưa với ông.”

“Thằng nhóc này, có gì đang giấu ta à, có chuyện mau nói!” Ông Tô Lê Đông vẫn tiếp tục đùa giỡn cùng chú cá vàng, nên chưa phát hiện hành động nhỏ của hai người.

“Cháu và Tô Duyệt đã kết hôn rồi ạ.” Ninh Duệ Thần bình tĩnh nói.

“Chẳng phải chỉ kết hôn thôi ư, còn áp úng...” Ông cụ Tô lập tức dừng tay xoay người lại nhìn hai người, “Cháu vừa mới nói gì?”

“Cháu và Tô Duyệt đã kết hôn rồi, đây là giấy hôn thú của chúng cháu.” Ninh Duệ Thần đem hai bản màu hồng đưa đến trước mặt ông Tô Lê Đông, cũng tiện thể mở nó ra.

Tô Duyệt lo lắng ngẩng đầu liếc nhìn ông Tô Lê Đông, mặc dù cô biết ông nội tương đối hài lòng với đứa cháu rể tương lai này, nhưng gia đình xưa nay luôn giữ lễ lối truyền thống, hôn nhân đại sự là chuyện quan trọng cỡ nào, thế nhưng cô lại làm trước thưa sau, không dám đảm bảo ông nội sẽ không tức giận.

Đồng thời, cô cũng cảm thấy người đàn ông này quá mức trực tiếp, một chút dè chừng cũng không có, cứ thế mà thẳng thừng nói ra không ngượng miệng.

“Ông nội, con đi lấy Định Tâm Hoàn cho ông.” Thấy mãi lúc lâu mà ông Tô vẫn không có phản ứng, Tô Duyệt cảm thấy vô cùng lo lắng. Nghiêng đầu, trợn mắt nhìn Ninh Duệ Thần bằng ánh mắt trách móc, mà người nọ lại vẫn bình tĩnh thản nhiên, không hề có chút sự tự trách nào.

38. Chương 38: Cố Ý

Editor: NanaTrang

“Tiểu Duyệt à.” Rốt cuộc ông Tô cũng mở miệng nói, Tô Duyệt vội vàng kính cẩn nghe Tô Lê Đông dạy bảo.

“Cuối cùng con cũng đã thông suốt rồi, chuyện này làm rất tốt! Biết nắm bắt thời cơ, nói là làm ngay lập tức!” Tô Lê Đông khen ngợi nhìn Tô Duyệt, lại nhìn sang Ninh Duệ Thần một lát, “Coi như thằng nhóc con tinh mắt, nhìn trúng cháu gái nhà ông.”

“Ông Tô nói rất đúng, con rất may mắn mới có thể cưới được Tiểu Duyệt làm vợ của con.” Ninh Duệ Thần thấy có cái cộc thì lập tức liền bỏ lên, hùa theo Tô Lê Đông.

“Cái thằng nhóc này, nói rất hay, ông có rượu Mao Đài thượng hạng, hôm nay phải uống cùng ông vài ly đây.” Tô Lê Đông mặt mày hớn hở vỗ vỗ bả vai Ninh Duệ Thần, Ninh Duệ Thần đương nhiên cũng tỏ ý vô cùng sẵn lòng theo hầu.

Mặc dù uống rượu có hại đến sức khỏe, nhưng Tô Duyệt cũng biết mình không ngăn cản được ông, hơn nữa Ninh Duệ Thần có lẽ cũng sẽ có chừng mực, vì vậy liền đi lấy chai rượu ngon mà Tô Lê Đông cất giấu.

“Này nhóc, lão già đây có vài câu muốn nói với con.” Tô Lê Đông ngồi trên ghế sofa, nhìn cháu rể của mình nói.

“Ông Tô, mời người nói.”

“Mặc dù ông không biết con dùng cách nào để lừa Tô Duyệt vào trên sổ hộ khẩu nhà con, nhưng nếu như đã lừa được tới tay, ông hy vọng con có thể lừa con bé cả đời, vĩnh viễn cũng đừng hối hận về quyết định này của con.” Tô Lê Đông nghiêm nghị nói.

“Ông Tô, xin ông yên tâm, nếu Tô Duyệt đã là vợ của con, thì con sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, cùng nắm tay nhau đến chết, sống bên nhau đến già, không bao giờ hối hận.” Lúc này Ninh Duệ Thần nghiêm túc hơn bao giờ hết, Tô Lê Đông khẽ gật đầu, có lời này thì ông yên tâm rồi.

“Còn nữa, ông muốn nhắc nhở con trước, tuyệt đối không thể để cho con bé vào bếp, cắt trái cây hay pha trà gì đó còn có thể, nếu nấu ăn thì.... Con bé chẳng những có thể làm thức ăn cháy khét, còn có thể khiến mình bị phỏng, hoặc là đốt luôn phòng bếp.”

“Vừa hay, con thích nấu ăn, cô ấy chỉ cần phụ trách ăn là được rồi.”

“Buổi tối ngủ con bé cũng rất không an phận, lúc nào cũng đá văng chăn, sáng sớm mỗi ngày thức dậy cổ họng đều khàn khàn.”

“Vậy mỗi đêm con sẽ ôm cô ấy ngủ, như thế cô ấy sẽ không bị cảm lạnh nữa.”

“Ừ.” Tô Lê Đông dừng một chút, cảm thấy không còn gì để dặn, lại kể cả nghĩ không ra, cuối cùng thở dài, “Chỉ tiếc, Tuyết Nhu và Thanh Dương không thể tới, không thể nhìn con gái của chúng nó tiến vào lễ đường.”

Ninh Duệ Thần khẽ mỉm cười, “Ông nội, ông yên tâm, con nhất định sẽ đối xử tốt với Tiểu Duyệt.”

Tô Lê Đông nhìn thẳng nhóc có phong thái tao nhã trước mặt, trong lòng yên tâm không ít. Dù sao người mà cháu gái bảo bối của ông lấy cũng là người ông vừa ý nhất.

Tô Duyệt cầm chai rượu Mao Đài đi ra, nhìn hai người đang nói chuyện trên trời dưới đất, từ từ đi đến bên cạnh Tô Lê Đông, “Ông nội, hai người đang nói chuyện gì mà vui vậy.”

Tô Lê Đông nhìn cháu gái ông nuôi từ nhỏ đến lớn, trêu ghẹo nói, “Đang nói chuyện khi nào thì hai đứa tụi cháu sinh thêm cháu cho Tô gia chúng ta.”

Tô Duyệt nghe xong, cả mặt bỗng nhiên đỏ bừng, “Ông nội, ông thật là càng già càng nói bừa, càng già càng không đứng đắn.”

Tô Lê Đông vui vẻ nhìn cháu gái xấu hổ, “Ông không nói bừa, Tiểu Duyệt à, giấy chứng nhận các con cũng đã lĩnh rồi, tối nay liền chuyển đến nhà Duệ Thần đi.”

“Cái gì?” Tô Duyệt vội vàng lắc đầu, cô vẫn chưa sẵn sàng để sống chung với một người đàn ông xa lạ đâu?

Vội lắc cánh tay của ông Tô làm nũng nói, “Ông nội, chẳng lẽ ông muốn đuổi con đi thật sao?”

“Tiểu Duyệt, bây giờ con đã là vợ của Ninh Duệ Thần, dù ông có muốn giữ con lại cũng không có được đâu.” Về mặt Tô Lê Đông bắt buộc dĩ nhiên.

Tô Duyệt vẫn không buông tay, trông mong nhìn Tô Lê Đông, “Nhưng con vẫn chưa thu dọn hành lý.”

“Con thì có thứ gì, với lại cũng chỉ ở một đêm, mang theo quần áo tắm rửa là được rồi.”

“....”

Thấy ông nội quyết tâm bán mình đi, Tô Duyệt lại dùng ánh mắt đáng thương cầu cứu người đàn ông bên cạnh. Ninh Duệ Thần hiềm khi tốt bụng, quay đầu nhìn ông Tô nói, “Ông nội, tối nay hãy để cho cô ấy ở lại bồi người đi, ngày mai sau khi cô ấy tan làm con đến đón Tiểu Duyệt.”

Tô Lê Đông thấy Ninh Duệ Thần mở miệng, gật đầu nói, “Cũng được, về phần hôn lễ, các con mau chóng tổ chức đi. Lặng lẽ gả cháu gái đi như thế, ông không nỡ đâu.”

Ninh Duệ Thần mỉm cười lên tiếng, “Vâng, con sẽ mau chóng định ngày.”

Hai người một xướng một họa, dễ dàng quyết định việc này, căn bản không trưng cầu ý kiến của Tô Duyệt.

“Ông nội, con thấy anh ấy mới là cháu trai ruột của ông đấy.” Tô Duyệt ầm ý nói.

“Em ghen sao?” Ninh Duệ Thần mỉm cười nhìn Tô Duyệt, “Cùng lắm thì sau này anh đối xử tốt với em nhiều thêm một chút.”

“Không thèm.” Tô Duyệt nhõ giọng le lưỡi, xoay người chạy về phòng của mình.

“Cái con bé này, thật là càng ngày càng trẻ con.” Tô Lê Đông trách cứ nói, thế nhưng trong mắt đều là sự cưng chiều của mình dành cho cô cháu gái.

“Duệ Thần à, hôm nay con phải uống với ông, không uống hết chai Mao Đài này thì không cho đi.”

Ninh Duệ Thần rót cho Tô Lê Đông nửa ly rượu, “Vâng, ông Tô, hôm nay cháu sẽ theo ông đến cùng.”

Sáng sớm hôm sau, trong công ty, Lý Tuyết Ly gọi Tô Duyệt vào văn phòng của mình.

“Tiểu Duyệt, đối tượng lần này chúng ta muốn phỏng vấn là một nhà sinh vật học, chỉ là anh ta hiện đang ở trong núi sâu vùng ngoại ô phía Bắc của thành phố A, trong đài muốn cử cô đi, cô có muốn đi không?”

“Ừ, tôi đi.” Tô Duyệt gật đầu nói.

“Vậy cô đi chuẩn bị đi, ba tuần sau sẽ xuất phát, nhiếp ảnh gia sẽ đi cùng cô.” Lý Tuyết Ly đưa tài liệu cho Tô Duyệt, sau khi Tô Duyệt nhận lấy liền đi ra ngoài.

“Tiểu Duyệt, có phải chị Lý bảo cậu đi phỏng vấn một người núi ở trong núi sâu không?” Vừa mới rời khỏi phòng làm việc của Lý Tuyết Ly, Hứa Hàm lập tức nhảy vọt tới bắt lấy Tô Duyệt vội vàng hỏi.

Tô Duyệt không nhịn được mà bật cười, “Cái gì mà người núi ở trong núi sâu chứ, người ta là nhà sinh vật học đấy.”

“Cũng như nhau à, tóm lại là cậu tuyệt đối không thể đi!” Hứa Hàm nóng nảy liên tục dậm chân, “Cậu có biết trong rừng sâu núi thẳm này ngay cả một chút tín hiệu cũng không có không, còn có không biết bao nhiêu là thú dữ rần độc nữa đấy. Ngày hôm qua tớ có xem một bản tin, nói có rất nhiều nhà mạo hiểm đi vào nhưng vẫn chưa thấy trở ra, ngay cả hài cốt cũng không tìm được. Tiểu Duyệt, đây là chị Lý đang trá hình bức cậu chủ động từ chức, cậu tỉnh táo một chút đi có được không?”

“Tiểu Hàm, mình biết.” Tô Duyệt bình tĩnh nhìn Hứa Hàm, “Cho nên tớ mới muốn chứng minh cho chị Lý thấy, chị ta càng làm khó mình... mình càng không muốn chịu thua, hơn nữa mình tin thần may mắn sẽ luôn đi theo mình. Cho nên Tiểu Hàm à, cậu đừng khuyên mình nữa, có được không?”

Hứa Hàm ngơ ngác nhìn Tô Duyệt, kết quả thế nào cô cũng lờ mờ đoán được, mặc dù Tô Duyệt chẳng màng đến chuyện gì, nhưng một khi đã nhận định chuyện gì đó, ai cũng khuyên thế không được cô ấy.

“Aizz, cái cô nàng ngốc này, nếu như chị Lý đã cố ý muốn chia vào cậu, cho dù cậu có làm tốt hơn đi chăng nữa, cũng sẽ không được chị ta coi trọng.”

Một nụ cười thoáng hiện lên trên khuôn mặt Tô Duyệt, lúm đồng tiền ở hai bên má như ẩn như hiện, “Mình biết mà, nhưng nếu như mình nói không đi, bản thân mình sẽ cảm thấy không thoải mái. Hơn nữa, cậu cũng biết, tớ rất muốn sẽ có một ngày mình trở thành một nữ bá chủ chân chính, cho nên hiện tại tuyệt đối sẽ không có cơ hội có thể để cho chính mình rèn luyện lãng phí vô ích.”

39. Chương 39: Gặp Mặt

Editor: NanaTrang

“Cũng biết cậu ‘không đụng tường Nam không quay đầu’*, tùy cậu vậy, có khuyên nữa cũng chỉ lãng phí nước bọt thôi.” Hứa Hàm bày ra dáng vẻ ‘cậu đã hết thuốc chữa’ nhìn Tô Duyệt một cái, xoay người đi về bàn làm việc của mình. (* chỉ người nào đó có hành động cố chấp, nghe không vô bất đồng ý kiến)

Tô Duyệt đương nhiên biết cô ấy lo lắng ỉn, nhưng có một số việc cô nhất định phải đi làm.

Buổi chiều, Ninh Duệ Thần quả thật lái chiếc Porsche đến đón bà xã mới cưới của anh. Dáng người cao lớn lười nhát dựa vào thân xe, làm nên một phong cảnh vô cùng độc đáo.

Mặc dù thành phố này có rất nhiều hãng xe đời mới, nhưng hãng xe đắt tiền có tiếng thế này lại không thường thấy. Huống chi, chủ nhân lái chiếc xe đắt tiền này lại rất đẹp trai, càng dễ dàng hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Còn Tô Duyệt thì dưới ánh mắt chăm chú của mọi người xung quanh, nhắm mắt nhắm mũi đi về phía Ninh Duệ Thần.

“Tiểu Duyệt, đây chính là người đàn ông kết hôn với cậu?” Hứa Hàm hưng phấn hỏi.

Tô Duyệt gật đầu, “Ừ.”

“Wow, thật sự không tệ đấy. Tiểu Duyệt, cậu kiếm được rồi.” Hứa Hàm vừa nhìn Ninh Duệ Thần vừa bình luận, mà Ninh Duệ Thần cũng hào phóng đứng đó mặc cho Hứa Hàm quan sát, cũng hết sức lễ độ vươn tay về phía Hứa Hàm nói: “Xin chào, tôi là chồng của Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần. Ở công ty làm phiền cô chiếu cố Tiểu Duyệt nhiều rồi.”

“Tôi là bạn thân của cô ấy, Hứa Hàm. Ông xã của Tiểu Duyệt này, tôi nói nhỏ cho anh biết một chuyện, ở phương diện kia Tiểu Duyệt tương đối ngốc, về sau anh phải chỉ dạy cho cô ấy nhiều một chút, lúc cần thiết thì trực tiếp vét lấy.” Hứa Hàm vừa bắt tay vừa nháy mắt với Ninh Duệ Thần. Tô Duyệt không khỏi cảm thấy nhức đầu, cô thật sự đã kết bạn với một cô nàng xấu xa bậc nhất rồi.

Nhìn hai người hận không thể gặp nhau sớm hơn này, Tô Duyệt không nhịn được mà lên tiếng, “Nếu không chúng ta đến quán cà phê đi, để cho hai người giao lưu tâm sự một phen ha?”

“Có tâm sự gì đâu.” Hứa Hàm không chút khách khí đánh vào mũi Tô Duyệt một cái, lại quay đầu nhìn Ninh Duệ Thần nói: “Đừng thấy cô ấy ồm ồm vậy mà lầm, cái mũi này vừa tròn vừa lớn, đứa con đầu tiên của hai người chắc chắn sẽ là con trai.”

Tô Duyệt hoàn toàn bị Hứa Hàm làm cho tức xủ, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Ninh Duệ Thần, lại phát hiện anh đang tỉ mỉ quan sát mình thì càng tức giận đến không có lời nào để nói. Người đàn ông này rốt cuộc có phải là GAY hay không vậy hả, nhìn vẻ mặt kia của anh tại sao cô lại cảm thấy anh tràn ngập hứng thú với cái đề tài này!

“Không lãng phí thời giờ quý báu của hai người nữa, tôi đi đây. Ông xã của Tiểu Duyệt, anh phải nắm bắt toàn bộ cơ hội cố gắng tạo người đấy, nếu như cần thiết, tôi có thể xin nghỉ giúp cô ấy. Đây là số điện thoại của tôi.” Hứa Hàm mau chóng lấy một tờ giấy viết số điện thoại của mình vào đưa cho Ninh Duệ Thần, tránh thoát sự công kích của Tô Duyệt chạy nhanh rồi đi.

“Bà xã, mau lên xe thôi.” Ninh Duệ Thần ga-lăng mở cửa xe, tươi cười nói.

“Ừm.” Tô Duyệt ngồi vào bên trong xe, nhìn người đàn ông bên cạnh, nghĩ đến bây giờ hai người đã là quan hệ vợ chồng, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Tuần sau Tam Đài cử tôi đi công tác, chắc là phải đi mấy ngày mới trở về.”

Ninh Duệ Thần gật đầu một cái, nghĩ đến cái gì đó lại nói, “Vậy sinh nhật của em đợi khi nào em quay về thì anh sẽ giúp em tổ chức sau.”

“Sinh nhật tôi?” Tô Duyệt nhú mày, lại lấy điện thoại di động ra nhìn lịch ngày một chút, mới phát hiện thứ năm tuần sau là sinh nhật của mình.

“Sao anh biết sinh nhật của tôi là ngày nào?”

Ninh Duệ Thần nhìn vẻ mặt vô cùng nghi ngờ của Tô Duyệt, bắt đầu dĩ cười cười giải thích nói, “Chẳng lẽ em đã quên trên giấy hôn thú có viết ngày tháng năm sinh của em ở trên đó sao?”

Lúc này Tô Duyệt mới biết giấy hôn thú kia cô chưa nhìn kỹ nó như thế nào, còn người đàn ông này, ngược lại góc cạnh nào cũng nhìn thấy rõ ràng.

“Tiểu Duyệt, anh dẫn em đi gặp một người.” Ninh Duệ Thần vừa lái xe vừa nhìn phía trước, Tô Duyệt rõ ràng cảm nhận được nụ cười trên mặt anh đã biến mất, thay vào đó là mấy phần cô đơn.

“Được.” Tô Duyệt lên tiếng, sau đó yên lặng ngồi ở bên cạnh Ninh Duệ Thần, không nói thêm gì nữa.

Porsche nhanh chóng xuyên qua đường phố đông nghịt người, chỉ chốc lát sau thì chậm rãi dừng lại trong một căn biệt thự.

Tắt máy, Ninh Duệ Thần không vội xuống xe mà ngược lại liên tục ngồi ở trong xe, thật lâu sau mới nói: “Tiểu Duyệt, hôm nay anh dẫn em đến gặp ông nội của anh.”

“Ừ.” Tô Duyệt đáp một tiếng, hai người kết hôn đến gặp cha mẹ đối phương cũng là chuyện nên làm.

“Vậy chúng ta xuống xe thôi.” Ninh Duệ Thần bình tĩnh nói.

Bên ngoài biệt thự theo phong cách Châu Âu, hai bên trồng nhiều loại hoa cảnh, còn có một vùng nhỏ chuyên trồng hoa hồng đỏ, ở trong gió từ từ đung đưa.

“Cậu chủ, rốt cuộc cậu cũng trở lại rồi! Mau, mau đi đi thông báo cho ông chủ!”

Mấy người mặc áo đen nhanh chóng chạy vào trong biệt thự, cửa chính rộng mở, bước chân Ninh Duệ Thần lại càng lúc càng chậm.

Bên trong phòng khách, một ông cụ đang được quần gia dìu đỡ ngồi xuống ghế sofa, lúc nhìn người mới tới mặc dù đã tận lực khắc chế tình cảm trong lòng, nhưng vẫn có thể nhìn ra thần sắc kích động trên mặt ông.

“Cậu chủ, rốt cuộc cũng đã trở lại, ngày ngày ông chủ đều ngồi đây trông ngóng cậu, trông đến hai mắt đều mờ cả rồi.” Quần gia ở bên cạnh nghẹn ngào nói, “Không ngờ lúc cậu trở về thì đã lớn như vậy.”

“Phúc, ông đi xuống trước đi.” Ông cụ chậm rãi mở miệng nói, nhìn người đàn ông ở trước mặt mình, trong lúc nhất thời, lại cảm thấy có chút giật mình, giống như mình đang ở trong giấc mộng không có thật nhưng lúc nào cũng hi vọng nó xuất hiện.

“Vâng, ông chủ, tôi đi phân phó phòng bếp làm món cá Squirrel khi còn bé cậu chủ thích ăn nhất.”

“Không cần, chúng tôi lập tức đi ngay, tôi trở lại chỉ là có chuyện muốn báo cho ông.” Giọng nói lạnh lùng chợt vang lên trong phòng khách vắng vẻ, trong giọng nói lại không hề có chút tình cảm nào.

“Chúng tôi đã kết hôn rồi.” Ninh Duệ Thần kéo tay Tô Duyệt thản nhiên nói.

Trong mắt của Ninh Hạc Hiên hiện lên một tia vui mừng, ngẩng đầu quan sát Tô Duyệt, vội vàng kéo cô đến bên cạnh mình, cẩn thận dò xét nói: “Tướng mạo đoan chính, xem ra là một đứa bé ngoan, đây là con gái nhà ai?”

“Cháu gái của ông Tô.” Ninh Duệ Thần cứng nhắc trả lời, trong giọng nói không mang theo một tia tình cảm.

“Lại là nhà của lão già kia? Không tệ không tệ.” Ninh Hạc Hiên gật đầu liên tục, vẻ mặt kia hiển nhiên tỏ rõ hết sức vừa lòng với đứa cháu dâu này.

Thế nhưng, Ninh Duệ Thần vẫn là đáng vẻ hờ hững như cũ đứng đó.

Đột nhiên, anh lại lộ vẻ có chút không kiên nhẫn kéo Tô Duyệt về đến bên cạnh mình, bàn tay to nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Duyệt. Còn Tô Duyệt, có thể cảm nhận được anh có chút run rẩy.

“Lúc chúng tôi tổ chức hôn lễ sẽ thông báo cho ông biết một tiếng, nếu như ông có thời gian, thì tới dự một chút đi.” Ninh Duệ Thần nói xong, vội vàng kéo Tô Duyệt rời đi.

“Đứng lại!” Sắc mặt Ninh Hạc Hiên xanh mét, trong mắt thoáng qua một tia thống khổ, “Lâu lắm rồi cháu mới trở về một lần, lại muốn rời đi nhanh như vậy sao?”

“Ông nên cảm ơn Tô Duyệt, nếu không phải vì cô ấy, tôi tuyệt đối sẽ không bước vào cánh cửa nhà này nửa bước.” Ninh Duệ Thần lạnh lùng nói.

Ninh Hạc Hiên ngã ngồi ở trên ghế sofa, nhìn đứa cháu tồn tại bóng dáng lúc trẻ của mình, “Con vẫn còn hận ông?”

“Đương nhiên.” Ninh Duệ Thần không chút do dự lên tiếng, bàn tay nắm lấy tay Tô Duyệt lại càng dùng sức hơn. Tô Duyệt ngẩng đầu, có thể mơ hồ nhìn thấy trên khuôn mặt kiên nghị kia đang căng chặt, rất rõ để nhận ra anh đang kiềm chế cảm xúc trong lòng mình.

“Ta già rồi, Duệ Thần, quên hết chuyện trước kia đi, con trở lại đây đi.” Giọng nói già nua chậm rãi vang lên, trong giọng nói còn mang theo một tia cầu xin. Ninh Duệ Thần ngẩn ra, nhưng cuối cùng vẫn kéo Tô Duyệt đi ra ngoài.

40. Chương 40: Hôn

Lúc này đã là hoàng hôn, bầu trời bên ngoài chợt nhuộm lên một tầng màu cam dày đặc, như thể chỉ một giây sau thôi sẽ lập tức ập xuống mặt đất vậy.

Ninh Duệ Thần lôi kéo Tô Duyệt bước đi nhanh, tốc độ càng lúc càng nhanh. Lúc ngồi vào xe rồi mà sắc mặt anh vẫn không khá lên chút nào.

“Có phải em cảm thấy rất kỳ quái không, ông ấy là ông nội của anh vậy mà cả hai lại nói chuyện như vậy.” Ninh Duệ Thần tự giễu nói.

Tô Duyệt mím môi không nói lời nào, cô biết giờ phút này anh đang rất cần có một nơi để bộc phát trút ra hết những cảm xúc bị dồn nén trong lòng bầu lâu nay, chỉ có như vậy mới có thể khiến anh dễ chịu hơn một chút.

Nhìn bầu trời y hệt như màu máu ở bên ngoài, Ninh Duệ Thần lẩm nhẩm tự nói một mình, “Cha anh ngày xưa là một người lính, mẹ và cha quen biết nhau trong quân doanh. Hai người họ đều rất thích cuộc sống trong quân doanh. Còn ông, lại thích liêu mạng trên thương trường, hơn nữa còn coi trọng cha anh muốn ông ấy làm người thừa kế của ông nội. Nhưng cha kiên quyết không làm theo lời ông, ông ấy không muốn đối mặt với những trận đấu đá anh lừa tôi gạt trên thương trường, vì vậy ông bắt đầu tiến hành công cuộc chống đối với ông nội trong một thời gian dài.

“Vì để đạt được mục đích của mình, ông nội đã mua chuộc thủ trưởng trong quân doanh. Trong một lần thực hiện nhiệm vụ cố tình kiếm cớ bức bách cha anh rời khỏi quân doanh, hơn nữa còn tước đi tư cách làm lính vĩnh viễn của ông. Cha vẫn không chịu khuất phục trước sự cưỡng ép của ông nội nên đã gửi anh và em gái đến nhà ông Tô sống nhờ, dự định sau khi sắp xếp ổn thỏa cuộc sống ở Mỹ xong sẽ đưa bọn anh sang đó. Vậy mà....” Giọng nói Ninh Duệ Thần càng lúc càng nhỏ, trên mặt thấm đẫm vẻ đau đớn không thôi, “Tai nạn máy bay đã cướp đi sinh mạng của hai người.”

Tay anh siết lại thành nắm đấm, khe run lên. Trái tim Tô Duyệt hơi chấn động, theo bản năng cầm lấy tay anh, nhưng không ngờ ngay lập tức bị anh trở tay cầm ngược lại.

“Tiểu Duyệt, em yên tâm, cho dù chúng ta có con, anh sẽ không để cho bất kỳ ai nắm giữ cuộc đời của nó.” Ninh Duệ Thần bỗng nhiên nói, ánh mắt thâm thúy sáng rực nhìn Tô Duyệt. Tô Duyệt vội vàng xoay người né tránh ánh mắt đó của anh. Còn Ninh Duệ Thần lại đột nhiên vịn lấy vai cô cúi người xuống hôn lên môi cô.

Bị nụ hôn của anh bất ngờ phủ lên, Tô Duyệt cứng người ngồi im tại chỗ, đã quên việc phải giãy giụa, phải né tránh, mà cứ để mặc cho anh hôn mình.

Đôi môi mỏng hơi thấm lạnh khiến cô không đành lòng phản kháng. Cô biết, anh đang tìm kiếm ấm áp ở mình, mà cô cũng không có cách nào cự tuyệt được.

Nếu không phải muốn anh hôn một hôn lễ hoàn chỉnh, anh cũng sẽ không ép bản thân trở lại căn nhà đó, cũng sẽ không đối mặt với nỗi đau thương này.

Hôn đến khi Tô Duyệt sắp choáng váng hôn mê, lúc này Ninh Duệ Thần mới rời lỏng buông Tô Duyệt ra, nhìn vào cánh môi bị mình hôn đến đỏ ửng, trong lòng Ninh Duệ Thần đột nhiên thoải mái hơn nhiều, nhưng sắc mặt lại trầm xuống nhỏ nhẹ nói, “Vừa rồi....”

Tô Duyệt vội ngắt ngang lời Ninh Duệ Thần muốn nói, “Anh yên tâm, tôi sẽ không nói cho Thẩm Tuấn Ngạn biết.”

“....” Khuôn mặt điển trai của ai kia lập tức triệt để đen như cái đít nồi.

Nếu cứ tiếp tục nói nữa thì chắc sẽ thành ông nói gà bà nói vịt mất, như vậy sớm muộn gì Ninh Duệ Thần cũng sẽ bị tức mà chết.

Nhưng người nào đó lại quên mất rằng, ý nghĩ lý luận bây giờ của Tô Duyệt, hoàn toàn là do chính anh tạo thành.

Nói cái gì không nói, lại đi nói mình là GAY? Lần này thì hay rồi, tự bẽ đá đập vào chân mình. Ý nghĩ của Tô Duyệt tự nhiên sẽ theo quán tính đặt Ninh Duệ Thần vào góc độ của một người đồng tính luyến ái mà suy nghĩ.

Ninh Duệ Thần buồn bực lái xe, Tô Duyệt lại phát hiện phương hướng này hoàn toàn ngược lại với phương hướng nhà cô. Cô không nhận được thắc mắc nghiêng đầu nhìn sang Ninh Duệ Thần hỏi, “Chúng ta đi đâu?”

“Về nhà.” Hai chữ thản nhiên, không có bất kỳ tình cảm dao động nào, giống như đây là chuyện hết sức bình thường vậy.

Lúc này Tô Duyệt mới cảnh giác hỏi, “Về nhà ai?”

“Nhà của hai chúng ta.” Ninh Duệ Thần liếc mắt nhìn Tô Duyệt một cái, “Không phải đã quên giao ước ngày hôm qua của chúng ta rồi đấy chứ?”

Tô Duyệt nổi quạu, giao ước? Giao ước gì chứ? Ngày hôm qua từ đầu tới đuôi đều là do anh và ông nội một Xướng một họa, cô hoàn toàn không xen vào được nửa chữ!

“Cho dù vậy thì tôi cũng phải về nhà tắm rửa thay quần áo đã chứ?”

“Ông nội đã cho người mang quần áo của em đến nhà chúng ta rồi.” Ninh Duệ Thần bình tĩnh trả lời, Tô Duyệt càng thêm đau đầu. Ông nội này, cứ như vậy mà gấp rút đuổi cổ cô ra khỏi nhà sao?

“Về phần đồ dùng hàng ngày, chỗ của anh đều có đủ.” Ninh Duệ Thần tiếp tục nói: “Cho nên em chỉ cần trực tiếp đến nhà của hai chúng ta là được rồi.”

“...” Nhìn xem, người ta đã thu xếp mọi chuyện đâu vào đấy, cũng không thềm chừa lại cho cô một chút đường sống để đảo ngược, Tô Duyệt cảm thấy thiệt thòi hết sức.

Buổi tối, sau khi tắm rửa xong, Tô Duyệt mặc áo ngủ vô cùng kín đáo, nhìn người đàn ông nằm nghiêng ở trên giường còn cố ý chừa ra một chỗ trống, cau mày nói. “Anh Ninh, nhà anh...”

“Là nhà của hai chúng ta.” Ninh Duệ Thần lên tiếng bắt bẻ nhưng mí mắt lại không hề động đậy.

“Ừ, ghế sofa nhà mình đặt ở đâu?”

“Thời gian quá gấp nên chưa chuẩn bị kịp, tạm thời ngủ ở đây đi.”

“Vậy còn ly súc miệng của tôi đâu?”

“Cũng chưa kịp mua, dùng tạm cái của anh trước đi.”

“...” Tối nay Tô Duyệt không thể đánh răng được rồi.

Suy nghĩ một chút, cô nhìn khắp cả căn phòng ngủ chỉ có một cái giường, cuối cùng Tô Duyệt đi ra ngoài. Cô không tin, căn nhà lớn như vậy mà ngay cả một ghế dựa hay ghế sofa để cho cô nằm ngủ cũng không có!

Ninh Duệ Thần thấy thế cũng không đứng dậy ngăn cản, nhếch miệng vẽ ra một nụ cười ‘có chí ắt sẽ thành công’.

Quả nhiên, năm phút sau, Tô Duyệt ủ rũ cúi đầu quay trở về phòng, cả căn nhà lớn như vậy mà thật sự không có thứ gì mình muốn cả!

Ngay cả ghế cũng chỉ có hai cái, cho dù cô muốn ghép hai cái lại nằm ngủ cũng không thể được.

Liếc nhìn Tô Duyệt đang tức giận bĩu môi, Ninh Duệ Thần hếch mày lên. Mấy cái ghế sofa bao gồm cả ghế dựa ngày hôm qua anh đã vứt toàn bộ rồi, đây chính là cái được gọi là ‘có tài tiên đoán’!

Che giấu nụ cười vui vẻ ở khóe miệng, Ninh Duệ Thần tốt bụng nhắc nhở, “Giường rất lớn, em yên tâm đi, tuyệt đối đủ cho hai người nằm ngủ.”

“Như vậy, không tốt lắm đâu....”

“ Chúng ta đã là vợ chồng thì có gì mà không tốt chứ?” Liếc nhìn cô gái vẫn bồn chồn lo lắng đứng ở đó, thay đổi giọng điệu, Ninh Duệ Thần nói lời rất chân thành và đúng trọng tâm, “ Em yên tâm, anh là GAY, cho nên sẽ không làm mấy chuyện gì đó với em đâu. Hơn nữa, chúng ta cũng đâu phải chưa từng ngủ chung.”

Lời mời mọc nay hết sức tự nhiên, khiến Tô Duyệt cũng không nhìn cho rằng, nếu còn tiếp tục từ chối ý tốt của người ta, ngược lại mình lại ra vẻ quá kiêu cách.

Liếc nhìn áo ngủ đầy đủ vũ trang trên người, tư tưởng của Tô Duyệt cũng dần dần thả lỏng.

Từ từ bò lên giường, chiếm lĩnh địa bàn của mình, cô lập tức nhắm mắt lại, cố gắng ngủ, cố gắng khiến mình quên đi sự thật là mình đang ngủ chung giường với một người đàn ông.

Nhìn Tô Duyệt như đang muốn cố gắng tránh xa mình vạn dặm, nụ cười trên môi Ninh Duệ Thần càng sâu hơn.

Tắt đèn bàn, cả căn phòng chìm vào bóng đêm đen như mực.

Năm phút sau...

“ Anh Ninh...”

“ Hửm?”

“ Tay của anh... Không cần thận đặt lên eo của tôi kìa.” Tô Duyệt hết sức uyển chuyển nói.

“ Ừ.” Ninh Duệ Thần đáp một tiếng, nhưng tay vẫn đặt trên eo của Tô Duyệt, không có ý buông ra.

Tô Duyệt nhú mào, theo lý thuyết thì Gay nên có chút bài xích khi tiếp xúc với thân thể của người khác phải chứ nhỉ.

Cô đành phải tiếp tục hướng dẫn từng bước nói: “ Anh không cảm thấy khó chịu sao?”

“ Chúng ta là vợ chồng, có cái gì mà khó chịu chứ?” Ninh Duệ Thần thần nhiên nói, sau đó kéo Tô Duyệt sát vào lòng mình, “ Buồn ngủ quá, đừng nói chuyện nữa, chúng ta ngủ thôi.”

“ Anh Ninh...”

“ Nếu em còn ầm ĩ không cho anh ngủ, anh sẽ không ngại mà lập cái miệng em lại đâu.”

“ ...” Tô Duyệt quả thật không nói nữa, xem ra nụ hôn ngày hôm nay thật sự có chút ảnh hưởng tới cô.

Mấy phút sau, bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều của đàn ông, cô cố gắng kéo tay anh ra, thế nhưng cánh tay kia lại giống như cái khóa sắt, cho dù cô di chuyển như thế nào cũng không nhúc nhích được.

Tô Duyệt đành phải từ bỏ ý định, kỳ thật ngủ bên cạnh anh cũng không tệ. Ngoại trừ có chút kỳ lạ ra, trên người anh thoang thoảng hương bạc hà như thấm vào tận tim gan. Gần đây cô luôn mất ngủ vậy mà hôm nay lại cảm thấy an lòng một cách khó hiểu, không ngờ anh có thể mang đến cho cô cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Sau khi không muốn nghĩ đến chuyện chạy trốn như thế nào, thì Tô Duyệt đã rất nhanh tiến vào giấc ngủ, cũng vô ý thức rút sát người vào lòng anh. Ngay lúc này, người đàn ông bên cạnh đột nhiên mở mắt ra, nhìn cô gái điềm nhiên chìm vào giấc ngủ say, ý cười trong mắt càng sâu hơn, hài lòng nhắm mắt lại tiếp tục giấc ngủ ngọt ngào của mình.

41. Chương 41: Vấn Đề Xưng Hô

Edit: Lam Lan

Beta: TiêuKhang

Một ngày nọ, hiếm khi nào Tô Duyệt ngủ thẳng đến khi mặt trời lên ới tỉnh, dụi đôi mắt đang ngái ngủ, kéo rèm cửa sổ nhìn mặt trời bên ngoài lên cao, cơn buồn ngủ lập tức tan biến, nhanh chóng thay quần áo chạy ra ngoài.

“Yên tâm đi, anh đã nhờ Hứa Hàm xin phép nghỉ cho em rồi!” Giọng nói trầm ấm truyền ra từ trong phòng bếp: “Tí nữa chúng ta đến siêu thị mua một ít nguyên liệu nấu ăn về!”

“Vâng!” Tô Duyệt gạt đầu, đi về phía nhà vệ sinh, chợt phát hiện bên trong lại có thêm một cây bàn chải đánh răng, mà bàn chải đánh răng của cô cũng đổi thành cái mới.....Bởi vì hai chiếc bàn chải này là bàn chải cặp dành cho tình nhân.

“Quán tạp hóa dưới nhà đang giảm giá khuyến mãi, vừa đúng lúc bàn chải của anh cũng cũ rồi!” Ninh Duệ Thần giải thích.

“Vâng.” Tô Duyệt chỉ thuận theo đáp lại cho có, chứ không muốn hạch hỏi tới cùng, bởi vì cô không có hứng thú với chuyện vì sao Ninh Duệ Thần thay bàn chải mới. Đối với cô mà nói, chỉ cần có bàn chải đánh răng và của ai nấy sử dụng là được.

“Về mặt luật pháp, bây giờ chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp. Từ nay về sau em phải thay đổi cách xưng hô, đừng gọi anh Ninh nữa” Ninh Duệ Thần vừa trông nể cháo vừa nói.

Tô Duyệt đương nhiên hiểu ý của anh, nhưng cô chưa chuẩn bị tâm lý về phương diện này, cô cố gắng thử mở miệng gọi thử, nhưng hai chữ kia cứ như bị mắc nghẹn lại trong cổ họng vậy, không sao nói ra được.

“Chỉ là một cách gọi thôi, chẳng lẽ khó nói đến thế sao....‘bà xã’ của anh?” Ninh Duệ Thần nghiêng người sang, nhìn cô gái đang đánh răng trong nhà vệ sinh, gian manh cười một tiếng, kiểu ánh mắt đó khiến toàn thân Tô Duyệt run lẩy bẩy, rợn cả tóc gáy, vội vàng tăng nhanh tốc độ đánh răng.

Tô Duyệt nhắm chặt hai mắt, không ngừng thôi miên chính mình, đừng sợ...Anh là ‘GAY’, anh là ‘GAY’, anh là ‘GAY’.....

“Ông.....xã!” Giọng nói nhỏ bé yếu ớt như muỗi kêu vo ve, nhưng Tô Duyệt lại vì hai chữ này mà đỏ ửng cả mặt.

“Anh nhớ rõ hai chữ ấy đâu có cách xa như vậy!” Ninh Duệ Thần được voi đòi tiên, không hề có ý định bỏ qua cho cô.

Hôm nay, anh muốn dùng phương pháp biến thái này để bức cô đối mặt với thân phận của hai người, để cho cô hiểu rõ anh là gì của cô.

Nếu như cô nhất định muốn trốn tránh, thật sự chỉ coi cuộc hôn nhân của họ như cái phao cứu vớt, hơn nữa với lời nói dối của mình thì việc anh muốn tiến vào trái tim cô, đã khó càng thêm khó.

Tô Duyệt cắn cắn bờ môi, cuối cùng gọi: “Ông xã!”

“Ừm, vợ ngoan!” xem ra Ninh Duệ Thần đang rất hài lòng.

Nhưng xưng hô như vậy khiến cô rất khó chịu: “Anh....” Mới vừa nói ra một chữ, Ninh Duệ Thần liền xoay người, trong mắt có sự uy hiếp, nhìn thấy ánh mắt đó, cuối cùng Tô Duyệt đành ngậm miệng lại.

Cô không nghĩ ra, vì sao ‘GAY’ lại để ý đến cách xưng hô như vậy.

Trong lòng Tô Duyệt cảm thấy cực kì rối rắm, cuối cùng nói với người đàn ông đang bận rộn trong phòng bếp: “Ừm....Tôi muốn thương lượng với anh một chuyện!”

“Nói.”

“Tôi có thể.....Vẫn gọi anh là anh Ninh như cũ không?” Tô Duyệt nhỏ giọng nói.

Anh là ‘GAY’, nhưng xu hướng giới tính của cô rất bình thường, nếu như ngày nào cũng gọi một người ‘GAY’ là “Ông xã”, Tô Duyệt sợ rằng mình sẽ coi anh là người đàn ông của mình mất.

Cho nên, cô nhận thấy yêu cầu này hết sức hợp lý, nghĩ vậy trong lòng cũng thấy tự tin hơn, thế nhưng khi ánh mắt Ninh Duệ Thần vừa quét tới, Tô Duyệt lập tức nhụt chí.

“Em muốn ra ngoài ngoại tình à?” Trong giọng nói tích tụ đầy sự lạnh lẽo.

“Không có!” Tô Duyệt lập tức phản bác.

“Anh không cảm thấy nếu tôi gọi anh như vậy thì rất dễ khiến anh Thảm hiểu lầm sao? Nếu như chuyện này mà khiến hai người hiểu lầm thì không tốt đâu!” Tô Duyệt tỏ ra mình chỉ vì lo lắng cho anh mà kiên nhẫn khuyên can.

Sắc mặt người nào đó vốn đã tốt hơn được một chút, nhưng khi nghe đến chuyện này lập tức cảm thấy bầu trời giăng đầy mây đen: “Không cần!”

“Nhưng mà....Tôi và anh gọi nhau như vậy thật sự rất kì cục!”

“Gọi riết cũng sẽ thành thói quen thôi!” Vẫn là giọng điệu không cho phép thương lượng.

Tô Duyệt cắn môi, mở to đôi mắt long lanh nhìn Ninh Duệ Thần, như như đầm nước xuân muốn hòa tan lòng người: “Anh là ‘GAY’, dù cho có gọi anh như thế nào thì anh cũng đâu mất mát gì, nhưng mà anh cũng phải suy nghĩ cho tôi một chút chứ!”

Ninh Duệ Thần nhìn dáng vẻ uất ức của Tô Duyệt, trong lòng không khỏi thở dài, aizz, đầu đuôi cũng tại anh dùng cái cơ này, xem ra nó sớm đã ăn sâu bén rễ ở trong lòng cô rồi, cho dù có ‘làm thật’ cô đi nữa, cũng không thể nào thay đổi được cái suy nghĩ này trong đầu cô.

Xoay người lại, lấy cái muôi màu bạc chậm rãi khuấy thức ăn trong nồi: “Được rồi, cho phép em ở nhà thì không gọi như vậy, nhưng ở trước mặt người ngoài, em phải gọi anh là ‘ông xã!’” Nếu không những tên đàn ông bên ngoài luôn rình mò ngấp nghé cô, việc đó đối với anh mà nói thật quá nguy hiểm.

“Vâng, vậy cũng được!” Tô Duyệt vui vẻ đáp, có thể chiếm được một chút xú quyền lợi ỉn nên cảm thấy rất vui vẻ.

“Anh Ninh, trưa nay chúng ta ăn gì?”

“Anh Ninh, anh làm cháo yến mạch sữa tươi thơm quá!”

“Anh Ninh, có phải anh rất thường hay nấu cơm không?”

“...”

Vừa mới nhận được đặc quyền, Tô Duyệt lập tức như một đứa bé nói liến thoắng không ngừng. Sắc mặt Ninh Duệ Thần thì càng trở nên khó coi, cái muôi màu bạc trong tay anh đã bị anh vịn đến cong queo. Nghiêng đầu nhìn sang cái miệng nhỏ nhắn đang nói không ngừng nghỉ, đột nhiên anh sai bước đi về phía cô, vòng tay cầm muôi qua cổ cô, áp môi mình lên môi cô hôn tới tấp.

Nụ hôn này mang theo tính chất của sự trừng phạt, nụ hôn đến bất ngờ như mây dày bao phủ, nụ hôn ấy nhất thời khiến cho Tô Duyệt như mất đi cả lý trí.

Nếu như nói lần trước là nụ hôn ấm áp, vậy nụ hôn này tượng trưng cho điều gì?

Cho đến khi Tô Duyệt không thể thở được nữa, Ninh Duệ Thần mới thả cô ra, thỏa mãn cười một tiếng, không thèm giải thích lấy một câu đã đi thẳng vào nhà bếp.

Tô Duyệt sững sờ ngồi im nhớ lại mùi vị của nụ hôn kia, rất ngang tàng...nhưng cũng rất tuyệt.

“Ném thử xem mùi vị thế nào!” Ninh Duệ Thần bưng bát cháo yến mạch sữa tươi đã làm xong đưa cho Tô Duyệt, qua giọng nói có thể thấy được tâm trạng của anh lúc này đang rất tốt.

Tô Duyệt cầm thìa múc một miếng cho vào miệng, mùi sữa thơm nồng nhanh chóng lan ra trong miệng của cô, rất thơm rất mềm, đây chính là món ăn ngon nhất mà cô đã từng ăn trong vòng một năm trở lại đây.

“Chúng ta đi chọn đồ gia dụng đi, trong nhà chẳng có gì cả, cũng nên bỏ chút thời gian để trang trí ngôi nhà của chúng ta chứ” Ninh Duệ Thần dùng giọng điệu thương lượng nói với Tô Duyệt, nhưng khi nói tới ba chữ “nhà chúng ta” thì cổ tình nhún mạnh.

Dĩ nhiên anh đã vứt đi ghế sofa....và đã bỏ hết đồ đạc trong nhà.

“Được!” Tô Duyệt gật đầu, cũng không chú ý tới chi tiết nhỏ này, dĩ nhiên, chủ yếu bởi sự chú ý hiện tại của cô đã được đặt hết lên món cháo yến mạch kia rồi.

Kể từ sau khi Triệu Tuyết Nhu đi, việc ăn cơm của ba người nhà cô trở thành một vấn đề rất rất lớn. Tô Duyệt thử nấu một lần, kết quả khiến nồi canh xương biến thành nồi lẩu thập cẩm. Tô Đông Thần giễu cợt Tô Duyệt cũng chủ động xin đi giặt giặc, kết quả là làm cho phòng bếp cháy rụi. Cuối cùng chỉ đành phải thuê người giúp việc làm theo giờ, nhưng mùi vị nấu ra chỉ có thể coi là tạm được.

Đôi mắt tròn xoe đảo quanh một vòng, Tô Duyệt lưu luyến đặt thìa xuống, ra vẻ đáng thương nhìn Ninh Duệ Thần, “Anh Ninh, sau này anh có thể dạy tôi nấu cơm không?”

Ninh Duệ Thần hếch mày, “Muốn ăn thì để anh làm cho, em không cần phải học gì hết!”

Nếu như học xong mà cô đi nấu cho người khác ăn, vậy không phải anh đã thiệt hại lớn rồi sao?

Ninh Duệ Thần từ trước đến giờ chưa từng làm chuyện gì lỗ vốn, một khi có bất kỳ khả năng nào dẫn đến nguy hiểm, anh lập tức sẽ bóp chết nó ngay từ trong trứng nước.

“Nhưng tôi muốn làm cho người nhà ăn, ông nội đã lớn tuổi, không ăn được những thức ăn quá mặn và quá nhiều dầu mỡ. Người giúp việc đương nhiên không thể tỉ mỉ như vậy, anh Ninh, anh dạy cho tôi được không?”

Ninh Duệ Thần nhú nhú mày: “Vậy gọi anh là ông xã đi!”

“...Ông xã.”

42. Chương 42: Dây Dưa Không Dứt

“Em ăn xong chúng ta đi siêu thị mua đồ về nấu ăn, buổi trưa anh sẽ dạy em nấu canh xương.” Ninh Duệ Thần cười rất ngọt ngào, như thể anh rất vui sướng với cách gọi của Tô Duyệt.

“Được.” Sau khi nhận được đáp án mình muốn, cô tiếp tục vui đầu ăn cháo yến mạch sữa tươi, cũng chẳng có chút nữ tính nào mà chép miệng chép chép. Chỉ trong vài giây, cô đã giải quyết sạch sẽ toàn bộ.

“Còn nữa không?” Tô Duyệt ngược mặt lên, quơ quơ cái chén trống không nhìn Ninh Duệ Thần hỏi.

“Hết rồi, thích ăn thì lần sau anh làm cho em ăn, muốn học nấu ăn thì nhanh đi thay quần áo đi.” Ninh Duệ Thần cười nói, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Tô Duyệt, đẩy cô vào trong phòng ngủ.

Trong siêu thị, Ninh Duệ Thần đẩy xe đẩy nhỏ, Tô Duyệt hết nhìn đông lại đến nhìn tây, chỉ cần thấy món nào ngon là bỏ hết vào trong xe đẩy, nếu trong nhà có chồng biết nấu ăn, không vận dụng hết cỡ chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Một lát sau, trong xe đẩy chất đống đồ ăn nào là hoa quả, nào là đồ ăn vặt...lính khinh đủ món thứ gì cũng có, chất cao thành đống. Ninh Duệ Thần bắt đắc dĩ cười cười, không ngờ cô gái này nhỏ nhắn như thế lại là cái túi ăn vặt danh xứng với thực như thế.

Sau khi lượn trong siêu thị xong, Ninh Duệ Thần và Tô Duyệt cùng nhau đi dạo. Một người đàn ông cao to vạm vỡ, ăn mặc quần áo đắt tiền lại ôm đầy đồ ăn vặt y hệt như một đứa bé, khó tránh khỏi dẫn tới rất nhiều ánh mắt tò mò.

“Anh Ninh, hay là để tôi cầm cho.” Tô Duyệt nhỏ giọng nói, dù sao những thứ này đều là do cô chọn, để anh ôm như vậy thật sự không thích hợp.

“Không sao, ông xã làm nhân công khuân vác cho bà xã là chuyện rất hiển nhiên, không cần phải ngại.” Ninh Duệ Thần cười nói với Tô Duyệt.

Bị Ninh Duệ Thần trêu chọc, mặt của Tô Duyệt bỗng đỏ bừng lên, nghiêng đầu nhìn về hướng khác, thế nhưng khi nhìn tới rồi lại không dời mắt được.

Trước mặt là một cửa hàng chuyên bán đồ chơi trẻ em bằng vải lông nhung. Trong tủ kính trưng bày có một chú Doremon cao hơn 60cm đang nhìn Tô Duyệt. Tô Duyệt vô thức bước lên phía trước, khoảng cách thu hẹp lại gần với chú Doremon kia thêm một chút.

Từ nhỏ cô đã yêu thích những đồ chơi trẻ em bằng vải lông nhung này. Ông nội cũng mua cho cô rất nhiều, nhưng vẫn không sửa được cái tật hề thấy là bị kích thích muốn mua ngay lập tức.

“Thích không?” Ninh Duệ Thần đứng ở bên cạnh cô, nhìn vào ánh mắt si mê của cô, khóe miệng nở nụ cười cứng chiu.

Ánh mắt Tô Duyệt lập tức sáng bừng lên, nhưng vừa nhìn đến giá tiền thì ỉu xiu, lắc lắc đầu nói, “Không thích.”

Hiện giờ cô không mang theo tiền, cô không muốn để Ninh Duệ Thần phải chịu tổn kém.

“Không thích vậy sao đứng nhìn mê mẩn như vậy?” Ninh Duệ Thần cười nói, “Bé ngốc, em không có tiền thì nói anh có thể cho em mượn tiền, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Lúc này Tô Duyệt mới quay đầu nhìn sang Ninh Duệ Thần, chiếc xe kia cô đã từng suy đoán là của Thẩm Tuấn Ngạn tặng cho anh. Nhưng nhìn Ninh Duệ Thần không giống với hạng người thích ăn cơm chùa, hạng người ăn cơm chùa bình thường tiêu tiền chưa bao giờ sòng phẳng như vậy.

“Có phải ngoài làm luật sư ra, anh còn có thân phận nào khác nữa đúng không?” Tô Duyệt cau mày, dựa vào trực giác của mình hỏi.

Đôi mắt thâm thúy nhuốm lên ý cười vui vẻ, “Sao lại hỏi vậy?”

“Không biết, chỉ là cảm thấy vậy thôi.” Tô Duyệt lẩm bẩm nói, đột nhiên vỗ vỗ vai Ninh Duệ Thần, nở nụ cười rất chi là gian trá, “Anh Ninh, vậy anh giúp tôi mua nó trước nhé?”

Đối mặt với người vợ không hề biết khách sáo với mình là gì này. Ninh Duệ Thần trêu chọc nói: “Nhưng anh lại không thích, không muốn mua.”

Thấy Tô Duyệt nổi cáu, Ninh Duệ Thần lại nói, “Thật ra thì, chỉ cần ai đó làm nũng một chút, là anh sẽ mềm lòng ngay.”

Tô Duyệt trừng mắt liếc anh một cái, trong lòng oán thầm nói, người đàn ông này không phải là Gay ư, tại sao còn có hứng thú về phương diện này?

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng liếc nhìn món đồ mà mình yêu thích, Tô Duyệt cắn răng đi tới kéo cánh tay Ninh Duệ Thần, nũng nịu nói, “Ông xã, em thích con Doraemon này lắm, bắt nó đem về nhà của hai chúng ta đi, được không?”

Giọng nói mềm mại, hơn nữa cộng thêm đôi mắt tròn xoe long lanh ánh nước, cho dù muốn anh đem toàn bộ thể giới này đặt ở trước mặt cô, anh cũng sẽ không hối tiếc.

“Vợ thích là được rồi.” Ninh Duệ Thần mỉm cười nói, “Ngoan, em đứng đây đợi anh, anh sẽ vào mua cho em.”

“Ừm.” Tô Duyệt gật đầu một cái, hai mắt tiếp tục nhìn chăm chăm vào chú Doraemon kia.

“Chị họ, không ngờ phương thức chị lấy lòng đàn ông, chính là như vậy, có thời gian em gái nhất định sẽ theo chị họ học hỏi một phen đó.” Lời nói cay nghiệt bỗng vang lên sau lưng Tô Duyệt, Tô Duyệt xoay người lại thì nhìn thấy Thẩm Gia Dũng đang diu diu Tô Thiển Tuyết bụng hơi nhô lên đang đi chậm chậm về phía cô.

Lại là hai người này.

Đối mặt với hai người bọn họ, Tô Duyệt chỉ cảm thấy mệt mỏi rã rời, một cô gái họ cũng sống chung nhiều năm, một người đàn ông cô đã từng yêu sâu sắc. Mặc kệ bọn họ đã làm gì với cô, cô đều không muốn dây dưa nhiều với bọn họ. Dây dưa càng nhiều, cô càng thêm mệt mỏi.

Vậy mà Tô Thiển Tuyết lại nhiều lần không buông tha cho cô. Sự im lặng của cô chỉ càng khiến cho Tô Thiển Tuyết càng thêm phách lối.

Giấu đi cảm xúc chán ghét vào lòng, cô nhìn thoáng qua sắc mặt khó coi của Thẩm Gia Dũng, “Thiển Tuyết, cô không cần phải khiếm tốn đâu, thật ra cô lợi hại hơn tôi rất nhiều. Cô có thể âm thầm lặng lẽ cướp bần

trau sau lưng người khác, làm kẻ thứ ba suốt thời gian lâu như vậy, ‘ăn cơm trước kẻng’ để mong muốn được trở thành vợ chính thức, loại bản lĩnh này thật khiến cho tôi bội phục.”

Tô Thiển Tuyết nghe xong tức giận nói không ra lời, cô ta không bao giờ ngờ rằng Tô Duyệt lại độc mồm độc miệng như thế. Theo sự hiểu biết của cô ta, mỗi khi đối mặt với sự khiêu khích của cô, Tô Duyệt luôn luôn giữ im lặng. Vậy mà hôm nay, chị ta lại giờ móng vuốt mèo ra. Tuy nhiên, cô ta lại cảm thấy hoảng sợ bởi điều mình vừa phát hiện.

Thẩm Gia Dũng ở bên cạnh sắc mặt cũng tái đi, giống như có vô số gai nhọn đang châm chích vào trái tim anh ta. Lời nói của Tô Duyệt lọt vào tai, anh ta lại cho rằng cô đang trách móc anh, trách anh phản bội tình yêu của bọn họ.

Nhưng Thẩm Gia Dũng lại cảm nhận được một chút ngọt ngào bên trong niềm chua xót. Sở dĩ trách anh là vì trong lòng cô còn có anh, nếu không còn yêu thì sao còn nhớ đến chuyện này chứ.

Tô Duyệt hoàn toàn không biết Thẩm Gia Dũng đã hiểu lầm lời nói của cô, chẳng qua cô chỉ không muốn tiếp tục nhường nhịn Tô Thiển Tuyết, nếu để cho cô ta biết khó mà lui, như vậy về sau Tô Thiển Tuyết sẽ không tiếp tục dây dưa với cô nữa.

Thế nhưng Tô Duyệt lại không biết, ở trong lòng Tô Thiển Tuyết căn bản không hề có bốn chữ ‘từ bỏ ý định’ này!

Khi cô tận mắt nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông phong độ lịch lãm kia nhìn Tô Duyệt bằng ánh mắt yêu thương chiều chuộng thì lòng cô đã bắt đầu ghen ăn tức ở! Cô bị ép phải kết hôn với Thẩm Gia Dũng, bị ép phải thừa nhận toàn bộ nỗi đau khổ này. Còn Tô Duyệt, lại vui vẻ nói chuyện yêu đương với người đàn ông xuất sắc như thế, bảo sao cô dễ dàng tha thứ được chứ!

Hiện tại, cô phải bày ra dáng vẻ ân ái với Thẩm Gia Dũng ở trước mặt người khác, cô muốn cho tất cả mọi người nhìn thấy cô rất hạnh phúc, cho dù Lâm Tuyết Mai chê cười cô và Thẩm Gia Dũng, cô cũng không thể không tươi cười chào đón.

Nhưng nào có ai biết, ở trước mặt người khác cô cười tươi rộ bao nhiêu thì trong lòng cô lại đau khổ bấy nhiêu!

Nếu không thể dốc hết sức lợi dụng người đàn ông này đối phó với Tô Duyệt, vậy thì thật quá có lỗi với bản thân rồi!

Trong mắt Tô Thiển Tuyết thoáng hiện lên một tia nham hiểm, cô đột nhiên tiến lên một bước rồi đột nhiên nắm lấy tay Tô Duyệt, trong đôi mắt hoa đào ẩn chứa ánh sáng lung linh, giọng nói lạnh lạnh cao vút, muốn dùng nó để đảm bảo có thể thu hút được sự chú ý của mọi người xung quanh, nhìn Tô Duyệt đáng thương nói, “Chị họ, tất cả đều là em sai, nhưng gạo đã nấu thành cơm rồi, chị hãy tha thứ cho em đi có được không?”

43. Chương 43: Muốn Làm Khó Vợ Tôi?

Tô Duyệt im lặng không lên tiếng, hành động của Tô Thiển Tuyết rất bất thường, trong chuyện này nhất định có ẩn ý.

Cô ta nắm chặt tay của cô, nhưng cách nắm rất lạ, giống như....

Không hay rồi!

Tô Duyệt đang định rút tay ra, Tô Thiển Tuyết nhếch miệng nở nụ cười quỷ dị, chị họ, đến cuối cùng chị vẫn không phải đối thủ của tôi đâu!

Trong nháy mắt, Tô Thiển Tuyết đột nhiên trở tay bắt lấy tay Tô Duyệt ấn lên bụng mình, còn bản thân thì thuận theo cái đẩy đó bất ngờ ngã nhào xuống, tất cả những động tác đó diễn ra rất nhanh.

Ngay cả Thẩm Gia Dũng ở bên cạnh cũng không nhìn thấy rõ!

“Chị họ, chị thật độc ác!” Tô Thiến Tuyết ôm bụng mình, cắn chặt môi đến nỗi khiến nó trở nên tái nhợt: “Em biết em và Gia Dũng rất có lỗi với chị, nhưng đứa bé này vô tội, chẳng lẽ chị không thể bỏ qua cho nó sao?”

Lúc này là giờ cao điểm người qua kẻ lại mỗi lúc một đông hơn, hơn nữa Tô Thiến Tuyết cố tình nói to, chỉ trong một thời gian ngắn đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Thẩm Gia Dũng vội vàng đi tới, đỡ Tô Thiến Tuyết dậy, nhỏ giọng nói: “Thiến Tuyết, chúng ta đi thôi!”

Tô Thiến Tuyết hất tay Thẩm Gia Dũng ra, mắt trừng lên giận dữ nhìn anh ta, khiến Thẩm Gia Dũng không thể làm gì khác hơn đành rút tay về, ngơ ngác nhìn Tô Thiến Tuyết ở bên cạnh.

Hôm nay trong lòng anh ta cũng biết rằng Tô Thiến Tuyết đang cố tình diễn kịch làm như Tô Duyệt đang đẩy cô ta. Thấy Tô Duyệt đứng lặng thinh một mình nơi đó bị mọi người chỉ trích mà không ai che chở, trong mắt Thẩm Gia Dũng thoáng qua tình cảm yêu thương, vậy mà anh chẳng thể làm gì được cho cô cả.

“Chị họ, chúng ta sống cùng nhau nhiều năm như vậy, những gì tốt đẹp của em cũng đều bị chị chiếm hết, vậy mà hôm nay, chị lại vì anh ấy chọn em mà muốn hại chết đứa bé này sao?”

“Nếu chị vẫn còn yêu anh ấy, em tình nguyện rút lui, chỉ xin chị đừng hận em nữa, đừng làm hại con của em!” Tô Thiến Tuyết than thở khóc lóc, đôi mắt hoa đào xinh đẹp giờ phút này đỏ đẫm nước mắt khiến mọi người không khỏi xúc động.

“Còn trẻ mà sao lại ác độc như vậy chứ? Đến cả đứa trẻ vô tội cũng không tha nữa à!”

“Đúng vậy, cô gái này, cô phải có lòng khoan dung chứ!”

“...”

Tô Thiến Tuyết nhếch môi kín đáo nở nụ cười lạnh, mặc dù cô ta cố ý bị ngã, thoát nhìn có vẻ rất nghiêm trọng nhưng trên thực tế thì không có gì đáng ngại cả, quan trọng nhất là có thể nhìn thấy Tô Duyệt bị người ta sỉ nhục cười nhạo là điều khiến cô ta cảm thấy vui sướng nhất.

Tô Duyệt đứng đó nhìn thấy mọi người càng lúc càng vây quanh mình nhiều hơn, nhìn bọn họ chỉ trở phê phán mình, nhìn vô số cái miệng đang khép khép mở mở đua nhau không ngừng nhục mạ cô, tất cả nỗi nhẫn nhục hóa thành nụ cười lạnh. Đám người kia, sao bọn họ có thể nói cô như vậy? Bọn họ không hiểu đã có chuyện gì xảy ra sao? Sao những người đó có thể tin tưởng ngay những gì mình vừa thấy?

Có lúc, người luôn tỏ ra nhu nhược nhất mới là người có tâm địa độc ác nhất.

Tô Duyệt không nói một lời, cô biết, lúc này dù mình có nói điều gì thì cũng sẽ bị người khác nói là ngụy biện, trong lòng bọn họ đã sớm nghiêng về Tô Thiến Tuyết – người mà họ nghĩ là kẻ yếu rồi!

Nhưng cô vẫn không hiểu, Thẩm Gia Dũng đã là người đàn ông của cô ta, vì sao cô ta còn phải làm khó cô nhiều lần vậy?

“Bà xã!” Tiếng gọi dịu dàng êm ái như làn gió xuân thổi tới xua tan tất cả những mệt mỏi trong cô. Đám đông ào ào như lũ bão chỉ thoáng chốc đã hóa thành ảo ảnh, cô quay người lại thì nhìn thấy anh.

“Bà xã, anh xin lỗi đã đến chậm!” Ninh Duệ Thần bước từng bước đến chỗ Tô Duyệt, đám người đang đứng thành vòng tròn nhìn người đàn ông vừa lên tiếng, trong tay anh ta đang ôm một chú Doremon rất lớn, bởi vì quá lớn nên chỉ có thể vác lên người, tay còn lại thì cầm một đồng túi lớn của siêu thị, ba bốn hộp khoai tây chiên vì quá dài mà lộ ra cả bên ngoài, dáng vẻ xách đồ của anh ta trông rất buồn cười.

Thế nhưng, thần thái trên người anh toát lên một sức mạnh mà không ai có thể cưỡng lại được, mọi người đều ồ ạt tự giác tránh sang một bên nhường đường cho người đàn ông nhìn rất buồn cười này.

Ánh mắt Ninh Duệ Thần từ đầu chí cuối chỉ nhìn mỗi Tô Duyệt, như thể trong mắt anh không còn nhìn thấy điều gì khác, môi anh khẽ nhếch nhẹ mỉm cười. Tô Duyệt lẳng lặng nhìn anh, đôi môi cũng bất giác nhếch lên cười theo.

Nhận lấy mấy túi đồ trên tay anh, ôm trước ngực, anh kéo cô vào vòng tay mình, bao bọc cô như tàng dù che chắn bảo vệ, không để cô phải chịu thêm bất kỳ sự tổn thương nào nữa.

“Bà xã, chúng ta về nhà thôi!”

“Dạ.”

Tô Thiến Tuyết nhìn người đàn ông đột nhiên xông vào này, trong đầu bỗng nhớ lại hình như cũng có lần anh ta đã từng giúp Tô Duyệt thoát khỏi hiểm cảnh như vậy, trong lòng càng thêm ghen ghét, không biết mượn lá gan của ai, đột nhiên hét to: “Anh Ninh, anh có biết người phụ nữ mà anh muốn che chở độc ác như thế nào không? Anh có biết thật ra chị ta chỉ lợi dụng anh thôi chứ chẳng hề yêu anh không?”

Bóng người đang định rời đi đột nhiên dừng lại, Ninh Duệ Thần quay đầu liếc nhìn Tô Thiến Tuyết đang ồn ào kên kiệu kia. Chỉ một cái liếc mắt thôi đã khiến toàn thân Tô Thiến Tuyết chấn động, lập tức ngậm miệng lại.

“Cô ấy ác độc? Sợ rằng còn chưa bằng một vạn phần của cô đâu, cho dù cô ấy không yêu tôi, tôi vẫn sẽ luôn ở bên cạnh cô ấy. Một ngày nào đó, cô ấy sẽ biết, trên đời này ai mới là người thích hợp với cô ấy nhất!”

Từng lời Ninh Duệ Thần nói mang theo tình cảm rất chân thành, ánh mắt khi nhìn Tô Duyệt cũng trở nên nhu hòa hơn, sợ rằng cho dù là hồ băng cũng sẽ bị hòa tan trong ánh mắt ấy.

Tô Thiến Tuyết đã ghen tỵ đến phát rồ, người đàn ông nhu vậy sao lại đứng bên cạnh Tô Duyệt?

“Anh đối tốt với chị ta như vậy, chỉ sợ đến cuối cùng chị ta cũng sẽ bỏ anh mà đi thôi!” Giọng nói bén nhọn lại một lần nữa xuyên thấu màng nhĩ của người khác, Tô Thiến Tuyết cũng không để ý đến người khác nhìn cô ta ra sao, lúc này cô ta chỉ nghĩ làm thế nào để chia rẽ hai người này.

“Chị ta sắp kết hôn đấy, anh có biết không?” Tô Thiến Tuyết nở nụ cười nham hiểm, còn Thẩm Gia Dững thì trong mắt thoáng qua vẻ bàng hoàng, ngơ ngác đứng nhìn Tô Duyệt.

“Lần trước chị ta còn đi chọn nhẫn kim cương để chuẩn bị kết hôn, chị họ, em nói đúng chứ?” Tô Thiến Tuyết khiêu khích nhìn Tô Duyệt.

Trong suy nghĩ của cô ta, lần trước Tô Duyệt nói mình sắp kết hôn chẳng qua chỉ là để giữ thể diện, cho dù có kết hôn thì chị ta cũng sẽ không kết hôn với Ninh Duệ Thần. Bởi vì, dù xét về địa vị thân phận hay chữ chỉ hành xử từ vẻ ngoài, Ninh Duệ Thần đều có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, sao anh ta có thể lấy một người phụ nữ như vậy?

Hôm nay năm lần bảy lượt giúp Tô Duyệt cũng chỉ vì muốn chơi đùa với chị ta một chút thôi!

Trên môi Ninh Duệ Thần thoáng qua nụ cười giễu cợt, nhìn Tô Thiến Tuyết với vẻ mặt thương hại.

“Vậy cô có muốn biết đối tượng kết hôn của cô ấy là ai không?”

44. Chương 44: Vị Khách Không Mời Mà Đến

“Làm sao tôi biết được?” Tô Thiến Tuyết cau mày, nhưng trong lòng trong lòng đã đứng ngồi không yên.

“Người kết hôn với cô ấy, là tôi.” Ninh Duệ Thần nhả ra từng chữ một, lấy luôn giấy hôn thú ra, “Cô Tô, có cần tìm một chuyên gia giám định đến kiểm tra giấy chứng nhận này là thật hay giả không?”

“Không, không thể nào!” Tô Thiến Tuyết điên cuồng gào lên, bất kể như thế nào cô cũng không tin, người đàn ông cao quý lịch lãm như thế sao có thể bằng lòng cưới Tô Duyệt làm vợ chứ?

Thẩm Gia Dững nhìn Tô Duyệt với vẻ mặt phức tạp, còn Tô Duyệt thì đang vui đầu vào ngực Ninh Duệ Thần, không muốn nán lại chỗ này thêm giây phút nào nữa.

Ninh Duệ Thần mặc kệ Tô Thiến Tuyết đang ở phía sau, cứ thế bao bọc Tô Duyệt trong vòng tay mình, ngăn cản ánh mắt của mọi người chung quanh, rảo bước đi về hướng chiếc Porsche.

Nhìn hai người họ nhanh chân rời đi, móng tay dài bị Tô Thiến Tuyết cuộn lại bấm sâu vào lòng bàn tay của mình. Thế nhưng, cô lại không hề cảm thấy đau đớn chút nào. Đôi mắt hoa đào lấp ló cứ thế mà nhìn chằm chằm vào bóng dáng hai người rời đi, cô liên tục lắc đầu, miệng không ngừng tự nhủ: “Không.... Không đâu....”

Toàn bộ mưu kế cô dày công sắp đặt đều vì muốn đánh bại Tô Duyệt, cũng để có một ngày cô sẽ sống hạnh phúc hơn Tô Duyệt!

Nhưng kết quả cuối cùng thì sao đây?

Mình phải giả vờ gã đàn ông vô dụng, còn Tô Duyệt cô ta thì ngày nào cũng được hưởng thụ sự che chở của một người đàn ông hoàn mỹ như thế? Cô nỗ lực lâu như vậy, lại nhận được một kết cục thế này. Ông trời ơi, ông đang đùa giỡn với tôi hay sao?

“Ha ha ha ha....Không thể, không thể nào!” Tô Thiển Tuyết đột nhiên cười ha hả, cô ngửa đầu lên nhưng nước mắt vẫn chảy xuống. Mặc kệ bao ánh mắt của mọi người quanh, cô vừa bước đi vừa không ngừng lăm lăm lập lại câu nói đó.

Thẩm Gia Dững tiến lên đỡ lấy cô, Tô Thiển Tuyết hung hăng trừng mắt, dữ tợn đẩy anh ta ra, “Cút ngay, anh là một gã đàn ông vô dụng!”

Không ngờ Tô Thiển Tuyết lại làm như vậy, Thẩm Gia Dững chật vật ngã nhào trên đất. Mọi người chung quanh nhìn thấy trò khôi hài này thì dần dần hiểu ra mọi chuyện. Nhớ lại ban nãy mình còn giúp cô ta trách móc cô gái kia, trong lòng càng thêm tức giận, làm một trận như pháo nổ xong mới rời đi.

Đám người chen chúc dần dần tản đi, Thẩm Gia Dững nhìn bóng dáng Tô Thiển Tuyết rời đi thì tự giễu cười một tiếng. Thái độ của Tô Thiển Tuyết đối với anh, trong lòng anh hiểu rõ, ngoài mặt thì tỏ ra rất ân ái hạnh phúc, nhưng sau lưng thì trách anh vô dụng. Khắp nơi trên lưng anh, chỗ nào cũng có dấu vết cào véo do Tô Thiển Tuyết để lại khi cô ta bất mãn tức giận.

Rồi hôm nay, nhìn thấy bên cạnh Tô Duyệt có một người đàn ông ưu tú như thế, chắc hẳn trong lòng rất oán hận, cho nên mới bất chấp tất cả mà trở mặt với mình.

Nhếch môi nở nụ cười khổ, viên mắt thậm chí đã ướt ướt, Thẩm Gia Dững đứng lên phủi bụi trên người rồi cũng bỏ đi.

Bên trong xe

“Anh Ninh, thật xin lỗi, tôi đã lợi dụng anh.” Tô Duyệt nhỏ giọng nói, ban nãy lúc bị Tô Thiển Tuyết hăm hại, sợ dĩ cô không nói lời nào là vì trong tiềm thức của cô đã nói cho cô biết, người đàn ông này nhất định sẽ bảo vệ cô, sẽ khiến cho Tô Thiển Tuyết á khẩu không trả lời được.

“Tại sao lại nói lợi dụng?” Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt nói: “Em là vợ anh, bảo vệ anh là trách nhiệm của anh.”

Từng chữ từng chữ hùng hồn vang lên, Tô Duyệt nhìn người đàn ông trước mắt, trong thoáng chốc bỗng nhiên không biết nên nói gì.

“Em thích xem nhẫn sao?” Ninh Duệ Thần đột nhiên hỏi.

Tô Duyệt ngẩn người, sau đó lắc lắc đầu. Ngày ấy cô vừa đi vào thì bị hai mẹ con Tô Thiển Tuyết cản lại, căn bản chưa xem kỹ mấy chiếc nhẫn kia.

“Vậy thì đeo cái này trước đi.” Ninh Duệ Thần lấy từ trong túi ra một cái hộp màu xanh đậm, sau đó mở ra, bên trong là hai chiếc nhẫn kim cương đang lấp lánh nằm trong đó.

Kiểu dáng của chiếc nhẫn cũng không tính là đặc biệt, kim cương khảm trên nhẫn cũng không phải là rất lớn. Thế nhưng Tô Duyệt lại vô cùng kinh hãi, cô thật sự không ngờ rằng Ninh Duệ Thần sẽ đưa cho cô vật này.

“Anh Ninh...”

“Đây là nhẫn anh đã chuẩn bị sẵn lúc trước, nhưng thấy nó quá bình thường sợ em không thích, nên mới muốn để em tự mình chọn. Nếu giờ vẫn chưa tìm được chiếc nhẫn nào ưng ý thì đeo cái này trước đi.” Ninh Duệ Thần lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp chậm chậm đeo vào ngón áp út bên tay phải của Tô Duyệt. Mà điều khiến anh thật sự không ngờ chính là, tay mình lại đang run lên.

Bao nhiêu năm qua, đôi tay này thao túng giới thương mại, giới chính trị thậm chí là số mệnh của vô số người. Nhưng hôm nay, lại vì đeo nhẫn mà phát run.

Đôi nhẫn này là anh mua trong một cửa hàng miễn thuế ở sân bay nước Mỹ, sợ dĩ bị thôi thúc mua nó là do một câu nói của cô bán hàng đã làm cảm động đến trái tim anh.

Chiếc nhẫn này vốn chỉ là một món trang sức, nhưng thời điểm tìm được ngón tay thuộc về nó mới là đẹp nhất. Thưa anh, hãy mang theo nó đi tìm một nửa kia của anh đi.

Vì thế, anh mang theo nó quay về nước, sau đó gặp được Tô Duyệt.

Tô Duyệt nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay mà không khỏi giật mình. Hôm nay, cô thật sự đã trở thành phụ nữ có chồng rồi.

Trời ơi, hơn nữa người chồng đó còn là GAY!

Lúc này anh lại đang sưng người ra, có phải anh đang suy nghĩ, chiếc nhẫn này nếu đeo trên tay Thẩm Tuấn Ngạn thì hay biết mấy không?

Hơn nữa, tại sao anh lại mang theo giấy hôn thú bên người?

“Đến lượt em rồi.” Giọng nói dịu dàng cắt đứt suy nghĩ lung tung của Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần trình trọng đưa cái hộp cho Tô Duyệt. Tô Duyệt chớp chớp mắt, nhanh chóng lấy chiếc nhẫn trong hộp ra đeo vào tay Ninh Duệ Thần, tất cả động tác làm liền một mạch, thậm chí Ninh Duệ Thần cũng không phản ứng kịp!

“Không nghiêm túc chút nào.” Mày kiếm giường lên rồi nhú lại như muốn dính vào nhau, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn, đại luật sư ninh bất mãn lắm lắm kháng nghị.

Tô Duyệt giận dữ vươn tay ra làm bộ muốn tháo chiếc nhẫn trên tay Ninh Duệ Thần xuống, “vậy giúp anh mang lại lần nữa nhé.”

“Không cần!” Không đợi cho Tô Duyệt có phản ứng, Ninh Duệ Thần đã vỗ một cái vào tay Tô Duyệt. Khởi động xe, lập tức chạy về phương hướng nhà của hai người, trên môi lại nở nụ cười vô cùng hạnh phúc.

Tô Duyệt cũng lười để ý đến ông chồng lúc nắng lúc mưa này. Tính tình của anh, cô không nắm bắt được.

“Hôm nay em mệt rồi, để cơm anh làm cho, em hãy nghỉ ngơi cho khoẻ đi.” Ninh Duệ Thần vuốt vuốt tóc của Tô Duyệt, nghĩ đến chuyện không vui vừa mới xảy ra, vì vậy nên quan tâm nói.

“Cũng được, lần sau anh dạy tôi làm nhé.” Tô Duyệt gạt đầu một cái, lại may mắn được nhàn hạ thanh thoi.

Thật ra thì, mỗi lần nhìn thấy một đồng sườn heo kia thì cô đã không còn hứng thú để học nữa rồi.

“ừ.” Ninh Duệ Thần xách đồ ăn đi vào phòng bếp, còn Tô Duyệt thì làm ổ trên ghế sofa xem tivi.

Nhưng cô vừa mở tivi lên thì nghe thấy có người ấn chuông, đành phải mang dép vào đi mở cửa.

“Ai vậy?” Tô Duyệt thuận miệng hỏi, tay cũng đồng thời mở cửa ra.

Nhưng khi cửa được mở ra, lúc nhìn thấy người tới là ai, Tô Duyệt chỉ biết đứng đơ người.

Người tới chính là ... Thẩm Tuấn Ngạn!

45. Chương 45: Tư Thế Kỳ Quái

“Anh Thẩm.” Tô Duyệt đứng nhìn Thẩm Tuấn Ngạn đang đứng chết sững tại cửa mà nhất thời không biết nên nói gì.

Thẩm Tuấn Ngạn cũng giật mình nhìn cô gái trước mặt, rồi liếc nhìn biển số nhà, không sai mà, đây chính là nhà của Ninh Duệ Thần.

“Tiểu Duyệt, sao em lại ở đây?” Thẩm Tuấn Ngạn há to miệng, qua một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói của mình.

Mặc dù anh biết Ninh Duệ Thần muốn ‘cống’ em gái Tô về nhà, nhưng mà tốc độ này....không phải quá nhanh rồi sao?

Tô Duyệt nhìn bộ dạng ghen hòng trên trời của anh ta, nghi hoặc hỏi lại: “Em đã kết hôn với anh Ninh, chẳng lẽ anh không biết sao?”

Trong suy nghĩ của Tô Duyệt, nếu hai người này có ‘tu tình’, mà cô lại kết hôn với Ninh Duệ Thần, khẳng định Thẩm Tuấn Ngạn sẽ rất biết ơn cô.

Vậy mà, khi Thẩm Tuấn Ngạn nghe những lời này lại hiểu thành: Hai người là anh em tốt, chẳng lẽ đến chuyện lớn như thế mà Ninh Duệ Thần cũng không nói cho anh biết sao?

“À, ha ha, biết, biết chứ, xem anh hậu đậu chưa này, chuyện vậy mà cũng quên cho được?” Thẩm Tuấn Ngạn cười ha ha nói: “Ninh Duệ Thần có ở nhà không?”

“Anh ấy đang nấu cơm.” Tô Duyệt rót một ly nước đưa cho Thẩm Tuấn Ngạn: “Anh ngồi chơi tự nhiên nha!”

“Ừ.” Thẩm Tuấn Ngạn nhận lấy ly nước, nhưng mắt thì ngó nghiêng ngó dọc dò xét cơ thể Tô Duyệt. Mọi người đều nói phụ nữ sau khi kết hôn nơi đó đều trở nên lớn hơn, không biết công lực của Ninh Duệ Thần đã làm cho nơi đó của em gái Tô lớn lên được bao nhiêu nhỉ?

“Anh Thẩm....Anh đã vừa ý được người nào chưa?” Tô Duyệt cố gắng uyển chuyển tìm một lý do để bắt đầu câu chuyện. Hôm nay Ninh Duệ Thần cũng đã tìm được người chung trí hướng là cô, nếu vậy Thẩm Tuấn Ngạn cũng nên rước về một cô gái khác thì mới ổn thỏa đôi bên chứ.

“Vừa ý ai sao? Không có” Thẩm Tuấn Ngạn lắc lắc đầu, chỉ cho là cô đang quan tâm đến hôn nhân của mình, chứ không biết Tô Duyệt hỏi điều này là vì có ý khác.

Nhìn cô gái xinh xắn trước mặt, Thẩm Tuấn Ngạn nháy mắt với Tô Duyệt, bảo đảm giọng đủ nhỏ để người trong phòng bếp không nghe thấy hai người đang nói chuyện gì: “Tiểu Duyệt à, anh trai hỏi em một vấn đề, ừm.....phương diện kia của Ninh Duệ Thần thế nào hả?”

Phương diện kia? Tô Duyệt nhú nhú mày? Bọn họ không phải là ‘GAY’ sao? Nơi đó....đối với phụ nữ không phải sẽ không cứng nổi sao?

“Tiểu Duyệt, ai tới vậy?” Đầu bếp Ninh cầm vá canh lớn bước ra, đôi mắt thâm thúy sau khi nhìn thấy Thẩm Tuấn Ngạn thì lập tức bắt mắt nheo lại

Tô Duyệt dè dặt len lén liếc nhìn Ninh Duệ Thần, ah, sao trên mặt anh ấy chẳng có chút vui vẻ nào khi gặp người yêu? Ngược lại nhìn còn đau khổ như vậy? Ha ha, có phải ngại cô là kì đà cản mũi ở đây cản trở hai người không nhỉ?

“Đột nhiên em nhớ ra chị Lý bảo em sửa bản thảo mà em vẫn chưa làm, em phải đi làm đây, lúc nào có cơm thì gọi em nhé!” Tô Duyệt nhỏ giọng nói, như một làn khói vụt chạy vào phòng, trước khi đóng cửa lại còn không quên nói một câu: “Không thì anh giúp em mang cơm vào phòng cũng được.” Nói xong liền đóng rầm cửa lại.

Nhìn cô gái đã nhanh chân chạy trốn, trong mắt Ninh Duệ Thần thoáng qua sự cưng chiều, nhưng khi ánh mắt chuyển sang người đàn ông đối diện thì trên mặt không có chút vui sướng nào, bày ra bộ dáng không hoan nghênh, hơi lạnh giọng nói: “Sao cậu không rút ở chỗ kia của Trần Vân đi, đến nhà tôi làm gì?”

Nhìn người đàn ông trọng sắc khinh bạn trước mặt, Thẩm Tuấn Ngạn nhú mày nói: “Hãy da, thật đúng chuẩn là mẫu người có phụ nữ quên anh em, mà sao cưới vợ cũng không thêm báo anh em một tiếng?”

Đầu bếp Ninh không thèm để ý đến anh ta, cầm vá canh xoay người đi vào nhà bếp.

Nhưng Thẩm Tuấn Ngạn trời sinh ‘tính tình bà tám’ so có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, tay trái cặp vai Ninh Duệ Thần ghé đến gần bên tai anh, ra vẻ thần bí nói: “Cậu và vợ một đêm mấy lần?”

“Vỡ vãi!” Bờ môi mỏng nhả ra hai chữ, hất móng vuốt của Thẩm Tuấn Ngạn xuống khỏi vai mình, tiếp tục đi vào phòng bếp.

Thẩm Tuấn Ngạn nghĩ rằng, người anh em này vừa ít nói mà da mặt lại mỏng, càng thêm không chịu buông tha, bàn tay bị hắt xuống tiếp tục bám lấy cánh tay phải cường tráng của Ninh Duệ Thần. Dĩ nhiên đầu bếp Ninh cảm thấy bất mãn với anh chàng giai như đĩa này, lại lần nữa gỡ cánh tay của Thẩm Tuấn Ngạn ra. Thẩm Tuấn Ngạn vẫn chỉ chiết không buông tha, hai người giằng co lôi kéo, cộng thêm sức lực của Ninh Duệ Thần đương nhiên hơn hẳn chàng công tử bột Thẩm Tuấn Ngạn này. Chỉ một phút sơ ý, Thẩm Tuấn Ngạn bị trượt chân mất thăng bằng, không thể nghi ngờ là sắp sửa hôn mặt đất.

Ninh Duệ Thần thấy thế nhưng không hề có ý định ra tay giúp đỡ, theo ý anh, đây đều là Thẩm Tuấn Ngạn gieo gió gặt bão mà thôi.

Ôm suy nghĩ có chết thì cùng nhau chết, đột nhiên Thẩm Tuấn Ngạn bắt được chân của Ninh Duệ Thần, cục diện cuối cùng chính là hai người cùng nhau ngã xuống mặt đất...

Đúng vào lúc này... Cửa mở ra...

Tiếng hai vật nặng ầm ầm ngã xuống nền đất, Tô Duyệt vốn đang định đi vệ sinh, nghe tiếng động liền theo phản xạ nghiêng người nhìn lại, thì thấy hai người đang ôm nhau trong tư thế rất kỳ quái nằm trên mặt đất.

Đồng thời hai người họ cũng đang nhìn tới Tô Duyệt, cô muốn coi như không nhìn thấy gì cũng không được.

“Ồ, hai anh có thể coi như em không tồn tại đi nha...sàn nhà lạnh lắm, hai anh có muốn vào phòng không?” Tô Duyệt vừa nói vừa đi về phòng mình, thấy một màn như vậy, đã khiến cô quên mất luôn nhu cầu đang muốn đi vệ sinh của mình.

Đầu bếp Ninh đứng dậy với sắc mặt khó coi, thấy Thẩm Tuấn Ngạn bị mình đè cho bẹp dí chỉ hừ lạnh một tiếng rồi cầm vá canh đi vào nhà bếp.

Thẩm Tuấn Ngạn nằm dưới đất cảm thấy mình rất vô tội, chẳng qua chỉ muốn đến thăm anh em tốt của mình thôi, dĩ nhiên lý do chính chủ yếu vẫn là đến ăn trực, bởi vì tài nấu nướng của Ninh Duệ Thần mấy người bọn anh chỉ có thể ngưỡng mộ từ xa chứ không thể theo kịp, kết quả lại bị người nào đó không chào đón, thiệt là đau lòng.

Lúc ăn cơm, Ninh Duệ Thần gấp sườn vào bát Tô Duyệt, bát canh vốn rất nhiều sườn nháy mắt đã không còn gì nữa.

Thẩm Tuấn Ngạn cầm muống lừa qua lừa lại trong tô canh, nhưng vớt tới vớt lui cũng chẳng vớt được miếng sườn nào, bất mãn nói: “Ninh Duệ Thần, mình muốn ăn sườn!”

“Hết rồi.” Chỉ hai chữ đơn giản nhưng trong tích tắc đã dập tan hy vọng của Thẩm Tuấn Ngạn.

“Anh Thẩm... Nếu anh không ngại thì có thể lấy sườn trong bát em!” Tô Duyệt nhìn núi sườn nhỏ sếp trong bát miễn cưỡng nói.

Còn chưa đợi Thẩm Tuấn Ngạn mở miệng, Ninh Duệ Thần đã mở miệng: “Cậu ấy là đại minh tinh nổi tiếng, cần phải chú ý dáng người, em làm như vậy chỉ khiến cậu ấy khổ thêm, biết không?”

“oh.” Tô Duyệt hiểu ý gật đầu, sau đó chậm rãi ăn từng miếng sườn dưới ánh mắt sáng quắc của Thẩm Tuấn Ngạn.

Vì vậy, bữa cơm được diễn ra với hoàn cảnh: Trong khi Tô Duyệt thỏa mãn ăn sườn thì Thẩm Tuấn Ngạn đáng thương chỉ có thể ăn cơm trắng.

“Bây giờ không còn sớm đâu, cậu có thể về được rồi!” Không cho Thẩm Tuấn Ngạn ăn nốt miếng canh cuối cùng, Ninh Duệ Thần đã giật lấy bát cơm của anh ta, ra lệnh đuổi khách.

Người này ở nhà anh thêm một giây thì anh càng thấy nguy hiểm thêm chừng ấy, ngộ nhờ lời nói dối bị vạch trần thì sao anh có thể tiếp tục ở cạnh Tô Duyệt được nữa?

46. Chương 46: Tôi Không Hối Hận

Sáng sớm hôm sau, Tô Duyệt ăn bữa sáng do Ninh Duệ Thần làm cho cô, đôi mắt tròn xoe láo liên một hồi, đột nhiên buông sandwich trong tay xuống nhìn Ninh Duệ Thần đang vẽ loạn bơ sữa trên bánh mì nói: “Anh Ninh, tối nay chúng ta qua nhà ông nội ở lại đi, được không?”

Ninh Duệ Thần nhìn vẻ mặt hy vọng của cô vợ nhỏ nhà mình, anh đương nhiên biết ý của Tô Duyệt. Hôm nay là thứ sáu, về nhà thì có thể ở lại với ông Tô hai ngày, thứ tư tuần sau lại phải đi công tác không biết lúc nào mới có thể trở về. Đối với cô cháu gái luôn lấy chữ hiếu làm đầu này mà nói, có thể ở chung với ông Tô một ngày thì tốt một ngày.

“Không được, tối nay ở nhà, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ sang đó.” Ninh Duệ Thần quả quyết cự tuyệt nói. Tuy anh có thể hiểu cho suy nghĩ của cô, nhưng phúc lợi của anh cũng cần phải nhận được đảm bảo, thời gian một ngày hai người gặp nhau cũng chỉ có mười một mười hai giờ, ít ỏi đến đáng thương cỡ nào à.

Nếu như sang nhà bên kia, như vậy trừ lúc đi ngủ ra, vốn không có thời gian ở riêng với nhau nữa.

“Ông xã...” Tô Duyệt đáng thương nhìn Ninh Duệ Thần nói: “Anh đã nói, lúc cầu xin anh thì phải gọi anh là ông xã, như vậy anh sẽ đáp ứng tất cả yêu cầu của em mà.”

“...” Anh nói như vậy lúc nào vậy cà? Thế nhưng, lúc nhìn vào ánh mắt đáng thương tội nghiệp kia, Ninh Duệ Thần thật sự không đành lòng mà cự tuyệt, cầm bánh mì đã được quét bơ sữa xong đưa cho Tô Duyệt, “Em ăn cái này thì anh sẽ đồng ý.”

Mỗi ngày ôm cô vào lòng đều cảm thấy cô gầy còm, thật sự khiến người ta thương tiếc, tốt nhất nên có chút thịt hơn thì mới ôm mới thoải mái được.

Cho nên, mục tiêu hiện nay của đại luật sư Ninh chính là, nuôi bà xã nhà mình mập lên thêm vài cân nữa.

Mặc dù đã ăn một cái sandwich, nhưng vì để có thể ở cùng ông nội cho nên ăn thêm một cái bánh mì nữa cũng không sao!

Nghĩ vậy, Tô Duyệt lập tức nhận lấy bánh mì trong tay Ninh Duệ Thần, cắn từng miếng nuốt xuống.

“Này, em ăn chậm thôi.” Ninh Duệ Thần vội vàng rót ly nước, nhìn dáng vẻ miễn cưỡng ăn bánh mì của cô thì trái tim lại lập tức mềm hẳn, đoạt lấy bánh mì trong tay cô, “Tối nay hai chúng ta cùng đi mua thức ăn rồi về nhà bên đó.”

“Ừm, anh Ninh, anh thật là tốt!” Tô Duyệt vừa nhai bánh mì vừa cười nhìn Ninh Duệ Thần nói, kết quả vụn bánh mì trong miệng phun phèo phèo lên mặt Ninh Duệ Thần.

Vừa đến công ty, Trần Tuấn Hàn liền kêu Tô Duyệt vào văn phòng làm việc của mình.

“Tiểu Duyệt, chuyện phỏng vấn nhà sinh vật học này cháu nên suy nghĩ kỹ lại đi.” Trần Tuấn Hàn nhìn Tô Duyệt cuối cùng cũng mở miệng nói. Con bé này, anh thật sự không đành lòng để cho nó ra ngoài đối mặt với nguy hiểm.

Khi nghe tin Lý Tuyết Ly cử Tô Duyệt đi phỏng vấn thì anh đã từng chất vấn Lý Tuyết Ly. Thế nhưng, lời nói của cô ta cuối cùng lại khiến anh á khẩu không nói lại được.

“Đây là ý của người đó, muốn trách chỉ có thể trách lúc đầu chọn cô ấy phụ trách buổi phỏng vấn. Hôm nay, Tô Duyệt đã trở thành cái đinh trong mắt của cô ta.”

“Cô ta nói, nếu như lần này Tô Duyệt có thể thuận lợi phỏng vấn trở về, như vậy cô ta sẽ không ngăn cản nữa, sẽ để cho cô ấy trở thành nữ biên tập chính thức. Nhưng nếu Tô Duyệt xảy ra chuyện bất trắc gì, cho dù trở lại nhưng đã không hoàn thành nhiệm vụ, thì cô ấy sẽ phải từ chức rời khỏi nơi này.”

Những lời này dường như vẫn còn đang vang bên tai Trần Tuấn Hàn, nhìn cô gái trước mặt có vài phần giống y hệt như Tô Thanh Dương này, trong lòng bỗng chốc thổ dài. Năng lực của anh suy cho cùng vẫn có hạn, không thể bảo vệ con bé chu toàn được.

“Không cần đâu, biên tập Trần, cháu biết chú lo lắng cho cháu, nhưng cháu đã quyết định muốn đi thì sẽ không thay đổi đâu ạ.” Tô Duyệt không chút do dự nói, trong đôi mắt trong veo của cô tràn ngập vẻ kiên định.

Lần phỏng vấn này, cô cũng biết Lý Tuyết Ly cố ý làm khó cô, cô lựa chọn chịu khó tiến lên cũng không phải hoàn toàn là vì muốn Lý Tuyết Ly tâm phục khẩu phục năng lực của mình, mà là vì, trong lòng của cô vẫn tin chắc rằng, sân khấu của mình không chỉ lớn như vậy, sân khấu này về sau sẽ càng lớn hơn nữa. Gặp phải khó khăn thế này so với đi rừng sâu núi thẳm phỏng vấn nhà sinh vật học thì vẫn gian nan hơn rất nhiều.

Có lẽ ở trong mắt của Trần Tuấn Hàn này là Lý Tuyết Ly, lần phỏng vấn này vô luận là từ hoàn cảnh hay là phương diện đều rất khó khăn, đối với một nữ biên tập mà nói, là một sự khiêu chiến cực lớn. Nhưng đối với bất kỳ nữ biên tập nổi tiếng quốc tế nào đó mà nói, những khó khăn này không hề tính là khó khăn. Nếu như ngay cả lần này cô sợ hãi lui bước mà không tiến lên, như vậy sao có thể theo đuổi ước mơ của mình đây?

Cho nên, thừa dịp này cô nắm lấy cơ hội để rèn luyện chính mình.

Hơn nữa, Tô Duyệt luôn luôn tin rằng, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thắng, chỉ cần có lòng, trên đời này không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến cô suy sụp.

“Nếu cháu đã quyết tâm, vậy chú cũng sẽ không khuyên nữa. Tiểu Duyệt, cháu yên tâm, chỉ cần lần này cháu có thể viên mãn hoàn thành nhiệm vụ, cháu sẽ bước được một bước dài trên mục tiêu mà cháu vẫn luôn luôn cố gắng.” Lời nói khó hiểu này cũng chính là lời hứa Trần Tuấn Hàn hứa với cô.

“Dạ, cảm ơn biên tập Trần.” Tô Duyệt bình tĩnh trả lời.

Trần Tuấn Hàn nhìn Tô Duyệt, trong lòng không khỏi thầm bội phục. Có một vài người tự xưng là thiên phú dị bẩm, sẽ không chịu làm đến nơi đến chốn, mong muốn một bước lên trời, có một vài người cần cù chăm chỉ, nhưng thiên tư lại không đủ thông minh, con đường có thể đi tương đối có hạn. Còn Tô Duyệt, không chỉ có trời sinh thích hợp làm nữ biên tập, tính tình cũng không kiêu căng không nóng nảy, là một nhân tài hiếm thấy.

Nếu không phải xảy ra chuyện đó...

Trong mắt Trần Tuấn Hàn thoáng qua chút tiếc hận, lúc ngược mắt lên, toàn bộ cảm xúc đều đã bị áp chế ở trong đáy mắt, “Tiểu Duyệt à, cháu đi đi, chú tin tưởng cháu nhất định sẽ thành công.”

“Dạ.” Tô Duyệt gật đầu rồi đi ra ngoài.

Nhưng lúc đi ra khỏi phòng làm việc thì Tô Duyệt lại đụng phải Lý Tuyết Ly.

“Ban nãy nhận được tin tức, Trình Oánh Oánh đang quay phim, cô nghiên cứu kỹ những tài liệu này đi, thứ hai tới trường quay “Yêu Lắm” tranh thủ thuyết phục Trình Oánh Oánh đến tham gia buổi phỏng vấn của chúng ta.” Lý Tuyết Ly đưa cho Tô Duyệt một chồng tài liệu, trong lời nói không có chút độ ấm nào.

Mặc dù chuyên mục “Lời Tâm Sự” chủ yếu nhằm vào các quý ông thông minh đẹp trai, nhưng đôi khi cũng sẽ phỏng vấn một số nhân vật nữ nổi tiếng, nhất là những nữ minh tinh có quan hệ mờ ám với rất nhiều đàn ông có quyền thế mạnh. Thông qua các cuộc phỏng vấn để moi ra những bí mật không muốn để người khác biết của cô ta với những quý ông thông minh đẹp trai đó. Còn những nữ minh tinh đó, đương nhiên đối với những tiết mục thế này đã quen cửa quen nẻo, vừa có thể tạo ra mách lới lại có thể khiến người ta không thể nắm rõ.

Trình Oánh Oánh là một ngôi sao mới trong giới diễn viên nghệ sĩ nhưng lại nhanh chóng nổi tiếng trong một năm nay. Tuy vào nghề không lâu, nhưng đã từ một cô nàng ngây thơ trong sáng bỗng chốc biến thành làm một nữ thần gợi cảm, xì căng đan đương nhiên cũng là bay đầy trời, lần này có thể tiến vào tổ quay phim của đạo diễn Lâm phong, nghe nói trong này cũng không ít mờ ám.

“Được.” Tô Duyệt đáp, đối với công việc chạy chân này cô rất thích làm, nhìn nó có vẻ như rất vụn vặt, nhưng trên thực tế trừ giao tiếp với minh tinh ra, còn phải khai thông với người đại diện, thời gian dài tích

lũy nhiều kinh nghiệm, khiến cô học được làm thế nào ở trong một đoạn thoại ngắn nhất đạt được hiệu quả như mình muốn.

Lý Tuyết Ly cũng không nói gì thêm, trực tiếp đi thẳng về phía phòng làm việc của Trần Tuấn Hàn.

“Tiểu Duyệt, để anh nhìn kỹ cậu xem nào, mình sợ mình sẽ không được gặp lại cậu nữa.” Hứa Hàm làm bộ đi tới trước mặt Tô Duyệt, một bộ dáng chúng ta sắp phải vĩnh biệt nhau rồi.

“Con nhỏ này, chỗ nào nguy hiểm nhất thì chạy tới chỗ đó, lại còn thật sự nhẩn tâm bỏ lại một mình mình lẻ loi bơ vơ sống ở trên cõi đời này, thật là ác độc mà.”

Tô Duyệt liếc cô một cái, đồ ngốc này, đối với cô nàng thần kinh chập mạch này cô nhìn thấy mãi cũng đã thành thói quen rồi.

Hứa Hàm thấy Tô Duyệt không để ý tới mình, hai mắt lảo liên, nhìn thẳng vào xương đòn vai của cô, móng vuốt còn không an phận thò vào cổ áo của cô, Tô Duyệt vội vàng bắt lấy, “Này, cậu làm gì thế?”

47. Chương 47: Chúng Ta Về Nhà

Mặc dù tay không thể động nhưng ánh mắt vẫn gian xảo nhìn lại Tô Duyệt, hận không thể có mắt để nhìn xuyên qua lớp quần áo, cầu nhàu nói: “Mình muốn xem xem đại luật sư Ninh có để lại dấu hôn gì gì đó không, thậm chí là cái gì kịch liệt hơn...”

Nhìn Hứa Hàm trong đầu cả ngày chỉ toàn chứa những cái đầu đầu, Tô Duyệt cười mắng: “Mình thật nghi ngờ không biết có thiệt là cậu chưa từng có người yêu không nữa!”

Hứa Hàm vừa nghe vậy lập tức cố ý tỏ ra dè dặt, hai tay che trước ngực, nũng nịu nói: “Người ta thật sự không có mà, nếu không cậu bảo đại luật sư Ninh nhà cậu giới thiệu anh đi!”

“Được, cậu giúp mình chỉnh lý lại hết đồng tài liệu này đi, mình sẽ bảo anh ấy giới thiệu cho cậu!” Tô Duyệt làm bộ muốn đẩy chồng tài liệu Lý Tuyết Ly mang đến ném cho Hứa Hàm, Hứa Hàm vội vàng tránh ra, xua tay lia lịa nói: “Được rồi được rồi, mình còn muốn chơi thêm một hai năm nữa, mình vẫn chưa muốn tiến mình vào phần mộ hôn nhân sớm như vậy đâu.”

Nói xong ngẩng đầu rề rà đi từ từ về chỗ ngồi của mình.

Nhìn vẻ mặt giàu cảm xúc của Hứa Hàm, Tô Duyệt bất đắc dĩ lắc đầu, con bé này lúc nào cũng trêu chọc cô. Mấy ngày qua, trước mặt Ninh Duệ Thần mình cứ lơ mơ như người mất hồn. Nhất định là bị cô nàng này lây bệnh mất rồi.

Sau khi tan làm, Ninh Duệ Thần đã đứng đợi cô trước cửa công ty, trong tay còn xách túi đồ vừa mới mua.

“Hay là chúng ta đến nhà ông luôn đi, em bây giờ chắc cũng chẳng còn tâm trạng muốn đi mua đồ ăn với anh nữa đâu!” Ninh Duệ Thần nhỏ nhẹ nói với Tô Duyệt.

Tô Duyệt ngược nhìn người đàn ông cao hơn mình cả một cái đầu: “Anh nói với ông nội hôm nay chúng ta về rồi sao?”

Ninh Duệ Thần lắc đầu: “Chưa, dự tính sẽ cho ông một tin vui bất ngờ!”

“Anh Ninh, chúng ta hợp ý nhau thật đấy!” Tô Duyệt nháy nháy mắt nói Ninh Duệ Thần.

Kể từ hôm Ninh Duệ Thần đến nhà họ Tô viếng thăm đến nay, cả hai vẫn chưa về thăm ông thêm lần nào. Nhất định mấy ngày nay ông nội ở nhà sẽ thở vắn than dài mà chỉ trích cháu gái: “Đúng là con bé xấu xa, có chồng là quên ông nội nó ngay!” Nếu cô đột nhiên đến cùng anh, chắc hẳn ông sẽ vui lắm.

Người lớn tuổi thỉnh thoảng sẽ có lúc như một đứa trẻ cần người khác dỗ dành, cho nên Tô Duyệt đã vắt hết óc ra để nghĩ cách làm cho ông nội được vui vẻ hơn.

Nhìn người con gái bên cạnh, trong mắt Ninh Duệ Thần thoáng qua ý cười, không phải anh có cùng suy nghĩ với cô, mà bây giờ anh làm điều gì cũng đứng trên lập trường của cô mà suy tính.

Mà sợ rằng Tô Duyệt chỉ cho rằng hai người đang ăn ý với nhau thôi.

Nhưng như vậy cũng tốt, càng khiến hai người trở thành một cặp đôi trời sinh hoàn hảo!

Chiếc Porsche nổ máy đi thẳng đến nhà ông nội!

“Ông nội, bọn con về rồi đây!”

Tô Duyệt vừa gọi vừa đi vào phòng khách, ông Tô đang đeo kính đọc báo ngẩng đầu lên, nhìn thấy cháu gái đang tươi cười đi về phía mình liền ngẩn người.

“Aizz, đúng là cao tuổi thật rồi, không chỉ có tai không nghe được mà ngay cả thị lực cũng không tốt.” Ông Tô Lê Đông lặng lẽ thở dài, cúi đầu tiếp tục đọc báo.

“Ông nội, tai của ông rất tốt, mắt cũng rất tinh, cháu gái bảo bối của ông về thăm ông đây, không tin ông sờ thử xem!” Tô Duyệt đi đến bên cạnh ông nội, kề khuôn mặt nhỏ nhắn lại gần trước mặt Tô Lê Đông.

“Ông nội, chúng con về thăm ông đây!” Ninh Duệ Thần đứng bên cạnh nói, anh phát hiện giọng nói của Tô Duyệt có hơi nghẹn ngào, nghĩ đến đây anh lại trách mình bình thường không để ý đến chuyện này gì hết.

Tô Lê Đông ngẩn người, nhìn cháu gái đứng bên cạnh, liền vội vàng cười nói: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi!”

“Dạ!” Tô Duyệt gật gù đầu, đột nhiên, ngửi thấy một mùi rất thơm, dùng sức hít mấy cái mới ngửi ra được đây là mùi thơm của đồ ăn.

“Ông nội, ai đang ở phòng bếp vậy ạ?” Tô Duyệt tò mò hỏi.

Trong nhà hiện chỉ có Tô Lê Đông và Tô Đông Thần, nhưng công lực hỷ phòng bếp của Tô Đông Thần so với cô còn lợi hại hơn.

Chẳng lẽ...anh ấy cải tà quy chính rồi sao?

“Ông nội, không phải Tô Đông Thần đang ở phòng bếp đấy chứ?”

“Nó sao? Cuộc đời anh con coi như vô duyên với bếp núc rồi, nó đang ở trong phòng nghịch máy tính kia, còn người đang nấu ăn trong ấy là Phó Đình!” Ông Tô vừa nói, vừa theo bản năng nghiêng người nhìn vào phòng bếp, hừ lạnh một tiếng: “Con nói xem, Phó Đình có chỗ nào không tốt? Tô Đông Thần còn không thêm để ý đến con bé, thật tức chết lão già này mà!”

Tô Duyệt nháy mắt với Tô Lê Đông, “Ông nội, không phải ông đang muốn có một đầu bếp đẳng cấp đến nấu ăn suốt ngày cho ông đấy chứ?”

Ông cụ Tô cười hắc hắc nói: “Cháu gái ông vẫn là người thông minh nhất!”

“Ông nội, gà hầm cách thủy với nấm mà ông thích đến rồi đây...Ừa, Tô Duyệt? Em về rồi sao?” Phó Đình đang vui vẻ bưng bát đồ ăn ra nhìn thấy Tô Duyệt thì giật mình thoáng kinh ngạc.”

“Đột nhiên em muốn về thôi, Phó Đình, chị mau ngồi xuống nghỉ đi, anh Ninh...à Duệ Thần nấu ăn không tệ đâu, để hôm nay anh ấy bộc lộ tài năng ọi người xem nhé!” Tô Duyệt cười nói, kéo Phó Đình sang một bên.

“Bình thường đều là vợ nấu cho chồng ăn, sao đến lượt con thì đảo ngược lại thế hả?” Tô Lê Đông trêu ghẹo, nhưng trong lòng cũng có chút an tâm.

Xem ra thằng cháu rể này của ông, đúng là nói được sẽ làm được, rất che chở và quan tâm cháu gái của ông.

“Mỗi nhà mỗi cảnh, ông nội, để hôm nay con cho ông nếm thử tài nấu nướng của con nhé, xem có hợp với khẩu vị của ông không!” Ninh Duệ Thần vừa nói vừa đi vào phòng bếp, nghiêng đầu nhìn Tô Duyệt: “Bà xã ơi, mang tạp dề lên giúp anh với!”

Tiếng gọi ‘bà xã ơi’ ấy tựa như rất quen thuộc và thân thiết như thế khiến ông cụ Tô vui sướng cười đến toét miệng. Nhìn đôi vợ chồng trẻ đầm ấm hạnh phúc, trông mắt Phó Đình đảo qua đảo lại giữa hai người với vẻ mập mờ. Mặt Tô Duyệt đỏ bừng, cúi đầu nhận lấy tạp dề từ tay Phó Đình, đi đến gần Ninh Duệ Thần.

Đôi mắt tràn đầy ý cười, anh hơi cúi đầu để cô vợ nhỏ có thể với tới.

Nhưng Tô Duyệt vẫn phải nhón chân lên mới có thể đeo tạp dề vào cổ anh.

Đầu ngón tay suông dài như có như không xẹt qua phần cổ màu đồng của anh, Tô Duyệt hơi nghiêng đầu để nhìn rõ chỗ thắt dây.

Lông mi cong dài tựa như cánh bướm của Tô Duyệt hơi rung động, Ninh Duệ Thần nghiêng đầu, nghĩ đến ánh mắt chăm chú kia giờ phút này chỉ dành cho anh, đôi môi nhếch lên nụ cười ảm áp.

“Được rồi.” Tô Duyệt nhìn nơ con bướm mình vừa thắt, thở ra một hơi, như đã làm được một chuyện gì rất lớn lao. Khóe miệng lộ ra nụ cười hài lòng, ngay cả má lúm đồng tiền cũng nở rộ tươi tắn.

“Cảm ơn bà xã!” Giọng nói trầm ấm còn mang theo vài phần ẩn ý sâu xa, Tô Duyệt ngẩng đầu lên liền chạm phải đôi mắt sâu thẳm thẳm kia.

Giờ phút này không hiểu sao tim cô đột nhiên đập loạn xạ.

Quả nhiên, dù cho có là ‘GAY’ cũng không thể ngăn cản được phần sức quyến rũ của đàn ông.

“Không có gì, chỉ tiện tay thôi mà!” Tô Duyệt vội lùi về sau mấy bước, giữ khoảng cách với người đàn ông nguy hiểm này.

Ninh Duệ Thần thấy thế cũng không nói gì, trong đôi mắt thoáng qua ánh sáng không rõ, xoay người đi vào trong phòng bếp.

48. Chương 48: Đút Cho Em Ăn

“Tiểu Duyệt, lâu rồi chị không gặp em đấy. Đi nào, lên sân thượng ngồi với chị.” Phó Đình nháy mắt ra hiệu kéo Tô Duyệt đi ra ngoài, về mặt kia rõ ràng muốn ‘bà tám’ với cô.

Tô Duyệt bất đắc dĩ thở dài một tiếng, khi bên cạnh có hai cô bạn xấu cực kỳ thích hóng chuyện thì thật là một chuyện khiến người ta đau đầu.

Nhưng mà, nên tới thì sẽ tới thôi, cho dù cô muốn trốn tránh cũng không trốn được.

Nghiêng đầu nhìn ông Tô Lê Đông đang cười vui vẻ nhìn mình, Tô Duyệt nói, “Ông nội, đợi một lát con sẽ quay lại với ông.”

“Được rồi, đi đi.”

Sau khi được ông Tô Lê Đông đồng ý, Phó Đình lập tức kéo Tô Duyệt đi lên sân thượng.

“Tiểu Duyệt, không ngờ tốc độ của hai người nhanh thật đấy, nói nghe xem nào, tính lúc nào thì sinh em bé để chị còn nhận làm con gái nuôi?”

Tô Duyệt trợn mắt liếc nhìn Phó Đình một cái, “Chị nói vậy không à.” Thế nhưng trên mặt cô lại đỏ ửng.

Thấy Tô Duyệt mắc cỡ thẹn thùng, mới Phó Đình thoáng nở nụ cười bí hiểm, nhưng lại không truy đến cùng, so với Hứa Hàm thì cô vẫn còn phúc hậu hơn nhiều.

Mặc dù ông Tô đã quen với cuộc sống trong quân doanh, nhưng về già lại thích chơi đùa hý hoáy với hoa cỏ. Trên sân thượng này có một bãi cỏ nhỏ trồng toàn là hoa hồng, đây chính là tác phẩm mà ông Tô hài lòng nhất.

Gió nhẹ xen lẫn với hương hoa hây hây thổi qua, Tô Duyệt đi tới bên cạnh bàn tròn màu trắng, cầm bình trà Thiết Quan Âm lên tự rót ừng ừng một ly để ở chóp mũi ngửi ngửi rồi uống một ngụm nhỏ.

“Tiểu Duyệt, chị thật sự rất hâm mộ em, có thể tìm được một ông chồng tốt như vậy ở bên cạnh.” Phó Đình nhìn một mảnh hoa hồng đỏ rực ở bên ngoài cười nói, nhưng Tô Duyệt cảm nhận được rất rõ ràng trong nụ cười ấy lại mang theo sự bi thương khó diễn tả bằng lời.

Thở dài, nhìn cái gì cũng như không hề để ý đến, kì thực tâm tư con gái rất tỉ mỉ và nhạy cảm, Tô Duyệt cảm thấy đau lòng thay cô.

Đã nhiều năm trôi qua, thế mà trong mắt Phó Đình vẫn chỉ có một mình Tô Đông Thần. Cô gái đã từng có nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời nay lại vì bận lòng về một người đàn ông mà trong nụ cười đó lúc nào cũng hiện lên nét cô đơn.

“Tôi gì phải như vậy, Tiểu Đình, vứt bỏ một gốc cây cổ thụ đã bị oằn nghiêng, chị sẽ có được cả khu rừng.” Tô Duyệt nghiêm túc nói với Phó Đình, nhưng Phó Đình lại bật cười thành tiếng, “Nào có em gái nói anh mình như vậy?”

“Nhưng anh ấy vốn chính là một gốc cây cổ thụ bị nghiêng mà.” Tô Duyệt lâu lâu nói, Tô Đông Thần đối xử với cô rất tốt, nhưng ở phương diện tình cảm, lại chưa hề theo khuôn mẫu nào. Mặc dù không đùa bỡn tình cảm, nhưng chưa từng nhìn thấy anh ấy thực sự động lòng với bất kỳ cô gái nào. Những người phụ nữ khác không có quan hệ gì với cô, nhưng Phó Đình là chị em tốt của cô, đương nhiên cô sẽ che chở cho chị ấy.

“Tiểu Duyệt, có phải em cảm thấy chị rất ngốc hay không, biết rõ sẽ không có kết quả nhưng lại không buông tay ra được. Lúc nào cũng suy nghĩ cần phải làm gì mới có thể đến gần anh ấy hơn một chút, cần phải làm gì mới có thể để anh xuất hiện ở trong thế giới của anh ấy. Cho dù chỉ có thể đứng ở nơi xa nhìn anh ấy, như vậy đã tốt lắm rồi.” Ánh mắt long lanh nhìn phong cảnh bên ngoài, gió nhẹ lướt thổi qua gương mặt cô, nhưng không xua tan nét vẻ cô đơn trên khuôn mặt ấy.

“Tiểu Duyệt, còn nhớ câu mà em thích nhất không?”

“Cả đời ít nhất nên có một lần, vì người đó mà quên đi bản thân mình, không cầu mong có kết quả kết quả, không cầu mong được cùng sánh bước, không cầu mong có được, thậm chí không cầu anh phải yêu em, chỉ nguyện ước trong những năm tháng tươi đẹp của em được gặp anh.”

“Ở trong lòng chị, Tô Đông Thần chính là người đó, nhưng chị có lòng tham, chị hy vọng người anh ấy thích sẽ xuất hiện trước mặt, để chị có thể ở trong thế giới của anh ấy lâu thêm một chút. Bởi vì chị biết, trên đời này, chị không phải là người có thể khiến anh ấy động lòng.”

“Trên đời này, có yêu mới khiến con người ta đau khổ mệt mỏi, nhưng lại không hề muốn buông tay, chỉ có thể có tham lam cầu mong cho nó được dừng lại lâu thêm một lát nữa. Tiểu Duyệt à, em rất may mắn, có thể kịp thời thoát ra khỏi tình cảm với Thẩm Gia Dũng, gặp được người đàn ông nâng niu em ở trong lòng bàn tay như thế.”

Nhìn Phó Đình, Tô Duyệt chợt cảm thấy bây giờ có nói gì cũng vô nghĩa, trừ phi Tô Đông Thần gặp được người phụ nữ khiến anh động lòng, hoặc là có người bất chấp tất cả cứu vớt chị ấy ra khỏi đoạn tình cảm vô vọng này, nếu không Phó Đình vĩnh viễn sẽ không đi ra được khỏi căn nhà tù tình ái này.

Tình cảm rất khó nói, không phải bởi vì hai bên không tốt mới không thể đến với nhau. Chỉ bốn chữ ‘không có cảm giác’ này đã đủ để đánh nát tất cả.

“Chị ở đây làm đầu bếp được mấy ngày rồi vậy?” Tô Duyệt nói sang chuyện khác, cô không thích không khí bi thương này, sẽ khiến cho lòng của cô có cảm giác u uất đè nén.

“Cũng mấy hôm rồi, Tiểu Duyệt, em cần phải mau chóng mang đầu bếp nhà em đến đây đi, em phải để cho chị trở về quán trà kiếm thêm chút tiền nữa chứ. Nếu cứ tiếp tục như thế này, quán trà sẽ đóng cửa mất thôi.” Phó Đình cố làm ra vẻ uất ức nói, vẻ cô đơn trên mặt được cô che giấu một cách hoàn mỹ vô khuyết.

“Hai đứa, vào ăn cơm thôi.... Tô Đông Thần, hạn cho con một phút, mau lăn đến trước mặt ta!” Giọng nói to rõ của ông Tô mau chóng vang vọng ở trong khuôn viên, công suất so với cái loa còn lớn và hữu dụng hơn nhiều.

Tô Duyệt và Phó Đình đi vào, hai người rửa sạch tay rồi cầm đĩa lên. Đột nhiên, Tô Đông Thần như một trận gió thần tốc bay tới, đang muốn cầm đĩa lên, ông Tô lại nhanh tay nhanh mắt cướp lấy, “Không rửa tay, không cho ăn!”

Tô Đông Thần đảo mắt một vòng, nhắm ngay Tô Duyệt ngồi bên cạnh đang chuẩn bị gấp thức ăn, một ý nghĩ nhất thời lóe lên ở trong đầu anh.

“Em gái à, rốt cuộc em cũng trở lại rồi, anh trai nhớ em muốn chết đi được.” Tô Đông Thần chạy đến trước mặt Tô Duyệt, giả mù sa mưa khóc mà chẳng có giọt nước mắt nào. Ánh mắt lại nhìn ngó vật nào đó, “Em

niệm tình anh trai em nhớ em đến tiêu tụy hốc hác mà cho anh mượn đôi đũa của em đi.”

Nói xong, đôi đũa trong tay Tô Duyệt trong nháy mắt bị người nào đó cướp mất, Tô Đông Thần lập tức gấp một miếng sườn kho bỏ vào trong miệng nhai nuốt.

“Cái thằng nhóc này, chỉ biết bắt nạt em gái con, không hề có dáng vẻ làm anh gì cả.” Tô Lê Đông trợn mắt nhìn Tô Đông Thần một cái, nhưng trong đôi mắt trong suốt lại không có sự trách móc nào.

“Ha ha, Tiểu Duyệt sẽ không để ý đến những thứ này đâu, đúng không?” Tô Đông Thần nói xong, lại gấp một miếng sườn kho bỏ vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm, đột nhiên cau mày, lẩm bầm lẩm bầm, “Sao con cảm thấy mùi vị này không giống như trước kia, hình như là ngon hơn.”

“Đây là Ninh Duệ Thần làm, Tiểu Duyệt, xem ra em thật có lộc ăn.” Phó Đình mở miệng giải thích, vẻ mặt hâm mộ nhìn Tô Duyệt.

Trong nháy mắt, ba đôi mắt tới tấp nhìn chăm chăm vào cô, mặc dù người đàn ông bên cạnh không nhìn cô, nhưng ánh mắt cũng như có như không truyền đến, giống như cô chiếm được bảo vật vậy.

Tô Duyệt cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực, qua một hồi lâu, thật sự không thể ăn cơm trắng được nữa đành phải bắt chắp gấp một lát cà tím, đang muốn bỏ vào trong chén của mình thì giữa đường lại bị một đôi đũa khác cản lại. Tô Duyệt ngẩn người, nhìn chủ nhân của đôi đũa kia, trong đôi mắt trong suốt là vẻ mờ mịt không hiểu.

“Anh còn tưởng rằng em muốn gấp cho anh đấy.” Giọng nói ấm nóng tinh khiết như rượu ngon, lại cất giấu một ý vị lăm lăm.

Trong nháy mắt, ba người kia lại sợ thiên hạ không loạn phát ra một tiếng hít hà.

Mặt mũi Tô Duyệt đỏ bừng lên, đành phải đem lát cà tím đang gấp bỏ vào trong chén Ninh Duệ Thần, rồi gấp thêm một lát nữa bỏ vào chén của mình.

“Cảm ơn bà xã.” Ninh Duệ Thần ngọt miệng nói.

Tô Duyệt vội vàng nói, “Không cần cảm ơn không cần cảm ơn, đây là thức ăn anh nấu, anh ăn nhiều một chút.” Tốt nhất là đừng lên tiếng nữa.

“Biết ngay là vợ quan tâm anh nhất, vợ à, em yên tâm, anh nhất định sẽ ăn rất no, buổi tối còn dành hơi sức mà đút cho em ăn nữa.” Ninh Duệ Thần cố ý xuyên tạc nói, trong mắt đều là vẻ khiến người ta hiểu lầm.

49. Chương 49: Anh Nổi Giận

“Ông nội, tuần sau con đi công tác rồi, chắc phải mất một thời gian nữa con mới có thể về thăm ông.” Tô Duyệt lúng túng tìm đề tài để nói, nếu không, phải ăn cơm trong không khí này chắc chắn cô không tiêu hóa nổi mất.

Tô Lê Đông cau mày: “Tuần sau là sinh nhật con, không thể đợi qua sinh nhật rồi hãy đi được sao?”

Tô Duyệt chưa kịp trả lời, Tô Đông Thần đã bắt măn nói: “Ông nội, ông đã từng nói, chỉ cần quần chúng nhân dân cần, cho dù là chân có tàn, tay có gãy, thì cũng phải cống hiến đến hơi thở cuối cùng, vì nhân dân phục vụ. Bây giờ cấp trên yêu cầu Tiểu Duyệt đi công tác, cũng đều là vì nhân dân phục vụ thôi.”

Tô Lê Đông trừng mắt nhìn Tô Đông Thần: “Con không lên tiếng sẽ không ai bảo con câm đâu.”

“Ông nội, anh nói rất đúng, sinh nhật chỉ là hình thức thôi, không sao đâu ạ!” Tô Duyệt cũng vội vàng nói giúp, ông cụ Tô không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò: “Được rồi, Tiểu Duyệt, con nhớ phải tự chăm sóc tốt mình đấy.”

“Con biết rồi ông nội!” Thật ra cô cũng biết, ông nội chỉ là mong muốn cô có thể ở bên cạnh chăm sóc ông nhiều hơn.

Tuổi càng cao thì sẽ càng hy vọng có người ở bên cạnh mình, cho dù là người kiên cường như ông cụ Tô cũng không ngoại lệ.

Buổi tối, Ninh Duệ Thần thì chơi cờ với ông cụ Tô, còn Tô Duyệt đi dạo quanh một mình giải sầu.

“Em rể, uống cái này đi, nhanh lên!” Tô Duyệt không có ở đây, Tô Đông Thần thần thần bí bí đi vào trong phòng sách của ông cụ Tô, đưa đến trước mặt Ninh Duệ Thần một chén gì đó đen thùi lùi.

Vừa nhìn đã biết chính là cái thứ để dẫn lửa vào người rồi.

“Duệ Thần, còn chờ gì nữa, nếu Tô Đông Thần đã tốt bụng như vậy thì con cứ uống đi!”

“Em rể, uống nhanh đi, cái này tốt cho sức khỏe lắm đấy!”

“...”

Vì vậy, dưới sự xúi giục của hai người, Ninh Duệ Thần đành phải uống hết sạch nó.

Haizz, tối nay, lại phải trải qua một đêm gian nan rồi.

Tô Duyệt không có mục đích đi về phía trước, lúc này trong lòng cô có chút loạn.

Cuộc hôn nhân này, ở trong mắt người khác nó hoàn mỹ không chê trách được, cho dù Tô Duyệt từng coi nó là không quan trọng bây giờ cũng phải suy nghĩ lại.

Hôn nhân của hai người, thật sự hữu danh vô thực sao?

Vì sao, từ buổi đầu nhìn thấy anh, không hiểu sao trái tim cũng cảm thấy bắt đầu rung động vậy chứ?

Chẳng lẽ...

Làm sao có thể, nhưng anh là ‘GAY’ mà!

Buồn cười lắc đầu thờ dài rồi ngược mắt, đôi mắt trong suốt phản chiếu lại phong cảnh ở phía trước, thế nhưng, trong phong cảnh ấy lại đang hiện diện một người đàn ông đứng đó.

Thẩm Gia Dững.

Lúc này, anh ta cũng đã chú ý tới cô.

Nhưng anh ta vẫn chỉ đứng đó chứ không đi qua, màu vàng óng của ánh chiều tà chao nghiêng rải rắc xuống bao phủ quanh người anh ta, thấp thoáng ẩn hiện nét cô đơn buồn bã.

Tô Thiến Tuyết nói muốn uống canh gà, anh ta liền đến chợ bán thức ăn chỉ mua xương gà theo yêu cầu của Tô Thiến Tuyết, khiến cho cả người dính toàn máu gà, nhìn chẳng ra làm sao.

Bao nhiêu năm qua, chưa bao giờ anh phải vào nhà bếp, sau khi quen với Tô Duyệt, chuyện ăn uống của anh ta đều là Tô Duyệt lo.

Thật ra thì món ăn Tô Duyệt làm rất khó ăn, ngày nào cũng là cơm hộp tình nhân, chính giữa còn trang trí hai quả trứng rán nửa chín nửa sống, dùng sốt cà chua vẽ quần quện một mũi tên màu đỏ, nói cái này là mũi tên xuyên tim.

Thẩm Gia Dững đoán chừng cả đời này anh ta sẽ chẳng bao giờ muốn ăn bữa trưa tình yêu khó ăn như thế nữa. Cũng sẽ không vì những hộp cơm tình nhân cô làm ỉn mà cảm động.

Nhưng vừa rồi, khi anh đi lòng vòng một hồi, đợi đến khi dừng mới chợt phát hiện mình đã đi tới nơi này, sau đó quyết định đứng luôn tại đây mà nhìn căn nhà ở phía xa kia, trong đầu quanh đi quẩn lại chỉ xuất hiện một bóng dáng nhỏ bé.

Nhìn người đàn ông khắp người dính toàn máu gà ở trước mặt, trái tim Tô Duyệt khẽ đau nhói, nhưng cô không hoảng hốt rời đi, mà ánh mắt trong suốt cũng không hề có sự né tránh.

Có một số thứ, một khi đã bỏ lỡ thì cả đời sẽ chẳng bao giờ có lại được.

Mặc dù hôm nay gặp lại Thẩm Gia Dũng, cô vẫn muốn trốn tránh, nhưng vẫn phải ép buộc mình đối mặt. Ép buộc lâu dần cũng trở nên thân nhiên, trong lòng thân nhiên mới có thể bớt lo lắng.

Hai người đều không nói với nhau câu nào, cũng không ai muốn lên tiếng phá tan sự im lặng.

Gió lạnh thổi qua ô ô, Thẩm Gia Dũng lên tiếng nhưng vẫn đứng cách cô một khoảng cách khá xa: “Gần đây em...khỏe không?”

Giọng nói khàn khàn run run ngay cả anh ta cũng không tưởng tượng nổi, Thẩm Gia Dũng cố kiềm lại tất cả cảm xúc vào lòng, cố ra vẻ bình tĩnh nhìn Tô Duyệt.

Nhưng chỉ có anh mới biết, năm chữ đơn giản này để nói ra thật gian nan biết nhường nào. Cho dù đáp án của cô là gì cũng không quan trọng.

“Rất tốt!” Tô Duyệt bình tĩnh nói, đột nhiên cô phát hiện, khi nói chuyện cùng anh cũng không khó như trong tưởng tượng.

Thậm chí, khi nói ra hai chữ vừa rồi, trong đầu cô còn thoáng qua một bóng người. Ninh Duệ Thần quả thực chăm sóc cô rất tốt.

Nhưng Tô Duyệt lại không biết, khi cô còn đang ngỡ ngàng thì Thẩm Gia Dũng đang chậm rãi bước lại gần cô.

Không tự chủ được mà đi đến gần, không tự chủ được chỉ muốn....ôm lấy cô.

Trong đầu nghĩ như thế, tay cũng đột nhiên vươn ra kéo cô ôm vào trong lòng. Cơ thể Tô Duyệt cứng ngắc, theo bản năng muốn kháng cự, thế nhưng khi cô ngửi thấy mùi bạc hà thoang thoảng quen thuộc thì tâm cũng bình tĩnh lại.

Bước chân của Thẩm Gia Dũng khựng lại.

Người vừa tới, chính là Ninh Duệ Thần.

“Sao anh lại tới đây?” Tô Duyệt ngẩng đầu, ngược mắt hỏi anh.

Giơ tay lên vén lọn tóc bị gió thổi tung của cô, Ninh Duệ Thần nhẹ nhàng nói: “Sợ em bị lạc đường, nếu không tìm được đường về nhà không biết em phải làm sao đây?” Lời nói êm ái đầy tình cảm khiến mặt Tô Duyệt bỗng dưng đỏ lên, lại khiến người đàn ông đứng cạnh bên cũng cứng ngắc.

Đây là Ninh Duệ Thần đang nói cho anh ta biết, người phụ nữ này cả đời chỉ có thể đi bên cạnh anh và về nhà cùng anh. Anh, đừng có đùa!

Thật ra, hơn ai hết Thẩm Gia Dũng biết rất rõ ràng, giữa bọn họ đã không thể nữa rồi. Nhưng tại sao mỗi lần nhớ tới sự thật này, tim anh lại đau đớn thế này?

Mặc kệ người đàn ông kia đang nghĩ, Ninh Duệ Thần dắt tay cô đi về nhà.

Hai người đi trên đường, không ai nói với ai câu nào.

Nhưng bàn tay đang nắm tay cô mỗi lúc càng siết chặt.

Ninh Duệ Thần rõ ràng cảm thấy, bụng mình vừa có một dòng nước ấm chảy qua. Thuốc đại bổ kia bắt đầu phát huy tác dụng rồi.

Hơn nữa, vừa rồi nhìn thấy một màn kia, khắp người Ninh Duệ Thần hiện tại chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng bất an.

Tên Thẩm Gia Dũng này đúng là bá đạo như đĩa vậy.

Tuy biết rằng giữa hai người họ không thể xảy ra chuyện gì, nhưng khi thấy Thẩm Gia Dũng nhìn cô với ánh mắt đó, trong lòng anh cảm thấy không vui chút nào. Vô cùng không thoải mái.

Nếu không phải vừa rồi anh đột nhiên rất muốn nhìn thấy cô cho nên mới đi tìm, sợ rằng không biết tên Thẩm Gia Dũng kia còn làm ra trò không an phận gì nữa đây!

Cô gái này, đúng là không nuốt chửng vào bụng thật anh chẳng yên tâm chút nào.

“Anh Ninh, anh sao vậy?” Cảm nhận được bàn tay đang nắm tay mình càng lúc càng chặt, Tô Duyệt tò mò hỏi.

Ninh Duệ Thần cúi đầu, ánh mắt vô tội ấy như soi rọi vào tim anh, soi rõ sự oán giận trong lòng Ninh Duệ Thần.

Anh đã uống cái thuốc dẫn lửa gì đó, còn đang nghĩ xem nên tự mình giải quyết vấn đề sinh lý thế nào, ngàn vạn lần không thể vì gấp gáp mà sẽ dọa cô sợ.

Mà cô bé này lại khiến anh thành ra như vậy, thật đúng là không biết tự mình đã gây nên họa gì!

Nếu đã vậy, anh sẽ cho cô biết tự dẫn lửa lên người sẽ có hậu quả gì.

Anh đột nhiên kéo cô lùi về phía sau, phía sau chính là bức tường đá kiên cố.

Bàn tay cường tráng vây quanh cô, giam cầm cô vào trong ngực mình, ánh mắt sâu thẳm quay cuồng như mây không ngừng trôi, ẩn chứa vô vàn những cảm xúc mà Tô Duyệt không tài nào hiểu nổi.

Anh cúi đầu bất ngờ hung hăng hôn lên đôi môi cô, tham lam mút lấy mút để chiếm đoạt hương thơm mật ngọt trong miệng cô.

Chung quanh không một bóng người, giống như đặc biệt chuẩn bị sẵn không gian này để dành riêng cho anh vậy.

“Em nói xem, bây giờ chúng ta làm ở chỗ này được không?”

50. Chương 50: Chỉ Có Cảm Giác Với Em!

Anh thì thầm câu nói ấy bên tai cô.

Tô Duyệt khẽ nghiêng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt bằng đôi mắt trong suốt kèm theo vẻ mặt mờ.

Thế nhưng ngay lúc này, ngọn lửa tình đang ẩn chứa trong mắt người đàn ông thì khiến ánh mắt vô tội đó chỉ càng khiến người ta thêm phạm tội.

Yết hầu cuộn lên cuộn xuống, đôi mắt thâm thúy càng trở nên sâu lắng tĩnh mịch.

Kề sát bờ môi vào bên tai cô, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai mượt mà xinh xắn của Tô Duyệt.

Toàn thân Tô Duyệt bỗng run lên.

“Anh Ninh, đừng... A!” Nhưng lời còn chưa nói xong, đôi môi dạo chơi ở bên tai đột nhiên chuyển đến gò má hồng hồng, cuối cùng dừng lại trên đôi môi mềm mại ngăn chặn lời nói của cô.

Tô Duyệt mím môi, hai mắt mở to ngơ ngác nhìn khuôn mặt phóng đại vô số lần của người đàn ông trước mặt này, người không ngừng run rẩy, hàng mi rậm hơi rung rung, mang theo một chút kinh hoàng và sợ hãi của một cô gái nhỏ chưa biết mùi đời.

Cô dựa vào trên tường, lúc này tựa như một chú nai con run lấy bầy, biết rõ người đàn ông này đang chiếm tiện nghi của mình, nhưng đầu óc lại trống rỗng, ngay cả điều cơ bản nhất là phản kháng cũng quên mất.

Lông mày dương cao bắt giắc cau lại, một tay chống ở bên tường chạm rãi phủ lên hai hàng lông mi của cô, nhẹ nhàng che lại đôi mắt linh động ấy, anh ghét sự không nghiêm túc lúc này của cô.

Tình cảm bị đè nén suốt một thời gian dài, hôm nay vừa được thỏa mãn một chút nên cứ như ngọn lửa không thể kiềm nén được muốn phun trào ra. Ninh Duệ Thần thưởng thức từng chút hương vị của quả ngọt, lúc này chỉ muốn ăn sạch cô vào trong bụng.

Bàn tay đang che đôi mắt của cô một đường trượt xuống nơi cổ áo của cô gái thì bỗng nhiên dừng lại.

Không cần dùng mắt để nhìn ngón tay thon dài đã nhanh chóng cởi ra được cúc áo đầu tiên nơi cổ áo, xương đòn vai xinh đẹp hoàn mỹ trơn bóng hiện rõ ra ngoài.

Lúc này, tay và đôi môi mỏng của Ninh Duệ Thần ngậm phối hợp vô cùng ăn ý, đồng thời trượt xuống hôn lên xương bướm và cúc áo thứ hai thuận lợi bị cởi ra.

Trong giây lát, cúc áo thứ ba nằm ngang trên bộ ngực sữa chắc nịch đã nằm ở trong tay Ninh Duệ Thần.

Cũng giống như lúc này, hai tay vẽ một vòng thì cảnh xuân tươi đẹp lập tức phơi bày trước mặt người đàn ông.

Còn người đàn ông, đang định làm gì đó thì đột nhiên bị một bàn tay nhỏ bé bắt lại.

“Anh Ninh, có phải anh có sở thích nghiện môi hay không?”

Đầu đang vùi giữa bờ vai Tô Duyệt đột nhiên ngừng lại, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt trong veo của cô gái.

Lửa tình trong lòng bởi vì câu nói này mà nhất thời tan biến đi một nửa, nhin xuống ý định muốn bóp chết cô vào lòng, Ninh Duệ Thần hỏi, “Tại sao lại hỏi vậy?”

“Tôi nghe nói, người có xu hướng giới tính không bình thường thường sẽ có chút khác biệt so với người khác trên một vài phương diện nào đó. Anh Ninh, chỗ khác biệt của anh có phải là....về phương diện này không?” Giọng nói mang theo sự nghi ngờ vang lên bên tai Ninh Duệ Thần, Tô Duyệt nhìn Ninh Duệ Thần với vẻ hết sức thành khẩn, không hề giống như cố tình muốn nói như vậy.

Cũng đúng, suốt mấy ngày qua, Ninh Duệ Thần thường hay bắt chột hôn cô, khi thì ở nhà bếp, lúc thì đang ăn cơm, lúc ngủ cũng có, thậm chí cả lúc cô đánh răng buổi sáng anh cũng bắt ngờ tập kích.

Hơn nữa, từ lúc kết hôn tới nay, trừ Thẩm Tuấn Ngạn đặc biệt tìm tới cửa ra thì không hề nhìn thấy anh Ninh chủ động đi tìm anh ấy. Hẳn là anh sợ bị phóng viên chụp được sẽ rước lấy phiền phức, cho nên dè dặt thời gian dài như vậy chắc hẳn ở phương diện nào đó của anh Ninh phát sinh vận vẹo cũng là chuyện bình thường.

Ví dụ như....Sở thích nghiện môi chẳng hạn?

Lúc anh hôn mình, có phải xem mình là Thẩm Tuấn Ngạn không ta?

Người đàn ông trước mặt không nói gì, nhưng mặt mũi đều sắp biến dạng thành khối băng, Tô Duyệt lại cho rằng anh im lặng tức là đang ngầm thừa nhận, vì vậy tốt bụng an ủi, “Anh Ninh, anh cũng đừng quá lo lắng, chuyện này tôi sẽ che giấu giúp anh.”

Nhìn cô gái trước mặt mở to mắt chớp chớp nhìn mình, Ninh Duệ Thần nói mà như rặn ra từ kẽ răng, “Cám ơn.” Sau đó sải bước bỏ đi.

“Không cần cảm ơn, anh Ninh, anh còn có chỗ nào kỳ lạ không, nói cho tôi biết để xem thử tôi có biện pháp nào để giúp anh giải quyết hay không...” Giọng nói ân cần ở phía sau chột xa chột gần vang lên. Nhưng, cô gái phía sau nói càng nhiều thì người đàn ông ở phía trước bước đi càng nhanh hơn. (TK: ha ha ha pótay...cái này đúng là tự làm tự chịu)

Thứ hai, hai người rời khỏi nhà ông Tô, Ninh Duệ Thần chủ động đưa Tô Duyệt đến công ty.

Sau khi đi vào công ty, Tô Duyệt chỉnh lý một số tài liệu rồi trực tiếp đi đến studio.

Bộ phim “Yêu Lầm” này là Thẩm Tuấn Ngạn và Trình Oánh Oánh nhận làm diễn viên chính, hơn nữa cộng thêm đạo diễn Lâm Phong rất có danh tiếng, bộ phim này rất có thể sẽ nổi tiếng trước khi đăng tải.

Nhưng khi đến studio rồi, Tô Duyệt lại không thấy bóng dáng của Trình Oánh Oánh đâu.

Vừa vặn lúc này nhìn thấy Thẩm Tuấn Ngạn đứng ở đằng kia.

“Anh Thẩm, anh có biết Trình Oánh Oánh ở đâu không?” Tô Duyệt đi tới trước mặt Thẩm Tuấn Ngạn hỏi.

Sắc mặt Thẩm Tuấn Ngạn tràn ngập vẻ lo lắng, ngay cả tâm tư hỏi Tô Duyệt vì sao đến đây cũng không có. Vừa nghe thấy ba chữ Trình Oánh Oánh này, một bụng đầy lửa nhất thời bạo phát.

“Trình Oánh Oánh cô ta lại biến mất không rõ tung tích, tất cả mọi người trong tổ đều đang đợi mình cô ta, gọi điện thoại cũng cháy hết cả máy rồi. Kết quả trợ lý của cô ta vừa mới gọi điện tới bảo đột nhiên không đến được, cái người phụ nữ không có trách nhiệm này.... Mẹ nó, dám tỏ vẻ trước mặt ông đấy à!”

Vốn nghĩ quay phim xong sẽ đến chỗ của Trần Vân, kết quả bởi vì Trình Oánh Oánh mà từ tám giờ sáng đến giờ vẫn còn ngồi ở chỗ này, cuối cùng Trần Vân vừa mới gọi điện thoại tới nói cô đã tan làm, anh không cần đến nữa!

Còn nữa, ngày mai vốn không cần đến đây, nhưng lại vì hôm nay Trình Oánh Oánh không đến nên ngày mai lại phải đến lần nữa!

Cho nên, lúc này Thẩm Tuấn Ngạn hết sức tức giận!

“Nếu đã như vậy thì em đi trước đây, anh Thẩm, hẹn gặp lại.” Tô Duyệt nói với người đàn ông không ngừng đi tới đi lui ở trước mặt, sau đó xoay người rời đi.

“Ừ.... Chờ một chút!” Thờ ơ liếc nhìn Tô Duyệt một cái, ánh mắt chợt lóe lên, Thẩm Tuấn Ngạn đột nhiên đổi thành vẻ mặt nhin nọt đi đến trước mặt cô gái đang bày ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Tiểu Duyệt, giúp anh một chuyện, hiện tại tất cả mọi người đều đang đợi Trình Oánh Oánh, nhưng bây giờ cô ta lại không tới được, em đến thế chỗ một chút đi, được không?”

“Anh chắc chắn chứ?” Trên mặt Tô Duyệt thoáng hiện qua chút khiếp sợ, không ngờ Thẩm Tuấn Ngạn lại như vậy nói.

“Cảnh này chỉ quay bóng lưng nên sẽ không lộ mặt, chắc chắn em sẽ không gặp bất cứ phiền phức nào.” Thẩm Tuấn Ngạn tiếp tục thuyết phục.

Thật ra cảnh này hoàn toàn có thể dùng thể thân, nhưng bởi vì đạo diễn Lâm đòi hỏi cao, trên cơ bản tất cả mọi người ở đây có vóc dáng tương tự với Trình Oánh Oánh đều đã thử qua rồi, nhưng lại không có một ai có thể lọt vào mắt của Lâm Phong. Mà hiện tại Thẩm Tuấn Ngạn chỉ đành phải bắt lấy cọng rơm cuối cùng thử một lần, nhưng sự thật trong lòng anh cũng chẳng ôm nhiều hy vọng cho lắm.

Tô Duyệt suy nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu nói, “Nhưng em không có kinh nghiệm ở phương diện này, sợ làm không được sẽ chậm trễ thời gian của các anh.”

“Cái gì mà chậm trễ với không chậm trễ chứ, chứ bây giờ ngồi chờ đợi mãi chẳng phải cũng uống khí thời gian ư, chi bằng cứ ‘đem ngựa chết chữa thành ngựa sống’.” Thẩm Tuấn Ngạn vừa nói vừa kéo Tô Duyệt đi đến gặp Lâm Phong.

“Đạo diễn Lâm, đây là bạn tôi, nếu hiện tại không có người thích hợp, hay là hãy để cô ấy thử một lần xem sao.”

Lâm Phong vốn vì Trình Oánh Oánh bất ngờ xin phép nghỉ không đến được mà sắc mặt không tốt nhìn thấy Thẩm Tuấn Ngạn tiến đến giới thiệu ứng cử viên thì liếc nhìn Tô Duyệt một cái. Về phương diện vóc dáng thì cực kỳ giống Trình Oánh Oánh, hơn nữa vì thể diện của Thẩm Tuấn Ngạn nên không thể không đồng ý, phát tay một cái nói: “Dẫn cô ấy đi quay thử đi.”

“Yes Sir.” Thẩm Tuấn Ngạn nhanh chóng dẫn Tô Duyệt đi đến chỗ quay, tìm thợ trang điểm vừa giúp Tô Duyệt trang điểm vừa chỉ về nơi cần quay cách đó không xa nói, “Thấy cánh cổng đó không? Em chỉ cần vịn vào khung cửa, một chân bước vào trong, một chân ở bên ngoài, hơi nghiêng đầu là được rồi.”

“Ừm.” Tô Duyệt gật đầu một cái, nhìn xem đại cương kịch bản mà Thẩm Tuấn Ngạn đưa tới, đại khái hiểu được bối cảnh và tính cách của nhân vật mà mình sẽ diễn. Sau khi đi đến phòng quần áo thay đồ xong liền bị Thẩm Tuấn Ngạn ‘không trâu bắt chó đi cày’ kéo vào thử vai diễn.

Trừ Thẩm Tuấn Ngạn ra, mọi người đều lười nhác uể oải, vì cảm thấy tình huống này không được khả quan cho lắm. Nhiếp ảnh gia vừa ngáp vừa điều chỉnh ống kính, nhân viên làm việc lười biếng hô một tiếng “Bắt đầu”.

Thế nhưng, không lâu sau đó, ngay khi mọi người đang ôm tâm trạng đợi xem trò vui, thì Tô Duyệt chỉ dựa theo kịch bản đứng một lần duy nhất vậy mà đã khiến cho ánh mắt của bọn họ hơi chững lại, đến cả Lâm

Phong cũng không nhìn được đứng bật dậy, lảng lảng theo dõi từng cử động của Tô Duyệt.

Cô vịn khung cửa, một chân chậm chạp bước vào trong, chân còn lại bỗng dừng ngừng lại, nghiêng đầu sang một bên, nhưng chỉ nghiêng một nửa thì dừng. Tuy không thể nhìn thấy rõ diễn cảm trên mặt cô, song, hơi thở tản mát quanh người cô lại khiến cho người ta không khó để tưởng tượng ra có bao nhiêu cô đơn buồn bã.

Vừa mới hô ngừng, Lâm Phong liền cười ha ha đi tới bên cạnh Thẩm Tuấn Ngạn, vỗ vai anh nói: “Thẩm Tuấn Ngạn, cậu tìm người không tệ chút nào!”

“Tất nhiên, người tôi tìm có thể bình thường được sao?” Thẩm Tuấn Ngạn nói khoác.

Thế nhưng ở trong lòng anh lại nhìn không được mà hơi chần động một phen. Cho dù là anh, cũng phải trải qua bao lần huấn luyện trong một thời gian dài và kinh nghiệm quay phim nhiều không kể xiết mới có được thành tựu ngày hôm nay. Còn Tô Duyệt, nền móng gì gì đó đều không có, vậy mà có thể diễn khiến cho lòng người run động như thế, đây mới chính là cái được gọi là trâu bò gì đó!

“Cô tên Tô Duyệt, đúng không? Đến đây, tôi nói với cô một chút về phần tiếp theo mà cô phải diễn.” Lâm Phong cười híp mắt nhìn Tô Duyệt, gọi cô qua nhiệt tình niềm nở giúp cô phân tích vai diễn kế tiếp phải diễn như thế nào.

Thẩm Tuấn Ngạn nhìn một nhân tài trời sinh có thể làm diễn viên, trong lòng không khỏi lóe ra một ý nghĩ, đầu óc xoay chuyển một vòng, lập tức gọi người đại diện đem điện thoại của mình lại rồi bấm gọi ột dãy số.

Mười lăm phút sau, một chiếc Porsche rất có phong cách lập tức dừng cách trường quay không xa.

“Cậu Ninh, tốc độ của cậu thật là nhanh đó.” Thẩm Tuấn Ngạn nhìn Ninh Duệ Thần đang đi nhanh về phía mình, trong lòng không khỏi âm thầm đắc ý. Hiện tại rốt cuộc anh cũng có thể thăm dò chút chuyện nào đó của Ninh Duệ Thần.

Đúng là không ngoài dự đoán, chỉ cần vừa đụng đến chuyện của Tô Duyệt, tốc độ của Ninh Duệ Thần này tuyệt đối có thể đổi mới kỷ lục Guinness.

“Vợ tôi đang quay phim?” Ninh Duệ Thần trực tiếp đi vào chủ đề, lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy, Trình Oánh Oánh đột nhiên có chuyện không tới được, tôi để cho vợ cậu thử một lần. Chắc chắn, Lâm Phong đang bàn bạc phần diễn tiếp theo của cô ấy đấy.” Thẩm Tuấn Ngạn dùng mắt ra hiệu vị trí của Tô Duyệt, đồng thời len lén nhìn vẻ mặt của Ninh Duệ Thần.

Một người như vậy nếu như bị chôn vùi thì thật là đáng tiếc, cho nên anh gọi Ninh Duệ Thần đến tự mình tận mắt nhìn xem thiên phú diễn kịch của Tô Duyệt. Bởi vì anh biết rõ, cho dù Tô Duyệt đồng ý, nhưng chỉ cần một câu không đồng ý của cậu Ninh này thì có nói gì cũng đều vô dụng.

“Cậu Ninh, vợ của cậu tuyệt đối có thiên phú làm diễn viên đấy, chỉ nhìn bóng lưng thôi mà cũng mất hồn như vậy rồi.” Thẩm Tuấn Ngạn không hề tiếc lời khen ngợi.

Kỹ thuật diễn của Tô Duyệt không phải là cố ý diễn, mà là một loại biểu hiện theo tiềm thức, diễn theo trạng thái tự nhiên. Nhưng cũng chính nhờ như vậy mới có thể phát triển kỹ thuật diễn một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Ninh Duệ Thần nhếch môi đắc ý, tựa như người được khen là anh vậy. Lúc này, Tô Duyệt đang cùng đạo diễn tiến hành trao đổi gì đó, cô hơi cúi đầu, ánh mặt trời chiếu rọi lên gò má trái của cô, ánh mắt chuyên chú khiến người ta nhìn vào không khỏi say mê.

Anh đã từng nghe qua một câu nói, người phụ nữ xinh đẹp nhất chính là lúc họ chuyên tâm. Nhưng hôm nay nhìn thấy Tô Duyệt như vậy, anh đã tin tưởng câu nói ấy không hề nghi ngờ.

“Cậu Ninh, có nghĩ đến chuyện nâng đỡ vợ cậu lên làm minh tinh không?” Thẩm Tuấn Ngạn đột nhiên nói, lúc Tô Duyệt vừa mới thử vai anh đột nhiên có ý nghĩ này.

Tô Duyệt chưa từng tiếp nhận qua đào tạo nào đã có kỹ thuật diễn như vậy, mà Ninh Duệ Thần thì không hề thiếu tiền. Hơn nữa mối giao thiệp của Thẩm Tuấn Ngạn rất rộng, cho nên chỉ cần bọn họ đem toàn bộ

tinh lực và tài lực đầu tư cho Tô Duyệt, qua một thời gian, làng giải trí này khẳng định có thêm một siêu sao điện ảnh.

“Không có.” Ninh Duệ Thần không chút nghĩ ngợi nói, nếu như để Tô Duyệt gia nhập vào làng giải trí vàng thau lẫn lộn này, như vậy sẽ khó tránh khỏi tiếp xúc với nhiều loại người. Những quy tắc ngầm kia, lúc nào cũng sẽ bao vây lấy cô, cho dù anh có thể bảo vệ cô, cũng sẽ có lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Huống chi, vào làng giải trí sẽ có vô số bình hoa xuất hiện bốn phía Tô Duyệt, vậy chẳng phải anh đang tự rước lấy sự khó chịu ỉn hay sao?

Không được, cái này hoàn toàn đi ngược lại với nguyên tắc của anh, anh nhất định phải đem toàn bộ nguy hiểm gì gì đó bóp chết ở trong trứng nước.

“Nhưng nếu như vợ cậu thích nghề này thì sao?” Thẩm Tuấn Ngạn liếc mắt một cái thì đã nhìn thấu tâm tư độc tài chuyên chế của người đàn ông này, tiếp tục tăng thêm tiền đặt cược, “Cậu Ninh, cậu hẳn tâm nhìn Tô Duyệt bởi vì sự ích kỷ của cậu, mà đi ngược lại với chuyện cô ấy thích làm sao?”

Ninh Duệ Thần im lặng, Thẩm Tuấn Ngạn tiếp tục tận tình khuyên bảo, “Hiện tại cả nền tảng lẫn vốn liếng chúng ta đều có, không đầu tư cho Tô Duyệt chẳng phải quá là lãng phí sao? Huống chi, cô ấy là vợ của cậu, chỉ cần công bố chuyện này ra ngoài thì còn ai dám động đến cô ấy?”

Ninh Duệ Thần thần nhiên liếc nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, “Cậu không ngừng khuyên tôi như vậy rốt cuộc là có mục đích gì?”

“Ha ha.” Thẩm Tuấn Ngạn cười gượng hai tiếng, “Đây không phải là không muốn lãng phí của trời sao? Lãng xê ai mà chả được, tài nguyên đặt ở đâu thì dùng ở đó, thay vì lãng xê những người phụ nữ cả ngày chỉ biết trát phấn trên mặt mình vậy chi bằng nâng đỡ người trong nhà vẫn hơn. Hơn nữa, “Hạ Tuế Phiến Hân Hoan”* cũng sắp khai máy, vai nam chính đương nhiên sẽ thuộc về tôi, bây giờ đang chọn nữ chính, tôi hy vọng có thể vì mưu cầu phúc lợi của mình sẽ được hợp tác cùng Tô Duyệt, như vậy cũng sẽ không cần cả ngày ngửi thấy mùi son phấn rở tiền.” (* hình như là phim hài ý)

“Có điều cậu đừng hiểu lầm, tôi không phải muốn nhân cơ hội này chiếm tiện nghi của vợ cậu đâu, chẳng qua là mấy đàn bà giả thuần khiết giả đáng thương kia thấy nhiều rồi, bây giờ còn nhìn nữa chắc ỏi chết mất. Chắc hẳn vợ của cậu có thể khiến tôi chuyên tâm quay phim, đây cũng là vì mưu cầu phúc lợi nhân dân quần chúng mà thôi.”

Ninh Duệ Thần nghe Thẩm Tuấn Ngạn trái một câu khen ngợi phải một câu ca tụng nhưng vẫn nín thinh không phản ứng. Thẩm Tuấn Ngạn không thể làm gì khác hơn đành thôi ba hoa. Anh biết, giờ phút này anh có nói nhiều hơn nữa cũng không bằng một câu nói của vợ cậu ta.

Nhưng mà lúc này, anh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác....

“Cậu Ninh, tại sao tôi cảm thấy từ khi hai người kết hôn, vợ cậu nhìn tôi bằng ánh mắt là lạ sao ấy?” Thẩm Tuấn Ngạn cau mày nói.

Ninh Duệ Thần không thèm ngó ngang gì tới Thẩm Tuấn Ngạn mà chỉ nói, “Cậu đa nghi quá rồi, cô ấy sẽ không có hứng thú với cậu đâu.”

“Không phải là ý này, ánh mắt ấy cứ như là.... thương hại, hoặc là đồng tình vậy đó.” Thẩm Tuấn Ngạn dốc sức suy nghĩ tìm từ thích hợp giải thích ý của mình. Nhưng anh lại không biết, cái gọi là thương hại và đồng tình của Tô Duyệt đối với anh, toàn bộ đều là do người đàn ông bên cạnh này ban tặng.

“Chuẩn bị khởi quay!” Một câu nói to rõ nhất thời vang vọng toàn bộ tổ quay, mọi người thay đổi trạng thái không tập trung của một giây trước, cho dù vai chính không phải là bọn họ nhưng nam thì vẫn nhanh chóng đi soi gương, còn nữ thì tô tô trét trét trang điểm lại, sau đó mới chạy lại vị trí của mình.

Vừa bật đèn, ống kính lập tức nhắm thẳng vào một căn phòng nhỏ ở trong hẻm sâu, dưới ánh đèn lờ mờ, một người phụ nữ mặc áo dài sườn xám Trung Hoa yên lặng ngồi bên cạnh bàn. Cô chậm rãi cầm bình trà rót vào một cái ly, dòng nước trong veo dần dần tràn đầy miệng ly, bốn phía còn tỏa ra khói trắng. Người phụ nữ cầm cái ly lên, cảm hơi vươn ra, thổi thổi khói trắng nhưng không nói câu nào.

Không riêng gì người nhìn xem, cho dù là đạo diễn biết rõ kịch bản kế tiếp phải diễn như thế nào. Nhưng nhìn về mặt của Tô Duyệt cũng không tự chủ được như đắm chìm vào trong tình cảnh đó.

Thời kỳ dân quốc hỗn loạn, bởi vì chiến tranh mà một gia đình vốn đang hạnh phúc nhưng chỉ trong một đêm, con trai và chồng bị bắt đi lính. Còn cô, mỗi ngày đều ở trong nhà, lẳng lặng chờ đợi bọn họ trở về.

Cho dù chỉ là bóng lưng, nhưng nét cô đơn và nỗi phiền muộn ấy lại mang theo một chút mang mác uất hận đối với cục diện chính trị lúc đó được Tô Duyệt diễn vô cùng nhuần nhuyễn. Lúc này mọi người đã lạc vào trong cảnh giới kỳ lạ, ngay cả nhiếp ảnh gia cũng không nhận được mà là chẳng rơi lệ, qua hồi lâu, lúc này đạo diễn mới hô một tiếng “Cắt!”

Nhiếp ảnh gia lưu luyến dời tầm mắt đi, còn nhiều người vẫn nhìn vào trong căn phòng nhỏ mà không ngừng sụt sịt.

“Đạo diễn, tôi diễn đạt không?” Tô Duyệt đi tới, thấp thỏm hỏi.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô vào vai diễn, người ta coi trọng cô mới để cho cô diễn, nếu như hỏng nhiều quá thì không tốt chút nào.

“Đâu chỉ là đạt, quả thật là đến tình trạng xuất thần nhập hóa luôn rồi!” Lâm Phong không kiềm lời khen ngợi cô.

“Vậy thì tốt quá.” Tô Duyệt nghe vậy, cũng thở phào một nhẹ nhõm, có ai được khen mà không vui cơ chứ.

“Tiểu Duyệt, cô có muốn bước vào giới nghệ sĩ không?” Lâm Phong đột nhiên hỏi, “Nếu như cô đồng ý, tôi sẽ để cô trở thành nữ chính trong bộ phim sau của tôi.”

Mọi người xung quanh không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Lâm Phong nổi danh xoi mói bất bẻ. Trong nhận thức của bọn họ, đại đạo diễn Lâm này có lẽ chưa từng chủ động mời người tham gia phim của anh ta, huống chi là vai nữ chính!

Phải biết rằng, chỉ cần là phim do anh ta đạo diễn, tuyệt đối sẽ rất hot, cho dù nam nữ chính chỉ là một diễn viên nho nhỏ không có tiếng tăm gì, chỉ cần có thể xuất hiện trong phim của anh ta, chắc chắn sẽ trong một đêm mà nổi như cồn.

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt hâm mộ hay ghen tỵ đều rớt nhìn về phía Tô Duyệt. Phần lớn mọi người đều rất đỏ mắt, thậm chí còn hoài nghi đây là một vở kịch do Tô Duyệt và Lâm Phong cố ý bày ra vì muốn để cho Tô Duyệt danh chính ngôn thuận tiến vào giới nghệ sĩ. Còn có người lại theo bản năng nhận định Tô Duyệt và Lâm Phong có quan hệ gì đó chẳng tầm thường, quên mất luôn sự rung động khi này Tô Duyệt mang đến cho bọn họ.

Có đôi khi con người ta lại khó hiểu như vậy đấy, khi nhìn thấy có người không hề nỗ lực lại thành công thì mê muội phủ nhận người ta trời sinh có thực lực, còn muốn nói xấu người ta, nhưng lại quên mất rằng có một vài người vốn thích hợp ăn chén cơm này.

Lúc này, Ninh Duệ Thần cũng dời mắt về phía Tô Duyệt, nếu như cô thật sự thích nghề này, vậy thì anh sẽ....

“Cám ơn đạo diễn đã ưu ái, chỉ là nơi này không thích hợp với tôi.” Tô Duyệt từ chối nói, trên gương mặt xuất hiện nụ cười không màng danh lợi, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, trong ánh mắt thoáng hiện lên một chút giảo hoạt, “Nếu như đạo diễn cảm thấy tôi diễn tốt, hay là cấp cho tôi thêm chút phí thù lao đi.”

Lâm Phong tiếc nuối nhìn Tô Duyệt, không dễ gì mới tìm được một tài năng tốt như vậy nhưng lại vô tâm với giới nghệ sĩ. Việc này đối với một đạo diễn yêu tài như mệnh mà nói, thật sự là rất đáng tiếc.

“Cô suy nghĩ thêm chút nữa đi, thiên phú của cô thật sự rất thích hợp với nghề diễn viên.” Lâm Phong mở lời lần thứ hai, giọng nói có vẻ hết sức thành khẩn.

Tô Duyệt vẫn lắc đầu, “Không đâu, nhưng nếu như anh cần thể thân, tôi có thể hỗ trợ cho anh.”

Tô Duyệt đã biểu hiện quyết tâm của cô, cho dù có tiếc nuối thêm đi chăng nữa, Lâm Phong cũng không tiện cưỡng cầu, đành nói, “Được, cô yên tâm, cần người thay thế tuyệt đối sẽ nghĩ đến cô đầu tiên. Về phần

phí thù lao, đại đạo diễn Lâm tôi từ trước đến nay rất hào phóng với diễn viên nữ, nhất là diễn viên diễn tốt như cô.”

“Vây cảm ơn đạo diễn nhiều nhé.” Tô Duyệt lễ phép nói, sau khi tạm biệt Lâm Phong liền xoay người đi về phía Thẩm Tuấn Ngạn.

“Ôi chào Tiểu Duyệt, không ngờ em diễn tốt như vậy đây.” Thẩm Tuấn Ngạn tươi cười nhìn Tô Duyệt, “Nhưng tại sao em lại từ chối lời mời của Lâm Phong vậy, em không biết ở bên ngoài có bao nhiêu người chen chúc vượt qua nhau để bước vào cánh cửa của đại đạo diễn Lâm thiết kế sao?”

“Anh cũng biết em rất lười, làm diễn viên phải hy sinh giấc ngủ tinh thần, em không làm được đâu.” Tô Duyệt nhận lấy chai nước suối Thẩm Tuấn Ngạn đưa tới, mở ra uống liền mấy ngụm, lau mấy giọt nước dính bên khóe môi. Thoáng chuyển mắt, lúc này cô mới nhìn thấy người đàn ông bên cạnh Thẩm Tuấn Ngạn.

“Anh Ninh, sao anh lại tới đây?” Tô Duyệt nghi ngờ hỏi.

“Tôi thăm em một chút, dù sao đây cũng là lần đầu tiên em thử vai.” Ninh Duệ Thần dịu dàng nói, nhìn trang phục của Tô Duyệt không nhận được lời khen ngợi, “Thật ra sườn xám rất thích hợp với em.”

Tuy vóc người hơi Tô Duyệt gầy mảnh, nhưng thực tế cũng được 1m68. Dáng người là đường cong chữ S, vòng một đầy đặn cùng đôi chân suông dài khi mặc lên bộ sườn xám trông cô càng thêm duyên dáng yêu kiều, khiến cho người ta nhìn rồi thì không thể nào dời mắt đi được.

Cùng lúc với Ninh Duệ Thần đang đánh giá mình, ánh mắt của Tô Duyệt đảo qua đảo lại ở hai người đàn ông này. Câu nói ban nãy chỉ là buột miệng ra miệng, bây giờ suy nghĩ lại mới hiểu vì sao Ninh Duệ Thần đến đây.

“Tôi đột nhiên nhớ tới trong công ty còn có việc, tôi đi trước đây, hai anh cứ từ từ nói chuyện nhé.” Tô Duyệt vừa nói vừa xoay người rời đi, Ninh Duệ Thần lập tức kéo cô lại, “Em không tính đổi quần áo, cứ để vậy mà trở về công ty sao?”

Tô Duyệt ngượng ngùng cười khì khì, nhìn người đàn ông đang kéo mình mà trong lòng không khỏi oán thâm. Mình có ý tốt để lại không gian cho hai người bọn họ, dù sao hai người này vất vả lắm mới có dịp gặp nhau, thế mà anh lại phải sạch lòng tốt của mình, đúng là chẳng hiểu lòng người gì cả!

Thẩm Tuấn Ngạn không hiểu tình huống, cũng đi tới góp thêm một câu, “Tiểu Duyệt, đừng đi vội như vậy, anh trai còn có chuyện rất quan trọng muốn nói với em đây.”

Tô Duyệt nhìn hai người họ, chẳng lẽ Thẩm Tuấn Ngạn đã biết mình biết chuyện của hai người bọn họ, muốn mình giúp hai người bọn họ che giấu sao?

“Tôi và vợ còn có chuyện đi trước, chuyện của cậu nhen vào trong bụng của cậu đi.” Ninh Duệ Thần lạnh giọng nói, sau đó kéo Tô Duyệt rời đi, mặc cho Thẩm Tuấn Ngạn ở sau lưng bất mãn lắm bầm.

Bên trong xe

Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt, đem câu hỏi của Thẩm Tuấn Ngạn và Lâm Phong đã hỏi, hỏi lại lần nữa, “Muốn làm diễn viên không?”

Kỹ thuật diễn của Tô Duyệt đã được chứng minh là trời sinh, cô rất thích hợp với nghề diễn viên. Nếu như vì lòng riêng của anh mà lãng phí, như vậy cho dù là anh, anh cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Chỉ cần cô muốn, anh sẽ giúp cô trải một con đường bằng phẳng để cho cô thực hiện giấc mơ trong lòng.

“Nếu như lâu lâu thử vai thì vẫn có thể, nhưng nếu để tôi coi nó như là một công việc thì tôi lại không làm được.” Tô Duyệt nói.

“Từ lời khen ngợi của đạo diễn Lâm, tôi cũng biết rõ diễn xuất của tôi không tệ, nhưng dù sao cũng chỉ nghiêng về thiên phú của tôi mà thôi, chứ đối với nghề diễn viên tôi thật sự không nhiệt tình cho lắm. Ví dụ như một cô gái có thiên phú về vẽ tranh rất cao, nhưng cô ấy lại muốn làm kiến trúc sư, chung quy vẫn không thể từ bỏ giấc mơ vẽ tranh của cô ấy được. Làm chuyện gì cũng đều phải đi theo tâm của mình, hiện

tại tôi chỉ muốn từng bước đi lên trở thành một nữ biên tập chân chính. Về phần làm diễn viên, nếu như có thời gian tôi có thể thử một chút.” Tô Duyệt nghiêm túc nói, câu nói cuối cùng có chút ý tứ trêu đùa.

“Hơn nữa, hôm nay tôi đồng ý Thẩm Tuấn Ngạn làm người thay thế cũng không phải là hoàn toàn không có lòng riêng.” Nói tới đây, trong mắt Tô Duyệt thoáng hiện lên chút giảo hoạt, “Anh đoán thử xem, phí thù lao đạo diễn Lâm cho tôi là bao nhiêu?”

“ Bao nhiêu?” Ninh Duệ Thần thuận theo Tô Duyệt hỏi.

Tô Duyệt giơ một ngón tay lên, “Một vạn! Tôi thật sự không ngờ chỉ diễn thay một chút lại có thể nhận được nhiều tiền như vậy.”

“Chừng này thì có bao nhiêu đâu, xem ra đạo diễn Lâm vẫn còn rất keo kiệt.” Ninh Duệ Thần nhìn về phía Tô Duyệt, không khỏi trêu ghẹo nói, “Không ngờ em lại quan tâm đến tiền như vậy.”

Tô Duyệt không để ý tới câu nói đùa của Ninh Duệ Thần, nghiêm túc nói, “Mỗi ngày đều để anh ở nhà nấu đồ ăn thật sự rất ngượng, cho nên tôi muốn kiếm chút tiền mời anh ăn cơm. Nhưng không ngờ hôm nay lại có nhiều tiền như vậy, nói đi, muốn đến nơi nào ăn, tôi mời anh một bữa thật ngon.”

Ninh Duệ Thần hí mắt nhìn Tô Duyệt, “Nói như vậy, em đồng ý làm diễn thay là vì muốn mời anh ăn cơm?”

“Đúng vậy, mấy ngày nay đều là anh nấu cơm cho tôi ăn, nếu như tôi không mời anh ăn một bữa, vậy chẳng phải rất kỳ cục sao?” Từ trước đến nay Tô Duyệt cô không phải là người có ơn mà không báo đáp. Nếu mấy ngày nay cô ăn cơm của Ninh Duệ Thần nấu, vậy cô cũng nên biểu đạt một chút lòng thành của cô.

Người khác đối tốt với cô, cô cũng sẽ đối tốt lại với người đó.

Mà ý nghĩ đơn thuần này, lọt vào trong tai Ninh Duệ Thần lại thành một ý nghĩ khác.

Lần này cô diễn thay, là vì mời anh ăn cơm.

Nói một cách khác, cô vì anh nên mới đi đồng ý diễn thay.

Môi mỏng nở ra một nụ cười tươi, thế nhưng, câu nói tiếp theo của cô gái này lại khiến nụ cười đó cứng ngắc ở bên khóe miệng.

“Hay là tôi tìm một nhà hàng tương đối lãng mạn để anh và Thẩm Tuấn Ngạn đến dùng bữa cơm tình nhân dưới ánh nến nhé, thấy thế nào?” Thấy Ninh Duệ Thần hồi lâu vẫn không có phản ứng, Tô Duyệt lại đề nghị.

Khuôn mặt vốn sáng ngời lập tức đen lại, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên một chút hàm xúc nguy hiểm, “Em thật đúng là xứng đáng với chức vụ vợ tốt.”

“Ha ha, tất nhiên rồi.” Tô Duyệt ngượng ngừng nói.

“Thôi đi, Thẩm Tuấn Ngạn rất bận, bây giờ chúng ta đến Túy Tiên lâu ăn một bữa nào.” Ninh Duệ Thần tay cầm tay Tô Duyệt nói.

“Hả?” Tô Duyệt cúi mặt xuống, Túy Tiên lâu có tiếng là rất đắt. Tuy đẳng cấp không tệ, danh tiếng cũng rất tốt, nhưng giá cả thì thật sự khiến người ta đau lòng đấy.

“Sao? Thấy tiếc à?” Ninh Duệ Thần hếch mày, bày ra bộ dáng em rất keo kiệt.

Tô Duyệt lập tức nói, “Đâu có? Túy Tiên lâu thì Túy Tiên lâu, anh muốn ăn bao nhiêu cũng không thành vấn đề.”

Tuy rằng rất đắt, nhưng nếu mời người đàn ông này ăn cơm, vậy phải xuất ra khí phách của mình, không thể để cho người đàn ông này xem thường mình.

Huống chi, từ lâu cô đã muốn đến Túy Tiên lâu ăn một bữa, nhưng lại ngại giá tiền cho nên do dự không đi.

“Được, rất thẳng thắn.” Kết quả, Porsche lập tức khởi động, nhanh chóng chạy tới Túy Tiên lâu.

Túy Tiên lâu có thể nói là nơi có lượng người đến nhiều nhất ở Lạc Thành này, so với Trà Uyển thì đông hơn nhiều. Đến nơi này không chỉ thể hiện rõ thân phận của mình, còn là một loại hưởng thụ trong cuộc sống.

Toàn bộ trang trí bên trong làm cho con người ta cảm thấy lịch sự tao nhã, trong mỗi căn phòng đều có một cửa sổ. Dựa vào sự lựa chọn của khách hàng, phong cách bên ngoài của mỗi phòng đều khác nhau. Có một số phòng có thể trực tiếp nhìn thấy suối phun và mấy đứa nhỏ cầm bong bóng ở dưới lầu, có một số phòng có thể nhìn thấy hoa cảnh được con người tỉ mỉ vun trồng, còn có một số phòng có thêm một ban công nhỏ, ngoài ban công đặt một cây đàn Piano, cung cấp cho khách hàng giải trí.

Dày công trang trí khiến cho Túy Tiên lâu mới nổi lên vài năm rất nhanh chiếm giữ vị trí độc hữu thị trường ở Lạc Thành. Tuy giá tiền đắt kinh khủng, nhưng khách hàng lại nối liền không dứt.

“Không biết có còn chỗ trống không?” Tô Duyệt lo lắng nhìn Ninh Duệ Thần, sớm biết thế này nên đặt trước chỗ cho rồi.

“Chắc không.” Về mặt chắc chắn làm cho người ta không chút nghi ngờ về ;ln của anh. Mặc dù người ta xếp hàng đến tận cửa, nhưng Ninh Duệ Thần nắm lấy tay Tô Duyệt trực tiếp bước vào trong.

Đi vào trong cánh cửa xoay tròn, lập tức có nhân viên phục vụ tiến lên nghênh đón.

“Thưa anh, thật xin lỗi, hôm nay đã đầy rồi ạ.” Nhân viên phục vụ cười tươi nhìn Ninh Duệ Thần nói, diễn cảm ân cần như vậy, cho dù là người có tính tình nóng nảy nhìn thấy cũng sẽ không nổi giận.

Những lời này, hiển nhiên Ninh Duệ Thần không nghe vào tai, chỉ nói, “Gọi quản lý của các cậu ra đây.”

Nhân viên phục vụ bất chợt sững sốt, nhưng thấy người đàn ông trước mắt này có khí chất bất phàm, mỗi cái gờ tay nhắc chân đều mang theo một vẻ ưu nhã không nói nên lời, lập tức mỉm cười nói, “Được, xin đợi một lát.” Nói xong liền đi vào.

Không bao lâu, một người đàn ông có dáng người hơi mập đi ra. Ninh Duệ Thần nhỏ giọng nói với anh ta vài câu, sắc mặt người đàn ông lập tức thay đổi, vội vàng sai nhân viên phục vụ tiếp đãi hai người.

Hai người đi vào trong một căn phòng, vừa mở cửa phòng ra, hai mắt Tô Duyệt lập tức phát sáng.

Cả phòng nhỏ rộng rãi sáng ngời, ở ngoài ban công có mấy chậu trúc xanh biếc, nhẹ nhàng lắc lư theo gió. Nhìn kỹ lại, thì ra ở trên cánh cửa có một ống thông gió nhỏ, ánh mặt trời chiếu rọi vào bên trong, khiến cho tâm tình người ta đều cảm thấy sáng khoái.

“Anh Ninh, đây là...” Tô Duyệt nhỏ giọng hỏi.

Từ lúc Ninh Duệ Thần nhỏ giọng nói chuyện với người quản lý kia vài câu, thái độ của người phục vụ lại càng thêm nhiệt tình, thậm chí trực tiếp dẫn bọn họ vào trong căn phòng có ban công mới mẻ, có thể nói đây là đây chuyện phục vụ.

“Lúc Túy Tiên lâu vừa mới khai đất, do tài chính không đủ nên đi tìm Thẩm gia đầu tư. Thẩm Tuấn Ngạn thấy nơi này là khối thịt béo bở, cho nên bốn người bọn anh đều đầu tư chút ít. Nơi này có bốn phòng được xây dựng và trang trí dựa theo kiểu dáng của bốn người bọn anh thích.” Ninh Duệ Thần giải thích.

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu một cái, nghĩ đến mỗi tháng đều sẽ có một khoản thu vào từ nơi này, đương nhiên Ninh Duệ Thần không cần phải lo lắng chi phí sinh hoạt.

Dưới sự hiểu biết của cô, lúc này Ninh Duệ Thần vẫn là một công dân tốt. Chỉ là, về sau nếu Tô Duyệt biết cô gả ột người đàn ông mà người ta vừa mới nghe tên đã sợ vỡ mặt, thì không biết sẽ có phản ứng như thế nào.

Rất nhanh, đồ ăn được bày hết lên bàn, mặc dù số lượng không nhiều, nhưng nhìn xem lại vô cùng tinh xảo. So với món ăn thanh sảng mát mẽ ở Trà Uyển, thì món ăn ở đây có mang theo vị cay.

Ở chung một chỗ với Ninh Duệ Thần, Tô Duyệt chưa từng để ý đến ‘lễ tiết’ này, cầm đũa lên lập tức gấp một miếng cà tím nếm thử.

Thức ăn ở đây quả thật không tệ, mặc dù rất cay, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất sáng khoái.

Liên tục ăn mấy miếng vào miệng, lúc này Tô Duyệt mới phát hiện Ninh Duệ Thần vẫn chưa động đũa.

“Sao lại không ăn?” Tô Duyệt nghi hoặc nhìn người đàn ông đang nhìn chằm chằm vào mình hỏi.

Ninh Duệ Thần khẽ mỉm cười, thản nhiên nói, “Anh không thể ăn được đồ ăn quá cay, em ăn nhiều một chút.”

“Vậy tại sao còn chọn nơi này?” Nếu Túy Tiên lâu có cổ phần của anh, vậy Ninh Duệ Thần nên biết rõ thức ăn ở nơi này mới phải chứ.

Ý cười trong mắt Ninh Duệ Thần càng sâu hơn, “Anh nghĩ, em là một người thích ăn vặt, hẳn sẽ thích nơi này, thật ra đi đến chỗ nào đối với anh đều không sao cả.”

Lúc này Tô Duyệt mới nhớ tới, mấy ngày nay sống chung với anh, người đàn ông này đã sắp xếp cuộc sống của cô trở nên có trật tự hơn. Cô thích ăn gì, không thích ăn gì, chỉ cần cô nói qua một lần, cho dù chỉ là lời nói vô tình, anh đều sẽ nhớ kỹ.

Cho dù lần này cô nói cô mời khách, anh cũng dựa theo khẩu vị của cô mà lựa chọn.

Đột nhiên trong lòng lại dâng lên chút áy náy.

Đồng thời, cũng có một chút khác thường không hề báo trước vọt vào sâu trong nội tâm cô.

“Sao lại không ăn?” Cầm đôi đũa trong tay gấp một miếng sườn heo bỏ vào trong chén của cô. “Em thích ăn sườn nhất, nào, ăn nhiều một chút.”

Giọng nói dịu dàng, mang theo khẩu khí tràn ngập từ tính của đàn ông. Lúc này Tô Duyệt đột nhiên có một loại kích động, cô muốn lập tức nhảy dựng lên, chất vấn anh, tại sao anh không thích phụ nữ.

Nhưng mà, một giây kế tiếp, cô lập tức kiềm chế sự kích động trong lòng mình.

Cho dù anh thích phụ nữ, vậy cũng không có nghĩa là sẽ thích cô.

Thật ra, sống chung với nhau như vậy cũng tốt.

Ít nhất, không cần phải lo lắng, anh sẽ phản bội mình.

Ít nhất, còn có người có thể ở bên cạnh cô, quan tâm cô, giúp đỡ cô.

Che giấu tốt toàn bộ cảm xúc vào trong lòng, ngược mắt lên, Tô Duyệt gấp một miếng sườn bỏ vào chén, cười tươi nói, “Cảm ơn anh Ninh.”

Bữa cơm này ăn gần hai giờ, hai người mới đi ra khỏi Túy Tiên lâu, thể nhưng vừa mới xuống lầu, lại nghe thấy âm thanh la hét ở xung quanh. Mọi người đều rời rít đi đến chỗ suối phun ở đằng trước, Tô Duyệt lắc lắc Ninh Duệ Thần đang cầm tay mình, “Chúng ta đi xem một chút đi, xem như tản bộ sau khi ăn?”

Ninh Duệ Thần cúi đầu, lập tức nhìn thấy đôi mắt sáng rực như ngôi sao đang nhìn chằm chằm vào mình. Ánh mắt màu vàng chiếu rọi lên khuôn mặt trắng nõn, có thể một chút hương vị mê ly, tóc đen khẽ bay múa ở dưới gió đêm. Lúc này lòng của Ninh Duệ Thần không khỏi có chút rung động.

“Được.” Đôi mắt thâm thúy nhìn vào đôi mắt sáng rực kia, môi mỏng nhẹ nhàng nhả ra một chữ.

Tô Duyệt, cả đời này, chỉ cần nơi em muốn đến, mặc kệ đường xá có xa xôi cỡ nào, anh đều sẽ nắm lấy tay em, cùng em đi đến nơi đó.

Sang ngày sau, từ lúc hai người bắt đầu thức dậy, thì làm bất cứ chuyện vặt nào đều cũng cực kỳ ăn ý. Đối với chuyện ngày mai Tô Duyệt đi công tác, không hề nhắc đến một chữ, vẫn cùng nhau đi làm như thường, ăn cơm như thường, thậm chí vẫn ôm cô ngủ như thường.

“Anh Ninh....” Trong phòng ngủ yên tĩnh, Tô Duyệt thấp giọng gọi.

“Hửm?”

Lúc này Ninh Duệ Thần đang lấy tư thế ngày thường ôm Tô Duyệt vào lòng, hai người đều không nhìn thấy rõ diễn cảm trên mặt của đối phương.

Tô Duyệt mở mắt nhìn ngoài cửa sổ, chẳng hiểu tại sao khi biết ngày mai sẽ tách khỏi Ninh Duệ Thần, trong lòng của cô đột nhiên cảm thấy trống vắng quanh hiu. Cô không biết rõ cảm giác này đại biểu cho cái gì, chỉ biết tư vị này, làm cho cô cảm thấy thực sự không dễ chịu.

Cho nên, vừa rồi cô mới gọi một tiếng.

Không có nguyên nhân, không có lý do, chỉ muốn đột nhiên gọi anh mà thôi.

Mà người đàn ông kia thản nhiên đáp lại, trong nháy mắt lại khiến cho cô an tâm.

Thấy người trong lòng im lặng, Ninh Duệ Thần cũng không còn tiếp tục hỏi nữa. Cánh tay đang ôm cô càng chặt hơn, anh tham lam ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người cô, nóng lòng muốn cất giữ mùi hương này, như vậy cho dù cô không có ở bên cạnh anh, anh cũng có thể ngửi thấy để làm tan biến đi nỗi sầu tương tư.

Tối nay càng say lòng người, giống như có một đôi mắt dò xét bí mật ở trong đáy lòng, im lặng nhìn hoặc là ngay cả chính hai người họ cũng không biết dị trạng khác thường trong lòng mình từ đâu mà đến.

Bên trong phòng làm việc, Ninh Duệ Thần nhìn chăm chăm vào thư hiệp nghị, đã nhìn chăm chăm vào nó tròn ba giờ liền. Bên cạnh anh, là một cái bánh kem đã được đóng gói một cách hoàn mỹ.

Hôm nay đã là thứ sáu rồi, vậy mà Tô Duyệt lại không có một chút tin tức nào.

Hai ngày nay, anh không có một giấc ngủ yên ổn nào. Không có thân thể mềm mại kia nằm ở trong lòng, anh thật sự không thấy quen.

Trước kia, trong giấc ngủ anh nằm mơ thấy cô, khi tỉnh lại mở mắt ra, vẫn có thể nhìn thấy cô, loại cảm giác này thật là tốt.

Thế nhưng mấy ngày nay, mỗi khi mở mắt ra anh đều sẽ phát hiện, tuy mình vẫn ngủ trong tư thế ôm người, nhưng thứ anh ôm là gối chứ không phải là thân thể mềm mại của Tô Duyệt, càng không thể nghe thấy mùi hương Molly mát lòng mát dạ kia.

Hơn nữa, Hứa Hàm từng lén đến tìm anh, nói cho anh biết nơi Tô Duyệt đi công tác nguy hiểm cỡ nào. Mà anh cũng chỉ có thể thản nhiên đáp một tiếng, chứ không ngăn cản lại.

Bởi vì anh biết rõ, đây là giấc mơ của cô. Bất kể có bao nhiêu khó khăn gian khổ, cô đều muốn đi đổi mặt, còn anh có thể làm, chính là yên lặng ủng hộ cô, khích lệ cô.

Nhưng, cái này không có nghĩa là trong lòng anh không sôi ruột không lo lắng.

Hôm nay, anh chỉ có thể lao đầu vào trong công việc, để tạm thời quên đi những quấy nhiễu cào bới trong tim anh.

Vỗ vỗ tay lên trán, Ninh Duệ Thần mệt mỏi nhắm hai mắt lại. Liên tục hai ngày này anh làm rất nhiều việc cộng thêm mất ngủ, phiền lòng, cho dù là người sắt, cũng sẽ không chịu nổi.

Nhưng vừa nhắm mắt lại, lập tức có một bóng dáng mới chọc chút xú đã dễ dàng đổ mặt hiện lên ở trong đầu anh.

Đột nhiên Ninh Duệ Thần không muốn mở mắt ra, chỉ muốn đắm chìm ở trong ảo tưởng của mình.

Bạch Nhạc Huyền ngồi ở một bên lén ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông không hề nhúc nhích này, tay cầm bút máy bỗng nhiên ngừng lại. Sau khi người đàn ông này tới Lạc Thành, cô liền bị cử tới làm trợ lý cho anh.

Lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông toàn thân tản ra hơi thở tao nhã mà xa cách này, Bạch Nhạc Huyền lập tức bị say mê. Nhiều lần cô muốn nói chuyện với anh để kéo gần khoảng cách, nhưng người đàn ông này lúc nào cũng thờ ơ nói cô, lúc nhìn cô, dáng vẻ của anh đều lạnh lùng như sương.

Sau đó, trong một lần tình cờ, cô đột nhiên nhìn thấy trên ngón áp út tay trái của anh có mang một chiếc nhẫn nhìn như cực kỳ bình thường, nhưng ý nghĩa của chiếc nhẫn lại không bị vẻ bình thường của nó lu mờ.

Ánh mắt của cô chợt như bị kim đâm, gương cười hỏi anh có phải đã kết hôn rồi hay không.

Giọng điệu của anh chắc chắn, khiến cho cô đau lòng hơn. Nhưng, cho dù là vậy, hôm nay đối mặt với người đàn ông này, cô vẫn động lòng.

Bên cạnh anh có đặt một hộp bánh kem, cô biết hôm nay không phải là sinh nhật của anh bởi vì cô đã từng cho người tìm hiểu qua, như vậy cái này bánh kem này hẳn là mua cho vợ của anh.

Nghĩ tới đây, một chút tình cảm tên là ghen tị yên lặng sinh sôi ở trong đáy lòng Bạch Nhạc Huyền.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu rọi lên khuôn mặt anh, lông mày dày không hề ảnh hưởng đến ngũ quan cương nghị đó, đôi môi mỏng mím chặt, sống mũi rất cao thể hiện rõ sự đĩnh đạc. Rốt cuộc cô không cầm lòng nổi nữa mà đứng lên, lặng lẽ đi tới bên cạnh Ninh Duệ Thần, nhưng không dám đến gần quá mức.

Còn Ninh Duệ Thần từ trước đến giờ luôn cảnh giác, lúc này lại không mở mắt ra, tựa như không hề có cảm giác khi phụ nữ đến gần.

Bỗng nhiên, không biết nghĩ tới điều gì, khoé môi lạnh bạc đột nhiên lơ đãng nở nụ cười, nụ cười kia, nhất thời khiến lòng người hoà tan.

Nhìn dáng vẻ đó của Ninh Duệ Thần, trái tim của Bạch Nhạc Huyền bắt đầu không nghe theo sai khiến mà đập loạn. Dựa theo tác phong ngày thường của anh, cho dù là nhắm hai mắt, chỉ cần người khác đến gần anh trong bán kính 30cm thì anh sẽ nhanh chóng phát hiện ra. Vậy mà hôm nay, không chỉ không trách cứ mình, vẻ mặt còn dịu dàng như vậy, có phải...

Nghĩ tới đây, Bạch Nhạc Huyền dần dần có chút to gan, vươn ngón tay thon dài ra vuốt nhẹ trên trán người đàn ông...

Đôi mắt sắc bén như chim ưng bất chợt mở ra, bàn tay to hữu lực bắt được cổ tay của Bạch Nhạc Huyền, ý lạnh trong mắt lập tức phát tán ra, trên mặt không còn có chút xiu vẻ dịu dàng nào cả.

“Ai cho phép cô lại đây?”

Ánh mắt kia đáng sợ tới mức khiến cho Bạch Nhạc Huyền vốn đã chuẩn bị xong lý do này lại không thể nói ra một chữ nào. Cô run rẩy nhìn Ninh Duệ Thần, còn trên mặt Ninh Duệ Thần tràn ngập vẻ không vui.

Vừa rồi đang muốn hôn lên đôi môi mềm mại kia của Tô Duyệt, lại bị người phụ nữ chết tiệt này quấy rầy!

“Cút ra ngoài!” Giọng nói không có chút độ ấm trong nháy mắt vang lên, không mang theo một chút tình cảm nào.

Bạch Nhạc Huyền sững sờ đứng ở nơi đó, sự chán ghét hiện rõ lên trên mặt anh nhất thời tổn thương đến lòng của cô.

Cô có chỗ nào mà không tốt chứ, tại sao anh lại không muốn nhìn cô lấy một cái!

Người phụ nữ kia, thật sự tốt như vậy?

Ánh mắt của Bạch Nhạc Huyền thoáng chốc dừng ở trên hộp bánh kem được đặt cẩn thận trong góc bàn.

“Còn không mau đi ra ngoài?” Ninh Duệ Thần lạnh giọng nói, nhưng lại không hề nhìn vào cô ta, trên mặt đều là vẻ không kiên nhẫn.

Ghen tị không hiểu sinh sôi ở trong lòng bây giờ đã tăng đến cực điểm, Bạch Nhạc Huyền nhỏ giọng “Vâng” một tiếng sau đó xoay người đi ra cửa.

Thế nhưng ngay trong lúc cô xoay người, chân phải đi giày cao gót đột nhiên treo một cái, theo một tiếng “Ai da”, trong nháy mắt ngã quỵ ở trên bàn, còn hộp bánh kem trên bàn cũng bởi vì cô không cẩn thận đụng trúng mà rơi xuống.

Âm thanh rơi xuống đất rất nhỏ, khiến cho người đàn ông không vui ngẩng đầu lên liếc nhìn, nhưng khi nhìn thấy trên bàn thiếu đi thứ gì đó thì Ninh Duệ Thần đột nhiên đứng lên!

Anh vội bước đi qua, lúc nhìn thấy hộp bánh kem hoàn toàn bị đổ ngược ở trên mặt đất thì mặt anh hoàn toàn xanh mét như tàu lá chuối!

“Luật sư Ninh, vừa rồi... thật sự xin lỗi, tôi... tôi đi mua lại cái khác cho anh!” Bạch Nhạc Huyền vội vàng xin lỗi, vẻ mặt sốt ruột và thành khẩn.

Thế nhưng ánh mắt kia lại lén liếc nhìn Ninh Duệ Thần, quan sát diễn cảm trên mặt anh.

Dáng người cao lớn đứng bất động ở đó, đôi mắt thâm thúy nhìn vào hộp bánh kem, đôi môi mỏng mím chặt, giống như không nghe thấy có người nói chuyện. Mà quanh thân anh lại tản ra hơi thở âm u lạnh lẽo.

Ngồi xổm người xuống, ngón tay thon dài từ từ chạm vào hộp bánh kem, cẩn thận cầm nó lên đặt ở trong tay anh, giống như đây không phải là hộp bánh kem, mà là một trân bảo thế gian.

Hôm nay là sinh nhật của Tô Duyệt, tuy biết rõ cô sẽ không trở về, thế nhưng ma xui quỷ khiến lại đi khắp Lạc Thành đến tiệm bánh kem ngon nhất mua một cái bánh kem lớn, sau đó lại đặt ở trên bàn làm việc của mình, không nỡ bỏ nó đi.

Vậy mà nó lại bị một phụ nữ không biết điều lật đổ xuống đất!

Thật sự là... rất đáng giận!

Đôi mắt thâm thúy mau chóng hiện lên vẻ hung ác, không thềm nhìn đến Bạch Nhạc Huyền đang đứng bên cạnh nhìn chăm chăm mình, anh nói: “Bắt đầu từ hôm nay, nếu như để cho tôi nhìn thấy cô ở phủ thị chính lần nữa, như vậy cô cũng không cần sống ở Lạc Thành này nữa.”

Giọng nói của anh lạnh đến mức khiến cho người ta hoài nghi có phải mình đang ở trong hầm băng hay không. Bạch Nhạc Huyền kinh ngạc lui về phía sau mấy bước, cô đoán được anh sẽ tức giận, sẽ phát hỏa, nhưng không ngờ anh lại dứt khoát đến như vậy!

“Còn không cút đi?” Trong giọng nói của người đàn ông, trừ lạnh lẽo, vẫn chính là lạnh lẽo.

Nước mắt to như hạt đậu không ngừng chuyển trong hốc mắt của Bạch Nhạc Huyền. Cô sống ngần này năm, chưa bao giờ chịu khuất nhục như vậy!

Nhưng cô không dám mở miệng, không dám cãi lại, bởi vì cô biết, người đàn ông này tuyệt đối nói được là làm được.

Đôi chân thon dài khó khăn bước từng bước, hai bàn tay của Bạch Nhạc Huyền nắm thành quyền, chậm rãi bước đi. Tuy biết không thể, nhưng trong đáy lòng của cô vẫn hi vọng anh có thể giữ mình lại, cho dù là liếc mắt nhìn mình cũng được.

Nhưng mà, đợi đến lúc cô đi tới cửa, Ninh Duệ Thần vẫn không nói câu nào, cũng chẳng ngước mắt lên lấy một lần.

Chứ đừng nói là giữ lại.

Khoé miệng nở ra một nụ cười cay đắng, nhưng vẫn không kiềm lòng được mà quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào người đàn ông bên trong.

Lúc này, Ninh Duệ Thần đã mở hộp bánh kem ra, nhìn bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ” mơ hồ ở trên ổ bánh kem, ngơ ngác mất hồn.

Lúc này, điện thoại di động đột nhiên vang lên, nhìn thấy tên hiển thị trên điện thoại thì trên mặt hiện lên vẻ cấp bách rõ ràng.

Chắc là người phụ nữ kia.

Nếu không, từ trước đến nay anh đều luôn lãnh đạm, sao có thể lộ ra diễn cảm như vậy chứ.

Bạch Nhạc Huyền tự giễu cười một tiếng, nhịn xuống cảm giác không cảm lòng, xoay người nhanh chóng đi ra ngoài.

“Cô nói cái gì?” Sau khi Ninh Duệ Thần nghe được giọng nói bên kia, lông mày nhất thời nhíu chặt lại.

“Chồng Tiểu Duyệt à, anh đừng có gấp, nhiếp ảnh gia chỉ nói trên đường trả về đột nhiên thất lạc Tiểu Duyệt, Tiểu Duyệt người hiền có trời phù hộ, không có việc gì...”

“Nhưng Tiểu Duyệt căn bản là dân mù đường, cho dù không bị chết đói, một mình cô ấy sao có thể tự đi ra khỏi rừng sâu núi thẳm đó... Anh nói thử xem có phải cô ấy bị sói hay chó hoang ăn tươi nuốt sống...” Hứa Hàm vốn chuẩn bị an ủi Ninh Duệ Thần, nói xong ngược lại càng khiến cho người ta lo lắng, cô nói đến chữ cuối cùng thậm chí có chút nghẹn lời. Ninh Duệ Thần càng nhíu chặt mày hơn, tay cầm điện thoại di động rõ ràng đang run lên.

“Đưa điện thoại cho nhiếp ảnh gia.” Ninh Duệ Thần buộc mình phải tỉnh táo lại, một tay cầm điện thoại, một tay lục trong ngăn tủ lấy ra một bao lớn, đem tất cả trái cây, đồ ăn vặt trên bàn đều bỏ vào trong ba lô, đầu óc xoay nhanh, nhớ tới Tô Duyệt còn cần cái gì nữa không.

Vừa tỉnh táo hồi nhiếp ảnh gia mấy vấn đề quan trọng, trong tay lại liên tục bận rộn. Đang chuẩn bị chạy ra ngoài, ánh mắt thâm thúy lại dừng lên hộp bánh kem, cuối cùng cầm lấy bỏ vào ba lô.

Tô Duyệt, em nhất định không được có việc gì, nếu không anh phải làm sao đây?

51. Chương 51

Phía Bắc thành phố A là vùng núi hẻo lánh, dưới ánh lửa yếu ớt bập bùng tí tách, nếu nhìn kỹ, còn có thể phát hiện một bóng người nhỏ nhắn đang đi đi lại lại. Người này chính là Tô Duyệt.

Sau khi bị lạc với nhiếp ảnh gia, cô còn không cẩn thận ngã xuống núi, nhưng may mắn trên người ngoại trừ một số vết thương nhỏ ra thì cũng không có gì đáng ngại, Tô Duyệt nhanh chóng trấn định lại, nhanh chóng quan sát địa hình, năm phút sau liền đưa ra một kết luận. Cô bị lạc đường rồi, hơn nữa cô hoàn toàn không thể tìm thấy lối ra.

Vì vậy, Tô Duyệt dứt khoát ngồi ở đây đợi cứu viện. Khát thì đi lấy một ít nước suối về uống, đói bụng thì hái quả dại trên cây ăn, mặc dù đến bây giờ chưa thấy một bóng người nào xuất hiện, nhưng cô tin rằng nhất định sẽ có người đến cứu cô.

Sự tự tin này cũng không biết từ nơi nào mà đến, chỉ là trực giác đã nói cho cô biết vậy. “Aizzz, thêm ăn canh sườn quá!”

Tô Duyệt vừa vớt cành cây khô vào đồng lửa vừa lầm bầm nói, cả ngày chỉ ăn mỗi quả dại cô đã không thể chịu nổi nữa rồi. Trong đầu thoáng hiện lên món canh sườn của Ninh Duệ Thần nấu. Món đó anh nấu ăn rất ngon.

“Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, ăn thịt heo nhiều sẽ thành đồ đàn mất!” Tô Duyệt lắc đầu, tự gõ lên đầu mình một cái, cố gắng xua đi hình ảnh canh sườn trong đầu, nghĩ càng nhiều thì cô sẽ càng đói thôi.

Ra ngoài phóng vẫn là cách tốt nhất để rèn luyện, thậm chí mấy ngày qua Tô Duyệt còn cảm thấy rất thích thú. Nhưng hề đến tối là cô đều sẽ không ngủ được, không phải vì tác động bên ngoài, mà là, cô có cảm giác như thiếu thiếu đi cái gì đó.

Hình như, là một....cái ôm ấp ấm. Trước kia anh ôm cô ngủ, từ ngày đầu tiên có cảm giác không quen ra, về sau cô cũng không còn kháng cự nữa.

Nhưng cô chỉ cho rằng đây là kết quả của việc cô đã thích ứng được, chứ không hề nghĩ rằng mình lại không nữa rời xa vòng tay ấm áp đó đến vậy.

Đôi tay không tự chủ ôm lấy mình, vẫn chưa cảm thấy đủ ấm áp, cô chỉ có thể đến gần đồng lửa hơn một chút. Nhắm mắt lại thì phát hiện trong tiềm thức lại xuất hiện những hình ảnh không hề liên quan đến buổi phóng vấn.

Ví dụ như, Ninh Duệ Thần.....

Bóng đêm giờ đây đã tối hơn lúc trước, Tô Duyệt ôm đầu vùi mình vào đầu gối, thế nhưng cô bất tri bất giác cảm thấy rất buồn ngủ.

“Tiểu Duyệt!” Trong lúc lơ mơ, đột nhiên một tiếng gọi vang vọng khắp cả vùng núi rừng, giọng ấy còn rất đời quen thuộc.

Hình như....

“Anh Ninh!” Tô Duyệt vốn đang buồn ngủ bỗng đứng bật dậy, không cần suy nghĩ đã vội vàng đáp lại giọng nói kia, nhìn bốn phía nhưng không nhìn thấy bóng người nào.

Đôi mắt trong suốt thoáng qua sự thất vọng, lại lần nữa ngồi xồm xuống, vòng tay ôm lấy đầu gối, ngồi nhìn ngọn lửa nhỏ trước mặt. Anh ấy sao có thể xuất hiện ở đây chứ?

Cho dù anh ấy biết cô bị lạc đường thì cũng không thể tìm được đến đây đâu. Aizz, xem ra cô đã đói đến mức chóng mặt rồi, thế mà cũng có thể nhìn thấy ảo giác.

Lại vứt một nhánh cây vào trong đống lửa, trong lòng lại thoáng thất vọng. Không biết bây giờ anh đang ở đâu và đang làm gì? Không có mình, không biết tối đến anh ấy ngủ có ngon không?

“Tiểu Duyệt.” Tiếng gọi ấy lại vang lên lần nữa, thậm chí lần này còn rõ ràng hơn rất nhiều.

Mà Tô Duyệt không quay đầu lại nữa, chỉ cho là mình đang tiếp tục nghe nhầm. Cho đến khi.... “Tiểu Duyệt.”

Lúc này Tô Duyệt mới ngẩn người ra. Bởi vì lúc này, giọng nói kia không chỉ rõ ràng hơn, mà hơn nữa còn có một bàn tay nhẹ vỗ vai cô. Tô Duyệt lập tức quay đầu lại, mặc dù không thể nhìn thấy diện mạo của người đàn ông trước mặt, thế nhưng giọng nói kia, dáng người cao ráo kia đều nói cho cô biết, đây là anh Ninh của cô.

Ngửa đầu nhìn bóng người đen thùi lùi trước mặt, chớp mũi đột nhiên cảm thấy đau xót, nước mắt lập tức tràn khỏi bờ mi.

“Tiểu Duyệt, anh đến rồi!”

Giọng nói ôn thuận như một ly rượu ngon vang lên trong sơn cốc hoang vu, trong giọng nói ấy như có ma lực, người trước mặt không có ngăn đầu, nước mắt vốn đang giữ đầy trên hốc mắt trong nháy mắt rơi lộp độp. “Sao vậy?”

Anh từ từ ngồi xuống, tiến tới bên người Tô Duyệt, đôi mắt thâm thúy mượn ánh lửa yếu ớt quan sát cô gái trước mặt, đau lòng nói: “Em gầy quá!” Thân thể mềm mại chỉ thoáng một cái đã nhào vào ngực Ninh Duyệt Thần, cơ thể cô hơi run run, một giọt nước mắt rơi trên vào vai áo anh.

“Sao lại khóc, có phải bị thương ở đâu rồi không?” Thấy cô khóc, Ninh Duyệt Thần vội vàng muốn kéo cô ra, kiểm tra xem trên người cô có bị thương ở chỗ nào không.

Tô Duyệt lắc đầu lia lịa, chỉ mãi miết ôm chặt lấy người anh không buông, nghẹn ngào nói: “Không có....không sao hết, để em ôm...ôm một lúc là được rồi!”

Còn tưởng rằng mình rất dũng cảm, còn tưởng rằng mình rất độc lập, nhưng giờ khắc nhìn thấy Ninh Duyệt Thần thì tất cả dường như đã hoàn toàn sụp đổ, giờ phút này, cô chỉ muốn ôm anh, quyến luyến ngửi mùi bạc hà thoảng thoảng quen thuộc.

Cô biết mình quá cố chấp, không thấy quan tài sẽ không biết sợ, nếu không phải tận mắt chứng kiến cảnh Thẩm Gia Dũng phản bội mình, thì cho dù người khác có nói gì, sợ rằng cô cũng sẽ không tin tưởng.

Nhưng, cho dù khi đó lòng cô rất đau, cô cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào trước mặt Thẩm Gia Dũng, quật cường xoay người rời đi, gọn gàng dứt khoát.

Cô phải bảo vệ tôn nghiêm của mình, cô không cho phép người khác chà đạp lên nó, cho nên, cô chưa bao giờ dễ dàng rơi nước mắt trước mặt người khác.

Mà giờ khắc này, chỉ vì người đàn ông này xuất hiện mà cô bỗng nhiên rơi nước mắt, dù thế nào cũng không thể ngăn lại.

Chuyện này là thế nào?

Có lẽ trong lòng của mình, cô đã coi anh là niềm tin để cô dựa vào.

Một người ở bên trong rừng sâu núi thẳm, sao có thể không sợ hãi? Nhưng cô biết, trừ kiên cường chống đỡ ra cô không có lựa chọn nào khác.

Cho nên, cô buộc mình phải đối mặt, buộc mình phải thích ứng.

Thế nhưng lúc này, sự xuất hiện của Ninh Duệ Thần đã khiến Tô Duyệt đột nhiên phát hiện mình không cần kiên cường, thậm chí đáy lòng còn lên tiếng nói cho cô biết, chỉ cần có anh, tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp.

Bàn tay nhỏ nhắn gắt gao ôm chặt lấy người đàn ông trước mặt, không hề nhúc nhích.

Qua một hồi lâu, cánh tay kia mới ôm lấy cơ thể nhỏ bé, đối với sự ôm ấp yêu thương của Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần vẫn thấy hơi ngượng.

Anh có thể cảm nhận được sự run rẩy hoảng sợ của cô, vì vậy, Ninh Duệ Thần càng thêm tự trách bản thân mình, tại sao không âm thầm đi theo sau cô, như vậy, cô cũng không cần chịu khổ.

Trái tim lạnh lẽo và băng giá trong giây phút này vì cô gái trong ngực mà trở nên mềm mại.

Ninh Duệ Thần nhẹ nhàng xoa lưng cô giúp nhuận khí, rồi lại phát hiện lưng cô gầy yếu đến đáng thương, trái tim bỗng cảm thấy rất đau lòng, đột nhiên như đụng phải cái gì, lông mày anh tuấn nhíu lại: "Bị thương ở đâu rồi hả?" Trong giọng nói lạnh lùng không chút độ ấm của anh còn ẩn ẩn sự tức giận.

Nhưng khi Tô Duyệt nghe vậy cũng chỉ sững sờ ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trước mặt bằng đôi mắt mờ mịt, vì cô hoàn toàn không nghe rõ anh vừa nói gì.

Anh chợt thấy không vui, duỗi tay nắm lấy cánh tay cô: "Anh hỏi em bị thương ở chỗ nào, quần áo đã rách như thế này mà còn muốn lừa anh?" Anh lạnh giọng gắt gỏng hỏi, vừa nói vừa kiểm tra chân tay cô lại 1 lần nữa, như sợ bỏ qua chỗ nào chưa kiểm tra.

Điều này càng khiến Tô Duyệt thêm sợ hãi, liên tục lắc đầu nói: "Em...em không cẩn thận nên bị ngã từ sườn núi xuống đây, cũng không biết bị thương ở đâu nữa!"

Ninh Duệ Thần không nói 1 lời, chỉ tiếp tục cẩn thận kiểm tra người cô. Cảm giác bị người khác sờ tới sờ lui khiến Tô Duyệt cảm thấy rất kỳ cục, cô nhúc nhích thân thể, bất đắc dĩ nhìn anh: "Anh Ninh. Em thật sự không lừa anh đâu...em không sao thiệt mà!"

"Thật sao?" Dĩ nhiên Ninh Duệ Thần không tin, thuận miệng đáp theo cho có. Đột nhiên giơ tay lên muốn chạm vào cổ áo cô: "Anh làm gì vậy?" Tô Duyệt kinh hãi vội vàng ôm ngực.

Mí mắt anh cũng không thèm chớp 1 cái, nói rất tự nhiên: "Ngã xuống từ trên sườn núi như vậy mà bảo không sao, em nghĩ em là người sắt à?" Dứt lời không nói thêm nữa trực tiếp kéo cô sang 1 bên, một tay đặt trên hông cô, tay còn lại muốn cởi áo cô ra.

Tô Duyệt bị kéo mạnh vào ngực của anh, đầu óc còn đang choáng váng nhưng cảm thấy có 1 cánh tay đang di chuyển đến ngực mình thì thân thể nhảy dựng lên muốn tránh sang 1 bên.

Đại luật sư Ninh sao có thể để cô được như ý? Khẽ nhếch môi, chèn tay ngang eo rồi đè cô xuống, rất dễ dàng để cô nằm sấp lên đùi mình.

"A!" Đột nhiên mất trọng tâm khiến Tô Duyệt sợ hãi kêu thành tiếng.

Tay anh chạm đến cổ áo rồi nhẹ nhàng cởi cúc áo ra, nương theo ánh trăng để xem xét vết thương.

Da thịt trắng như men ngọc chỉ chít vết thương nho nhỏ, có lẽ do bị sỏi hoặc cành cây làm xước, những vết thương này tuy nhẹ không đáng ngại nhưng rơi vào mắt Ninh Duệ Thần lại vô cùng chói mắt.

Tay anh cứ xoa nhẹ lên miệng vết thương trên bụng, trong đôi mắt thâm thúy chỉ có sự đau lòng và tự trách.

Ngón tay ấy cứ di chuyển suốt ở trên người khiến thân thể Tô Duyệt không thoải mái, cô uốn éo cơ thể cố gắng muốn trườn xuống khỏi người Ninh Duệ Thần. Nhưng anh bỗng nhiên vỗ hông cô 1 cái, chưa bao giờ trong giọng của anh thể hiện sự cứng rắn như lúc này: "Đừng động!"

Cô không ngờ anh lại quát mình, Tô Duyệt hơi sững người, thể nhưng rất biết nghe lời nằm im không cựa quậy nữa.

Anh thở dài, giọng nói đã dịu đi nhưng vẫn có ý trách móc: "Rõ ràng là đã bị thương, tại sao không nói?"

"Bởi vì không đau thiệt mà!" Tô Duyệt nháy mắt nói, vết thương nhỏ thế này, chỉ cần vài ngày nữa là sẽ tự khỏi thôi, sợ là sẹo cũng không có nữa là.

Tuy trong mắt cô chỉ là mấy vết thương nhỏ, nhưng trong mắt Ninh Duệ Thần, quả thật còn nghiêm trọng hơn so với lúc trước mình trúng 3 phát đạn.

Người phụ nữ của anh nên được bảo vệ chứ không nên chịu đựng 1 chút khổ sở đau đớn nào.

Mặc dù anh cho phép cô thực hiện ước mơ của mình, nhưng không cho phép cô làm bản thân bị thương.

Anh nhìn vết thương kia chỉ mím môi không nói gì thêm nữa.

Nhưng Tô Duyệt biết anh đang cố kiềm chế cảm xúc, anh đang lo lắng cho cô.

Trái tim bỗng nhiên như có dòng nước ấm chảy qua, nước mắt vốn đã không chảy nữa giây phút này lại hơi ươn ướt.

Hít hít mũi, Tô Duyệt rũ mắt đúng lúc chạm phải đôi mắt thâm thúy của ai kia, bèn tươi cười nói: "Anh Ninh, em thật sự không sao mà!"

"Ừ!" Ninh Duệ Thần nhàn nhạt đáp lại, bàn tay vẫn xoa nhẹ lên người cô. Động tác này hoàn toàn khác xa so với động tác mới vừa rồi.

Dường như...

"Bốp!" Tô Duyệt vội vàng vỗ nhẹ cái lên móng vuốt đang lơ lửng trên người mình, từ từ đứng lên mặc lại áo vào.

Không khí mập mờ ngượng ngùng bỗng đâu ủa tới, khiến cho không gian có chút ngột ngạt, hai người lưng đối lưng đều ăn ý nhau mà im lặng.

"Tới đây ngồi đi!" Qua 1 lúc, cuối cùng Ninh Duệ Thần không nhịn được mở miệng nói trước.

"Vâng!" Tô Duyệt từ từ ngồi xuống bên cạnh Ninh Duệ Thần giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Hôm nay là sinh nhật của em!" Ninh Duệ Thần nhìn cô bằng ánh mắt lấp lánh, "Tiếc rằng lại phải trải qua ở chỗ này!"

"Đúng thật, thật đúng là 1 trải nghiệm đặc biệt!" Tô Duyệt cười nhạt nhìn ánh trăng, vẻ mặt không hề có chút buồn bã về điều này.

23 năm trong quá khứ, cô đều tổ chức sinh nhật ở nhà, ăn bánh ngọt, hát bài hát sinh nhật, một nhà thật vui vẻ hòa thuận. Mà năm nay cô đã 24 tuổi, còn phải sống xa người thân, ở 1 nơi hoang vu hẻo lánh đón mừng sinh nhật, đúng là rất đặc biệt!

"Sinh nhật thì phải nên ăn bánh ngọt!" Đột nhiên Ninh Duệ Thần nói.

"Nhưng bây giờ gần đây làm gì có tiệm bánh ngọt nào, chẳng lẽ anh biết hô biến ra..." Lời còn chưa dứt, Tô Duyệt vừa quay đầu lại liền thấy Ninh Duệ Thần cẩn thận lấy 1 hộp bánh ngọt từ trong balô ra, tay cũng nhanh chóng tháo dây cột lấy chiếc bánh ngọt ra, cau mày nhìn chiếc bánh đã hoàn toàn biến dạng tự nhủ: "Trời ơi, sao lại biến thành thế này chứ?"

Vừa dứt lời, hộp bánh ngọt trong tay đã bị cướp đi, "Không sao hết, em rất thích, cảm ơn anh Ninh!"

Giọng nói mát lạnh vang bên tai Ninh Duệ Thần, cô gái xinh đẹp bên cạnh ôm chiếc bánh ngọt nhìn Ninh Duệ Thần với vẻ chân thành tha thiết, đôi mắt trong suốt lúc này còn sáng hơn cả những vì sao trên bầu trời kia, nụ cười thể hiện rõ cô đang rất vui vẻ.

Khi có 1 người trèo đèo lội suối đến tìm cô, còn nhớ hôm nay là sinh nhật cô, làm sao Tô Duyệt không cảm động được chứ?

“Anh Ninh, anh thật tốt!” Giọng nói mềm mại khe khẽ vang lên bên tai anh, chỉ 1 thoáng cũng đủ làm hòa tan trái tim anh.

Ninh Duệ Thần nhướng nhướng mày, giữa hai hàng lông mày đều là sự hài lòng, giống như trong hai mươi sáu năm qua đây là việc khiến anh vừa ý nhất.

Khi Ninh Duệ Thần còn đang ngơ ngẩn, Tô Duyệt dùng thìa múc một miếng bánh ngọt rồi đưa đến bên miệng anh, Ninh Duệ Thần theo bản năng há miệng ra, thế nhưng cô đột nhiên thu tay về sau đó cho nhanh vào miệng mình, nháy nháy mắt đắc ý nhìn anh.

Ninh Duệ Thần không hề giận mà chỉ nhìn cô gái trước mặt, còn nhớ rõ lần đầu tiên cô tham gia phỏng vấn, cô vẫn luôn tránh né anh, vậy mà hôm nay cô lại có dáng vẻ như một thiếu nữ chưa trưởng thành, có chút nghịch ngợm, có chút đáng yêu.

Có phải điều này đã thể hiện rằng khoảng cách giữa hai người đã gần lại với nhau hơn?

Đôi mắt sâu nhìn cô gái đang ăn bánh ngọt trước mặt, ngay cả đáy mắt cũng hiện lên nụ cười ấm áp.

“Tới đây thổi nến đi!” Ninh Duệ Thần mở túi lấy ra hai mươi bốn cây nến, mượn ánh lửa yếu ớt để thắp sáng nến.

Tô Duyệt khoanh hai tay trước ngực, nhắm mắt lại, trịnh trọng thầm ước nguyện vọng của mình, qua một lúc lâu cô mới mở mắt ra, trong mắt đều là nụ cười thỏa mãn: “Ước xong rồi!”

Hai người thổi tắt những ngọn nến, Ninh Duệ Thần quay đầu, nhìn cô gái tâm tình đang rất tốt hỏi: “Vừa rồi em cầu nguyện gì vậy?”

Tô Duyệt nghịch ngợm nháy mắt, “Điều ước mà nói ra thì sẽ không linh nghiệm đâu, anh không biết điều này sao?”

“Anh biết, nhưng vừa rồi em đã ước với bánh ngọt, nhưng bánh ngọt này là của anh mua, cho nên nguyện vọng của em anh có quyền được biết.

Tô Duyệt nghe vậy, cau mày khổ sở suy nghĩ: “Còn có cách nói này sao?”

“Tất nhiên, theo luật pháp mà nói, anh có quyền được biết, anh là luật sư chẳng lẽ còn lừa em sao?” Ninh Duệ Thần tiếp tục lừa bịp.

“Được rồi, em nói cho anh biết!” Tô Duyệt sảng khoái đồng ý, trong lúc nói chuyện còn không quên bỏ một miếng bánh ngọt vào miệng: “Em hy vọng anh có thể hạnh phúc với anh Thẩm, dù sao hai người cần kiên trì hơn rất nhiều so với những người như chúng em!” [OMG :)))))]

“Xem ra em rất rộng lượng, ngay cả lời ước một năm mới có một lần mà cũng giành cho anh!” Ninh Duệ Thần nheo lại ánh mắt u ám nhìn Tô Duyệt.

“Không cần cảm ơn đâu, anh đặc biệt vì em mới đến đây, em làm chút chuyện nhỏ vì anh thì cũng nên mà!” Tô Duyệt đưa một nửa bánh sang trước mặt Ninh Duệ Thần, “Phần này là của anh, anh nhanh ăn đi!”

Ninh Duệ Thần không đưa tay nhận lấy bánh ngọt, mà đột nhiên đưa tay về phía mặt cô, Tô Duyệt giữ tay anh lại cảnh giác hỏi: “Anh định làm gì?”

“Tuy không thấy rõ, nhưng anh nghĩ hình như trên mặt của em dính đầy kem rồi!” Giọng nói tràn đầy từ tính pha lẫn ý cười: “Em cho rằng anh tính làm gì?”

Tô Duyệt sờ lên mặt mình, quả nhiên là có dính kem, mặt cô đột nhiên đỏ bừng, lúc này bên cạnh truyền đến tiếng cười khẽ. Nhưng Tô Duyệt không để bụng mà giận, đôi mắt tròn xoe lảo liên, dùng tay quét kem

trên bánh sinh nhật thừa dịp Ninh Duệ Thần không chú ý trét lên mặt anh. Nhưng không ngờ khi đã sắp thành công, thì tay đột nhiên bị anh bắt được.

Mà ngón tay đang dính đầy kem của cô cũng rơi thật sâu vào trong mắt của Ninh Duệ Thần. Anh cứ nhìn ngón tay kia, mím môi không nói gì, giống như hiện tại đang suy nghĩ một chuyện cực kì quan trọng vậy.

Vì vậy khiến Tô Duyệt run rẩy chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra.....

Anh đột nhiên cúi đầu hé môi ngậm lấy ngón tay đang dính bơ kia vào miệng, đầu lưỡi linh hoạt như rắn lượn qua lượn lại, liếm láp ngón tay từng chút từng chút với tinh thần thề không để rơi rớt.

Tô Duyệt bỗng nhiên run lên, mỗi lần lưỡi anh trượt qua đường như còn mang theo ma lực khiến cho xương toàn thân cô trở nên rệu rã mềm nhũn, kích thích đến từng tế bào trong cơ thể, mang đến cho cô cảm giác rạo rực rất khác thường.

Người đàn ông này, tuyệt đối là cao thủ gợi tình!

Không ngờ, cao thủ gợi tình như thế này lại là ‘GAY’!

Tô Duyệt lập tức muốn rút tay về, nhưng người đàn ông kia hình như nhất quyết không chịu buông tha cho cô, nắm chặt bàn tay không cho phép cô tranh né, đôi mắt thâm thúy lúc này mang theo vài phần quyến rũ gian tà, khiến lòng người ai kia suýt điên đảo.

Cô chỉ đành coi như không nhìn thấy gì, nhưng đầu lưỡi kia cứ hết lần này tới lần khác công kích đồng thời cũng chạm đến ranh giới cuối cùng của cô. Bà mẹ nó, cô cũng là người phụ nữ bình thường, mặc dù cũng không cảm thấy khó chịu, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy cô sợ mình sẽ xuống tay với tên ‘GAY’ này mất.

Vào thời điểm Tô Duyệt không thể chịu được nữa Ninh Duệ Thần mới chịu nhả ra, trong mắt tràn đầy ý cười: “Vị kem này quả thật không tệ!”

Không tệ? Cái tay này cô vừa cảm củi, vừa rồi còn đập chết một con côn trùng trên trái cây!

Nhưng anh lại bảo ngón tay này có mùi vị....không tệ?

Quả nhiên người có xu hướng giới tính không bình thường khác xa với người bình thường đến vậy!

Có phải ngoại trừ sở thích nghiện ngậm môi ra anh còn có thêm sở thích nghiện ngậm tay chẳng?

“Mệt rồi, chúng ta đi ngủ thôi!” Vừa nói vừa vươn tay kéo Tô Duyệt đang thả hồn đi hoang vào lòng mình. Mặc dù cổ bên dưới rất bén và ngứa, nhưng bởi vì tư thế ôm của anh mà hầu như Tô Duyệt không cảm thấy gì hết!

Ánh trăng vàng vạc bao phủ bóng dáng hai người, như một một tấm vải mỏng bao trùm cả không gian.

Lúc này, ở Lạc Thành, đang diễn ra một màn kịch hay khác.

Đêm khuya, bệnh viện quân đội vốn rất yên tĩnh, thế nhưng lúc này lại ầm ầm vang dội bởi giọng nói cực lớn.

Từng nhóm nhà báo như ong vỡ tổ ào ào xuất hiện trước cửa bệnh viện quân đội, mấy người bảo vệ phải rất khó khăn mới có thể đảm bảo trật tự. Thỉnh thoảng còn phải cho chó xa để xua mấy tên nhà báo đã lên đi vào. Mà những tên nhà báo kia cứ như con gián đánh mãi không chết, mặc dù không vào được nhưng những vấn đề như pháo đạn liên tiếp được đặt ra cho những người phụ trách bệnh viện.

“Nghe nói minh tinh Thẩm Tuấn Ngạn có quan hệ mờ ám với một bác sĩ phụ sản ở đây, lần này phía bệnh viện có giải thích gì không?”

“Có phải phía bệnh viện đã nhận được lợi lộc gì từ Thẩm Tuấn Ngạn, để bao che cho anh ta, anh ta đã ở đây bao lâu rồi?”

“Chức vụ bác sĩ khoa phụ sản có phải chỉ là một cái cớ để che giấu thân phận không?”

“....”

Trước cửa bệnh viện quân đội lúc này vô cùng hỗn loạn, mà ở một nơi xó xỉnh hẻo lánh, một nam một nữ đang len lén hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, lết lút mò mẫm từng bước đi.

“Thẩm Tuấn Ngạn, khi không anh cứ chạy tới chỗ em hoài làm gì, giờ thì hay rồi, bị người ta phát hiện rồi đó thấy chưa?” Trần Văn dữ dằn trợn mắt nhìn Thẩm Tuấn Ngạn đứng sau lưng mình, thật sự chỉ muốn dùng ánh mắt này để giết chết anh.

“Đừng nhìn anh như vậy, nếu không anh sẽ nghĩ rằng em đang dùng ánh mắt để cường gian anh đấy!” Thẩm Tuấn Ngạn cợt nhả nói.

“Cường gian anh? Nếu em mà cường gian anh thì đầu óc em còn chap mạch hơn cả người bị bệnh thần kinh đấy! Tóm lại, mắt em vẫn rất tốt!” Trần Văn bực dọc nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, vẫn cảm thấy chưa hết giận, lại trợn mắt hung ác nhìn anh thêm một lần nữa, mới uly hiếp nói: “Nếu ngày mai trên báo xuất hiện chuyện của hai chúng ta thì anh cứ chờ bị giải phẫu đi!”

Vừa rồi Trần Văn đang khám bệnh cho bệnh nhân còn Thẩm Tuấn Ngạn ở trong phòng nghỉ ngơi như mọi ngày, kết quả, không biết giây thần kinh của anh ta có vấn đề gì, khi ngủ dậy thì vẹo eo vươn vai đi ra, không thèm mở mắt lên nhìn cho rõ đã hét toáng lên: “Trần Văn, anh đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi!”

Nếu bên trong phòng bệnh không có người, hay bệnh nhân không thường xem ti vi không biết mình tỉnh nổi tiếng là ai, hoặc giả họ không thích Thẩm Tuấn Ngạn cũng được. Nhưng điều quan trọng là người đó không chỉ thường hay theo dõi về mình tỉnh mẩn bạc mà còn là fan trung thành cực kỳ mến mộ Thẩm Tuấn Ngạn.

Vì vậy, bệnh nhân đột nhiên hô to một tiếng: “Thẩm Tuấn Ngạn, em yêu anh!” Rồi ngất đi.

Được chuẩn đoán bệnh là do kích động quá mức.

Chồng của bệnh nhân không vui, liền bước lên muốn tóm Thẩm Tuấn Ngạn đánh một trận, kết quả là cả tầng hai ai cũng biết ở đây có một ngôi sao lớn, hơn nữa còn đang ở cùng với bác sĩ Trần.

Lan truyền một hồi, câu chuyện lại biến thành phiên bản bác sĩ Trần và Thẩm Tuấn Ngạn đang làm mấy chuyện như yêu đương vụng trộm thì bị bệnh nhân bắt gặp, vì để giấu giếm gian tình nên muốn giết người giết khẩu.

“Ha ha, Trần Văn, em đoán thử đi, ngày mai báo chí sẽ viết như nào?” Thẩm Tuấn Ngạn hăng hái hỏi Trần Văn, gương mặt tràn đầy sự mong đợi.

“Đương nhiên là ngôi sao độc ác tàn bạo Thẩm Tuấn Ngạn đi giải phẫu thẩm mỹ không may gặp bất trắc, phẫu thuật không thành công còn bị vớt xuống sông!” Trần Văn lạnh lùng nói.

Trong khi Thẩm Tuấn Ngạn thì vẫn như đang rất thoải mái thưởng thức lời cô: “Sai, sai, sai. Phải nói là hoàng tử Thẩm Tuấn Ngạn nổi tiếng trên toàn thế giới người gặp người thích hoa gặp hoa nở mới đúng.”

Trần Văn trợn mắt nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, nhưng Thẩm Tuấn Ngạn không ý kiến gì nữa, mà lắc lắc cánh tay Trần Văn nói: “Nếu bây giờ chúng ta không có nơi nào để đi, hay là đến bar uống vài ly đi!”

“Anh vẫn chưa sợ sao?”

Thẩm Tuấn Ngạn lơ đãng nói: “Em thấy bây giờ chúng ta còn chỗ nào để đi sao? Anh dám chắc cả ba tầng bên ngoài đều đầy phòng viên, từ đây đến quán bar có một lối đi cũng gần, hơn nữa, người bình thường sẽ không nghĩ chúng ta đến quán bar lúc này đâu! Chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, bác sĩ Trần, em không thấy vậy sao?”

“Đúng, anh nói đúng, chỗ của em cũng rất an toàn, vậy mà bây giờ chúng ta vừa mới bị phát hiện đó thôi.” Trần Văn lạnh lạnh nói, ban đầu Thẩm Tuấn Ngạn cũng mặt dày mày dạn lấy cớ này để ngày ngày đến chỗ cô, nhưng cả trụ sở quân đội người đến người đi suốt ngày, Trần Văn nghĩ mãi cũng không ra, chỗ của cô có điểm nào chỗ nào?

Tục ngữ nói ‘đi đêm thì sẽ có ngày gặp ma’ rất đúng, cuối cùng bây giờ cũng gặp rồi này.

Thẩm Tuấn Ngạn sờ mũi: “Ha ha, đây cũng là chuyện ngoài ý muốn thôi mà, chẳng lẽ em vẫn muốn đứng ở đây hoài sao? Đừng lè mề nữa, đi nhanh đi!” Nói xong cũng mặc kệ Trần Văn có đồng ý hay không liền lôi cô đến quán bar.

Không bao lâu, hai người một trước một sau bước vào quán bar, vừa đứng lúc bên trong đang có vũ hội hóa trang. Trần Văn và Thẩm Tuấn Ngạn cũng tiện tay cầm hai cái mặt nạ bước vào.

Đợi đến khi hai người đeo mặt nạ lên mới phát hiện hai chiếc mặt nạ của hai người vừa đúng là: ‘Chó Sói xám’ và ‘Chó Sói đỏ’.

“Trần Văn, không ngờ chúng ta lại ăn ý đến vậy.” Thẩm Tuấn Ngạn nhìn chiếc mặt nạ, cười ha ha nói, vui thích đeo chiếc mặt nạ ‘Chó Sói xám’ lên mặt mình.

Lúc này đã không thể đổi mặt nạ khác, Trần Văn chỉ đành phải ngoài việc gắng gượng đeo lên, rõ ràng vẻ mặt hai người hoàn toàn khác xa nhau.

“Đi thôi, chúng ta vào đây làm một ly”. Thẩm Tuấn Ngạn nói với Trần Văn, cô gạt đầu một cái, đối với cô mà nói, uống rượu còn dễ hơn khiêu vũ nhiều.

“Cho tôi hai ly Jack Daniels.” Thẩm Tuấn Ngạn nói với waiter, Trần Văn không ngăn cản, mặc dù Jack Daniels là rượu mạnh, nhưng đối với cô mà nói, mặc dù không phải “ngần chén không say” nhưng từ lượng thì vẫn ở mức chấp nhận được.

Hai người ngồi trước quầy rượu, thỉnh thoảng Thẩm Tuấn Ngạn quay sang đùa giỡn Trần Văn, hai người không phát hiện sau lưng hai người, có một ánh mắt âm u nhìn chòng chọc vào bóng lưng của Trần Văn.

Mặc dù Trần Văn đeo mặt nạ, mặc quần áo rất bình thường, thậm chí có chút bảo thủ khiến người ta có cảm giác rất lạnh nhạt, không dễ thân cận, thế nhưng dáng người mảnh mai, cùng với hơi thở lạnh lùng tỏa ra từ người cô lại càng tăng thêm dục vọng chinh phục của đàn ông.

Mà lúc này, trên ghế salon cách hai người không xa, một người đàn ông tai to mặt bự trên tay đeo vô số nhẫn vàng, dầu trên mặt nhiều đến mức có thể đem đi rang thức ăn đang nhìn bóng lưng Trần Văn, nước miếng chảy ròng ròng.

“Đại ca, có phải anh muốn cô gái kia không...” Bên cạnh anh ta, một đàn em nịnh nọt nói.

Người được gọi là đại ca nhìn anh ta bằng ánh mắt tán thưởng: “Lâm, không ngờ chú mày càng ngày càng thông minh đấy!”

Tên Lâm cười hắc hắc: “Vì đại ca phục vụ mà chút tâm tư đó em còn không hiểu được thì Lâm em đây đã không sống được đến bây giờ rồi!”

Vậy chú mày biết phải làm sao rồi chứ?”

Tên Lâm liền vội vàng gạt đầu: “Đại ca, anh yên tâm, chỉ cần cho em ba phút, em sẽ đưa cô ta về đây hầu hạ anh, anh muốn cô ta làm tư thế gì thì cô ta phải làm tư thế ấy!”

.

Chợt nhớ đến cái gì, tên Lâm lại nói: “Đại ca, hay là anh phát chút thiện tâm, thu luôn cái thằng nhóc bên cạnh đi!”

Tên Lâm vừa nói, tên đại ca mới rời mắt khỏi người Trần Văn chuyển sang nhìn Thẩm Tuấn Ngạn.

Thật ra hẳn ta không chỉ thích phụ nữ, mà còn thích chơi cả những người thiếu niên trẻ tuổi da dẻ trắng nõn, về phần đàn ông thì hẳn ta chưa từng thử bao giờ.

Nhưng người đàn ông này, dáng người cũng không tồi.

Người đàn ông mập mập kia gạt đầu một cái, không biết trong đầu đang tưởng tượng ra hình ảnh ướt át gì mà trên khuôn mặt bóng loáng dầu bắt đầu hiện lên sự dâm dăng khả ố.

“Anh mày thích làm thụ!” Gã đàn ông mập mập đột nhiên nói một câu không đầu không cuối như thế, nhưng tên đàn em tên Lâm bên cạnh đã lập tức hiểu ý.

51.3

Nhanh chóng từ trong túi lấy ra hai viên thuốc trông giống hệt như thuốc lắc. Nhìn Thẩm Tuấn Ngạn và Trần Vân đang nói chuyện, tên Lâm nhếch miệng cười như đã sắp thực hiện được âm mưu.

Loại chuyện như này hầu như ngày nào hắn ta chẳng phải làm, từ lâu đã quen tay hay việc rồi.

Chỉ cần bỏ hai viên thuốc này vào trong ly rượu của hai người kia, thì tất cả sẽ hoàn mỹ không hề có sơ hở.

Nếu như đại ca hài lòng thì sau khi anh ấy chơi xong, hắn cũng có thể hưởng ké được chút ít...

Hai người hôm nay, nhìn bắt mắt thật.

Sửa sang lại quần áo của mình, tên Lâm nhanh chóng bước tới chỗ hai người. Mà Thẩm Tuấn Ngạn và Trần Vân đều không hay biết nguy hiểm đang từng bước từng bước đến gần hai người.

Dưới ánh đèn mờ, Thẩm Tuấn Ngạn khẽ nhấp một ngụm rượu, nhìn cô gái đang uống rượu bên cạnh, đáy mắt anh dần hiện lên sự mê luyến.

Cô hơi nhếch cằm, để lộ ra đôi xương bướm vô cùng hoàn mỹ, có lẽ bị lây nhiễm không khí ở đây mà hơi thở lạnh lẽo của Trần Vân lúc này đã dịu đi đôi chút, thay đổi mang chút buồn bã bi thương, nhấp từng hớp rượu.

Sao anh lại không biết trong lòng cô thật sự đau khổ biết nhường nào?

Bao nhiêu năm trôi qua, thế nhưng cô vẫn là người cô độc trên thế gian này, chưa từng được nếm thử hương vị của tình thân. Sống trơ trọi một mình, một mình dốc sức làm việc, một mình gánh chịu tất cả, tất cả đau khổ đều một mình cô tự mình gặm nhấm.

Sự cô độc của cô khiến anh đau lòng, khiến anh không tự chủ mà muốn được ở bên cô nhiều hơn.

Cho nên, chỉ cần làm được điều đó, chỉ cần có thể ở bên cạnh chăm sóc cô, dù phải nói dối, dù phải tìm cớ gì anh cũng đều không tiếc.

Mặc dù anh không biết vì sao mình phải làm như vậy.

“Uống ít thôi!” Rốt cuộc Thẩm Tuấn Ngạn không nhịn được kéo cánh tay của Trần Vân, ngăn cô tiếp tục uống bọt mạng như vậy nữa.

Trần Vân nhướng mày, không vui nhìn người ngăn cản mình uống rượu, ngay sau đó lạnh lùng hất tay anh ra.

Một ly rượu trong nháy mắt đã bị cô uống cạn.

“Tới đây là để uống rượu!” Trần Vân bất mãn chu môi, gõ xuống bàn gọi nhân viên phục vụ lấy một ly Everclear.

Loại rượu này còn nặng hơn cả Jack Daniels.

Trong mắt Thẩm Tuấn Ngạn thoáng qua sự đau lòng, lần này anh không ngăn cản nữa.

Anh biết, cho dù mình ngăn cản, Trần Vân cũng sẽ không nghe lời anh.

Hai mắt đảo qua đảo lại, Thẩm Tuấn Ngạn đột nhiên tiến tới trước mặt Trần Vân, nói với cô gái đang uống rượu: “Hay là chúng ta uống rượu giao bôi đi!”

Ly rượu đặt trên miệng đang định uống vào đột nhiên dừng lại, Trần Vân bình thần nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, nếu đổi lại là bình thường, cô nhất định sẽ mắng chửi anh một trận ra trò, nhưng lúc này, cô đã hơi chần chờ, đối với chuyện chưa bao giờ từng làm bây giờ lại muốn thử một lần.

Khi Thẩm Tuấn Ngạn còn cho rằng cô sẽ cự tuyệt thì Trần Vân sáng khoái nói: “Được!”

Vì vậy, hai người cầm ly rượu của mình lên, đang chuẩn bị uống rượu giao bôi thì đột nhiên...

“Thật xin lỗi, ngại quá, hai người không sao chứ?” Một người đàn ông đột nhiên lao vào đi tới, đến bên cạnh Thẩm Tuấn Ngạn và Trần Vân thì loạng choạng suýt ngã, hất cả rượu lên người hai người.

“Tôi có giấy đây, để tôi lau cho hai người!” Người kia vội vàng lấy giấy trong túi ra lau lưng lên người Thẩm Tuấn Ngạn, vốn chỉ ướt một phần nhỏ thì bây giờ đã bị người nọ bôi khắp người, áo sơ mi trắng tinh trong nháy mắt đã ướt hơn phân nửa.

“Thôi, để tôi tự lau.” Thẩm Tuấn Ngạn không vui ngăn cản người nọ, tự mình cầm giấy lau chùi.

Mà Trần Vân giờ phút này cũng cúi đầu lau khô quần áo bị ướt.

“Thật xin lỗi, chân tay tôi vụng về quá, không giúp được còn làm rối thêm.” người đàn ông kia vừa nói vừa đi qua sau lưng Thẩm Tuấn Ngạn, thừa dịp hai người cúi đầu, nhanh chóng bỏ hai viên thuốc vào ly rượu.

Gã đàn ông nọ chính là tên Lâm.

Thấy nhiệm vụ của mình đã hoàn thành mỹ mãn, trong mắt tên Lâm thoáng qua sự hung ác nham hiểm, hắn ta xoay người đi về chỗ người đàn ông kia đang chờ mình hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này, Trần Vân và Thẩm Tuấn Ngạn hoàn toàn không biết trong giây phút ngắn ngủi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, sau khi lau khô xong quần áo thì cầm ly rượu lên tiếp tục chuyện còn đang dang dở.

Hai người hai ly rượu, cứ như ma xui quỷ khiến đưa vào trong miệng của đối phương, bão táp sắp xảy ra mà hai người vẫn hồn nhiên không hay biết.

“Chúng ta tiếp tục uống rượu giao bôi nào.” Trần Vân từ chơi đùa chuyển sang nghiêm, gọi nhân viên phục vụ lấy thêm hai ly rượu mạnh.

“Được!”

Một ly lại một ly, hai người uống rất nhiều, giống như thứ họ uống không phải rượu mà chỉ là nước lọc vậy.

“Nóng quá!” Trần Vân đột nhiên nói, nhanh chóng cởi áo khoác trên người mình ra, chỉ còn lại một chiếc áo hai dây vô cùng quyến rũ.

“Lạnh quá!” Thẩm Tuấn Ngạn đột nhiên cũng nói, vòng tay ôm cơ thể mình nhưng vẫn cảm thấy lạnh, liền lấy áo khoác Trần Vân vừa mới cởi ra khoác lên người mình.

“Đại ca, chắc là được rồi!” tên Lâm ngồi trên sô pha nhìn hai người rồi quay sang nói với người đàn ông kia, ở góc độ này hắn ta chỉ có thể mơ hồ thấy hai người kia đang uống rượu mà không hề phát hiện ra thuốc kia đã bị hai người trao đổi với nhau.

Mặc dù hắn ta cũng cảm thấy hành động của hai người này có vẻ hơi quỷ dị nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

“Ừ!” Người đàn ông mập mạp gật đầu một cái, lau khô nước miếng trên khóe miệng mình gian nan đứng dậy, “Đi, đi đưa bọn họ về thôi!”

“Dạ!” Tên Lâm vội vàng hòa theo, đúng lúc này tiếng còi hú của xe tuần tra cảnh sang vang lên trong quán bar.

“Đại ca, không được đâu, đám cảnh sát kia chắc chắn đến đây để bắt bọn cần thuốc, nhanh đi thôi!” Tên Lâm lo lắng nhắc nhở, vừa rồi vì nhất thời hưng phấn, nên hắn ta và tên đàn anh đã cần không ít thuốc. Lỡ như lúc này mà bị bắt là coi như tiêu đời luôn.

Gã đàn ông mập mạp kia nghe vậy cũng sợ run như cây sậy, lúc này không còn doái hoài đến con mồi mình vừa nhìn trúng nữa mà vội vã cùng tên Lâm chạy ra ngoài!

Mà Thẩm Tuấn Ngạn và Trần Vân vai sánh vai mơ mơ màng màng đi vào một khách sạn.

Ngày hôm sau, Tô Duyệt và Ninh Duyệt Thần thu dọn và chuẩn bị một số thứ xong sau đó rời khỏi nơi rừng sâu hẻo lánh nọ.

Mọi người đều nói đàn ông nhận biết phương hướng rất chính xác, Ninh Duyệt Thần còn là đàn ông cực phẩm trong cực phẩm. Quả nhiên, chiếc Porsche vẫn còn đỗ tại chỗ cũ.

“Sao anh tìm được em hay vậy?” Lúc này Tô Duyệt mới nhớ ra một vấn đề quan trọng, bèn hỏi.

Ninh Duệ Thần nhướn mày nhì về mặt nghi ngờ của cô, nhếch miệng tinh quái cười nói: “Em có tin rằng, trên đời này có một thứ gọi là ‘thần giao cách cảm’ không?”

“Không tin!” Biết Ninh Duệ Thần đang trêu chọc mình, Tô Duyệt tức giận trừng mắt liếc anh, ngồi phịch vào trong xe, àm không phát hiện ra trên khoé miệng của người đàn ông kia thoáng qua một nụ cười.

Hôm qua vừa nghe cô xảy ra chuyện, anh hận không thể lập tức bay đến bên cạnh cô.

Vậy mà khi đó lại không có chuyến bay nào từ Lạc Thành đến thành phố A, anh đành sốt ruột phóng chiếc Porsche như bay đến, xe cảnh sát điên cuồng đuổi theo phía sau, thế nhưng anh vẫn dễ dàng bỏ cảnh sát một đoạn xa, sợ rằng ngay cả biển số xe anh bọn họ cũng không nhìn rõ được.

“Đưa em về công ty đi, đã nghỉ nhiều ngày rồi, em muốn sắp xếp lại một số tài liệu, nếu không chương trình lần này không có cách nào phát sóng được mất!” Ninh Duệ Thần vừa ngồi vào xe đã nghe thấy Tô Duyệt không ngừng lải nhải một mình, cô còn mở túi mình ra lấy giấy bút ghi lại những điểm quan trọng trong buổi phỏng vấn lần này, nắm chắc thời gian chính lý trong đầu.

“Em muốn đến đài luôn thật sao?” Ninh Duệ Thần liếc mắt nhìn Tô Duyệt.

Tô Duyệt nhìn mình qua gương chiếu hậu, lúc này mới phát hiện tóc tai mình đang dính đầy rêu với lá cây, trên cổ áo cũng dơ bẩn không chịu nổi, nhìn thôi cũng biết cô vừa chui từ hẻm hóc nào đó ra rồi.

“Về nhà rửa mặt đã rồi anh đưa em đến công ty.” Không đợi Tô Duyệt kịp phản ứng bây giờ mình nhếch nhác đến mức độ nào, Ninh Duệ Thần vừa thắt dây an toàn cho cô vừa quyết định.

Chiếc Porsche nhanh chóng phóng đi trên đường, Tô Duyệt ngủ thiếp đi rất nhanh, mấy ngày đi đi lại lại đã sớm khiến cô mệt mỏi không chịu nổi. Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt dựa vào ghế ngủ say, trong mắt thoáng qua sự đau lòng, một tay cởi áo khoác của mình đắp lên người cô.

Qua một lúc, Ninh Duệ Thần lại sợ cô khó chịu liền mở cửa sổ xe ra một nửa, mái tóc phát phơ bay nhẹ vương vít cả lên mặt cô, hình như cảm thấy hơi ngứa, cô vươn tay gỡ gỡ mặt mình. Ninh Duệ Thần vội nắm lấy tay cô, sợ cô gỡ một hồi mặt mày sẽ đỏ lên hết, sau đó dùng ngón cái và ngón trỏ vén sợi tóc ra sau tai cô, bàn tay nắm tay cô vẫn không buông ra.

“Nắm tay cả đời, bên nhau đến già...” Ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé kia, trong đầu đột nhiên nhớ đến câu này, bắt đầu rơi vào trạng thái thần thờ.

Đột nhiên chiếc Porsche trượt về phía trước rồi dừng lại, Tô Duyệt giật mình bừng tỉnh, cơ thể theo phản xạ tự nhiên bị hất về phía trước, một bàn tay to lớn vội vàng che trước người cô, hơn nữa còn có dây an toàn nên rất nhanh đã bị bắt trở lại.

Mà bàn tay lớn kia, cũng đồng thời bị dội ngược trở lại, vừa vịn đặt trước ngực Tô Duyệt.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tô Duyệt lo lắng hỏi, mắt nhìn lên phía trước, trực giác nói cho cô hình như đã xảy ra tai nạn mà không hề phát hiện ra có người đang tranh thủ ‘ăn đậu hũ’ của mình.

“Không sao, chắc lốp xe bị thủng rồi.” Ninh Duệ Thần bình tĩnh trả lời nhưng bàn tay vẫn đặt ở nơi đó, còn không thoả mãn mà cọ cọ.

Lúc này Tô Duyệt mới phát hiện ra có điều khác thường, cúi đầu nhìn móng vuốt đặt trước ngực mình, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

“Bỏ tay anh ra được không?” Nhịn xuống lửa giận trong lòng, Tô Duyệt cắn răng nghiêng lợi nói.

Ninh Duệ Thần vô tội nhìn bàn tay của mình, kinh ngạc nói: “Trời, sao tay anh lại đặt ở đây vậy chứ? Ngại quá, em cũng biết đấy, thường thì GAY không có cảm giác về mấy phương diện này đâu.” (ôi trời ơi, 3h sáng mà làm đoạn này xong kg nhịn dc mà phụt cười)

Nói xong tay còn sờ qua sờ lại chà mạnh vài cái mới bỏ ra. Mặt Tô Duyệt lúc này đỏ không khác gì mặt trời là mấy, thừa dịp trước khi cô nổi giận, Ninh Duệ Thần lập tức xuống xe, “Anh đi xem xe bị làm sao!”

Ninh Duệ Thần xuống xe, khom lưng cẩn thận xem lớp xe phía sau, quả thật lớp xe đã bị mài đến không nhìn thấy hình dạng, xem ra ngay cả Porsche cũng phải gục ngã trước tốc độ phóng xe điên cuồng của anh rồi.

“Sao vậy?” Lúc này Tô Duyệt mới cùng xuống xe, đứng bên cạnh Ninh Duệ Thần hỏi.

“Không sao, thay bánh xe là ổn rồi.” Ninh Duệ Thần vừa nói vừa bắt đầu tháo bánh xe, ánh mắt ‘lơ đãng’ nhìn về nơi nào đó.

Thiệt không ngờ đấy, nhìn cô có vẻ không được mấy cân thịt ấy vậy mà nơi nào đó cũng tương đối đầy đủ nha.

Hôm qua tuy có cởi áo cô ra nhưng lúc đó chỉ lo chú ý kiểm tra vết thương mà không kịp xem xét cảnh đẹp ở nơi nào đó.

Mà bây giờ, nhìn kỹ lại mới cảm thấy máu nóng của đàn ông sục sôi.

“Tiểu Duyệt, em ra cốp xe lấy bánh xe dự phòng giúp anh với.” Ninh Duệ Thần cúi đầu nhìn bánh xe cố gắng tỉnh táo nói. Nhưng chỉ có anh mới biết, nơi nào đó của mình đã bắt đầu cứng lên, nếu Tô Duyệt ở bên cạnh nữa, anh sợ mình thật sự sẽ không nhịn được mà ‘mần’ cô mất.

“Dạ.” Tô Duyệt gạt đầu sau đó đi ra sau cốp, hoàn toàn không hay biết gì về tâm tư của người kia.

Đối với Tô Duyệt mà nói, bánh xe vốn rất nặng, cô chỉ có thể bê bằng hai tay, cho đến khi cô thở hồng hộc đi đến bên cạnh Ninh Duệ Thần thì đã mệt tới mức chỉ có thể khom lưng đứng không nổi nữa, mà từ góc ngồi của Ninh Duệ Thần đã vô tình nhìn thấy hết cảnh xuân xanh xấn ở bên trong.

“Để em phụ với anh.” Tô Duyệt vẫn không biết nguy hiểm, thấy tốc độ của Ninh Duệ Thần vẫn trì trệ, tức khắc tự xung phong nhận việc, bàn tay nhỏ bé cũng thoăn thoắt bắt đầu giúp Ninh Duệ Thần tháo bánh xe cũ ra.

Mặt trời hôm nay không tính là quá nóng, thế nhưng trên trán Ninh Duệ Thần đã tuôn đầy mồ hôi hột, đợi đến khi sửa Porsche xong, cả người anh đã căng thẳng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

“Anh Ninh, anh sao vậy?” Tô Duyệt tò mò hỏi, Ninh Duệ Thần xoay người mở cửa xe bên kia ra, thản nhiên nói: “Anh không sao, có thể do ngồi xồm lâu quá!”

“Ồ.” Tô Duyệt gạt đầu cũng không nghi ngờ gì.

Cái gì gọi là tự gây nghiệt không thể sống? Đây chính là ví dụ điển hình cho anh. Nếu như bây giờ bị Tô Duyệt phát hiện anh không phải là GAY, vậy thì nói rõ ngay khi bắt đầu anh đã cố ý lừa cô. Nếu đến lúc đấy mà Tô Duyệt vẫn chưa mắc câu thì chắc chắn cô sẽ rất oán hận anh, hơn nữa còn lập tức tránh xa mình ngay!

Cho nên, mặc kệ như thế nào, vì tương lai tươi sáng sau này, không nhịn được cũng phải nhịn, cho dù là.... dùng.... tay.... giải quyết!

Trong lúc Ninh Duệ Thần còn đang đấu tranh tư tưởng thì Tô Duyệt vẫn ung dung loanh quanh thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài. Cho nên không hề nhìn thấy những động tác chớp nhoáng của người bên trong xe, đợi đến khi cô thu lại tầm mắt thì Ninh Duệ Thần đã bình tĩnh lái xe tới chỗ cô đứng.

52. Chương 52: Yêu Em

Sau khi về đến nhà, Tô Duyệt nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo, đầu tóc còn ướt phủ ở sau lưng cô cũng không thèm để ý, lập tức cầm lấy túi xách chuẩn bị đến công ty.

“Tóc ướt vậy còn dự định ra ngoài sao? Hiện giờ sức đề kháng của em còn kém lắm, không sợ bị cảm lạnh à.” Một bàn tay chuyên chế kéo Tô Duyệt trở lại, “Ngồi xuống đi, anh giúp em sấy khô tóc.”

“Không kịp đâu, dù sao nhà chúng ta cũng cách công ty không xa lắm, đi cũng nhanh tới thôi mà.”

“Vậy cũng không được, đừng lo lắng, lát nữa anh sẽ đưa em đi, sấy tóc cũng rất nhanh thôi.” Ninh Duệ Thần ấn Tô Duyệt ngồi xuống ghế lần nữa, lục kiếm trong ngăn tủ mái cuối cùng cũng tìm thấy cái máy sấy, cắm điện vào, vừa dùng tay chải tóc vừa cẩn thận giúp cô sấy tóc.

“Thật ra.... anh có thể đưa em đi ngay bây giờ luôn cũng được, ra ngoài gió thổi một hồi cũng khô, vậy sẽ không bị cảm lạnh nữa.” Tô Duyệt nhỏ giọng nói, Ninh Duệ Thần nhún nhún mày, quyết định lờ đi.

Đùa hử, sao anh có thể để cho bà xã của mình mang đầu tóc ướt đi ra ngoài được chứ? Cô không biết lúc cô mới tắm xong đôi mắt mê mông đầu tóc ướt sũng thả ở một bên nhìn rất mê người sao, còn anh thì biết rất rõ đấy! Cho nên anh Ninh tuyệt đối không thể để cho tên đàn ông khác cũng hưởng thụ phúc lợi như vậy.

Người đàn ông dùng tay làm lược, nhẹ nhàng vuốt thẳng sợi tóc mềm mại, khoảng cách cằm máy sấy cũng vô cùng thỏa đáng, vừa không nóng đến da đầu của cô, gió cũng không cách cô quá xa. Nếu như cứ tiếp tục hưởng thụ như vậy, Tô Duyệt hoài nghi mình có thể bất giác mà ngủ gật lúc nào cũng không biết.

“Có phải trước kia anh cũng từng giúp người khác sấy tóc đúng không?” Tô Duyệt không nhịn được lên tiếng hỏi, dù sao một người đàn ông có thể có kỹ thuật như vậy, nếu nói không có kinh nghiệm tích lũy thì thật sự chẳng ai tin.

“Ừ.” Ninh Duệ Thần gật đầu một cái, lại nói, “Chỉ là rất nhiều năm trước rồi.”

Mười lăm năm trước, một mình anh rời khỏi nơi này, khi đó Ninh Uyển Thu chỉ mới tám tuổi, buổi tối trước khi rời đi anh đã chủ động giúp cô sấy tóc. Khi đó Ninh Uyển Thu vẫn chưa biết gì, một lần giúp này, anh lại rời khỏi cô nhiều năm như vậy, cho đến sau này mới có liên lạc.

“Xem ra anh rất có thiên phú về sấy tóc đấy.” Tô Duyệt trêu ghẹo cười nói, lấy tay sờ sờ tóc của mình, “Thế này là được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Ninh Duệ Thần cất máy sấy, lái xe đưa Tô Duyệt đến công ty. Vừa tới cửa công ty, anh liền nhận được điện thoại của người bên phủ thị chính điện tới.

Điện thoại di động không ngừng vang lên, Ninh Duệ Thần lại không hề sót ruột, đôi mắt thâm thúy nhìn Tô Duyệt, nói: “Sau khi tan làm anh tới đón em.”

Tô Duyệt gật đầu một cái, “Được.”

“Ừ.” Anh nhàn nhạt đáp một tiếng, nhưng vẫn không nhận điện thoại, thân hình cao lớn đột nhiên tiến lại gần, trong khoảng khắc cô gái trước mặt ngầy người, anh lập tức hôn lên đôi môi mềm mại của cô, để lại một nụ hôn nhẹ.

Tuy nụ hôn này rất nhẹ, nhưng lại khiến cho lòng của Tô Duyệt không khỏi run lên, trong lúc này lông mi đầy rậm cũng run rẩy một chút.

Ninh Duệ Thần hài lòng hí hóp mắt lại, dịu dàng nói với Tô Duyệt vẫn còn đang sững sờ: “Vợ à, anh đi đây.” Lúc này mới nhận điện thoại xoay người rời đi.

Trong công ty

“Tiểu Duyệt, rốt cuộc cậu đã trở lại!” Hứa Hàm vừa thấy Tô Duyệt trở lại thì lập tức chạy tới, nước mắt nước mũi lã chã rơi xuống.

“Ngốc quá đi, khóc cái gì chứ? Cậu xem này, mình đã bình an trở lại rồi.” Tô Duyệt vừa cười nói vừa lau nước mắt trên mặt Hứa Hàm. Mặc dù trên mặt đùa cợt Hứa Hàm, nhưng nhìn thấy cô bạn nhớ thương mình như vậy, Tô Duyệt cảm thấy trong lòng rất ấm áp.

“Nếu không phải vì chồng của cậu, cậu có thể bình an trở về sao?” Hứa Hàm trợn mắt nhìn Tô Duyệt một cái, luyên thuyên không ngừng: “Cậu thật là, chỉ biết cật lực mạnh thôi, lúc nào cũng không biết chăm sóc bản thân mình. May mà cậu lấy chồng sớm, nếu không thế gian này sẽ tổn thất đi một người.”

“Mình biết mỗi ngày cậu đều vì mình niệm kinh bái Phật, vận rủi gì gì đó nhất định sẽ tự động cách xa mình, đương nhiên không cần lo lắng ỉn sẽ xảy ra chuyện gì.” Tô Duyệt vội vàng nịnh nọt nói, lúc này sắc mặt của Hứa Hàm mới rạng rỡ hơn chút.

“Ít nói nhảm đi, Tiểu Duyệt, mình sắp đi rồi, một mình cậu ở đây nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân đấy, làm việc không được xúc động như vậy nữa, biết không?” Hứa Hàm dặn dò Tô Duyệt, giọng nói càng lúc càng thấp, “Người nhà của mình đã tìm tới đây rồi, mình phải trở về. Lần từ biệt này, có thể sẽ rất lâu không gặp mặt lại được.”

Thần kinh của Hứa Hàm luôn luôn không ổn định, cả ngày đều hi hi ha ha, nhưng hôm nay trên mặt lại hiện ra thần sắc cô đơn quạnh hiu. Đương nhiên Tô Duyệt biết trong lòng cô khổ sở cỡ nào, mà bây giờ cô vẫn còn đứng ở đây chính là vì muốn nói lời từ biệt với mình.

Trong lúc nhất thời, ngay cả trong bầu không khí cũng tràn ngập sự ly biệt.

“Cậu đoán thử xem người đến thế chỗ của mình là dạng người gì?” Hứa Hàm nháy nháy mắt, giống như nghĩ tới điều gì đó, hì hì bật cười, “Mình nghĩ chắc chắn là dạng xử nữ mặc đồ công sở màu đen, mang vớ da, đi giày cao gót màu đen, ngực lớn mông to, lại thích nói chuyện trên trời dưới đất.”

“Đúng vậy, cho nên mình nhất định sẽ càng nhớ cậu hơn.” Tô Duyệt hòa theo cô nói. Cô biết, sở dĩ Hứa Hàm nói như vậy là vì muốn làm dịu không khí, cô không thích cảm giác chia ly, chỉ có nói chuyện cười giỡn mới có thể hòa tan bị thương.

“Tiểu Duyệt, mau đi gặp chị Lý đi, cơ hội lần này ngàn vạn lần phải bắt được, còn nữa, cậu phải thật sự bảo trọng đấy.” Hứa Hàm nói xong liền đi về hướng bàn làm việc của mình, quay lưng lại mau chóng thu dọn đồ đạc. Còn Tô Duyệt lại thấy có từng giọt từng giọt nước mắt rơi ở trên sàn nhà.

Cô vẫn nhớ rõ, lần đầu tiên cô bị người khác xem thường thì chính Hứa Hàm đã mạnh mẽ vọt tới mắng người đó xối xả, kết quả hai người đều bị Lý Tuyết Ly dạy dỗ ba giờ liền, còn Hứa Hàm lại xem thường lên lút nhìn cô chớp chớp hai mắt; khi Lý Tuyết Ly đưa cho cô một chồng lớn tài liệu về khách quý để cho cô sàn lọc lấy những thông tin hữu dụng thì cũng chính Hứa Hàm xung phong ở lại, thức đêm cùng cô tra tài liệu, còn lén lút kín đáo đưa đồ ăn vặt mà mình tích trữ cho cô.

Nếu không phải là Hứa Hàm, có lẽ cô cần phải kiên cường hơn để đối mặt với tất cả những chuyện này, nếu không phải là Hứa Hàm, có lẽ cô sẽ nhận được mùi vị tình người nhạt nhẽo. Cô cảm thấy mình cực kỳ may mắn, mới có thể có được người bạn tốt Hứa Hàm này.

Cho nên Tiểu Hứa à, mặc kệ là ở nơi nào, cậu đều phải sống cho tốt đấy.

Xoay người, đang chuẩn bị đi tìm Lý Tuyết Ly thì bị một đồng nghiệp ngăn lại.

“Hiện giờ chị Lý rất bận, chị ấy bảo tôi chuyển lời lại cho cô, lần phỏng vấn này cô làm không tệ, cô phải tiếp tục cố gắng nhiều hơn.”

“Ừm.” Tô Duyệt gật đầu một cái, cũng không hỏi nhiều thêm nữa, liền xoay người rời đi.

Trong phòng làm việc, cửa sổ sát đất màu đen che đầy toàn bộ ánh sáng, cả căn phòng lộ ra vẻ hết sức mờ tối, một bóng nữ xem chừng vô cùng yếu điệu đang đứng ở trước cửa sổ, rõ ràng là không nhìn thấy cái gì hết, nhưng tầm mắt của cô ta vẫn luôn luôn nhìn chăm chăm về phía trước.

“Cô ta đã trở lại rồi.” Lý Tuyết Ly nhỏ giọng nói, “Cô ta lại thông qua khó khăn chúng ta cố ý gây ra rồi, cô gái này, e rằng chúng ta rất khó đối phó.”

“Vậy cứ tiếp tục gây khó dễ đi.” Giọng nói lạnh lùng của người phụ nữ bất chợt vang lên, “Tại sao lần trước cô lại muốn để cho cô ta đi phỏng vấn Ninh Duệ Thần? Cho dù vứt bỏ tỉ lệ người xem tivi, cũng không thể để cho cô ta có cơ hội nở mày nở mặt, chẳng lẽ cô không biết điều này sao?”

“Là tôi sơ sót, tôi chỉ muốn mượn dùng danh nghĩa để cô ta phỏng vấn, muốn người khác biết con gái của thị trưởng từng ngồi tù hiện nay đã trở thành nữ biên tập, hy vọng có thể thông qua áp lực của dư luận buộc Tô Duyệt từ chức. Không ngờ lại đưa tới hiệu ứng quần chúng lớn như vậy, người xem tràn đầy đồng cảm với Tô Duyệt, vừa lộ mặt ra, biểu hiện của Tô Duyệt càng khiến ọi người ủng hộ cô ta.”

Lý Tuyết Ly nhỏ giọng nói, tiết mục lần trước sau khi truyền ra, phần lớn người xem đều rối rít điện tới, bày tỏ hy vọng có thể thường thấy Tô Duyệt phỏng vấn. Nếu không phải bên trên có người dè ép, đồng thời

tìm ra lấy nhiều lý do, chỉ sợ vô luận như thế nào cũng không ngăn được lực lượng quần chúng.

“Tiết mục phỏng vấn lần này của cô ta, cô biết nên làm thế nào rồi chứ?” Giọng nói lạnh lùng vang lên lần nữa, trong lòng Lý Tuyết Ly có chút không đành lòng, “Chuyện này.... sợ rằng không tốt lắm đâu?”

Người phụ nữ đứng trước rèm cửa sổ đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Lý Tuyết Ly, mặc dù ánh sáng mờ mờ không nhìn thấy rõ vẻ mặt của cô ta, nhưng Lý Tuyết Ly lại cảm thấy cả người đều bị u ám bao vây, khiến cho đáy lòng cô không khỏi run lên.

“Cô mềm lòng rồi hả?” Trong giọng nói của người phụ nữ tràn đầy ý vị nguy hiểm.

Thu hồi một chút cảm xúc thương hại trong mắt, Lý Tuyết Ly lắc đầu, “Không có, từ khi tôi lựa chọn giúp cô, vốn không nghĩ tới hồi hận.”

“Vậy thì tốt.” Người phụ nữ lạnh lùng nói, tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, trong đại trạch Tô gia, không khí không hề nhẹ nhõm thoải mái như ngày thường, ngược lại làm cho người ta cảm thấy hết sức ngột ngạt.

Trong phòng khách, Tô Lê Đông ngồi trên ghế sofa, hai hàng lông mày nhíu lại không có chút kiên nhẫn, đứng trước mặt ông là một cô gái trẻ tuổi bụng hơi nhô ra.

“Cháu tới làm gì?” Giọng của Tô Lê Đông lạnh như băng, khiến cho lòng của Tô Thiển Tuyết bỗng dưng lạnh đi mấy phần, nhưng cô vẫn không rời đi, đôi mắt hoa đào vốn lẳng lơ lúc này lại quá tái, chỉ có sự mệt mỏi trong đôi mắt đó.

Cô sống ở Thẩm gia không hề tốt chút nào, Lâm Tuyết Mai ba ngày hai bữa lời mắng lời nhạt dần dần tăng lên, ngay cả Thẩm Phong cũng chưa từng cho cô sắc mặt tốt. Còn Thẩm Gia Dũng hèn nhát, lại càng khiến cho cô cảm thấy lúc trước mình có mắt như mù. Hôm nay, cô ở Thẩm gia, mỗi bước đi đều rất khó khăn.

Cô khát vọng ấm áp, khát vọng được người khác yêu thương, còn Triệu Nhã Cầm lúc nào cũng nhắc nhở cô phải có biểu hiện thật tốt ở trước mặt Thẩm Phong, tranh thủ tài sản nhà họ Thẩm, nhưng chưa từng hỏi cô, cuộc sống của cô có hạnh phúc, có vui vẻ hay không.

Còn Tô Viễn Hằng, sau khi cô mang thai thì chẳng thêm ngó ngàng gì đến cô nữa, ngay cả nhìn mặt cô cũng không muốn nhìn.

Hôm nay cô nhận lấy đều là sự lạnh nhạt, cô trăm cay nghìn đắng chiếm được Thẩm Gia Dũng, lại không hề chiếm được chút hạnh phúc nào.

Vì vậy, cô đến nơi này.

Cô nhớ, lúc cô còn nhỏ, Tô Lê Đông cũng rất thương cô.

“Ông nội, cháu cũng là cháu gái của ông, ông không thể quan tâm đến cháu sao?” Tô Thiển Tuyết đứng ở bên cạnh Tô Lê Đông, trong giọng nói đều là vẻ cầu khẩn.

Tô Lê Đông nhắm mắt lại, hiển nhiên, ông cũng không muốn nhìn thấy Tô Thiển Tuyết dù chỉ là một cái liếc mắt.

Ông sẽ không vì chú ý đến mặt mũi của hai bên mà bày ra sắc mặt tốt với Tô Thiển Tuyết. Từ trước đến nay ông Tô vẫn giữ vững tác phong người lính, toàn bộ hỉ nộ ái ố yêu ghét rõ ràng đều biểu hiện ra trên mặt.

Thích chính là thích, ví dụ như yêu thương Tô Duyệt, ghét chính là ghét, ví dụ như Tô Thiển Tuyết đứng bên cạnh mà làm như không nhìn thấy.

“Ông nội, trước kia ông luôn miệng nói, cháu và Tô Duyệt đều là cháu gái của ông. Nhưng ông lại thiên vị chỉ cho Tô Duyệt những thứ tốt nhất mà ông có, ông có từng nghĩ đến cảm nhận của cháu không?” Tô Thiển Tuyết ngồi xổm xuống, trong mắt hoa đào hơi ngấn nước, Tô Lê Đông nhìn thấy trong lòng càng thêm khó chịu.

“Hừ, cháu làm chuyện gì, chẳng lẽ chính cháu không biết?” Tô Lê Đông thoáng nhìn qua Tô Thiến Tuyết, “Trong ngày sinh nhật bảy tuổi của Tiểu Duyệt, cháu đã làm gì có cần ông nhắc lại lần nữa không?”

Tô Thiến Tuyết nghe xong lời này, trong mắt dần dần hiện lên chút ánh sáng mê mang, qua một hồi lâu, mới nhớ tới cái gì.

Năm Tô Duyệt bảy tuổi, có một bé trai vô cùng xinh đẹp tặng cho cô ta một hộp âm bát bảo xoay tròn, cô sinh lòng ghen tỵ cho nên đã bỏ rất nhiều sâu róm vào trong hộp âm đó. Tô Duyệt nhất thời bị hù sợ nên khóc to lên, còn cô lại nói với Tô Duyệt rằng, chính bé trai kia cố ý làm như vậy, từ đó Tô Duyệt lập tức không để ý đến bé trai kia nữa.

“Còn nhỏ tuổi nhưng đã có lòng dạ độc ác như vậy, căn bản không xứng làm cháu gái của Tô Lê Đông ta. Sở dĩ ta không vạch trần cháu, là vì ta không muốn để cho Tô Duyệt từ nhỏ đã biết tình người xấu xa. Tiểu Duyệt thiện lương, luôn luôn khoan dung với cháu, còn cháu lại ngày càng thậm tệ hơn, nó có cái gì cháu cũng đều muốn cướp, cho nên Tô Lê Đông ta không có đứa cháu gái như vậy!”

Tô Thiến Tuyết nghe xong, giọng nói lập tức chói tai hẳn lên, “Đúng vậy, tôi ác độc! Đó là vì trên thế giới này, chỉ có tôi mới có thể tính toán cho bản thân mình! Tô Duyệt có ông, có Tô Đông Thần, có Triệu Tuyết Nhu bảo vệ, giúp cô ta xử lý tốt tất cả, đương nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy. Nhưng tôi thì sao, ngoại trừ bản thân ra, không ai giúp tôi cả!”

Tô Lê Đông hừ lạnh một tiếng, “Tô Thiến Tuyết, lúc nào cháu cũng tự mình bị thương hối tiếc, cho rằng mình là người đáng thương nhất trên thế giới này. Nhưng cháu có từng nghĩ tới, vấn đề là nằm trên bản thân cháu hay không. Ông tin rằng, cho dù Tiểu Duyệt và cháu có thay đổi thân phận đi chăng nữa, thì nó cũng sẽ không làm ra hành động như cháu!”

Lúc này, cánh cửa đột nhiên mở ra, Tô Duyệt đi vào, vừa vặn nhìn thấy Tô Thiến Tuyết.

Tô Thiến Tuyết vốn là người không trang điểm sẽ không đi ra ngoài, nhưng hôm nay lại chỉ trang điểm nhạt, khuôn mặt lẳng lơ bởi vì quá gầy mà nhô cả xương gò má lên, vết thâm quầng ở dưới mắt tương đối rõ ràng, nhìn cả người vô cùng tiêu tụy.

Tô Lê Đông ngồi ở trên ghế sofa, nhìn sắc mặt xem chừng cũng không chào đón Tô Thiến Tuyết cho lắm. Còn Tô Thiến Tuyết, lúc nhìn thấy Tô Duyệt tới thì lập tức rút lại vẻ cô đơn trên mặt, tựa như con gà chọi ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt khiêu khích nhìn Tô Duyệt.

“Tiểu Duyệt, mau tới đây ngồi bên cạnh ông nào.” Lúc nhìn thấy Tô Duyệt thì vẻ mặt như băng sương của Tô Lê Đông lập tức biến mất, vui vẻ nói với Tô Duyệt.

“Dạ.” Không nhìn Tô Thiến Tuyết lấy một cái, Tô Duyệt trực tiếp đi tới bên cạnh Tô Lê Đông.

Tô Lê Đông cười híp mắt nhìn cháu gái của mình, không thèm nhìn vẻ mặt khó coi của Tô Thiến Tuyết lúc này, tựa như cô không hề tồn tại hỏi Tô Duyệt: “Tiểu Duyệt, nói chuyện với ông nội một lát, lần phỏng vấn này như thế nào rồi?”

“Dạ.” Tô Duyệt cười lên tiếng, đem chuyện Ninh Duệ Thần ra ngoài tìm cô kể ra, đương nhiên, những chi tiết nhỏ đều lược bỏ hết.

Cho dù như vậy, trên mặt Tô Lê Đông cũng lộ ra nụ cười vui mừng, “Xem ra, thằng nhóc đó đối với cháu rất tốt.”

“Vâng ạ.” Tô Duyệt gật đầu một cái, anh Ninh đối với cô thật sự tốt là không có chỗ chê.

Sợ rằng, cho dù Thẩm Gia Dũng không có phản bội cô, gặp phải chuyện như vậy, cũng sẽ không giống như Ninh Duệ Thần đi vào rừng sâu núi thẳm tìm cô.

Tô Thiến Tuyết đứng ở một bên nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Tô Duyệt, lửa giận trong lòng càng cháy mãnh liệt hơn. Người đàn ông kia cưng chiều cô ta như thế nào, cho dù là một người qua đường, e rằng cũng nhìn thấy rất rõ ràng!

Hơn nữa, người đàn ông kia xuất sắc như thế, cử chỉ ưu nhã như vậy, mặc dù nhìn rất lạnh lùng nhưng lại không có cách nào ngăn cản sức hấp dẫn phát ra từ trên người anh. Còn Thẩm Gia Dũng, sợ rằng ngay cả

một đầu ngón tay của Ninh Duệ Thần cũng không sánh nổi!

Nghĩ tới đây, đôi mắt hoa đào nhìn Tô Duyệt lúc này lại càng tràn ngập phần hận hơn. Tô Duyệt, sao cô lại hạnh phúc như thế? Còn tôi, tại sao phải chịu đựng nhiều khổ sở thế này?

Không, tôi không cam lòng!

Nếu như tôi khổ sở, tôi cũng muốn cô khổ sở cùng với tôi!

“Còn không đi?” Giọng của ông Tô đột nhiên lạnh lẽo, nhìn Tô Thiến Tuyết vẫn còn đứng ở đó, không vui cau mày nói.

Tiểu Duyệt vất vả lắm mới về nhà một lần, ông không thích có người ở nơi này làm chứng mắt ông.

Tô Thiến Tuyết vẫn đứng bất động, đôi mắt hoa đào kia nhìn chăm chăm vào Tô Duyệt. Lúc này, Tô Duyệt đang kéo cánh tay ông Tô nói nhỏ gì đó ở bên tai ông, đôi mắt sáng ngời trong veo. Còn cô, lại hận nhất chính là đôi mắt trong veo đó.

Nhìn vào rất trong veo không có tạp chất gì, nhưng Tô Thiến Tuyết không tin, Tô Duyệt thật sự cũng giống như vẻ ngoài của nó không có tạp chất như thế?

Tô Duyệt khiến cho cô ta lúc nào cũng không giành được sự yêu thương của mọi người.

Xoay người đi ra ngoài, nhưng, một ý nghĩ âm hiểm mau chóng xuất hiện ở trong đầu Tô Thiến Tuyết.

Sau khi Tô Thiến Tuyết rời đi, càng hiện rõ một sự thật chính là, không có Tô Thiến Tuyết, trong đại trạch Tô gia có vẻ ấm áp hơn nhiều.

“Duệ Thần đâu rồi, tại sao không cùng về với cháu?” Ông Tô hỏi.

“Anh ấy có chuyện cho nên cháu tới một mình.” Sau khi tan làm, cô gọi điện thoại cho Ninh Duệ Thần nhưng điện thoại của anh tắt máy, cho nên Tô Duyệt đến đây một mình.

“Bây giờ cháu sẽ gọi điện cho anh ấy lần nữa, xem điện thoại anh ấy có mở máy không. Nói với anh ấy một tiếng, tối nay cháu muốn ở lại với ông.” Tô Duyệt nói, ông Tô cũng không ngăn cản, mặc dù rất muốn bồng cháu, nhưng mấy ngày nay không nhìn thấy cháu gái của mình, ông thật sự là rất nhớ đó.

Nhưng, khi cô đang lấy điện thoại ra thì Ninh Duệ Thần tiến vào.

“Anh Ninh?” Tô Duyệt giật mình hô một tiếng, không ngờ anh lại tìm tới nơi này nhanh như vậy.

“Không phải bảo em đứng đợi ở cổng công ty sao?” Ninh Duệ Thần nói, trong đôi mắt thâm thúy đầy vẻ lo lắng, cả khuôn mặt đều nhăn lại cùng một chỗ, giống như người nào đó thiếu tiền anh vậy.

Mới vừa xử lý xong chuyện thì anh liền vội vàng chạy tới công ty của Tô Duyệt, nhưng lại phát hiện cô không có ở đó. Còn điện thoại của anh vì hai ngày nay liên tục không sạc pin nên đã tự động tắt nguồn.

Anh vội vàng về nhà cũng không thấy Tô Duyệt trong nhà, vì vậy anh liền đoán được cô tới nơi này.

“Em không thấy anh tới nên tự mình tới thăm ông nội. Anh Ninh, anh đừng xụ mặt nữa, nhìn rất hung dữ đó. Nào, cười một cái xem nào.” Tô Duyệt trêu ghẹo người đàn ông trước mặt, nhưng Ninh Duệ Thần từ đầu đến cuối đều không cho cô sắc mặt tốt, anh nắm lấy tay Tô Duyệt nói, “Đi, theo anh trở về.”

“Nhưng tối nay em muốn ở...” Mới nói được một nửa, Ninh Duệ Thần đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt thâm thúy nhìn vào Tô Duyệt. Rõ ràng là không có gì, thậm chí là vẻ mặt cũng dịu dàng giống như ngày thường, nhưng Tô Duyệt lại nuốt nước miếng một cái, thức thời đem lời nói còn lại nuốt hết vào bụng.

“Ông nội, chúng cháu đi đây, lần khác sẽ đến thăm người.” Nói xong, cũng không để ý đến Tô Lê Đông bắt mãi hử hử, kéo Tô Duyệt đi ra ngoài.

Vừa về tới nhà, Ninh Duệ Thần lập tức kéo Tô Duyệt vào trong phòng ngủ, đôi mắt thâm thúy nhìn Tô Duyệt, môi mỏng khẽ mở, giọng nói không cho phép cự tuyệt, “Cởi quần áo ra.”

“Hả?” Tô Duyệt kinh ngạc nhìn Ninh Duệ Thần, trong lúc nhất thời, cô vẫn chưa theo kịp ý nghĩ của luật sư Ninh.

“Bôi thuốc cho em.” Ninh Duệ Thần lấy từ trong ngăn tủ ra một bình sứ nhỏ, mở ra, một mùi thuốc nhàn nhạt lập tức tản ra.

Tô Duyệt vội vàng lắc đầu, trong đầu đột nhiên xuất hiện một màn ở trong rừng sâu núi thẳm kia. Nhưng khi đó bốn phía đều đen như mực, còn bây giờ, đèn điện sáng trưng, nhớ tới tất cả sắp có thể xảy ra, mặt của Tô Duyệt nhất thời đỏ bừng lên.

“Không.... Không cần, tự em làm cũng được.”

Lông mày chợt nhíu lại, ánh mắt thâm thúy ý bảo vết thương ở sau lưng của cô, “Em xác định em có thể tự làm?”

Rõ ràng là một câu nghi vấn, nhưng lúc này nghe vào tai, lại mang theo hàm ý uy hiếp nào đó.

Cô vợ nhỏ do dự bất an đứng ở đó, cúi đầu, không dám nhìn vào người đàn ông trước mặt, “Thật ra tôi không sao, mấy ngày nữa nó sẽ phục hồi như cũ thôi.”

Không sao? Lông mày của người đàn ông nhíu chặt lần thứ hai, xem ra anh vẫn không biết, cô vợ nhỏ của anh lại quật cường như thế.

Nếu đã vậy, anh đành phải....

Bàn tay to lấy tốc độ cô không chuẩn bị kịp nhanh chóng bắt lấy vòng eo của cô, kéo Tô Duyệt vào vào trong ngực mình, một bàn tay khác nhanh chóng vén áo của cô lên, da thịt nồn nà dưới ánh đèn càn lộ ra hương vị mê người, cũng lập tức rơi vào trong mắt của người đàn ông.

“Anh Ninh!” Tô Duyệt bất mãn hô một tiếng, cái anh Ninh này, ở trong rừng cũng như vậy, bây giờ cũng như thế, chẳng lẽ anh chỉ thích tập kích bất ngờ sao?

Không để ý sự bất mãn của cô gái, ánh mắt thâm thúy nhìn vào từng vết thương nhọt nhọt trên làn da trắng nõn, so với vết thương trên bụng anh đã kiểm tra ngày hôm qua thì vẫn còn nhiều hơn một chút. Người đàn ông không nhịn được hơi trách móc nói, “Còn nói không sao!”

“Em thật sự không sao mà.” Tô Duyệt nhỏ giọng lầm bầm, những vết thương nhỏ này thật sự không đau lắm. Cô có chút không rõ, tại sao anh Ninh lại khẩn trương như thế, giống như cô bị bệnh gì nặng lắm vậy.

Thật lâu về sau, khi cô nâng cái bụng lớn gắng gượng tiến vào phòng phẫu thuật, cô mới biết được, người đàn ông này, có thể vì cô mà khẩn trương đến mức nào.

Anh dùng ngón tay quét thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi lên vết thương trên lưng Tô Duyệt. Anh bôi thuốc chỗ nào thì chỗ đó mát rượi một hồi, Tô Duyệt cũng không lộn xộn nữa, biết điều tùy ý để cho người đàn ông này bôi thuốc giúp mình.

Dưới ánh đèn sáng rọi, mùi thuốc nhàn nhạt chậm rãi vờn quanh giữa hai người. Rõ ràng bọn họ không nói câu nào, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác hai người chung sống với nhau rất tốt.

“Xoay lại.” Ninh Duệ Thần nói với Tô Duyệt, “Để anh xem vết thương trên bụng em.”

Tô Duyệt nghe xong, vội vàng lắc đầu, “Không.... Không cần, tự em làm được.” Nói xong, liền vội vàng mang quần áo vào, cầm lấy bình thuốc trong tay Ninh Duệ Thần nhanh chóng chạy vào trong phòng tắm, khuôn mặt đỏ đến mức có thể chảy ra nước liên tục cúi thấp, không dám liếc nhìn người đàn ông lấy một cái.

Khóe môi lạnh bạc bắt giắc mỉm cười, cô vợ nhỏ của anh, so với anh tưởng tượng thì xấu hổ hơn nhiều. Còn anh, càng ngày càng thích nhìn dáng vẻ xấu hổ đó của cô.

Hôm sau đến công ty, Lý Tuyết Ly ném cho Tô Duyệt một chồng tài liệu lớn, nói cô hiểu biết quá ít, nên để cho cô tiến hành chỉnh lý tư liệu về những hoàn cảnh sinh vật này tiến hàng bổ khuyết. Đồng thời nói cho cô biết, nếu như ngày mai không giao ra tư liệu chỉnh lý, như vậy kỳ phỏng vấn lần này của cô, cũng sẽ vì hai nguyên nhân hợp số mà xóa bỏ.

Những thứ báo chí tập san này đã cũ kỹ quá rồi, có rất nhiều quyển bị ố vàng, chất đọng ở trên bàn. Thậm chí có thể hoàn toàn chôn Tô Duyệt vào trong đó.

Hít một hơi thật sâu, lập tức vùi đầu vào bắt đầu chỉnh lý, cô tin rằng, những thứ này tuyệt đối sẽ không làm khó được cô.

Vừa chỉnh lý, sau khi ngược mặt lên khỏi núi cao chất trước bàn lần nữa thì trời đã tối.

Sáng nay Ninh Duệ Thần nói với cô, hôm nay anh có chuyện cho nên sau khi cô tan việc thì trực tiếp về nhà luôn, trong tủ lạnh có thức ăn anh đã làm sẵn, chỉ cần để vào lò vi sóng hâm nóng lên là được.

Đi ra khỏi công ty, con đường hướng về nhà tối đến mức căn bản không nhìn thấy rõ phía trước, bốn phía gần như không nhìn thấy bóng người, cho dù có người đi lướt qua mình, chỉ cần không nghe thấy giọng, e rằng cũng sẽ không phát hiện. Mà bây giờ cô phải đi lên hơn chục phút mới có thể đến trung tâm thành phố tương đối nhiều người.

Nhưng đoạn đường này từ trước đến nay khá an toàn, chưa từng xảy ra chuyện gì, cho nên Tô Duyệt cũng không lo lắng lắm.

Vậy mà, thỉnh thoảng, vận số của con người chính là cực kỳ bi thảm, cố tình sẽ đụng phải chuyện trăm năm cũng không dễ gặp.

Nhất là khi có người cố ý chế tạo ra ngoài ý muốn.

“Cô em, em đang muốn đi đâu vậy?” Mấy gã lưu manh đột nhiên chắn ngang trước mặt Tô Duyệt, mà phía sau của cô lại là bức tường, tay của gã lưu manh chống ở bên tường, còn hai tên khác thì đứng ở hai bên trái phải của cô.

Đèn pin sáng rực đột nhiên chiếu vào mặt Tô Duyệt, Tô Duyệt theo bản năng che hai mắt của mình lại, gã đàn ông kia huyết sát một hơi, “Ồ, Kẻ Ngốc, lần này bắt được phụ nữ có ngoại hình không tệ đấy, thẳng nhóc cậu rất cuộc cũng có số đào hoa rồi.”

“Ha ha, xem ra hôm nay mấy anh em chúng ta có thể chơi đùa một chút rồi.” Gã đàn ông được gọi là Kẻ Ngốc kia bên khóe miệng luôn chảy nước miếng, gã bắt lấy tay của Tô Duyệt, “Nào, đi theo anh em đến quán rượu ngồi một chút.”

Trong lúc này, Tô Duyệt một mực yên lặng không lên tiếng, còn đầu nhỏ của cô lại không ngừng chuyển động.

Lúc còn rất nhỏ, cô và Tô Đông Thần đã được ông nội Tô bắt đầu tiến hành đứng trung bình tấn, học thuật phòng thân cơ bản. Lúc ấy thân thể Tô Duyệt gầy yếu, ông Tô cũng không nhẫn tâm, hơn nữa Tô Đông Thần ở một bên lúc nào cũng âm ỉ náo loạn, nói gì mà cô không cần luyện anh sẽ liên tục bảo vệ em gái mình..., cho nên luyện được thời gian thì không luyện nữa, nhưng chiêu số cơ bản cô vẫn còn nhớ.

Hai mắt to tròn không ngừng di chuyển trên người của mấy gã này, mặc dù không thấy rõ vị trí then chốt trên người mấy gã, nhưng xem xét từ góc độ của gã đàn ông bắt lấy tay mình, căn bản Tô Duyệt có thể đoán được đại khái thân hình gã đàn ông trước mặt. Huống chi cô đã từng chơi trò bịt mắt đá trúng vị trí then chốt của bốn hình nộm được đặt xung quanh.

Nhưng hiện tại, ba người này không phải là hình nộm, hơn nữa mấy ngày này cô rất mệt, sức lực cũng không lớn lắm, nếu cứng đối cứng, sợ thua thiệt vẫn là mình.

Không bằng, đi cùng bọn họ đến quán rượu trước, đến lúc đó lại tìm cơ hội thoát thân.

Dù sao, nơi đó chai rượu tương đối nhiều.

Mấy gã kia không hề biết suy nghĩ của Tô Duyệt, chỉ cảm thấy người phụ nữ này đã bị dọa sợ đến mức choáng váng đầu, cho nên mới ngoan ngoãn mặc cho bọn họ định đoạt, trong lòng không khỏi có chút không nhịn được, nóng lòng muốn lập tức ném thừ tư vị nũng nịu của phụ nữ này một chút.

Một bàn tay quẩy rối nhanh chóng vươn đến trước ngực Tô Duyệt, nhưng lập tức bị một gã đàn ông khác đè lại, quát lên, “Gấp cái gì! Đợi đến quán rượu cho cô ta uống thuốc rồi, chẳng phải sẽ khiến ày thoải mái hơn sao!”

Mấy gã kia cho rằng người phụ nữ này chỉ là một quả hồng mềm, hơn nữa người đó đã từng nói người phụ nữ này rất dễ đối phó, nói chuyện đương nhiên cũng không có kỹ.

Đúng vào lúc này, điện thoại trong túi xách của Tô Duyệt đột nhiên vang lên, nhưng cô chưa kịp cầm thì mấy gã đàn ông kia đã đột nhiên cướp lấy túi xách của cô, lấy điện thoại của Tô Duyệt ra, hung hăng đập nát nó.

Còn Tô Duyệt vẫn giữ vững bình tĩnh, nhưng trong lòng cô lại có chút sốt ruột, cú điện thoại này nhất định là anh Ninh gọi cho cô.

Bây giờ anh đang ở đâu, có thể đoán được lúc này cô đang xảy ra chuyện hay không?

Giờ khắc này, cô thật sự rất hi vọng, người đàn ông thỉnh thoảng bá đạo thỉnh thoảng dịu dàng đó có thể xuất hiện, dẫn cô rời khỏi nơi nguy hiểm này.

“Đi thôi nào, em gái nhỏ!” mấy gã đó vây quanh Tô Duyệt, trong giọng nói đều là dâm dục, bàn tay quấy rối muốn cướp đoạt lại bị Tô Duyệt khéo léo tránh thoát, nhưng mấy gã kia cũng không nghi ngờ gì.

Mấy gã kia tương đối quen thuộc khu vực này, đi đường nhỏ, lại vòng qua trung tâm thành phố, bầy rề tám queo, liền đi đến một quán rượu.

Mà quán rượu này, Tô Duyệt cũng rất quen thuộc.

Bởi vì đây là quán rượu duy nhất cô đến từ lúc cô sinh ra đến giờ.

Tình Say.

Trong bóng tối, một bóng người chậm rãi đi ra, nhếch miệng gọi lên một nụ cười nham hiểm. Nếu nhìn kỹ, còn có thể phát hiện, bụng của cô ta hơi nhô lên.

Tô Duyệt, nếu như Tô gia bị cô bôi nhọ, như vậy, Tô Lê Đông có thể còn lấy cô làm kiêu ngạo nữa hay không đây?

Lúc Ninh Duệ Thần chạy tới, thì thấy một cô gái tay cầm bình rượu vỡ đi ra khỏi phòng bao nhìn anh đang sưng ra cười cười, còn hỏi, “Anh Ninh, sao anh lại tới đây?”

Ninh Duệ Thần có một loại kích động muốn ôm cô vào lòng ngay tại chỗ.

Cho nên, anh cũng lập tức làm như vậy.

Trên đường tới đây anh không ngừng tự trách mình, nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của anh, có thể biết anh đau lòng cỡ nào, có lẽ ngay cả chính anh cũng không biết điều này.

Anh cho rằng cô sẽ về nhà sớm một chút, cho nên mới ở lại trong cao ốc chính phủ xử lý vụ án. Nghĩ rằng cô đã về nhà, nên mới muốn gọi điện thoại để khỏi phải lo.

Anh biết, cô gái này không nhận điện thoại của anh, khẳng định là đã xảy ra chuyện!

Nhưng không ngờ, lại nghiêm trọng như vậy!

“Xin lỗi, là anh không chăm sóc tốt cho em.” Ninh Duệ Thần tự nhủ nói, vòng tay ôm lấy Tô Duyệt càng lúc càng chặt.

Tô Duyệt chớp chớp mắt, “Tại sao lại nói xin lỗi? Đây cũng không phải là lỗi của anh.”

Trong suy nghĩ của cô, hai người bọn họ không thiếu nợ lẫn nhau. Anh giúp cô là do tâm tính anh thiện lương, không giúp cô cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng, cô không có cách nào phủ nhận, lúc cô đối mặt với nguy hiểm, người đầu tiên cô nghĩ đến chính là anh. Lúc nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông này, tất cả sợ hãi trong đáy lòng cô đều bị một trận gió thổi tan. Mũi bỗng nhiên ề ảm, sự xuất hiện của anh mang đến cho cô cảm giác an toàn khó tả.

“Anh, nữ biên tập anh nhìn trúng thật sự không tệ đấy, có đảm lược, đủ mạnh mẽ.” Ninh Uyển Thu không muốn chết một cách tử tế đột nhiên xuất hiện vào lúc này, cười hì hì khen ngợi nói.

Ban này khi Tô Duyệt tiến vào quán cũng với mấy gã kia, Ninh Uyển Thu liền chú ý đến cô, chỉ là luôn đứng ở phía sau cô, híp mắt quan sát người phụ nữ anh trai nhìn trúng.

Người phụ nữ này cố ý nán lại ở quầy rượu rất lâu, mới bị ba gã đàn ông kia đẩy đi vào phòng, Ninh Uyển Thu cảm thấy cực kỳ không thích hợp.

Sau đó, người pha rượu đi tới, nói cho cô biết, Tô Duyệt cầu cứu cô.

Quả nhiên, cô gặp nguy hiểm.

Nhưng, Ninh Uyển Thu không lựa chọn ra tay cứu giúp.

Nếu người phụ nữ Ninh Duệ Thần nhìn trúng, như vậy cô lại muốn xem xem người phụ nữ này có đủ mạnh mẽ đủ gan dạ hay không,

Cha mẹ của hai anh em bọn họ đều là quân nhân, từ nhỏ cô và Ninh Duệ Thần đã chịu tiếp nhận huấn luyện. Cho nên, cô hy vọng người phụ nữ có thể sống vai với Ninh Duệ Thần, sẽ không trở thành gánh nặng của anh.

Mặc dù rất hy vọng Ninh Duệ Thần có thể kết hôn, nhưng cô lại không muốn có một chị dâu yếu đuối!

Vì vậy, cô đi vào trong một căn phòng, tất cả các phòng bao này đều có lắp camera, nhưng đều được lắp hết sức bí mật, cho dù có nhìn kỹ cũng sẽ không bị phát hiện.

Mở camera ra, tất cả cử động của Tô Duyệt đều bị cô nhìn thấy rất rõ ràng.

Nếu Tô Duyệt thật sự không thể ứng phó được, cô sẽ tìm người đến giúp cô ấy, như vậy cũng sẽ không đến mức phát sinh chuyện không thể liệu trước.

Vậy mà, hành động kế tiếp của Tô Duyệt lại khiến cho cô ghen hờn nhìn trân trối.

Trên bàn có ba khóa tay, còn có nến, roi đều là đồ vật tình thú, trong phòng bao toàn là lời nói dâm ô. Còn Tô Duyệt, lại tỉnh táo nhìn một gã đàn ông bỏ thuốc vào trong ly rượu, đưa tới trước mặt cô. Cô nhận lấy, ở dưới ánh mắt dâm uế của ba gã đàn ông, trong khoảng khắc sắp đưa ly đến trước miệng thì một chuyện đã nhanh chóng xảy ra một cách biến hóa cấp tốc...

Người phụ nữ nhanh chóng hất rượu vào mặt của gã đàn ông kia, ly rượu trong tay lập tức nát tan bành, cô cầm lấy mảnh vỡ ly sắc bén đâm vào chỗ yếu của hai gã muốn khống chế cô, nhanh chóng còng tay của bọn họ vào chân bàn, sau đó, bình tĩnh nhìn ba gã kia gào khóc.

Hàng loạt động tác này, ngay cả Ninh Uyển Thu đã quen với trường hợp này, cũng phải xem đến ba lần mới nhìn thấy rõ.

Ninh Uyển Thu không khỏi bật cười, người phụ nữ Ninh Duệ Thần nhìn trúng đâu chỉ là một quả hồng mềm? Quả thật chính là con cạp cái.

Nhếch miệng nở nụ cười, Ninh Uyển Thu cầm điện thoại bấm một dãy số, “Anh, người phụ nữ anh nhìn trúng quả thật không tệ.” Sau đó kể lại đầu đuôi mọi chuyện.

“Anh, anh câu được cô ấy tới tay chưa? Có muốn em gái giúp anh một tay hay không?” Ninh Uyển Thu càng nói càng hưng phấn, còn bên kia điện thoại lại luôn giữ yên lặng, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng khởi động xe.

“Em trơ mắt nhìn cô ấy đi vào trong?”

“Vâng.”

“Em không giúp cô ấy?”

“Vâng.”

“Rất tốt, vô cùng tốt.” Ninh Duệ Thần thản nhiên nói, còn Ninh Uyển Thu lại trực tiếp cảm thấy ý lạnh lan khắp toàn thân, bên kia đột nhiên tắt máy. Sau đó cô đi ra khỏi căn phòng, Ninh Uyển Thu lập tức nhìn thấy Ninh Duệ Thần đi vào quán rượu, cùng với một màn ôm lấy Tô Duyệt.

Ninh Duệ Thần lạnh lẽo nhìn Ninh Uyển Thu một cái, từ trong kẽ răng nặn ra một câu, “Cô ấy là chị dâu của em, bọn anh đã kết hôn rồi.”

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Ninh Uyển Thu lập tức hiện ra một chút khiếp sợ, giọng nói lạnh lùng lại rớt vào trong lỗ tai của cô, “Em đối xử với chị dâu của em như vậy đấy hả?”

Cũng chỉ trong một cái nháy mắt, sắc mặt của Ninh Uyển Thu lập tức xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, vội vàng cầm lấy cánh tay của Ninh Duệ Thần gào khóc thảm thiết nói: “Em oan uổng quá anh ơi, nếu em biết chị ấy là chị dâu của em sao có thể làm ngơ được chứ? Sao em có thể để cho đám cận bã kia bắt nạt chị dâu chứ? Người không biết không có tội mà anh, anh bỏ qua cho em lần này đi, anh xem em sám hối đến mức nước mắt ướt hết cả quần áo của anh thì anh cũng biết trong lòng em hối hận cỡ nào mà.”

“Đừng có chảy nước miếng của em lên quần áo của anh, có chảy nhiều hơn nữa cũng không thể nào giấu được sự thật nó là nước miếng.” Ninh Duệ Thần lạnh lùng nói.

Ninh Uyển Thu cười ha ha, nín hót nháy nháy mắt với người đàn ông đang đen mặt, “Anh à, không ngờ chỉ số IQ của anh vẫn cao như vậy đấy, nước miếng và nước mắt cũng có thể phân biệt ra được.”

“Em có khóc sao? Vậy nhất định là giả dối hơn cả nước mắt cá sấu rồi.” Ninh Duệ Thần càng nói càng độc miệng, bất cứ tình huống nào anh cũng đều có thể nhường Ninh Uyển Thu, nhưng giờ phút này cô đã chạm đến ranh giới cuối cùng của anh, trêu chọc đại luật sư Ninh phát bực rồi.

Ninh Uyển Thu trừng mắt liếc người đàn ông mặt đen một cái, cô đã ăn nói khép nép như vậy rồi mà anh vẫn không tha thứ cho cô sao?

Nghiêng đầu, nhất thời đối đối tượng, Ninh Uyển Thu chân chó đi đến bên cạnh Tô Duyệt, vội vàng nhận lấy chai rượu bẻ trong tay cô, “Ồi chao chị dâu ơi, sao chị có thể cầm cái này được chứ, ngộ nhỡ làm chị bị thương thì thật không tốt đâu nha.”

“Quán này là do em mở sao?” Tô Duyệt hỏi.

Ninh Uyển Thu liên tục gật đầu, “Đúng vậy ạ.”

“Chị đập bể ba chai rượu.” Tô Duyệt nói.

Ninh Uyển Thu hào phóng vung tay nhỏ, “Không sao cả, chỉ là ba chai rượu mà thôi, cho dù đập nát 30 chai cũng không hề gì!”

“Ba chai rượu kia hình như là Lafite...”

“Không sao, không phải chỉ là Lafite thôi sao, một chút này em vẫn không để vào mắt đâu!”

” Ba chai rượu kia hình như là Lafite 29 năm...”

“....”

Ninh Duệ Thần liếc nhìn Ninh Uyển Thu đau lòng không dứt, trong lòng sáng khoái một trận, nhưng trên mặt vẫn không cho cô sắc mặt tốt.

“Anh Ninh, những người đó làm thế nào đây, có cần đưa bọn họ đến cục cảnh sát không?” Tô Duyệt ngẩng mặt lên nhìn Ninh Duệ Thần nói.

Ninh Duệ Thần nhếch miệng gợi lên một độ cong âm u, đưa đến cục cảnh sát? Như vậy thì có lợi cho bọn họ quá, nếu đã đụng chạm đến người phụ nữ của anh, vậy thì nên bỏ ra một cái giá nên có!

“Chuyện này cứ giao cho anh, bây giờ đã khuya lắm rồi, hôm nay chúng ta không về nhà nữa. Ở trên lầu có phòng đây, em đi lên nghỉ ngơi trước đi, anh sẽ lên sau.” Đại luật sư Ninh dịu dàng nói với Tô Duyệt, ngón tay thon dài vén sợi tóc ở bên má ra sau tai.

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu đáp, lúc này cô thật sự mệt chết đi được, chỉ muốn nằm trên giường đánh một giấc thật ngon mà thôi.

Ánh mắt âm áp nhìn theo Tô Duyệt lên lầu, nụ cười nhẹ nhàng so với ánh mắt trời trong ngày mùa đông càng hòa tan lòng người hơn.

Bóng dáng nhỏ xinh biến mất trong tầm mắt của anh, nghiêng đầu, mặt lạnh nhìn về phía Ninh Uyển Thu, vẻ mặt biến hóa chỉ trong một cái chớp mắt, khiến người ta có cảm giác từ mùa xuân ấm áp hòa hợp bất ngờ chuyển sang trời đông tháng Chạp rét buốt lạnh thấu xương.

“Ha ha, anh à, đừng nóng giận đừng nóng giận, bây giờ em sẽ lập tức đi gọi người giải quyết mấy tên cặn bã kia, để cho anh nguôi giận nhé.” Trên mặt Ninh Uyển Thu chất đồng ý cười nịnh hót nói.

Dù sao chị dâu của mình gặp nạn, cô lại buông tay mặc kệ thì quả thực là hết nói nổi rồi.

Nhưng, không phải bây giờ cô mới biết sao, Ninh Duệ Thần cần gì phải nghiêm mặt với cô như vậy?

“Khỏi đi, những người đó anh sẽ tự mình giải quyết.” Giọng nói của người đàn ông càng lúc càng lạnh, Ninh Uyển Thu liếc nhìn phòng bao, vì những người đó mà yên lặng thở dài.

Aizz, chộc ai không chộc, lại đi chộc vật cứng của anh cô? Đã làm sai chuyện thì phải chịu đựng hậu quả, còn hậu quả, e rằng bọn họ có thể sẽ không chịu đựng được!

“Ba ly rượu dùng Kim Mạch, Vodka và HapsburgGold trộn chung lại với nhau.” Ninh Duệ Thần nhìn sang bartender nói.

Bartender không khỏi sững sờ trong lòng, “Thưa anh, ba loại này đều là rượu cực mạnh, nếu trộn chung vào, sợ rằng...”

Ninh Duệ Thần liếc bartender một cái, anh ta lập tức ngậm miệng không nói gì nữa.

“Bảo cậu làm thì cậu cứ làm đi, yên tâm, có xảy ra chuyện thì cậu cũng không chịu trách nhiệm đâu.” Ninh Uyển Thu nhìn bartender nói, bây giờ đối với đại luật sư Ninh, trừ Tô Duyệt ra, người nào chộc vào thì người đó tự tìm cái chết.

Chỉ mấy phút sau, rượu cốc-tai mạnh nhất lịch sử được ra đời. Ninh Duệ Thần lại hỏi Ninh Uyển Thu lấy chút thuốc bột, cầm ba ly rượu cốc-tai này rảo bước rời đi.

Mà lúc này ở trong phòng, ba người kia vẫn còn đang vắng tục chửi bậy.

“Không ngờ con tiện nhân kia nhìn nhu nhược vậy, mà lại độc ác như thế!”

“Con tiện nhân đó dám dùng thủ đoạn thâm độc như vậy, lần sau lão tử gọi hết tất cả anh em, thay phiên nhau hãm hiếp cô ta, sau đó lột sạch quần áo của cô ta ném ra ngoài đường, như vậy mới báo được mối hận trong lòng!”

“Bộ dáng của con tiện nhân kia tao nhớ rõ, cả Lạc Thành này cũng không lớn lắm, cho dù cô ta có chạy đến nơi nào cũng vô dụng!”

Vừa nghĩ tới phải đối phó với cô ả hung dữ đó như thế nào, cùng với phản ứng của cô ta, trên mặt ba người lại xuất hiện nụ cười thô bỉ, nhưng không hề phát hiện ra, nguy hiểm đang từng bước từng bước đến gần bọn họ.

Đá vắng cửa phòng bao ra, nhìn ba gã đàn ông kia đang che ‘em trai nhỏ’ của mình, trong mắt của Ninh Duệ Thần thoáng qua một chút nham hiểm.

“Mày là ai? Lại dám xông vào đây?”

Gã đàn ông tên Kê Ngốc quái gở nói, Ninh Duệ Thần để ba ly rượu xuống, quan tâm giúp bọn họ mở còng tay ra.

“Mày là người của anh Long sao, người anh em, chú mày xuất hiện đúng lúc lắm. Mày yên tâm, chờ anh em bọn tao bắt được con quỷ nhỏ kia, nhất định sẽ để cho chú mày nếm thử một chút.... A...”

Lời còn chưa dứt, một ly cốc-tai mạnh mẽ chuốc vào trong miệng của gã Kê Ngốc kia, Kê Ngốc liền mạng lắc đầu, giấy thoát khỏi trói buộc của đại luật sư Ninh. Nhưng lúc này Ninh Duệ Thần đã hóa thân làm ác ma, nắm chặt đầu của Kê Ngốc, tàn nhẫn chuốc vào, Kê Ngốc kia cắn chặt răng, không dám mở miệng ra. Ác ma độc ác cười một tiếng, nhấn nhẹ cằm của gã, tiếng xương vỡ vụn giòn tan thoáng chốc vang lên ở trong phòng bao.

Tơ máu ào ào từ trong miệng của gã liên tục chảy ra, Ninh Duệ Thần không hề cau mày, tiếp tục rút cốc-tai vào trong miệng gã, rượu mạnh và máu tươi nhanh chóng dung hợp cùng một chỗ, đau đớn kia khiến cho yết hầu của Kẻ Ngốc phát ra từng tiếng ‘a a’ khàn khàn.

Một ly cốc-tai hoàn mỹ từ từ rơi đi, trên ngón tay thon dài của người đàn ông lại không nhiễm chút máu tươi nào, Ninh Duệ Thần nhếch miệng gọi lên độ cong hài lòng và khát máu, nghiêng đầu nhìn những gã khác đang run rẩy bấy, dịu dàng nói, “Đến lượt chúng mày rồi.”

Hai gã kia hoảng sợ nhìn Ninh Duệ Thần, một người lấy can đảm hỏi, “Mày... Rốt cuộc là ai?”

Ninh Duệ Thần nghe xong, trên mặt đều bị nụ cười choáng chỗ, anh lắc lắc cái ly thủy tinh, ánh mắt thâm thúy mà sáng ngời lảng lạng xuyên qua ly thủy tinh nhìn chất lỏng gọi lên từng đợt sóng ở bên trong, khỏe môi lạnh bạc nhẹ nhàng mở ra, “Tao ấy à, chính là người khiến cho chúng mày sống không bằng chết.”

Giọng nói dịu dàng chậm rãi vang lên ở trong phòng bao, vốn tràn đầy tính nhu, nhưng lại khiến ba gã kia rợn cả tóc gáy, mỗi một chữ đều như một thanh đao cùn đang chậm rãi cắt mạch máu của bọn họ, biết rõ tiếp theo sẽ đối mặt với cái gì, nhưng bọn họ lại không có lực để phản kháng.

Ánh mắt của hai gã đàn ông trừng lớn, sợ hãi đã mau chóng ăn mòn thần kinh của bọn họ. Bọn họ đều đã từng giết người, cũng đã từng chinh người sống không bằng chết, nhìn bộ dạng muốn chết của người đó mà cười ha ha. Vậy mà hôm nay, khi loại đau đớn này ập xuống trên người bọn họ thì hai gã đàn ông này mới hiểu ra, quá trình chờ chết so với trực tiếp chết đi càng giãy vò hơn nhiều.

Kẻ Ngốc cuộn mình trên ghế sofa đã cảm nhận được tác dụng của thuốc phát huy, nhiệt lượng phát ra trong cơ thể khiến hắn không tự chủ được mà cởi hết quần áo của mình. Còn về mặt kia, động tác kia đều tràn ngập hương vị dâm dăng, một chút lý trí còn sót lại khiến cho hắn tràn ngập sợ hãi đối với chuyện sắp xảy ra tiếp theo. Hắn không biết người đàn ông đột nhiên xuất hiện này muốn làm gì, nhưng hắn biết, người đàn ông này sẽ không bỏ qua hắn.

Trên đất có mảnh vỡ của chai rượu, Kẻ Ngốc hạ quyết tâm, cầm mảnh vỡ thủy tinh lên, hung hăng vạch lên mạch máu của mình!

Ninh Duệ Thần nhìn thoáng qua, anh sao có thể cam lòng để cho hắn chết đi như vậy?

Bên chân cũng có một mảnh thủy tinh của chai rượu, mũi chân khẽ lướt, nhanh chóng lại chính xác bay về phương hướng anh muốn!

“Kít!” Bởi vì sự va chạm của hai thứ sắc bén mà sinh ra nghiêng lệch, còn mảnh thủy tinh từ mũi chân của Ninh Duệ Thần bay qua tựa như có mắt vậy, không chỉ đánh bay mảnh vỡ trong tay hắn, còn chuẩn xác có lực cắt đứt gân tay phải của Kẻ Ngốc.

Máu tươi lại phun ra, tiếng kêu gào càng khiến cho người nghe lo lắng.

“Nếu mày còn muốn chết, tao không ngại giúp mày cắt đứt gân tay của mấy ngón còn lại.” Ninh Duệ Thần vẫn đứng ở vị trí cũ, nhẹ nhàng nói, “Ồ tao quen, chân cũng có thể giúp mày tự sát, vậy tao cắt đứt gân tay của mày đồng thời thuận tiện cắt luôn gân chân nhé.”

Giọng nói kia tùy ý nhẹ nhàng giống như đang nói thời tiết hôm nay rất tốt vậy, ác ma còn hết sức thân thiện nghiêng đầu nhìn Kẻ Ngốc khẽ mỉm cười, lúc này mới từng bước từng bước đi về hướng hai người kia.

“Nếu như chúng mày hi vọng tao đứt cho chúng mày uống, tao cũng không ngại mà cố gắng sức lực cho chúng mày.” Nụ cười như tắm gió xuân từ đầu đến cuối đều treo ở trên mặt Ninh Duệ Thần, đến lời nói cũng khéo hiểu lòng người như thế, nhưng lại khiến cho hai gã kia run lên từ trong xương.

“Tao tự uống, tao tự uống!” Hai gã kia vội vàng nhận lấy cái ly của ác ma đưa tới, nhìn sắc mặt của Kẻ Ngốc, bọn họ lại do dự.

“Sao, không thích uống hả?” Dưới ánh mắt nhu tình của anh, hai gã kia vội vàng uống sạch.

Người đàn ông này, nhìn như vô hại, nhưng bàn về độ độc ác, từ lúc chào đời đến giờ bọn họ thấy đây là tàn nhẫn nhất.

Không chỉ khiến cho người đó sống không bằng chết, còn phải cầu xin anh để cho người đó sống không bằng chết. Đây là loại độc ác từ trong xương mà ra, ba người bọn họ không có bất kỳ đường phản kích nào.

Ninh Duệ Thần hài lòng nhìn ba ly rượu trông trơn, tao nhã ngồi lên ghế sofa, chậm rãi đợi tác dụng của thuốc phát tác.

Kẻ Ngốc cuộn mình ở trên mặt đất đã không chịu nổi, chỉ cảm thấy dục hỏa đốt người, nhìn Ninh Duệ Thần “a a” kêu lên, lại không nói ra được câu hoàn chỉnh nào.

“Có phải mày muốn hỏi tao cho bọn mày uống cái gì phải không, thật ra cũng không có gì, chỉ bỏ thêm một chút thứ chúng mày thích vào rượu cốc-tai mà thôi.”

Ninh Duệ Thần vô hại cười một tiếng, “Không phải chúng mày thích cần thuốc sao, không phải thích những thứ thuốc bột khiến người ta muốn ngừng mà không được sao, cho nên tao bỏ thêm một chút đấy, thế nào, có thích không?”

Ánh mắt của Kẻ Ngốc nhìn Ninh Duệ Thần từ từ biến thành sợ hãi, không, thuốc bột kia tuyệt đối không chỉ thêm một chút!

Thuốc bột đó nếu sử dụng với số lượng vừa phải, vậy sẽ làm cho người ta thật sự dục tiên dục tử ở trên giường. Nhưng nếu dùng quá liều, thật sự sẽ khiến cho người ta hết tinh mà chết!

“Mày nhìn chút đi, tác dụng thuốc của hai người kia sắp phát tác rồi.” Ninh Duệ Thần sắc nói, “Chờ một chút, mày sẽ không cảm thấy khô nóng khó chịu nữa.”

Anh vừa nói như thế, ba gã kia lập tức hiểu rõ, hai mắt hoảng sợ đỏ lên như muốn nứt ra, người đàn ông này, tuyệt đối còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng của bọn họ!

“Sao... sao lại đối xử với chúng tôi như vậy?” Lôi Tử nhìn Ninh Duệ Thần, người đàn ông như vậy, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ hạ độc thủ với bọn họ.

“Vì sao à, bởi vì chúng mày chọc phải người phụ nữ không nên chọc, chúng mày đã thương cô ấy một phần, thì đồng nghĩa với việc đã thương tao mười phần. Chúng mày, hoặc là đánh bại tao, hoặc là trả nợ gấp trăm lần!” Trong mắt Ninh Duệ Thần hiện lên một chút âm hiểm, “Đã đến lúc rồi, nếu cắt đứt gân tay của mày, như vậy coi như xứng đáng, hai người chúng mày đồng thời tiến công, bắt đầu đi!”

Ninh Duệ Thần ngồi trên ghế sofa, ánh mắt khiến người ta sợ hãi nhìn ba người đang cứng đờ ở một chỗ, ánh mắt thâm thúy khe híp lại, lạnh lùng nói, “Thế nào, còn muốn tao giúp chúng mày sao?”

“Không, không cần!” Hai gã kia liền vội vàng đứng lên, nhìn Kẻ Ngốc đang nằm trên đất, khóe miệng và cổ tay phải của gã ta không ngừng chảy máu. Bởi vì đã uống thuốc, sắc mặt từ thống khổ đến âm thầm lặp lại nhiều lần, cánh tay trái vẫn còn nguyên vẹn không ngừng xé rách quần áo của mình. Bộ dáng kia, đối lại là bất cứ người bình thường nào, nhìn thấy đều muốn ói ra.

Còn bọn họ lại làm chuyện kia với Kẻ Ngốc, thật sự không có cách nào nhịn được.

Thế nhưng lúc này, không cần Ninh Duệ Thần đốc thúc, cả người bọn họ bắt đầu nóng ran, hiệu lực của loại thuốc này mạnh hơn so với loại bọn họ dùng trước kia, hơn nữa còn phải đối mặt với ánh mắt âm trầm của người đàn ông kia. Hai gã nhắm hai mắt lại, cắn răng một cái, cưỡi dây nịt ra.

Thuốc đã phát huy đến cực điểm, hai gã đàn ông này cũng sắp chịu không nổi, nhắm hai mắt không nhìn vào mặt của Kẻ Ngốc, tận tình phóng thích lửa dục trong lòng, hai người này thậm chí vì tranh đoạt Kẻ Ngốc mà đánh nhau.

Trong đôi mắt thâm thúy lóe lên một chút chán ghét, lúc này anh căn bản không có hứng thú nhìn màn biểu diễn của ba người kia, đứng dậy, rào bước đi ra ngoài.

“Ba người này, giao cho em giải quyết.” Ninh Duệ Thần nói với Ninh Uyển Thu đang nhìn lên, Ninh Uyển Thu gật đầu một cái, “Không thành vấn đề!”

“Ừ.” Đại luật sư Ninh phát ra âm thanh từ trong khoang mũi, xong liền bước đi lên lầu.

Nhìn bóng dáng cao lớn cùng tao nhã kia bước đi, Ninh Uyển Thu không khỏi gọi lên một đường cong hả hê. Không hổ là anh trai của cô, lúc tàn nhẫn thì muốn lấy mạng người, lúc dịu dàng thì so với vương tử thâm tình còn khiến người ta say lòng hơn.

Quay đầu, mắt phượng xinh đẹp nhìn ba gã ở bên trong muốn ngừng mà ngừng không được, trong đầu đột nhiên xuất hiện một mưu kế ác độc, phát tay, nhỏ giọng nói với thủ hạ vài câu.

Hừ, dám bắt nạt chị dâu của cô? Ninh Uyển Thu cô không giống với anh trai Ninh Duệ Thần, há có thể bỏ qua dễ dàng như vậy!

Không phải thích chơi phụ nữ sao? Vậy cô sẽ để cho bọn họ chơi với chó dữ tới chết!

Nhưng khi từng con chó dữ cắn nát thân thể của ba gã kia, đột nhiên Ninh Uyển Thu phát hiện một vật trên mặt đất....

Chỉ là vật kia khiến cho Ninh Uyển Thu phát hiện chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bên ngoài của nó....

Bên ngoài phòng, người đàn ông nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đèn ly bên trong vẫn còn sáng, cô gái trên giường đã ngủ say, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên vẻ nhu tình, đèn ly này, là cô đặc biệt để lại cho anh sao.

Sự độc ác quanh thân đã được rút đi, Ninh Duệ Thần nhìn người đang ngủ say, trái tim trống trải kia rốt cuộc cũng tìm được trở về.

Khi tám tuổi, anh đã chạy thoát khỏi sự khống chế của Ninh Hạc Hiên, muốn một mình đi đến nơi nào đó của nước Mĩ thì cần phải có bản lĩnh. Lúc bắt đầu, anh ở trong phòng ăn của nhân viên phục vụ, nhận hết sự thờ ơ cùng cười nhạo của người khác, anh nén giận, chỉ cần có thể lấy được tiền thì sống kiểu gì anh cũng cam chịu. Anh đã từng ngủ ở trạm xe lửa, lại bị người ta nói ‘mày chiếm địa bàn của tao’ rồi đánh ỳnh đầy thương tích.

Mười tuổi, anh bắt đầu học đầu tư cổ phiếu, mỗi ngày chờ bắt đầu phiên giao dịch, ngay cả nháy mắt cũng không nháy để quan sát những người mua vào, bán ra. Ba tháng sau, anh đem tất cả tiền tích lũy 5000 đô-la của mình toàn bộ đổ vào thị trường chứng khoán, một tuần lễ sau, biến thành 50000 Đô-la.

Mười lăm tuổi, anh trở thành người dẫn đầu đầu tư trẻ tuổi nhất, bắt đầu cùng bạn bè kết hội mở công ty, còn có một cô bạn gái đầu tiên nữa. Nhưng bởi vì bạn bè và bạn gái kết hợp phản bội, từ giá trị con người một trăm vạn trong một đêm cảm nhận được tư vị hai bàn tay trắng lần thứ hai.

Mười sáu tuổi, anh làm lại từ đầu, đã trải qua một thời gian kinh khủng, sau đó tự học luật pháp, trở thành luật sư cao cấp nhất của công ty Alan, sau khi có chút tiền tích góp, tiếp tục đầu tư cổ phiếu.

Mười chín tuổi, anh thành lập công ty của mình, hơn nữa còn tới lui với thế lực đen, không lâu sau thì được xưng là “Kim Ưng Bang” tổ chức đen đệ nhất, trực tiếp trở thành người cầm đầu, chỉ giúp công ty mình dọn sạch chướng ngại.

Hai mươi hai tuổi, anh bắt đầu làm ăn ở trong nước lẫn ngoài nước, Tô Đông Thần là bạn chơi hồi nhỏ với anh, cách xa nhau mười bốn năm mới có liên lạc, cũng trong lúc đó, thông qua Tô Đông Thần, biết được Thẩm Tuấn Ngạn và Hạ Việt; cũng trong lúc đó, Tô Đông Thần đã bắt đầu vô tình hay cố ý ở trước mặt anh nói đến em gái bảo bối của cậu ta.

Hôm nay, anh hai mươi sáu tuổi, chuyện đã trải qua còn nhiều hơn những người bốn mươi. Phản bội, rời bỏ, hành hạ, khuất nhục, tình người ấm lạnh tất cả anh đều đã nếm hết. Lần này trở về nước, lựa chọn làm luật sư cao cấp nhất của thị trường cũng chỉ là tạm thời thay đổi cuộc sống. Công ty ở bên Mĩ anh giao cho cấp dưới xử lý, rõ ràng chưa từng nghĩ tới sẽ ở lại, nhưng không ngờ vì cô mà trì hoãn đến bây giờ.

Trong tình cảm, anh không phải chưa từng bị tổn thương, chỉ là anh cố ý giấu đi, không muốn nói cho người khác biết, cho dù là Ninh Uyển Thu, cũng không nói tới dù chỉ là nửa chữ.

Anh cho rằng, cả đời này anh sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào, cho dù Tô Đông Thần dùng hết bất kỳ thủ đoạn nào cũng không có ích lợi gì. Vậy mà, ở trong một khoảng khắc nhìn thấy cô, nhìn thấy dòng

chữ xinh đẹp kia thì lại động lòng.

Trên tay anh đã từng dính máu, trong lúc quanh quẩn qua lại giữa chính đạo và hắc đạo, anh đối với mọi người vô tình vô nghĩa, lấy ích lợi làm trọng, tim của anh, còn cứng rắn hơn cả sắc thép.

Chỉ là, ở trước mặt Tô Duyệt, toàn bộ những thứ này đều bị sụp đổ.

Tất cả tín ngưỡng của kiếp này, đều muốn trở thành tên cô, khắc ở trong lòng anh.

Bàn tay to xoa nhẹ gò má của cô gái, da thịt trắng nõn ở dưới ngọn đèn mờ càng hiện ra vẻ mê người, Ninh Duệ Thần cúi người, khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Tô Duyệt, nếu như lòng em là một cái hộp, như vậy anh nguyện biến thành một con sâu, cho dù là dùng hết thủ đoạn, cũng muốn chui vào trong.

53. Chương 53: Anh Thất Tình

Sáng sớm, khi Tô Duyệt tỉnh lại thì trong phòng chỉ có một mình cô.

Mặc dù tối qua cô đi ngủ khá sớm, nhưng vẫn có thể mơ hồ cảm thấy có người ôm mình, từ lúc đó, cô mới thật sự ngủ yên.

Trên người cô vẫn còn mặc bộ quần áo hôm qua, có dính một ít vết rượu, nhìn thật là bẩn thỉu.

Lúc đứng dậy thì phát hiện trên giường có một bộ quần áo thể thao màu hồng phấn, mà số đo cũng rất vừa vặn, có lẽ là Ninh Duệ Thần đã chuẩn bị cho cô.

Sau khi rửa mặt xong cô mặc bộ quần áo thể thao vào, buộc tóc đơn giản rồi đi ra khỏi phòng.

Quán bar ồn ào vào ban đêm bao nhiêu thì bây giờ lại yên tĩnh bấy nhiêu, mấy người trong ban nhạc đang lau chùi nhạc cụ của mình, thấy Tô Duyệt thì cười thân thiện, huýt sáo, nhắc nhở một người phụ nữ bên trong phòng: “Chị Uyển Thu, chị dâu dậy rồi kia!”

Dứt lời, một người phụ nữ mặc váy Bohemian màu xanh lá nhanh chóng đi ra, cười híp mắt với Tô Duyệt nói: “Chị dâu, mau vào đây đi, anh hai đang nấu bữa sáng tình yêu cho hai người ở trong bếp đấy!”

Tô Duyệt gật đầu, mặc dù không có ai giới thiệu, nhưng dựa vào dung mạo có mấy phần tương tự với Ninh Duệ Thần cùng với cách xưng hô thì cũng đoán ra được cô là ai.

“Vợ, ăn chén cháo này đi, rồi chúng ta trở về.” Tô Duyệt đi vào phòng, Ninh Duệ Thần liền bưng bát cháo yến mạch mình mới nấu xong cùng ly sữa tươi đưa đến trước mặt cô, nói.

“Anh, không ngờ tay nghề của anh lại tuyệt như thế đấy!” Ninh Uyển Thu hâm mộ nói, mặc dù không được ăn miếng nào, nhưng ngửi thấy mùi hương thôi cũng đủ biết tay nghề của Ninh Duệ Thần tốt cỡ nào.

Ninh Uyển Thu nháy nháy mắt với Ninh Duệ Thần, làm bộ đáng thương nói: “Trong nồi còn không anh? Em gái cũng muốn ăn à.”

Ninh Duệ Thần hờ hững liếc nhìn Ninh Uyển Thu một cái, nhượng mảy, đôi mắt thâm thúy ẩn chứa sự uy hiếp: “Em muốn ăn thật sao?”

Ánh mắt kia như muốn nói “Em không sợ anh bỏ thuốc sổ vào sao”, Ninh Duệ Thần đối với chuyện xảy ra hồi tối hôm qua vẫn còn canh cánh trong lòng.

“Không ăn nữa, em sợ mình tiêu hóa không được...” Ninh Uyển Thu liên tục lắc đầu nói, thật ra chuyện tối hôm qua hoàn toàn không thể trách cô, nếu biết hai người này đã gạo nấu thành cơm rồi thì cô còn phải thử cái gì nữa chứ.

Còn Tô Duyệt nhìn chén cháo trước mặt, cầm thìa lên nhưng không ăn miếng nào.

“Sao vậy? Không thích ăn sao? Có phải ngán món này rồi không? Vợ, để anh đi nấu cháo gà cho em nhé!” Ninh Duệ Thần lập tức ân cần nói.

“Không phải.” Tô Duyệt ngược mắt lên, đôi mắt trong suốt nhìn Ninh Duệ Thần, dè dặt nói: “Em muốn ăn canh xương.”

Lúc ở trong rừng sâu núi thẳm, cô đã muốn ăn canh xương do anh nấu, hôm nay quay về, đương nhiên là cô muốn thỏa mãn dạ dày của mình.

Khi nói lên yêu cầu này, trong lòng cô lại cảm thấy có lỗi, dù sao người đàn ông này cũng vì mình mà đã không được nghỉ ngơi tốt rồi, nếu để anh tiếp tục lao lực vì cô, dù sao cũng không được cho lắm.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể kìm nổi sự hấp dẫn của đồ ăn.

“Được, em ăn chút cháo lấp dạ dày đi đã, anh sẽ đi nấu thêm canh xương cho em.” Ninh Duệ Thần như đang dụ dỗ một đứa bé nhẹ giọng nói với Tô Duyệt.

Tô Duyệt gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ xinh hiện lên ý cười, “Cám ơn anh Ninh.” Nói xong liền cầm bát lên, ngửa đầu ‘ừng ực ừng ực’ ăn hết sạch, lại không phát hiện trong mắt của người đàn ông kia tràn đầy ý cưng chiều.

“Anh Ninh, em hơi mệt nên muốn ngủ thêm chút nữa.” Tô Duyệt ăn xong cháo, dụi dụi mắt nói với Ninh Duệ Thần.

Vừa rời giường chỉ là muốn xem Ninh Duệ Thần còn ở đây hay không thôi, đêm hôm qua thức đến khuya, lại xảy ra chuyện này khiến cả người cô vẫn còn ở trong trạng thái lơ mơ.

Nhìn dáng vẻ mơ mơ màng màng của cô, ý cười nơi khóe mắt của Ninh Duệ Thần càng tràn ngập vẻ cưng chiều, bàn tay to xoa nhẹ gò má của cô, lau đi hạt gạo không cẩn thận bị dính trên khóe miệng, “Được rồi, em lên phòng ngủ đi, đợi đến khi em ngủ dậy là có thể ăn canh xương rồi.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu rồi đứng lên, mọi người xung quanh đều tròn to mắt như cái chuông nhìn cô đóng cửa phòng, tiếp tục đi ngủ.

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Ninh Uyển Thu vốn không nhỏ, bây giờ lại càng to đến cực hạn, cô nhìn theo cô gái đang đi lên lầu, lại nhìn về mặt cưng chiều của anh trai, chỉ cảm thấy hình như bây giờ cô đang nằm mơ.

Bắt đầu từ tối hôm qua, cô cũng biết Ninh Duệ Thần rất cưng chiều người vợ mới cưới này, nhưng không ngờ anh lại cưng chiều đến nước này. Cô gái kia muốn anh làm gì thì anh làm cái đó, cho dù là giết người phóng hỏa, cô dám chắc người đàn ông này cũng sẽ không chút do dự mà làm tất cả!

“Anh, anh không sợ sẽ chiều hư chị ấy sao?” Ninh Uyển Thu tò mò hỏi.

“Chiều hư thì sao?” Ninh Duệ Thần hồ hững trả lời, bàn tay vuốt ve cái bát mà Tô Duyệt vừa mới ăn xong, trong đầu vẫn còn lưu lại hình ảnh cô cầm một chiếc thìa to ăn từng miếng cháo lớn, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười nhạt.

Người phụ nữ của anh chính là để cưng chiều, cho dù là chiều hư, vậy Ninh Duệ Thần anh cũng rất sẵn lòng. Đời này anh đã muốn cô, cho dù cô có ngang ngược đến mức nào anh vẫn tiếp tục cưng chiều.

“Ôi, mọi người đều nói phụ nữ khi yêu đương chỉ số IQ thường biến thành số âm, xem ra đàn ông cũng vậy đấy.” Ninh Uyển Thu thở dài một tiếng, giống như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Mấy người các anh còn không mau đi chợ mua sườn heo đi!” Ninh Uyển Thu nói với mấy người đàn ông đang mãi xem kịch hay. Mấy người đàn ông này đều là tự nguyện tới ca hát, nhưng đối với mệnh lệnh của Ninh Uyển Thu cũng không bài xích mấy, cười hi hi đi ra ngoài.

Trong nháy mắt, trong căn phòng nhỏ chỉ còn lại hai người Ninh Uyển Thu và Ninh Duệ Thần.

“Anh, anh xem đây là cái gì?” Ninh Uyển Thu cầm một cái camera cỡ nhỏ ra giao cho Ninh Duệ Thần, vẻ mặt như thần chết khát máu, tràn đầy sự nguy hiểm.

Ninh Duệ Thần nhận lấy thì phát hiện đây chính là cái camera luôn luôn ghi hình từ tối hôm qua khi mọi người tiến vào trong phòng, bởi vì liên quan đến góc quay cho nên hình ảnh người đàn ông trong camera rất mờ nhạt, nhưng hình của Tô Duyệt thì lại rất rõ ràng.

“Anh, chuyện này chỉ có hai khả năng, một là những người đó muốn ghi lại rồi từ từ thưởng thức, hai là có người cố ý sai họ làm vậy.” Ninh Uyển Thu chậm rãi nói, mắt nhìn về phía Ninh Duệ Thần, giờ phút này trong đôi mắt ấy có những cảm xúc hỗn độn khó hiểu, hung dữ và nguy hiểm.

Bởi vì rõ ràng có người muốn hại Tô Duyệt.

Nếu những người này thật sự là kẻ háo sắc, vậy chắc chắn trong camera cỡ nhỏ này phải có hình của những cô gái khác bị họ bỏ thuốc. Nhưng trong này lại trống rỗng, hiển nhiên là đang nhắm vào Tô Duyệt.

Còn kẻ muốn hại Tô Duyệt hẳn sẽ liên lạc với ba người này, cho nên Ninh Uyển Thu liền giữ lại điện thoại của ba người đó, nhưng không ngờ cho đến bây giờ vẫn chưa có ai điện tới.

“Ôi, nếu sớm biết bọn họ hữu dụng như vậy thì nên để bọn họ sống lâu thêm chút, sau đó hạ độc rồi ném cho chó hoang ăn cũng chưa muộn.” Ninh Uyển Thu hơi tiếc hận nói.

Từ tối hôm qua đến giờ cô chờ mãi mà không có cuộc điện thoại nào, xem ra người kia cũng sợ chuyện bị bại lộ.

Nhưng kẻ kia tuyệt đối không biết quán bar này là do Ninh Uyển Thu mở, có lẽ kẻ kia chỉ đang nghi ngờ không biết có chuyện gì xảy ra, hiện tại điều cô cần nhất chính là kiên nhẫn.

Vừa mới thở dài, điện thoại trên bàn lập tức đổ chuông, nhìn số gọi đến, Ninh Uyển Thu nhếch môi cười, mắt phượng xinh đẹp liếc nhìn Ninh Duệ Thần, “Cá đã mắc câu.”

Ngón tay chợt ấn một cái, mở “loa ngoài” lên, giọng nữ chói tai lập tức từ trong điện thoại truyền đến, nghe có vẻ rất lo lắng: “Không phải bảo các người làm xong thì mang vật chứng đến đây rồi sao, sao bây giờ vẫn chưa đến?”

Đôi mắt thâm thúy chợt khựng lại, giọng nói chói tai này anh nhớ rất rõ.

Tô Thiến Tuyết.

Không ngờ người đàn bà này lại ăn gan hùm mật gấu, dám xuống tay với Tô Duyệt.

Nếu anh không báo đáp cho cô ta thật tốt, vậy thì đúng là đã phụ tâm ý này của cô ta rồi.

Nhìn Ninh Duệ Thần lúc này, Ninh Uyển Thu không khỏi thở dài thay cho người phụ nữ đang gào thét trong điện thoại kia.

Cô ta tiêu đời rồi.

Ngón tay thon dài cầm lấy điện thoại, đôi mắt thâm thúy không còn sự dịu dàng khi nhìn Tô Duyệt nữa, mà thay vào đó là sự khát máu, môi mỏng hơi nhếch lên, giọng nói không người nào có thể chống cự vang lên: “Được rồi, đến ngay.”

Một ngày nọ, cô gái đang chìm trong mộng đẹp không biết rằng có người vì muốn làm tổn thương cô mà bị đại luật sư Ninh chinh đến chết đi sống lại.

Trong xưởng phế thải cũ nát, mấy gã đàn ông đang vây quanh một người phụ nữ, trong miệng phát ra từng tiếng cười dâm dăng. Tô Thiến Tuyết xinh đẹp quyến rũ lúc này cảm thấy cực kì hoảng hốt, cô không phải hoảng hốt vì bị những gã đàn ông này thay phiên nhau cưỡng gian, mà là vì ở trên da thịt lộ ra ngoài của những gã đàn ông này đâu đâu cũng có những nốt nhỏ màu hồng hình xoắn ốc, tất nhiên cô biết điều này đại biểu cho cái gì, những gã đàn ông này đều có.... bệnh giang mai!

“Ha ha, ông đây đã quên mất mùi vị của đàn bà là như thế nào, rốt cuộc hôm nay cũng có thể thử rồi.” Phần da trên mặt của gã đàn ông đã thối rữa, xung quanh cũng xuất hiện những vết đỏ hình xoắn ốc, gã ta vừa xoa tay vừa nói.

“Đúng vậy, ngày hôm nay chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này, để cô em này phục vụ chúng ta cho tốt.”

“Đương nhiên rồi, anh Thành, anh lên trước đi, tốc độ phải nhanh chút đấy, các anh em đều đang chờ anh đó.”

“....”

Tô Thiến Tuyết nhìn đám đàn ông chưa được thỏa mãn dục vọng kia, cô đã hoảng sợ đến cùng cực, cô liên tục lùi về phía sau, bước chân cũng có chút rối loạn. Hôm qua cô tìm được tổ chức xã hội đen lớn nhất Lạc Thành, thuê ba người đến vũ nhục Tô Duyệt, hơn nữa còn dùng camera ghi hình lại rồi đưa cho cô, để cô phát đoạn video đó lên mạng, như vậy cho dù Tô Duyệt không coi thường mạng sống của mình, thì cả đời này cô ta đều bị người đời chỉ trích.

Nỗi khổ sở của cô, đã có thể đổ hết lên người Tô Duyệt!

Nhưng hôm nay, đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?

Rõ ràng là đến địa điểm như đã hẹn để ba người kia giao camera ình, nhưng người đến lại chỉ có ba tên đàn ông bị bệnh giang mai này.

Hơn nữa, camera mà cô ta muốn dùng để đối phó với Tô Duyệt, hôm nay lại đặt cách đó không xa, hiển nhiên là muốn quay lại tất cả những cảnh này.

Kinh hoảng, sợ hãi trong nháy mắt giống như mưa đá nện thẳng xuống người Tô Thiến Tuyết, cô không ngừng lùi lại, nhanh chóng nghĩ cách phải thoát thân như thế nào.

Đột nhiên, hình như cô ta nghĩ đến điều gì đó, tay phải đặt lên bụng của mình, hét to với ba người kia: “Các người không được làm loạn, tôi đang mang thai, nếu xảy ra chuyện gì thì mấy người các anh không trốn được tội đâu.”

Tô Thiến Tuyết vừa nói như thế, ba người kia ngược lại còn vui mừng hơn: “Cô em yên tâm, kỹ thuật của ba anh em chúng tôi rất tốt, tuyệt đối sẽ không làm tổn hại một chút nào đến đứa bé đâu.” Nói xong, rồi cuộc không đợi được nữa, nhanh chóng tiến lên bắt lấy Tô Thiến Tuyết mạnh mẽ lột quần áo của cô ra.

Tiếng thét chói tai hòa với tiếng khóc của người phụ nữ vâng vọng trong xưởng phế liệu, một người đàn ông cào ráo khoanh tay đứng ở bên ngoài, đôi mắt thâm thúy không vì tiếng thét thảm thiết kia mà lộ ra chút xúc động nào, ngược lại còn thoáng hiện lên sự khát máu.

Anh cố ý bảo bọn họ đừng tổn thương đến đứa bé, bởi không chỉ có Tô Thiến Tuyết bị lấy vi rút mà ngay cả đứa con của cô ta cũng không có cách nào khỏe mạnh mà lớn lên được!

Chỉ có như vậy, Tô Thiến Tuyết mới có thể càng thêm đau khổ.

Nếu cô ta muốn tổn thương người phụ nữ anh yêu, vậy thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần để gánh chịu hậu quả.

Không lâu sau, một người đàn ông cầm camera đi ra, nhưng lại không tới gần Ninh Duệ Thần, đứng cách xa anh một mét, khom người nói: “Ngài Ninh, chuyện ngài giao phó đã làm xong rồi!”

“Ừm.” Ninh Duệ Thần hồ hững đáp một tiếng, “Tiếp theo anh biết mình phải làm gì rồi chứ?”

“Tôi đã biết.” Người đàn ông vội vàng lên tiếng.

Ninh Duệ Thần gật đầu một cái, nhếch môi rảo bước rời đi, mà phía sau anh, tiếng gào thét vẫn còn vang vọng trong không trung.

Anh còn phải về nấu canh xương cho cô gái của anh nữa.

Sáng sớm hôm sau, trở lại công ty thì đã không còn thấy Hứa Hàm ở đây nữa, Tô Duyệt cảm thấy trống rỗng.

Trước kia, cô vừa về đến công ty là có thể nghe thấy tiếng cười vô tư của cô ấy, có lúc Hứa Hàm còn núp ở trong phòng trà lên đọc tiểu thuyết, hoặc là kéo cô đến góc nào đấy nói chuyện.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Tô Duyệt là hiện lên ý cười, giống như lại nhìn thấy bóng dáng lén la lén lút của tiểu quỷ kia vậy.

“Xin chào cô Tô, tôi là Bạch Nhạc Huyền, sau này mong cô chỉ dạy nhiều hơn.” Giọng nói mềm mại vang lên bên tai, cô ngẩng đầu thì nhìn thấy một gương mặt xa lạ, hình như đây là người thay thế vị trí của Tiểu Hàm.

Cô ấy mặc bộ đồ công sở màu đen, chân mang giày cao gót, vòng ngực kiêu ngạo 34D dường như có thể làm đứt cúc áo bất cứ lúc nào, váy bút chì bó sát càng tôn lên đôi chân thon dài mê người của cô.

Tô Duyệt nhớ lại lời của Hứa Hàm nói hôm qua, dáng người đúng là giống như suy đoán của cô ấy, nhưng không hề khiến cho người ta cảm thấy cô là một bà thím xử nữ.

Diễn hình là khuôn mặt trái xoan, làn da nõn nà mềm nhẵn, mắt sáng như sao, mái tóc dài màu nâu tôn lên nước da trắng ngần, cười lên lại càng động lòng người.

“Cô Tô, tôi là nhân viên mới đến, không quen công việc ở đây cho lắm, sau này còn cần cô giúp đỡ nhiều hơn!” Bạch Nhạc Huyền thân thiện đưa tay ra, Tô Duyệt cũng lịch sự bắt tay lại, mặc dù cô ấy cười rất thân thiết, nhưng Tô Duyệt cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Tôi còn có chuyện, cô Tô, tôi đi làm việc trước đây.” Bạch Nhạc Huyền ôm một đồng tài liệu trực tiếp đi qua người của Tô Duyệt, còn Tô Duyệt thì không nhìn thấy được vẻ mặt ôn hòa kia biến mất trong nháy mắt.

Sau khi bị Ninh Duệ Thần đuổi ra khỏi phủ thị chính, cô ta luôn luôn cảm thấy không cam lòng, cô ta muốn xem xem mình đã thua bởi một người phụ nữ như thế nào?

Tô Duyệt đi vào bộ phận chế tác, ngày hôm qua cô còn một ít tài liệu vẫn chưa xử lý xong, nhưng khi Tô Duyệt bước vào thì phát hiện video phỏng vấn của cô đã bị đẩy sang một bên.

“Tô Duyệt à, đây là lệnh của cấp trên, chúng tôi cũng không có cách nào khác.” Lý Hiểu nhún nhún vai nói, buổi phỏng vấn hôm qua anh ta cũng xem, nó rất tốt, thậm chí còn mang cho người ta cảm giác khác lạ.

Trên người Tô Duyệt tỏa ra một lực hút nào đó khiến người khác không nhìn được mà luôn muốn gần gũi với cô, cái cảm giác này chính là trời sinh, mà làm một phóng viên điều quan trọng nhất chính là kéo gần khoảng cách với khách mời.

Nhưng cho dù mằm non này có tốt đến cỡ nào, nếu cấp trên cứ muốn giấu đi mãi như thế này thì kết quả chỉ bị mai một dần mà thôi.

“Tô Duyệt, vào phòng làm việc của tôi”. Lý Tuyết Ly đột nhiên đứng ngoài cửa nói với Tô Duyệt.

Bấm thời gian rất chính xác khiến Tô Duyệt có ảo giác chị ta đang chờ mình.

Tô Duyệt đi vào phòng, ánh sáng trong phòng rất mờ, Lý Tuyết Ly nhìn cô, giọng nói không hề nghiêm khắc như lúc trước mà ngược lại có chút dịu dàng: “Ngồi xuống đi”.

“Vâng.” Tô Duyệt ngồi xuống đối diện với Lý Tuyết Ly, song, cô lại có một dự cảm xấu đang bao phủ lấy tim cô.

“Phỏng vấn nhà sinh vật học lần này của cô không thể phát sóng.” Lý Tuyết Ly nói thẳng, không vòng vo tam quốc.

Tô Duyệt cau mày, “Chị Lý, chị có thể nói cho tôi lý do được không?”

“Cô đã chọn đề tài lệch hướng so với nhu cầu của người xem, nếu phát sóng thì tỉ lệ người xem cũng chẳng có lời gì cho chúng ta.”

“Chị Lý, nếu đã như vậy vì sao hôm qua chị không nói cho tôi?” Tô Duyệt cau mày hỏi.

“Cô cũng đã nói, là ngày hôm qua.” Giọng nói của Lý Tuyết Ly vẫn không có chút dao động như cũ, “Tôi đã nghĩ cả đêm nhưng vẫn cảm thấy không được, Tiểu Duyệt, cô nên biết rằng không phải cứ bỏ ra là sẽ thu được hồi đáp, lần sau tôi sẽ lại tìm cơ hội cho cô rèn luyện, cô đi ra ngoài đi.”

Lý Tuyết Ly nói xong liền vội đầu vào công việc, không nhìn Tô Duyệt thêm một cái nào.

Tô Duyệt ngồi im, chớp mũi đột nhiên cảm thấy chua xót, ủy khuất trong lòng chỉ thoáng một đã tràn ra khỏi tim, cô hơi ngửa đầu ngăn không cho nước mắt trào ra ngoài, không nói tiếng nào.

Không, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay như vậy!

Rõ ràng lần này Lý Tuyết Ly muốn chèn ép cô, nếu như cô cứ dễ dàng nuốt xuống cơn giận này thì cho dù về sau cô có làm bất cứ cái gì cũng đều có thể bị chèn ép cả.

Cô có thể nhận công việc mà người khác cảm thấy khó khăn, cô có thể làm được những việc mà người khác không làm được, nhưng chịu uất ức vô duyên vô cớ thế này thì cô tuyệt đối sẽ không cam chịu!

“Chị Lý, chuyện này tôi sẽ không dễ dàng buông tay như vậy đâu, nếu chị không cho tôi một lời giải thích hợp lý thì tôi sẽ mang đến đài truyền hình Hồ Nam, nếu Hồ Nam không quan tâm thì tôi sẽ mang đến Lỗ Dự. Tôi không tin không có chỗ nào chịu phát sóng đoạn phỏng vấn này.” Tô Duyệt nói xong, cũng không để ý đến phản ứng của Lý Tuyết Ly liền đi ra ngoài.

Sau khi tan làm, một mình cô đi lang thang không có mục đích, ánh mắt trời buổi trưa rất chói chang, Tô Duyệt lẻ loi đi trên phố đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi. Nếu như Hứa Hàm thấy bộ dạng này của cô, sợ rằng cô ấy sẽ lại cười nhạo cô một trận à xem.

Người thấy cô như vậy mà vẫn cười nhạo vẫn còn một người nữa....

Người phụ nữ đó chỉ sợ thế giới này còn chưa đủ loạn, suốt ngày gào thét với hai anh em cô, còn đối với Tô Thanh Dương thì lúc nào cũng nũng nịu, lúc tức giận sẽ chu môi, sẽ khóc thét sẽ gây chuyện. Người phụ nữ đó cần nhằn cô cả ngày, cầm những món đồ chơi bằng lông nhung hù dọa cô sợ.... Đó là người phụ nữ có thể cả đời cũng sẽ không trở về.

Đó là... mẹ của cô.

Hốc mắt có chút ẩm ướt, cô hơi ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, mặc cho ánh mặt trời hong khô những giọt nước mắt ấy.

Cô đã đi rất lâu mới lấy điện thoại ra nhìn thời gian, lại phát hiện trong điện thoại có tới hai mươi ba cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Ninh Duệ Thần gọi đến.

Bởi vì đi làm nên lúc nào cô cũng chế độ rung, sau khi tan làm mới chuyển về chế độ bình thường, thế nhưng hôm

này cô lại quên khuấy đi mất.

“Em đang ở đâu vậy?” Trong giọng nói lạnh lẽo không có chút nhiệt độ nào lại xen lẫn sự run rẩy khó có thể che giấu được.

“Em đang ở...” Tô Duyệt nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, lại không tìm thấy bất kì tòa nhà quen thuộc nào.

“Ừm... có một siêu thị hoa quả, còn có hai nhà bán bánh kẹo cưới...” Tô Duyệt nói ra những tòa nhà mà cô có thể nhìn thấy, nhưng đến chính cô cũng không dám chắc Ninh Duệ Thần có thể tìm ra nơi này.

“Đứng yên ở đó đừng có đi đâu hết, anh sẽ đến ngay.” Ninh Duệ Thần lạnh lùng nói rồi cúp điện thoại.

“Vâng.” Tô Duyệt lên tiếng rồi ngoan ngoãn đứng yên ở chỗ đó.

Nơi cô đang đứng lượng người qua lại không nhiều lắm, đợi được một lát nhưng vẫn không thấy Ninh Duệ Thần xuất hiện, Tô Duyệt liền lấy điện thoại ra định gọi cho anh nói không cần đến đón cô.

“Tiểu Duyệt.” Giọng nói hơi run rẩy bỗng nhiên vang lên sau lưng Tô Duyệt, cô quay đầu lại còn chưa kịp thấy người trước mặt thì đã bị người đó kéo vào trong lồng ngực rắn chắc mà ấm áp.

“Em có biết anh đã lo lắng nhiều như thế nào không hả? Nếu xảy ra chuyện gì thì anh biết làm thế nào đây? Lần sau không cho phép chạy lung tung như thế này nữa, biết chưa?” Trong giọng nói của anh tràn đầy sự tự trách, bởi vì công việc quá bận rộn nên anh không cẩn thận mà quên mất thời gian, đợi đến lúc đến công ty thì cô đã đi mất.

Khoảnh khắc đó, trong lòng anh trở nên sợ hãi, gọi điện thoại lại không có ai nghe máy, anh đứng trong dòng người qua lại đông đúc mà không thể nào tìm thấy bóng dáng của cô. Nóng nẩy, lo lắng cứ như vậy mà không ngừng cuộn cuộn trào dâng, anh vừa gọi điện cho cô vừa giống như nổi điên đi khắp nơi, anh quyết không cho chuyện tối hôm qua tái diễn thêm một lần nữa.

“Anh Ninh, anh làm sao vậy?” Tô Duyệt nghi ngờ lên tiếng, cô có chút không hiểu, bản thân cô không hề bị cái gì hết, nhưng tại sao trên mặt Ninh Duệ Thần lại viết đầy hai chữ “lo lắng” thế kia?

Giờ khắc này Ninh Duệ Thần chỉ muốn bóp chết cô, tự mình khiến người khác lo lắng như vậy còn hỏi là vì ai? Cô lại còn hỏi anh làm sao nữa chứ?

“Anh Ninh, anh ôm chặt quá rồi đấy, mau buông em ra đi.” Tô Duyệt cau mày nói, người này sao càng ngày càng dùng nhiều sức như vậy hả?

“Gọi ông xã.” Người nào đó đang ôm chặt Tô Duyệt cứng rắn nói, từ trước đến giờ anh chưa từng bao giờ cứng ngạnh như bây giờ, mà giờ khắc này, anh lại rất muốn nghe cô gọi hai từ này.

Tô Duyệt cũng không muốn so đo với anh, ngoan ngoãn gọi: “Ông xã.”

“Ừ.” Lúc này Ninh Duệ Thần mới buông Tô Duyệt ra, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào Tô Duyệt, một lúc lâu mới nói: “Về sau mỗi ngày tan làm thì chờ anh đến đón em.”

“Có cần phiền toái như thế không?” Tô Duyệt cau mày hỏi, nếu anh là luật sư của thị trường thì chắc chắn công việc cũng không phải là nhàn hạ gì.

“Không sao.” Ninh Duệ Thần không chút do dự trả lời, trong mắt anh không có bất kì chuyện gì quan trọng hơn chuyện của vợ yêu cả.

“Vậy cảm ơn anh Ninh.”

“Anh đã nói rồi còn gì, ở bên ngoài thì gọi anh là ông xã.”

“Cảm ơn ông xã.”

“Ừ.” Ninh Duệ Thần thỏa mãn gật đầu. “Lên xe thôi.”

“Anh Ninh, em mệt quá.” Tô Duyệt nằm ở trên ghế ngồi, nhắm mắt lại nói.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Ninh Duệ Thần nhìn cô gái mệt mỏi ở bên cạnh anh, cũng không không tiếp tục so đo vấn đề xưng hô nữa.

Lúc bị lạc trong khu rừng hoang vắng thì cô không kêu khổ lấy một tiếng, ngược lại chỉ ôm tất cả cảm xúc vào mình. Còn lúc này cô lại nói như vậy thì tám chín phần là công ty đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tô Duyệt lắc đầu: “Không xảy ra chuyện gì cả, chỉ là em đột nhiên có cảm giác như vậy thôi.”

“Tiểu Duyệt, bây giờ chúng ta đã là vợ chồng, nếu em có chuyện gì phiền lòng thì nên nói cho anh biết, anh sẽ giúp em phân tích, giúp em tìm ra cách giải quyết, đừng có đè nén ở trong lòng rồi tự mình chịu đựng như thế, biết không?” Ninh Duệ Thần kiên nhẫn nói.

Anh không phải người đầu tiên cầm tay cô, không phải là người đầu tiên được ôm cô, không phải là người đầu tiên được có cô, nhưng anh muốn anh trở thành cuộc đời sau này của cô, là người đầu tiên cô nghĩ đến mỗi khi gặp khó khăn, là người đầu tiên chia sẻ những chuyện vui vẻ, là người đầu tiên cô nghĩ đến mỗi khi muốn dựa vào một ai đó, anh muốn ghim vào lòng cô hình bóng của mình, trở thành một vết in không có cách nào xóa bỏ được.

Tô Duyệt dừng một chút, nhìn Ninh Duệ Thần, đột nhiên cô cảm thấy dường như hai người càng lúc càng giống một đôi vợ chồng rồi.

Cũng đúng, trừ việc anh là GAY, cùng với chuyện bọn họ không thể làm kia, thì những chuyện đôi vợ chồng nên làm bọn họ đều đã làm hết rồi.

Hiện tại không có Hứa Hàm ở bên cạnh, nếu không tìm được một người có thể tâm sự, Tô Duyệt sợ rằng mình sẽ bị kìm nén đến chết mất.

Ngước mắt nhìn người đàn ông trước mặt này, thật ra... cô cũng có thể coi anh như một người chị em thân thiết của mình.

“Vâng, vậy em sẽ nói cho anh biết.” Tô Duyệt nói, khóe miệng của Ninh Duệ Thần nhếch lên một nụ cười hài lòng, tưởng rằng cô đã hiểu ý của anh, giữa hai người lại gần thêm một bước, nhưng không hề biết suy nghĩ trong lòng của Tô Duyệt, anh đã nhanh chóng biến thành chị em thân thiết của cô rồi.

Tô Duyệt kể lại toàn bộ sự việc cho Ninh Duệ Thần nghe, tựa như một đứa bé kể tất cả những oan ức của mình cho người mà mình tin tưởng nghe.

“Em thật đúng là thông minh, lại nghĩ đến cả đài truyền hình Hồ Nam cơ đấy.” Ninh Duệ Thần vừa lái xe vừa trêu ghẹo cô, nhưng trong đôi mắt thâm thúy lại thoáng qua chút sắc bén.

Tô Duyệt buồn bực nhìn Ninh Duệ Thần: “Anh Ninh, anh có thể đừng rắc thêm muối lên vết thương của em không?”

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng, nhìn vẻ mặt viết năm chữ “tôi đang rất uất ức” này của cô, nhẹ nhàng vuốt lọn tóc đang xòa ra của cô, dịu dàng nói: “Đừng lo lắng, mọi chuyện đều sẽ tốt cả thôi.”

Thật ra, nếu Tô Duyệt muốn đối phó với Lý Tuyết Ly, chỉ cần cô nói vụ này cho Tô Đông Thần biết là được, năng lực giao tiếp của người anh trai này của cô tương đối giỏi, hơn nữa chỉ cần có thể bảo vệ được cô em gái của mình thì anh ta sẽ không tiếc dùng bất kì thủ đoạn nào, chuyện xảy ra hôm nay đương nhiên sẽ giúp cô diệt trừ tất cả những chướng ngại vật.

Nhưng, cô không làm vậy.

Anh biết, cô không muốn dựa vào sức lực của người khác, muốn tự mình đạt được thành tích, nhưng xã hội này đâu có đơn giản, sạch sẽ như cô tưởng tượng.

Nhưng Ninh Duệ Thần tuyệt đối sẽ không nói cho cô biết thế giới này hiểm ác đến mức nào, sẽ không ngăn cản cô đi tìm giấc mơ của mình. Nhưng đến lúc cần thiết, anh sẽ lặng lẽ giúp cô tiêu diệt những chướng ngại vật ấy, bảo vệ cô không để nó làm mòn đi lòng tin của cô với thế giới này.

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, không biết vì sao, khi nghe thấy anh nói mọi chuyện sẽ tốt đẹp, đột nhiên cô cảm thấy dù có khó khăn gì cũng sẽ tự động biến mất.

Có vài người trời sinh đã khiến cho người ta có cảm giác tin phục, rõ ràng phía trước là vực sâu vạn trượng, nhưng chỉ cần anh nói nhảy xuống đi không sao cả, thì chắc chắn sẽ có người cam tâm tình nguyện mà nhảy xuống.

Ninh Duệ Thần, rõ ràng chính là loại người này.

Cho nên vừa nghe Ninh Duệ Thần nói thế, cộng thêm bản thân Tô Duyệt cũng rất lạc quan, tâm tình vốn đang mất mát chẳng mấy chốc trở lại bình thường như cũ.

“Xuống xe đi, về đến nhà rồi.” Ninh Duệ Thần mở cửa nhà ra. “Hôm nay em muốn nấu ăn không?”

“Ha ha, thật ra đồ ăn anh nấu ngon hơn em nhiều, vì bụng của hai chúng ta, vẫn nên để anh làm đi.” Hiện tại Tô Duyệt đã biết, cô chính là sát thủ nhà bếp trời sinh, dù có cố gắng đến đâu cũng chẳng thay đổi được điều đó.

Dĩ nhiên, điều mấu chốt chính là trong nhà đã có một đầu bếp cao cấp, hơn nữa Tô Duyệt cũng rất lười biếng, cảm thấy không học được thì bỏ qua luôn.

“Không phải em nói muốn làm cho ông nội ăn sao?” Mặc dù đã lường trước kết quả, nhưng Ninh Duệ Thần vẫn không nhịn được mà chế giễu Tô Duyệt.

“Anh làm thì cũng vậy thôi mà, dù sao anh cũng là cháu rể của ông mà.” Tô Duyệt lập tức nói, chân chó rớt nước đưa cho Ninh Duệ Thần: “Đại đầu bếp, mời anh uống trà.”

Ninh Duệ Thần nhận lấy chén trà Tô Duyệt đưa tới, nhấp miệng, nhìn đôi mắt lóe lên ánh sáng hi vọng của cô, trong lòng càng thêm vui vẻ nhưng trên mặt lại tỏ ra găng gượng nói: “Được rồi, anh nấu cơm, em rửa bát.”

“Không thành vấn đề.” Tô Duyệt sáng khoái lên tiếng, nếu như để Ninh Duệ Thần làm hết thì cô cũng cảm thấy áy náy, anh nấu cơm cô rửa bát, rất tốt!

Đeo tạp dề, người đàn ông ưu nhã thoảng chốc đã trở thành người chủ gia đình hoàn mỹ.

Tô Duyệt ôm quyển sách ngồi trong phòng khách, thỉnh thoảng nói chuyện với Ninh Duệ Thần mấy câu.

“Em đang đọc quyển “Không thể xem thường tính mạng” sao?” Ninh Duệ Thần đặt đĩa cánh gà cô ca lên bàn, liếc nhìn cuốn sách Tô Duyệt đang đọc.

Tô Duyệt gật đầu: “Đúng vậy, trước kia em nghe nói quyển này cũng không tệ nên mới mua, nhưng chưa có thời gian để đọc.

Ninh Duệ Thần xoay người vào trong phòng bếp, vừa thái cà chua vừa tùy ý hỏi: “Em có cảm nhận gì không?”

Tô Duyệt ngẩng đầu, suy nghĩ một lát rồi nói: “Yêu một người không thể yêu quá sâu, bởi vì một khi vượt qua ranh giới người kia có thể thừa nhận, thì người kia sẽ cảm thấy có áp lực, sẽ cảm thấy khó thở bức bối rồi muốn chạy trốn, mà cái cảm giác đó sẽ khiến hai người không thể ở bên nhau lâu dài được.”

Trước kia, cô không thể hiểu nổi vì sao Tô Đông Thần lại chia tay với Phó Đình, nhưng hôm nay cô đã dần dần hiểu được.

Mặc dù Tô Đông Thần yêu tự do, nhìn bề ngoài thì có vẻ như có rất nhiều phụ nữ, nhưng thật ra anh vốn không phải là một người đàn ông trăng hoa. Ban đầu chọn Phó Đình là vì muốn nghiêm túc với chị ấy, nhưng Phó Đình lại khiến anh cảm thấy không chịu nổi, cho nên anh đã lựa chọn chia tay.

Còn Phó Đình thì lại vui lép trong đó, vì không muốn Tô Đông Thần khó xử nên thoải mái đồng ý, hơn nữa còn tận lực che giấu đi tình cảm của mình đối với anh, lùi một bước làm bạn với anh, như vậy chị ấy có thể yên lặng nhìn anh từ một khoảng cách gần nhất.

“Anh nói xem, liệu Tô Đông Thần có biết Phó Đình vẫn còn yêu anh ấy không?” Tô Duyệt hỏi Ninh Duệ Thần: “Không phải là mọi người đều nói sau khi chia tay mà vẫn có thể làm bạn thì chỉ có thể là từ trước đến giờ đều không có tình yêu hoặc vẫn có một người yêu đối phương sao.”

“Có lẽ là một người vẫn còn yêu, một người thì không muốn tổn thương đến đối phương. Tô Đông Thần biết rõ tình cảm của Phó Đình nhưng cố làm như không biết, chỉ là cậu ấy không muốn làm Phó Đình đau lòng mà thôi.” Nói xong từ trong phòng bếp truyền đến tiếng đập trứng.

Hình như Tô Duyệt nghĩ đến điều gì, đột nhiên ôm sách chạy vào phòng bếp, bỏ miếng cà chua vừa mới cắt vào miệng, híp mắt thưởng thức, khoe mắt đuôi mày đều tràn đầy vui vẻ: “Hôm nay cà chua chua quá.” Dứt lời, ngón tay lại chuẩn bị len lén đưa vào trong bát, lập tức bị Ninh Duệ Thần vỗ bốp một cái.

“Đi rửa tay đi.” Ninh Duệ Thần nhìn vẻ mặt tội nghiệp của Tô Duyệt không khỏi thở dài, giọng nói vốn có chút uy nghiêm theo bản năng hạ thấp xuống, giống như một thầy giáo chỉ dạy một đứa bé: “Nếu không rửa tay thì vi khuẩn sẽ vào bụng đấy.”

“Không sao không sao, không sạch sẽ thì ăn xong rồi chữa bệnh là được mà.” Dứt lời, Tô Duyệt lại trộm một miếng cà chua bỏ vào miệng, sau đó giống như con mèo nhỏ chạy nhanh ra ngoài.

“Nếu sau này cà chua lúc nào cũng chua như vậy thì quá tốt rồi.” Ngoài phòng bếp vang lên một tiếng cảm thán, nhưng truyền vào tai của Ninh Duệ Thần lại khiến anh nhớ đến một chuyện khác.

Hàm Hàm từng nói mộng của Tô Duyệt vừa tròn vừa to, hơn nữa người xưa thường nói chua nam cay nữ, không lẽ đứa con đầu lòng của hai người thật sự là con trai?

Mặc kệ nó đi, chỉ cần là do Tô Duyệt sinh thì con trai hay con gái đều như nhau cả.

Buổi tối sau khi cho cô gái nào đó ăn no xong, hai người nằm trên giường, một người đọc tài liệu trong tay, một người ôm máy tính xem tin tức.

Đôi mắt trong trẻo nhìn thấy một video có hơn một triệu lượt xem thì tính tò mò trỗi dậy, thân thể Tô Duyệt không khỏi lại gần máy tính hơn một chút, sau khi mở ra lại càng khiến cô kinh ngạc hơn.

Trong video, một người phụ nữ bị ba người đàn ông thay phiên nhau cưỡng gian, mặc dù trong đoạn video không có nêu tên họ, địa chỉ của cô gái nhưng từ dáng người đến tướng mạo đều rất giống Tô Thiên Tuyết.

Trong mắt Tô Duyệt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng cô cũng không thông cảm bởi bất luận là chuyện dính dáng đến Tô Thiên Tuyết thì đều không liên quan đến cô, dù cô ta có làm gì thì cũng là do cô ta tự gây ra mà thôi.

Nhưng cho dù Tô Thiên Tuyết xảy ra chuyện như vậy, thì những người kia cũng không đến mức phải quay lại rồi đăng lên mạng chứ, trừ phi có người cố ý muốn Tô Thiên Tuyết khó chịu.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một bóng người, Tô Duyệt theo bản năng quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, trong nháy mắt lại lắc đầu, cố gắng không để mình suy nghĩ linh tinh.

Làm sao có thể là anh Ninh chứ? Anh Ninh và Tô Thiên Tuyết không thù không oán, sao lại phải làm như vậy?

Hơn nữa nhìn thời gian thì có lẽ chuyện xảy ra vào hôm qua, mặc dù cô ngủ trong phòng nhưng anh Ninh cũng ở đây nấu canh xương cho cô mà.

Nhưng không thể phủ nhận chính là, nếu không nghe thấy chính miệng người đàn ông này thừa nhận thì trong lòng cô vẫn cảm thấy hơi lo lắng.

Do dự một hồi, vì không muốn để mình rối rắm thêm nữa, cô liền nghiêng đầu hỏi người đàn ông bên cạnh: “Anh Ninh, mấy ngày nay anh có gặp Tô Thiên Tuyết không?”

Cả mí mắt cũng không nâng lên, người đàn ông nhàn nhạt trả lời: “Không có.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, sau khi nghe được đáp án của Ninh Duệ Thần xong thì một chút hoài nghi trong lòng cũng không có.

Giữa hai người, điều quan trọng nhất không phải là tin tưởng sao?

Nhưng cô lại không biết rằng tên đầu xỏ chân chính gây ra chuyện này cũng chính là người đàn ông có vẻ mặt lạnh nhạt vô tội kia.

Anh không nói cho Tô Duyệt biết chuyện tối hôm qua không phải là ngoài ý muốn, vì anh không muốn để cho Tô Duyệt thấy một mặt xấu xa của tình người, còn trong chuyện lần này, cũng giống như đạo lý kia.

Trong nháy mắt, phòng ngủ lại trở về sự yên tĩnh của nó.

Nhưng, một lát sau....

“Anh Ninh, em muốn đi học Taekwondo.” Đột nhiên Tô Duyệt nói với Ninh Duệ Thần.

Mặc dù Ninh Duệ Thần tỏ ý sẽ đón cô sau khi tan làm, nhưng sau này khi cô ra ngoài đâu thể nào để Ninh Duệ Thần đi theo cô mãi được! Chỉ bằng bây giờ cô học một chút võ phòng thân, lần trước là do cô may mắn, nhưng cô không dám chắc lần sau sẽ may mắn như vậy nữa, cô không muốn khi gặp phải chuyện nguy hiểm lại không hề có sức chống cự như Tô Thiên Tuyết.

Ninh Duệ Thần nhìn tập tài liệu trong tay, tùy ý nói: “Ừ cũng tốt, như vậy có thể tự bảo vệ mình, em định đi tập ở đâu?”

“Ông nội có một người chiến hữu, con trai của ông ấy vừa lúc mở một phòng tập dạy võ, em định đến đó học.” Tô Duyệt thành thực nói.

Đại luật sư Ninh đang chuẩn bị gật đầu, rốt cuộc vào thời khắc này như ý thức được điều gì, rồi mắt khỏi tài liệu nhìn sang Tô Duyệt: “Con trai của ông ấy bao nhiêu tuổi?”

Tô Duyệt suy nghĩ một lúc: “Em cũng không rõ lắm, hình như cũng sần sần Tô Đông Thần thì phải.”

“Vậy thì không cần, anh sẽ dạy cho em.” Đặt tài liệu trong tay sang một bên, Ninh Duệ Thần nghiêm túc nói với Tô Duyệt.

Trong mắt cô thoáng qua sự kinh ngạc: “Anh Ninh, anh biết Taekwondo sao?” “

Biết một chút, đủ để dạy em.” Làm lão đại xã hội đen, đương nhiên công phu quyền cước không thể quá kém. Anh đã từng học taekwondo mấy tháng, lại học thêm mấy ngón võ khác, dung hợp lại với nhau thì anh có một thân võ thuật đặc biệt.

Tô Duyệt quan tâm nhìn anh: “Nhưng anh đi làm về còn phải nấu cơm nữa mà, nếu dạy thêm cả Taekwondo cho em thì sẽ mệt lắm đấy.”

“Không mệt chút nào cả, tóm lại là không cho phép em đi.” Ninh Duệ Thần bá đạo tuyên bố, không cho cô chút nhượng bộ nào.

Tất nhiên anh biết những người đàn ông tập Taekwondo thân hình thường rất có sức hút, bao nhiêu phụ nữ xinh đẹp đều bị huấn luyện viên thể dục hấp dẫn lúc nào cũng nhắc nhở Ninh Duệ Thần, một khi thả lỏng cảnh giác thì rất có thể vợ của anh sẽ không về nữa.

“Có phải em không tin anh có thể dạy em không?” Trước khi Tô Duyệt kịp mở lời, Ninh Duệ Thần mặt không biến sắc cướp quyền chủ động về trong tay mình.

“Không phải...” Lời còn chưa nói xong, Ninh Duệ Thần liền đứng dậy: “Không bằng bây giờ em học thử một tiết trước đi.”

Nói xong liền kéo Tô Duyệt đứng dậy, làm ra bộ dạng muốn tự tay dạy.

Sợ rằng, đây chính là đại sư Taekwondo có kinh nghiệm nhất lịch sử rồi.

“Tay nên để như vậy, rồi đâm mạnh vào cằm của đối thủ...” Ninh Duệ Thần nắm lấy bàn tay nhỏ kia, khoa tay múa chân trong không khí, mũi lại dùng sức ngửi, tham lam hưởng thụ mùi hương nhàn nhàn trên người cô.

Cũng chỉ là muốn nhân cơ hội chাম mút mà lại lộ liễu như vậy, còn chính vì Ninh Duệ Thần lộ liễu nên khiến Tô Duyệt có cảm giác rất lạ nhưng lại không thể nói ra lạ ở chỗ nào.

Nhất thời ngây người, thân thể của Tô Duyệt nghiêng về đằng sau, Ninh Duệ Thần lập tức kéo tay cô, thế nhưng phương hướng kéo lại là....

“Bịch!” Cả cái giường lớn bởi vì trọng lực của hai người mà nhanh chóng lún xuống, thân hình cao lớn của anh đè lên người Tô Duyệt, bộ ngực đầy đặn phập phồng, cảnh xuân vô hạn mở ra trước mắt Ninh Duệ Thần.

“Anh Ninh, anh có thể đứng dậy được không?” Tô Duyệt nhỏ giọng nói, mặc dù biết anh là GAY, nhưng nếu anh cứ đè ép như vậy quả thật khiến cô không thoải mái cho lắm.

Thế nhưng Tô Duyệt lại không biết rằng, về mặt then thừng của mình ở trong mắt người đàn ông giống như một đốm lửa có thể thiêu đốt tất cả những lý trí đang đè nén trong lòng, Ninh Duệ Thần gian nan đứng dậy, quay lưng lại với Tô Duyệt, lúc này vật nào đó ở dưới thân mới dám có phản ứng.

“Anh đi tắm.” Giọng nói tỉnh táo cũng như bóng lưng cứng nhắc lúc này của Ninh Duệ Thần khiến cho Tô Duyệt không khỏi nghi ngờ nhìn người đàn ông đi vào trong phòng tắm, không phải anh vừa mới tắm xong sao?

Khi Ninh Duệ Thần ra khỏi phòng tắm thì Tô Duyệt đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, lông mi cong dài như cánh bướm rung động, lẳng lặng đậu ở nơi đó.

Thân hình cao ráo ngồi xuống bên cạnh Tô Duyệt, đôi mắt thâm thúy hiện lên sự bất đắc dĩ, cô vợ nhỏ còn mềm mại hơn cả hoa này chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, đối với anh mà nói thật đúng là một loại hành hạ.

Cầm lấy tập tài liệu ban nãy lên đọc, đó là báo cáo về thôn Gia Lâm ở Lạc Thành có chất lượng sống kém, rõ ràng các chỉ số đều không đạt chuẩn. mấy tháng trước, trong thôn người ra sông giặt quần áo, rồi trực tiếp múc nước uống, tối về thì kêu đau bụng, gia đình lập tức đưa vào bệnh viện, mặc dù không xảy ra chuyện gì nhưng số tiền phẫu thuật quá lớn nên gia đình này liền đến tìm trưởng thôn để đòi một lời giải thích và tiền bồi thường, kết quả trưởng thôn liền gọi đến Thái Cực, mặc dù đây không phải là chuyện anh phải quản, nhưng lúc này anh đã nổi giận, dứt khoát báo cho thị trưởng.

Ngay cả như vậy, loại chuyện này vốn không cần luật sư đại diện là anh ra tay, nhưng hôm nay, vì vợ yêu của mình anh mượn ít chức quyền thì có sao đâu cơ chứ.

Hôm sau, khi Tô Duyệt còn đang suy nghĩ có nên đến đài truyền hình Hồ Nam hay không thì đột nhiên Lý Tuyết Ly nói cho cô biết bài phỏng vấn của cô có thể phát sóng.

Sau khi biết được tin này, Tô Duyệt sửng sốt một lúc, hồi lâu mới có thể tiêu hóa được tin tức này.

Tất nhiên cô sẽ không cho rằng Lý Tuyết Ly cho qua bởi vì những lời cô nói ngày hôm qua, nhưng cô cũng sẽ không ngốc đến nỗi đi hỏi Lý Tuyết Ly vì sao lại đột nhiên tốt bụng như vậy, có một số việc không cần biết quá trình, chỉ cần biết kết quả là được rồi.

Vừa nghĩ đến chuyện cố gắng của mình rồi cuộc cũng được đáp lại, tâm tình của Tô Duyệt cũng tốt theo, mà trong đầu của cô đột nhiên xuất hiện hình bóng của một người.

Cầm điện thoại di động lên, không chút suy nghĩ liền bấm một dãy số.

Nhưng sau khi bấm xong, đột nhiên Tô Duyệt lại do dự, có phải bây giờ anh đang làm việc không? Nếu vậy, có phải cô đang làm phiền anh không?

Đang chuẩn bị tắt máy, điện thoại lại được nối, một giọng nói từ tính mang theo ý cười từ trong điện thoại truyền ra: “Sao vậy? Có phải nhớ anh rồi không?”

Mặc dù hai người cách nhau rất xa, anh cũng không ở trước mặt cô, nhưng mặt của Tô Duyệt đột nhiên đỏ ửng lên, cúi đầu ấp úng nói: “Không ... không phải, em chỉ muốn nói cho anh biết, buổi phỏng vấn cầu em có thể lên sóng rồi.”

Cô không biết vì sao, nhưng hôm nay, vừa gặp được chuyện vui vẻ thì lập tức muốn chia sẻ cùng anh.

“Ừ, vậy chúc mừng em nhé!” Giọng nói trầm thấp truyền vào tai Tô Duyệt khiến mặt cô lại càng đỏ hơn.

“Vâng, không có chuyện gì nữa, em cúp máy trước đây, hẹn gặp lại.” Tô Duyệt nói rất nhanh, nói xong cũng không đợi anh đáp lại liền nhanh chóng cúp máy, chạy đến cửa sổ hít thở không khí trong lành.

Cô bị sao thế này? Động một tí là mặt đỏ tim đập, Ninh Duệ Thần quả thật đẹp trai đến mức khiến người ta kích động, nhưng, anh là GAY mà!

Vì vậy, Tô Duyệt lại giống như mọi ngày, ở trong lòng lẩm nhẩm một trăm lần anh là Gay, lúc này mới có thể ngăn lại cảm xúc trong lòng, trở về bàn làm việc của mình.

Tan làm, Ninh Duệ Thần lại chờ Tô Duyệt ở trước cổng công ty như mọi ngày, người đàn ông đẹp trai phóng khoáng như thế tất nhiên thu hút rất nhiều ánh mắt về phía anh, Tô Duyệt cảm thấy xấu hổ, cúi đầu bước nhanh về hướng Ninh Duệ Thần.

“Chúng ta đi thôi.” Tô Duyệt nhỏ giọng nói, đại luật sư Ninh cũng gật đầu, đang định lên xe thì một giọng nói ngọt ngào đột nhiên vang lên.

“Chị Duyệt, sao chị đi nhanh như vậy, em còn chưa kịp chúc mừng chị mà.” Bạch Nhạc Huyền bước tới chỗ Tô Duyệt, vấy hoa nhỏ theo bước chân của cô lay động như một đóa hoa từ từ nở rộ.

Đi đến trước mặt Tô Duyệt, Bạch Nhạc Huyền đột nhiên nhìn người đàn ông bên cạnh cô, kinh ngạc trợn to hai mắt nói: “Luật sư Ninh, sao anh lại ở đây?”

Tô Duyệt ngẩng đầu nhìn Ninh Duệ Thần, còn người đàn ông kia lại như tượng sáp rõ ràng không muốn mở miệng giải thích một câu.

Vì để hai bên không phải khó xử, Tô Duyệt lắc đầu giải thích: “Anh ấy là chồng tôi.”

“Thì ra chị là vợ của luật sư Ninh, Thế giới này đúng là thật nhỏ bé.” Bạch Nhạc Huyền thân thiện nói, “trước đây em không cẩn thận làm rơi bánh ngọt do luật sư Ninh chuẩn bị cho chị, luật sư Ninh tức giận liền sa thải em, không ngờ bây giờ chúng ta lại thành đồng nghiệp.”

“Ừm!” Tô Duyệt hờ hững đáp, muốn nhanh chóng kết thúc đoạn đối thoại này, xoay người mở cửa xe, mà hiển nhiên cô nghĩ vậy nhưng người ta không nghĩ thế.

“Chị Duyệt, hôm nay em không lái xe, chị có thể cho em đi nhờ một đoạn được không? Chỉ cần dừng lại ở ngã tư phía trước là được rồi.” Bạch Nhạc Huyền cười nói, giọng nói kia trong trẻo như chim vàng anh rung động lòng người, hơn nữa ánh mắt sáng ngời như sao, quả thật khiến người ta khó lòng từ chối.

Tô Duyệt rũ mắt nhìn sang Ninh Duệ Thần, mặc dù cô có chút trì độn, nhưng cô cũng là phụ nữ, trực giác cho cô biết Bạch Nhạc Huyền không chỉ đơn thuần là muốn đi nhờ xe.

Chỉ là, người đàn ông trước mặt này quả thực rất tốt, nhưng đáng tiếc, anh lại là Gay, sợ rằng Bạch Nhạc Huyền dùng hết sức lực cũng chẳng được kết quả gì.

Tô Duyệt đang định đồng ý thì đột nhiên Ninh Duệ Thần mở miệng nói: “Ba người e rằng quá chật, cô nên đi nhờ xe của người khác đi.” Nói xong Ninh Duệ Thần liền mở cửa xe cho Tô Duyệt, còn mình thì xoay người về lại ghế ngồi, không thèm để ý đến Bạch Nhạc Huyền đang đứng ở đó, chiếc xe như một làn khói hòa vào dòng xe đông đúc.

Trên mặt Bạch Nhạc Huyền tràn đầy vẻ lúng túng, bàn tay nhỏ nắm chặt lại thành quả đấm. mấy ngày nay cô âm thầm quan sát Tô Duyệt, người phụ nữ này bất kể là trên phương diện ăn mặc hay tướng mạo đều rất bình thường, sao Ninh Duệ Thần có thể coi trọng kiểu phụ nữ thế này? Còn cô thua người phụ nữ kia ở điểm nào chứ?

Không, cô không can tâm, người đàn ông cô nhìn trúng, sao có thể ngoảnh mặt với cô như vậy được!

“Anh không chừa cho người ta chút mặt mũi nào như vậy, về sau chạm mặt ở công ty, em sẽ rất khó xử đấy.” Bên trong xe, Tô Duyệt nói với Ninh Duệ Thần.

Nếu Bạch Nhạc Huyền cố ý đi nhờ xe hai người, vậy thì cho đi nhờ là xong, dù sao Ninh Duệ Thần cũng là GAY, mặc kệ cô ta có dùng kế gì, hay cởi hết quần áo đứng trước mặt anh thì sợ rằng cũng chỉ tự tìm xấu hổ mà thôi.

Mặc dù khi Bạch Nhạc Huyền nói như vậy, trong lòng của cô cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

“Thẩm Tuấn Ngạn kết hôn!” Đột nhiên Ninh Duệ Thần nói, đưa thiệp mời kết hôn cho Tô Duyệt, ánh mắt cũng rất bình tĩnh, lái xe vững vàng như cũ.

Tô Duyệt quay đầu nhìn Ninh Duệ Thần, không trách được hôm nay anh lại không nói không cười như vậy, thì ra là vì nguyên nhân này.

“vâng ... Anh đừng quá đau buồn, điều này cũng không có gì đâu, hai người vẫn có thể...” lời an ủi của Tô Duyệt không liền mạch, “Chỉ cần hai người có tình cảm thì phụ nữ không đáng nói đến đâu.”

“Anh thất tình rồi.” Ninh Duệ Thần lại đột nhiên mở miệng: “Cậu ấy có tình cảm với người phụ nữ kia.”

Nói xong, Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt luống cuống tay chân, đang muốn nói “hiện tại anh đang rất đau khổ muốn yêu đương với phụ nữ mà đối tượng lại là em.” Để đền bù những lời nói dối nhảm quấy trước kia thì đột nhiên Tô Duyệt đã mở lời trước: “Em đưa anh đến một chỗ, chỉ cần đến đó thì tình thần có sa sút đến đâu cũng sẽ lập tức biến mất.”

Ninh Duệ Thần nghi ngờ nhìn Tô Duyệt, còn Tô Duyệt lại nháy mắt với anh, cuối cùng chiếc Porsche đi theo hướng mà Tô Duyệt đã chỉ.

54. Chương 54: Ông Đây Không Phải Là Gay!

“Em dẫn anh tới nơi này làm gì?” Ninh Duệ Thần trầm mặt, nhìn ba chữ to đang nhấp nháy ở trước mặt, Hội trai bao.

“Anh đang thất tình.... ừm.... Em sợ anh buồn, cho nên...” Tô Duyệt ập a ập ứng nói, vốn tưởng rằng Ninh Duệ Thần sẽ vui mừng tiếp nhận, ai ngờ lại là đáng vẻ này.

“Cho nên em dẫn anh tới nơi này để kiếm người yêu mới?” Trong giọng nói trầm thấp còn có chút nghiêng rằng nghiêng lợi.

Cô gái cúi đầu thấp hơn, nhỏ giọng đáp, “Vâng.”

“Em thật đúng là xứng đáng với chức vụ vợ tốt đấy.”

Tô Duyệt nghe xong, lập tức ngược mắt lên, nói: “Đương nhiên rồi, không cần phải cảm ơn em đâu, anh từ từ hưởng thụ nhé, em đi trước đây, hẹn gặp lại.” Nói xong, liền chuẩn bị chuẩn đi, thế nhưng luật sư Ninh lại không muốn dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

“Nếu đã đến rồi, vậy thì cùng nhau vào đi. Nhiều người quá anh sẽ sợ hoa mắt, em chọn giúp anh đi.” Không phân bua, Ninh Duê Thần kéo Tô Duyệt đi vào trong.

Mặc dù đây là Hội trai bao, nhưng khách nam khách nữ gì đều nhận cả, đôi vợ chồng nhỏ đến đây tìm vui cũng nhiều vô số kể, cho nên thấy hai người này đi vào, nhân viên phục vụ cũng không ngăn cản lại.

Àm thanh bên trong đình tai nhưốc óc, hết sức ồn ào, mặc kệ là người hầu bàn hay là trai bao, tất cả đều khỏa thân cả, căn bản chỉ che bộ phận quan trọng ở dưới, rất nhiều chủng loại khiến người ta hoa cả mắt. Có đàn ông cơ bắp khỏe mạnh, cũng có tiểu bạch kiểm làn da trắng nõn, hoặc là các phương diện đều vừa tầm, tóm lại chỉ có bạn không nghĩ ra, chứ không phải là bạn muốn không được.

“Nói em chọn thật không tê.” Ninh Duệ Thần nói thăm bên tai Tô Duyệt, Tô Duyệt cười gượng mấy tiếng, “Quá khen quá khen.”

Thật ra cô biết nơi này là do Hứa Hàm kéo vào, lúc đầu cô nàng Tiểu Hứa muốn vào một mình nhưng lá gan lại quá nhỏ, cho nên kéo theo Tô Duyệt để tăng thêm can đảm, nhưng nào biết, Tô Duyệt vừa mới bước vào Hội trai bao, lúc nhìn thấy rất nhiều đàn ông khỏe thân tươi cười nịnh nọt với mình thì lập tức xoay người chạy vọt ra ngoài bất chấp sự lôi kéo của Tiểu Hứa, tốc độ kia quả thật là nhanh hơn cả thỏ nữa.

Trong lúc Tô Duyệt ngây người, một người đàn ông mặc quần áo màu mè sáng chói, chỉ cài một cúc áo, mang kính mắt gọng đỏ đi tới bên cạnh hai người, trên mặt đều là vẻ nhin hót.

“Thưa cô, có phải cô đã cảm thấy người đàn ông của cô không thể nào thỏa mãn nhu cầu của cô hay không? Thưa anh, có phải anh cảm thấy cuộc sống vợ chồng rất không thú vị, nhưng phụ nữ đã không thể nào hấp dẫn được anh? Không sao cả, đến nơi của chúng tôi, tất cả khốn nhiều đều không phải là vấn đề! Chỉ cần nói cho tôi biết yêu cầu của anh chị, tôi lập tức sẽ đưa đàn ông thích hợp đến phục vụ. Đối với cuộc sống, các anh chị sẽ không cảm thấy trống rỗng lại càng sẽ không cảm thấy tịch mịch nữa!”

“Dạng gì cũng có sao?” Ninh Duệ Thần bình tĩnh hỏi, nhưng trong giọng điệu lại cất giấu mùi thuốc súng khiến người ta khó mà phát hiện được.

“Đương nhiên!” Người đàn ông kia nghe xong lời này, cười càng thêm vui vẻ. Nhìn người đàn ông tao nhã mà tản ra hơi thở nhàn nhạt xa cách đứng trước mặt này, trái tim không khỏi đập nhanh, tay hoa kéo quần áo của Ninh Duệ Thần về phía mình nói: “Thật ra thì về phương diện kia.... tôi cũng rất tốt. Trai đẹp, có muốn tự mình thử một lần hay không?”

Tô Duyệt liếc nhìn người đàn ông ỡng à ỡng ẹo kia, trong lòng không khỏi ớn lạnh. Người đàn ông này, bàn về thân thể, bàn về tướng mạo, đều thua kém rất xa Thẩm Tuấn Ngạn, làm sao có thể an ủi được trái tim bị thương của Ninh Duê Thần chứ?

“Em cảm thấy như thế nào?” Ninh Duê Thần quay đầu, nhìn chằm chằm Tô Duyệt, hỏi ý kiến của cô.

Tô Duyệt lắc đầu một cái, rất thành thực nói, “Không được.”

“Cô ấy nói không được, vậy thì không được.” Ninh Duệ Thần quay đầu nhìn người đàn ông kia nói, “Đem những người tốt nhất ở chỗ của anh qua đây, chỉ cần được cô ấy nhìn trúng, một người một trăm vạn.”

“Ôi, Ok, ngài đợi một lát!” Người đàn ông vốn bị cự tuyệt có chút không vui, nhưng vừa nghe đến giá tiền thì vội vàng đi vào trong, Ninh Duệ Thần nhếch miệng gọi lên một đường cong không rõ thâm ý, kéo Tô Duyệt đi vào trong.

Chỉ vài phút sau, bên trong phòng bao lập tức có mười gã đàn ông chỉ mặc quần tam giác được lựa chọn tỉ mỉ đứng xếp thành một hàng, thản nhiên đứng trước mặt hai người.

“Đúng là đã được lựa chọn kỹ.” Ninh Duệ Thần nói với Tô Duyệt, Tô Duyệt không nói, liếc mắt nhìn người đàn ông nhàn nhã nằm trên ghế sa lon, đột nhiên cảm thấy mình thật sự là ăn no tìm chuyện.

Hơn nữa, chọn đàn ông kèm theo bạn giường mỗi ngày ôm đi ngủ, trong lòng Tô Duyệt có chút tư vị khó chịu.

Nhưng, đã làm người tốt thì phải làm tới cùng, người đàn ông này đối với cô không tệ, mình cũng không thể hẹp hòi như thế, giúp chút chuyện nhỏ này cũng không tính là gì.

Ôm ý nghĩ như vậy, Tô Duyệt bắt đầu nghiêm túc quan sát mười gã đàn ông này, dáng dấp cũng không tệ, mỗi người mỗi vẻ, thật sự đúng là khó để chọn chút nào.

Hơn nữa, khẩu vị của Ninh Duệ Thần đối với đàn ông, cô cũng không rõ cho lắm.

“Anh là công hay thợ?” Tô Duyệt nghiêng đầu hỏi Ninh Duệ Thần.

Nghe xong lời này, trong đầu đại luật sư Ninh đột nhiên hiện lên hình ảnh đêm đó cô cởi bỏ áo tắm, anh ở trên cô ở dưới, nói: “Công.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu một cái, chuẩn bị loại bỏ đàn ông cường tráng ra ngoài.

“Có điều anh muốn ném thử tư vị làm thợ.” Người đàn ông phía sau bỗng nhiên nhả ra một câu này, còn tay của Tô Duyệt chỉ vào đàn ông cường tráng cũng lập tức thay đổi phương hướng, loại bỏ kiểu đàn ông “tiểu bạch kiểm”.

Tiểu bạch kiểm chiếm tỷ lệ cũng không nhiều lắm, cộng thêm thẩm mỹ quan của Tô Duyệt, cuối cùng chỉ còn lại hai người. Tô Duyệt xoay người hỏi Ninh Duệ Thần: “Hai người này anh muốn người nào? Hay là muốn luôn cả hai?”

Ngay cả mí mắt Ninh Duệ Thần cũng không thèm nâng lên, liền nói, “Ai cũng không muốn.”

Tô Duyệt tức giận xù lông, khẩu khí kia giống như sớm đã quyết định trước rồi!

Người có kiên nhẫn mấy cũng không thể bình tĩnh nổi nữa, cô chọn thời gian dài như vậy, kết quả người đàn ông này không thèm nhìn lấy một cái, chỉ có một câu không muốn?

“Em giận rồi sao?” Giọng nói nhàn nhạt của người đàn ông truyền vào trong lỗ tai của Tô Duyệt, giống như nó có ma lực, có thể xoa dịu toàn bộ lửa giận trong lòng cô.

“Không có.” Khóe miệng của Tô Duyệt cong lên độ cong 45 độ, nụ cười hết sức chân thành. Bình tĩnh, bình tĩnh, hiện tại người đàn ông này mới vừa thất tình, chịu đủ sự hành hạ của tình thần, người thất tình là nhất, nhất định phải bao dung nhiều hơn.

Phất phất tay, đuổi hai người kia ra ngoài, đi tới bên cạnh Ninh Duệ Thần, Tô Duyệt dịu dàng hỏi, “Anh Ninh, anh có thể nói cụ thể yêu cầu của anh cho tôi biết một chút được không, như vậy tôi mới có thể giúp anh chọn người được à.”

Lúc này người đàn ông mới ngược mắt lên, liếc nhìn Tô Duyệt đang cúi nửa người, “Không cần chọn.”

“Hả?” Tô Duyệt nhíu nhíu mày, không hiểu ý của Ninh Duệ Thần.

“Không ai vừa mắt anh cả.” Đàn ông tốt bụng giải thích.

Tô Duyệt nhìn vẻ mặt thành thực của người đàn ông, cứng rắn đem câu nói tại sao ban nãy anh không nói sớm, anh đang đùa giỡn tôi trên choker sao, tại sao yêu cầu của anh lại cao như vậy... vân vân nuốt vào trong bụng, hít sâu lần nữa, mỉm cười, nhìn người đàn ông đề nghị, “Vậy chúng ta đến nơi khác chọn....”

Còn chưa nói xong, bàn tay to kia liền ôm lấy thắt lưng của cô gái, đè lên bắp chân một cái, ấn cô xuống ghế sofa, môi mỏng nhếch lên một nụ cười tà mị, bàn tay đã bắt đầu không an phận.

“Em đã không chọn được người anh muốn, vậy thì chấp nhận sử dụng em vậy ha.”

“Anh Ninh!” Giọng của Tô Duyệt bỗng nhiên tăng lên, đè lại tay của Ninh Duệ Thần, “Đừng!”

“Hiện tại anh thần chí không rõ, em không hy vọng trở thành công cụ phát tiết của anh.”

Nhìn chằm chằm vào ánh mắt nghiêm túc của cô gái phía dưới, Ninh Duệ Thần cũng nghiêm túc nói, “Nhưng mà, anh phát hiện, anh không phải là GAY.”

Trong mắt của Tô Duyệt thoáng hiện lên vẻ tức giận, “Anh cảm thấy nói dối rất vui sao?”

“Em không tin?” Lòng mày bỗng nhúu lại, đôi mắt thâm thúy càng hấp dẫn người hơn, “Chẳng lẽ em không cảm thấy?”

Tô Duyệt cau mày không hiểu nhìn Ninh Duệ Thần, lúc này cô mới phát hiện, có vật cứng rắn nào đó đang chổng ở trên bụng cô.

Mặt của Tô Duyệt hoàn toàn đỏ lên.

“Em hẳn biết rõ, một GAY bình thường, cho dù ở trước mặt anh ta là một cô gái rất có sức hấp dẫn đi chăng nữa, nơi đó, cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng gì.” Ninh Duệ Thần nói từng chữ từng chữ một, giờ phút này, đại luật sư Ninh đang từng bước từng bước đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên trên người cô gái vô tội nào đó.

“Lúc nào?” Tô Duyệt nhỏ giọng hỏi.

Người đàn ông không hề chớp mắt tiếp tục nói láo, “Ngay lúc này, những người đàn ông kia cúi hết đứng ở trước mặt anh, anh không hề có bất kỳ phản ứng nào. Còn em, chỉ cần hơi tới gần một chút, thì nó có phản ứng.”

“Có thể là bị kích thích, cộng thêm sự giúp đỡ của em, hướng giới tính của anh đã thay đổi. Em có biết, dưới tình huống người đang thất tình, các phương diện đều sẽ biến hóa cực lớn.” Ánh mắt thâm thúy hết sức thành khẩn nhìn cô gái bị anh đè ở dưới người.

“...” Tô Duyệt hoàn toàn khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ đây chính là rước họa vào thân trong truyền thuyết?

Liếc mắt nhìn khuôn mặt đau khổ của cô gái, trong lòng của người đàn ông nào đó được sáng khoái một trận, nhưng trên mặt lại đau khổ than thở một tiếng, “Được rồi, việc đã đến nước này, vợ à, hiện tại... em chuẩn bị chịu trách nhiệm với anh thế nào đây?”

Có thể cảm nhận rõ ràng được nơi nào đó đang sưng tấy lên của người đàn ông càng lúc càng lớn, trong lòng không khỏi oán thăm, cho dù khôi phục lại bình thường, cũng không nên phản ứng lớn như thế chứ?

“Được, em chịu trách nhiệm với anh.” Tô Duyệt sáng khoái lên tiếng, mắt sáng lóng lánh nhìn trong mắt Ninh Duệ Thần hiện lên một chút kinh ngạc vui mừng, “Chỉ là anh đứng dậy trước đi đã.”

Ninh Duệ Thần hoài nghi liếc nhìn Tô Duyệt, chẳng lẽ cô nghĩ thông rồi, muốn nữ trên nam dưới?

Mặc dù trong lòng đầy bụng nghi vấn, nhưng vẫn nghe lời Tô Duyệt mà đứng dậy.

Sau khi rời khỏi sự trói buộc của Ninh Duệ Thần, Tô Duyệt liền kéo Ninh Duệ Thần đi ra ngoài.

Đi ra ngoài cửa, ngón tay nhỏ chỉ về phía đối diện, nhìn người đàn ông có sắc mặt càng lúc càng đen nói, “Nơi đó là hộp đêm, em không thích hợp đi đến đó, anh tự đi một mình đi.”

“...” Khuôn mặt của người đàn ông hoàn toàn đen thui như đất nồi, cô gái này có cần không hiểu phong tình như thế không?

Từng bước từng bước một, anh mưu kế tỉ mỉ, cuối cùng, cô lại đưa anh đến trong hộp đêm?

Đây chính là kết quả anh nhận được?!

Bàn tay to đột nhiên kéo Tô Duyệt, túm lấy cô đi về hướng xe. Tô Duyệt mất thăng bằng, thiếu chút nữa ngã lộn đầu, còn Ninh Duệ Thần vẫn không giảm tốc độ bước chân, nhét cô vào bên trong xe, mình cũng lên xe theo, sau đó nhanh chóng khóa trái cửa xe lại.

Thân thể cao ráo bỗng nhiên lấn tiến lên, ánh mắt thâm thúy như chó sói nhìn chăm chăm vào Tô Duyệt, bắt lấy cánh tay nhỏ của cô lần mò đến nơi nào đó, không hề cho cô có chút cơ hội tránh né.

Mặt Tô Duyệt bỗng nhiên đỏ bừng lên, rụt về lại, nhưng người đàn ông căn bản không cho cô cơ hội để rụt về. Cô rụt ra ngoài một tấc, anh liền hướng vào trong một bước, giữa hai người không hề có khe hở nào, đáng vẻ thẹn thùng hiện giờ của Tô Duyệt, lại càng có thêm cơ hội chọc giận bất cứ lúc nào.

“Vợ à, nếu không chúng ta thử rung xe một chút nhé, thế nào?” Giọng nói khàn khàn thật thấp vang lên bên tai Tô Duyệt, cả bên trong xe, không khí mập mờ nhanh chóng tăng lên, Tô Duyệt chỉ cảm thấy cả người nóng ran, ánh mắt của cô lại không biết nên nhìn chỗ nào.

Hôm nay, anh đã không phải GAY, nhưng mà, trong suy nghĩ của cô vẫn dừng lại trên nét mặt khi anh là GAY.

“... Lần sau đi.” Tô Duyệt lựa chọn tạm thời đánh Thái Cực trước, tránh khỏi phen này đã rồi nói sau.

“Nhưng anh không nhịn được nữa rồi.”

Đại luật sư Ninh không hề có ý buông tha cho cô, anh đã nhịn thời gian dài lắm rồi. Mỗi buổi tối ôm cô ngủ, lúc nào cũng phải chú ý đến phản ứng của vật nào đó ở dưới thân, cả đêm lo lắng đề phòng sợ bị Tô Duyệt phát hiện. Hôm nay, rốt cuộc có giải thích hợp lý này, kết thúc cuộc sống GAY trong một tháng mà nhìn như cả một thời gian dài.

Nếu như không biến vật nhỏ này hoàn toàn thành của mình, Ninh Duyệt Thần sợ mình sẽ trở thành người đàn ông đầu tiên trong lịch sử bởi vì nơi nào đó bị nghẹn khuất sưng tấy lên mà chết.

“Không nhịn được cũng phải nhịn.” Không khí mập mờ bên trong xe đã tăng lên đến mức Tô Duyệt căn bản không có cách nào thừa nhận. Cô đành phải mạnh mẽ buộc chính mình điều hòa lại giọng nói, nhưng trong giọng nói kia rõ ràng có chút rung động.

“Người đẹp trong ngực, em ở ngay nơi này, tại sao anh phải nhịn?” Hơi thở ấm áp phả ra ở bên cạnh cổ thon dài của Tô Duyệt, hơi thở ấm áp kia mang theo chút ẩm ướt, vẩy lên làn da mẫn cảm của cô gái, Tô Duyệt là người bình thường, làm sao có thể không có cảm giác?

Hơn nữa, ngón tay thon dài đã bắt đầu di chuyển quanh nơi mẫn cảm trên người cô, khiến cho Tô Duyệt không nhịn được mà run rẩy một trận. Cô cắn chặt đôi môi đỏ mọng, không để mình phát ra tiếng rên rỉ nào.

Người đàn ông này, hiện như một con thú dữ, tình cảm mờ ám bên trong xe đã lên đến đỉnh cao nhất. Nếu như cô phát ra tiếng rên rỉ, người đàn ông này tuyệt đối sẽ lập tức ăn cô sạch sẽ đến vụn xương cũng không thừa lại.

Nhưng mà, cô không muốn cứ như vậy mà giao thân cho anh, bọn họ chỉ biết nhau mới hai tháng, kết hôn cũng chỉ được một tháng, hình thức hai người chung sống cũng tương đối quái dị. Huống chi, ở trong lòng cô, anh vẫn luôn là GAY, chưa từng nghĩ tới hướng giới tính của anh sẽ khôi phục bình thường.

Cô vẫn cho rằng, giao lần đầu tiên của mình cho người đàn ông mình yêu mới là đúng đắn. Ban đầu chọn kết hôn cùng Ninh Duyệt Thần, cũng bởi vì anh là GAY, cô không muốn bị cái gọi là hôn nhân mà mỗi ngày phải thực hiện nghĩa vụ làm vợ, người của cô, phải đồng nhất với lòng của cô.

Đàn ông có thể bởi vì nhu cầu sinh lý mà cùng với phụ nữ chỉ làm không thương, nhưng phụ nữ, thông thường đều muốn lên giường cùng với người đàn ông mình yêu. Đây chính là quan điểm bất đồng lớn nhất giữa phụ nữ và đàn ông.

Cho dù lúc này, cô đã phân không rõ cảm giác của mình đối với người đàn ông này rốt cuộc là như thế nào; cho dù lúc này, thân thể của cô đã có phản ứng.

Cánh tay cường tráng lấy tư thế giam cầm chống ở hai bên người cô, hai thân thể nay đã không có chút khe hở nào. Ninh Duyệt Thần lại cúi người lần nữa, đầu áp vào bên vai cô, lúc này đôi mắt thâm thúy nhuộm lên mấy phần mê ly, liếc nghiêng nhìn cô gái đang lo lắng, đôi môi lạnh bạc càng như có như không xoẹt qua xương quai xanh tinh xảo của cô, khí thể ấm áp chậm rãi lần nữa, lấy tốc độ vừa rồi càng chậm càng tra tấn lòng người phả vào trong cổ của cô.

“Việc đã đến nước này rồi, vợ à, em thỏa mãn anh đi.” Nhếch miệng tạo ra một độ cong tà mị, hơn nữa khí thể ấm áp này khiến cho thân thể cô ngứa từ bên ngoài đến trong lòng. Tô Duyệt lại run run một trận, dứt khoát nhắm mắt lại không thèm để ý tới người đàn ông đè trên người mình.

Bàn tay rộng ngao du khắp người Tô Duyệt, đi tới đi lui liền đi tới trước ngực cô, một bàn tay khác xoa nhẹ chân thon dài của cô, dần dần với vào trong, một tắc một tắc, giống như búa sắt, chậm chạp mà mạnh mẽ đập nát khối giáp của cô, đẩy lên dục vọng nguyên thủy lúc đầu trong lòng người phụ nữ.

Hôm nay cô mặc váy bông màu trắng, càng cung cấp tiện lợi cực lớn cho người nào đó.

Ở trong lòng Tô Duyệt mắng mình trăm ngàn lần, tại sao không mặc quần jean tại sao lại mặc váy....

Bàn tay vốn du ngoạn trên mỗi tắc da của cô gái đột nhiên lại vươn đến bên môi cô, ngón tay từng chút từng chút chậm rãi vẽ lên viền môi. Đôi mắt thâm thúy nhìn vào hai mắt đang nhắm chặt kia, giống như muốn xuyên qua tầng mí mắt đó đem ngọn lửa thiêu đốt vào trong. Lại cúi người xuống lần nữa, khoảng cách giữa môi hai người không đến nửa tắc, lúc nói chuyện lại càng cọ sát như có như không.

“Nói, em muốn.”

Giọng nói ấm nóng như rượu ngon có chút khàn khàn, như đàn vi-ô-lông-xen (Violoncelle), chậm rãi kéo dây, đồng thời cũng mạnh mẽ đột phá phòng tuyến cuối cùng của cô gái.

Lúc này, một cơ thể đã căng chặt đến điểm giới hạn nào đó, một người nhắm chặt hai mắt muốn làm như không nhìn thấy cơ thể đang không ngừng run rẩy, làm nổ tuyến lửa trong nháy mắt.

Nhưng, Ninh Duệ Thần không tiếp tục tiến thêm bước nữa, anh đang chờ đợi, chờ đợi cô gái chủ động mở miệng, để anh muốn cô.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, trên sống mũi cao ngất đã thấm đầy mồ hôi, trong ánh mắt thâm thúy bùng cháy dục hỏa hừng hực, như sao hỏa thiêu đốt thảo nguyên chậm rãi chôn vùi toàn bộ lý trí của anh, như ngôi sao trên trời đột nhiên ụp vào biển sâu, chỉ muốn cùng cô liều chết triền miên vĩnh viễn không tỉnh lại.

Đôi môi từ từ hạ xuống, hôn rất nhẹ, nhưng lại khiến cho người ta run rẩy, khiến cho toàn bộ phân tử không an phận trong cơ thể đều điên cuồng run rẩy kêu gào, giống như muốn nói sa vào đi sa vào đi!

Nhưng, nghị lực của Tô Duyệt người bình thường không thể so sánh được.

“Hôm nay, sợ rằng không được.” Tô Duyệt đột nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt trong suốt nhìn Ninh Duệ Thần, vẻ mặt nghiêm túc không khỏi khiến cho đại luật sư Ninh Duệ Thần hóa thân làm đại sắc lang dừng động tác lại.

“Dì cả của em tới rồi.” Tô Duyệt bình tĩnh nói.

Ninh Duệ Thần cau mày, bàn tay sờ một chút, quả nhiên, vết máu dính dính nhuộm ướt lòng bàn tay của anh, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Tô Duyệt, hiển nhiên có chút không tin.

Hai người sống chung một nhà, nếu như dì cả của cô tới, anh không thể không biết được. Cho dù trên người cô không có bất kỳ phản ứng gì, nhưng không có khả năng trong sọt rác của toilet ngay cả miếng băng vệ sinh cũng không có chứ?

“Lúc nào?” Giọng nói lạnh lẽo không có chút độ ấm, trong ánh mắt thâm thúy bởi vì dục vọng bùng cháy mà thần sắc tối lại, nhưng vì bị ngắt lời bất thành linh mà giấu đi mấy phần, mập mờ cùng mùi máu tanh đan xen, hỗn tạp, tràn ngập ở trong không khí.

“Mới vừa rồi.” Tô Duyệt rũ mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim nói: “Em cũng mới phát hiện thôi.”

Người đàn ông nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô gái, không buông tha một chút nét mặt nào trên khuôn mặt của cô. Mày kiếm nhướn cao đột nhiên nhú chặt ở chung một chỗ, còn người phụ nữ, có thể là vì chột dạ, cúi đầu không nhìn anh lấy một cái.

Bàn tay to đột nhiên nắm lấy mắt cá chân của cô kéo váy trắng lên...

“A...” Tô Duyệt không khỏi hô nhỏ một tiếng, vội vàng kéo váy lại, nhưng, đã không kịp nữa rồi...

Màu máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra từ bắp đùi trắng tuyết, da thịt bị nhuộm đỏ một mảng lớn, ánh đèn mờ nhạt xuyên qua cửa kính xe chiếu vào lại càng lộ ra vẻ đặc biệt quý dị.

Lúc này, Tô Duyệt cũng biết mình không thể tiếp tục lừa gạt thêm được nữa, dứt khoát không tìm cớ, len lén liếc nhìn Ninh Duệ Thần, đôi mắt thâm thúy kia lại càng khiến cho cô không khỏi chột dạ, bức rức cúi đầu, giống như một đứa bé làm sai chuyện gì, nắm tay nhỏ thành quyền cũng càng có lực hơn.

Đột nhiên, Ninh Duệ Thần nắm lấy tay Tô Duyệt, cứng rắn tách bàn tay đang nắm thành quyền của cô ra, bên trong có một lưỡi dao nhỏ nằm ở trong lòng bàn tay. Còn trên lòng bàn tay mềm mại kia, cũng bởi vì siết chặt quá chặt là để lại một vết thương.

Tô Duyệt nhìn tay của mình cũng không khỏi sùng sờ, vừa rồi cô chỉ muốn giấu lưỡi dao đi, không ngờ rằng mình lại dùng lực như vậy, thậm chí cô còn không cảm thấy chút đau đớn nào.

Cô gái theo bản năng ngược mắt lên, lại phát hiện người đàn ông đang mím chặt môi, đôi mắt thâm thúy kia đã không đơn thuần là thâm thúy nữa rồi, mà là giống như hồ sâu, liên tục chảy cuộn cuộn khiến cô nhìn mà không hiểu cảm xúc trong đó. Đối với người đàn ông này, bây giờ cô chỉ biết anh đang dùng lực nắm tay cô, khiến cô cảm thấy đau đớn.

Anh đang tức giận sao? Có phải anh cho rằng mình mang theo lưỡi dao bên người là vì lúc nào cũng đề phòng anh hay không? Không phải vậy, cô thề, cô chưa từng có ý nghĩ như vậy.

Chỉ là cô cảm thấy, lúc này trong lòng của mình có chút hỗn loạn. Đối với chuyện sắp xảy ra, chưa nói tới bài xích, chỉ là.... không biết nên đối mặt như thế nào.

Anh thích mình sao? Hay là, chỉ muốn thỏa mãn nhu cầu sinh lý?

Nếu là thích, vậy quá trình diễn biến có phải quá nhanh rồi hay không. Dù sao, anh cũng vừa mới khôi phục lại bình thường mà.

Nhưng, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, hiện tại sắc mặt của người đàn ông này hết sức khó coi, Tô Duyệt cảm thấy mình cần phải giải thích một chút.

“Sau lần tai nạn đợt trước, em bỏ một lưỡi dao nhỏ ở trong túi, nếu như gặp lại tình huống tương tự, vậy em có thể tự bảo vệ được mình, chứ không phải là vì muốn đề phòng anh.” Chỉ là vừa vặn có công dụng mà thôi.

Giọng nói trong trẻo tức thì phá bỏ bầu không khí có chút yên lặng khiến người ta ngạt thở, giấu một vài ánh sáng trong mắt len lén liếc nhìn diễn cảm trên mặt của người đàn ông, như một con mèo nhỏ mún rình coi nhưng lại sợ bị phát hiện.

Ninh Duệ Thần vẫn không nói như cũ, đường cong cơ mặt hơi có chút căng thẳng, giống như một điệu khúc Hy Lạp Cổ, trăm ngàn năm qua cũng không thay đổi chút nào.

Tô Duyệt ngoan ngoãn ngậm miệng, lựa chọn sáng suốt không nói thêm gì nữa.

Hồi lâu, bên trong xe bỗng nhiên truyền đến tiếng than nhẹ của đàn ông, trong giọng nói dịu dàng như rượu ngon mang theo một chút tiếc nuối Tô Duyệt nghe không hiểu, “Thật là một đứa ngốc.”

Dứt lời, người đàn ông lập tức buông Tô Duyệt ra khỏi sự trói buộc của mình, đứng dậy, yên ổn ngồi ở trên ghế xe, ánh mắt thâm thúy xuyên qua cửa sổ, nhìn cảnh đêm phồn hoa và cô tịch này, không nói thêm gì nữa.

Tô Duyệt, trong hôn nhân của hai chúng ta, không chỉ có em là kẻ ngốc, mà anh cũng chính là một kẻ ngốc.

Em ngốc, ngốc là vì không hiểu trái tim anh, anh ngốc, ngốc là vì đang mua dây buộc mình.

Hao hết tâm tư như thế mới giữ em lại được ở bên cạnh anh, xâm nhập từng chút từng chút một, dùng mọi cách hao hết tinh lực tiến vào lòng em. Còn em lại luôn không hiểu, tình nguyện làm mình bị thương, cũng không nguyện trở thành người phụ nữ của anh. Anh có nên khen ngợi công lực nói láo càng lúc càng thâm hậu của mình hay không, lại khiến cho em tin tưởng không chút nghi ngờ như vậy, đồng thời, cũng đang tự cầm dây trói mình lại.

Có lẽ anh quá gấp, toàn bộ trình tự đều tiến hành thuận lợi chiếu theo ý nghĩ của anh. Tiếp tục nói dối, cuối cùng công tâm, nhưng lúc này, anh không thể không thừa nhận, anh có chút không đợi kịp.

Hận không thể lập tức lấy được người của cô, cũng lấy được lòng của cô.

Thở dài một tiếng, lập tức bị thổi tan trong không khí, nghiêng đầu, nhìn vào vẻ mặt vô tội của cô gái, cùng với bắp đùi và lòng bàn tay đang chảy máu, trong đôi mắt thâm thúy thoáng hiện lên một nét đau lòng.

Bàn tay to vén cái váy bông màu trắng lên, Tô Duyệt theo bản năng dè mép váy lại, nhưng cô biết anh muốn làm gì, nhỏ giọng nói, “Để em tự làm.”

Mây kiềm không biến sắc nhướng lên, làm như không nghe thấy lời của cô, gạt tay cô ra, vén váy của cô lên, lấy băng dán vết thương trong xe ra, xé bọc ngoài, nung theo ánh đèn yếu ớt, giống như đang đối xử với trân bảo hiếm có, cẩn thận và tỉ mỉ dán lên vết thương của cô.

Lòng bàn tay có chút thô ráp vuốt ve da thịt nơi bắp đùi của cô, một cảm giác khác thường không nói nên lời đột nhiên chảy khắp người cô, cúi đầu, nhìn người đàn ông trước mắt này, Tô Duyệt bỗng dưng có chút trở nên bần khoản.

Phòng tuyến cô giữ vững dường như đang nghiêng sập dưới tình huống cô không hề được báo trước chút nào. Cô, có chút sợ hãi.

Sợ lịch sử lần tái diễn nữa, sợ mình bị thương lần nữa.

Một ngày bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, nếu không thể xác định tình cảm của đối phương, cô tình nguyện cả đời núp ở trong vỏ rùa của mình, cũng không nguyện bị thương tổn lần nữa.

Suy nghĩ có chút mê loạn, trong lúc cô đang bàng hoàng, Ninh Duệ Thần đột nhiên khởi động xe, chạy về nhà.

Về đến nhà, hai người vô cùng ăn ý không nói lời nào, Ninh Duệ Thần vẫn như bình thường, đi vào phòng bếp nấu cháo. Còn Tô Duyệt thì ôm quyển sách ngồi ở trong phòng khách xem, nhưng một chữ cũng không xem vào, lúc nào đôi mắt tròn xoe cũng tràn đầy mờ mịt, tất cả lời nói biến thành con đường mấy ngày nay cô và Ninh Duệ Thần cùng nhau đi qua. Cuộc hôn nhân này, dường như đang chạy theo phương hướng cô không thể lường trước được.

Vừa rồi cô dẫn anh đến Hội trai bao, giúp anh chọn đàn ông, nhìn như hết sức không có khác thường. Thế nhưng, trong đáy lòng cô, thậm chí có một chút dao động.

Biết hướng giới tính của anh đã khôi phục lại bình thường, trong lòng cô.... lại có chút vui sướng?

Chuyện này.... Rốt cuộc là như thế nào đây?

“Sách sắp rơi rồi kìa.” Trong lúc Tô Duyệt ngây người, một chén cháo táo đỏ long nhãn được bưng đến trước mặt cô. Chén cháo có rất nhiều táo đỏ, có lẽ là vì vừa rồi chảy máu, Ninh Duệ Thần muốn cho cô bổ máu.

Dáng người cao ráo trong nháy mắt lại đi vào phòng bếp, Tô Duyệt cầm cái muỗng, ánh mắt lại liếc về phía phòng bếp, thận trọng quan sát từng cử động của người đàn ông.

Còn Ninh Duệ Thần chỉ cần có hành động xoay người một chút, Tô Duyệt sẽ nhanh chóng vùi đầu vào trong chén, rất sợ mình bị anh phát hiện.

Hai người cứ như vậy mà lặng lẽ ăn xong bữa tối, theo lệ thường, Tô Duyệt đứng dậy chuẩn bị đi rửa chén, nhưng đại luật sư Ninh lại cự tuyệt cướp lấy cái chén trong tay Tô Duyệt, “Chân không tốt thì không nên đi nhiều, đi tắm rồi ngủ sớm chút đi.”

Giọng điệu y hệt ra lệnh lại xen lẫn một chút quan tâm, Tô Duyệt cúi đầu, “À” một tiếng, sau đó đi vào trong phòng.

Tắm xong, trông mắt tối đen nhìn chăm chăm vào cái giường, mười lăm phút sau, quả quyết từ trong ngăn tủ lấy một chăn bông giường ra, trải lên sàn nhà.

“Em đang làm gì vậy?” Người đàn ông thoáng chốc xuất hiện ở trong phòng ngủ, Ninh Duệ Thần nhìn cô gái đang trải chăn bông dưới sàn, trong đôi mắt thâm thúy thoáng hiện lên một chút tức giận ẩn nhẫn, hết sức khắc chế kích động muốn chạy lại bổ đầu của cô ra.

Cô gái này, cứ muốn phân chia rõ ràng với anh như vậy sao?

Rõ ràng là chuyện rất bình thường, nhưng lúc Ninh Duệ Thần hỏi cô, lo lắng nổi lên trong lòng lúc trước giống như bị người ta rút đi. Tô Duyệt cúi đầu, nhìn vào cái chăn màu trắng, nói thật nhỏ, “Anh đã bình thường trở lại rồi, em cảm thấy em nên ngủ dưới sàn vẫn tốt hơn...”

Lời còn chưa có nói xong, thân thể nhỏ bé lập tức bị cánh tay cường tráng kéo lên, trong nháy mắt ngã vào trong lòng ngực ấm áp.

Nước da màu đồng cổ lộ ra sáng bóng mê người, cô cách gần anh như vậy, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập có lực vang lên.

Ngước mắt, Tô Duyệt liền nhìn thấy cái bóng của mình ở trong đôi mắt thâm thúy kia. Đôi mắt đó, giống như có một loại ma lực, có thể khiến cho người ta cam tâm tình nguyện giao trái tim của mình để anh hút vào. Đột nhiên cô nhớ tới lúc lần đầu tiên gặp ở Trà Uyển nhìn thẳng vào đôi mắt này, cũng có cảm giác như vậy.

Trong lòng đột nhiên bối rối, Tô Duyệt mau chóng quay mặt đi, đôi mắt trong suốt nhìn vách tường trắng như tuyết ở đối diện, chớp chớp mắt, cố gắng để mình khôi phục lại bình tĩnh. Nhưng, vào giờ khắc này cô lại không thể nào bình tĩnh được.

Cô phát hiện mình căn bản không thể ở lại cùng với người đàn ông này dù chỉ một phút. Qua một giây, thì cô sẽ có nguy cơ trầm luân thêm một phần.

“A...” Thân thể đột nhiên mất đi trọng tâm, đột nhiên cô bị Ninh Duệ Thần ôm ngang lên, trực tiếp ôm lên giường, chọn một tư thế thoải mái, tay của người đàn ông ôm cô vẫn không hề di chuyển, ôm cô vào lòng mình.

“Anh Ninh...” Tô Duyệt thấp giọng hô một tiếng, vậy mà người đàn ông đang ôm cô lại không có chút xúu phản ứng nào, dường như đã ngủ mất rồi.

“Anh Ninh?” Một tiếng này mang theo chút nghi vấn, còn Ninh Duệ Thần vẫn chẳng ư hử gì như cũ.

Thời gian từ từ trôi qua, Tô Duyệt thận trọng ngước mắt lên, chỉ thấy đôi mắt thâm thúy kia đã khép lại, anh.... chẳng lẽ đã ngủ rồi?

Nhìn cánh tay ôm chặt eo của mình, do dự nửa phút, bàn tay nhỏ như hành lá từng chút từng chút đến gần bàn tay to kia, từ từ tách từng ngón tay kia ra, sau đó cũng dùng phương thức như vậy với bàn tay to khác.

Hoàn thành xong công trình lớn này, Tô Duyệt nhẹ nhàng thở ra một hơi, hai bàn tay nhỏ nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay to của Ninh Duệ Thần, chuẩn bị lặng yên không một tiếng động rời khỏi lồng ngực của người đàn ông.

“Em muốn khảo nghiệm năng lực tình dục của anh sao?” Giọng nói âm trầm ở phía sau bỗng nhiên vang lên, người đàn ông không hề nâng mí mắt lên, hai bàn tay to lại đặt lên bờ eo mảnh khảnh của cô lần thứ hai, so với vừa rồi thì sức lực mạnh hơn chút, nhưng cũng không đến nỗi làm cô đau, “Nếu như em còn lộn xộn nữa, hoặc là có những ý nghĩa không đúng đắn thì đừng có trách anh không khách sáo.”

“...” Lần này Tô Duyệt an phận rồi.

Bờ lưng gầy dựa sát vào lồng ngực của người đàn ông, đôi mắt trong suốt vẫn đang mở thật to, thỉnh thoảng nháy hai ba cái. Trời đêm rất là mê người, nhưng không có ai biết cô đang suy nghĩ cái gì.

Buổi sáng, Ninh Duệ Thần vẫn như bình thường, đưa Tô Duyệt đến công ty trước, giữa hai người ngoại trừ nói ít câu ra thì không có gì khác thường.

“Sau khi tan làm chờ anh.” Ninh Duệ Thần liếc nhìn Tô Duyệt xuống xe, không yên lòng dặn dò.

“Vâng.” Đôi mắt thâm thúy nhìn Tô Duyệt gật đầu như con gà mổ thóc, lúc này mới lái xe chạy đi.

Trong công ty, Tô Duyệt ở trong một mẫu ba phân đất của mình miễn cưỡng gục xuống bàn, cầm bút bi, viết viết trên một tờ giấy, dừng một chút, lại không hài lòng vì tờ giấy ném vào trong sọt rác, lấy một tờ giấy trắng khác ra viết tiếp.

“Chị Duyệt, chị đang viết cái gì vậy?” Bạch Nhạc Huyền đột nhiên lại gần, trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập tò mò.

Tô Duyệt đang vui đùa vắt óc suy nghĩ thì bị giọng nói này làm cho giật mình, vội vàng dùng tay che tờ giấy trắng lại, nghiêng đầu nhìn Bạch Nhạc Huyền nói: “Nhàm chán quá, cho nên vẽ tranh chút thôi.”

“Vậy à, cuối cùng thì giờ chị Duyệt cũng hết khổ rồi, ngày trở thành nữ biên tập chắc chắn không còn xa nữa đâu, không giống như bọn em làm việc đến chết.”

Bạch Nhạc Huyền hâm mộ nhìn Tô Duyệt, hình như nghĩ tới điều gì đó, trong mắt dần dần hiện ra một ánh sáng tò mò, “Chị Duyệt, rốt cuộc chị và đại luật sư Ninh làm thế nào mà ở sống chung với nhau vậy. Chị nói mau đi, chị biết không đâu, những cô gái độc thân như chúng em không được ai yêu thương đều lên lút ngậm hăm mộ chị đấy, có thể giả ột người đàn ông dịu dàng quan tâm lại đẹp trai vừa nhiều tiền.”

“Thuận theo tự nhiên thì sống chung với nhau thôi.” Tô Duyệt qua loa trả lời.

Từ nhỏ Bạch Nhạc Huyền đã gặp qua đủ loại người, đương nhiên hiểu được tùy mặt gửi lời, thấy Tô Duyệt không muốn nói thêm, liền hòa theo Tô Duyệt nói: “Cũng đúng, trên đời này, tình yêu tốt nhất là thuận theo tự nhiên. Chị Duyệt, thật là hâm mộ chị có được may mắn như thế, em còn có công việc, em đi trước đây.” Nói xong, liền bày ra khuôn mặt cười xoay người rời đi.

Thế nhưng, sau khi xoay người, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Cô đã hỏi thăm, đối tượng phỏng vấn đầu tiên của Tô Duyệt chính là người đàn ông độc thân Ninh Duệ Thần mà mọi người vô cùng ao ước, chắc hẳn hai người quen nhau như vậy.

Lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, Bạch Nhạc Huyền lập tức bị anh mê hoặc, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ kết hôn với anh, dù sao anh cũng là người đàn ông cao cao tại thượng.

Thế nhưng hôm nay, người đàn ông này lại trở thành chồng của Tô Duyệt! Không, cô không tin! Người phụ nữ này từ trên xuống dưới đều không có một món hàng hiệu, làm sao đại luật sư Ninh lại coi trọng cô ta!

Thời đại này coi trọng vật chất, người có tiền bao nuôi nữ biên tập nhiều vô số kể, khẳng định Tô Duyệt cũng chỉ là được bao nuôi mà thôi. Bây giờ Ninh Duệ Thần yêu cô ta như trân bảo, chẳng qua là vì hai người vẫn còn ở trong thời kỳ mới mẻ thôi!

Về phần Ninh Duệ Thần tới đón cô ta, trên tay hai người đeo nhẫn kết hôn, cái này nhất định là do Tô Duyệt ham hư vinh, năn nỉ Ninh Duệ Thần phối hợp diễn trò với cô ta, nếu không vừa rồi hỏi cô ta vì sao lại ấp úng nói không nên lời! Hơn nữa dựa vào năng lực của Ninh Duệ Thần, sao có thể đeo chiếc nhẫn bình thường như vậy!

Xã hội hiện nay có cái gì mà không thể làm giả được, giấy hôn thú là giả thì có hiểm lạ gì!

Nghĩ vậy, trong lòng Bạch Nhạc Huyền lại có thêm vài phần chán ghét Tô Duyệt. Thế nhưng, trong sự chán ghét này lại có thêm một chút ghen tỵ. Tô Duyệt này có gì tốt chứ, người đàn ông tao nhã sao có thể coi trọng cô ta!

Ngày hôm qua, cô chủ động muốn đi nhờ xe, thế nhưng người đàn ông đó lại quả quyết cự tuyệt. Bàn về gia thế, bàn về tướng mạo, cô có điểm nào kém Tô Duyệt chứ? Cô không tin, dựa vào bản lĩnh của cô, cô không thể lấy được sự coi trọng của người đàn ông đó!

Nghĩ như vậy, lúc này trong lòng Bạch Nhạc Huyền mới thư thái được chút, lắc lắc cái móng chậm rãi rời đi.

Tay cầm lấy cây bút bỗng dừng ngừng lại, được Bạch Nhạc Huyền nhắc tới, suy nghĩ của Tô Duyệt lại quay về. Lần đầu tiên dính líu quan hệ với người đàn ông này, là ở quán rượu “Tình Say”, sau đó lại gặp ở Trà Uyển, sau nữa, bọn họ gặp nhau ngày càng bình thường hơn.

Chưa từng nghĩ tới lại có lúc cùng nhau xuất hiện, nhưng anh nhiều lần xuất hiện ở trong sinh mạng của cô, như một ánh sáng quý dị, cứ như vậy mà đột ngột phá vỡ cuộc sống vốn có của cô, lại khiến cho cô cảm thấy mình đã được thấp sáng.

Nếu không có sự xuất hiện của anh, khả năng cô thừa nhận sẽ càng nhiều hơn. Đoạn tình cảm đã chết kia, lại không có ai giống như anh rành mạch phân minh lại mau chóng, từ từ dắt cô đi ra ngoài.

Dần dần, cô giao sự tin tưởng đến trong tay anh, cô không biết tương lai sẽ như thế nào, vì vậy, lựa chọn tiếp nhận đề nghị của anh, kết hôn với anh.

Cuộc sống chung sau khi cưới, càng khiến cho cô cho rằng, cuộc hôn nhân này nằm ngoài dự liệu của cô. Anh làm bạn đời của cô vô cùng thích hợp, chỉ là, không có tình cảm nam nữ, không có ràng buộc, không vì vấn đề phản bội hoặc là anh yêu em nhiều hơn em yêu anh mà cãi nhau.

Bọn họ chung sống hòa thuận như thế, giống như người thân chăm sóc lẫn nhau.

Mà tất cả tiền đề, đều thiết lập trên cơ sở anh là GAY, hiện tại, lại bị lật đổ toàn bộ.

Về mặt tình cảm cô vô cùng trì độn lại chậm chạp, khi một người bị thương thì tình cảm sẽ gặp chùn bước. Rõ ràng có cảm giác, nhưng lại không dám dễ dàng trả giá, chỉ có như vậy, mới sẽ không dẫm lên vết xe đổ, nhưng tương tự, cũng rất dễ dàng mất đi.

Còn Ninh Duệ Thần này, lại hết sức nguy hiểm, cô biết ranh giới cuối cùng của mình là ở nơi nào, nếu hôm qua Ninh Duệ Thần có thêm một cây đuốc nữa, cô tuyệt đối sẽ tự sụp đổ.

Cho nên, cô phải mau chóng rời khỏi.

Chỉ có rời khỏi, chỉ có cách xa, mới có thể tránh bị tổn thương.

Đôi mắt trong suốt nhìn tờ giấy trắng trước mặt, quyết định, không có một chút do dự, từng chữ từng chữ viết lên trên.

55. Chương 55: Ly Hôn? Rời Khỏi Chồng Của Em!

Ninh Duệ Thần hơi nường mày không thèm nhìn tờ giấy lấy một cái, ánh mắt thâm thúy hơi nheo lại, tựa như chó sói nhìn chăm chăm vào con mồi ở trước mặt mình, mấp máy môi hỏi, “Tại sao?”

Tô Duyệt cúi đầu, đột nhiên có chút chột dạ, cô phát hiện chỉ cần người đàn ông này bước lên một bước là tất cả khí thế của cô đều sẽ bay sạch sẽ, cô chỉ còn có nước giao nộp vũ khí đầu hàng mà thôi.

Nhưng lần này, cô nhất định không thể lùi bước.

Một khi đã lùi bước thì những ngày tháng về sau, cuộc đời của cô sẽ không còn ở trong tay cô nữa. Bởi vì tình yêu, có lúc khiến cho người ta vui vẻ hạnh phúc, nhưng cũng có lúc khiến người ta lo được lo mất.

Còn cô, đã không thể nào chịu nổi bất kỳ mất mát nào nữa.

Đôi mắt trong suốt nhìn tách trà, chậm rãi nhưng kiên định nói, “Chúng ta không hợp nhau.”

Đã từng bị tổn thương sâu sắc vì một người đàn ông khiến cô không dám yêu thêm lần nữa, nếu không thể chắc chắn, cô tình nguyện chủ động rút lui. Huống chi, người đàn ông trước mặt này không phải là người cô cố gắng là có thể lấy được.

Anh quá hoàn hảo, hoàn hảo đến mức khiến cô cảm thấy cuộc hôn nhân này chỉ là một giấc mơ.

Chỉ có thể kịp thời rút lui, mới có thể chặn lại toàn bộ cơ hội khiến cô lại rơi vào trong tình yêu một lần nữa.

Ngón tay thon dài cầm tờ giấy ly hôn lên, không tệ, quy cách cứng nhắc, đều liệt kê một cách tỉ mỉ rõ ràng. Anh chậm rãi nhìn xem, tựa như tờ giấy này còn quan trọng hơn cả án kiện tư pháp.

Lông mày nường cao bỗng nhiên nhíu lại, đôi mắt thâm thúy nhìn vào tờ giấy mỏng, “Em không muốn cái gì hết sao?”

“Vâng.” Tô Duyệt thấy anh nói vậy liền vội vàng gật đầu.

Ninh Duệ Thần đặt tờ giấy ly hôn lại trên bàn, thở dài, đôi mắt âm trầm khóa chặt ánh mắt của cô, nói, “Nhưng anh lại không hào phóng như vậy đâu, phí tổn thất thanh xuân của anh, em định bồi thường như thế nào?”

“Hả?” Điều này... hình như cô chưa từng nghĩ đến.

“Em biết đấy, anh không quan tâm đến tiền, như vậy đi, anh sẽ chịu uất ức chút, em hãy.... sinh con trai cho anh đi” Người đàn ông tốt bụng đề nghị.

“Cái gì?” Tô Duyệt đột nhiên mở to hai mắt, “Đây là kiểu bồi thường gì vậy?”

Ninh Duệ Thần ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục ung dung nói, “Một đứa thì cô đơn quá, chờ đến khi thằng bé được hai ba tuổi thì chúng ta sinh thêm một bé gái nữa, nhưng hai đứa bé thì anh không có cách nào chăm sóc một mình đâu, lại không yên lòng giao cho người khác, vậy thì em và anh ở cùng nhau đến khi hai đứa lớn lên, mỗi người có gia đình của riêng mình.”

“Đợi đến lúc đấy chắc cũng phải mất đến hai mươi mấy năm, hai mươi mấy năm sau chắc em cũng già rồi, không ai muốn lấy đâu, vậy thì lúc đấy anh sẽ cố gắng giữ em lại cũng được.”

“Để công bằng cho cả hai chúng ta, em đã lựa chọn bắt đầu thì anh phải là người quyết định khi nào kết thúc, anh nói không ngừng thì không thể ngừng, còn nữa đừng quên giấy đăng ký kết hôn vẫn đang ở trong tay anh.” Ninh Duệ Thần mỉm cười nói, tờ giấy ly hôn từ từ bị anh xé thành mảnh nhỏ, vung tay lên liền biến thành những mảnh vụn chậm rãi bay múa trong không khí.

Tô Duyệt, khó khăn lắm anh mới có thể đưa em lên thuyền giặt, sao anh có thể buông tay dễ dàng như thế chứ?

Anh biết em đang sợ cái gì, em ngốc nhưng anh không thể ngốc cùng em đâu.

Một người đã từng trải qua những gian khổ bão táp mà vẫn muốn có một cô gái trong trắng tinh khôi như cô ở bên cạnh, cho dù anh phải dùng cách gì cũng sẽ để cho cô không dính chút đen tối nào của thế giới này, để cô thỏa sức thực hiện ước mơ của mình.

Khi nhìn thấy đôi mắt trong suốt xinh đẹp kia, Ninh Duệ Thần hiểu rõ trái tim mình đã đổ vì cô rồi.

Cô muốn lùi lại nhưng anh không thể bỏ qua.

“Cả đời nên có ít nhất một lần vì người kia mà quên mình, không cầu kết quả, không cầu cùng được sánh bước, không cầu có được thậm chí cũng không cầu em phải yêu anh, chỉ cầu có thể tiếp tục nhìn thấy em là được rồi.” Đôi mắt sâu thẳm nhìn cô gái trước mặt, từng chữ từng chữ vang lên như có sức mạnh.

“Tô Duyệt, đây là dũng khí của em sao?”

Anh đột nhiên như vậy khiến cô lo lắng, không biết phải đối mặt như thế nào.

Dũng khí của cô đã sớm biến mất không còn một móng trong mối tình kia rồi, không phải cô yêu Thẩm Gia Dũng quá sâu nặng, mà bởi cô sợ bị phản bội.

Người đàn ông này ưu tú hơn Thẩm Gia Dũng rất nhiều, như vậy sức hấp dẫn của anh chắc chắn cũng sẽ nhiều hơn, nếu một lúc nào đó đột nhiên anh không còn yêu cô nữa, đột nhiên hất tay cô ra, đột nhiên rời đi...?

“Anh hiểu em đang sợ điều gì, nhưng trong chuyện tình cảm nếu ngay cả dũng khí để trải qua cũng không có thì tất cả đều sẽ không tồn tại.”

“Luôn có một người sẽ trở thành ngoại lệ, Tô Duyệt, chúng ta yêu nhau đi.” Người đàn ông bên cạnh đột nhiên mở miệng nói, Tô Duyệt theo bản năng ngược mắt lên, nhìn vào ánh mắt sâu thẳm nghiêm túc của anh.

Trong tim bỗng nhiên như có cái gì đó đang sụp đổ, lời của anh, khiến khối băng trong tim cô như tan chảy, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng vang rào rào.

“Có phải em cảm thấy anh không tốt không?” Ninh Duệ Thần khẽ cười một tiếng “Cho nên mới không chịu thử một lần?”

“Không phải” Tô Duyệt lắc đầu liên tục, anh rất tốt, chỉ là, cô cảm giác mình không xứng với anh.

“Anh Ninh, vì sao ban đầu anh lại chọn em?” Đột nhiên Tô Duyệt ngược mắt hỏi.

“Ban đầu anh lựa chọn kết hôn với em, thật sự hoàn toàn là vì anh là GAY, còn em thì vừa đúng lúc thích hợp sao? Ngay cả như vậy, bây giờ anh đã không còn là GAY, vì sao không thử thích một người phụ nữ khác? Mà em, không nhất định là người thích hợp nhất?”

Ninh Duệ Thần nhướng mày nhìn cô gái nghiêm túc trước mặt, “Anh hơi lười một chút, nếu giới tính đã bình thường, lại vừa đúng lúc em là phụ nữ, nên cứ muốn qua lại như vậy thôi.”

“Nếu sự việc đã đến mức này, cho dù em và anh ly hôn, thì em có thể khẳng định sẽ tìm được người đàn ông nào thích hợp hơn anh không, hay là, em vẫn muốn tìm thêm một GAY nữa? Tô Duyệt, chúng ta hãy thử một lần đi.”

Không đợi cô gái trả lời, đột nhiên anh đứng dậy, kéo tay Tô Duyệt ra ngoài, “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, cứ quyết định như vậy đi. Chúng ta về nhà thôi, cà phê ở đây chẳng ngon gì cả.... sau này đừng đến đây nữa, nếu muốn uống sau này anh sẽ pha cho em.”

“... Ờh.”

=====

Từ hôm qua sau khi tan làm triển khai một cuộc thỏa thuận ly hôn cuối cùng không bệnh mà mất cho tới hôm nay sắp đến giờ tan làm, cả người Tô Duyệt rơi vào trạng thái hỗn loạn, trong đầu cứ vang lên câu nói của Ninh Duệ Thần, “Tô Duyệt, chúng ta yêu nhau đi.”

Hai người đã kết hôn được một tháng mà hôm nay mới thảo luận có yêu hay không yêu, sợ rằng trên đời này chẳng có đôi vợ chồng nào hiếm thấy như hai người.

Làm sao cô lại không có cảm giác với anh chứ? Cô cũng không phải cộc gỗ, khi được một người bao dung khắp nơi, suy nghĩ vì cô, bất cứ chuyện gì cũng không để cô phải gánh vác, hơn nữa cô có thể để anh ôm ngủ hàng đêm, một người đàn ông mà cô có cảm tình xuất hiện nếu nói không động lòng là không thể nào.

Nhưng bây giờ cô vẫn còn cơ hội rút lui, không đến nỗi luân hãm đến mức không cách nào tự kiềm chế.

Tình yêu này, cô có thể.... chấp nhận được không?

“Chị Duyệt, đây là tài liệu em đã sửa lại, chị xem xem có vấn đề gì nữa không?” Sắp tan làm thì đột nhiên Bạch Nhạc Huyền đến đưa tài liệu cho Tô Duyệt, nở nụ cười áy náy nói, “Thật xin lỗi, bây giờ em mới làm xong, không thì mai chị xem cũng được! Nhưng mà, sáng mai em phải giao cho chị Lý rồi.”

Tô Duyệt nhận tập tài liệu, “Không sao, bây giờ tôi sẽ xem, rất nhanh thôi mà.”

“Vây cảm ơn chị Duyệt, em về trước đây.”

“Ừ.” Tô Duyệt gật đầu, mắt nhìn bản thảo lại không phát hiện đôi mắt của Bạch Nhạc Huyền thoáng qua ánh sáng kì lạ.

Bên ngoài cửa công ty.

Giống như mọi ngày, Ninh Duệ Thần đứng dựa vào cửa xe, hai chân thon dài vắt chéo nhau, đôi mắt thâm thúy nhìn cửa công ty, vẻ mặt lạnh nhạt khiến mọi người muốn lại gần nhưng lại không dám.

Khi Bạch Nhạc Huyền đến cửa xoay thì đã nhìn thấy người đàn ông ấy, hô hấp cũng không khỏi ngưng lại, mặc dù anh năm lần bảy lượt chặn cô lại ngoài cửa, nhưng cô ta vẫn không kìm chế được mà dùng hết mọi thủ đoạn để có thể đến gần anh.

Mặc dù hôm nay cô ta có thể cảm thấy người đàn ông này không thích mình đến mức nào.

“Luật sư Ninh, anh đang đợi chị Duyệt sao?” Bạch Nhạc Huyền tươi cười nhìn Ninh Duệ Thần, ngón tay thon dài khẽ vuốt mái tóc, kết hợp với ánh mắt quyến rũ càng thêm chêu chọc lòng người.

Hôm nay cô ta cố ý mặc bộ váy màu trắng gạo, trang điểm cũng rất nhẹ, bởi vì cô ta để ý bình thường Tô Duyệt đều mặc như vậy.

Cho nên, cô ta suy đoán Ninh Duệ Thần thích kiểu người tương đối thanh thuần, nhưng lại không biết, anh cũng thích kiểu người xinh đẹp quyến rũ nếu người đó là Tô Duyệt.

Anh nhàn nhạt liếc nhìn Bạch Nhạc Huyền, lúc này lòng Bạch Nhạc Huyền đột nhiên cứng lại, trong nháy mắt liếc xa vào đôi mắt sâu thẳm ấy.

Từ trước đến giờ anh chưa từng coi trọng cô.

Vậy mà bây giờ anh lại nhìn cô!

Khi Bạch Nhạc Huyền còn đang hưng phấn kích động, lời tiếp theo của Ninh Duệ Thần lại hoàn toàn làm lòng cô ta tan nát.

“Phiền cô hạ người thấp xuống một tí, cô đang chắn tầm mắt của tôi rồi đấy, tí nữa Tiểu Duyệt sẽ không tìm thấy tôi.” Về mặt không chút cảm xúc, lời nói lạnh lùng cứ thế mà thoát ra, nhưng Bạch Nhạc Huyền có thể cảm nhận được rõ ràng, khi anh nói hai từ “Tiểu Duyệt” thì giọng nói trở nên dịu dàng hơn.

Cần phải yêu bao nhiêu, mới có thể ở bất cứ lúc nào, trong tâm trạng gì, chỉ cần gọi tên thôi, ngay cả thần sắc trong mắt cũng trở nên dịu dàng như thế.

Trong lòng của Bạch Nhạc Huyền như có hàng ngàn hàng vạn con kiến không ngừng gặm nhấm, hoàn toàn đập nát lòng tự trọng của cô.

Đã như vậy thì đừng có trách cô!

Thấy người phụ nữ trước mặt không động, Ninh Duệ Thần không vui nhú mày, đứng thẳng người, chuẩn bị vòng qua Bạch Nhạc Huyền, đứng ở chỗ dễ thấy nhất, như vậy chỉ cần Tô Duyệt liếc mắt là có thể nhìn thấy anh.

Vậy mà, đứng vào lúc này

“A!” Không biết gót giày mười phân vì sao lại gây một cái, thế nhưng Bạch Nhạc Huyền lại chính xác ngã vào trong ngực của Ninh Duệ Thần.

Khi Tô Duyệt đi ra khỏi công ty liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Mà từ góc độ của cô, giống như đang xem một bộ phim tình cảm hai người đang ôm hôn nhau cuồng nhiệt.

Người đàn ông kia hôm qua còn nói lời yêu đương với cô, vậy mà lúc này lại đi ôm hôn một người phụ nữ khác.

Tim đột nhiên khê đau một cái.

Giờ khắc này, thậm chí Tô Duyệt còn ích kỷ hi vọng, anh là GAY.

Ít nhất, lúc đó anh sẽ không động tình với người phụ nữ khác.

Bước chân đi về phía Ninh Duệ Thần đột nhiên khựng lại, cách biển người mênh mông, nhìn hai người ôm nhau, Tô Duyệt cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, rất khó chịu, rất muốn bỏ đi.

Nhưng một giây tiếp theo, cô lại bước về phía trước.

Cô mới là vợ của Ninh Duệ Thần, sau cô phải lùi về sau?

Cho dù chỉ là trên mặt danh nghĩa.

Khóe miệng Bạch Nhạc Huyền nhếch lên một nụ cười, vừa đúng thời gian.

Thấy mục đích đã đạt được, vì không đề Tô Duyệt hoài nghi, cô ta nhanh chóng rời khỏi người Ninh Duệ Thần.

Sau đó nghiêng đầu làm như vừa vặn nhìn thấy Tô Duyệt, vẻ mặt hơi kinh ngạc, trong mắt thoáng qua sự bối rối, tất cả những động tác này của Bạch Nhạc Huyền khiến người ta không có cách nào đoán được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này Ninh Duệ Thần mới nhìn thấy Tô Duyệt, anh là người thích sạch sẽ, vừa rồi Bạch Nhạc Huyền cổ tình ngã vào lòng anh, anh đã cảm thấy chán ghét, nhưng tay của anh hoàn toàn không muốn buông vào người phụ nữ này.

Hơn nữa, anh biết người phụ nữ này tự biên tự diễn là vì điều gì.

Khi Tô Duyệt đi ra, anh lại càng rõ ràng hơn.

“Chị Duyệt, sao chị.... lại ra sớm như vậy?” Bạch Nhạc Huyền lắp bắp nói, trên mặt dần đỏ ửng, ánh mắt hơi lóe lên như vừa làm chuyện lén lút gì đó.

Tô Duyệt nhìn Bạch Nhạc Huyền, như vậy còn... sớm?

Nếu không phải cô ta giao bản thảo cho cô, sợ rằng đã không diễn ra một màn này.

Người phụ nữ này đang cố ý.

Nhưng người đàn ông kia cũng rất đáng ghét.

Người khác cọ vào anh thì anh sẽ đồng ý luôn sao? Nếu lấy cứt chó bôi vào anh cũng không từ chối sao? Người ta ngâm 3000 lít nước chỉ lấy một muôi, người đàn ông này căn bản chỉ cần tắm đến cửa thì lập tức sẽ hờn hờ chấp nhận.

Lúc này, lửa giận trong đầu Tô Duyệt đã dấy lên lúc nào không biết, người luôn bình tĩnh như cô, lúc này đã có chút không bình tĩnh nữa rồi

Nếu không có tình cảm với anh, thì vì sao lại vì một người phụ nữ ôm ấp anh mà trong lòng lại lạnh lẽo như vậy?

Thật ra đến chính cô cũng không biết rằng mình đã đi vào con đường nguy hiểm mà cô vẫn luôn muốn trốn tránh.

Bản thân Tô Duyệt không chịu thừa nhận, nhưng đôi mắt sâu thẳm ấy đã nhìn hết vào trong mắt, cô gái này, cô đang ghen.

Chỉ có khi nào lo lắng hay phải ấn nhắc chịu đựng cô mới cắn chặt môi dưới như vậy.

Khóe môi lạnh bạc nhếch lên một nụ cười, nhưng không cười ra tiếng.

Hôm qua còn muốn ly hôn với anh, nếu không để cô nghe thấy tiếng nói từ chính trong tim mình, thì cho dù anh có sử dụng tất cả vốn liếng, cô cũng vẫn lì lợm như vậy thôi.

Anh không tin, mất nhiều ngày xâm nhập như vậy mà một chút cảm giác cô cũng không có.

Chỉ là cô cố tình không thừa nhận mà thôi.

“Chị Duyệt, chị đừng hiểu lầm, vừa rồi em không cẩn thận vấp ngã, vừa vấp ngã vào người luật sư Ninh thôi, em... chúng em không xảy ra chuyện gì cả.” Thấy Tô Duyệt không nói lời nào, Bạch Nhạc Huyền lại càng đắc ý, trên mặt vẫn bày ra bộ dạng liều mạng giải thích.

Mà kiểu giải thích này, vừa vặn khiến cho người ta càng suy nghĩ nhiều hơn.

Nhưng Bạch Nhạc Huyền không biết, cho dù trong lòng Tô Duyệt cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng cô quật cường, sẽ không cho phép bản thân mềm yếu trước mặt người khác.

Dù gì cô cũng là vợ trên danh nghĩa của Ninh Duệ Thần, dựa vào cái gì mà cô phải lùi bước? Cho dù hai người thật sự có gì vậy cũng không thể gặp được tốt đâu nhỉ?

Tô Duyệt cười lạnh, trực tiếp đi tới bên cạnh Ninh Duệ Thần nhìn bộ comle màu xám tro trên người anh, đột nhiên cau mày nói, “Ông xã, quần áo của anh bẩn quá, có phải vừa rồi đụng phải thứ gì rất bẩn không?” Cô vừa nói vừa nháy mắt với Ninh Duệ Thần, mà ánh mắt kia, lại rõ ràng có ý ép anh phải phối hợp với cô.

Khóe miệng của anh lập tức nhếch lên một nụ cười, nhìn vào nét mặt của Tô Duyệt hơi có chút nghi ngờ, cúi đầu nhìn quần áo của mình nói, “Đúng là bẩn thật, bẩn đến mức không muốn động đến nữa, em cởi áo giúp anh không được?”

Tô Duyệt vội vàng lắc đầu, “Không không, em cũng sợ bẩn như anh mà.”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?” Ninh Duệ Thần cau mày hỏi.

Tô Duyệt nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, đôi mắt trong suốt đột nhiên sáng lên, quay đầu nói với Bạch Nhạc Huyền, “Cô Bạch có thể giúp tôi cởi áo của ông xã ra được không?”

Bạch Nhạc Huyền còn chưa mở miệng, Ninh Duệ Thần lại nói, “Không được, nếu thế thì áo sơ mi của anh cũng sẽ dính bẩn mất.”

“Ừm, cũng đúng!” Tô Duyệt vội vàng gật đầu đồng ý.

“Vợ à, vậy thì phải làm khổ em giúp anh cởi ra rồi, được không?” Đôi mắt thâm thúy nhìn Tô Duyệt, thậm chí còn có ý cầu khẩn.

56. Chương 56: Tại Sao Em Lại Ngốc Như Vậy!

Đợi đến lúc Ninh Duệ Thần buông Tô Duyệt ra, cả đôi tranh tài chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hôn môi sớm nhất, kết thúc trễ nhất.

Nhìn lại chung quanh, đã có người bởi vì thời gian hôn quá dài mà mệt ngã ngối trên đất.

Nhưng hai người bọn họ, trừ cô gái hô hấp có chút dồn dập cùng sắc mặt ửng hồng ra, thì người đàn ông vẫn mặt không đỏ hơi thở không gấp, giống như còn có thể đại chiến thêm 300 hiệp vậy.

Đối với bản thân có thể kiên trì thời gian dài như vậy, ý nghĩ đầu tiên của Tô Duyệt chính là, thì ra hôn môi, cũng có thể được rèn luyện mà ra!

Lúc này, không chỉ có người xem, ngay cả người chủ trì cũng ngẩn ra tại chỗ.

“Phần thưởng đâu?” Người đàn ông nhàn nhạt lên tiếng hỏi, nhắc nhở người chủ trì, lúc này Tô Duyệt mới nhớ tới, đây là một cuộc tranh tài.

Nhìn thời gian hôn nhau dài như thế, vậy mà người đàn ông này vẫn không quên vụ này.

Người chủ trì vội vàng hoàn hồn, cầm lấy hai tấm vé dành cho tình nhân đến làng du lịch vịnh Lam Hải du lịch ba ngày đưa cho bọn họ, đang chuẩn bị nói chút gì đó thì Ninh Duệ Thần trực tiếp nhận lấy, không để ý đến sắc mặt của người chung quanh kéo Tô Duyệt đi xuống đài trực tiếp đi về hướng cửa hàng trung tâm mua quần áo.

“Em chọn đi.” Đến cửa hàng Armani, Ninh Duệ Thần nói với Tô Duyệt.

“Anh cứ thế mà tin tưởng vào thẩm mỹ của em?” Tô Duyệt hỏi.

Ninh Duệ Thần nhẹ giọng nói, đôi mắt thâm thúy lúc anh nói rất là nghiêm túc, “Chỉ cần là do em chọn, anh đều thích.”

Tô Duyệt ngẩn người, cô chưa từng giúp đàn ông chọn quần áo bao giờ, Thẩm Gia Dũng cũng chưa từng lãng phí thời gian đi dạo phố cùng cô, vừa có thời gian thì sẽ đến công ty xử lý chuyện, lại càng không để cho cô chọn quần áo để mặc, bởi vì anh ta không tin tưởng vào con mắt thẩm mỹ của Tô Duyệt.

Hôm nay, Ninh Duệ Thần lại chủ động để cho cô chọn, rõ ràng là một chuyện rất nhỏ, nhưng từ trong miệng người đàn ông này nói ra, hơn nữa với ánh mắt nghiêm túc của anh, nhất thời Tô Duyệt cảm thấy đây là một loại tin tưởng đối với mình.

Loại tin tưởng này chẳng phân biệt được lớn nhỏ, chỉ là bạn có nguyện ý đem một chuyện nào đó do bạn nắm giữ giao đến trong tay người khác hay không thôi.

Trong lòng Tô Duyệt bỗng nhiên túa ra một dòng nước ấm.

Đôi mắt trong suốt nhìn kỹ vào mỗi bộ quần áo không hề buông tha, sợ mình mua đều giống như không được chọn kỹ.

“Anh thích màu gì?” Tô Duyệt đột nhiên nghiêng đầu hỏi Ninh Duệ Thần.

“Màu xám tro hoặc màu đen.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, tiếp tục chọn.

“Cái này đi.” Căn nhắc hồi lâu, lúc này Tô Duyệt mới chỉ vào một cái áo khoác màu xám tro nói.

Kiểu dáng thẳng tắp, cổ chữ V, nhìn như đơn giản tùy ý, nhưng lúc Ninh Duệ Thần mặc vào thì lại chứng minh ánh mắt của Tô Duyệt hết sức độc đáo.

Đường may đơn giản, màu sắc khiêm tốn lại hoàn toàn phát ra sự tao nhã từ trong xương tủy của người đàn ông, tính chất mềm mại lại càng kéo dài đường eo thon dài của anh. Hơn nữa, khí thế của Ninh Duệ Thần phát ra rất hợp với cửa hàng Armani này, có một sự tao nhã không để lại dấu vết, càng khiến cho người cảm thấy, người đàn ông và cái áo này đã hòa làm một thể.

“Thế nào?” Ninh Duệ Thần không thèm nhìn vào gương lấy một cái, cứ thế mà trực tiếp đi đến trước mặt Tô Duyệt hỏi.

“Rất đẹp mắt.” Tô Duyệt thành khẩn bình luận.

“Vậy thì lấy nó đi, chờ anh một chút, anh đi thanh toán.”

Đôi mắt trong suốt lóe lên chút kinh ngạc, “Anh không nhìn chút sao?”

Ninh Duệ Thần xoay người, đôi mắt thâm thúy nhìn vào Tô Duyệt, môi mỏng nhẹ nhàng mở ra, ấy lại là nụ cười tin tưởng, “Chỉ cần em chọn thì đều đẹp cả.” Nói xong, liền xoay người đi đến quầy thu tiền.

Tô Duyệt sững sờ nhìn bóng lưng của Ninh Duệ Thần rời đi, người đàn ông này cực kỳ tinh anh, nhìn những bộ quần áo trong ngày của anh cũng biết anh rất tỉ mỉ. Nhưng mà, sao anh lại tin tưởng cô như vậy chứ?

Nếu như ban nãy cô chọn quần áo xấu hơn, có phải Ninh Duệ Thần cũng sẽ mỉm cười nói “Chỉ cần em chọn thì đều đẹp cả” không?

Dĩ nhiên, trong tiệm này căn bản cũng không có quần áo nào xấu cả.

Thu hồi ánh mắt, Tô Duyệt tùy ý nhìn khắp nơi, ở chỗ không xa, có một đứa bé bốn năm tuổi đang bị mẹ kéo ra ngoài, lúc đi chân nhỏ hơi chao đảo mấy cái, rất là đáng yêu.

Nhưng vào lúc này, một con chó ngao Tây Tạng đột nhiên phát điên xông tới đứa bé đang tập tễnh bước đi, mẹ của đứa bé bị chó ngao Tây Tạng bắt ngờ xông tới làm cho sợ mức vội vàng buông tay chạy đi.

Tô Duyệt không hề suy nghĩ nhanh chóng xông tới đẩy đứa bé ra, còn con chó ngao Tây Tạng này cũng trong nháy mắt vọt về hướng Tô Duyệt!

Trong cửa hàng, tất cả mọi người trợn to hai mắt, hoảng sợ nhìn về phía Tô Duyệt!

Chó ngao Tây Tạng ra tay, không chết cũng bị thương!

Cô gái này, chết chắc rồi!

Nhưng đúng lúc này, một bóng người nhanh chóng bổ nhào qua, tốc độ của anh cực kỳ nhanh, giống như một tia chớp vậy, nhanh đến mức mọi người không kịp nhìn thấy gì!

Thân thể gầy ốm trong nháy mắt được một sức lực mạnh mẽ mà ầm ập bọc chặt lại, cô không hề nhìn thấy cái gì hết, một trận kêu rên đột nhiên vang lên phía sau cô, trong đầu Tô Duyệt nhất thời trống rỗng.

Nhìn xuống đau đớn do chó ngao gây ra, Ninh Duệ Thần nhanh chóng ra tay, lấy tốc độ nhanh hơn cả nó bắt lấy chân trước của con chó ngao hung hăng ném lên sàn nhà, lại khiến cho con chó ngao chết ngay tại chỗ!

Còn người đàn ông, cũng lập tức mất đi toàn bộ sức lực, suy yếu ngã trên mặt đất.

Mọi người bị cảnh tượng này làm cho kinh hãi cả lên, lúc này mới hồi thần lại, lập tức gào khóc.

“Nhiều máu quá, người chết đầy người chết đầy..., mau gọi 120 đi!”

“Người đàn ông này, chắc chắn, thật đúng là dũng cảm! Nhưng đáng tiếc lại giao mạng cho Tử Thần!”

“Đây là chó ngao Tây Tạng là chó ngao Tây Tạng đấy! Không phải mèo nhỏ chó nhỏ đâu!”

“...”

Giọng nói của mọi người lọt vào tai, kinh hãi, hoảng sợ, đánh mất trong nháy mắt ào ào đập vào Tô Duyệt. Cái ôm bất ngờ lúc này cùng với tiếng kêu rên kia, đều đang nhắc nhở cô đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên cô không dám nhìn lại, không dám đối mặt.

“Cô gái, mau nhìn xem chút đi, người đàn ông này đã cứu cô ra khỏi móng vuốt của chó ngao đấy, là chó ngao Tây Tạng đó nha! Tám phần là anh ta mất mạng rồi!” Có một bác gái lòng đầy nhiệt huyết đột nhiên mạnh mẽ kéo Tô Duyệt ép cô xoay người lại, để cho cô nhìn thấy người đàn ông nằm trong vũng máu.

Anh, lại mỉm cười với cô.

Giờ khắc này, nụ cười của anh làm đau mắt cô, toàn bộ thế giới nhất thời quay cuồng, cô gái bất chấp tất cả vọt tới, ôm người đàn ông vào trong lòng mình!

“Ninh Duệ Thần, có phải anh điên rồi không!” Nước mắt chợt như trân châu đứt dây nhanh chóng rơi xuống, vừa vụn nhỏ lên bàn tay to kia. Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt, khóe miệng lại cong lên một nụ cười nhạt, bởi vì suy yếu nên giọng nói của anh rất thấp, cô áp sát tai vào môi anh mới nghe được, câu nói của anh lại là, “Em không có chuyện gì, thật là tốt.”

Trong giọng nói kia, mang theo một sự thỏa mãn nhàn nhạt cùng với không hối hận. Cái này đủ khiến cho lòng người sụp đổ trong nháy mắt!

Đôi mắt mông lung đắm lệ ngơ ngác nhìn người đàn ông, trong lúc nhất thời, cô sững sờ lẫn lộn.

Ninh Duệ Thần vươn bàn tay to của anh ra, muốn nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô gái. Thế nhưng, trong khoảng khắc bàn tay to kia sắp đụng vào gò má của cô thì đột nhiên vô lực rũ xuống, đôi mắt thâm thúy kia cũng trong nháy mắt nặng nề khép lại.

Tiếng hô, tiếng la lập tức lộn xộn hân lên, xông thẳng vào trong đầu Tô Duyệt. Cô ôm Ninh Duệ Thần, lại không biết lúc này nên làm như thế nào.

Ngoài phòng giải phẫu

Một cô gái lẳng lặng ngồi ở đó, trên mặt cô không có nước mắt, thậm chí không phát ra tiếng kêu gào nào, đôi mắt trong suốt kia, lúc này lại hết sức mờ mịt.

Cô chưa bao giờ biết rõ thật sự mất đi sẽ có tư vị gì, cho dù là lúc Thẩm Gia Dũng rời đi, cũng chỉ cảm thấy rất là đau lòng, nhưng cô vẫn có thể chịu đựng được. Thế nhưng hôm nay, nếu như người đàn ông ở trong phòng giải phẫu cách cô một cánh cửa này có chuyện gì ngoài ý muốn, cô thật sự không biết về sau cô sẽ như thế nào.

Người đàn ông ngày hôm qua còn nói yêu thương cô, hôm nay lại bởi vì cô mà sống chết không rõ.

Lúc này, trái tim của cô như một gốc cây non vậy, vô số loại cảm xúc từ bên trong phát ra ngoài, mà thứ sinh trưởng tươi tốt nhất, chính là áy náy.

Anh biết tất cả về cô, còn cô, lại hoàn toàn không biết gì về anh.

Không biết anh thích ăn gì, không biết anh thích màu gì, không biết anh thích xem phim gì.

Mà một người đàn ông như vậy, lại nhiều lần nỗ lực vì cô, không oán không hối.

Thậm chí ở trong khoảng khắc ngã xuống kia, còn quan tâm cô có tốt hay không.

Nước mắt nhất thời dâng lên, lúc này lòng cô loạn như ma, hận không thể nằm ở trong phòng giải phẫu là cô, cô có thể thế chỗ của anh, chịu đựng đau đớn vốn nên thuộc về cô.

Cánh tay nhỏ dài từ từ vươn ra, Tô Duyệt che mặt của mình lại, tiếng nghẹn ngào trầm thấp chậm rãi vang lên ở ngoài phòng giải phẫu. Nếu có người lắng nghe thì sẽ phát hiện, trong tiếng nghẹn ngào kia mang theo vô số sợ hãi cùng run rẩy.

Không biết qua bao lâu, đèn của phòng giải phẫu chợt tắt, cửa mở ra, Ninh Duệ Thần mím môi nằm ở trên xe giải phẫu. Bởi vì bị thương ở lưng nên cả người nằm úp sấp ở trên xe, đầu nghiêng sang bên phải, đôi mắt thâm thúy vào lúc này đang nhắm chặt, cả người tản ra sự yếu ớt chưa bao giờ có.

“Người bệnh này rất là may mắn, mặc dù vết thương rất sâu, nhưng không tổn hại đến nội tạng, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là sẽ khỏi, qua mấy giờ nữa sẽ tỉnh lại.” Bác sĩ lấy khẩu trang xuống, nói với Tô Duyệt còn đang hoảng hốt, thấy phản ứng không để ý của Tô Duyệt, bác sĩ cau mày lại vừa lẩm nhẩm vừa đi ra ngoài, “Rõ ràng thiếu chút nữa là đã tổn hại đến động mạch, sao có thể may mắn tránh thoát được vậy chứ, không nghĩ ra không nghĩ ra thực sự là không nghĩ ra...”

Nghe thấy Ninh Duệ Thần không có việc gì, Tô Duyệt vẫn có chút dằn dặt, cô cứng ngắc đi vào phòng bệnh, ngồi ở bên cạnh anh, lặng lẽ nhìn người đàn ông đang ngủ mê.

Sống mũi của anh rất thẳng, mím môi vô cùng chặt, bờ môi cũng hết sức đẹp, một nụ cười đã đủ quyến rũ hồn phách của mọi người, rất là tà mị. Nhưng nếu tổ hợp ngũ quan của anh lại, thì sẽ khiến cho người ta có một cảm giác cương nghị.

Cô vẫn chưa từng đến gần tỉ mỉ quan sát người đàn ông này bao giờ, hôm nay vừa nhìn, dựa vào tướng mạo này, thật sự có bản lĩnh khiến người ta ngã vào vực sâu.

Tô Duyệt nằm ở trên giường bệnh nhìn Ninh Duệ Thần, trong đôi mắt trong suốt có vài phần cảm xúc đang lẫn lộn chưa bao giờ có, cô vẫn luôn mở to, không có ai biết cô đang suy nghĩ cái gì.

Mặt trời dần dần xuống núi, tà dương màu vàng ngát bao phủ cả trời không, người đàn ông trên giường bệnh cũng từ từ tỉnh lại.

Đôi mắt thâm thúy bởi vì mới tỉnh mà mang theo vài phần mê ly, khóe mắt nhìn thấy cô gái đang mê mang ở bên cạnh nắm lấy tay mình, khóe môi lạnh bạc cong lên một ý cười nhợt nhạt.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên ở bên tai Tô Duyệt, tầm mắt không có tiêu cự rồi cuộc cũng phục hồi lại, lúc nhìn thấy Ninh Duệ Thần đang nhìn mình thì cô đột nhiên ngẩn người.

“Khát quá.” Ninh Duệ Thần bỗng nhiên nói, Tô Duyệt gật đầu một cái, từ từ đứng dậy, “Để em đi lấy nước.” Nói xong, liền nhanh chóng xoay người lại, chuẩn bị cầm bình nước lên rót vào trong ly nước. Thế nhưng tay của cô, không hiểu sao lại run rẩy dữ dội.

Một luồng ánh sáng lờ mờ chậm rãi bao phủ tiến vào, bắt lấy bóng lưng của Tô Duyệt, cô vẫn đứng đó, cúi đầu, còn tay của cô, là vẫn luôn bảo trì tư thế cầm ly nước.

Bóng lưng của Tô Duyệt, gầy yếu mà mỏng manh, thân thể đang không ngừng run rẩy, có vẻ cô độc lại vô dụng.

“Tiểu Duyệt, sao thế?” Người đàn ông trên giường bệnh bỗng nhiên mở miệng hỏi, phá vỡ không khí vốn yên tĩnh, trong giọng nói trầm thấp có mang theo vài phần ý cười.

Nước mắt run run trong hốc mắt ở khoảng khắc này rồi cuộc cũng lả chả rơi xuống, cô gái đột nhiên xoay người lại, bước nhanh đi tới trước giường bệnh, nhìn vào khuôn mặt mang theo nụ cười của người đàn ông, nước mắt trên mặt càng nhiều hơn, tay cầm ly nước hận không thể bóp nát nó!

“Ninh Duệ Thần, có phải anh muốn em tự trách cả đời cho đến chết hay không hả? Tại sao lúc nào anh cũng không biết bảo vệ mình như thế hả? Tại sao lúc nào anh cũng xuất hiện trong lúc em bất lực như vậy chứ? Nếu anh có chuyện gì, em biết phải làm sao đây, làm sao đây!”

Giọng nói run rẩy càng lúc càng lớn, cơ thể nhỏ nhắn chậm rãi ngồi xổm xuống, đầu nhỏ chôn ở giữa hai đầu gối, bắt lực khóc to lên.

Từ lúc anh bị thương đến bây giờ, cô đột nhiên phát hiện, cô đã ỷ lại vào anh.

Một khi gặp phải nguy hiểm gì, trong đầu cô sẽ nghĩ đến anh đầu tiên.

Đây là một thói quen ỷ lại.

Một loại ỷ lại, đáng sợ nhất.

Một khi mất đi, đối với cô mà nói thì chính là một kích trí mạng.

Bởi vì cô phát hiện, anh đã trở thành một phần trong sinh mệnh của cô không thể nào mất đi được.

Cho nên, cô khủng hoảng, cô bất lực, cô không biết phải làm thế nào.

57. Chương 57: Đùng Cự Tuyệt!

“Tiểu Duyệt à, anh muốn đi tắm.” Sau khi Thẩm Tuấn Ngạn đi, Ninh Duệ Thần nói với Tô Duyệt đang chọn thịt nạc.

Ngắn người nắm đôi đũa trong tay, Tô Duyệt gạt đầu, “Được, để em đi gọi hộ lý.”

Đại luật sư Ninh lập tức nói, “Nhưng anh thích sạch sẽ, Tiểu Duyệt, em giúp anh đi.”

“Bịch!” Đôi đũa trong tay Tô Duyệt đột nhiên rơi xuống, cô sững sờ nhìn Ninh Duệ Thần, đầu óc nhất thời còn chưa chuyển động kịp.

Giúp... anh... tắm?

“Có phải em không muốn không, Tiểu Duyệt?” Thấy Tô Duyệt hơi do dự, Ninh Duệ Thần làm bộ đáng thương nhìn cô gái trước mặt, người đàn ông ưu nhã lạnh lùng trong nháy mắt thành công biến thành con sói nhỏ đáng thương.

Tô Duyệt kinh ngạc nhìn Ninh Duệ Thần, một lúc lâu mới máy móc gạt đầu, “Được.”

Bây giờ anh bị thương, sao có thể để anh tắm một mình, anh lại không muốn người khác đụng vào, trừ khi Tô Duyệt giúp một tay thì cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Cơm nước xong xuôi, Tô Duyệt xả nước nóng với nước lạnh cho vừa đủ, nếu nói đến tắm thì chính là lau người cho Ninh Duệ Thần, hôm nay vết thương của anh không thể đụng vào nước, cho nên dù trong lòng của người nào đó nghĩ đến điều gì đó không đứng đắn, vì dụ như cảnh hôn môi nóng bỏng trong bồn tắm hay cái gì đó, vậy cũng chỉ có thể giữ suy nghĩ lại trong lòng mà thôi!

Cởi áo Ninh Duệ Thần ra, Tô Duyệt lau người cho anh rất nghiêm túc, đôi mắt trong suốt không một chút tạp chất, chớp mũi mượt mà thanh tú, từ góc độ của Ninh Duệ Thần quả thật đúng là càng nhìn càng muốn ăn.

Bởi vì lúc này Ninh Duệ Thần rất chăm chú, cho nên anh dần dần đã quên mất một vấn đề....

Cái cô gái này đã lau đi lau lại một chỗ trên người anh mười lần rồi....

“Được rồi, đã rất sạch sẽ rồi đây.” Ninh Duệ Thần mở miệng ngăn cản, nhíu mày, mắt nhìn xuống dưới, không cần nói cũng biết ý anh là gì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái đỏ bừng lên, tất nhiên Tô Duyệt biết sau đó phải làm gì, nhưng cô vẫn chưa bao giờ nhìn thấy đàn ông lỏa thể, xem ra hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi.

Bàn tay nhỏ bé của cô chậm rãi dời xuống, dừng lại chỗ lưng quần, bởi đây là quần áo bệnh nhân nên tất nhiên không có thắt lưng.

Nắm hai bên quần, Tô Duyệt nhắm mắt lại, nhanh chóng kéo xuống....

Trừ chỗ thần bí kia, thân thể của anh, hoàn mỹ hiện ra trước mặt Tô Duyệt.

Mà ánh mắt của Tô Duyệt vừa vặn liếc về nơi nào đó, mặt của cô đột nhiên đỏ ửng.

Trong đầu nhất thời hiện lên những hình ảnh không nên nghĩ đến....

“Em đang nhìn ở đâu vậy?” Giọng nói tràn đầy ý cười vang lên bên tai Tô Duyệt, đại luật sư Ninh có chút hăng hái nhìn cô gái trước mặt, nhíu mày hỏi, “Em có muốn biết nó nhỏ hay lớn không?”

Lời này vừa nói ra, hai tai Tô Duyệt liền đỏ đến mức có thể chảy ra nước, đôi mắt trong suốt trở nên gấp gáp, cô quay đầu sang chỗ khác, lau lung tung trên người anh, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc để không phải chịu hành hạ nữa, nhưng lúc này, người đàn ông trên giường bệnh tốt bụng nhắc nhở, “Tay của em, đừng phải của anh rồi.”

“...!”

Cho dù cô có thôi miên mình như thế nào đi chăng nữa thì hiện tại cũng không còn cách nào để bình tĩnh nữa rồi.

Không thèm nhìn Ninh Duệ Thần lấy một cái, nhanh chóng kéo quần anh lên, “Được rồi!”

Mà lúc này, đầu Tô Duyệt đã đầy mồ hôi.

Ninh Duệ Thần cũng không so đo với cô, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm người nào đó đang không ngừng né tránh, giọng nói từ tĩnh chậm rãi vang lên, “Cảm ơn vợ.”

“Không sao hết, đây là chuyện em nên làm, em ra ngoài rót nước đây.” Tô Duyệt xoay người, ôm chậu nước chạy thẳng ra ngoài, làm bộ như không nghe thấy tiếng cười của anh ở sau lưng.

Phòng bệnh này có đủ các trang thiết bị, có phòng tắm riêng, nhà vệ sinh riêng. Cô đến nhà vệ sinh chung đổ nước, chính là muốn bỏ gần cầu xa, rõ ràng là đang xấu hổ, cố ý muốn tránh anh.

Cô gái này đúng là dễ xấu hổ mà.

Vừa rồi cô ấy nhìn nơi nào đó của anh si mê như thế, có phải rất hài lòng với nơi đó của anh hay không?

Đôi mắt sâu hiện lên vẻ hả hê, nơi nào đó của người đàn ông mà được người phụ nữ của mình bằng lòng thì đúng là một chuyện rất hạnh phúc.

Trong hành lang bệnh viện, một cô gái nhỏ nhắn ôm chậu nước đi đi lại lại, cô gái này chính là Tô Duyệt.

Vừa rồi bị Ninh Duệ Thần đùa giỡn như vậy, cô vẫn cảm thấy tim mình đập “bùm bùm” như đang nhảy múa trong lồng ngực, trên mặt vẫn còn đỏ ửng, nếu như lúc này mà đi vào thể nào cũng bị anh giễu cợt.

Nơi nào đó hùng vĩ của anh vẫn hiện lên trong đầu cô, mặc dù đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhưng với chiều dài như vậy thì chắc cũng được coi là tốt trong số đàn ông rồi.

Chợt nhận ra mình đang nghĩ gì khiến mặt Tô Duyệt lại càng đỏ thêm, dùng tay gõ vào đầu mình một cái, không biết tự lẩm nhẩm với mình bao nhiêu lần “không được nghĩ lung tung không được nghĩ lung tung không được nghĩ lung tung thật lớn thật lớn thật lớn...”

Đúng lúc này, điện thoại di động đổ chuông cắt ngang dòng suy nghĩ linh tinh của Tô Duyệt.

“Tiểu Duyệt, mình đã xem bài phỏng vấn của cậu rồi! Mình biết ngay là cậu có thể đánh bại được con mụ Lý Tuyết Ly kia mà!” Hứa Hàm hưng phấn nói, đột nhiên ý thức được điều gì, vội vàng hạ giọng lên lút nói, “Tiểu Duyệt, mau nói ỉnh biết, thể lực của Ninh Duệ Thần nhà cậu như thế nào?”

Gò má của Tô Duyệt bỗng nhiên đỏ ửng, hai người bọn họ trừ ôm nhau ngủ trên giường ra thì không hề có chuyện gì, so với nước suối còn sạch hơn, nhưng cô sợ có nói ra thì Hứa Hàm cũng chẳng tin.

“Cũng được.”

Câu trả lời lập lờ nước đôi này tất nhiên khiến Hứa Hàm cảm thấy không thỏa mãn, “Cũng được? Mình mới không tin đâu, sống mũi của đàn ông mà đẹp thì bình thường đều rất có thiên phú trong phương diện phòng the, có thể mang cho phụ nữ cảm giác thỏa mãn, anh Ninh nhà cậu thoát nhìn cũng không tệ, làm sao mà cũng được cơ chứ, đúng rồi, chỗ đó của anh ấy vượt qua chiều dài tiêu chuẩn quốc tế bao nhiêu?”

Hứa Hàm nhìn như đơn thuần nhưng thực chất khẩu vị rất nặng, Tô Duyệt biết rõ, cô ấy gọi điện không phải để chúc mừng gì mà chỉ muốn hỏi thăm chuyện này thôi.

“Không biết, chỉ biết vô cùng tốt thôi.” Chỗ ấy của anh, hẳn là không tệ.

“Không biết? Tiểu Duyệt à, về sau thừa dịp anh ấy ngủ thì lấy thước đo đi rồi ình biết nhé, về sau mình tìm ông xã sẽ dựa trên tiêu chuẩn ấy luôn..... Không nói chuyện với cậu nữa, cứ như vậy đi, lần sau mình lại gọi cho cậu!” Nói xong, bên kia liền vang lên tiếng cúp máy.

Tô Duyệt thở dài, xoay người đi vào phòng bệnh, Ninh Duệ Thần đang lạnh nhạt ngồi đó, đôi mắt thâm thúy nhìn điện thoại di động, không một tia quần bách.

= = =

Năm ngày sau, Thẩm Tuấn Ngạn lại không mời mà đến một lần nữa, mà Tô Đông Thần cũng đi theo sau lưng anh ta.

“Anh, sao anh lại đến đây?” Tô Duyệt kinh ngạc hỏi, cô hoàn toàn không nói chuyện này cho Tô Đông Thần, chỉ cần anh biết thì ông nội cũng biết.

Mặc dù người bị thương không phải là cô, nhưng theo tính tình bướng bỉnh của ông Tô thì nhất định sẽ nhanh chóng chạy đến bệnh viện, Tô Duyệt không muốn khiến ông phải lo lắng, cho nên sau khi thương lượng với Ninh Duệ Thần liền quyết định giấu Tô Đông Thần.

Nhưng sự thật chứng minh, bọn họ đánh giá thấp cái miệng rộng của Thẩm Tuấn Ngạn rồi.

Khi Thẩm Tuấn Ngạn và Tô Đông Thần nói chuyện trong điện thoại, Thẩm Tuấn Ngạn thuận miệng nói, cậu thấy chuyện A Ninh bị thương là thế nào? Cái gì cậu không biết sao? Em gái cậu không nói cho cậu biết Ninh Duệ Thần bị chó ngao Tây Tạng cào bị thương sao? Nhưng cậu ấy là em rể của cậu mà!

Thẩm Tuấn Ngạn cứ quạt gió thổi lửa như vậy khiến Tô Đông Thần xụ mặt tới hỏi tội.

“Em gái, sao em có thể giấu anh không cho anh biết chuyện này hả, thật là khiến anh trai đau lòng mà!”

Không để ý đến mặt than của Tô Đông Thần, Tô Duyệt hỏi thẳng, “Ông nội biết không?”

Tô Đông Thần hừ lạnh một tiếng, “Em nghĩ anh là người miệng rộng như thế sao?”

“Đây là vì cậu chưa kịp nói cho ông nội thôi!” Không đợi Tô Duyệt trả lời, Thẩm Tuấn Ngạn liền ở bên cạnh nói chêm vào, Tô Đông Thần trừng mắt nhìn anh ta một cái, Thẩm Tuấn Ngạn nhún nhún vai, thức thời lảng sang chuyện khác, “A Ninh, mau dậy đi, Trần Văn sắp tan làm rồi, chúng ta đến cửa hàng áo cưới xem thử thôi!”

“Không được, vết thương trên lưng anh ấy còn chưa khỏi hẳn, bác sĩ nói anh ấy chưa thể đi lại lung tung đâu.” Không đợi Ninh Duệ Thần trả lời, Tô Duyệt vội vàng nói.

Thẩm Tuấn Ngạn vừa nghe vậy, liền đẩy vai Ninh Duệ Thần nói, “Ồ, không ngờ Tiểu Duyệt lại lo lắng cho cậu vậy đấy, thật đúng là khiến tớ hâm mộ mà!”

Đối với sự nhạo báng của Thẩm Tuấn Ngạn, Ninh Duệ Thần chau mày, Lơ đễnh nhìn Tô Duyệt hơi quần bách, đôi mắt thâm thúy hiện lên ý cười, “Không sao đâu, anh cũng khỏe rồi!”

“Tiểu Duyệt, em yên tâm đi, thằng nhóc này lợi hại lắm, vết thương nhỏ này chưa hại chết được nó đâu.”

“Đúng vậy, em phải tin tưởng vào sức chịu đòn của ông xã em chứ.”

Hai người kẻ tung người hứng, Tô Duyệt cũng không tiện nói thêm gì nữa, nhưng mỗi bước đi của Ninh Duệ Thần đều khiến cô lo lắng, đối với sự giễu cợt của hai người kia dứt khoát coi như không thấy, hôm nay cô nhất định không cho phép anh xảy ra chuyện gì nữa.

Sau khi thu dọn xong bước ra khỏi phòng bệnh, đã thấy Trần Văn chờ bọn họ ở trước cửa phòng, thấy bọn họ đến cũng chỉ gật đầu tỏ ý chào hỏi rồi đi thẳng về phía trước.

“Cô ấy là vậy đấy, đừng để ý nhé, lát gặp ở cửa hàng áo cưới nhá! Nói xong Thẩm Ngạn Tuấn liền chạy lên đuổi theo Trần Văn, bộ dạng cợt nhả, tựa như tiểu nhân tự đắc.

“Coi như Lâm Tuyết Mai nhất được một bảo bối, mặc dù hôm nay Trần Vân là bác sĩ phụ khoa, nhưng mảnh khoe buôn bán tuyệt đối không thua kém gì những tinh anh trên thương trường, cô ấy đã từng được công ty Vân Phong mời về làm CEO nhưng cô ấy lại từ chối, sau đó thì biến mất trên thương trường, không ai ngờ cô ấy lại đi làm bác sĩ, bây giờ Thẩm Tuấn Ngạn có được cô ấy, chắc hẳn bà ấy cũng không cần lo lắng nữa rồi!” Tô Đông Thần sâu kín nói, trong giọng còn có ý muốn xem kịch vui.

Dù sao Trần Vân cũng không muốn trở về thương trường, nếu Lâm Tuyết Mai cố chấp, nói không chừng lại có một cuộc đại chiến mẹ chồng nàng dâu rồi, không biết đến lúc đó Thẩm Tuấn Ngạn sẽ giúp đỡ ai đây?

=====

Ba người bọn Tô Duyệt vừa bước vào cửa hàng áo cưới liền nghe thấy tiếng cãi nhau của hai người.

Sắc mặt Trần Vân âm trầm đứng tại chỗ nói, “Anh nghĩ là tôi muốn gả cho anh sao?”

“Nếu không muốn gả cho anh thì người nào đem đó hết bấm lại hôn anh hả?” Thẩm Tuấn Ngạn cọt nhả nói, Trần Vân hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi dứt khoát không thèm để ý đến người đàn ông mặt dày này nữa.

“Được rồi được rồi, đừng làm hỏng không khí nữa, nếu bây giờ đã đến đây thì nhanh đi thử quần áo đi, chẳng lẽ cậu mong tý nữa cánh nhà báo lại tụ tập đầy ở đây sao?” Tô Đông Thần đứng ra hòa giải, hai người hừ lạnh một tiếng, mỗi người cầm một bộ lễ phục của mình đi về phòng thay đồ.

“Vợ, em thử bộ áo cưới này đi.” Ngón tay thon dài chỉ bộ áo cưới vai trần chiết eo trước mặt, nửa thân trên là áo cưới màu trắng có điểm thêm hoa hồng nở rộ, tà áo dày như hoa sắp nở, lộ ra một cảm giác gì đó khiến cho người ta không nói ra được.

Tô Duyệt lắc đầu nhỏ giọng nói, “Thôi.”

“Anh vẫn luôn muốn cử hành hôn lễ, thử một lần đi.”

Tô Đông Thần cũng nói, “Đúng vậy đấy em gái à, em đi thử đi.”

Không cưỡng lại được hai người này, Tô Duyệt đành gạt đầu, nhận lấy váy cưới từ nhân viên phục vụ rồi đi vào phòng thử đồ.

Thiết kế của váy cưới so với tây trang phức tạp hơn một chút, nên khi Thẩm Tuấn Ngạn thay đồ đi ra thì Trần Vân vẫn chưa mặc xong.

Không thể không nói, Thẩm Tuấn Ngạn mặc gì cũng đẹp, mặc cái gì cũng dễ nhìn, thỉnh thoảng khi tham gia hoạt động của các công ty, các nhà tài trợ không nghĩ gì nhiều, chỉ hận không thể để cho Thẩm Tuấn Ngạn mặc tất cả các thiết kế của bọn họ, nếu như vậy thì cho dù có hàng trăm mẫu được trưng ra thì cũng sẽ được tiêu thụ sạch sẽ không sót lại một cái.

Vậy mà hôm nay, bộ âu phục màu đen, cà vạt màu xám tro càng tôn thêm dáng người của Thẩm Tuấn Ngạn.

Tô Đông Thần huýt sáo một hơi, “Không ngờ Thẩm công tử lại muốn kết hôn cơ đấy!”

“Khi cậu Ninh kết hôn thì thế giới này đã trở nên khó hiểu rồi.” Thẩm Tuấn Ngạn lạnh lạnh nói, chợt nghĩ đến điều gì, liền nói với hai người, “Hai người các cậu ngàn vạn lần không được lỡ miệng trước mặt thái hậu nhà tôi đâu đấy, nhất là chuyện Trần Vân từng có rất nhiều mảnh khoe trên thương trường.”

Tô Đông Thần nhíu mày, “Sao vậy? Chẳng lẽ cậu muốn làm người anh tốt, trao toàn bộ tài sản cho Thẩm Gia Dũng sao?”

“Nếu thái hậu biết Trần Vân như vậy thì nhất định sẽ bắt cô ấy đến công ty giúp đỡ, nhưng tôi hiểu rất rõ vì sao cô ấy rút lui khỏi thương trường, cô ấy đã chán ghét cuộc sống lừa lọc nghiệt ngã ấy lắm rồi, tôi không hy vọng cô ấy phải làm những chuyện cô ấy không thích.” Thẩm Tuấn Ngạn nghiêm túc nói, trên mặt không hề còn vẻ cợt nhả bình thường.

Ninh Duệ Thần nhàn nhạt liếc mắt nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, ai nói hai người bọn họ là vội vàng kết hôn chứ? Nếu Thẩm Tuấn Ngạn không có chút cảm giác nào với Trần Vân thì sao còn suy nghĩ cho cảm giác của cô ấy như thế?

Mặc dù lúc nào Thẩm Tuấn Ngạn cũng cười cười nói nói với mọi người, nhưng trong lòng so với người khác cũng lạnh lùng không kém, mà khi đối diện với Trần Vân, hành động cử chỉ của cậu ấy cũng khác hoàn toàn so với bình thường.

Còn Tô Đông Thần từ trước tới nay chỉ cẩn thận tỉ mỉ với em gái bảo bối, đối với người khác chỉ có bưng bình còn tưởng rằng Thẩm Tuấn Ngạn không có cảm giác với Trần Vân, vở vai Thẩm Tuấn Ngạn sâu xa nói, “Thật ra kết hôn với Trần Vân cũng không tồi, thời gian cậu và cô ấy quen nhau cũng không phải là ngắn, tính cách của nhau hai người cũng biết rõ nên chuyện sống chung cũng không phải quá khó khăn, huống chi cậu cũng chẳng còn trẻ gì nữa, cho dù bây giờ không kết hôn thì sau này cũng phải kết hôn, nhưng nếu khi đó Trần Vân kết hôn, còn cậu vẫn chưa tìm được người thích hợp thì lúc đấy còn thắm hơn nhiều, tìm người khác thì không bằng tìm Trần Vân đi.”

Thẩm Tuấn Ngạn hí mắt nhìn Tô Đông Thần nói, “Vậy sao không thấy cậu với Phó Đình quen nhau?”

“Đừng có lảng sang chuyện khác, bây giờ tôi đang làm công tác tư tưởng cho cậu đấy!”

“Thật ra nếu đối tượng kết hôn là Trần Vân thì cũng không tồi.” Thẩm Tuấn Ngạn vừa nhìn gương chính lại lễ phục vừa lẩm bẩm nói.

Lúc này cửa phòng thử quần áo cũng mở ra. Trần Vân mặc áo cưới chậm rãi bước tới chỗ Thẩm Tuấn Ngạn, mặc dù trên mặt cô không chút ý cười nào, nhưng ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt kia lại ẩn chứa mấy phần xấu hổ của một cô gái nhỏ.

Hô hấp của Thẩm Tuấn Ngạn đột nhiên dừng lại, ánh mắt cũng không thể nào rời khỏi cô.

Thiết kế áo cưới theo phong cách trong trắng thuần khiết nhưng khi mặc trên người Trần Vân lại toát lên một vẻ đẹp không thể nói nên lời được.

Mặc dù có hình dáng của một mỹ nhân, nhưng trời sinh Trần Vân có khí chất nghiêm túc nên khiến người ta có cảm giác lạnh lùng, không có cách nào đến gần, nếu không phải nghề nghiệp là bác sỹ khoa phụ sản phải hòa ái một chút thì đoán chừng cô có thể nghiêm mặt cả ngày, đúng là điển hình của một người đẹp lạnh lùng.

Những năm này, trừ khi cùng Thẩm Tuấn Ngạn nói nhiều một chút thì bình thường đều không nói câu nào, vĩnh viễn đều là bộ dạng nghiêm túc, giống như người khác thiếu cô mấy trăm vạn. Vậy mà không biết Thẩm Tuấn Ngạn trúng tà gì mà suốt ngày chạy theo cô, còn mặt dày mày dạn bám mãi không tha nữa.

Có lúc, tình yêu giữa hai người chính là như vậy, không cần quá nhiều lời nói, thậm chí cũng không cần biết vì sao mình lại thích đối phương nhưng lại luôn nhớ nhung mùi vị trên người cô ấy, thích ở bên cạnh cô ấy, dù là cả ngày không nói câu nào nhưng cũng không cảm thấy nhàm chán.

Chương 57.2

Anh nhớ khi còn bé, lúc vừa mới gặp Trần Vân, khi ấy cô vẫn còn ở cô nhi viện, lúc ấy nhỏ như vậy nhưng trên mặt cô còn tỉnh mịch hơn cả những người trưởng thành, khi đó anh đột nhiên sinh ra lòng hiếu kỳ với cô gái nhỏ này, ngày ngày gặt mọi người để đến cô nhi viện, trốn ở góc phòng len lén nhìn cô.

Cũng từ khi đó anh mới biết mỗi ngày cô đều nhận lời khiêu chiến từ bốn năm đứa bé khác liên hợp lại với nhau, nữ tu sĩ phát đường cũng bị những đứa trẻ khác cướp đi, sách của cô cũng bị người khác vẽ bậy, cô không hề có bạn.

Vì thế khi nhìn thấy hoàn cảnh ấy, một người được người khác nâng niu giữ gìn trong lòng bàn tay như anh bắt đầu đau lòng, đau lòng cho cô gái quật cường lắm lì là cô.

Anh bắt đầu len lén chạy vào viện phúc lợi, lấy kẹo bánh của mình nhét vào cặp sách của cô, mỗi lần người khác cho anh bánh kẹo anh không hề từ chối nữa, bởi trong đầu anh lúc nào cũng hiện lên hình ảnh bóng dáng gầy yếu kiên cường ấy, anh muốn giữ lại cho cô nhiều món ăn ngon, không để cô bị đói nữa.

Nhưng cô rất thông minh, có một lần lặp lại chiêu cũ thì bị cô bắt được, đôi mắt chói sáng không có cách nào che đi được lửa giận, cô lấy tất cả bánh kẹo và đồ ăn trả cho anh, lạnh lùng nói, “Tôi không cần bất kì ai thương hại!” Sau đó quật cường quay đi.

Sau đó cô đã được người khác nhận nuôi rồi.

Khi đó, anh mới biết được tên cô từ trong miệng người khác, cô ấy là Tương Vân.

Sau đó cô được nhà họ Trần nhận nuôi, cho nên đổi tên thành Trần Vân.

Sau đó anh vẫn ở lại nơi đó.

Có lẽ chính Thẩm Tuấn Ngạn cũng không biết rằng, tình cảm của mình với Trần Vân lúc đó là thế nào, nhưng anh thích ngày ngày chạy đến chỗ cô, cho dù ngày ngày đều nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của cô cùng với những lời nói ác độc.

Nhưng những chuyện trải qua ngày bé anh không kể cho bất kì ai, kể cả Trần Vân, chẳng biết vì sao nhưng anh không muốn chia sẻ điều ấy cho bất kì ai cả, anh muốn giấu kín chuyện đó ở sâu trong lòng, lén thưởng thức những niềm vui sướng ấy.

Thẩm Tuấn Ngạn vẫn nhìn Trần Vân, cho dù là lạnh lùng nhưng trên mặt Trần Vân vẫn xuất hiện những vệt đỏ hiếm thấy, vì muốn che giấu sự ngượng ngùng của mình, Trần Vân trốn mắt nhìn Thẩm Tuấn Ngạn một cái, “Sao cứ nhìn tôi mãi vậy, nếu nhìn tiếp có tin tôi sẽ móc mắt anh ra không?”

Ánh mắt dừng lại trên người Trần Vân rồi cuộc cũng giật giật, Thẩm Tuấn Ngạn cười hì hì nói, “VẬY em móc đi, chỉ cần em suy nghĩ kĩ, nếu anh mà mù thì em phải làm đôi mắt của anh cả đời!”

“Hừ, nghĩ hay thật đấy!” Trần Vân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại không tự chủ nhìn lại mình trong gương, những năm nay cô rất ít khi soi gương, hơn nữa còn rất ít khi lẳng lặng nhìn mình như thế, cô gái trong gương có khuôn mặt trái xoan thon dài, sống mũi thẳng tắp, đôi mắt trong suốt lạnh lạnh, cô mặc một bộ áo cưới màu trắng như đóa hoa sen khiến người ta có cảm giác chỉ có thể thưởng thức từ xa.

Thẩm Tuấn Ngạn... Anh ấy sẽ thích mình thật sao, sao cô vẫn cảm thấy có cảm giác khó tiếp cận.

Phát hiện trong đầu đột nhiên xuất hiện một nghi vấn như vậy khiến Trần Vân giật mình, Thẩm Tuấn Ngạn thần kinh đó có cảm giác gì thì có liên quan gì đến cô, cả đời này hai người không liên quan đến nhau mới là tốt nhất.

Đúng lúc này, cửa phòng thay đồ khác cũng mở ra, Tô Duyệt lộ đầu ra, nhỏ giọng nói, “Anh Ninh, anh giúp em gọi nhân viên phục vụ đến đây được không?”

Ninh Duệ Thần ngồi ở ghế salon nhú mào, thân hình cao ráo chậm rãi đứng lên, xải bước đến bên cạnh phòng thử quần áo nhìn đáng vẻ lúng túng của cô hỏi, “Sao vậy?”

“Em không với được tới cúc áo ở đằng sau.” Tô Duyệt nhỏ giọng nói ra, một tay giữ cánh cửa phòng thay đồ, một tay khác giữ chặt áo cưới chỗ ngực, mắt không dám nhìn lên Ninh Duệ Thần.

Đôi mắt thâm thúy thoáng qua ý cười, anh hơi nhướn mày lên nói, “Nhân viên phục vụ không có ở đây, để anh giúp em!”

”Hay là... thôi đi...” Tô Duyệt còn chưa nói xong, Ninh Duệ Thần liền mạnh mẽ mở cửa ra nhanh chóng chen chân vào, rồi lập tức khóa cửa lại.

Tô Duyệt kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, môi mỏng khẽ nhếch lên, “Chút chuyện nhỏ này chỉ cần anh là đủ rồi.”

“... Ồ.” Tô Duyệt khéo léo xoay người sang chỗ khác, áo cưới này thiết kế rất an toàn, trừ khóa kéo ở trên lưng ra còn có ba cúc áo nhỏ.

Tay anh nhẹ cầm mái tóc đen lên, một tay đặt trên vai, ngón tay thon dài cầm cúc, ánh mắt như có như không nhìn qua phần lưng sáng bóng, đầu ngón tay không biết vô tình hay cố ý mà sượt qua phần da thịt sáng bóng ấy.

“Anh Ninh, xong chưa?” Qua thời gian dài, cuối cùng Tô Duyệt không nhận được hỏi, Ninh Duệ Thần nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, lúc này mới cài nốt cúc áo cuối cùng rồi hai người đi ra bên ngoài.

Áo kiểu cúp ngực nên càng tôn thêm bộ ngực đầy đặn của Tô Duyệt, phần eo bó sát khoe ra vòng eo nhỏ nhắn của cô, mặc dù không phải quá lồi lõm nhưng lại lộ ra mùi vị của một người phụ nữ trưởng thành.

Cô, rất đẹp.

Ninh Duệ Thần đi đến bên người Tô Duyệt, nói nhỏ bên tai cô, “Vợ, không bằng chúng ta tổ chức tiệc cưới với Thẩm Tuấn Ngạn đi.”

Mặt của Tô Duyệt đột nhiên đỏ ửng, “Sớm qua, còn chưa đến lúc đâu.”

“Sao lại sớm chứ, hai người kia còn chưa lấy giấy kết hôn đâu, còn chúng ta thì nhận được từ lâu rồi, huống chi đây chỉ là hình thức bổ sung mà thôi.” Ninh Duệ Thần trêu Tô Duyệt.

Thật ra trong lòng Ninh Duệ Thần sớm đã có quyết định với chuyện này.

Anh phải cho cô hôn lễ long trọng nhất.

Mà bây giờ, chưa phải là lúc thích hợp.

“Không ổn, đám chó săn lại đến rồi!” Tô Đông Thần đột nhiên hô, trong nháy mắt liền thu hút sự chú ý của mọi người.

“Nhanh, ai về nhà nấy, mang vợ mình theo, để tôi ở đây cản đằng sau!” Tô Đông Thần hết sức nghĩa khí quát, dù sao đối với hai vị nổi tiếng chạm tay có thể bỏng này mà nói, giới truyền thông đối với anh vẫn không có mấy hứng thú.

Trong nháy mắt, Ninh Duệ Thần và Thẩm Tuấn Ngạn liền ôm cô gái của mình nhảy vào trong xe, Tô Đông Thần nhanh chóng ném áo khoác của mình cho người quản lý muốn đuổi theo, “Tiền áo cưới ở trong này, chỉ cần có thể ngăn lại những ký giả kia, tôi sẽ bao hết áo cưới trong tiệm của anh.”

===

Vừa về đến nhà, vì đang mặc áo cưới nên Ninh Duệ Thần ôm Tô Duyệt vào thẳng trong phòng ngủ, rồi mới buông cô ra.

Giờ phút này, cô như một đóa hoa mới chớm nở, ngượng ngùng đứng trước mặt anh, trên mặt cô thể hiện rõ mình đang hốt hoảng và luống cuống như thế nào.

Bộ lễ phục màu trắng mặc trên người cô thật đẹp, Ninh Duệ Thần ngồi đó, hai chân bắt chéo, vẻ mặt vui thích tận tình thưởng thức vẻ mặt thay đổi của Tô Duyệt.

Ánh mắt trần trụi kia của anh làm cho Tô Duyệt có cảm giác mình đang bị người đàn ông này cưỡng gian bằng ánh mắt, đứng ở đây thêm một giây cũng khiến cô cảm thấy cực kỳ không tự nhiên.

“Em đi tắm.” Trong khoảng thời gian ngắn, Tô Duyệt tìm bừa một cớ chỉ vì muốn thoát khỏi tình cảnh lúng túng này.

“Em chắc là mình có thể tự cởi ra chứ?” Ninh Duệ Thần sâu sa nói, khóe miệng không giấu được nụ cười.

Tô Duyệt cúi đầu, ảo não nhìn bộ lễ phục, không phải thiết kế xấu, nhưng quá trình cởi ra thật sự là rất phiền phức.

“Có cần anh giúp em không?” Giọng nói lười biếng lại vang lên lần nữa, nhưng, người đàn ông nào đó vẫn ngồi im, không có ý tứ nào là muốn giúp một tay cả.

Anh đang đợi cô mở miệng, đợi cô chủ động nhờ anh giúp.

“Ông... Ông xã...”

“Ừ, vợ ngoan.” Ninh Duệ Thần hài lòng lên tiếng, nhưng vẫn bất động ngồi lì ở đó.

Trong lòng Tô Duyệt chỉ hận không thể lột da bề xương của Ninh Duệ Thần, nhưng hôm nay có việc cần nhờ người ta, tất nhiên cô phải chịu thua rồi.

Dừng lại một chút cuối cùng Tô Duyệt mở miệng nói, “Ông xã, anh giúp em cởi khóa được không?”

“Ừ, Ninh Duệ Thần bước lên, ngón tay thon dài đưa vào trong cổ áo, lòng ngón tay mềm mại vẽ vài vòng tròn trên da thịt cô, cảm giác kỳ lạ nhất thời tràn vào tim cô, thân thể Tô Duyệt đột nhiên cứng đờ.

Còn Ninh Duệ Thần tựa như không có chút phản ứng nào, từ từ thu ngón tay lại, thông thả cởi cúc, kéo khóa kéo xuống, phần lưng sáng bóng thoáng chốc đã phơi bày ra bên ngoài, như một bức tranh đẹp để hiện ra trước mắt anh.

Vừa tới thắt lưng, Tô Duyệt đưa tay ngăn anh tiếp tục kéo xuống dưới, “Em có thể tự kéo.”

“Ừ,” Mày rậm chau lại. Ninh Duệ Thần cũng không cưỡng cầu, buông tay. Tô Duyệt lập tức tay giữ đằng sau lễ phục, một tay nhấc tà váy lễ phục lên, vội vã chạy vào nhà vệ sinh.

Đôi mắt thâm thúy quan sát phòng ngủ, trong thấp thoáng hiện lên ý cười không rõ, ngay sau đó, rất nhanh mở tủ quần áo ra, cầm vật nào đó ném ra ngoài cửa sổ, không biết người nào xui xẻo bị ném trúng đầu, bên ngoài vang lên một tiếng “Shit!”

Mà người khỏi xương vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, đóng kỹ cửa sổ, kéo rèm, mở sách ra, bày ra bộ dạng lạnh nhạt ngồi cạnh giường chờ người phụ nữ bên trong lên tiếng.

Quả nhiên không bao lâu sau, trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng kêu ảo não của Tô Duyệt, cùng tiếng bước chân đi đi lại lại, cuối cùng cô cũng hé cửa, nhỏ giọng nói, “Anh Ninh, anh có thể giúp em lấy áo ngủ lại đây được không?”

“Ở đâu?” Ninh Duệ Thần biết mà còn hỏi.

“Treo ở trong tủ quần áo, thứ ba từ bên phải đếm vào.”

“Không có, Tiểu Duyệt, có phải em nhớ nhầm rồi không?” Ninh Duệ Thần làm bộ mở tủ quần áo rồi nói vọng vào, mới vừa nói xong, dưới tầng liền vang lên tiếng chuông cửa, thấy không có người trả lời liền biến thành trực tiếp dùng tay gõ cửa.

“Hình như có người đến hay sao í!” Tô Duyệt tò mò nói, cho dù Ninh Duệ Thần muốn ngoảnh mặt làm ngơ cũng không thể rồi.

Thấy chuyện tốt bị người khác quấy nhiễu, Ninh Duệ Thần khó chịu mang theo vài phần tức giận đi ra ngoài, “Anh đi xem một chút!”

“Vâng!” Tô Duyệt gạt đầu liên tục, bày tỏ mình rất đồng ý nếu Ninh Duệ Thần rời đi lúc này.

“Quần áo này có phải của con anh không? Anh à, anh nên giáo dục con mình cho tốt, mặc dù quần áo này nhìn rất ngây thơ, không thích cũng là chuyện bình thường, nhưng sao có thể ném loạn quần áo như vậy chứ? Nếu rơi vào người đi đường thì làm sao....” Vừa mở cửa ra, liền có một người đàn ông mặc lôi thôi cầm một bộ áo ngủ hoạt hình thoạt nhìn hết sức bảo thủ, giận đến mức không kìm được giọng nói.

“Nhà tôi chỉ có một người phụ nữ, hơn nữa người người phụ nữ ấy còn chính là vợ tôi, anh cảm thấy một người phụ nữ sẽ mặc một bộ đồ như vậy trước mặt chồng mình sao?” Ninh Duệ Thần chen ngang lời nói của người đàn ông kia, rất không vui nói.

Người nọ sững sờ lắm bầm nói, “Nhưng vừa rồi theo phân tích từ hướng quần áo này bay ra ngoài, tôi chắc chắn nó bay ra từ nhà anh.”

“Anh khẳng định rằng tốc độ gió không thể thay đổi sao? Anh khẳng định rằng phán đoán của mình là chuẩn xác sao? Hơn nữa bây giờ vợ tôi đang tắm.”

Người nọ nghe vậy lập tức hiểu ra, vội vàng nói, “A, đã quấy rầy chuyện tốt của hai người rồi...”

“Còn có việc gì không?” Ninh Duệ Thần cau mày, có vẻ sốt ruột khó nén, thậm chí anh còn có thể nghe thấy tiếng xột xoạt của bước chân cùng với tiếng lật qua lật lại của quần áo.

“Không có không có.” Người nọ vội vàng khoát tay, cầm món đồ họa tiết phim hoạt hình vội vã rời đi.

Khi Ninh Duệ Thần đến cửa phòng lần nữa thì anh nghe thấy tiếng bước chân hoảng hốt, khóe miệng lạnh bạc hiện lên ý cười, ngón tay thon dài mở cửa phòng ra thì cũng là lúc cửa phòng vệ sinh đóng lại.

“Anh Ninh, anh nhìn thấy áo quần của em chưa?” Tô Duyệt nghi ngờ hỏi, rõ ràng là treo trong tủ quần áo mà sao lại không tìm thấy chứ?

“Không có.” Ninh Duệ Thần mặt không đổi sắc nói.

Vậy...Anh Ninh, anh có thể cho em mượn áo sơ mi của anh được không?”

Đôi mắt Ninh Duệ Thần thoáng chốc trở nên u ám, chẳng lẽ cổ ấy không biết khi phụ nữ mặc quần áo của đàn ông chính là sự hấp dẫn nhất sao?

“Em chắc chứ?” Giọng nói của anh trở nên khàn khàn.

“Ừ.” Tô Duyệt gật đầu, cũng không đoán được suy nghĩ lúc này của Ninh Duệ Thần, mặc áo sơ mi của anh là bởi quần áo của cô không nhiều, mấy ngày nay vì chăm sóc Ninh Duệ Thần mà mang hết quần áo vào trong bệnh viện rồi, trong nhà chẳng còn bộ nào để thay nữa.

Ninh Duệ Thần mở tủ treo quần áo, lấy áo sơ mi tối ra, một hồi lâu, lại ném quần áo vào trong tủ, không được, màu đen quá bảo thủ, cũng tương đối người lớn.

Màu xanh dương... Ừm... Không được, không tương xứng với màu da của anh cũng ảnh hưởng đến cảm giác của anh.

Màu trắng hình như còn miễn cưỡng có thể.

Sau khi chọn màu xong, Ninh Duệ Thần lại tiếp tục chọn đến kiểu dáng, Tô Duyệt không nhịn được gọi, “Anh Ninh, anh vẫn ở đây chứ?”

“Ừ.” Ninh Duệ Thần vừa lên tiếng vừa đi đến nhà vệ sinh, trong tay còn là hai chiếc áo sơ mi so tới so lui không ngừng.

Tô Duyệt nhận lấy áo sơ mi anh đưa đến, bỗng nhiên Ninh Duệ Thần lấy lại, đưa một cái áo khác qua khe cửa cho cô, “Cái này ngắn quá, hay là cái này đi.”

Nhìn cái áo này còn ngắn hơn cái kia cả một đoạn, cuối cùng Tô Duyệt quyết định giữ im lặng.

Còn Ninh Duệ Thần nhanh chóng trở lại trên giường để mình nhìn có vẻ bình tĩnh hơn một chút.

Cửa phòng tắm từ từ mở ra, ánh mắt của người đàn ông “lơ đãng” nhìn thoáng qua, tầm mắt liền chính xác nhìn đến người Tô Duyệt.

Áo sơ mi trắng vừa vặn dài đến bắp chân, cổ áo hơi rộng mở càng khiến người ta có ham muốn nhìn sâu hơn vào bên trong, mái tóc ướt sũng rủ xuống hai bên, bộ ngực no đủ và vòng eo mảnh khảnh càng khiến người ta có cảm giác hấp dẫn.

Ninh Duệ Thần nằm trên giường, tay cầm sách nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào cô gái đang bán khoắn đứng đó, cổ họng chuyển động, nhưng vẫn không lên tiếng, ra vẻ bình tĩnh.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của người nào đó, bàn tay nhỏ nhắn của Tô Duyệt không ngừng nắm lấy quần áo, cố gắng che giấu nhiều hơn, nhưng cô không biết rằng động tác này trong mắt người đã dần mất đi lý trí càng thêm quyến rũ, làm gia tăng tốc độ sinh trưởng tình trùng của người đàn ông đó.

Hai mắt nhìn thoáng qua, Tô Duyệt liếc nhìn Ninh Duệ Thần, tốt bụng nhắc nhở anh, “Anh Ninh, sách của anh... hình như cầm ngược rồi.”

Vừa mới nói xong, sách đột nhiên đóng lại, bị ném thẳng sang một bên, thân thể cao ráo tiến lại gần, đôi mắt thâm thúy u ám nhìn Tô Duyệt, khàn giọng hỏi, “Tô Duyệt có phải em nên thực hiện nghĩa vụ của một người vợ không?”

“Anh Ninh...” Tô Duyệt lo lắng nắm vạt áo sơ mi, đầu óc cô lúc này hoàn toàn trống rỗng.

“Khi Thượng đế tạo ra phụ nữ đã cho họ hai ưu điểm và một lỗ hổng, khi tạo ra đàn ông, lại chỉ cho họ một điểm mạnh, cho nên khi hai người hòa thành một thể thì chúng ta mới trở nên hoàn mỹ, hiểu không?”

“Không hiểu.” Tô Duyệt đột nhiên lắc đầu nói.

“Nếu em đã không hiểu, vậy anh cũng chẳng có cách nào khác hơn ngoài dùng hành động để giải thích.” Bàn tay nhẹ vuốt lên da thịt như tơ lụa của cô gái, áo sơ mi mỏng dính không cách nào che được cảnh xuân bên trong, đôi mắt đen u ám, trong mắt anh như có thủy triều, nhất thời mất đi cả lý trí.

“Anh Ninh!” Tô Duyệt nhỏ giọng nói, vốn là muốn để anh dừng hành động tiếp theo lại, nhưng giọng nói kia lại càng khiến anh muốn phạm tội.

“Hừ!” Ninh Duệ Thần vươn ngón tay trở ra chạm vào môi cô, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào cô gái đang bồn chồn lo lắng, giọng nói trầm thấp mê hoặc lòng người,”Tô Duyệt, đừng từ chối!”

Dứt lời, bàn tay của anh chậm rãi đi xuống, đột nhiên hướng đến hai chân cô, đôi mắt lạnh bạc lưu lại trên người cô vô số vết hôn, mà lúc này, lồng ngực Tô Duyệt như có hàng vạn con nai nhảy bùm bùm, nhưng cô không từ chối, bàn tay nhỏ bé từ từ vòng qua cổ anh, lo lắng chấp nhận tất cả.

Nhìn cô gái dưới thân, đôi môi lạnh bạc nhếch lên nụ cười, cô, rốt cuộc cũng không từ chối anh nữa.

Giờ phút này chính là cơ hội tốt nhất để đánh bại cô.

Ninh Duệ Thần vịn eo một cái, chuẩn bị dùng sức để phá đi phòng tuyến cuối cùng.

Vậy mà, đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc...

Vết thương trên lưng lại nứt ra.

58. Chương 58: Chủ Động Hiến Thân

Đau đớn ở sau lưng truyền tới, vẫn luôn nhắc nhở Ninh Duệ Thần lúc này đang xảy ra chuyện gì, anh chỉ hơi động một tí thôi là có thể cảm nhận được vết thương đang xé toạc ra. Nhưng mỹ nhân đang ở trước mắt, chỉ cần hơi cố gắng là có thể ăn được, điều này khiến cho Ninh Duệ Thần sao cam lòng buông tha?

Tục ngữ nói đúng, trong phương diện chuyện phòng the, thận nhất định phải tăng lực, nhưng sự thật chứng minh, tăng lực vùng eo cũng rất quan trọng!

Ninh Duệ Thần cố gắng uốn ra lần nữa, nhưng vẫn còn kém một chút, mà vết thương trên lưng lại rách ra thêm.

Lúc này trong đôi mắt thâm sâu không chỉ có u ám, mà còn hiện lên một chút thống khổ, Ninh Duệ Thần vẫn cứ mím chặt môi, kiên quyết không lên tiếng.

Còn Tô Duyệt lúc này cũng phát hiện ra chút khác thường.

Người đàn ông đang đè ở trên người cô, sắc mặt của anh tái nhợt hơn ban nãy rất nhiều, trên trán cũng ra nhiều mồ hôi, thân thể lại vô cùng căng cứng, nhìn có vẻ hết sức yếu ớt, nhưng vẻ yếu ớt này không giống như đang làm chuyện này mà có.

Ngược lại là....

Tất cả ngưng ngừng lập tức mất hết, Tô Duyệt nhanh chóng đẩy hai cánh tay của Ninh Duệ Thần ra, từ dưới người của Ninh Duệ Thần lăn ra ngoài, kéo áo của người đàn ông lên, liền nhìn thấy vết thương bị chỉ khâu lại như một con rết đã nứt ra, dường như sợi chỉ có thể đứt hết bất cứ lúc nào.

Tô Duyệt nhất thời nhú chặt mày lại, trong giọng nói xen lẫn một chút đau thương cùng tức giận, “Anh điên rồi!”

“Đúng, anh điên rồi.” Người đàn ông nằm trên giường yếu ớt cười một tiếng, nửa đùa nửa thật nói: “Vợ à, anh đói bụng lâu rồi.”

Không để ý tới sự trêu chọc của Ninh Duệ Thần, Tô Duyệt nhanh chóng xuống giường, nhanh tay lẹ chân cầm hộp thuốc tới, may mắn vết thương rách ra không nhiều lắm, hẳn là không bị nhiễm trùng.

“Thật ra, vẫn còn có một biện pháp vừa khiến vết thương không nứt ra, lại có thể thỏa mãn nhu cầu của nó.” Ninh Duệ Thần chỉ chỉ nơi nào đó ở phía dưới nói.

Tô Duyệt dứt khoát không để ý tới anh, coi như cô phát hiện, người đàn ông này, muốn sắc, cần bản chính là thiên hạ vô địch thủ, cái gì cũng không quan tâm không để ý.

Thấy Tô Duyệt không nói lời nào, Ninh Duệ Thần cũng không giận, tự nhủ, “Tiểu Duyệt à, em ở trên anh, thế nào?”

“Chẳng ra sao cả!” Tô Duyệt hung tợn phản bác.

Vốn tưởng rằng người đàn ông này sẽ tiếp tục trêu chọc đùa với mình, nhưng Ninh Duệ Thần chỉ xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía cô, khẽ thở dài, không cho cô tiếp tục xử lý vết thương của mình, lạnh nhạt nói, “Đừng làm nữa, anh không sao.”

Trái tim của Tô Duyệt lập tức sinh đau bởi vì sự cự tuyệt của người đàn ông này.

Cô không biết mình có yêu người đàn ông này không, nhưng anh nỗ lực vì cô, bao dung cô, che chở cho cô, tất cả đều rõ ràng sờ sờ ngay trước mắt.

Vết sẹo như con rết kia, tựa như dây leo quấn chặt lấy Tô Duyệt, không ngừng nhắc nhở cô, anh vì cô mà ngay cả mạng cũng không cần, còn cô lại không cho anh được điều gì.

Anh để lại cho cô một bóng lưng, cô đơn như thế, khiến cô tâm loạn như ma.

Cô không biết, trừ bản thân mình ra, cô còn có thể cho anh được cái gì.

Ấy náy, đau lòng nhất thời rồi rít xôn thẳng lên đầu, cô từ từ đến gần người đàn ông đang cuộn mình lại đưa lưng về phía cô, âm thanh trầm thấp chậm rãi vang lên bên tai Ninh Duệ Thần, “Nếu như... nếu như cái đó, vết sẹo này có nứt ra hay không?”

“Không biết.” Đàn ông rầu rĩ đáp, sau đó thân thể của anh vẫn không hề nhúc nhích, giống như không có chút hứng thú gì vậy với cô.

“Ồ.” Tô Duyệt gật đầu một cách máy móc, không nói thêm gì nữa.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, lúc này không có tiếng động nào, cô gái ngồi bên Ninh Duệ Thần, lẳng lặng nhìn người đàn ông bên cạnh, một hồi lâu, đôi bàn tay mềm mại không xương kia từ từ cởi cúc áo trên áo sơ mi ra, thân thể mỹ lệ trong nháy mắt lộ ra bên ngoài, trên da thịt nõn nà không có chút tí vết nào, hai vú khéo léo mà đầy đặn, vòng eo thon nhỏ, bắp đùi thon dài, đều đang tuyên bố người phụ nữ này tuyệt đối chính là báu vật trời sinh.

Còn người đàn ông bên cạnh vẫn đưa lưng về phía cô, giống như đối với tất cả những chuyện này vẫn không hề hay biết. Bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh, từ từ xoa xoa vùng eo của người đàn ông, Tô Duyệt nhẹ nhàng di chuyển thân thể của anh, để anh nằm ngửa lại, động tác ngây ngô, lộ ra có chút vụng về, lại dễ dàng gợi lên thú tính ở đáy lòng của người đàn ông.

Hai chân thon dài cầm giữ bên hông người đàn ông, thân thể mềm mại khẽ cúi xuống, tóc dài như thác nước trong nháy mắt rơi tán loạn trên làn da nâu rần rở của người đàn ông, trong ánh mắt trong suốt mang theo sự thẹn thùng chỉ mình cô có, bàn tay nhỏ bé làm càn khắp nơi trên người đàn ông, ánh mắt hơi né tránh, “Em..... em không biết nên làm như thế nào.”

Hai mắt thâm thúy nhìn từng cử động của cô gái, mặc cho cô từng chút từng chút tới gần mình, khoé môi gợi cảm nở ra một nụ cười quyến rũ như có như không, giọng nói mị hoặc trầm thấp vang lên bên tai cô gái đang thẹn thùng, “Không sao, anh sẽ dạy em.”

Trong chốc lát, bên trong phòng cảnh xuân kiều diễm, dưới sự hướng dẫn từ từ của người đàn ông, một màn sắc xuân tràn ngập trong phòng.

Sáng sớm hôm sau, một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn trốn kín ở trong chăn, tay nhỏ kéo góc chăn thè chết cũng làm một con rùa đen rút đầu, cửa phòng ngủ được mở ra, càng dùng chăn che kín mình chặt hơn.

“Vợ à, ăn sáng thôi.” Giọng nói mang theo ý cười đột nhiên vang lên trước giường, bàn tay kéo kéo chăn, nhưng lại bị cô vợ nhỏ trong chăn phản kháng giữ lại.

“Em không đói bụng, anh đi ra ngoài đi!” Tô Duyệt xấu hổ nói, nghĩ đến chuyện xảy ra đêm qua, đời này cô đều không muốn gặp người khác! Thật không biết ngày hôm qua cô uống lộn thuốc gì, trúng phải tà gì, thế nhưng.... thế nhưng lại làm ra chuyện như vậy!

Ông trời ơi, xin dùng một tia chớp đánh chết cô đi!

“Vợ à, ngày hôm qua em ‘ấy ấy’ với anh, chẳng lẽ không muốn phụ trách với anh sao?” người đàn ông khẽ cúi người, dường như có thể nhìn thấu, cách một lớp chăn nói bên tai Tô Duyệt.

Hơi thở ấm áp cứ như vậy mà xuyên qua chăn bông phun ở bên tai cô gái, trong chốc lát sắc mặt Tô Duyệt bỗng nhiên đỏ bừng, lết lết trốn đến một góc giường khác, quyết định cần phải cách thật xa người đàn ông nguy hiểm này!

Khoé môi nở ra một nụ cười tràn đầy vui vẻ, xem ra hôm qua anh dùng đúng chiêu rồi, lùi một bước ôm được mỹ nhân về!

Nếu anh không thể động, vậy để cô chủ động hiến thân là được rồi!

Mà giờ khắc này, cô gái núp ở trong chăn kia chỉ cho là hôm qua mình bị quỷ nhập vào người, nên mới khiến mình làm ra chuyện như vậy.

Không hề hay biết rằng, tất cả đều là do người đàn ông ở sau lưng từng bước dày công tính kế, lợi dụng sự áy náy của cô, lợi dụng sự đau lòng của cô, để cho cô chủ động mắc câu.

Anh muốn cô nhớ, lần đầu tiên của bọn họ, là cô muốn anh.

Đột nhiên, anh vươn tay ra ôm lấy chăn lẫn cô gái ở bên trong, sải bước đi ra cửa phòng, “Nếu em đã thích chăn như vậy, thế thì ôm chăn anh dứt em ăn sáng là được rồi.”

Nói xong, cũng không đợi Tô Duyệt mở miệng, Ninh Duệ Thần liền đẩy chăn ra, trong chốc lát lộ ra một cái đầu nho nhỏ, đôi mắt trong suốt lập tức đụng phải ánh mắt tràn ngập ý cười mang theo mập mờ, mặt của Tô Duyệt bỗng nhiên đỏ bừng, hốt hoảng tránh né tầm mắt của người đàn ông.

“Đây là canh gà anh nấu cho em, uống nhiều một chút.” Ninh Duệ Thần ôm tầm cương đặt ở trên đùi mình, một tay nắm eo cô, một tay cầm thìa dứt cô uống canh.

Nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm qua, Tô Duyệt lại tức giận, quả thực, lúc mới bắt đầu là cô chủ động, nhưng càng về sau, khi cô mệt đến mức không thể động đậy, thế nhưng người đàn ông này lại lau đi nước mắt của cô vì đau đớn mà chảy ra, quăng ra một câu, “Em nghỉ ngơi đi, tới lượt anh.” Ngay sau đó, tiếp tục đại chiến thêm mấy lần!

Không phải lưng của anh bị thương, vết thương cũng nứt ra sao? Tại sao có thể có nhiều sức lực như vậy chứ?

Nghĩ tới đây, Tô Duyệt lại cảm thấy cực kỳ tức giận, vô cùng có cốt khí xoay mặt đi, lạnh lùng nói, “Em không uống!”

Ninh Duệ Thần cũng không giận, đương nhiên biết vì sao cô vợ nhỏ này giận dữ anh, nhưng tối hôm qua thật sự không thể trách anh được à. Lúc đầu anh thật sự không có sức lực gì, nhưng không biết vì sao, sau khi cô gái này chủ động làm một hiệp với anh, tất cả cơ quan trên người hình như đều được điều động, tràn đầy sức lực, thậm chí vết thương ở sau lưng cũng không cảm thấy đau, đương nhiên anh cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, nắm chắc tất cả thời gian, ăn cô gái này đến sạch sành sanh!

“Sao lại không uống, tối hôm qua chúng ta tốn rất nhiều sức lực đấy.” Ninh Duệ Thần kiên nhẫn nói, đưa cái thìa đến bên miệng Tô Duyệt lần nữa, “Ăn một chút đi, cái này rất bổ đó.”

Bổ em gái anh!

Tô Duyệt đang muốn từ chối, thế nhưng mùi hương mê người lại phả vào mặt, bụng cũng không có tiền đồ mà kêu vang lên vào lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ bừng lên.

Người đàn ông cũng không giấu cợt cô, tiếp tục kiên nhẫn nói, “Em xem, bụng cũng biểu tình la đói rồi kìa, mau ăn một chút đi.”

Miệng nhỏ vênh lên hơi có chút thu lại, trong lòng đấu tranh một hồi lâu, cuối cùng bị bại bởi cái bụng.

“Là em không muốn lãng phí thức ăn nên mới ăn, chuyện ngày hôm qua tuyệt đối không thể tha thứ!” Tô Duyệt vừa uống từng ngụm canh gà vừa nói với Ninh Duệ Thần.

Ninh Duệ Thần vội vàng hòa theo Tô Duyệt nói: “Được, không thể tha thứ, không thể tha thứ.” Không tha thứ, lần sau vẫn ăn em như thường.

Nhìn cô gái uống canh gà, trong hai mắt thâm sâu tràn đầy ý cười, bày ra ván cờ lâu như vậy, cuối cùng cũng ăn cô vào bụng rồi.

Nhưng, tất cả những chuyện này đều dựa trên một lời nói dối.

Nếu có một ngày, cô biết anh chưa bao giờ là GAY, có phải cô sẽ....

“Tiểu Duyệt, anh hỏi em một vấn đề.” Ninh Duệ Thần đột nhiên mở miệng nói.

“Dạ?” Tô Duyệt hài lòng uống canh gà, thờ ơ đáp một tiếng.

“Nếu có người lừa gạt em.... em sẽ làm thế nào?”

“Tuyệt đối không tha thứ, ở trong lòng em, lừa gạt và phản bội đều đáng ghét như nhau.” Tô Duyệt vừa ăn thịt gà vừa nói, thế nhưng vẻ mặt, tỏ rõ cô không phải thuận miệng mà nói chút nào.

“Nhưng nếu người đó vạn bất đắc dĩ thì sao?”

“Vạn bất đắc dĩ cũng không có cách nào thay đổi được sự thật là lừa gạt, lừa gạt chính là lừa gạt, nó sẽ không vì một yếu tố nào đó mà giảm bớt sự thương tổn với người khác.” Tô Duyệt lại hớp một ngụm canh gà, đột nhiên ý thức được cái gì, như có điều suy nghĩ nhìn người đàn ông nói, “Anh hỏi cái này để làm gì?”

“Không có gì, chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.” Ninh Duệ Thần cười cười, Tô Duyệt hồ nghi nhìn người đàn ông này, nhưng không hỏi thêm gì nữa, lực chú ý lại tập trung vào chén canh gà bị mình chén sạch.

“Còn canh gà không?”

Trong ánh mắt thâm sâu thoáng hiện lên vẻ cứng chiều, rất nhanh che giấu tất cả tâm tình lo lắng, “Ừm còn, em chờ một chút.” Nói xong, liền cầm lấy cái chén trong tay Tô Duyệt đi vào phòng bếp múc canh.

59. Chương 59: Anh Ghen

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, còn Ninh Duệ Thần bởi vì hai ngày túng dụng quá độ nên khiến vết thương lại rách ra lần nữa, hôm nay chỉ có thể ngoan ngoãn nằm ở trên giường, không thể nhúc nhích.

Nhưng cho dù vậy, người đàn ông nào đó vẫn “kiên trì” muốn bỏ dậy đưa vợ mình đi làm.

“Anh mà còn không an phận là em sẽ chia phòng ngủ đấy!” Tô Duyệt bỏ lại những lời này rồi đóng sập cửa lại, cuối cùng người đàn ông cũng ngoan ngoãn nằm trên giường không lộn xộn nữa, trong mắt thoáng qua một tia sáng.

Xem ra cô vẫn còn rất thương anh nha.

Tô Duyệt vừa mới đến cửa công ty, còn chưa định thần đã bị một bàn tay mảnh khảnh kéo sang một bên.

Mái tóc màu đỏ rượu nhẹ rủ xuống vai, áo Tshirt đơn giản phối với quần sooc cao bồi, chân mang đôi giày da đen, khuôn mặt chỉ nhỏ bằng bàn tay bị kính râm che hơn phân nửa, nếu không nhìn kĩ còn cho rằng đây là một cô gái nổi loạn.

Mà Tô Duyệt tiếp xúc với cô ta từ khoảng cách gần nên đương nhiên biết rõ người con gái này là người lần trước không xuất hiện, nên cô mới phải đóng thế, chính là Trình Oánh Oánh.

Khi Tô Duyệt quan sát Trình Oánh Oánh thì Trình Oánh Oánh cũng đồng thời quan sát cô.

Mái tóc dài màu đen, váy lụa trắng tinh, dáng người cũng khá giống cô ta, nhớ tới lời nhân viên hôm đó kể lại, Trình Oánh Oánh tận lực khiến giọng nói của chính mình trở nên ôn hòa một chút, “Lần trước cảm ơn cô đã diễn thay giúp tôi, bây giờ cô Tô rảnh không? Không bằng chúng ta tìm một chỗ ngồi đi, tôi mời cô ăn cơm để cảm ơn!”

Tô Duyệt nhìn cô gái có danh xưng “mặt trẻ ngược to” trước mặt, với dáng người và khuôn mặt của Trình Oánh Oánh, những lời đồn đại về cô nàng minh tinh này cũng không ít, động một chút là tức giận, một tháng thay trợ lý mấy lần.

Mặc dù không biết những tin tức này có phải là thật hay không, nhưng Tô Duyệt không tin Trình Oánh Oánh đến đây chỉ vì muốn cảm ơn cô. Nhiều cảnh quay như vậy thì người diễn thế không phải là ít, chẳng lẽ lần nào Trình Oánh Oánh cũng phải phí công tra tìm bối cảnh, nơi công việc của bọn họ rồi tự mình đến mời cơm để cảm ơn sao?

Chỉ sợ cô gái này có dụng ý khác.

“Cô Trình có điều gì muốn nói sao?” Tô Duyệt dứt khoát nói, cô cũng không muốn tiếp xúc với người phụ nữ này nhiều quá.

“Hay tìm chỗ khác đi, cô Tô, cô nên biết thân phận của tôi, nếu như bị cánh nhà báo nhìn thấy thì sợ rằng đối với cả tôi lẫn cô đều chẳng có gì tốt đẹp!” Trình Oánh Oánh cũng không phủ nhận mục đích đến đây, mặc dù không nói rõ nhưng rõ ràng đến tận đây không chỉ đơn thuần là để cảm ơn.

“Ừ.” Tô Duyệt gật đầu, dẫn Trình Oánh Oánh đến một quán ăn gần đây.

Đi vào trong phòng, Tô Duyệt nhận lấy thực đơn từ nhân viên phục vụ, còn Trình Oánh Oánh vẫn luôn cúi đầu để phòng khi nhân viên phục vụ có thể nhận ra thân phận của cô ta.

Nhưng trên thực tế, nhân viên cũng không nhìn Trình Oánh Oánh nhiều, mặc dù cô ta thật sự là một đại mỹ nhân, trên người cũng có rất nhiều ưu điểm, nhưng toàn bộ đều đã bị nụ cười của Tô Duyệt che đi hết.

Tô Duyệt chỉ vào một món ăn, giọng nói trong trẻo gọi tên cho người phục vụ, khéo mắt còn mang theo ý cười bình thản, khiến cho người khác không nhận được mà muốn thân cận với cô.

Trình Oánh Oánh nhìn người phụ nữ này, trong đầu chỉ muốn nghĩ đến bốn chữ, làm bộ làm tịch!

Khi cô ta trở lại studio vào ngày hôm sau, liền nghe thấy mọi người nói về cô gái đóng thế thân ảnh, cô ta biết ở đây có một số người cố ý nói cho cô ta nghe, “Này, thật không ngờ một diễn viên đóng thế còn diễn tốt hơn cả người thật đấy!” Vì vậy, lửa ghen trong lòng cô ta lại càng sâu hơn.

Cô ta bỏ ra nhiều thứ như vậy mới có thể bò được đến vị trí ngày hôm nay, chẳng lẽ lại thành hòn đá kê chân giúp con nhóc kia lên như điều gặp gió sao?

Không, tuyệt đối không có khả năng này!

“Cô cho rằng chỉ diễn một vai bóng lưng là có thể nổi danh sao?” Sau khi món ăn được đưa lên, khéo mắt Trình Oánh Oánh chau lại, khinh miệt nhìn Tô Duyệt, nóng lòng trút hết lửa giận trong lòng, “Đầu năm nay, thậm chí ngay cả một chân chạy vặt mà cũng muốn trở thành Phượng Hoàng, thật đúng là buồn cười.”

Tô Duyệt bình tĩnh nhìn Trình Oánh Oánh, “Cô Trình này, nếu tôi thật sự muốn nổi tiếng thì đã vào giới giải trí lâu rồi, cũng sẽ không quá quyết từ chối khi đạo diễn Lâm mở lời như vậy.”

Trình Oánh Oánh khẽ xì một tiếng, “Ai biết được cô có chơi trò lạt mềm buộc chặt hay không?”

Tô Duyệt nhìn bộ dạng cao đến không thể chạm vào của Trình Oánh Oánh, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, theo lý thuyết, cô là người đã giúp cô ta, Trình Oánh Oánh không nói cảm ơn với cô thì thôi, lại còn vênh mặt hết hàm sai khiến như vậy? Thật đúng là lão hổ không ra uy lại tưởng cô là mèo bệnh đây mà!

“Cô Trình này, việc tôi diễn vai thế thân cho cô quả thật là tình thế bất đắc dĩ, ba mươi mấy người phải đứng dưới ánh mặt trời chói chang để chờ một người, nếu không có tôi thì cô cảm thấy trong lòng mọi người

sẽ không cảm thấy tức giận với cô sao? Hơn nữa, đạo diễn Lâm cũng bày tỏ sự tán thưởng với diễn xuất của tôi, tin tưởng tôi sẽ không làm cô bề mặt, huống chi tôi nghĩ sẽ chẳng có ai cố ý đào sâu xem ai là người đóng thế, diễn tốt hay không cũng coi như là của cô hết, trừ việc tôi được cầm tiền thù lao ra thì chẳng có gì tốt hơn với tôi cả!”

Trình Oánh Oánh nhìn Tô Duyệt, quả thật cô nói rất đúng, đúng là sau khi phim đóng máy, ột người không biết nội tình xem thì vẫn tin đây là cô ta, mặc dù nội bộ nhân viên đều biết đây là diễn viên thế thân, nhưng cũng chẳng có ai khờ đến mức bất bình thay ột nhân viên đóng thế như vậy.

Nếu đã thế thì tất cả công lao đều thuộc về cô ta rồi.

Nhưng cô ta không tin, một người có tài diễn thiên phú như thế thế nhưng lại bỏ qua cơ hội được bước vào giới giải trí, bên ngoài có bao nhiêu người cho dù phải sứt đầu mẻ trán cũng muốn chui vào trong.

“Bây giờ trong đài truyền hình cô chẳng có chút địa vị nào, cô cam tâm bỏ qua cơ hội tốt như vậy, chịu hết mọi giễu cợt để theo đuổi một giấc mơ có thể sẽ không thành hiện thực sao?”

“Tôi muốn vậy.” Tô Duyệt không chút do dự nói, “Có lẽ trong mắt cô đó có thể là điều không đáng nhắc đến, nhưng đó là mơ ước của tôi, mơ ước của người khác thì không nên cười nhạo, cô Trình hãy tôn trọng tôi!”

Đôi mắt trong trẻo thản nhiên nhìn Trình Oánh Oánh, một tia nắng chiếu vào càng khiến da thịt của cô trở nên trắng trẻo hơn, giống như chỉ chọc một cái là có thể thủng, ngạo nghễ héch mui, đôi môi anh đào phỉếm hồng, tóc buộc đơn giản, nhìn thế nào cũng giống một mỹ nhân thanh thuần không vướng bụi trần.

Đột nhiên cô ta phát hiện ra, trước đây không lâu cô ta cũng từng có một thời gian thanh thuần như thế, không chút phấn son, trên người toả ra hơi thở của tuổi trẻ, khi cười thì tràn đầy sức sống. Ban đầu khi được nhìn trúng để đào tạo thành một ngôi sao, cô ta từng thề với chính bản thân mình, nhất định cô ta phải quang minh lỗi lạc tạo nên một con đường của riêng mình, chỉ cần cô ta cố gắng là có thể thành công.

Vậy mà chỉ vồn vẹn một năm đã khiến cô ta từ một thiếu nữ ngây thơ nhìn cuộc sống với con mắt tích cực thành một người nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện, mưu mô xảo quyệt. Từ lúc bắt đầu thì tức giận bất bình nhưng bây giờ lại thản nhiên đối mặt, hôm nay, ngay chính bản thân cô ta cũng không biết những lời mình nói ra là thật hay chỉ là giả dối.

Không sai, giới giải trí chính là một cái chảo nhuộm lớn, khiến cô ta trở thành con người mà trước đây cô ta từng rất ghét.

Một năm qua, không một ai biết được cô ta đã phải bỏ ra bao nhiêu mới có thể đạt được đến địa vị ngày hôm nay, chính bởi bắt đầu đã không dễ dàng nên cô ta mới biết quý trọng, cô ta tuyệt đối không cho phép một con nhóc thế thân dễ dàng có được tất cả.

Nhưng nhìn đôi mắt trong suốt kia, Trình Oánh Oánh không có cách nào không tin những lời cô gái kia vừa nói, trên người cô gái ấy toát ra tinh thần phấn chấn mà cô ta không thể tìm về được nữa, ánh mắt của cô gái ấy như ngôi sao sáng ngời, tâm hồn thanh thuần của cô ấy khác hẳn với những cô gái có tâm hồn dơ bẩn kia.

Rốt cuộc vẫn là người không nhiễm chút bụi bẩn nào.

Khoé miệng cô ta nhếch lên một nụ cười khổ, lúc này đứng trước một cô gái có hai bàn tay trắng như vậy lại khiến cô ta cảm thấy..... ghen tỵ.

Ghen tỵ với vẻ đẹp của cô, ghen tỵ với những lời nói mà cô có thể nói thật từ những suy nghĩ của mình.

Trong đầu đột nhiên hiện lên lời nói người nọ nói với cô ta đêm ấy.

“Cô Trình, nếu không còn chuyện gì nữa tôi đi trước đây.” Tô Duyệt đứng dậy, không để ý đến phản ứng của Trình Oánh Oánh đi thẳng ra ngoài.

“Cô Tô, có phải cuộc sống trong công ty của cô rất khó khăn không?” Trình Oánh Oánh đột nhiên lên tiếng sau lưng cô, “Cô không thắc mắc vì sao Lý Tuyết Ly luôn luôn kim hãm cô? Dù sao cô với cô ta không có thâm thù đại hận gì, cô không nghĩ rằng cô ta có ai đứng sau chỉ đạo sao?”

Liếc mắt nhìn Tô Duyệt đang giật mình, Trình Oánh Oánh tiếp tục nói: “Tô Duyệt, chẳng lẽ cô không thử nghĩ xem vì sao đã hơn ba mươi tuổi mà Phương Vận vẫn chưa tìm bạn trai? Để ý đến Phương Vận một chút đi, đừng nói là cô không có hứng thú với những chuyện này, một ngày nào đó cô sẽ có cảm thấy hứng thú thôi.”

Trình Oánh Oánh từ từ đứng dậy, viết số điện thoại của mình ra một tờ giấy đưa cho Tô Duyệt, “Trình Oánh Oánh từ trước đến giờ không thích nợ ai cái gì cả, nếu không dùng thân thể thì cũng dùng thứ khác để trả, về sau nếu cô thắc mắc điều gì thì có thể đến tìm tôi.... Tôi sẽ nói toàn bộ những điều tôi biết cho cô nghe.” Nói xong Trình Oánh Oánh liền rời đi trước.

Trong đầu Tô Duyệt nhất thời xuất hiện một chuỗi nghi vấn, sao cô ta biết được chuyện của cô ở công ty? Hơn nữa vì sao lại nói mình sẽ cảm thấy hứng thú?

Lắc đầu một cái, cố gắng loại bỏ những suy nghĩ lung tung kia ra khỏi đầu, phải đến công ty thôi, không thì muộn mất!

Vừa vào công ty liền bắt gặp những ánh mắt hâm mộ hoặc ghen tỵ của mọi người, Tô Duyệt khẽ cau mày, nhưng ngoài miệng không nói gì.

“Tiểu Duyệt, nhanh vào phòng hoá trang đi, chuẩn bị đến phòng số 2!” Trần Tuấn Hàn thấy Tô Duyệt đi tới liền vội vàng nói, trên mặt nở nụ cười như hoa nở, “Hôm nay khách quý đích thân chọn cháu là người phỏng vấn đấy!”

“Đạo diễn Trần, khách quý lần này là ai vậy?” Tô Duyệt cũng không quá hưng phấn, tỉnh táo nói.

Trần Tuấn Hàn cười thần bí, “Ý của khách quý là muốn bảo bọn chú giữ bí mật, đợi một lát nữa cháu sẽ biết thôi, đây là tư liệu của người đó, cháu xem kĩ đi!”

Tô Duyệt nhú mày, cũng không hỏi thêm điều gì, cùng lắm thì như buổi phỏng vấn Ninh Duệ Thần lần trước thôi, bình đến thì tương gần.

Thuyết phục bản thân xong, Tô Duyệt liền đi đến phòng hoá trang.

Đi đến phòng trang điểm ngồi xuống, tùy ý để thợ trang điểm giúp mình, bây giờ Phương Vận cũng đang trang điểm ở đây, trên khuôn mặt đoan trang không có chút nếp nhăn nào, mái tóc đen được búi cẩn thận sau gáy, nhìn rất trí thức. Tô Duyệt nhớ lại những lời nói hôm nay của Trình Oánh Oánh, cô không khỏi nhìn Phương Vận mấy lần.

Theo ý của Trình Oánh Oánh, sở dĩ Lý Tuyết Ly đối với mình như thế là bởi vì Phương Vận, nhưng kể từ lúc cô vào làm trong công ty, Phương Vận và cô chưa từng nói câu nào với nhau cả, hơn nữa cô cũng không có khả năng tạo được uy hiếp nào với địa vị của cô ta, sao cô ta có thể xuống tay với cô chứ? Hơn nữa sao Trình Oánh Oánh lại chắc chắn rằng mình sẽ cảm thấy hứng thú.

“Cô Tô nhanh lên, mau đến trường quay số hai đi.” Một biên đạo vội vã đến nói với Tô Duyệt, Tô Duyệt gật đầu, nhìn thoáng qua tên tiếng anh trong tập tài liệu rồi bước ra.

Vậy mà khi bước vào phòng, nhìn thấy người đến thì Tô Duyệt liền sững sờ.

Người nọ mặc âu phục màu bạc, đeo kính đen không gọng, trên mặt vẫn là nụ cười nho nhã, người này cô không hề quên!

“Học trưởng!” Tô Duyệt không nhận được nhẹ giọng gọi, người đàn ông đứng cách đó không xa ôn hoà cười với cô, báo cho cô dưới sân khấu vẫn có người đang nhìn, lúc này Tô Duyệt mới chú ý đến, liền luống cuống mặt đỏ hết cả lên.

Thì ra người trong tập tài liệu đem tài chính Châu Á đùa giỡn ở trong lòng bàn tay lại là đàn anh trung học của cô, Đường Văn Thanh.

Trước kia lúc lên trung học, số học vẫn luôn là vấn đề khó khăn với cô, vì vậy mỗi ngày sau khi tan học cô đều phải ở lại trường tự học, một lần Học trưởng đi ngang qua phòng học của cô, thấy bên trong có một cô nhóc gãi đầu khổ sở suy nghĩ thì không khỏi cảm thấy thú vị, liền ‘thiện tâm đại phát’, chủ động dạy học cho đàn em, không ngờ cứ thế mà dạy được hai năm liền.

Sau đó, Đường Văn Thanh được gửi đến Mỹ học, hai người liền mất liên lạc, không ngờ sáu năm sau lại gặp lại nhau trong tình cảnh này.

Lần phỏng vấn này cả người Tô Duyệt rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng, còn Đường Văn Thanh vẫn mang theo nụ cười nho nhã ấy, cho dù Tô Duyệt có hỏi những vấn đề hơi thái quá anh cũng không biến sắc vẫn hồi lại cục diện, cả buổi phỏng vấn trong mắt người khác xem ra hết sức thành công.

Sau khi buổi phỏng vấn kết thúc, Tô Duyệt thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bước đến trước mặt Đường Văn Thanh, nở nụ cười thoải mái nói, “Học trưởng, sao anh lại về đây?”

“Bên ngoài mệt mỏi quá, nên muốn quay về, không ngờ nhóc con năm đó đã lớn như vậy rồi.” Đường Văn Thanh vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Tô Duyệt, “Mới vừa về nước đã thấy các màn hình lớn quanh Lạc thành chiếu đầy các buổi phỏng vấn của em, thế mới biết giấc mơ của cô nhóc lúc nào cũng la hét muốn trở thành ngôi sao đã trở thành sự thật rồi!”

Tô Duyệt sờ sờ mũi, trợn mắt nhìn Đường Văn Thanh một cái, “Học trưởng, anh lại trêu em rồi.”

Đường Văn Thanh nhìn cô gái trước mặt, chợt cảm thấy như lại được trở về sáu năm trước, cô gái mang theo nụ cười nhàn nhạt vẫn gọi anh là Học trưởng.

“Học trưởng, để em mời anh ăn cơm trưa, coi như là cố gắng hết sức làm chủ nhà tận tình, anh có định cho em mặt mũi nào không đây?”

Đôi mắt trong suốt thoáng hiện lên ý cười giảo hoạt, Đường Văn Thanh không khỏi cười khẽ một tiếng, “Mặt mũi của học muội tất nhiên là anh phải cho rồi.” Hai người nói xong liền ra khỏi công ty.

“Bé con đã có người mình thích chưa?” Đường Văn Thanh nhẹ hỏi, vậy mà cô gái trước mắt liền nhìn về chỗ khác, hiển nhiên là đang không chú ý.

“Ninh Duệ Thần, anh không nghỉ ở nhà cho tốt đi, đến đây làm gì?” Tô Duyệt chạy nhanh đến trước mặt Ninh Duệ Thần, đôi mắt trong suốt tràn đầy lo lắng.

Ninh Duệ Thần híp mắt, đôi mắt thâm sâu quan sát cô và người đàn ông đằng sau, sau đó nở một nụ cười.

Mà nụ cười này hoàn toàn không giống như nụ cười ôn hoà cứng chiều mà Tô Duyệt thường thấy, mà là âm trầm, thâm trầm sự lạnh lẽo.

60. Chương 60: Vợ, Là Lỗi Của Anh, Anh Sai Rồi!

Mỗi một giây ở nhà, đại luật sư Ninh đều cảm thấy vô cùng nhàm chán, vất vả lắm mới chịu đựng được đến trưa, anh nhanh chóng lái xe đến gặp cô, lấy cớ đơn giản chỉ là vì ăn cơm một mình quá buồn chán, nên tìm người cùng ăn cơm.

Nhưng không ngờ, đến đây anh lại thấy cảnh này.

Bàn tay to của người đàn ông từ từ xoa nhẹ những sợi tóc mềm mại, vừa vặn cũng chính là vị trí lúc này Đường Văn Thanh đặt lên, cứ lặp đi lặp lại, không ngại phiền phức, dường như muốn tự mình xóa hết mấy dấu vết trên đó.

“Vợ, anh nhớ em quá, sợ em bị người xấu lừa bán, không yên lòng, nên tới đây xem một chút, tiện thể ăn cơm với em luôn.” Ninh Duệ Thần cười hết sức ôn hòa, giọng nói kia cũng có vẻ vô cùng qua quýt.

Lúc này Đường Văn Thanh mới đưa mắt nhìn về phía người đàn ông kia, lại cảm thấy có chút quen quen, “Tiểu Duyệt, vị này là ai?”

Tô Duyệt ngẩng đầu nhìn Ninh Duệ Thần, còn người đàn ông này vốn không hề có ý định muốn tự giới thiệu, vẫn luôn nhìn Tô Duyệt đắm đuối, hình như chỉ chờ cô mở miệng giới thiệu.

“Anh ấy là ông xã của em, Ninh Duệ Thần”

Trong mắt Đường Văn Thanh thoáng hiện qua một chút kinh ngạc, nhìn về phía Ninh Duệ Thần, người này đã từng là luật sư đại diện của công ty Ellen, hiện giờ thì tự mình gây dựng sự nghiệp, cũng từng gây một đợt sóng lớn trong giới thương mại giới chính trị toàn cầu, cái tên này đối với anh ta cũng không hề xa lạ gì.

Bởi vì, bọn họ từng biết nhau ở trên tòa án.

Tô Duyệt, cô ấy có biết những chuyện này hay không?

Ánh mắt thâm sâu của anh nhất thời chống lại ánh mắt của Đường Văn Thanh, ánh mắt họ tiếp xúc với nhau, ở trong một cái nháy mắt này không phát ra tiếng động, rồi kết thúc cũng không hề có âm thanh.

Giữa những người thông minh với nhau họ không cần nói quá nhiều, một ánh mắt thôi cũng khiến tất cả mọi người hiểu là có ý gì.

Sự kinh ngạc trong mắt lập tức được che giấu đi, Đường Văn Thanh vươn tay ra, nhìn Ninh Duệ Thần, trên mặt anh vẫn mang theo nụ cười nho nhã như cũ, "Xin chào, tôi là học trưởng của cô ấy, Đường Văn Thanh."

Ánh mắt thâm sâu của Ninh Duệ Thần hơi nheo lại, lấy tay kéo Tô Duyệt tới bên cạnh mình, không để ý tới cánh tay duỗi về phía mình, "Thật xin lỗi, tôi có tính thích sạch sẽ."

Trong không khí nhất thời hiện lên vẻ lúng túng, Tô Duyệt vội vàng nói. "Học trưởng, anh ấy thật sự có tính thích sạch sẽ, đối với ai cũng đều như vậy cả."

Trên người của người đàn ông kia vẫn duy trì phong độ nho nhã như trước, đưa tay nâng gọng kính màu đen, cười nói, "Không sao". Thế nhưng, ánh mắt giấu sau cặp kính đen kia lại khóa ngay chỗ tay Ninh Duệ Thần đặt lên eo thon của Tô Duyệt.

Đúng, anh ta đối với ai cũng đều như vậy, nhưng chỉ đối với mình cô ấy thì không phải như vậy.

Không biểu lộ quá nhiều cảm xúc trên mặt mình, Đường Văn Thanh thông minh nói lảng sang chuyện khác, "Không ngờ nhóc con đã kết hôn nhanh như vậy rồi đấy,"

"Em cũng đã 24 tuổi rồi, cũng không nhanh lắm đâu." Tô Duyệt chu môi nói, vẫn không phát hiện ra chuyện khác thường gì.

Tính tình, giọng điệu vẫn còn trẻ con như vậy, lại khiến trong mắt Đường Văn Thanh có chút sảo nảo. Thời gian sáu năm thật sự đã lấy đi rất nhiều thứ, anh ta vẫn cho rằng có một vài người vẫn còn ở chỗ cũ, đợi chờ anh ta, vì vậy mà anh ta mới có thể an tâm đeo đuổi sự nghiệp của mình.

Nhưng đợi đến lúc anh ta trở về thì lại phát hiện, người và cảnh vật đã sớm không còn như cũ.

"Học trưởng, anh làm sao vậy?" Tô Duyệt kéo kéo áo Đường Văn Thanh, nghi ngờ hỏi.

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái nhóc con ngày đó đã kết hôn rồi." Trước sau như một, anh vẫn dùng giọng điệu của một học trưởng để nói với cô.

Cho nên, Tô Duyệt vẫn không phát hiện ra câu nói có hàm nghĩa đặc biệt nào, nhưng vào tai của người nào đó thì lại không phải như vậy.

Nhóc con? Anh còn chưa gọi cô thân mật như vậy, người đàn ông kia dựa vào cái gì mà với vợ mình như thế?

Học trưởng? Dựa theo phân tích bình thường mà nói, giữa người anh học cùng trường với cô em khóa dưới xảy ra mối quan hệ nào đó thì xác suất bình thường đều là có tiến triển đi lên, cho dù nhiều năm xa cách về mặt địa lý đi nữa chỉ cần có một tia lửa nhỏ vẫn có thể dấy lên cả vùng pháo hoa xinh đẹp.

Lần này Đường Văn Thanh trở về, cố ý tìm đến Tô Duyệt, tuyệt đối không đơn giản chỉ xem cô như em gái học khóa dưới theo nghĩa đơn thuần như vậy.

Đôi mắt thâm sâu đã dâng lên vô số cảm xúc hỗn loạn, từ trước đến nay não bộ của anh vẫn tỉnh anh có thể tính toán bất kì số liệu nào, lúc này vẫn chuyển động nhanh nhạy, nghĩ tới cách gì đó ngăn chân Đường Văn Thanh để anh ta chạy về Mỹ.

Nhìn gương mặt anh tuấn vẫn duy trì nụ cười dịu dàng kia, không ai có thể tưởng tượng được rằng, đằng sau đôi mắt trong veo kia thì anh đang nghĩ đến những mưu kế độc ác.

Cho nên, Tô Duyệt cũng bị con sói đội lốt cừu này mê hoặc rồi.

“Anh Ninh, học trưởng đợi ăn cơm với chúng ta đó.” Tô Duyệt ngược mắt, ánh mắt trong suốt nhìn Ninh Duệ Thần.

“Nhưng mà anh chỉ đặt chỗ cho hai người”. Trên mặt Ninh Duệ Thần lập tức hiện ra vẻ khó xử, đôi mắt thâm sâu lại nhìn về phía Đường Văn Thanh, ẩn ý như muốn nói với anh ta rằng “Anh tránh xa chúng tôi ra đi”.

“Vậy thì thêm một chỗ nữa, cùng lắm thì em ăn ít lại một chút, nhường một phần cho anh ấy.” Tô Duyệt vội vàng nói, cô chỉ nghĩ đến chuyện nhất định phải tiếp đãi khách chu đáo, lại không hề phát hiện lúc này người nào đó vốn đã có sẵn tâm lý biến thái rồi nghe cô nói những lời này, lại có thêm một chút biến đổi tinh tế.

Nhưng Đường Văn Thanh biết, Ninh Duệ Thần nổi giận.

Theo như trong giới thương trường truyền tai về cách nói của anh, anh càng tức giận, thì nụ cười trên mặt lại càng sâu, đầu độc xung quanh người đó, sau đó thừa lúc người đó không phòng bị thì đánh ột nhất trí mạng.

“Học muội, đột nhiên anh nhớ ra, chiều nay anh còn có một cuộc họp, không thể đi theo em, lần sau lại đến thăm em, được không?”

“Vâng, như vậy cũng được.” Tô Duyệt gật đầu, trên mặt lại lộ ra một chút tiếc nuối, dù sao cô và anh ấy cũng đã sáu năm không gặp mặt nhau.

Người đàn ông nho nhã theo bản năng chuẩn bị đưa tay xoa xoa tóc Tô Duyệt như trước kia, tay mới vừa đưa ra, đôi mắt thâm sâu lại phức tạp kia quăng về phía anh ta, cuối cùng Đường Văn Thanh cũng buồn thong tay xuống, anh ta không nói gì thêm, chỉ nhìn Tô Duyệt cười cười, rồi bắt đầu rời đi.

“Ninh Duệ Thần, sao anh không nể mặt em chút nào vậy?” Học trưởng đi rồi, Tô Duyệt lập tức chất vấn Ninh Duệ Thần, cái gì mà chỉ đặt hai chỗ? Người gốc cũng biết đây chỉ là cái cớ, người thông minh sao lại lấy cái cớ như vậy!

Chỉ có lúc cô tức giận, hoặc là thẹn quá hoá giận, hoặc là cô quá lo lắng, bất an mới gọi cả tên lẫn họ của anh ra, xem ra lần này cô giận thật rồi.

Bởi vì người đàn ông kia.

Nghĩ tới đây, tron lòng Ninh Duệ Thần cũng rất khó chịu nhưng ngoài mặt anh vẫn nở nụ cười sâu hơn.

“Anh chỉ muốn yên tĩnh ăn một bữa cơm với vợ mình, chẳng lẽ điều này cũng có lỗi sao?” Giọng nói của anh như gió xuân thảng ba, từ từ thổi đến bên tai Tô Duyệt, xôn xao một chút, liền vượt hết cả lửa giận ở trong lòng cô.

“Cho dù là như vậy anh cũng không nên xua đuổi anh ấy, dù sao anh ấy cũng là khách.” Tô Duyệt bắt mắt trừng mắt nhìn Ninh Duệ Thần một cái, nhưng khí thế đã giảm hơn phân nửa.

“Lần sau mời anh ấy tới nhà chúng ta làm khách, vợ à, em đừng tức giận nữa, được không?” Trong con người sâu thẳm kia nhuộm đầy nụ cười, sự nhân nhượng của người đàn ông đó khiến cô có chút ngượng ngùng, lập tức gật đầu một cái, ý nghĩ trong lòng của người đàn ông này vẫn u ám.

Đường Văn Thanh, chỉ cần anh ta dám đến, anh sẽ dám bỏ thuốc chuột hay gì đó vào trong canh của anh ta, coi như vì thế giới xinh đẹp này bỏ bớt một cây tròng tai hại.

“Đi, chúng ta đi ăn cơm đi.” Ninh Duệ Thần cười hết sức dịu dàng, mặc dù Tô Duyệt cảm thấy có chỗ nào đó không đúng cho lắm, nhưng vẫn nói không ra, nghi ngờ nhìn Ninh Duệ Thần một chút, gật đầu, hai người tuy ý tìm một nhà hàng, ngồi xuống ăn cơm.

=====

Vào công ty, Tô Duyệt không đi thẳng đến phòng làm việc mà đi tới phòng giải khát trước.

Vừa nãy ở trong quán ăn cô đã ăn một món hết sức mặn, căn bản là không có cách nào so sánh với Ninh Duệ Thần, bây giờ cô chỉ muốn uống nước, uống thật nhiều nước.

Nhưng vừa mới bước tới cửa phòng giải khát, nhìn qua cửa kính trong suốt, lập tức thấy có ba bốn người phụ nữ vây quanh một chỗ. Bạch Nhạc Huyền ngồi giữa các cô gái đó, Tô Duyệt bỗng nhiên dừng bước, suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đi về phía phòng làm việc.

Nhưng vào lúc này, cuộc nói chuyện của các cô gái lại khiến Tô Duyệt dừng bước.

“Thật đúng là không ngờ, trong công ty chúng ta lại có một nhân tài, nắm được rồi là không buông, còn câu thêm nữa, thật không hổ danh là thiên kim tiểu thư được dạy dỗ trong nhà thị trưởng, có bản lĩnh, cũng có thủ đoạn.”

“Chúng ta cũng không thể so sánh với người ta, người ta có luật sư Ninh che chở, chỉ cần một cú điện thoại, tiết mục vốn không thể phát sóng, lập tức được phát sóng. Nhưng cũng phải thôi, dù sao luật sư Ninh cũng là người đáng tin cậy bên cạnh thị trưởng, chỉ một câu nói thôi cũng đã có giá trị hơn sự cố gắng của chúng ta nhiều năm rồi.”

“Tuy mỗi ngày luật sư Ninh đều tới đón, nhưng ai biết được là có kết hôn thật hay không? Bây giờ, trong xã hội này, thật cũng làm giả được, hơn nữa, thiên kim tiểu thư đã được nuôi chiều từ bé, nói không chừng vì không chịu nổi khổ, vì tham lam hư vinh làm ra chút chuyện mà người khác không biết, đúng rồi, Tiểu Huyền, không phải trước kia cô làm trợ lý bên cạnh luật sư Ninh sao? Cô có từng nghe qua chuyện anh ấy kết hôn không?”

Bạch Nhạc Huyền ột thìa đường vào tách cà phê, chậm rãi khuấy lên bằng cái thìa bạc, nếm thử mùi vị rồi nhìn lướt qua mấy cô gái, ánh mắt cô ta khẽ nhìn về phía sau một chút, lúc này mới cau mày nói: “Chuyện này ngược lại không có, cũng có thể là bí mật kết hôn, mà chuyện như vậy chúng ta cũng đâu thể biết được, không nên nói bừa thì tốt hơn.”

“Không nói chính là không kết hôn, Tiểu Huyền, cô ngây thơ quá rồi, có một vài chuyện cô không biết đâu, có một vài người vì tiền bạc che mờ mắt mà có thể bán thân mình, cha của cô ta cũng từng là thị trưởng, đại biểu của quốc gia, cuối cùng thì ai ngờ tới việc ông ta tham ô, trên thực tế... chắc chắn, ở sau lưng ông thị trưởng trước kia, ông ta đã tìm không biết bao nhiêu mẹ kế cho con gái mình...”

“Bốp!” Một cái tát rõ mạnh trong nháy mắt cắt đứt lời còn chưa nói hết của người nọ, Tô Duyệt cắn môi dưới, lúc này ánh mắt vô cùng sắc bén, khiến người khác không dám nhìn thẳng vào cô!

Người khác nói cô như thế nào cũng không sao, nhưng cô không cho phép người khác nói cha cô như vậy!

Trong lòng Bạch Nhạc Huyền cười lạnh, cô ta đã sớm phát hiện Tô Duyệt đứng ở phía sau nhưng vẫn không lên tiếng nhắc nhở những người phụ nữ này, vì cô ta cũng có ý muốn Tô Duyệt nghe thấy mấy lời này, muốn rắc thêm muối lên vết thương của Tô Duyệt!

Kiểm lại sự giấu cợt trong lòng mình, Bạch Nhạc Huyền giả bộ ra vẻ là người hoà giải nói: “Chị Duyệt đừng nóng giận, họ cũng chỉ là ác miệng nhưng không ác tâm, thuận miệng nói bừa thôi, chị đừng để trong lòng.”

“Nếu như người nào còn để cái lưỡi của mình nói bậy thì tôi cũng không ngại cho cô ta thêm một bạt tay!”

Nói xong, Tô Duyệt lập tức thản nhiên nhìn đám người này một cái, xoay người, bước nhanh về hướng phòng làm việc của Lý Tuyết Ly.

Bên trong phòng làm việc.

“Chị Ly, đoạn phỏng vấn lần trước của tôi, tại sao đột nhiên lại được phát sóng?” Tô Duyệt hỏi trực tiếp Lý Tuyết Ly.

“Tình cảnh của thôn Lâm gia lúc kiểm định chất lượng đã không đạt chuẩn, có người uống nước sông ở đó mà sinh bệnh, cuối cùng kinh động tới thị trưởng, chính quyền lập tức chỉ định đài chúng ta làm một bài về nhà sinh vật học với cái nhìn về tình hình nơi đó, vừa vặn có bài phỏng vấn của cô rất thích hợp, lập tức phát sóng.” Lý Tuyết Ly thản nhiên nói, mặc dù không trí mạng, nhưng bất cứ người nào cũng biết, trên

đời này sao có chuyện khéo như vậy. Hơn nữa tình cảnh của thôn Lâm gia với tình cảnh của nhà sinh vật học thì có liên quan gì?

Điều này hiển nhiên, chính là cố ý gắn vào một danh tiếng nào đó để tiết mục của cô có thể thuận lợi phát sóng.

Tô Duyệt mím môi, lông mày kẻ đen nhíu chặt lại, cô không nói một lời.

“Đúng rồi, vừa nãy bên phủ thị chính nói có người gọi điện thoại, muốn đài chúng ta làm một bài liên quan đến công việc của chính quyền, chỉ đích danh cô là người làm đến đó khảo sát mấy ngày, cô hãy đi thu thập chút tin tức đi.” Lý Tuyết Ly nhàn nhạt nói, thể nhưng ý tứ của cô ta thì không cần nói ra cũng đủ biết.

Chuyện này, tám phần là kết quả của đại luật sư Ninh lạm dụng chức quyền!

“Tôi biết rồi.” Tô Duyệt nhàn nhạt đáp một tiếng, trên mặt vẫn giữ vững sự bình tĩnh, đi ra khỏi phòng làm việc, nhưng cô không phát hiện, ánh mắt cuat Lý Tuyết Ly đang nhìn chằm chằm vào mình.

Sau khi tan việc, Ninh Duệ Thần vẫn như mọi ngày, đứng ở trước công ty đợi cô.

Hôm nay đặc biệt hơn mọi hôm là có rất nhiều người tan làm cùng đi ra ngoài với Tô Duyệt, nhất là sau chuyện buổi chiều ở phòng giải khát cô đã âm ỉ với những người phụ nữ kia, cố ý đi sau lưng Tô Duyệt, chờ nhìn thấy cảnh cô và Ninh Duệ Thần làm trò cười.

Họ tận mắt thấy Tô Duyệt đi thẳng vào phòng làm việc của Lý Tuyết Ly, sau khi ra ngoài sắc mặt cũng không khá lắm, vì vậy trăm phương ngàn kế hỏi Lý Tuyết Ly các cô mới biết, hình như Tô Duyệt đối với chuyện Ninh Duệ Thần giúp cô phát sóng phỏng vấn kia không mấy cảm kích.

Lúc này, bất kể là ai cũng cho rằng Tô Duyệt sẽ tranh cãi một trận âm ỉ với Ninh Duệ Thần, mặc dù không biết vì sao Ninh Duệ Thần lại giấu Tô Duyệt làm như vậy, nhưng cũng không ai thích bị lừa mà chẳng hay biết gì.

“Tiểu Huyền, đi chậm như vậy làm gì, đợi tí nữa ở đây xem kịch hay đấy.” Người phụ nữ bị Tô Duyệt tát một bạt tay kéo Bạch Nhạc Huyền đến bên cạnh mình, trên mặt dần hiện ra vẻ mặt hả hê, “Không ngờ, làm tiểu tam mà còn tưởng mình là người có khí chất, luật sư Ninh đúng là hao tổn tâm tư, lấy lòng cô ta còn phải im hơi lặng tiếng như vậy, aizz, cô nói thử xem, Tô Duyệt có tát luật sư Ninh một bạt tay hay không?”

Bạch Nhạc Huyền im lặng không lên tiếng, con ngươi vẫn lẳng lẳng nhìn về phía Tô Duyệt, cô ta cũng rất mong chờ, tiếp theo sẽ xảy ra cái gì....

“Ông xã, anh tới rồi.” Giống như không nhìn thấy những người phía sau lưng, Tô Duyệt đi tới trước mặt Ninh Duệ Thần, trên mặt không hề lộ ra vẻ không vui nào.

Trong mắt Ninh Duệ Thần thoáng hiện lên một chút kinh ngạc, đương nhiên đối với chuyện đột nhiên Tô Duyệt nhiệt tình như vậy anh không thích ứng kịp, thậm chí nhìn về phía sau cô, nhất thời đã hiểu ra.

Thì ra có vài người, không muốn thấy bọn họ có mối quan hệ tốt đẹp.

Ngón tay thon dài cứng chịu xoa nhẹ chóp mũi của cô, giọng nói thật nhẹ nhàng, giọng nói trầm thấp nũng nịu này chỉ những người đang yêu mới có. “Lúc làm việc có nhớ anh hay không?”

Tô Duyệt vừa nghe, trên mặt hiện ra nụ cười thẹn thùng, chủ động khoác tay Ninh Duệ Thần, “Dĩ nhiên là nhớ anh, ông xã, tối nay chúng ta ăn gì vậy?”

“Gần đây dì cả của em đến thăm, nghĩ tới cơ thể em có chút không khỏe, nên làm cho em một chút cháo đậu đỏ.”

“Tốt quá, cảm ơn ông xã...”

“...”

Hai người cứ ngọt ngào nói với nhau như vậy, giống như không hề hay biết sau lưng mình có nhiều người tồn tại, ngay cả khi lên xe cũng là Ninh Duệ Thần tự mình mở cửa xe cho Tô Duyệt, cho dù Tô Duyệt tức giận Ninh Duệ Thần đến cỡ nào, cô vẫn muốn về nhà mới bực lộ ra, tuyệt đối sẽ không để cho người ngoài cười nhạo cô và Ninh Duệ Thần!

Sau khi ngồi lên xe, nụ cười trên mặt Tô Duyệt nhất thời biến mất, mím môi không nói một lời, mặc dù mấy ngày trước cũng như thế, nhưng lần này Ninh Duệ Thần cảm nhận rõ ràng, Tô Duyệt thật sự tức giận.

Đến nhà, Tô Duyệt lập tức đi ngay vào phòng ngủ, Ninh Duệ Thần kéo Tô Duyệt lại, anh nở nụ cười, hỏi: “Tiểu Duyệt, em làm sao vậy?”

Tô Duyệt ngược mắt nhìn Ninh Duệ Thần một cái, “Anh có làm chuyện gì giấu em hay không?”

Trong đôi mắt thâm sâu kia lộ ra một chút khác thường, Ninh Duệ Thần không nói gì.

“Lần này để em qua bên Phủ Thị Chính phỏng vấn, có phải là ý của anh không?”

“Thị trưởng muốn thông qua tiết mục phỏng vấn kéo gần khoảng cách với người dân, vừa vặn thấy lần phỏng vấn của em với nhà sinh vật học lúc trước, cảm thấy em có tác phong không tệ, nên mới muốn em làm phỏng vấn lần này.” Ninh Duệ Thần vẫn giữ lại sự thật, lựa lời nói với cô.

“Được, vậy em hỏi anh, bài phỏng vấn lần trước có thể phát sóng, là do anh đứng sau lưng giúp đỡ em, có phải không?”

Ninh Duệ Thần mím môi, chuyện này anh đã thông báo cho người khác phải giữ bí mật, không ngờ, còn có người cố ý lật ra.

Tô Duyệt thấy anh không phủ nhận, tia hy vọng cuối cùng cũng biến mất trong nháy mắt, giọng nói của cô nhất thời không thể kiềm chế được, còn người trong suốt như chất rắn nhìn lên người đàn ông trước mặt, “Ninh Duệ Thần, anh còn giấu em làm ra không biết bao nhiêu chuyện! Anh có nghĩ đến cảm giác của em không!”

Khi cô nghe những người ở sau lưng cô nói những lời như vậy, thực sự cô đã không chịu nổi, khi cô đi tìm Lý Tuyết Ly, chính miệng chị ta nói ra những chuyện kia đều là Ninh Duệ Thần núp trong bóng tối giúp cô, cô cũng không hề cảm thấy vui vẻ!

Mấy năm qua, một mình cô yên lặng cố gắng cắn chặt răng kiên trì, cho dù có lúc gặp phải trắc trở, cô cũng chỉ biết cười trừ tự an ủi mình, không có việc gì cả, qua rồi sẽ tốt thôi, chỉ vì trong lòng cô vẫn luôn kiên trì một mơ ước như vậy.

Vậy mà hôm nay, dưới tình hình cô không hề hay biết gì anh lại tham dự vào. Cô biết, người đàn ông trước mặt cô chỉ cần nhúc nhích đầu ngón tay là có thể giúp cô thực hiện mơ ước, nhưng mà, như vậy thì có ý nghĩa gì!

Có lúc, quá trình không quan trọng, nhưng không có nghĩa người đàn ông này có thể tùy ý làm chủ giấc mơ của cô!

“Anh hiểu, em không hy vọng anh giúp em, anh cũng chỉ muốn mạnh mẽ bảo vệ em, anh không muốn em có bất kì tổn thương nào.” Ninh Duệ Thần vẫn nói bằng giọng bình thản, anh biết người phụ nữ của anh có bao nhiêu kiêu ngạo, nên anh sẵn sàng lặng lẽ ở sau lưng cô vì cô mà làm tất cả, thế giới tàn nhẫn như vậy, anh không thể bỏ mặc cô xông pha đến bể dâu chảy máu, càng không thể để một người kiêu ngạo như cô phải khuất phục trước thực tế tàn khốc như vậy.

“Nhưng anh đã làm tổn thương em!” Tô Duyệt hất bàn tay của Ninh Duệ Thần ra khỏi tay mình, lập tức chạy vào phòng ngủ, thuận tay khóa trái cửa lại, người đàn ông ở bên ngoài gõ cửa, Tô Duyệt vẫn không để ý, chốc lát, bên ngoài không còn tiếng nói của anh nữa.

Nước mắt tràn mi trong phút chốc rơi xuống. Tô Duyệt dựa vào khung cửa ngồi dưới đất, bàn tay nhỏ siết lại thành nắm đấm, chống đỡ ở giữa hàm răng, không để ỉn phát ra tiếng khóc, Tô Duyệt ôm chặt mình, những câu nói của mấy người đó ở trong phòng giải khác lúc sáng kia vẫn còn vang bên tai cô, Tô Duyệt không ngừng lắc đầu, cố gắng đẩy mấy giọng nói kia ra.

Cô biết, cô không nên nổi giận với Ninh Duệ Thần như vậy, nhưng trong lòng cô, cô vẫn cảm thấy thật khó chịu.

Ninh Duệ Thần quả thực có thân phận rất lừng lẫy, nhưng Tô Duyệt cũng có tự trọng của mình, thay vì nói tức giận chuyện Ninh Duệ Thần can dự vào việc của cô, thì không bằng nói cô hận chính mình, không

có cách nào đứng cùng một chỗ với Ninh Duệ Thần, không cách nào dùng sức lực của mình để bảo vệ giấc mơ của mình.

Trong phòng ngủ to lớn lúc này chỉ có một mình cô, qua rất lâu, cô mới chậm rãi đứng dậy, mắt nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy bản thân mình trong gương, thì ra cô đã khóc đến mắt đỏ lên như thế.

Tô Duyệt theo bản năng xoay người, nhìn cánh cửa kia, đáy lòng đột nhiên dâng lên một chút áy náy, mới vừa rồi, cô không nên nổi giận với anh như vậy.

Đêm đã khuya, mặc dù mới tháng Tám, nhưng khí lạnh vẫn có chút chút, vết thương trên lưng của anh có sao không? Bây giờ thân thể của anh yếu như vậy, anh đã ăn cơm tối chưa? Có để mình đói bụng không?

Chân của cô không nghe theo đầu óc cứ đi về phía cửa, tay của Tô Duyệt từ từ nắm chốt cửa, ánh mắt trong suốt lúc này đang do dự không quyết, cô cắn môi dưới, một hồi lâu, cuối cùng buông lỏng tay ra, khoe miệng nhếch lên một nụ cười tự giễu.

Aizz, cái người đàn ông thanh tao nho nhã kia, sao lại không biết tự chăm sóc ỳnh chứ? Chỉ sợ bây giờ anh cũng đang tức giận, cảm thấy mình cố tình gây sự, căn bản cũng không muốn gặp mình.

Tô Duyệt đi đến bên giường, nằm trên giường, cuộn người lại, cố gắng để cho bản thân mình chìm vào giấc ngủ, nhưng cô phát hiện ra, không có lồng ngực của anh, cô không thể nào ngủ yên được.

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra cảnh anh bất chấp tất cả nhào về phía cô mặc óng nhọn của con chó ngao Tây Tạng hung hăng cào rách phần lưng của mình, đêm đó, trong bệnh viện cô và anh đã nói chuyện.

“Tại sao anh lại muốn cứu em.”

“Bởi vì anh không muốn em bị thương.”

“Nhưng anh thì bị thương rồi.”

“Vậy thì sao, em không bị gì là tốt rồi.”

Anh... thật sự sẽ biết chăm sóc ỳnh sao?

Trong lòng Tô Duyệt có hơi mâu thuẫn, một lúc lâu, cuối cùng cũng mở cửa ra, ở ngoài cửa, trên sàn nhà có để một chén cháo đậu đỏ, Tô Duyệt cúi người xuống, cầm chén cháo lên, vẫn còn hơi ấm, bách hợp và đậu đỏ đã nấu nhừ rồi, xem ra đã hâm nóng vô số lần.

“Gần đây dì cả của em đến thăm, nghĩ tới cơ thể em có chút không khỏe, nên làm cho em một chút cháo đậu đỏ.”

Sống mũi cay cay, hốc mắt hơi có chút đỏ lên, tưởng rằng anh chỉ thuận miệng nói, không ngờ nghiêm túc như thế, sau khi hai người cãi nhau anh cũng không quên, không nghĩ tới anh lại nhớ rõ như vậy

Có vài chuyện, giữa bọn họ ai cũng không có lỗi, cô muốn giữ ý chí kiên định mạnh mẽ của cô, không hy vọng anh nhúng tay vào, nhưng nếu như Lý Tuyết Ly muốn làm khó cô, chẳng lẽ cô thật sự sẽ chạy sang Hồ Nam? Sợ rằng cũng sẽ không ai để ý đến cô.

Anh lựa chọn không nói, càng thêm có ý muốn bảo vệ lòng tự trọng của cô, lặng lẽ giúp đỡ cô, còn cô thì lại nổi giận với anh.

Anh, hẳn là rất khổ sở?

Giờ phút này, Tô Duyệt hoàn toàn mềm lòng, thậm chí còn không có tiền đồ mà suy nghĩ, cho dù cô ăn vạ người đàn ông này thì như thế nào? Dù gì hai người cũng là vợ chồng, vợ hưởng thụ phúc lợi của chồng mang lại thì ai dám nói xấu chứ?

Nhiệt độ của máy điều hòa trong phòng khách thấp hơn trong phòng ngủ một chút, Tô Duyệt cúi đầu, suy nghĩ một lát, cuối cùng xoay người đi vào phòng ngủ, lấy từ trong tủ ra một mền lông.

Lúc này đêm đã khuya, bên trong phòng khách tối đen như mực, Tô Duyệt không mở đèn, sợ đánh thức anh, thật trọng bước đi, tới ghế sofa thì cô dừng lại.

Lúc mới đến đây, trong nhà không có cái ghế sofa nào, ngay cả ghế dựa cũng chỉ có hai cái, sau này mới mua thêm.

Tô Duyệt chỉ cho là lúc bắt đầu bố trí không hoàn thiện nên mới thiếu vài thứ, nhưng cô không hề biết, lúc mới đầu người nào đó muốn để cô dưỡng thành thói quen, thói quen ấy là không có anh, cô không có cách nào ngủ được.

Tô Duyệt khẽ đến gần ghế sofa, cúi người xuống, trong tối cô không thấy rõ, nhưng cô biết, lúc này anh đang co ro trên ghế sofa.

Cô thận trọng đắp cái mền

lên người anh, dịch góc chăn lại cho vừa người, lập tức chuẩn bị rời đi.

Trong đêm tối, một đôi tay đột nhiên kéo cô lại, Tô Duyệt bất ngờ mất cảnh giác, nhất thời thân thể mất đi trọng tâm, ngã về hướng ghế sofa, hai bàn tay to đột nhiên giữ lấy eo cô.

“Vợ à, anh xin lỗi.” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, giống như nỉ non, giống như sám hối, lại thêm chút cầu khẩn, tựa như vào thời khắc này, anh có thể không cần bất cứ tự trọng nào, chỉ cần sự tha thứ của cô.

Vào lúc này, trái tim của cô dường như bị nắm chặt, Tô Duyệt lắc đầu liên tục, “Không, là lỗi của em, em biết rõ anh là vì muốn tốt cho em, biết rất rõ là không có anh, từ đầu tới cuối em vẫn không có cách nào thắng được chị Lý, nhưng em lại nổi giận với anh, xin lỗi, thật xin lỗi anh.”

Trong nháy mắt nước mắt rơi vào trong lồng ngực của người đàn ông, còn Ninh Duệ Thần lại làm như không nghe thấy, trong miệng vẫn nỉ non, “Vợ, xin lỗi em, thật sự xin lỗi...”

Lúc này Tô Duyệt mới phát hiện có gì đó khác thường, tay ôm cô, còn có lồng ngực của anh, tại sao lại... nóng như thế!

“Ninh Duệ Thần, anh làm sao vậy?” Tô Duyệt lắc lắc tay của người đàn ông, lớn tiếng hỏi, còn người đàn ông kia, không hề có chút phản ứng nào.

Sốt ruột lo lắng lập tức nướm nướp xông đến trong lòng, cô nhanh chóng thoát khỏi cánh tay của Ninh Duệ Thần, đi như chạy, thậm chí còn không cần thận vấp phải cái ghế ngã xuống cũng không quan tâm, nhanh chóng bật đèn lên.

Lúc này, dưới ánh đèn sáng ngời, Tô Duyệt mới phát hiện, sắc mặt của Ninh Duệ Thần đỏ ửng lên, chạm vào trán anh, thật là nóng!

Chắc hẳn mấy ngày nay liều mạng muốn cô khiến vết thương bị nứt ra, cộng thêm bị cảm lạnh, nhiễm khuẩn nên thành ra sốt cao không lùi!

“Ninh Duệ Thần, anh ráng chịu đựng một chút, bây giờ em lập tức đưa anh tới bệnh viện!” Tô Duyệt nhanh tay đỡ Ninh Duệ Thần ngồi dậy, cố gắng để anh giữ vững bình tĩnh, nhưng vẻ hoảng hốt trong mắt cô đã sớm tố giác sự rối loạn rồi.

“Không cần đâu, nghỉ ngơi một chút là được rồi, em không cần đi!” Ninh Duệ Thần miễn cưỡng nhìn Tô Duyệt một cái, giọng nói lộ rõ lúc này anh hết sức yếu ớt. Trong đôi mắt thâm sâu cũng không che giấu được sự mệt mỏi, nhưng cho dù vậy, cánh tay vòng trên người Tô Duyệt vẫn rất có lực, không để cho cô rời khỏi anh dù là một bước.

So với lần trước nằm ở bệnh viện, lần này sắc mặt của anh còn tái nhợt nhiều hơn, vết thương bị nhiễm trùng khiến anh phát sốt, nếu không phải gây gổ với cô, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

“Được, em không đi, em đi lấy thuốc hạ sốt cho anh uống nhé.” Tô Duyệt khẽ nói với Ninh Duệ Thần, cánh tay nắm lấy tay cô vẫn không chịu buông ra, Tô Duyệt xoay người nhìn về phía người đàn ông đang nằm trên ghế salon.

“Vợ, em đừng giận anh nữa, được không?”

Giọng nói yếu ớt cứ như vậy mà xuyên qua tai truyền vào trong lòng cô. Trong phút chốc, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, cô đứng bên cạnh người đàn ông, trên mặt miễn cưỡng nở ra nụ cười vui vẻ, nhưng trong giọng nói lại không kiềm chế được mà nghẹn ngào, “Chỉ cần anh khoẻ mạnh, em sẽ không giận anh, không bao giờ giận anh nữa.”

“Được.” Nghe thấy đáp án mà mình mong muốn, hai tay bắt lấy Tô Duyệt, lúc này mới buông thõng xuống.

Suốt cả đêm, Tô Duyệt ngồi xem chừng Ninh Duệ Thần, mắt sâu mi dài của người đàn ông giờ phút này đang nặng nề nhắm lại, cô đút thuốc cho anh, đổi khăn lạnh cho anh, thỉnh thoảng lại giúp anh đo nhiệt độ, cô bận rộn làm những chuyện này, thế nhưng, sự áy náy trong lòng cô chỉ có tăng lên chứ không có giảm xuống.

Mình đã làm tổn thương anh bao nhiêu, mới có thể khiến cho anh trong thời khắc yếu đuối nhất vẫn cầu xin cô tha thứ?

Trong lòng Tô Duyệt, lập tức cảm thấy có vô số con kiến không ngừng gặm nhấm, cô chỉ có thể khiến mình bận rộn hơn, như vậy mới có thể đền bù áy náy với anh.

“Tiểu Duyệt.” Sắc trời dần dần chuyển sang màu trắng bạc, rốt cục người đàn ông cũng tỉnh lại, thấp giọng gọi người con gái canh giữ bên cạnh anh.

Tô Duyệt vội vàng cầm tay anh. “Anh sao rồi, có cảm thấy khó chịu chỗ nào không? Vết thương của anh có phải rất đau không?” Còn chưa nói xong, giọng nói của Tô Duyệt nghẹn ngào, lần này, ra sức nắm lấy tay Ninh Duệ Thần, “Thật xin lỗi, là em không tốt, đáng lẽ em không nên nổi giận với anh.”

“Không sao đâu.” Ninh Duệ Thần thản nhiên cười một tiếng, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ra lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, “Chuyện này là do anh không chu đáo, vợ à, anh xin lỗi.”

Trong chuyện này, chính bản thân họ cũng không có đúng sai, cô muốn ở trong xã hội coi trọng vật chất này quật cường dựa vào sức lực của mình mà nỗ lực sống tốt, anh muốn âm thầm lặng lẽ tạo ra một thế giới cho cô tùy ý bay lượn, hai người không ai hoàn hảo, chỉ là bọn họ có để ý đến tình cảm dành cho nhau hay không.

Anh quan tâm, cho nên anh lựa chọn lùi bước.

Còn phương thức lùi bước của anh, cũng cực đoan như thế.

Vết thương bị nhiễm trùng là do bất cẩn mà tạo thành, dù sao mấy ngày nay anh muốn cô nhiều như thế mà. Nhưng anh đã sớm phát hiện ra, nếu đến bệnh viện kịp thời, sẽ không thành ra bộ dạng này, còn anh biết rõ bệnh tình sẽ tăng lên, thế mà vẫn cứ ở trong căn phòng có nhiệt độ điều hoà thấp như vậy, thậm chí cảm thấy như vậy chưa đủ, anh còn đi tắm bằng nước lạnh.

Đúng, chính là anh cố ý biến mình thành ra bộ dạng này.

Bởi vì anh đoán được, buổi tối, nhất định Tô Duyệt sẽ ra xem anh, như vậy, cô sẽ thấy anh trong tình trạng này, sẽ đau lòng, không hề so đo với anh chuyện này nữa.

Anh không cách nào đo lường được lòng của Tô Duyệt, anh không biết trong lòng cô anh quan trọng như thế nào, nên chỉ có thể mạo hiểm mà đánh cược, còn tiền đánh cược, chính là vết sẹo có thể đổi lấy bao nhiêu sự đau lòng của cô.

“Nếu như em không muốn đi đến phủ thị chính...”

“Tại sao không đi?” Tô Duyệt cắt đứt lời của Ninh Duệ Thần, trong mắt ẩn chứa nụ cười, “Cơ hội tốt như vậy, tại sao em lại pahir buông tay?”

“Cơ hội này anh đã vì em mà tranh thủ nắm lấy, nhưng có thể nắm chặt được nó hay không thì phải xem bản thân em như thế nào, anh nói có đúng không?” Tô Duyệt mức một muỗng thuốc đưa đến miệng Ninh Duệ Thần: “Anh uống thuốc đi.”

Trong ánh mắt thâm sâu, bỗng vang lên giọng nói trầm thấp, “Tiểu Duyệt.”

“Dạ?” Tô Duyệt ngoan ngoãn đáp lại một tiếng, trên mặt còn mang theo một nụ cười nhẹ, nhưng, khi Ninh Duệ Thần nói ra câu tiếp theo thì nụ cười của cô lập tức đông cứng lại trong nháy mắt.

“Thuốc này đắng quá, hay là em uống trước đi, dùng nước miếng của em hoà tan vị đắng của thuốc, em thấy sao?”

“.....!” Lời nói của người đàn ông này nói ra thật sự khiến người ta nổi cả da gà! Vẻ mặt của anh vẫn nghiêm túc như thế, cực kỳ nghiêm túc!

Tô Duyệt đang định lựa lời từ chối, nhưng người đàn ông kia đột nhiên cầm lấy tay cô, quay ngược cái muỗng lại, nhanh chóng đưa vào miệng của cô, bỗng nhiên anh lấn người tới, ngón tay lạnh như băng ấn cầm của cô, nhắm ngay môi cô, hung hăng hôn lên.

Thuốc ít đến đáng thương, cứ như vậy mà thay đổi qua lại trong miệng hai người không biết qua bao lâu, lúc này người đàn ông mới chịu buông tha cho cô.

“Mùi vị không tệ, tiếp tục.”

61. Chương 61: Cho Em Đi Theo Anh

“Ninh Duệ Thần, anh có nghĩ đến chuyện nếu anh làm như vậy, mọi người sẽ nói anh như thế nào đây?” Tô Duyệt không để ý đến lời trêu đùa của anh, cầm chén thuốc cúi đầu, đôi mắt trong suốt lẳng lặng nhìn thuốc nước màu nâu, nổi nhỏ.

Anh đương nhiên là lấy danh nghĩa của phủ thị chính để giúp đỡ cô, nhưng trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được cả, nhất là trong giới quan trường chính trị, chỉ cần không cẩn thận mà đi nhầm một bước cũng bị người khác mượn cớ mà đạp xuống, cô không muốn Ninh Duệ Thần vì mình mà bị người khác nói là lạm dụng tư quyền, rồi lại chịu ắt ức không đáng có.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn cô gái trước mặt, mặc dù anh hoàn toàn không để những kẻ đó vào trong mắt, chỉ cần có thể giúp vợ của mình, những người đó đâu có quan hệ gì với anh đâu? Nhưng khi cô nói như vậy tức là cô đang đứng trên lập trường của anh mà suy nghĩ, vừa nghĩ như thế, đột nhiên Ninh Duệ Thần lại cảm thấy lòng mình ảm áp.

“Tiểu Duyệt, trong lòng anh em là người giỏi nhất, cho dù không có ai khẳng định em... Vẫn còn có anh.” Ninh Duệ Thần cười nhẹ, sắc mặt hơi tái nhợt, “Cho nên lúc nào anh giúp em, thì em không cần cảm thấy có gánh nặng gì, bởi em đáng giá để anh làm vậy, hướng chỉ, anh tin em cuối cùng nhất định sẽ thực hiện được ước mơ của mình, điều em thiếu bây giờ chỉ là rèn luyện và cơ hội, mà anh nguyện làm Bá Nhạc* của em.”

[Bá Nhạc (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiên cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Nhạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể)]

Tô Duyệt hơi cúi đầu, giọng nói rất thấp, “Có lúc ngay cả em cũng hoài nghi chính mình, rốt cuộc bản thân em có thích hợp đi con đường này không, anh có nghĩ em đã quá cố chấp không, anh Ninh, anh tin tưởng em như vậy sao?”

“Ừ, tất nhiên anh tin tưởng em rồi.” Anh không chút nghĩ ngợi liền nói, đôi mắt thâm sâu nhìn chén thuốc trong tay cô, trong mắt thoáng hiện qua một vẻ hài hước, “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, thuốc mau nguội lắm, Tiểu Duyệt, mau bón thuốc cho anh đi.”

“...” Tất cả cảm động của Tô Duyệt vì câu nói này mà thoáng chốc biến mất tiêu.

Trên mặt người đàn ông thoáng cái bày ra vẻ uất ức, “Tiểu Duyệt, chẳng lẽ em không mong anh nhanh khỏi sao?”

“Không phải...” Tô Duyệt liền vội vàng lắc đầu, giọng nói nhỏ như muỗi vo ve, “Em chỉ thấy phương pháp mớm thuốc này... không vệ sinh cho lắm.”

“Không vệ sinh?” Ninh Duệ Thần chau mày, cầm chén thuốc trong tay Tô Duyệt qua, uống một ngụm, ngay cả chân mày cũng không nhíu lại chút nào, “Anh chỉ muốn em đưa chén thuốc cho anh thôi mà, như vậy.... thì có chỗ nào không vệ sinh?”

Khuôn mặt cô gái trong nháy mắt đỏ bừng lên, trong đôi mắt thâm sâu chớp hiện một nụ cười, không có việc gì làm lại đi trêu chọc cô gái dễ xấu hổ này, rất thú vị.

“Không phải em nghĩ là lại miệng đối miệng dứt thuốc cho anh giống như lần đầu tiên đấy chứ?” Anh thần nhiên nói, còn cố tình kéo dài âm cuối, giống như ẩn chứa ý mập mờ nào đó.

Cánh tay cường tráng chống lên ghế salon, lúc này Ninh Duệ Thần chẳng có chỗ nào giống bệnh nhân phát sốt cả đêm cả, bởi vì uống thuốc mà trên đôi môi mỏng gợi cảm vẫn còn dính chút nước, dưới ánh đèn sáng trưng lại lộ ra vẻ mê người, trở thành trai đẹp hấp dẫn.

Ánh mắt trong suốt chỉ hơi liếc một cái, liền khiến Tô Duyệt vội cúi đầu, trái tim nhỏ không nghe theo ý của cô mà nhảy búng búng, dù gì cô cũng là một người phụ nữ bình thường, khi đối mắt với trai đẹp thì sức chống cự cũng sẽ giảm xuống.

Mặc dù ngày ngày sinh hoạt cùng một chỗ với Ninh Duệ Thần, nhưng Tô Duyệt phát hiện đối với người đàn ông này, cô hoàn toàn không có chút sức miễn dịch nào cả.

Bất cứ lúc nào, chỉ cần một động tác nhỏ của Ninh Duệ Thần, thậm chí là một ánh mắt mờ ám cũng khiến lòng cô rung động.

Tuyệt đối là hồng nhan họa thủy!

“Em....” Tô Duyệt mở miệng, vốn muốn nói em không có! Nhưng mới nói được một chữ thì không nói được nên lời nữa.

Bởi vì lúc này, đôi môi còn dính nước đã đến gần Tô Duyệt hơn, khiến Tô Duyệt từ trước đến giờ vẫn luôn bình tĩnh, cũng không khỏi sinh ra khát vọng muốn cắn mạnh lên đôi môi khô gọi kia!

Nhưng mà, một tia lý trí xót lại cuối cùng đã ngăn cô không hóa thân thành nữ sắc lang.

“Vợ, thật ra em cũng không phải là không thể áp đảo anh, giống như lần đầu tiên của chúng ta vậy, em trên anh dưới.” Ninh Duệ Thần khẽ nói bên tai Tô Duyệt khiến cả người cô nhất thời nổi hết cả da gà.

Người đàn ông này, cách tán tỉnh đúng là khiến người bình thường không thể nào chịu nổi mà.

Cho nên Tô Duyệt quả quyết nhảy dựng lên từ trên ghế, lui về phía sau, kiên quyết giữ vững khoảng cách một mét với người đàn ông nguy hiểm kia.

“Tiểu Dương, em còn sợ cái gì nữa? Bây giờ anh là bệnh nhân, sẽ không làm như vậy, hơn nữa, có phải em sợ..... sẽ không khống chế được mình phải không?” Giọng nói bình thần của anh lại lần nữa xuyên qua không gian nhỏ này truyền vào tai Tô Duyệt, trong đó còn có vài phần tán tỉnh.

Nhưng đúng vào lúc này, điện thoại của Ninh Duệ Thần bỗng đổ chuông, Tô Duyệt thở phào một hơi thật to, cực kỳ giống giai cấp vô sản, người lao động bị áp bức lâu dài cuối cùng cũng tìm được tự do.

Thấy Tô Duyệt như vậy, Ninh Duệ Thần cũng không buồn bực tý nào, đôi mắt thâm sâu liếc nhìn cô gái đang âm thầm may mắn, lặng yên mỉm cười.

Cô, vẫn dễ dàng xấu hổ như vậy.

Thật đúng như mong đợi, anh không cần dùng bất kì thủ đoạn nào bất kỳ phương thức nào cũng có một ngày cô sẽ tự chủ động với anh.

“Anh, tối nay có một buổi tiệc rượu, lão đầu kia bảo em hỏi anh tối nay có đi không?” Mới vừa nhận máy, bên kia đã truyền đến giọng nói của Ninh Uyển Thu.

“Không đi.” Đơn giản hai chữ liền thể hiện rõ lập trường của Ninh Duệ Thần.

Giống như đã sớm đoán được đáp án của anh, Ninh Uyển Thu liền nói ra những lời kịch đã sớm chuẩn bị trước, “Anh, em biết anh không có hứng thú với vị trí thừa kế tập đoàn Ninh thị, nhưng anh cam tâm dâng

cả tập đoàn cho Tổng Thiệu Huy lòng muông dạ thú kia sao? Mặc dù em biết anh không để ý đến chút tiền này, nhưng nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, kể cả như thế anh cũng cảm thấy không sao phải không?”

Tập đoàn Ninh thị là do một tay Ninh Hạc Hiên thành lập, có thể nói đây là tâm huyết cả đời của ông cụ, Ninh Hạc Hiên có một trai một gái, con trai chính là ba của Ninh Duệ Thần và Ninh Uyển Thu, lúc ấy Ninh Hạc Hiên đã tìm được người thừa kế, nhưng sau tai nạn máy bay ấy đã không trở về nữa.

Con gái của Ninh Hạc Hiên – Ninh Thiển Như kết hôn với con trai của công ty Tổng thị xong thì sinh được một con trai, cũng chính là Tổng Thiệu Huy. Hôm nay, nhà họ Tổng đối với miếng thịt béo là tập đoàn Ninh thị có thể nói là nhìn chăm chăm, thậm chí đã từng dùng không ít thủ đoạn vì muốn đoạt được tập đoàn Ninh thị, nhưng cuối cùng vẫn không được như ý, cũng vì vậy, Ninh Hạc Hiên không đồng ý giao tâm huyết của mình cho nhà họ Tổng.

“Không đi.” Hai chữ như cũ, trên mặt Ninh Duệ Thần không chút thay đổi.

Trong điện thoại im lặng trong giây lát, khi Ninh Duệ Thần còn đang mất kiên nhẫn muốn cúp điện thoại thì giọng nói chậm rãi của Ninh Uyển Thu vang lên, “Được rồi, em đi.”

Lông mày của anh hơi nhướng lên, “Em đi sao?”

“Đúng vậy, “Giọng nói của Ninh Uyển Thu vẫn bình thản như cũ, “Chờ sau này anh với chị dâu có con, thân làm em chồng đâu thể thiếu quà ra mắt được, cho nên em sẽ chuẩn bị sẵn tập đoàn Ninh thị, để cho cháu trai không có chuyện gì làm thì chơi đùa một chút.”

“Không được đi.” Giọng nói y hệt ra lệnh, không có chút nhượng bộ nào.”

Trên thương trường đấu đá nhau như thế nào trong lòng Ninh Duệ Thần là người hiểu rõ nhất, anh đồng ý cho Ninh Uyển Thu trông coi quán bar của cô nhưng tuyệt đối không cho phép cô đi tranh giành cái công ty rách đó với Tổng Thiệu Huy, lại càng không đồng ý bởi vì quan hệ lợi ích mà cô phải giao thiệp với những người mà cô vẫn luôn chán ghét.

“Không sao đâu..... dù sao những năm nay đều là như vậy mà, những buổi tiệc đó đối với em mà nói chỉ là chuyện thường như cơm bữa mà thôi, mặc dù có hơi phiền một chút nhưng cũng không thể đứng nhìn giang sơn mà ‘lão già’ khổ sở xây dựng trao vào tay người khác dễ dàng như thế được, được rồi, anh cứ yên tâm đi.” Giọng nói dễ dàng nhưng lại lộ ra mùi vị bất đắc dĩ.

Ninh Hạc Hiên chỉ có hai người Ninh Duệ Thần và Ninh Uyển Thu, nếu không muốn đưa tập đoàn cho Tổng Thiệu Huy, lại không muốn người khác nói xấu, vậy thì hai anh em bọn họ phải có một người bị cuốn vào trong cuộc chiến tranh đoạt này.

Nếu Ninh Uyển Thu tham dự, vậy thì đối với những gia tộc khác đã thềm thường miếng thịt béo Ninh thị đã lâu tất nhiên sẽ đưa người thừa kế của mình ra, trăm phương ngàn kế đến kết thân, thuận nước đẩy thuyền ăn tập đoàn Ninh thị vào trong bụng.

Mặc dù từ trước đến giờ Ninh Uyển Thu không dựa theo lẽ thường mà ra bài, nhưng một khi cô đã ra tay thì chắc chắn sẽ không thua thiệt, nhưng trong lòng Ninh Duệ Thần không muốn để cô bị cuốn vào.

Hơn nữa, một khi đã đụng vào thì cả đời cũng không thể tách ra được.

Còn anh chỉ muốn để cho Ninh Uyển Thu sống tự do tự tại.

“Không được đi.” Trong giọng nói trầm thấp hàm chứa một chút tức giận, “Em cảm thấy hoa đào thối nát bên cạnh mình còn quá ít phải không?”

“Hoa đào thối nát cũng là hoa, điều đấy chứng minh em gái anh vẫn còn rất nhiều mị lực, không sao đâu..... em có thể ứng phó được mà.” Ninh Uyển Thu không để ý nói.

Nhưng khi Ninh Duệ Thần nghe vậy, đối với anh mà nói đây cũng là một kiểu đấu tranh.

Hồi lâu, anh mới nói: “Em đừng đi, anh đi.”

“A, như vậy sao được chứ, cái này không phải đã vi phạm nguyên tắc làm người của anh rồi sao, không được, không được đâu.”

“Ninh Uyển Thu, em câm miệng lại, đừng cho là anh không biết ý định của em.” Giọng của người đàn ông bỗng nhiên lạnh xuống, sở dĩ Ninh Uyển Thu lấy lui để tiến, còn không phải là vì đoán được anh sẽ không trơ mắt để cô đi vào đó.

“Ha ha, bị anh phát hiện rồi, anh đúng là thông minh, cứ như vậy nhé, em tắt máy đây.” Nói xong, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh tút... tút.

Trong đôi mắt thâm sâu hiện lên một chút khác thường, ngẩng đầu, nói với cô gái trước mặt, “Tiểu Duyệt, tối nay anh phải ra ngoài rồi, hôm nay tan làm em về một mình được không?”

“Hôm nay em không đi làm, anh vừa mới ốm xong mà, em ở nhà chăm sóc cho anh.” Tô Duyệt cố ý nói, về mặt lúc này của cô cho thấy cô đang rất nghiêm túc.

“Được rồi.” Có người đẹp chăm sóc bên cạnh, vợ yêu đã ra lệnh thì tất nhiên Ninh Duệ Thần sẽ không từ chối.

Tô Duyệt chậm rãi đi đến bên cạnh Ninh Duệ Thần, nhìn anh một lúc, mấy lần muốn nói xong lại thôi, dừng một lát, cuối cùng lên tiếng: “Ừm.... bữa tiệc tối nay em có thể đi với anh không?”

Lông mày nhíu lại, cô không thích những nơi ồn ào náo động, càng chán ghét những buổi tiệc thương mại như vậy, nhưng hôm nay, Tô Duyệt lại chủ động yêu cầu đã nằm ngoài dự liệu của anh.

“Nếu như anh cảm thấy không tiện thì thôi vậy.” Thấy Ninh Duệ Thần không nói lời nào, Tô Duyệt vội vàng nói, cô không muốn làm khó anh.

Mặc dù trong lòng cô hơi khó chịu.

Bữa tiệc lần này, không cần suy nghĩ cô cũng biết trong lòng anh cảm thấy rất ghét, cho nên vừa rồi Tô Duyệt mới nghĩ ra một cách, cô phải ở bên cạnh anh, cho anh một chỗ dựa.

Còn hiện giờ xem ra, suy nghĩ của cô gây thơ đến mức nào, từ lúc hai người bắt đầu, chỉ có cô cần anh, mà cô chẳng giúp gì được cho anh cả.

Nhưng cô muốn làm điều gì đó cho anh.

Thấy Ninh Duệ Thần vẫn không nói lời nào, cuối cùng Tô Duyệt lấy dũng khí, đối mắt trong suốt chống lại đôi mắt thâm sâu của anh, “Lần này để em đi cùng anh, được không?”

62. Chương 62: Trong Mắt Chỉ Có Em

Editor: Đường Ngọc

Đôi mắt thâm sâu xẹt qua một tia khác thường, không biết là lời của cô hay là do ánh nắng mặt trời bên ngoài luồn vào cửa sổ, nhất thời làm ấm trái tim của người đàn ông.

“Được rồi.”

Sau khi có được sự đồng ý của anh, trên mặt Tô Duyệt nhất thời lộ ra nụ cười vui vẻ, cả đầu cũng nóng ran lên theo, xung phong nhận việc nói, “Anh đói bụng không? Em đi nấu cháo cho anh ăn”. Nói xong, vẫn không cảm thấy có chỗ nào không đúng, vô cùng vui vẻ chạy vào bếp.

Ninh Duệ Thần cũng không lên tiếng ngăn cản, đôi mắt thâm sâu nhìn người nào đó đi vào phòng bếp, trong miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm, “Một, hai, ba...”

Thoảng chốc, một bóng người nhỏ xinh cầm nồi cơm điện đáng thương đi tới trước mặt người đàn ông, về mặt uất ức.

Chỉ thấy gạo trong nồi cơm điện hơn nửa nồi, còn ngay cả nước cũng đổ không chìm hết gạo

“Ừm... chừng này nước, có đủ hay không?” Tô Duyệt nháy mắt, nhìn người đàn ông đang nằm vùi ở trên ghế sofa hỏi.

Ninh Duệ Thần buồn cười vò vò đầu tóc rối bời, đứng dậy, “Để anh nấu cho.”

“Không được không được, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, để em nấu là được rồi.” Tô Duyệt vội vã đặt nồi cơm điện trên mặt đất, đề Ninh Duệ Thần lại, không cho anh đứng dậy.

Hiện tại trong đầu Tô Duyệt chỉ có một ý nghĩ duy nhất chính là phải để cho anh có thời gian nghỉ ngơi thật tốt, nhưng cô đã quên người đàn ông vừa rồi còn đùa giỡn với cô đã hồi phục mười phần tinh lực rồi.

Thật ra, đại luật sư Ninh là một người rất có sức chịu đựng thử thách gian khổ, cho nên chút vết thương nhỏ này anh hoàn toàn không để vào mắt.

Nhưng, cảm giác được cô vợ nhỏ này coi trọng thật sự không tệ.

“Em... em... không biết nấu cháo, nhưng anh có thể dạy em, anh nói em làm như thế nào thì em sẽ làm như thế đó.” Tô Duyệt lập tức bày ra vẻ mặt ‘em là học sinh giỏi’ để tỏ rõ quyết tâm của mình, nhìn bộ dạng nói lời thề son sắt của cô, người đàn ông không khỏi bật cười một tiếng.

“Được rồi.” Ninh Duệ Thần gật đầu một cái, vì vậy, dưới sự nỗ lực không ngừng của chỉ huy đầu bếp chính Ninh và đầu bếp phụ Tô không lùi bước trước khó khăn, nửa giờ sau, cả căn phòng đều tỏa ra mùi gạo nhàn nhạt.

Dĩ nhiên, cho dù có đầu bếp chính Ninh ân cần dạy dỗ, nhưng đối với việc đầu bếp phụ Tô nấu cháo, vẫn không nên ôm hi vọng có thức ăn ngon, mùi vị ngon...

Nhìn chén cháo vô cùng giống cơm nhão trước mặt, thái độ của Tô Duyệt hết sức rối rắm, thấp thỏm bưng lên trước mặt Ninh Duệ Thần

“Hình như cơm nước bốc thành hơi hết rồi.” Tô Duyệt nhỏ giọng nói, nhìn bát cháo nhão nhoẹt, bỗng cảm thấy ngay cả mình cũng không muốn ăn huống chi là Ninh Duệ Thần.

“Thôi, để em nấu cháo khác.” Tô Duyệt xoay người, giọng nói có chút ghen ngào.

Sao cô lại vô dụng đến vậy chứ? Ngay cả việc nấu một chén cháo cũng nấu không xong, thật sự là vô dụng chết đi được!

Nhưng vào lúc này, cái chén trong tay cô đột nhiên bị người đàn ông bên cạnh lấy đi.

“Ôi, đừng ăn...” Tô Duyệt lập tức đoạt chén cháo lại, thế nhưng, tay phải của cô lại bị người đàn ông nắm lại, tay còn lại giơ chén cháo lên cao, cho dù Tô Duyệt nhảy thế nào thì tay trái cũng không với tới.

“Không cần đâu, anh cảm thấy rất tốt.” Nói xong, liền cầm cái thìa múc một miếng bỏ vào trong miệng, hai mắt nhắm lại như đang hưởng thụ. “Rất mềm, vừa đúng lúc gần đây anh đang đau răng. Tiểu Duyệt, em thật sự rất biết chăm sóc anh. ”

Gương mặt nhỏ vốn đang nhăn nhúm, nhất thời bật ra tiếng cười, đau răng? Húp cháo còn phải dùng răng cắn sao?

Nhưng bởi vì lời nói này của anh, tất cả uất ức trong lòng của Tô Duyệt lập tức biến mất.

“Ăn xong rồi thì mau về phòng ngủ một giấc đi, người bệnh cần phải nghỉ ngơi thật nhiều.” Tô Duyệt nhìn chăm chăm Ninh Duệ Thần ăn hết chén cháo to, sau đó đỡ anh về phòng ngủ.

“Em cũng đã một đêm không ngủ đúng không? Nhìn đi, hai mắt em sắp thành gấu mèo rồi đấy.” Ninh Duệ Thần trêu ghẹo nói, hài lòng nhắm mắt lại,

“Mau ngủ đi, buổi tối còn phải đi dự tiệc nữa.”

“Nhưng mà, em còn phải đi chuẩn bị lễ phục.” Tô Duyệt nhỏ giọng nói.

Mặc dù trước kia bởi vì nguyên nhân gia tộc, cô cũng tham gia một vài bữa tiệc, nhưng vì xuất hiện ở những lúc quan trọng, nên lễ phục chỉ mặc một lần, bởi vậy bình thường Tô Duyệt không mua nhiều đồ, chỉ đến lúc cần mới đi chuẩn bị.

“Đừng lo, sẽ có người chuẩn bị cho em”

“Nhưng, chén còn chưa rửa mà?”

“Thức dậy anh sẽ rửa chén giúp em”

“..”

“... Được...” Tô Duyệt khéo léo đáp một tiếng, hơn nửa đêm qua có thật sự cả đêm không ngủ, vẫn luôn chăm sóc cho Ninh Duệ Thần, mới vừa dính vào giường thì cơn buồn ngủ lập tức ập tới, mí mắt chậm rãi khép lại, cô gái nhỏ nhanh chóng tiến vào mộng đẹp trong vòng tay của người đàn ông.

Cô ngủ thẳng tới khi mặt trời chiều xuống núi, khi Tô Duyệt thức dậy thì Ninh Duệ Thần đang ngồi bên cạnh nhìn cô

“Anh thức dậy lúc nào vậy?” Tô Duyệt xoa mắt còn nhập nhèm, hỏi anh.

“Anh vừa mới thức. ”

“Vâng” Tô Duyệt gật gật đầu chuẩn bị rời khỏi giường, mơ mơ màng màng nói:

“Em đi rửa chén”

Ninh Duệ Thần nghe xong không khỏi khẽ cười một tiếng, cô bé này thật sự vẫn không quên chuyện này.

“Anh rửa rồi, em mau qua thử lễ phục đi ” Ninh Duệ Thần cầm một cái hộp được trang trí khéo léo đưa tới trước mặt Tô Duyệt, Tô Duyệt ‘ồ’ một tiếng rồi chạy vào phòng tắm

Người đàn ông ngồi bên giường, ánh mắt thâm sâu nhìn bước chân của cô, trong lúc Tô Duyệt sắp sửa đi tới gần cửa phòng tắm, người đàn ông lập tức bước nhanh vọt tới.

“Bịch!” Đầu của cô đụng vào bàn tay của anh.

Ninh Duệ Thần không khỏi thở dài, lúc nhìn thấy bước chân lảo đảo của cô anh liền đoán được lúc này Tô Duyệt vẫn còn đang trong trạng thái mơ hồ, nếu không phải anh lấy tay chặn ở trên khung cửa, sợ rằng lúc này trên trán của cô đã có một cục u lớn.

“Sao lại mơ hồ như vậy?” Ninh Duệ Thần trách cứ cô, nhưng trong giọng nói lại mang theo vẻ cưng chiều, bàn tay to xoa xoa cái trán của cô “Đau không?”

Tô Duyệt vội vàng lắc đầu “Không đau” Anh dùng tay chặn lại rồi thì cô còn có thể đau chỗ nào được chứ?

“Nhưng anh đau” Người đàn ông đột nhiên uất ức nói, làm bộ xoa xoa tay phải.

“Không ngờ, cái đầu nhỏ này lại có lực mạnh như vậy”

Nghe thấy lời này. Tô Duyệt liền nghi ngờ nghi lại, đầu cô đâu phải làm bằng hợp kim ti-tan hay sắt thép gì đâu, sao có thể làm tay anh đau được?

Nhưng Tô Duyệt cũng không suy nghĩ nhiều, nghi vẫn như vậy cũng chỉ xảy ra trong chớp mắt, ngay sau đó liền biến mất tiêu.

“Anh bị thương ở đâu?” Tô Duyệt cầm tay phải của Ninh Duệ Thần lên, nhìn phải một chút, ngó trái một tí, nhưng không phát hiện có chỗ nào bị bầm cả.

“Chỗ này, chỗ này nè” Ninh Duệ Thần tùy ý chỉ một chỗ trên tay phải, đôi mắt thâm sau cười híp lại nhìn về mặt nghiêm túc của cô gái trước mặt, cực kỳ giống sói xám to lớn lừa gạt con thỏ nhỏ.

“Chỗ này à?” Tay nhỏ bé của Tô Duyệt chạm nhẹ vào chỗ Ninh Duệ Thần vừa chỉ, Ninh Duệ Thần gật đầu một cái “Đúng, chính là chỗ này”

Tô Duyệt không hề hay biết người nào đó đang cố ý, con người trong veo nhìn chỗ nào đó không có dấu vết bầm nào, một hồi lâu, ngược mắt nhìn Ninh Duệ Thần hỏi

“Vậy làm sao mới không đau nữa?”

“Em thổi một chút đi, thổi một cái là nó hết đau liền.” Ninh Duệ Thần tiếp tục lừa gạt, không hề có giới hạn giác ngộ.

Lúc này Tô Duyệt vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, căn bản vẫn trong trạng thái nói gì nghe đó, liền cực kỳ nghe lời gạt đầu,

“Ừm, được.”

Vì vậy, cô cong đôi môi đỏ mọng lên, thổi thổi vào nơi Ninh Duệ Thần chỉ.

Làn gió nhẹ mang theo chút khí nóng thổi vào lòng bàn tay của anh, từng hồi một, có chút ẩm áp có chút nhột nhột, tựa như có thể xuyên qua làn da trực tiếp thổi vào trong lòng của người đàn ông này. Nhìn bộ dáng mông lung mờ mịt này của Tô Duyệt, cậu em trái giấu trong quần áo bắt đầu không an phận mà rục rịch ngóc đầu dậy.

Bàn tay to đột nhiên nâng lên, cọ sát đôi môi Tô Duyệt, cử động bất ngờ này khiến Tô Duyệt không khỏi sửng sốt.

Ánh mắt trong suốt, cứ như vậy mà mờ mờ ngơ ngàng nhìn lên người đàn ông, càng khiến cho người đàn ông trước mặt vốn đang chống cự lại dục vọng lập tức mất lý trí

Rốt cuộc vẫn không đủ thỏa mãn với sự trêu chọc như vậy, bàn tay to của người đàn ông trong thoáng chốc xoa nhẹ lên vòng eo của cô gái trực tiếp ôm lấy eo cô đặt lên giường, thân hình cao ráo thoáng cái lấn áp tiến lên, nơi nào đó đã căng cứng chống trên bụng cô. Tô Duyệt lập tức rùng mình, tất cả cơn buồn ngủ đột nhiên biến mất, kế tiếp phải xảy ra chuyện gì, không cần suy nghĩ cũng biết được.

“Không được!” Tô Duyệt vội vàng kháng cự nói: “Vết thương trên lưng anh vẫn chưa khép lại, hơn nữa cũng vừa mới hết sốt, không thể làm loạn!”

Lúc này người đàn ông sớm đã bị dục vọng hun cả đầu óc, anh mặc kệ lời chống cự như gãi ngứa của cô gái, đôi môi gợi cảm không ngừng kích thích da thịt cô, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, “Sở dĩ hiện tại anh muốn vận động, Tiểu Duyệt, chẳng lẽ em không biết vận động một chút, cơ thể sẽ càng khỏe hơn sao?”

“Nhưng... cũng không phải là loại vận động này.” Thái độ lúc này của Tô Duyệt có phần kiên quyết, không hề vì lời đùa giỡn của anh mà lay động lập trường của cô. Anh có thể xem nhẹ bản thân mình, nhưng Tô Duyệt thì khác, đối với chuyện lần này anh đột nhiên phát sốt, trong lòng cô vẫn còn chút sợ hãi.

Bàn tay nhỏ ngăn môi của anh lại, không để cho anh trắng trợn làm tiếp nữa, Tô Duyệt nhanh chóng thoát khỏi tay của anh chạy xuống giường. “Em đi thay lễ phục” Nói xong, không để ý đến người đàn ông đang ảo não than nhẹ, vội vã chạy vào phòng tắm.

Ninh Duệ Thần bất mãn nằm trên giường, xem ra vết thương trên lưng thật sự là một con dao hai lưỡi, có lợi cũng có hại!

Màn đêm dần dần buông xuống, trong nháy mắt đêm đen bao phủ cả Lạc Thành, lúc này ở một nơi khác, nhà họ Ninh hiện đang ở trong một khách sạn nào đó để dự một buổi tiệc bàn bạc làm ăn.

Trên bàn bày ra các món ăn hiếm lạ, cái gì cũng có, mặc dù lúc này buổi tiệc vẫn chưa bắt đầu, nhưng đã tụ tập rất nhiều nhân vật nổi tiếng, những người đàn ông một tay ôm lấy bạn gái bên cạnh, một tay cầm rượu đỏ chạm cốc với người khác, trường hợp này, không thể nghi ngờ là thời cơ tốt nhất để lôi kéo các gia tộc khác.

Mà nhà họ Tô cũng không ngoại lệ.

Trên mặt Triệu Nhã Cẩm luôn nở nụ cười kéo Tô Viễn Hàng đi chào hỏi mọi người, ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc nhìn bốn phía.

Hôm nay, vốn tưởng rằng người đứng đầu nhà họ Thẩm là Thẩm Phong và vợ của ông ta Lâm Tuyết Mai sẽ xuất hiện, vừa vặn nhân cơ hội này mượn sức lôi kéo quan hệ, nhưng không ngờ người nhà họ Thẩm không ai ai xuất hiện cả.

Mặc dù Tô Thiển Tuyết đã định quan hệ với Thẩm Gia Dũng, nhưng nhà họ Thẩm lại luôn luôn đứng dưng với bà sui gia, cho dù mình nhiều lần chủ động mời Lâm Tuyết Mai cùng đi ra ngoài dạo phố mua sắm,

nhưng đều bị Lâm Tuyết Mai khéo léo từ chối, thậm chí ngay cả khi bà ta chủ động tìm tới cửa, cũng không nhìn thấy mặt của Lâm Tuyết Mai.

Rất rõ ràng, nhà họ Thẩm vốn không muốn có bất kỳ qua lại nào với nhà họ Tô.

Nghĩ tới đây, trong lòng Triệu Nhã Cầm lập tức cảm thấy nhục nhã khôn cùng, nhà họ Thẩm quả thực khá giả hơn nhà họ Tô một chút, nhưng dựa vào cái gì lại vênh váo như thế!

Lâm Tuyết Mai càng làm như vậy, bà càng không muốn khiến cho bà ta vừa lòng đẹp ý!

Tô Thiển Tuyết đã gả cho người nhà họ Thẩm, như vậy tài sản của nhà họ Thẩm cũng có một phần của nhà họ Tô!

Trong lúc Triệu Nhã Cầm đang chìm đắm trong suy nghĩ sâu xa của mình, thì ánh mắt của mọi người thoáng chốc đều nhìn về phía cửa. Trong chốc lát, thân hình cao ráo đã lọt vào hai mắt của mọi người.

Người đàn ông không chào hỏi với bất kỳ ai, anh chỉ đứng ở đó, không cần nói nhiều lời, cũng có thể khiến người khác chú ý đến anh ngay lập tức.

Cái này gọi là khí chất bẩm sinh.

Đàn ông độc thân có quyền thế mạnh ở Lạc thành này, sớm đã trở thành đối tượng con rể tốt nhất người chồng tốt nhất của rất nhiều danh môn vọng tộc.

Hơn nữa, người đàn ông này, bình thường rất ít khi tham dự mấy tiệc rượu thương nhân này, trừ khi là bất đắc dĩ mới xuất hiện thôi, lúc ấy mọi người có thể nhìn thấy anh thông qua các phương tiện truyền thông. Không ngờ, hôm nay anh lại xuất hiện ở đây.

Ánh mắt thâm sâu, mang theo cái nhìn hờ hững xa cách, ánh trăng tỏa ra ánh sáng mờ lung, lại có thêm một cảm giác lung linh mị hoặc.

Hơn nữa, cũng không hề nhìn thấy bên cạnh anh có bất kỳ cô bạn gái nào đi theo, càng làm cho anh tăng thêm một tầng giá trị trong mắt của người khác.

Độc thân, đẹp trai, nhiều tiền, thân phận cao quý hiếm có, là một người đàn ông cực phẩm đó!

Các thiên kim ở đây có một vài người âm thầm tự trách mình trang điểm không đủ lộng lẫy, các cô gái hơi to gan, lại căn phòng sự tin tin lên theo bản năng vuốt tóc lại, cổ chữ V vốn đã thấp nay kéo cho nó xuống thêm xíu nữa, rồi hắng giọng một cái, bất cứ lúc nào cũng có thể qua chào hỏi hay gì gì đó.

Còn Triệu Nhã Cầm đứng ở một bên cũng chú ý đến người đàn ông này, bên cạnh anh ta không có Tô Duyệt.

Trường hợp quan trọng như thế này lại không mang theo Tô Duyệt cùng tham dự, xem ra Tô Duyệt cũng không có bản lĩnh lớn có thể giữ được trái tim một người đàn ông ưu tú này.

Nghĩ tới đây, trong lòng Triệu Nhã Cầm bất giác trở nên sáng khoái, người đàn ông đẹp trai tài năng xuất chúng như vậy, sao có thể cam tâm tình nguyện một lòng yêu người như Tô Duyệt?

“Tĩnh Nhu, cậu ta chính là luật sư đại diện bên cạnh thị trưởng, Ninh Duệ Thần.” Đại phu nhân nhà họ Tào nói với cô gái đứng bên cạnh, hài lòng liếc nhìn đứa con gái ưu tú mọi mặt nhà mình,

“Hắn con đã biết bây giờ mình nên làm gì rồi chứ?”

Cô gái tên Tào Tĩnh Nhu hất cằm lên một cái, gương mặt trái xoan tinh xảo quét khắp các thiên kim có mặt ở đây, trong đôi mắt long lanh như nước thoáng hiện lên một chút khinh thường, nào có cô gái nào có thể xinh đẹp hơn cô ta chứ?

Mà đàn ông, từ trước đến nay đều yêu thích phụ nữ xinh đẹp, cho dù là người đàn ông xuất sắc đi chăng nữa, luôn luôn chỉ yêu thích người đẹp

Trong lúc mọi người ở đây nghĩ biện pháp ra sức toàn lực để níu kéo người đàn ông này, thì Ninh Duệ Thần đã từ từ rảo bước tới bên cạnh mọi người, đôi mắt sâu hút khiến người khác không nhìn rõ tâm tình của anh, nhưng hấp dẫn mọi ánh nhìn lên người anh.

Rốt cuộc, Ninh Duệ Thần dừng bước trước một bàn trà nhỏ được đặt các loại trà bánh, ly thủy tinh chân cao xếp thành hình Kim Tự Tháp lấp lánh ở dưới ánh đèn xinh đẹp bức người, còn lúc này, lại vì người đàn ông này mà trở nên mờ nhạt hẳn.

Tay thon dài cầm cái dĩa lên, tay còn lại thì cầm cái nĩa, lấy một phần bánh ngọt để vào trong đĩa, anh chọn lựa cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt dịu dàng.

Dịu dàng hòa thành một vũng nước xuân, trong nháy mắt làm lay động vô số trái tim của cô gái.

Bánh ngọt trên bàn vốn không được mọi người chú ý, mà lúc này, lại khiến cho người ta muốn vụng trộm ăn một miếng từ trong đĩa của người đàn ông này, cho dù giảm thọ mấy năm cũng cam tâm tình nguyện.

Tào Tĩnh Nhu tức thì bị cử chỉ của người đàn ông này lay động tâm thần không ngớt, bởi vì cái gọi là giành được cơ hội tốt là quan trọng nhất, vì không muốn để cho các cô gái khác có cơ hội, cuối cùng Tào Tĩnh Nhu cũng lấy dũng khí, giày cao gót nạm kim cương, trong nháy mắt bước ra một bước, từ từ đi về phía anh.

Nhưng lúc này, Ninh Duệ Thần bỗng nhiên quay đầu lại, đôi mắt thâm sâu, ở dưới ánh sáng lung linh chiếu rọi của đèn lưu ly, đôi môi gợi cảm chậm rãi nâng lên một chút.

Tất cả tiếng ồn ào xung quanh đều từ từ lắng dần, chỉ còn đọng lại chính là nụ cười của người đàn ông đó.

Nụ cười kia, như ngày xuân ấm áp trong nháy mắt hòa tan với tuyết trắng đầy trời, như một người một ngựa phi thân phá tan băng trong tâm hồn người khác.

Nụ cười này chỉ dành cho người mình thương yêu

Tào Tĩnh Nhu lập tức dừng biết, anh, đang nhìn mình!

Trái tim của Tào Tĩnh Nhu lập tức bùng nổ lên, các thiên kim ở đây đều kinh ngạc không thôi, sớm biết thế các cô đã ra tay rồi, nói không chừng hiện tại người được Ninh Duệ Thần coi trọng không phải là cái cô Tào Tĩnh Nhu kia đâu!

Mà lúc này, bọn họ đã bỏ quên một bóng dáng nhỏ nhắn đang từ từ đi vào đại sảnh.

“Sao đến giờ em mới tới?” Giọng nói trầm thấp mang theo một chút cưng chiều, ánh mắt sâu thẳm cực kỳ dịu dàng, giống như chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh là có thể khiến cho người ta cảm thấy mỹ mãn.

Trong đêm, trời cao vạm vỡ, cho dù tất cả các vì sao tụ tập lại một chỗ cũng không rực rỡ bằng nụ cười của anh.

Nhưng nụ cười này, chỉ nở vì một người.

Không chỉ tất cả mọi người có mặt ở đây, ngay cả Tào Tĩnh Nhu cũng cho rằng lời nói này là đang nói với cô, nhưng sau khi cẩn thận nghĩ lại, lại cảm thấy lời này có chút bất thường.

Cô ta vẫn luôn ở đây mà! Tại sao lại nói là ... Đến giờ mới tới?

Vào đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo mang theo chút uất ức thoáng chốc phá vỡ bầu không khí nặng nề này, giải đáp tất cả thắc mắc của mọi người.

“Em lạc đường”

Mọi người đều nhìn lại phía sau, lúc này mới phát hiện có một bóng dáng nhỏ nhắn đang đi đây.

Váy màu trắng dài ôm lấy ep thon của cô gái, trên xương đòn vai tinh tế mang một sợi dây chuyền hình giọt nước, vài sợi tóc đen xõa xuống mặt.

Kiểu tóc đơn giản, buộc hờ một nửa, ngoài ra không còn đồ trang sức nào khác, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, tất cả những điều này đều là vì bữa tiệc mà thành.

Thế giới này vốn nhỏ bé, cô gái xuất hiện, lại khiến người khác không thể rời mắt được.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng trong suốt không chút tạp chất, con ngươi đen cực kỳ giống màn đêm, còn lòng trắng ngoài thì tựa như đèn lưu ly

Ánh sáng rực rỡ bức người.

“Anh nói để anh đi theo em, em lại nhất định đòi đi một mình, sau này còn nghe lời anh hay không hả?” Người đàn ông nói thật nhỏ, đôi mắt thâm sâu vẫn nhìn cô gái đứng trước cửa, thân hình cao ráo đi qua bên ngoài Tào Tĩnh Nhu, ngay cả góc áo của cô ta cũng không đụng tới, chứ đừng nói chỉ là một cái ánh mắt.

Ninh Duệ Thần đi đến bên cạnh Tô Duyệt, đưa cái đĩa tới trước mặt cô,

“Đi đường nhiều như vậy, cả ngày cũng không ăn cái gì, có đói bụng không? Anh chút bánh ngọt lấp bao tử chút đi, đợi lát nữa anh tìm đồ ăn ngon cho em.”

63. Chương 63: Em Muốn Làm Cùng Anh!

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, thấy đĩa bánh ngọt thì trên mặt lập tức hiện lên nụ cười thỏa mãn, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, “Ban nãy em mới đưa một chú chó nhỏ vào bệnh viện thú y, tí nữa nhớ đi cùng em đến bệnh viện thăm chú chó một chút nhé.”

“Được.” Ninh Duệ Thần đồng ý, vừa rồi lái xe đi được nửa đường thì đột nhiên hai người nhìn thấy một chú chó nhỏ co rúc bên vệ đường. Tô Duyệt vội vàng xuống xe, ôm lấy nó thì mới phát hiện móng trước của nó đã bị xe cán đứt, nên cô mới đưa đến bác sĩ thú y cách đó không xa, còn Ninh Duệ Thần thì đến đây trước.

Tô Duyệt dùng cái nĩa xiên một miếng bánh ngọt, đang muốn cho vào miệng thì lông mày đen đột nhiên cau lại, con mắt đảo quanh, vô số ánh mắt xung quanh liền lập tức thu lại, các vị danh nhân chính khách bắt đầu nâng ly cạn chén, ngay cả Tào Tĩnh Nhu cũng thuận tay cầm bánh ngọt trên bàn ăn nhằm che giấu hành động vừa rồi của mình.

Ninh Duệ Thần kéo cô đến một góc yên tĩnh, đứng trước mặt cô, che đi những ánh mắt đang nhìn về bên này nói, “Ăn đi.”

“Vâng.” Tô Duyệt ngoan ngoãn gật đầu, cả ngày hôm nay chưa ăn gì, dạ dày đã sớm đói đến dệp cả lại rồi, hơn nữa trước mặt còn có một ngọn núi lớn là Ninh Duệ Thần, tất nhiên sẽ không ai có thể thấy tướng ăn của cô lúc này, cho nên cô cần từng miếng bắt đầu nhai nuốt.

“Ăn từ từ thôi, kéo nghẹn bây giờ.” Ninh Duệ Thần vỗ vỗ sau lưng cô, bắt đầu dĩ nói.

Cái cô này, lúc có đồ ăn thật đúng là không kiêng kị điều gì hết cả.

“Vâng.” Tô Duyệt vừa ăn vừa qua loa đáp, nhưng tốc độ vẫn không giảm chút nào, bây giờ phải ăn no thì mới có hơi sức để đối phó với kẻ địch, bởi vì cái gọi là thua người không thua trận.

Thế nhưng, cho dù người đàn ông này có bảo vệ Tô Duyệt đến cỡ nào, thì vẫn có người nghĩ tất cả biện pháp để có thể đạt được mục đích của mình.

Triệu Nhã Cầm đang cầm ly rượu trong mắt thoáng qua chút kinh ngạc, không ngờ Tô Duyệt vẫn có thể chịu đựng được như thế, có thể khiến ột người đàn ông lưu lại bên cạnh cô ta lâu như vậy.

Thật đúng là giống Triệu Tuyết Nhu, đều là hồ ly tinh quyến rũ đàn ông.

Nghĩ tới đây, Triệu Nhã Cầm ghen tỵ hận không thể bóp nát ly rượu trong tay, tựa như nghĩ tới điều gì đó, bà ta theo bản năng nhìn về Tô Viễn Hàng đứng bên cạnh, lúc này ông ấy cũng đang nhìn về phía bên ấy, ánh mắt như vậy, rõ ràng là đang thông qua Tô Duyệt để nhớ một người khác.

Ghen tỵ lập tức hưng hăng điên cuồng tác nguyền ở trong ngực Triệu Nhã Cầm, nhìn gương mặt xinh đẹp với nụ cười khéo léo hạnh phúc của Tô Duyệt lại khiến bà ta nghĩ đến đứa con đang phải chịu hành hạ, bị ép buộc ở Mỹ nhận đủ loại trị liệu, bà ta liền không chịu được nữa!

Mà khi con người không chịu nổi loại cảm xúc mặt trái nào đó thì sẽ khiến cho bà ta nghĩ hết mọi cách để phát tiết tất cả những tâm tình trong lòng ra ngoài.

“Ồ, Tiểu Duyệt, không ngờ cháu cũng tham gia vào bữa tiệc như vậy đây.” Triệu Nhã Cầm lên tiếng, trên mặt hiện lên nụ cười kéo mạnh Tô Viễn Hàng đến chỗ Tô Duyệt.

“Ồ, sao vậy, mẹ cháu vẫn chưa về sao?” Triệu Nhã Cầm ra vẻ bí mật nhìn thoáng qua xung quanh, kinh ngạc nhìn Tô Duyệt, “Chẳng lẽ mẹ cháu thật sự định cả đời này cũng sẽ không về nữa đấy chứ?”

Tô Viễn Hàng không vui liếc mắt nhìn Triệu Nhã Cầm, hoàn toàn không nghĩ rằng bà ta sẽ làm như vậy, nhỏ giọng bất mãn nói, “Bà hỏi như thế làm gì?”

“Chúng ta phải quan tâm đến Tiểu Duyệt chứ, hôm nay Tiểu Duyệt có thể tìm được một người đàn ông xuất sắc như thế này tất nhiên là phải nhận được sự chúc phúc của ba mẹ rồi, à, ông Đông với Tô Đông Thần cũng không đến sao?” Triệu Nhã Cầm cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi, giọng nói hơi lên cao thu hút ánh mắt của mọi người về bên này.

Tô Lê Đông và Tô Đông Thần không xuất hiện ở đây cũng là chuyện bình thường, dù sao nhà họ Tô cũng không tới lui nhiều với các nhà kinh doanh, còn Triệu Nhã Cầm nói như vậy cũng chỉ là để người khác nhớ tới thân phận của Tô Duyệt.

“Vừa rồi tôi đã cảm thấy cô gái này có chút quen quen, thì ra là thiên kim của tiền thị trưởng, nghe nói buổi phỏng vấn nhà sinh vật học lần trước là cô ấy làm đấy.”

“Đúng vậy, không ngờ nhanh như vậy đã quen biết với luật sư Ninh, chắc chắn...”

“Suýt, nhỏ giọng một chút, cô không thấy luật sư Ninh rất cương chiều cô ấy sao?”

“....”

Trên đời này thứ không thiếu nhiều nhất chính là khi người khác gặp may mắn thì chỉ hận không thể bỏ đá xuống giếng, vốn trong lòng các cô gái hâm mộ Tô Duyệt có thể làm bạn với người đàn ông xuất sắc như vậy nhưng trên mặt thì lại càng hiện ra vẻ khinh thường, chỉ muốn tìm cơ hội để chửi bới một phen.

Tô Duyệt bỏ nĩa xuống, bình tĩnh nhìn Triệu Nhã Cầm, trên mặt không hề bối rối chút nào.

Những năm gần đây, cô đã sớm quen với những lời châm chọc khiêu khích của Triệu Nhã Cầm, Triệu Nhã Cầm có thể không để ý đến thân phận xát muối lên vết thương của cô trước mặt mọi người, nhưng Tô Duyệt không thể, cô luôn nhớ đến thân phận của mình, cô quyết không cho phép bản thân vì xúc động nhất thời mà làm tổn hại đến mặt mũi của nhà họ Tô.

Sự giáo dục của cô không cho phép cô làm vậy.

Tô Duyệt càng hiểu rõ, sợ dĩ mỗi lần Triệu Nhã Cầm tìm cô đều lấy Triệu Tuyết Nhu ra làm cái cớ, đơn giản là vì năm đó bà ta bị Triệu Tuyết Nhu đè ép, bây giờ mới có cơ hội vênh váo tự đắc. Ở trong mắt Tô Duyệt, chẳng qua cũng chỉ là hành động quá mức tự tin để liều mạng che dấu, cho nên Tô Duyệt càng không muốn so đo với bà ta.

Nhưng sự im lặng của Tô Duyệt lại khiến Triệu Nhã Cầm hiểu thành cô đang khuất phục.

Nhìn dáng vẻ không nói một lời của Tô Duyệt, trong lòng Triệu Nhã Cầm lại càng cảm thấy hài lòng, có đàn ông làm chỗ dựa thì sao chứ? Chuyện của Triệu Tuyết Nhu đã trở thành vết thương mà Tô Duyệt vĩnh viễn không thể chạy trốn! Cho dù bà ta có xát bao nhiêu muối lên vết thương đó thì Tô Duyệt cũng vô lực phản kháng mà thôi.

Triệu Nhã Cầm đang định nói ra ‘càng làm người không thể dễ dàng tha thứ’ thì giọng nói hồ hững của người đàn ông bỗng nhiên vang lên, “Bà Tô, con gái của bà đã khỏi bệnh chưa? Sao lâu rồi tôi không nhìn thấy cô ta vậy?”

Giọng điệu này bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa, tựa như là lời thăm hỏi đơn giản, không có chút ý nào là muốn công kích bà ta cả, còn âm lượng cũng không cố ý nâng cao lên nhưng lại đủ để ọi người có mặt ở đây nghe thấy.

Ninh Duệ Thần nhàn nhạt liếc nhìn sắc mặt của Triệu Nhã Cầm đang thay đổi rõ rệt, ánh mắt lạnh lạnh thâm sâu này, tựa như một lưỡi dao mỏng dễ dàng đâm vào chỗ mà Triệu Nhã Cầm muốn giấu đi nhất.

“Cậu.... Lời này của cậu là có ý gì? Thiên Tuyết bị bệnh lúc nào chứ? Con bé chỉ đến nước Mỹ để thư giãn thôi!”

“À, thì ra là đến Mĩ sao, thảo nào đã lâu như vậy rồi mà không nhìn thấy cô ấy đấy!” Ninh Duệ Thần cố ý kéo dài âm điệu, “Đúng rồi, gần đây trên mạng có một đoạn video, thật sự là rất đặc sắc đây, nhưng đáng tiếc chẳng mấy chốc đã bị xóa mất rồi, không biết bà Tô có may mắn xem được chưa?”

Triệu Nhã Cầm nghe xong, giống như vừa dẫm phải bom, lập tức thét chói tai, “Cậu đang nói linh tinh gì vậy, video gì chứ, tôi chưa xem cái gì hết!”

So với sự phủ nhận vội vàng của Triệu Nhã Cầm, Ninh Duệ Thần càng lộ ra vẻ bình tĩnh thông dong, ung dung nhìn dáng vẻ nóng lòng muốn che giấu của Triệu Nhã Cầm, “Ồ, bà Tô không biết sao? Chính là video 4P đó, chắc cô Tô biết rất rõ đấy!”

“Ninh Duệ Thần, cậu đừng cho rằng mình là luật sư đại diện bên cạnh thị trường thì có thể nói bậy! Nếu cậu còn vu khống cho con gái tôi một lần nữa thì tôi sẽ kiện cậu tội phỉ báng!”

“Vu khống?” Anh hơi nhíu mày, cẩn thận thưởng thức hai chữ này một phen, đột nhiên khẽ cười một tiếng, đôi mắt thâm sâu thoáng hiện lên vẻ thăm hỏi, “Ý của là bà Tô là tôi vu khống cô con gái Tô Thiến Tuyết của bà chính là nữ chính trong video 4P đó sao?” Nói xong, Ninh Duệ Thần vô tội đưa hai tay lên, “Thật ngại quá, có trời đất chứng giám, tôi không hề có ý này!”

Trên người đàn ông này bẩm sinh đã xuất hiện một khí chất khiến người khác cảm thấy tin phục, hơn nữa ánh mắt cử chỉ của anh càng khiến người khác có cảm giác anh đang hết sức thành khẩn.

Lời này không có ý gì đặc biệt, nhưng các thiên kim ở đây rất nhạy cảm với các tin tức trên mạng, nghe Ninh Duệ Thần nói vui vẻ mấy câu liền đột nhiên nhớ lại một video kịch liệt được xem trên mạng mấy ngày trước.

Mặc dù rất nhanh bị xóa đi nhưng không có cách nào khiến người ta quên được cảnh tượng máu nóng sôi trào ấy, bởi hình ảnh trên từng góc độ quá chân thực, khiến người ta một khi đã xem thì sẽ khắc sâu không thể nào quên được.

Mà Tô Thiến Tuyết lại thích xuất hiện ở những buổi tiệc lớn, nắm chặt mọi cơ hội để giao thiệp với những người nổi tiếng, cho nên có không ít người biết Tô Thiến Tuyết, hôm nay Ninh Duệ Thần thờ ơ nhắc đến như vậy càng khiến người khác bực tức hiểu ra, ồ, nữ chính trong video 4P ấy rất giống với Tô Thiến Tuyết.

Tiếng nghị luận xung quanh càng lúc càng lớn, trải qua chuyện vừa rồi, những người không biết nội tình đều nuối tiếc vì không được xem video ấy, người thì tỉnh ngộ, hơn nữa họ càng suy nghĩ càng phát huy trí tưởng tượng của mình, cho nên phiên bản cuối cùng so với sự thật càng khiến rung chuyển lòng người.

“Cô Tô lợi hại thật đó, có thể làm chuyện đó với ba người đàn ông, hơn nữa họ còn có bệnh giang mai đó...”

“Đây được coi là gì nhỉ, tôi nói nhỏ cho cô biết một chuyện...”

“Không phải chứ? Là cô ta chủ động yêu cầu sao? Cái gì? Một người đàn ông thưởng một triệu? Không ngờ ở phương diện kia cô Tô lại đói khát đến mức này, không phải cô ta có thai rồi sao? Bây giờ thì sao đây... Rõ là...Ồi ôi ôi...”

“....”

Tiếng nghị luận vốn không lớn, nhưng người này một câu người kia một câu, cho dù Triệu Nhã Cầm có làm bộ như không thấy thì cũng rất khó khăn.

Những lời nói như đâm vào người khác tựa như cây kim rất nhỏ nhưng sắc bén, đâm vào trong lòng của Triệu Nhã Cầm, so với chuyện bị tát một cái càng khó chịu hơn.

“Ninh Duệ Thần, cậu đừng có ngậm máu phun người!” Triệu Nhã Cầm thét lên, hiện giờ bà ta đã sớm quên thân phận của mình, nóng lòng muốn chôn chuyện kia đi!

Không phải là vì muốn giúp cho con gái của mình, mà là vì một khi chuyện kia truyền ra ngoài thì mọi người sẽ chỉ chửi bà ta, nói bà ta không biết dạy con, vậy thì thể diện bà ta vất vả xây dựng bao nhiêu năm nay sẽ biến mất không còn chút nào cả!

“Ngậm máu phun người?” Đôi mắt thâm sâu thoáng hiện ra vẻ nghi vấn, người đàn ông hếch mày, “Tôi đã nói gì mà khiến bà Tô cảm thấy tôi ngậm máu phun người?”

Anh vừa nói thế, Triệu Nhã Cầm lập tức á khẩu không trả lời được, người đàn ông này quả thật chẳng nói gì cả, bà ta không thể bắt được bất kì nhược điểm nào của anh!

Thế nhưng anh lại âm thầm từng bước từng bước dẫn dắt bà ta để đạt được kết quả mà anh muốn!

Triệu Nhã Cầm hoảng sợ nhìn người đàn ông này, lòng dạ thâm trầm của anh khiến bà ta cảm thấy run rẩy!

Ninh Duệ Thần chậm rãi bước đến bên cạnh Triệu Nhã Cầm, giọng nói của anh rất nhẹ, như gió xuân thảng Ba khe khàng thổi qua, nhưng khi lọt vào tai Triệu Nhã Cầm thì nó như là Diêm La đến đòi mạng!

“Bà Tô, nếu bà còn tiếp tục không biết điều nói những lời kiểu này, vậy thì lần sau không chỉ đơn giản là khiến bà mất thể diện như thế này đâu!” Âm lượng đủ để hai người nghe được, Ninh Duệ Thần vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt như cũ, không ai đoán được anh đang nói cái gì.

Trong đôi mắt thâm thúy kia chợt hiện lên một chút tàn nhẫn!

Dám làm tổn thương người phụ nữ của anh sao? Tô Duyệt không so đo nhưng Ninh Duệ Thần anh không rộng lượng như vậy!

Khi anh còn ở đây, chỉ cần làm khó Tô Duyệt thì lúc cần thiết nên ăn miếng trả miếng, thậm chí là độc ác hơn anh cũng làm!

“Mau đi theo tôi, bà vẫn chưa thấy đủ mất mặt à?” Tô Viễn Hàng cũng không biết Ninh Duệ Thần nói cái gì, kéo Triệu Nhã Cầm đang sững sờ đi ra ngoài.

Người đàn bà này và con gái của bà ta, chỉ khiến cho ông thêm mất mặt! Nếu không phải sợ bị người khác nói xấu ông đã sớm bỏ mặc bà ta ở đây một mình rồi!

Triệu Nhã Cầm và Tô Viễn Hàng rời đi, cả bữa tiệc khôi phục lại vẻ náo nhiệt vốn có, đối với chuyện vừa mới xảy ra đều làm như không có, không ai cố ý nói ra, càng không có ai tiếp tục bàn tán về bối cảnh thân phận của Tô Duyệt.

Rất dễ nhận thấy, đại luật sư Ninh đã tỏ rõ thái độ của mình, anh là người bảo vệ của Tô Duyệt, người nào chọc cô chính là tự tìm cái chết.

Tô Duyệt tiếp tục ăn bánh ngọt trong đĩa, liếc mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cuối cùng không nhịn được nói nhỏ, “Thật ra anh không cần làm như vậy đâu!”

Đối với Tô Duyệt mà nói, Triệu Nhã Cầm làm thế cũng không gài đúng chỗ ngứa của cô, ví dụ như có người nói: chào ôi xin chào đằng ấy - người ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố, lần đầu thì không sao, nhưng lần thứ hai lần thứ ba thì hận không thể cho anh ta một cái tát, chẳng qua nghe nhiều lần nên cũng chẳng thấy có gì đáng kể cả.

“Tiểu Duyệt, anh không muốn em phải chịu uất ức, một chút cũng không thể.” Giọng nói ôn thuận như rượu ngon trầm thấp vang lên bên tai Tô Duyệt, xen lẫn sự nghiêm túc đặc biệt của đàn ông.

Bàn tay cầm bánh ngọt của Tô Duyệt bỗng nhiên sững sờ, trong lòng lặng lẽ xẹt qua một cảm giác khác thường, nhưng cũng không nói gì mà chỉ cúi đầu, “Vâng” một tiếng, rồi bỏ bánh ngọt vào miệng của mình.

Đôi mắt thâm sâu [ánh lên ý cười, anh biết cô gái này cho dù có cảm động đi chăng nữa thì cũng không khóc lóc nức nở rồi ôm anh nói mấy câu như: anh thật tốt, em rất cảm động, em nguyện lấy thân mình để báo đáp.

Dĩ nhiên, lấy thân báo đáp đã không phải là chuyện cần thiết nữa rồi.

“Ôi?” Đôi mắt trong suốt xuyên qua kẽ hở của vật là che chắn là Ninh Duệ Thần nhìn ra ngoài, Tô Duyệt thấp giọng hô một tiếng.

Ninh Duệ Thần nhú mày, tức thì quay đầu lại liền nhìn thấy Ninh Uyển thu.

Vừa nhìn anh đã đoán được, cô em gái này của anh tuyệt đối không an phận.

Trong điện thoại nói với anh nhiều như vậy đơn giản chỉ vì muốn giúp Ninh Hạc Hiên lừa gạt anh mà thôi.

Ninh Uyển Thu mặc một bộ váy dài cổ chữ V lộ lưng màu xanh nước biển, làn váy dài chấp chờn sóng động, cảnh xuân lộ rõ, đôi mắt xéch xinh đẹp ẩn chứa sự lạnh nhạt và kiêu ngạo, hơn nữa cô có thân phận là cháu gái của Ninh Hạc Hiên, khiến những kẻ tự xưng là công tử thiếu gia không khỏi nổi lên ý định.

Dù sao hôm nay, mọi người cũng không biết Ninh Duệ Thần chính là người thừa kế lưu lạc bao nhiêu năm bên ngoài của Ninh Hạc Hiên.

“Cô Ninh, lâu rồi không gặp, không ngờ em vẫn xinh đẹp luôn khiến tôi rung động như vậy, nào, cạn ly cho cuộc gặp gỡ diệu kỳ này của chúng ta.” Một người mặc âu phục màu xám bạc, mắt dấu gà* dài, tự mình là người đàn ông đẹp trai bước đến bên cạnh Ninh Uyển Thu, chặn đường cô lại, đưa một ly rượu đỏ tới trước mặt Ninh Uyển Thu. (* mắt lé, mắt lác)

Tô Duyệt nhìn Ninh Uyển Thu, vừa rồi cô trùng hợp để ý đến, ly rượu đỏ này người đàn ông kia đã uống qua, Ninh Uyển Thu có thể không biết nhưng không có nghĩa mọi người đều không biết.

Nếu Ninh Uyển Thu uống rượu thì sẽ có mối quan hệ mập mờ với người đàn ông kia.

Dù sao đây cũng là nơi thương nhân tụ tập, cho dù là một ngọn gió nhẹ thổi qua cũng sẽ nhanh chóng truyền ra ngoài.

Hơn nữa, nếu người đàn ông này làm một vài động tác cổ tình khiến người ta xuyên tạc, thì sợ rằng cho dù có mười cái miệng Ninh Uyển Thu cũng không giải thích nổi.

Tô Duyệt bước lên phía trước, định nhắc nhở Ninh Uyển Thu thì bị Ninh Duệ Thần giữ cô lại.

“Yên tâm đi, chút chuyện nhỏ này con bé có thể tự giải quyết.” Giọng nói trầm thấp chợt vang lên bên tai Tô Duyệt, cô ngước mắt lên, nhìn vào ánh mắt thâm sâu của anh, cuối cùng thu chân về.

Ninh Uyển Thu là em gái anh, nếu Ninh Uyển Thu thật sự xảy ra chuyện, Ninh Duệ Thần nhất định sẽ ra tay.

Mới vừa đi vào đại sảnh đã bị người ta chặn lại, Ninh Uyển Thu đứng ở chỗ bắt mắt nhất hít một hơi, nhìn người đàn ông trước mặt, đôi môi đỏ mọng nở rộ như đóa hoa hồng kiều diễm ướt át khiến người ta có cảm giác kích động, khóe môi hơi nhếch lên càng tăng thêm sức quyến rũ trong mắt người khác.

Không thể không nói, Ninh Uyển Thu giống anh trai của cô, chỉ dựa vào vẻ bề ngoài cũng đủ để điên đảo chúng sinh rồi.

Sở dĩ người đàn ông kia chọn chỗ này để ngăn Ninh Uyển Thu lại, đơn giản cho rằng cô là cô gái có gia giáo thì sẽ không cự tuyệt mình trước mặt người khác.

Dưới ánh mắt thiết tha mong đợi của người đàn ông kia, Ninh Uyển Thu chậm rãi cầm ly rượu đỏ lên, mắt xéch xinh đẹp đắm đuối liếc mắt đưa tình với người đàn ông trước mặt, giống như gửi một tín hiệu mập mờ nào đấy, những người đàn ông khác bắt đầu hồi hộp vì sao người ra tay không phải là mình.

“Đây quả thật là một cuộc gặp gỡ diệu kỳ.” Ninh Uyển Thu khẽ dùng đưa ly rượu đựng chất lỏng màu đỏ này, giọng nói uyển chuyển thanh nhẹ vừa nghe đã cảm thấy xương cốt mềm đi rồi.

Cô từ từ đưa ly rượu đến bên môi mình, nhưng bỗng nhiên dừng lại, liếc nhìn ánh mắt lo lắng của người đàn ông, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng.

Nhưng còn chưa chờ người đàn ông kia hiểu rõ nụ cười này là có ý gì, thì ngón tay thon dài đột nhiên nắm lấy cổ tay của anh ta, nhẹ nhàng kéo ra, xương hàm không nghe theo sai khiến mở to, cũng không quản anh ta có đồng ý hay không, một ly rượu đỏ cứ như vậy mà nhanh chóng được rót vào trong miệng anh ta.

“Muốn câu bà đây sao, cũng không tự soi gương xem bộ dạng của mình trông thế nào, vừa nhìn liền muốn nôn!” Ninh Uyển Thu lạnh lùng nói, không thèm liếc mắt nhìn người ta lấy một cái, mắt phượng xinh đẹp không vòng quanh trong đám người, tìm kiếm bóng dáng cô muốn nhìn thấy.

Những người đàn ông vừa rồi còn hồi hộp vì đã không tiến lên bắt chuyện, nhất thời cảm thấy hết sức may mắn vì không làm việc kích động!

Người phụ nữ này quả thật là người đàn bà chanh chua!

Rốt cuộc Tô Duyệt cũng biết được vì sao Ninh Duệ Thần tin chắc rằng Ninh Uyển Thu sẽ không bị lỗ lã, bởi vì, Ninh Uyển Thu hoàn toàn không có liên quan đến bốn chữ ‘con nhà danh giáo’.

Thử nghĩ xem, có con nhà danh giáo nào không tranh thủ thời gian uống trà tán gẫu mua sắm, đêm đến lại đi làm bà chủ quán bar chưa?

“Cô... Con đàn bà này...” Người đàn ông kia cực kì tức giận, từ nhỏ đến lớn anh ta chưa từng phải chịu khuất nhục nào như vậy, lập tức vươn tay ra, không hề có chút ý thức muốn tát Ninh Uyển Thu một cái, nhưng đúng lúc này, một giọng nói uyển chuyển êm tai bỗng nhiên vang lên, “Muốn đánh tôi sao? Được thôi, chỉ cần anh không sợ phá hủy đi phong độ của mình thì cứ việc đánh đi.”

Ninh Uyển Thu còn đưa má phải của mình đến trước mặt người đàn ông, mà cánh tay đã vươn ra của anh ta lại chậm chạp không có nhúc nhích.

“Không đánh? Vậy tôi đi, còn nữa, bảo vệ đầu rồi, mau đuổi tên cặn bã này ra ngoài đi, không nên để anh ta ảnh hưởng đến khẩu vị của tôi, khách sạn của các anh làm ăn kiểu gì vậy? Chó mèo cũng thả cho nào, nghĩ nơi này là sở thú sao?” Ninh Uyển Thu độc miệng nói.

Mọi người đều hoảng hốt, người đàn ông này dầu gì cũng là con trai lớn của tập đoàn Phùng thị, lại bị đại tiểu thư Ninh nói không còn giá trị gì?

Ninh Uyển Thu hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác, vừa nhìn thấy Ninh Duệ Thần thì lập tức chạy tới.

“Ninh Duệ Thần, sao anh lại không giúp em? Người ta vừa bị bắt nạt đấy.” Ninh Uyển Thu chạy đến bên cạnh Ninh Duệ Thần, ủy ủy khuất khuất nói.

“Thôi đi, em bị người khác bắt nạt? Từ trước đến giờ cũng chỉ có em bắt nạt người khác thôi.” Ninh Duệ Thần nhìn em gái đang nũng nịu với mình, “Không phải anh đã bảo là đừng đến rồi sao? Sao lại không nghe lời như vậy?”

“Ha ha, náo nhiệt như vậy, bỏ qua thì tiếc lắm.” Ninh Uyển Thu cũng không giận, ôm lấy cánh tay của Ninh Duệ Thần nói, “Anh nói xem, hôm nay cô của chúng ta nhìn thấy anh có đặc biệt đến lời kéo anh không?”

Hôm nay, Ninh Thiến Như chỉ biết anh là luật sư đại diện bên cạnh thị trường, dù sao Ninh Duệ Thần vừa mới từ Mỹ về. Ninh Thiến Như vì muốn ngăn ngừa sau này Ninh Duệ Thần trở về tranh đoạt gia sản với bà ta, cho nên đã phái người đến thủ tiêu anh, Ninh Duệ Thần dùng chút thủ đoạn nhỏ, khiến Ninh Thiến Như cho rằng anh đã biến mất khỏi thế giới này, sửa lại tên họ, lúc này mới khiến bà ta buông lỏng cảnh giác với anh.

“Ồ, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến rồi kìa.” Ninh Uyển Thu nhìn về phía cửa, Tô Duyệt cũng nhìn theo ánh mắt của cô, tức thì nhìn thấy một người phụ nữ trung niên mặc dạ phục màu tím bó sát người chậm rãi đi đến. Ninh Thiến Như coi trời bằng vung, hoàn toàn không nhìn đến góc này, tận dụng thời gian để gia tăng thêm tình cảm giữa các gia tộc, còn Tống Thiệu Huy thì hoàn toàn không xuất hiện.

“Uyển Thu, không ngờ cháu cũng đến đây đấy.” Sau khi chào hỏi hết xung quanh, lúc này Ninh Thiến Như mới nhìn đến Ninh Uyển Thu đứng, trên mặt mang theo nụ cười hiền lành đi về phía này, tuy nhiên trong đôi mắt kia, lại che giấu ánh sáng sắc bén, tựa như Ninh Uyển Thu là kẻ địch của bà ta vậy.

“Bữa tiệc quan trọng như vậy, cô đến thì Uyển Thu cũng tới góp vui.” Trên mặt Ninh Uyển Thu là nụ cười vô hại, nhưng ở trong mắt Ninh Thiến Như, nó lại vô cùng chói mắt.

“Uyển Thu à, năm nay cháu cũng đã hai mươi ba tuổi rồi, dù sao ba mẹ cháu cũng đã mất, nhiều năm lẻ loi một mình như vậy, hay là cô giúp cháu làm mối, tìm một gia đình tốt, như vậy cha mẹ cháu cũng có thể yên tâm.” Ninh Thiến Như thành khẩn nói.

Trong lòng Ninh Uyển Thu cười lạnh, Ninh Thiến Như làm vậy còn không phải là vì để mình không vướng bận đến tài sản nhà họ Ninh sao? Hơn nữa, gia đình tốt bà ta tìm ỉn, có thể tốt đến mức nào chứ?

“Không cần làm phiền cô thế đâu ạ, cháu vẫn chưa muốn lấy chồng.” Ninh Uyển Thu quả quyết cự tuyệt, không để ý đến sắc mặt càng lúc càng khó coi của Ninh Thiến Như.

Ninh Thiến Như đang chuẩn bị nói tiếp thì đã bị Ninh Uyển Thu chặn lại. “Cô yên tâm đi, cháu không hề có chút hứng thú nào với tập đoàn Ninh Thị đâu.”

Trên mặt Ninh Thiến Như xuất hiện vẻ nghi hoặc, “Thật chứ?”

“Cô à, chuyện như vậy, cháu lừa cô làm gì chứ?” Ninh Uyển Thu cười vô hại, một chút cũng không có ý gạt người.

Ninh Thiến Như nghe vậy thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, trên mặt khôi phục lại vẻ hiền lành, “Uyển Thu, cháu yên tâm, cô nhất định sẽ không bạc đãi cháu đâu, đợi đến khi Thiệu Huy thừa kế công ty, nhất định sẽ mua thêm cho cháu một phần đồ cưới.” Giọng nói kia tựa như Tống Thiệu Huy đã là người thừa kế của tập đoàn Ninh thị vậy.

Ninh Uyển Thu hờ hững nhìn Ninh Thiến Như tràn đầy tự tin, khẽ mỉm cười, hết sức khéo léo nói, “Vậy cảm ơn cô.”

“Ừ.” Ninh Thiến Như thoải mái gật đầu, dứt lời, lúc này mới chú ý đến bên cạnh Ninh Uyển Thu còn có hai người khác.

Dựa vào sự nhạy cảm từ trước đến nay đối với nhân vật đặc biệt có quyền thế mạnh ở Lạc thành, trong nháy mắt Ninh Thiến Như đặt tất cả sự chú ý đến trên người Ninh Duệ Thần.

“Uyển Thu à, không ngờ cháu cũng biết luật sư Ninh đấy, cô đúng là đã xem thường cháu rồi.” Trên mặt Ninh Thiến Như đầy vẻ nịnh nọt, nháy mắt với Ninh Uyển Thu, “Còn không mau giới thiệu với cô đi.”

Ninh Uyển Thu nghe xong những lời này thì lập tức cảm thấy hoang đường đến buồn cười, e rằng đến giờ người cô này vẫn không hề hay biết, tất cả các động tác cử chỉ của bà ta chỉ giống như một kẻ hề ở trong mắt Ninh Duệ Thần.

Nếu như lúc này Ninh Thiến Như biết người quyền quý bà ta luôn muốn lấy lòng nịnh bợ lại là đứa cháu trai năm đó bà ta ngàn phòng vạn phòng, không biết sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?

Thu hồi ánh mắt cười nhạo, Ninh Uyển Thu làm bộ giới thiệu với Ninh Duệ Thần vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, “Đây là cô của em, Ninh Thiến Như.”

Ninh Duệ Thần hờ hững gật đầu, coi như đã biết.

Còn Ninh Thiến Như sao có thể từ bỏ một cơ hội lớn như thế được chứ, nếu như có quan hệ tốt với người của phủ thị chính thì sau này sẽ được lợi không ít.

“Cậu Ninh, tôi là con gái của chủ tịch tập đoàn Ninh Thị, không ngờ chúng ta đều là họ Ninh đấy, có khi tám trăm năm trước chúng ta là người một nhà cũng nên.” Ninh Thiến Như vội vàng nói, Ninh Uyển Thu đứng bên cạnh nuốt chút nữa là phì cười đến gập eo.

Quả thật, tự tin quá mức sẽ khiến người ta mù quáng, nếu Ninh Thiến Như hơi chú ý một chút thì sẽ phát hiện vẻ ngoài của Ninh Duệ Thần rất giống bà ta.

Thế nhưng ở trong đáy lòng Ninh Thiến Như, cháu trai trưởng của nhà họ Ninh đã chết, mười sáu năm trước bà ta đã phá người im hơi lặng tiếng giết chết rồi.

Ninh Duệ Thần đứng ở một bên vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, không bày tỏ gì nhiều.

Nhưng vào lúc này, lông mày anh đột nhiên cau lại.

“Sao thế?” Người đàn ông vội vàng ôm cô gái vào trong ngực của mình, dịu dàng hỏi.

Tô Duyệt cau mày, trên trán của cô đã thấm đầy mồ hôi, uất ức nhìn người đàn ông nói, “Có thể là do ăn bánh ngọt nhiều quá, đau bụng rồi.”

“Sao không đi toilet?” Ninh Duệ Thần buồn cười nhìn Tô Duyệt.

“Em... Em muốn ở cùng anh.” Từ sau khi Ninh Thiển Như đến, Tô Duyệt lập tức phát hiện vẻ mặt anh có gì đó không đúng, mặc dù nhìn như không có gì khác thường, nhưng anh mím môi rất chặt, thân thể có hơi cứng ngắc.

Đôi mắt thâm sâu bỗng nhiên ngẩn người, cuối cùng Ninh Duệ Thần khẽ véo chóp mũi của cô, “Cô gái ngốc, mau đi nhà vệ sinh đi.”

“Vâng.”

Nhưng, khi Tô Duyệt đi ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy Ninh Thiển Như với tư thái như một nữ chủ nhân nói chuyện với mọi người, cô nhìn xung quanh lại không thấy bóng dáng của Ninh Duệ Thần đâu.

“Bệnh tim của ông nội tái phát, nên phải nhập viện rồi.” Ninh Uyển Thu đi đến bên cạnh Tô Duyệt, “May mà cấp cứu kịp thời nên không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Ừm.” Tô Duyệt gật đầu.

“Chị dâu, chị cảm thấy Ninh Duệ Thần là người như thế nào?” Ninh Uyển Thu đột nhiên nghiêng đầu hỏi Tô Duyệt.

Nhưng không đợi cô trả lời, Ninh Uyển Thu tiếp tục lẩm bẩm, “Thật ra Ninh Duệ Thần là một con người ngoài mặt mây trôi nước chảy nhưng trong lòng lại rất lạnh, từ nhỏ đã không được cảm nhận bất kì sự ấm áp nào, mặc dù em không biết một đứa bé mới chỉ tám tuổi làm thế nào có thể sống được ở một đất nước xa lạ, nhưng em nghĩ có lẽ nó đã rất khó khăn.”

“Dĩ nhiên, em vốn không mạnh mẽ được như Ninh Duệ Thần, ba mẹ không còn, ông nội thì nghiêm khắc, nhưng cũng không có ý gì xấu, những năm này đối với em không tệ. Lúc em còn rất nhỏ đã không biết ba mẹ là ai, con người ai cũng có tình cảm, em hi vọng Ninh Duệ Thần có thể trở lại, giúp đỡ ông nội, hơn nữa chuyện kia cũng không thể trách Ninh Hạc Hiên, không ai hi vọng sẽ xảy ra tai nạn máy bay cả.”

“Chị dâu, em nói với chị điều này, Ninh Duệ Thần muốn trao tất cả những ấm áp mà cả đời này anh ấy không có được cho chị đây.”

“Anh ấy sẽ nhân nhượng chị vô điều kiện vô nguyên tắc, bao dung chị, đối xử tốt với chị, bởi anh ấy đã phải chịu đựng rất nhiều khổ sở nên anh ấy hiểu rõ mùi vị của nó, vì vậy anh ấy muốn ngăn cản tất cả những điều ấy lại phía sau, không để cho chị phải chịu khổ cho dù là một phần.”

“Nhưng mà, anh ấy cũng là con người, anh ấy cũng cần người thương, chỉ là, anh ấy không nói ra mà thôi.”

Ninh Uyển Thu nói một thôi một hồi, cũng không quản Tô Duyệt nghe lộn được bao nhiêu, liền vỗ bả vai của cô, “Chị dâu, em đi tìm anh đẹp trai đây, có rảnh rồi thì đến quán bar tìm em nhé.” Nói xong liền lắc cái móng khâu gọi đi ra ngoài.

Một bóng người cao ráo đang đứng trong vườn hoa sau nhà, đêm tối bao phủ lấy người đó, ngay cả ánh trăng cũng không có cách nào xóa đi những lo lắng quanh anh.

Tô Duyệt bước từng bước đến gần anh, khi đến trước mặt anh thì dừng bước lại.

“Tiểu Duyệt, anh so với những gì em tưởng tượng thì còn phức tạp hơn nhiều.” Ninh Duệ Thần nhàn nhạt mở miệng, “Thân phận của anh, còn có tất cả của anh nữa.”

“Anh không cần nói cho em biết.” Tô Duyệt bỗng nhiên cắt ngang, ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt nói, “Thật ra trong lòng anh đang do dự có nên thẳng thắn nói với em tất cả mọi chuyện đúng không? Nếu đã do dự, thì sẽ có bản khoản, cho nên trước tiên anh phải xóa đi những bản khoản đó trước, anh không cần phải miễn cưỡng nói tất cả mọi chuyện cho em.”

Người đàn ông này, xuất hiện trước mặt cô với tư thế mạnh mẽ nhất, bình tĩnh ung dung, sâu sắc ưu nhã, có thể vì cô mà ngăn cản mọi mưa bão, nhưng nếu anh không phải là người từng trải thì sẽ không bao giờ có được ánh mắt thâm sâu như vậy.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua bên cạnh bọn họ, ánh trăng bảo phủ lên hai người đang sóng vai đứng cạnh nhau, đêm lạnh như nước, giờ khắc này hai người đều ăn ý lựa chọn im lặng.

“Tiểu Duyệt...” Giọng nói thật thấp vang lên, âm cuối kéo dài, nhưng anh không nói gì hết.

“Dạ?” Đôi mắt trong sáng theo bản năng nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn còn sáng tỏ hơn cả ánh trăng mây phần.

Trong mắt Ninh Duyệt Thần hiện lên vẻ đau đớn, một người cho dù có là thiên hạ vô địch thì cũng có vết thương trí mạng của riêng mình.

Mà Ninh Hạc Hiên chính là vết thương của anh.

Đối với Ninh Hạc Hiên, anh chỉ có hận, nếu không phải do Ninh Hạc Hiên khư khư cố chấp thì anh và Ninh Uyển Thu đã không trở thành cô nhi từ nhỏ như vậy.

Nhưng đồng thời ông ấy cũng là một trong số những người thân ít ỏi mà anh có trên thế giới này, Ninh Hạc Hiên đã dần dần già đi, có thể... Không được bao lâu nữa, trên đời này sẽ không còn ai có cùng chung dòng máu với anh nữa.

Máu mủ tình thâm, cho dù vết thương người ấy tạo cho anh có sâu hơn nữa, thì anh cũng sẽ lựa chọn tha thứ mà không hề có lí do.

Đã nhiều năm như vậy, anh rất ít khi bối rối, nhưng giờ phút này, anh không biết mình nên làm thế nào.

Khi một người cảm thấy cô độc, vô lực đến mức không biết phải đối mặt với thế giới này như thế nào thì sẽ muốn tìm một người để họ có thể dựa vào.

Đau đớn trong lòng anh đã bị đè nén nhiều năm như vậy, hôm nay muốn mở miệng nói hết toàn bộ cho cô nghe, nhưng đột nhiên lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Anh muốn khám cô thật sâu vào trong thân thể mình, hòa hai người thành một thể, như vậy, anh sẽ không còn đơn độc nữa.

Vì vậy...

“Anh muốn em.”

“...” Tô Duyệt nhất thời quýnh lên, luật sư Ninh, mặc dù bây giờ không có ai, nhưng dù sao vườn hoa là nơi lúc nào cũng có thể có người đến mà.

Khi Tô Duyệt đang muốn lấy cái có “Vết thương trên lưng anh có thể sẽ nứt ra” thì giọng nói của anh lại vang lên thêm một lần nữa, “Đừng từ chối anh.”

Giọng nói kia mang theo một chút khẩn cầu chờ mong cùng sự cô độc khiến lời nói đã đến miệng của Tô Duyệt lại chạy trở về.

Trong lúc đó, ngón tay thon dài đã lặng lẽ xuyên qua làn váy trắng xoa nhẹ lên bắp đùi cô gái, mỗi nơi đầu ngón tay chạm đến đều giống như có một luồng điện chạy qua, từ da xuyên đến tận đáy lòng Tô Duyệt, nhất thời khiến cô mất đi tất cả sức chống cự.

Người đàn ông từ từ lấn tiến lên, dùng răng đẩy móc gài trên áo ra, nhẹ nhàng gặm cắn vùng xương quai xanh tinh tế của cô, không buông tha chỗ nào, anh muốn tuyên bố tất cả lãnh địa của cô đều đã bị anh chiếm lĩnh.

Tay anh dọc theo đường cong có xu hướng tiến đến nơi thần bí, nhưng khi sắp đạt được mục đích thì đột nhiên dừng lại.

Ngón tay thon dài dọc theo viền quần lót của cô nhẹ nhàng vuốt ve, hoạt động từ từ chậm chạp, càng lộ ra vẻ kiên nhẫn mười phần của đàn ông khiến hạ thân Tô Duyệt ngoài khét trong sống.

Cho dù người phụ nữ có tiếp tục bình tĩnh thì dưới sự trêu đùa của đàn ông, cũng không có cách nào bình tĩnh được nữa!

Nếu như người đàn ông này thật sự có nhiều thân phận mà cô không biết, như vậy trong số đó nhất định có.... bậc thầy tán tỉnh!

Đôi mắt thâm sâu càng trở nên yên lặng, phương thức biểu đạt khi yêu một người đó chính là làm tình, dĩ nhiên, chuyện như vậy không thể vội vàng được, nhất định phải đùa giỡn đầy đủ trước khi tiến vào thì mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Người phụ nữ này đã bị anh ăn sạch sẽ vào bụng, cho nên hiện tại quan trọng nhất là cả quá trình.

Tô Duyệt trải nghiệm cảm giác bản thân được chìm trong cả băng và lửa đã hơn năm phút, cuối cùng anh cũng đã mất hết kiên nhẫn, chuyển hướng đến hai chân của cô, đang muốn một kích cuối cùng!

Thế nhưng, điện thoại bị Ninh Duệ Thần vứt bừa xuống đất đột nhiên đổ chuông...

Đã đến lúc này thì còn có ai quan tâm đến di động nữa chứ? Tất nhiên Ninh Duệ Thần làm như không nghe thấy.

Còn Tô Duyệt hiển nhiên không có tâm trạng tốt ở chỗ nào cũng có thể làm cái đó như Ninh Duệ Thần, một mặt lo lắng sẽ có người đến đây, mặt khác phải thừa nhận Ninh Duệ Thần đã mang cho cô một khảo nghiệm khổng lồ, lúc này điện thoại di động đổ chuông chính là cây cỏ cứu mạng lớn nhất của cô.

Tô Duyệt thoáng nhìn qua, trên điện thoại đang hiện lên ba chữ, Tô Đông Thần!

“Là Tô Đông Thần gọi đến, chắc anh ấy có chuyện gấp tìm anh đấy, anh mau nhận đi.” Tô Duyệt vội vàng cầm điện thoại lên, ấn nút nghe rồi đưa đến bên tai Ninh Duệ Thần.

Cho dù lúc này anh có không muốn nhận cũng không được nữa rồi.

“Sao?” Ninh Duệ Thần đáp một tiếng, thế nhưng trong giọng nói còn mang theo âm điệu mê lòng của tình dục chưa tan hết, đúng là khiến cho người ta muốn phạm tội mà.

“Khụ khụ...” Tô Đông Thần rõ ràng là đang bị sắc nước, không ngừng ho khan, qua một hồi lâu mới chần chừ hỏi, “Cậu Ninh, bây giờ cậu đang...”

“Đang vì con cháu đầy đàn của hai nhà Tô Ninh mà cố gắng.” Ninh Duệ Thần hồ hững trả lời, còn Tô Duyệt ở dưới người anh lại xấu hổ đến mức khuôn mặt thoáng cái đỏ bừng lên.

Người đàn ông này, thậm chí ngay cả chuyện như vậy lấy ra làm cái cớ, đúng là phục anh luôn rồi.

“Khụ khụ, cái cố gắng đó... Trước tiên ngừng một chút đi, Thẩm Tuấn Ngạn đã xảy ra chuyện rồi.”

“Hửm?”

“Ngày mai là ngày đính hôn của cậu ấy cậu đã biết chưa?”

“Không biết.”

“... Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là.... không thấy Trần Văn đâu nữa.”

64. Chương 64: Mẹ Có Khỏe Không?

Editor: Đường Ngọc

Ninh Duệ Thần cúp điện thoại, quay đầu nói với Tô Duyệt, “Anh đưa em về nhà trước.”

“Không cần đâu, anh có việc thì anh đi trước đi, nơi này cũng gần nhà, em có thể về một mình.” Tô Duyệt xoay đầu qua một bên, bây giờ cô chỉ muốn cách xa thật xa người đàn ông này.

Trong ánh mắt thâm trầm hiện lên ý cười, người đàn ông đột nhiên xoay người, thân hình cao ráo ngăn Tô Duyệt lần thứ hai, khuôn mặt đẹp trai của anh bỗng nhiên phóng to lên vô số lần ở trước mặt cô.

Tô Duyệt giật mình, nhìn người đàn ông trước mặt, cố làm vẻ bình tĩnh nói: “Tô Đông Thần còn đang đợi anh đấy, anh mau đi đi.”

Người đàn ông không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Tô Duyệt, Tô Duyệt đành phải mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện người nào đó rời đi nhanh một chút.

“Thật sự không muốn để anh đưa về sao?” Giọng nói âm thuận như rượu trong đêm đen bỗng nhiên vang lên, luồng khí ấm áp phả lên mặt cô gái, cảm giác ngứa ngứa từ làn da truyền thẳng vào tận đáy lòng cô.

“Nhìn vào mắt anh, nói cho anh biết, có muốn hay không?” Ninh Duệ Thần nói lại lần nữa.

Lời nói này cực kỳ mập mờ, cực kỳ khiến người ta suy nghĩ xa xôi, cộng thêm trong giọng nói của người đàn ông này có cảm giác đầu độc người khác, giống như âm sắc hoa lệ, không cần bất kỳ động tác tán tỉnh nào, vẫn có thể dễ dàng gợi lên dục vọng nguyên thủy của con người ta.

Ban đêm, là thời gian tốt đẹp của phạm tội, cũng là thời gian có khả năng xảy ra chuyện lớn nào đó.

Tô Duyệt nắm chặt lòng bàn tay, cố gắng để mình duy trì bình tĩnh, đôi mắt trong suốt nhìn Ninh Duệ Thần, kiên định nói ra hai chữ, “Không cần”.

Dứt lời, chung quanh khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có.

Hoa nhỏ lấm tấm rơi đầy trên đất, gió vừa thổi tới, hương hoa trong cánh hoa sẽ thổi tan trong bầu không khí này, quấy nhiễu lên dây thần kinh yếu ớt của người nào đó.

Ninh Duệ Thần hơi nhướng mày, đôi mắt thâm sâu nhìn chăm chăm cô gái dưới thân, ai cũng không nói chuyện, mặc cho thời gian chạy đua với sự kiên nhẫn.

Tô Duyệt như nằm ngay đơ trên mặt đất không hề nhúc nhích, vẻ mặt nghiêm túc, bộ dáng cực kỳ giống như chiến sĩ sắp hy sinh một cách vinh quang, tuyệt đối không có chút thái độ động tình.

Thời gian tí tách qua đi, hai người như hai bức tượng điêu khắc duy trì tư thế ban đầu, giống như đã qua một thế kỷ, cuối cùng người đàn ông gật đầu một cái, “Được, về đến nhà thì gửi tin nhắn cho anh.” Lập tức làm như không có chuyện gì đứng dậy đi về phía trước.

Nghe xong lời này, Tô Duyệt thở ra một hơi, phúi phúi móng vội vàng đứng dậy, nhưng không ngờ, vừa mới bước đi một bước, người đàn ông đằng trước bỗng nhiên xoay người lại, môi của hai người, cứ như vậy mà thân nhiên chạm vào nhau.

Gió hơi thổi lên, cô gái mặc nhiên để mấy sợi tóc tự do tung bay, bởi vì một nụ hôn bất thành linh này, đôi lông mi dày bỗng nhiên run rẩy.

Nụ hôn này, cực kỳ, cực kỳ nhẹ, nhưng Tô Duyệt lại nhất thời sửng sốt.

Đôi mắt thâm trầm hải lòng liếc cô gái trước mặt một cái, kéo tay cô, dẫn cô ra ngoài.

Đến cửa khách sạn, rốt cuộc Tô Duyệt cũng phục hồi lại tinh thần: “Em đến bệnh viện thú y trước.” Sau đó, không đợi Ninh Duệ Thần trả lời, cô lập tức lách qua phải đi thẳng về phía trước.

Nhưng còn chưa đi được mấy bước, dường như không nhìn thấy bậc thang phía trước, Tô Duyệt đột nhiên bị vấp, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

Sau lưng, Ninh Duệ Thần lắc đầu bật cười, anh biết ngay, lúc ngăn người cô nhóc này lợi hại hơn bất kỳ ai.

Đôi mắt thâm sâu nhìn theo bóng dáng lảo đảo biến mất trong tầm mắt của mình của mình, lúc này mới xoay người đi tới bãi đậu xe.

Đến bệnh viện thú y, Tô Duyệt đi thẳng vào, nhưng vừa mới vào trong, lập tức nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ở trước mặt mình, trong ngực anh ấy đang ôm chú chó xám nhỏ mà cô đưa tới.

“Học trưởng?” Tô Duyệt lên tiếng dò xét, Đường Văn Thanh xoay người lại, trong mắt thoáng qua một chút kinh ngạc, “Tiểu Duyệt, sao em lại ở đây?”

“Em thấy chú chó xám này bị thương ở ngoài đường, cho nên đưa nó tới đây, là chó anh nuôi sao?” Tô Duyệt đi tới trước mặt Đường Văn Thanh, sờ sờ vào bộ lông của chú chó.

Đường Văn Thanh lắc đầu một cái: “Không phải, anh đi ngang qua đây, cho nên tiện đường vào xem một chút”

“Vừa mới về nước chưa được mấy ngày, anh đã muốn nuôi thú cưng rồi hả?” Tô Duyệt cười nhẹ nói.

Đường Văn Thanh cười cười, sờ sờ chú chó nhỏ lười biếng nằm một chỗ, cũng không lên tiếng giải thích.

Sở dĩ tới đây, chẳng qua anh đột nhiên nhớ tới lúc trước có tới đây cùng cô mấy lần.

Năm lớp 11, bởi vì dạy thêm cho cô nên hai người thường xuyên tan trường rất muộn, khi đó trời nhá nhem tối, anh lo lắng cô đi một mình trên đường không an toàn, nên cố ý đưa cô về nhà.

Khi đó Đường Văn Thanh mới phát hiện, cô bé này liên tục cúi đầu, đôi mắt tròn xoe vòng tới vòng lui, càng không ngừng nhìn tất cả các ngõ hẻm lạnh.

Mới đầu anh chỉ tò mò, sau đó mới phát hiện, chỉ cần thấy chó con hay mèo con bị thương, cô sẽ cúi người xuống, nhẹ nhàng ôm lấy nó, lập tức đưa đến bệnh viện thú y, gặp chó mèo lang thang thì cô đưa về nhà nuôi mấy ngày sau đó đưa đến trung tâm cứu trợ.

Còn nhớ có lần, khi cô ôm mèo con bị thương, thần sắc trong mắt càng chuyên chú hơn, lúm đồng tiền như ẩn như hiện, ánh sáng mặt trời ấm áp bao quanh người cô, có lẽ ngay thời khắc đó, tim của anh cũng rơi thẳng vào người cô rồi.

Nhưng, anh vẫn chưa bao giờ kịp thời thổ lộ tình cảm của mình, Đường Văn Thanh biết, một khi nói ra những lời đó, tình cảm giữa bọn họ có thể trở nên không đơn thuần nữa, nếu bị cô cự tuyệt, như vậy ngay cả cơ hội làm bạn với cô anh cũng không có.

Vì vậy, Đường Văn Thanh vẫn lựa chọn im lặng, nhưng không nhờ, lúc gặp lại nhau cô đã trở thành vợ của người khác.

“Học trường, anh đang suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói trong trẻo bỗng nhiên cắt đứt suy nghĩ của Đường Văn Thanh, Tô Duyệt ôm lấy chú chó xám từ trong tay Đường Văn Thanh, giúp nó chải lông.

“Không có gì, trời không còn sớm, anh đưa em về nhà”. Đường Văn Thanh cười cười, đè nén tất cả cảm xúc lại trong đáy mắt.

Tô Duyệt ôm chú chó đang run rẩy lấy bầy, sóng vai cùng với Đường Văn Thanh đi trên phố không người, hai người không nói một lời, cứ lặng lẽ mà đi.

“Tiểu Duyệt, lần trước anh tìm em còn có một việc chưa nói cho em biết, chỉ là anh không có cơ hội.” Đường Văn Thanh bỗng nhiên dừng bước, nhìn Tô Duyệt nói.

“Dạ?” Tô Duyệt đáp một tiếng, trong đêm tối đôi mắt trong suốt kia càng sáng rực hơn, khiến cho Đường Văn Thanh có chút không đành lòng nói ra.

“Tiểu Duyệt, anh gặp mẹ em rồi.” Đường Văn Thanh nhìn vào mắt Tô Duyệt nói.

Tô Duyệt ngáp ngừng một chút, tay ôm chú chó nhỏ bỗng nhiên nắm chặt, hồi lâu sâu, mới nói: “Bà ấy có khỏe không?”

“Rất tốt, hiện giờ đang dạy một trường đại học ở Mĩ.”

Ở Mĩ, Đường Văn Thanh rất ít đi siêu thị, có đi cũng chỉ mua chút đồ sinh hoạt thường ngày, có một lần đột nhiên có người đưa một túi khoai tây chiên đến trước mặt anh, dùng tiếng Trung hỏi, khoai tây chiên này có mùi vị gì, anh liền nói nó có vị cây thìa là, sau đó anh mới phát hiện người hỏi thăm anh chính là mẹ của Tô Duyệt.

Triệu Tuyết Nhu nói rất nhiều với anh, ví dụ như cảm ơn anh năm đó đã giúp Tiểu Duyệt học thêm, sao cháu lại ở đây, vân vân mây mây... Đường Văn Thanh cũng không hỏi nhiều, sau đó nhờ người đi điều tra mới biết, nhà họ Tô đã xảy ra chuyện lớn.

Vì vậy, ở Mĩ anh xử lý tất cả mọi chuyện trong thời gian ngắn nhất, cẩn thận giải quyết xong sau đó giao cho thư ký xử lý, anh chỉ muốn mau chóng trở về, làm bạn tốt ở bên cạnh cô.

Nhưng không ngờ, thời gian vô tình, cuối cùng anh vẫn về trễ.

Tô Duyệt đứng lặng lẽ ở nơi nào đó, mắt hơi rỏ xuống, che giấu tất cả cảm xúc.

Người phụ nữ đó, quả thật giống như trước đây, cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

“Nếu như em muốn gặp bà ấy, anh có thể sắp xếp...”

“Bây giờ bà ấy sống tốt là được rồi.” Tô Duyệt cắt đứt lời của Đường Văn Thanh, thản nhiên nói.

Năm đó, bà lặng lẽ biến mất, đứt khoát như vậy, trong lòng cô sao không khó chịu được chứ? Nhưng, Triệu Tuyết Nhu vẫn là mẹ của cô, mỗi người đều có quyền lựa chọn cách sống riêng, còn Triệu Tuyết Nhu cũng như vậy.

Bà theo đuổi tự do của một người phụ nữ nên có, nhưng cùng lúc đó bà cũng mất đi trách nhiệm làm mẹ.

Tô Duyệt hiểu bà, nhưng, không có nghĩa là cô sẽ tha thứ cho bà.

Tô Lê Đông nói cho cô biết, Triệu Tuyết Nhu có nỗi khổ tâm, nhưng vẫn không nói ra đó là nỗi khổ gì, khổ tâm vì cái gì.

“Đây là địa chỉ của bà ấy, nếu như một ngày nào đó em muốn đi, vậy cứ đi đi.” Không để cho cô cự tuyệt, Đường Văn Thanh lập tức xé một tờ giấy đã sớm ghi địa chỉ lên đó nhét vào trong tay Tô Duyệt, “Đêm khuya rồi, anh đưa em về.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu một cái, giữa hai người lại tiếp tục im lặng.

“Học trưởng, em tối rồi, anh cũng nên về sớm một chút.” Tô Duyệt cười nói, đối với Đường Văn Thanh cô vẫn một lòng cảm kích anh, những năm học cấp ba nếu không có anh giúp đỡ, cô sợ rằng mình thật sự không có khả năng đậu đại học.

Còn có, anh đã cho cô biết Triệu Tuyết Nhu hiện đang sống rất tốt....

“Ừm”. Đường Văn Thanh nhàn nhạt đáp một tiếng, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nho nhã, Tô Duyệt xoay người, đi vào bên trong.

“Tiểu Duyệt!” Người đàn ông phía sau đột nhiên hô lên, Tô Duyệt xoay người, đi tới trước mặt Đường Văn Thanh, “Còn có chuyện gì nữa sao học trưởng?”

Đường Văn Thanh nhìn vào đôi mắt mang theo chút nghi hoặc, tay không tự giác mà vươn ra, lời vừa đến cổ họng trăm chuyển ngàn xoay, cuối cùng nuốt trở về, ánh trăngmông lung, hoàn hảo che đậy mọi cảm xúc trong mắt.

“Mấy ngày này rất dễ bị cảm lạnh, tự chăm sóc bản thân cho tốt.” Vẫn là giọng điệu của một học trưởng quan tâm cô như trước, anh vươn tay ra không có ý xoa má cô mà chỉ là vén vài sợi tóc rơi trên má ra sau tai cô.

Tô Duyệt nghe xong, vẻ mặt nghi hoặc im lặng biến mất, cười đáp, “Cám ơn học trưởng quan tâm, anh cũng phải tự chăm sóc mình thật tốt đó.”

“Ok.” Đường Văn Thanh gật đầu, Tô Duyệt trực tiếp đi thẳng về phía trước, nhưng lại không phát hiện bóng dáng sau lưng mình, vẫn chưa hề rời đi.

Sau khi mở cửa, trong nhà vẫn tối đen như mực, rất rõ ràng, Ninh Duệ Thần vẫn chưa về.

Tô Duyệt không vội thay quần áo mà uống một hộp sữa bò lắp bụng trước, sau đó ôm chú chó đi vào trong, lấy thức ăn dành cho chó vừa mới mua ra, đút cho nó ăn một chút.

Xoay người cuộn mình trong ghế sofa, tùy tay sờ vào túi áo thì đụng phải tờ giấy Đường Văn Thanh đưa cho cô, Tô Duyệt nắm tờ giấy trong tay, đi tới thùng rác, không thèm nhìn liền ném vào trong, thế nhưng, qua nửa phút, cô nhận nó lên để vào lòng bàn tay, khe thở dài.

Mở ra, là một hàng địa chỉ, mẹ của cô và Tô Đông Thần đang ở đó, thậm chí Tô Duyệt có thể tưởng tượng ra, bây giờ Triệu Tuyết Nhu vẫn không tìm không phối cưới to, thích trồng hoa trồng cỏ, thích cầm quả trứng gà đứng ở dưới ánh nắng mặt trời chói chang trên đường phố xem thử có rán thành ốp la hay không, cuộc sống của bà ấy vĩnh viễn tràn ngập vui vẻ.

Mặc dù cô vẫn luôn không tin Triệu Tuyết Nhu vì chuyện có biến mà đột ngột rời đi, bà ấy không phải là người như vậy, nhưng ngày này sang tháng nọ, tất cả tin tưởng cuối cùng bại bởi hiện thực.

Tô Duyệt đứng lên, cầm tờ giấy bỏ vào trong tủ đầu giường, thuận tay cầm một quyển sách có tựa “Sinh mệnh không thể dễ dàng thừa nhận”.

Ở trong lòng Triệu Tuyết Nhu, cô và Tô Đông Thần, có phải bà không thể dễ dàng thừa nhận, cho nên lựa chọn rời đi không?

Đêm lạnh như nước, ánh đèn trong phòng quá sáng ngược lại khiến cả căn phòng trở nên trống trải, Tô Duyệt tắt bớt đèn, chỉ để lại ngọn đèn nhỏ màu cam ở trên đầu giường, nằm vùi trên giường đọc sách.

Khi Ninh Duệ Thần trở về, liền nhìn thấy cô gái cong nửa đầu gối, trong tay cầm cuốn sách, nhưng người thì đã ngủ.

Cô gái nhúu chặt mày, đôi môi mím lại, cho thấy lúc này cô đang nằm mơ cũng không phải là giấc mơ vui vẻ gì.

Thân hình cao ráo chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô, trong đôi mắt sâu thẳm tồn tại sự mệt mỏi không thể nào che giấu được, ngón tay thon dài vô thức xoa xoa mi tâm cô, vuốt lên chữ Xuyên ().

Sau khi anh rời khỏi chỗ của Thẩm Tuấn Ngạn thì lập tức chạy đến bệnh viện quân đội, Ninh Hạc Hiên nằm trên giường bệnh, khắp người ông cảm đầy ống truyền nước, tựa như người bình thường, đối với Tử Thần không có chút chống cự.

Qua nhiều năm như vậy, anh ở bên ngoài một mình ra sức làm, vốn tưởng rằng đối với Ninh Hạc Hiên chỉ có hận thù, nhưng không ngờ, nhìn thấy ông yếu ớt nằm trên giường bệnh, một khắc kia, hận thù trong lòng lại thần kỳ biến mất.

Nếu một người không quan tâm đến người nào đó, thì sẽ không có hận, nguồn gốc của hận phần lớn chính là từ yêu.

Trong lòng Ninh Duệ Thần rất khó chịu, anh cho rằng thời gian đã tôi luyện anh, anh có thể đơn độc mà đối đầu, nhưng khi đó, Ninh Duệ Thần đột nhiên phát hiện, anh không có tí sức lực nào.

Một khắc đó, anh rất muốn nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn này, vì vậy, anh lái xe với tốc độ lên đến 250km/h, chạy như bay về nhà.

Dưới ngọn đèn nhỏ màu cam phát ra ánh sáng yếu ớt, lẳng lặng chiếu sáng cả phòng ngủ, anh đèn rất êm dịu, anh nhẹ nhàng lật quyển sách ra khỏi tay cô, đắp kín mền lông lên người cô, nhưng vào lúc này, Tô Duyệt nhúu mày, mở mắt ra.

“Anh về rồi à.” Tô Duyệt vừa xoa xoa mắt vừa nói, vừa rồi mặc dù cô đã ngủ, nhưng ngủ không được sâu, không như lúc anh ở bên cạnh cô, cô ngủ rất yên lành.

Ninh Duệ Thần gật đầu, “Con chó nhỏ như thế nào rồi?”

“Cũng khỏe lên chút rồi, mấy ngày nữa là có thể chạy nhảy như cũ.” Tô Duyệt lên tiếng, ngược mắt hỏi Ninh Duệ Thần, “Chuyện ở chỗ Thẩm Tuấn Ngạn sao rồi?”

“Trần Văn vẫn chưa về, cô ấy rất ít tiếp xúc với người khác, không ai biết cô ấy đi đâu, cho nên bây giờ chỉ có thể đợi. Tiệc đính hôn ngày mai không hủy bỏ, buổi tối vẫn cứ hành bình thường.” Ninh Duệ Thần thần nhiên nói, Thẩm Tuấn Ngạn làm như vậy, chính là vì anh đang đánh cược, đánh cược xem Trần Văn có xuất hiện hay không.

65. Chương 65: Cô Không Phải Đối Thủ Của Tôi!

Hôm sau, Ninh Duệ Thần vẫn đưa Tô Duyệt đến công ty như bình thường, không vì chuyện lúc trước mà bần khoản.

Người khác nhiều chuyện hay thích nói như thế nào thì cứ mặc họ đi, cho dù cô dựa vào Ninh Duệ Thần mà đạt được một chút lợi ích kia thì có sao chứ, chỉ có thể nói ông xã của cô quá bản lĩnh thôi!

“Chị Lý, chiều hôm nay tôi sẽ đến phủ thị chính, có thể tuần sau mới về được.” Trong phòng làm việc, Tô Duyệt bình tĩnh nói với Lý Tuyết Ly.

Lý Tuyết Ly ngược mắt nhìn Tô Duyệt, còn tưởng rằng với tính tình của Tô Duyệt, sau khi biết những chuyện kia thì cô ấy sẽ quả quyết từ chối sự giúp đỡ của Ninh Duệ Thần, không ngờ cô ấy vẫn tiếp nhận.

Nhưng việc đã đến nước này, cô ta cũng không thể nói gì nữa, “Cố gắng về sớm một chút, trong công ty còn nhiều chuyện cần cô làm.”

“Vâng, tôi biết rồi.” Nói xong, Tô Duyệt liền xoay người đi ra khỏi phòng làm việc, trở về chỗ ngồi của mình.

Trong phòng làm việc nho nhỏ không giữ được chút bí mật nào, chuyện Tô Duyệt muốn đến phủ thị chính không đến một lát mọi người gần như đều biết rõ.

Bạch Nhạc Huyền theo bản năng nhìn sang bên trái đằng trước, lúc này Tô Duyệt đang sửa lại văn kiện để chuẩn bị chiều nay đến phủ thị chính.

Móng tay dài đâm sâu vào lòng bàn tay, không, cô ta không cho phép Tô Duyệt đến phủ thị chính!

Sáng sớm hôm nay cô ta mới biết được, hôm qua Ninh Duệ Thần dẫn Tô Duyệt đến tham gia bữa tiệc thương nhân đó!

Nếu Tô Duyệt thật sự không phải là vợ của anh, thì sao Ninh Duệ Thần có thể đưa cô đến một bữa tiệc thương nhân quan trọng như vậy chứ!

Nhưng cho dù như vậy, trong lòng Bạch Nhạc Huyền vẫn không cảm thấy khổ sở nhiều lắm, cũng may cô ta vẫn còn những kí ức, những kí ức chỉ thuộc về anh và cô ta!

Trong phủ thị chính, mỗi ngày cô ta đều có thể nhìn thấy dáng vẻ anh làm việc chăm chỉ, mặc dù không có cách nào đến gần, nhưng trong phòng làm việc nho nhỏ đó, chỉ có hai người bọn họ, cho dù anh rất ít nói chuyện, nhưng Bạch Nhạc Huyền vẫn cảm thấy đây là không gian riêng tư chỉ thuộc về hai người bọn họ, cô ta thậm chí còn âm thầm cảm thấy hài lòng, cho dù thời gian Tô Duyệt ở bên cạnh Ninh Duệ Thần nhiều hơn cô ta, thì cũng có một khu vực mà Tô Duyệt vĩnh viễn không thể bước vào.

Còn bây giờ Tô Duyệt lại muốn bước vào nơi đó, cô ta quyết không cho phép!

Mắt hạnh xinh đẹp lúc này tràn đầy lửa giận, bút trong tay đã bị cô ta cứng rắn bẻ cong.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, trong đầu Bạch Nhạc Huyền không ngừng suy nghĩ phải làm thế nào để Tô Duyệt không thể đến phủ thị chính.

“Chị Duyệt, em đau bụng quá, chị có thể rót giúp em một cốc nước được không?” Đột nhiên Bạch Nhạc Huyền ôm bụng, nói với Tô Duyệt.

Tô Duyệt nhàn nhạt nhìn Bạch Nhạc Huyền một cái, cũng không dừng động tác trong tay lại, “Cô bảo người khác giúp đi, tôi đang bận.”

“Chị Duyệt, có phải chị rất ghét em không?” Bạch Nhạc Huyền cắn môi nhìn Tô Duyệt, giọng nói điềm đạm đáng yêu.

Lúc này đang là buổi sáng, tất cả mọi người đều lười nhác, ngáp ngắn ngáp dài, hiện tại nhìn thấy bản thảo dày đặc chữ là đã cảm thấy phờ phạc rũ rượi, hôm nay có thể nghe chuyện bát quái liên để tài liệu trong tay xuống hăng hái nghe Tô Duyệt và Bạch Nhạc Huyền nói chuyện.

“Có phải vì em đã từng là cộng sự của luật sư Ninh nên chị cảm thấy bài xích với em không?” Bạch Nhạc Huyền tiếp tục nói, đôi mắt hạnh như sắp muốn khóc, tay vẫn ôm bụng như cũ, trên mặt đã xuất hiện mồ hôi hột, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Thấy Tô Duyệt không nói lời nào, Bạch Nhạc Huyền lại bi thảm cười một tiếng, “Thật xin lỗi chị Duyệt, là em không đúng, em không nên nhờ chị giúp.” Nói xong Bạch Nhạc Huyền liền cau mày, ôm bụng vô cùng gian nan đứng lên, đi vào phòng giải khát.

Thế nhưng, Bạch Nhạc Huyền vừa mới đứng lên, dưới chân đột nhiên mềm nhũn, vô lực ngã xuống ghế, cái cốc trên tay cũng bởi không có sức mà rơi xuống.

“Tô Duyệt, cô giúp Tiểu Huyền đi, cô xem cô ấy đã đau như thế nào rồi kìa.”

“Đúng vậy đấy, dù gì mọi người đều là đồng nghiệp với nhau, cho dù trước đây Tiểu Huyền là cộng sự với luật sư Ninh thì đây cũng chỉ vì công việc thôi mà.”

“Tô Duyệt, làm người không thể ngỗ ngược không hiểu chuyện như thế.”

“...”

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao, rồi rít chỉ trích Tô Duyệt, nhưng không một người nào chủ động đứng ra đi rót nước giúp Bạch Nhạc Huyền, ngăn cản trò cười này tiếp tục diễn ra.

Hôm nay ở đây đã không còn Hứa Hàm đứng ra bắt bình giúp cô nữa rồi, tất cả đều cần cô tự mình gánh lấy.

“Tôi đi.” Tô Duyệt cầm cái cốc bị rơi xuống đất, nếu hôm nay cô không lấy nước thì sợ rằng Bạch Nhạc Huyền sẽ không bỏ qua cho cô.

“Cám ơn chị Duyệt.” Bạch Nhạc Huyền cảm động nhìn Tô Duyệt, bày ra bộ dạng chỉ hận không thể tự mình báo đáp, càng làm ọi người xung quanh chỉ chỗ Tô Duyệt.

Tô Duyệt xoay người đi vào phòng giải khát, không hề phát hiện ra trong đôi mắt kia thoáng qua sự độc ác nham hiểm.

Sau khi đưa cốc nước cho Bạch Nhạc Huyền, Tô Duyệt tiếp tục làm việc của mình, phòng làm việc không phục lại sự yên tĩnh.

Nhưng, nửa giờ sau, đột nhiên Bạch Nhạc Huyền chạy ra khỏi phòng làm việc, lúc trở về thì sắc mặt tái nhợt, rồi sau đó chạy ra chạy vào nhà vệ sinh nhiều lần.

Lần này, Bạch Nhạc Huyền mới về chỗ ngồi của mình, bỗng nhiên chân mềm nhũn ngã nhào xuống đất.

Từ trước đến giờ Bạch Nhạc Huyền hay mang đồ tốt hoặc là mỹ phẩm cho nhân viên nữ, có thể nói những chuyện trong xã hội thượng lưu mà bọn họ không biết, mà Vương Giai Di đặc biệt thích nghe Bạch Nhạc Huyền kể những thứ đó, hơn nữa cô ta lại không thích Tô Duyệt, ngày hôm qua còn bị Tô Duyệt tát ột cái nên rất thân thiết với Bạch Nhạc Huyền.

“Tiểu Huyền, cô sao vậy?” Vương Giai Di vội vàng chạy đến đỡ Bạch Nhạc Huyền.

“Không sao, chỉ là... không biết vì sao vẫn luôn đi ngoài, cảm giác đau đầu quá, một chút hơi sức cũng không có.” Bạch Nhạc Huyền thở hổn hển nói, cả người gần như dựa vào Vương Giai Di, dường như rất yếu ớt.

“Đi ngoài...” Vương Giai Di cau mày, suy nghĩ một lúc rồi hỏi, “Tiểu Huyền, hôm nay cô đã ăn gì vậy?”

Tay Bạch Nhạc Huyền đỡ trán, chống trên bàn, lồng ngực không ngừng phập phồng, giống như nói một câu cũng hết sức khó khăn, “Không có, tôi... tôi chỉ uống một cốc nước.”

“Nước... Vậy hẳn là không có vấn đề gì đâu, vừa rồi tôi cũng uống nước mà.” Vương Giai Di lẩm bẩm nói.

“Ôi, sao thuốc giảm cân của tôi lại mất đi hai viên vậy?” Đúng vào lúc này, Trình Viên Viên với dáng người tròn tròn phúng phính đột nhiên chạy ra từ phòng giải khát hỏi, từ trước đến giờ cô ấy không có tâm kế gì, tính tình đơn thuần, có cái gì nói cái đó, trong lòng không bao giờ nhịn được điều gì cho nên mọi người cũng chẳng bao giờ phòng bị gì với cô ấy cả.

Mọi người đều biết chuyện Trình Viên Viên uống thuốc giảm cân, thuốc giảm cân của cô ấy có màu trắng, rất dễ hòa tan trong nước ấm, lọ thuốc cũng luôn luôn đặt trên bàn trong phòng giải khát, lúc lấy rất dễ dàng.

“Viên Viên, thuốc giảm cân của cô có tác dụng gì vậy?” Vương Giai Di nghe xong lời này, chợt nhớ đến cái gì đó, lập tức vội vàng hỏi Trình Viên Viên.

Trình Viên Viên chớp đôi mắt tròn xoe thành thực nói, “Thuốc sẽ khiến chúng ta không ngừng đau bụng, rất dễ bị mệt người, cho nên bình thường tôi chỉ uống nửa viên, uống nhiều sẽ không còn sức để làm việc nữa.”

“Tiểu Huyền, cốc nước vừa này là do cô tự rót hay là thế nào?”

“Không phải, là tôi nhờ chị Duyệt rót hộ.” Bạch Nhạc Huyền cố gắng nói, xem ra lúc này cô ta đang rất khó chịu.

Vừa nghe thế, Vương Giai Di liền thay đổi sắc mặt, kéo Tô Duyệt đang sửa lại tài liệu sang một bên, khước mắt hếch lên, “Tô Duyệt, chuyện này không phải là do cô làm đấy chứ?”

Tô Duyệt hơi cau mày, hết sức không vui khi Vương Giai Di đột nhiên quấy rầy cô như vậy.

Nhưng cho dù như thế, Tô Duyệt cũng không nổi giận, nhàn nhạt rút tay ra khỏi tay Vương Giai Di, “Không phải tôi làm.” Rồi tiếp tục quay lại bàn làm việc của mình.

“Không phải cô thì còn có thể là ai?” Vương Giai Di kéo Tô Duyệt lại, hừ lạnh một tiếng, không có ý muốn bỏ qua cho Tô Duyệt.

“Giai Di, cô đừng nói lung tung, chuyện này tuyệt đối không phải do chị ấy làm!” Bạch Nhạc Huyền vội vàng nói, nhìn về phía Tô Duyệt đáng thương nói, “Chị Duyệt, em thật sự không có gì với luật sư Ninh cả, trong lòng anh ấy chỉ có mình chị thôi, nếu chị không tin tưởng em thì cũng nên tin tưởng luật sư Ninh.”

Tô Duyệt lạnh lùng nhìn Bạch Nhạc Huyền tự biên tự diễn, tất nhiên cô biết trong lòng Ninh Duệ Thần không có Bạch Nhạc Huyền, loại phụ nữ dối trá này, nếu thật sự Ninh Duệ Thần coi trọng cô ta thì chắc cô phải khuyên anh đi khám lại mắt thôi!

Lúc này, thấy bên ngoài trở nên ồn ào, Lý Tuyết Ly cũng đi ra nhìn ba người bọn họ, “Sao vậy?”

“Chị Lý, Tiểu Huyền đau bụng, nhờ Tô Duyệt rót hộ cốc nước, không ngờ Tô Duyệt muốn trả thù, lấy trộm thuốc giảm cân của Viên Viên, hòa tan vào trong nước, thật không ngờ cô ta lại xấu xa như vậy!” Vương Giai Di đánh đòn phủ đầu, hoàn toàn không có ý định cho Tô Duyệt cơ hội nói chuyện.

Tô Duyệt nhíu mày, nhìn Bạch Nhạc Huyền một cái, “Tôi không có.”

“Cô nói không có thì tức là không có sao, người mang tội giết người cũng chẳng bao giờ tự nhận mình giết người đâu! Tô Duyệt, cô đừng cho là tôi không biết, Tiểu Huyền từng là trợ lý của Ninh Duệ Thần, làm việc chung với nhau, lần trước ở trước cửa ra vào Tiểu Huyền không cẩn thận vấp ngã nên luật sư Ninh mới đỡ cô ấy, cho nên cô mới cảm thấy Tiểu Huyền có thể uy hiếp đến chỗ ngồi của cô, trong lòng cảm thấy ghen ghét, liền muốn nhân cơ hội trả thù Tiểu Huyền, Tô Duyệt, cô thật nhẫn tâm!” Vương Giai Di càng nói giọng càng lớn, lần trước Tô Duyệt cho cô ta một cái tát, đến tận bây giờ cô ta vẫn nhớ nó đau đến thế nào.

“Chị Lý, loại người lòng dạ độc ác như thế này, sao có thể để cô ta đến phủ thị chính cơ chứ, nếu cô ta lại cảm thấy có người phụ nữ nào xấu xa, giở lại chiêu này thì mặt mũi của đài chúng ta coi như bị hủy trong tay cô ta rồi!”

Nhìn Tô Duyệt dù có trăm miệng cũng không thể bào chữa, trong mắt Bạch Nhạc Huyền thoáng hiện lên vẻ hả hê, Tô Duyệt, tôi thật sự muốn xem lần này cô sẽ thoát thân như thế nào!

“Giai Di, đừng nói nữa... Tôi tin chị Duyệt không phải là người có thể làm...” Bạch Nhạc Huyền nói thật nhỏ, tay vẫn vuốt ngực, mặt mũi tái nhợt khiến người khác cảm thấy đau lòng.

Mà lúc này, người khác cảm thấy thương cảm cho Bạch Nhạc Huyền bao nhiêu, thì lại cảm thấy căm phẫn Tô Duyệt bấy nhiêu.

Quả nhiên điều mà Bạch Nhạc Huyền muốn đạt được chính là kết quả này.

“Tiểu Huyền, cô hiền quá rồi đấy, chuyện này đến tám phần là do Tô Duyệt làm, nếu không vì sao lại vô duyên vô cớ mất đi hai viên thuốc giảm cân cơ chứ, lại còn những triệu chứng bây giờ của cô nữa.” Vương Giai Di tiếp tục nói, đối với Tô Duyệt, từ khi mới bắt đầu cô ta đã cảm thấy có thành kiến, còn hôm nay xảy ra chuyện như vậy lại càng khiến cô ta nghĩ rằng là do Tô Duyệt làm!

Thế nhưng Vương Giai Di không hề biết rằng, chính vì cách suy nghĩ kiểu định hướng này của cô ta đã khiến Bạch Nhạc Huyền lợi dụng để được kết quả mà mình mong muốn!

“Có chứng cứ gì không?” Giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên trong không gian huyền ảo, giọng nói không lớn nhưng cũng đủ để mọi người xung quanh giật mình.

Tô Duyệt bình tĩnh nhìn Bạch Nhạc Huyền, kế tiếp mới nhìn đến mọi người, “Các người nói tôi đã làm hại Bạch Nhạc Huyền, vậy chứng cứ đâu?”

Lời này vừa nói ra, Vương Giai Di liền ngăn người, “Chứng cứ? Cần gì phải chứng cứ? Bản tính của cô chính là chứng cứ! Trong lòng hẹp hòi, không chấp nhận nổi một hạt cát bay vào mắt, hơn nữa, Tiểu Huyền không ăn uống gì ngoài cốc nước của cô, không phải cô thì còn là ai được nữa, tâm tư của cô ai chẳng biết! Chị Lý, chị tuyệt đối không thể để loại người như vậy đến phủ thị chính phá hủy hình tượng của đài chúng ta được!”

Lý Tuyết Ly thản nhiên nhìn Tô Duyệt nói, “Chuyện này vẫn chưa được điều tra rõ, đừng nói lung tung. Vương Giai Di, cô đưa Bạch Nhạc Huyền đến bệnh viện kiểm tra đi, xem bác sĩ nói thế nào, Tô Duyệt, bây giờ cô đừng đến phủ thị chính vội, đợi kết quả của bác sĩ rồi tính tiếp.”

“Tô Duyệt, cô chờ xem, đợi đến khi có kết quả khám bệnh, tôi xem cô sẽ nguy hiểm như thế nào.” Vương Giai Di hung tợn nói, vội vàng đỡ Bạch Nhạc Huyền đang làm bộ đi ra cửa.

“Không cần đi.” Tô Duyệt thản nhiên nói, Vương Giai Di và Bạch Nhạc Huyền đều dừng lại, quay đầu kinh ngạc nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Tô Duyệt.

“Sao vậy? Chột dạ hả? Muốn nhận tội rồi sao?” Vương Giai Di nhú mày nói, giễu cợt nhìn Tô Duyệt.

Tô Duyệt hờ hững liếc mắt nhìn Vương Giai Di một cái, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người Bạch Nhạc Huyền, “Tôi nhớ trong công ty của chúng ta chỗ nào cũng lắp máy theo dõi, trong phòng giải khát hình như cũng có, nếu muốn biết có phải do tôi làm hay không, tôi đã làm gì ở trong đó thì đến xem không phải sẽ biết rõ hay sao?”

Bạch Nhạc Huyền bỗng dờ dẩn đứng tại chỗ, công ty bọn họ thậm chí còn lắp máy theo dõi sao, sao cô ta lại không biết được chứ!

“Phòng giải khát có máy theo dõi sao?” Vương Giai Di cũng cau mày hỏi Lý Tuyết Ly, vừa vặn hỏi ra nghi ngờ trong lòng Bạch Nhạc Huyền.

Lý Tuyết Ly nhàn nhạt nhìn Tô Duyệt, còn Tô Duyệt cũng rất bình tĩnh nhìn cô ta, hồi lâu, Lý Tuyết Ly mới nói, “Có, chỉ là đặt ở nơi hơi bí mật thôi.”

Tô Duyệt nghe xong, sắc mặt vẫn giữ vẻ lạnh nhạt.

Tất nhiên phòng giải khát không có máy theo dõi, cô nói như vậy chỉ vì cô muốn xem có phải Bạch Nhạc Huyền có cố ý làm vậy hay không thôi.

Nếu Lý Tuyết Ly phơi bày lời nói của cô, như vậy Lý Tuyết Ly đang ra mặt dung túng cho Bạch Nhạc Huyền, nhưng cho dù Lý Tuyết Ly ngầm ngầm muốn gây nhiều khó khăn cho cô cỡ nào, lúc cần ra mặt Lý Tuyết Ly vẫn sẽ làm!

Vương Giai Di nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin của Tô Duyệt, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi, nếu như Tô Duyệt thật sự làm chuyện này thì nhẽ ra cô ta càng không nên nói ra mới đúng!

Nhưng bỗng nhiên nghĩ lại, nhất định Tô Duyệt muốn dùng cách này để che giấu hành vi của mình, những người làm chuyện xấu không phải bình thường đều thích vừa ăn cướp vừa la làng sao?

“Tiểu Huyền, Tô Duyệt đang cố tỏ ra thần bí đấy, nếu cô muốn điều tra thì điều tra cho kĩ đi!”

Bạch Nhạc Huyền cúi đầu khiến người khác không nhìn rõ cảm xúc trong mắt cô ta.

Vừa rồi cô ta lấy cốc vào nhà vệ sinh, thừa dịp không có ai để ý lấy trộm hai viên thuốc giảm cân của Viên Viên, kể đó có thể vu hãm Tô Duyệt, không ngờ trong phòng giải khát lại có máy theo dõi.

Thật đúng là đã đi sai một nước cờ rồi.

Nếu thật sự điều tra sâu hơn thì tất cả những việc cô ta đã làm sẽ bị bại lộ!

“Đột nhiên tôi nhớ ra sáng nay mình có ăn một cái bánh bao thịt trong tủ lạnh, có thể là vì vậy nên mới đau bụng như thế này.” Bạch Nhạc Huyền suy nghĩ một chút, cuối cùng đành tìm bữa một cái cố.

“Tiểu Huyền, cô chắc chắn đấy chứ? Nếu không chúng ta đi xem bằng theo dõi đi, ngộ nhỡ có người...”

“Không cần, chúng ta đều là người trong một công ty, nên tin tưởng lẫn nhau, nếu quả thật xem bằng theo dõi, sẽ ảnh hưởng đến hòa khí giữa mọi người.” Bạch Nhạc Huyền khôi phục lại nụ cười trước sau như một, nếu không phải là người bị hại, Tô Duyệt sợ rằng mình cũng sẽ bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài của Bạch Nhạc Huyền mất.

“Nếu Tiểu Huyền đã nói là do cô ấy ăn phải đồ ăn hỏng, vậy thì chuyện này dừng lại ở đây, mọi người không cần truy cứu nữa, Tiểu Duyệt, chiều nay cô liền đến phủ thị chính đi.” Lý Tuyết Ly nói, Bạch Nhạc Huyền vừa vịn ngược mắt lên lập tức đưng phải ánh mắt của Lý Tuyết Ly.

Bạch Nhạc Huyền hơi né tránh ánh mắt, cúi đầu, trong nháy mắt kia thậm chí cô ta còn có cảm giác, Lý Tuyết Ly biết tất cả những hành động của cô ta!

Nhưng nếu quả thật là như thế, vậy vì sao không phơi bày trước mặt cô ta, mà ngược lại hình như còn giống đang giúp cô ta nữa?

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, vòng qua Bạch Nhạc Huyền đi về vị trí của mình.

Một buổi náo loạn cuối cùng cũng kết thúc, Lý Tuyết Ly cũng trở về phòng làm việc của mình.

Vương Giai Di tiến đến gần bên tai của Bạch Nhạc Huyền nói, “Tiểu Huyền, chuyện này không thể kết thúc dễ dàng như vậy được, cô bỏ qua như vậy nói không chừng lần sau cô ta sẽ tiếp tục hại cô đấy.”

Vương Giai Di líu ríu nói không ngừng bên tai cô ta như một con muỗi, trong lòng Bạch Nhạc Huyền vốn cảm thấy không thoải mái, bây giờ càng không thể chịu nổi, đột nhiên trừng mắt, “Xong chưa, ồn ào quá đấy...!”

Vương Giai Di nhất thời sợ đến hết hồn, ngây ngốc đứng im tại chỗ, hoàn toàn không ngờ Bạch Nhạc Huyền luôn đối xử ôn hòa với người khác bây giờ lại nổi giận như thế!

Lúc này Bạch Nhạc Huyền mới luống cuống, vội vàng nói, “Giai Di, thật xin lỗi, thân thể của tôi không khỏe lắm.”

“Ừ.” Vương Giai Di gật đầu, không nói gì thêm mà đi về chỗ ngồi của mình.

Tô Duyệt tiếp tục sắp xếp đồ đạc của mình, xem như không có gì khác biệt, nhưng trong lòng cô rất không vui.

Thì ra Bạch Nhạc Huyền muốn mình đi rót nước đã sớm có chủ ý rồi, cô ta nghĩ cô là quả hồng sao? Muốn nắn thế nào thì nắn?

Mỗi lần sau khi tan làm, Bạch Nhạc Huyền đều gỡ một vài thủ đoạn, cố ý xuất hiện nhiều hơn trong tầm mắt của Ninh Duệ Thần, cho dù lần trước cô và Ninh Duệ Thần diễn một màn kịch trước mặt cô ta như vậy nhưng Tô Duyệt thấy cô ta vẫn chưa hết hy vọng với Ninh Duệ Thần, vậy mà hôm nay, cô ta còn gây ra chuyện này để ngăn cô đến phủ thị chính.

Cô rất không vui!

Buổi chiều sau khi Tô Duyệt đi ra khỏi phòng làm việc, vẫn có thể nghe thấy giọng nói đau đớn của Bạch Nhạc Huyền, mà trên mặt Tô Duyệt vẫn là vẻ lạnh nhạt như cũ!

Nếu Bạch Nhạc Huyền muốn vu oan cô mà chẳng thu được điều gì thì không phải cô ta đã trắng tay rồi sao?

Ông Tô đã từng nói, khi đối mặt với kẻ địch, quyết không thể nương tay!

Lúc xế chiều, Tô Duyệt cầm những đồ đạc đã chuẩn bị gọi xe đến phủ thị chính, đến trước cửa thì có nhân viên chuyên môn đến đón cô.

“Vừa đúng lúc luật sư Ninh thiếu một nữ thư kí, cô Tô, nếu như cô không ngại thì chuyển qua phòng làm việc của luật sư Ninh nhé.” Người đưa ra lời đề nghị với Tô Duyệt, vẻ mặt nghiêm túc, thái độ nghiêm túc nhưng ánh mắt nhìn về phía Tô Duyệt lại hết sức mập mờ.

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, cũng không nói gì, hôm qua cô và anh xuất hiện trong bữa tiệc như vậy, hơn nữa anh còn giúp cô hai lần, người khác không thể nào không biết quan hệ giữa hai người được.

Gõ cửa, sau khi được người đàn ông bên trong đồng ý, Tô Duyệt liền mở cửa ra, lúc này Ninh Duệ Thần đang cúi đầu nhìn tài liệu, mí mắt hơi ngược kên, bộ dạng hết sức bận rộn, chỉ vào một cái bàn đã sớm được chuẩn bị xong thản nhiên nói, “Cô Tô, cô cứ ngồi đó đi, đây là trợ lý của tôi, Lâm Phi Châu.”

“Vâng, xin chào, tôi là Tô Duyệt.” Tô Duyệt thân thiện giơ tay nói với Lâm Phi Châu.

“Tôi là Lâm Phi Châu, trợ lý của luật sư Ninh.” Thấy Tô Duyệt chủ động chào hỏi, Lâm Phi Châu đứng lên, bắt tay Tô Duyệt, không dám chậm trễ.

Mặc dù ngoài mặt không tỏ vẻ gì, nhưng thân phận của cô Tô này, những người biết chuyện trong lòng đều rõ ràng.

Còn có luật sư Ninh, ban nãy trước khi cô Tô chưa đến, ánh mắt lúc nào cũng nhìn ra cửa, bây giờ đến ngược lại bình tĩnh thong dong.

Thực sự không nghĩ ra!

Ninh Duệ Thần nhàn nhạt liếc mắt nhìn bàn tay của Lâm Phi Châu, mặt không biến sắc hơi nhú mày lại, “Cô Tô, mau đi làm việc đi.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, lập tức đi đến chỗ ngồi của mình.

Trên bàn chất đầy những tài liệu của các quan viên chính phủ cần phỏng vấn lần này, nội dung hết sức cụ thể, bao gồm bọn họ đã phát biểu những cái gì, cách viết cũng hết sức chuyên nghiệp, đối với loại quan trường có ít tiếp xúc này mà nói, quả thật là bộ xương khó gặm.

“Cô Tô, nếu như không hiểu chỗ nào thì có thể hỏi tôi.” Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt đang không ngừng gãi đầu, giấu đi tâm trạng hài lòng, nghiêm túc nói.

“Không cần, tôi có thể làm được mà.” Tô Duyệt không chút nghĩ ngợi liền quả quyết nói, nếu cả những việc này cũng dựa vào sự giúp đỡ của Ninh Duệ Thần, thì sợ rằng anh sẽ không làm được việc của mình mất.

Có đôi lúc, vấn đề của mình thì cần tự mình giải quyết.

“Ừ, vậy thì cố gắng lên.” Ninh Duệ Thần cũng không miễn cưỡng cô, anh không tin Tô Duyệt có thể hiểu những thứ kia, phải biết rằng những tư liệu ấy anh đã rất vất vả để chọn ra, ngay cả chính anh, sợ rằng cũng phải xem trong khoảng thời gian rất lâu!

Thế nhưng, thời gian từ từ trôi qua Tô Duyệt vẫn không có ý định nhờ sự giúp đỡ của đại luật sư Ninh.

Đại luật sư Ninh bắt đầu có chút không bình tĩnh.

“Trợ lý Lâm, cậu giúp tôi tìm tài liệu của một vụ án tương tự như thế này để tôi tham khảo một chút.” Ninh Duệ Thần nghiêm túc nói với Lâm Phi Châu đang vui đầu sửa lại tư liệu án kiện.

Lâm Phi Châu hơi ngẩng đầu, chần chờ một chút mới đứng lên, “Luật sư Ninh, trước kia anh từng nói với chúng tôi, vết xe đổ không nhất định sẽ có ích, phải tùy theo hoàn cảnh cụ thể mà xem xét, cho nên tất cả vụ án không thể dựa vào vụ án tương tự để xử lý, cho dù nó có thành công đi chăng nữa.”

Có thể nói rằng, có lúc, ngay từ khi bắt đầu hai người đã có sự khác biệt rồi, ý tứ của đại luật sư Ninh rõ ràng như vậy mà bạn học Lâm Phi Châu cũng không hiểu được.

Ninh Duệ Thần hơi ngẩng đầu, nhướng mày, ánh mắt sâu thẳm nhìn Lâm Phi Châu, “Tôi muốn xem, cậu có ý kiến sao?”

“Không có không có.” Lâm Phi Châu liên tục lắc đầu, trong lúc giật mình liền hiểu rõ ý của đại luật sư Ninh.

Đạo này không sợ cường quyền đều là đồ vô dụng, nếu còn muốn lĩnh tiền lương thì có lúc phải tích cực chịu thua.

“Tôi đi lấy cho anh ngay đây.” Lâm Phi Châu ba chân bốn cẳng nhanh chóng chạy ra ngoài, vẫn không quên sờn sờn đóng kín cửa.

Ninh Duệ Thần hài lòng thu hồi tầm mắt lại, đôi mắt thâm sâu liếc nhìn cô gái đối diện, Tô Duyệt vẫn cúi đầu, lông mày nhũn lại thành một chỗ cho thấy cô đang ương ngạnh đối đầu với những thứ tầm tối khó hiểu kia.

“Xem kĩ những tài liệu này một chút, nó rất có ích với buổi phỏng vấn của em đấy.” Bóng người thon dài đột nhiên bước tới trước bàn Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần cầm một tập tài liệu đi tới nói thật nhỏ, mà đôi mắt kia lại nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của cô gái.

“Vâng.” Tô Duyệt nhận lấy tập tài liệu, cẩn thận nhìn xem, đôi mắt trong suốt tràn đầy sự nghiêm túc, cũng không phát hiện ra lí do chính anh đến tìm cô.

Trong nháy mắt Ninh Duệ Thần giật lấy tập tài liệu trong tay Tô Duyệt, khi cô còn đang ngơ ngẩn thì một nụ hôn mạnh mẽ kéo tới.

“Ừm...” Tô Duyệt đang muốn phản kháng, đôi mắt thâm sâu bình thản tỏ ý bên ngoài còn có người, Tô Duyệt lập tức im lặng, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt.

Khóe mắt luật sư Ninh hiện lên ý cười, cũng không có ý bỏ qua cho Tô Duyệt, nụ hôn của anh càng lúc càng sâu, trực tiếp cạy hàm răng của cô ra, quấn chặt lấy đầu lưỡi tinh xảo của cô.

Tô Duyệt xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, chỉ cảm thấy bước chân bên ngoài mỗi lúc càng đến gần, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta nhìn thấy một màn này.

Cuối cùng người đàn ông cũng buông lỏng cô ra, Tô Duyệt thở hắt ra một hơi, rốt cuộc cũng kết thúc, ngay khi cô còn đang ngật ngất, người đàn ông buông ra một câu “Chuyên tâm một chút” rồi chặn môi cô lại.

Đầu lưỡi linh hoạt dọc theo viền môi của Tô Duyệt từ từ vẽ lên, dáng môi của cô rất đẹp, là hình thoi, khóe miệng hơi vểnh lên, chỉ cần cười một tiếng cũng khiến người khác cảm thấy rất thân thiết.

Mà bây giờ, đôi môi xinh đẹp này đã trở thành vật trong túi của anh.

Tô Duyệt khóc không ra nước mắt, năng lực nhịn thở của người đàn ông này cũng thật cao.

Khi Ninh Duệ Thần buông Tô Duyệt ra lần thứ hai, vừa đứng dậy thì cánh cửa bị đẩy ra.

“Luật sư Ninh, đây là vụ án năm ngoái.” Lâm Phi Châu cầm một sấp tài liệu thật dày đưa cho Ninh Duệ Thần, anh hờ hững đáp một tiếng rồi đi về vị trí của mình.

Tất cả khôi phục lại sự yên lặng vốn có, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

66. Chương 66: Muốn Có Một Đứa Bé

Tan việc, hai người đi về phía bãi đậu xe, nhưng vừa mới chuẩn bị lên xe, bỗng có một bóng người đột nhiên xuất hiện.

“Ninh luật sư, bây giờ anh có rảnh không? Hay là chúng ta tìm nhà hàng nào đó ăn một bữa cơm.” Trên mặt Ninh Thiến Như chất đồng nụ cười nịnh hót, nhìn bà ta mặc bộ lễ phục màu tím, cũng biết bà ta ăn vận rất tỉ mỉ.

Ninh Duệ Thần thản nhiên liếc Ninh Thiến Như một cái, “Không cần, tôi còn có chuyện.” Giọng điệu lạnh lùng, lộ ra ý từ chối.

Không hề nghĩ sẽ bị từ chối như vậy, khiến cho sắc mặt của Ninh Thiến Như hơi có chút lúng túng, nhưng bà ta đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm vì vậy nhanh trí chuyển sang chuyện khác, ánh mắt dừng lại trên người Tô Duyệt, “Đây chắc hẳn là biên tập Tô nhỉ, dung mạo thật là xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là một người biết cách sờn sờn, luật sư Ninh cậu thật sự tinh mắt.”

Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt một cái, săn sóc? Nhiều lúc càng giống như một đầu gỗ hơn!

Thấy sắc mặt của Ninh Duệ Thần hơi có chút chuyển biến tốt, Ninh Thiến Như vội vàng rên rỉ khi còn nóng, tiếp tục nói lại lời đề nghị để thực hiện mục đích của mình, “Cho nên ở phương diện chọn phụ nữ, Thiệu Huy nhà chúng tôi lại không được như luật sư Ninh. Thằng bé một lòng chuyên tâm vào sự nghiệp, bây giờ vẫn còn ở Mi làm nghiệp vụ, đợi nó về nước, nhất định sẽ bảo nó đến chào hỏi luật sư Ninh. Những người trẻ tuổi ắt hẳn có chung đề tài, đến lúc đó cũng xin luật sư Ninh giúp nó nhiều một chút, khuyên thằng bé sớm lo đến chuyện gia đình.” Dứt lời, Ninh Thiến Như len lén lấy một tấm thẻ đưa cho Ninh Duệ Thần.

Hiện tại tặng quà gì đó đã lỗi thời rồi, một tấm thẻ vừa không dễ dàng bị người khác tóm lấy nhược điểm, cũng sẽ không tặng sai tấm lòng, dù sao, không có ai không thích ông Mao (tiền) cả.

Ninh Duệ Thần thần nhiên nhìn Ninh Thiến Như, mày rậm nhướng lên, “Bà Ninh, bà có biết, hành động bây giờ của bà là đang hối lộ viên chức không đấy?”

Trên mặt Ninh Thiến Như lập tức hiện lên một chút ngượng ngùng, chuyện như vậy trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, nhưng không ngờ Ninh Duệ Thần lại trực tiếp nói ra như vậy!

“Không.... Không phải, chỉ là một chút tấm lòng, dẫu dấp của biên tập Tô không tệ, cái này xem như một chút quà ra mắt với cô ấy mà thôi.” Ninh Thiến Như đành phải tìm chuyện để nói.

Nhưng cái cớ này của bà ta, đừng nói là Ninh Duệ Thần không tin, ngay cả Tô Duyệt cũng cảm thấy là một chuyện cười!

Dẫu dấp không tệ thì cho quà ra mắt ư? Vậy đây rầy các cô gái có dẫu dấp không tệ đi ở ngoài đường, sao không thấy Ninh Thiến Như mang thẻ tín dụng ra đường phát từng người một?

Đối với người hám lợi không nhận tình thân như Ninh Thiến Như, từ trong đáy lòng Tô Duyệt đã không thích, nhưng cô càng mong đợi hơn, nếu Ninh Thiến Như biết người đàn ông lúc này bà liều mạng nịnh bợ chính này đưa cháu trai lúc nào bà cũng phòng bị, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

“Dưới tầng hầm có máy theo dõi, nếu hôm nay tôi nhận tấm thẻ này, ngày mai xảy ra chuyện gì còn cần tôi nói sao, bà Ninh?” Giọng của Ninh Duệ Thần vẫn lạnh lẽo, không để ý vẻ mặt đã trở nên khó coi của Ninh Thiến Như, lập tức kéo Tô Duyệt lên xe, anh không muốn thấy khuôn mặt của người phụ nữ có vài phần giống anh này thêm một phút nào nữa.

Nếu Ninh Hạc Hiền thật sự giao công ty cho Ninh Thiến Như và con trai cô ta, sợ là chẳng mấy chốc công ty đó sẽ mai danh ẩn tích ở Lạc Thành!

“Luật sư Ninh, tôi không có ý này....” Đợi Ninh Thiến Như kịp phản ứng lại, nghĩ ra cách giải thích thì đã không thấy xe hơi đâu nữa.

Khi Ninh Duệ Thần và Tô Duyệt đi tới khách sạn dự tiệc đính hôn của Thẩm Tuấn Ngạn thì trên bàn bày đầy món ngon vật lạ nhưng cả đại sảnh lại trống rỗng, chỉ có hai người Tô Đông Thần và Thẩm Tuấn Ngạn ngồi ở chỗ đó.

Thấy Ninh Duệ Thần và Tô Duyệt đi tới, Tô Đông Thần liếc mắt nhìn Thẩm Tuấn Ngạn ngồi ở một chỗ không nói một lời, thở dài, đi về phía bọn họ.

“Tên này đã ngồi ở đó rất lâu rồi, đến giờ Trần Văn vẫn không xuất hiện, một giờ trước lúc tiệc đính hôn bắt đầu, mẹ của cậu ta mới biết Trần Văn không tới, mắng cậu ta một trận, vội vàng hủy bỏ bữa tiệc đính hôn. Nếu như để tên này làm ầu, khiến người khác biết được cô dâu bỏ chạy, đoán chừng ngày mai cả nhà họ Thẩm đều trở thành trò cười.” Tô Đông Thần nói thật nhỏ, theo bản năng trợn mắt nhìn Thẩm Tuấn Ngạn một cái, “Thật không biết cậu ta nghĩ như thế nào nữa!”

“Cậu ta không quan tâm.” Ninh Duệ Thần nhìn Thẩm Tuấn Ngạn một cái, bình tĩnh nói.

Thẩm Tuấn Ngạn hoàn toàn không quan tâm người khác nói như thế nào, anh chỉ hy vọng Trần Văn có thể trở lại, có thể nhớ, hôm nay, là bữa tiệc đính hôn của anh và cô ấy.

“Anh ấy đã ngồi ở đây bao lâu rồi?” Tô Duyệt mở miệng hỏi.

Tô Đông Thần lắc đầu một cái, “Không biết, khi anh tới, cậu ấy đã ngồi ở đây rồi.”

Tô Duyệt nhìn Thẩm Tuấn Ngạn im lặng, cô và Thẩm Tuấn Ngạn gặp nhau cũng không nhiều lắm, trong ấn tượng của cô, thường ngày anh ấy là người đàn ông vui tính, tựa như điều gì cũng không để ở trong lòng, không ngờ, cũng có lúc anh ấy trở nên cô đơn như vậy.

Lúc cô còn quen với Thẩm Gia Dũng, cô cho rằng Thẩm Tuấn Ngạn là người đàn ông trăng hoa, còn Thẩm Gia Dũng là người tương đối chung thủy, có trách nhiệm, nhưng hôm nay sự thật chứng minh, tình yêu quả thật sẽ khiến con người trở nên mù quáng, Tô Duyệt cô đã phán đoán sai rồi.

Cõi đời này có một loại người, ngoài mặt hi hi ha ha cười đùa vui vẻ, thậm chí thích cười giỡn với bất kỳ cô gái nào, khiến người ta cảm thấy rằng rất đào hoa, nhưng một khi thật sự đã đặt cô gái nào đó ở trong lòng, thì đời này nhất định chỉ có cô ấy.

Còn Thẩm Tuấn Ngạn và Tô Đông Thần quả quyết chính là người như vậy.

Chỉ là, Thẩm Tuấn Ngạn đã gặp được Trần Văn - người khiến anh ấy muốn có cả đời này, còn Tô Đông Thần vẫn chưa gặp được ai.

Thời gian chậm rãi đi qua, trong đại sảnh chỉ còn lại bốn người bọn họ, họ cũng đang mong đợi Trần Văn sẽ trở về, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, khả năng này nhỏ bé cỡ nào.

“Anh Thẩm, khách sạn chúng tôi sắp đóng cửa rồi, anh xem...” Quản lý khách sạn có chút khó khăn mở miệng nói ra, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tiệc đính hôn hôm nay lại không cử hành như bình thường, hơn nữa nhìn vẻ mặt của Thẩm Tuấn Ngạn, dù là người qua đường cũng có thể mơ hồ đoán ra được.

Nếu không phải đêm đã khuya, quản lý khách sạn tuyệt đối sẽ không tới đây mở miệng nói như thế, dù sao, gặp phải chuyện này trong lòng ai cũng không thoải mái, chính vị quản lý cũng biết lời mình nói ra cũng khiến người khác ngột ngạt.

Nhưng, Thẩm Tuấn Ngạn không nổi giận, ngược mắt nhìn lên, hồ hững nhìn quản lý khách sạn một cái, mắt lại chuyển sang tấm poster được dán ở giữa khách sạn. Trên poster đó, Trần Văn mặc lễ phục, lạnh nhạt đứng ở một bên, còn anh thì ngược lại có vẻ giống như một chú rể thực thụ, mặt mày vui vẻ tiến đến gần gương mặt của cô dâu hôn một cái.

Thật ra, nếu tự mình nghĩ lại thì sẽ phát hiện ra, đối với cuộc hôn nhân này, mặc dù ngầm thừa nhận, nhưng trên mặt Trần Văn chưa từng có bất kỳ thần sắc vui vẻ nào.

Nghĩ tới đây, khóe miệng của Thẩm Tuấn Ngạn không khỏi lộ ra một nụ cười tự giễu, rốt cuộc là tự mình không ngầm nghĩ, hay là không muốn có suy nghĩ này, không muốn thừa nhận rằng, anh đã bị chia tay không rõ lý do.

“Được, tôi biết rồi, thật xin lỗi, đã làm chậm trễ thời gian của các người.” Thẩm Tuấn Ngạn đứng dậy, mỉm cười bày tỏ áy náy đối với quản lý khách sạn, vị quản lý kia sợ tới mức chỉ có cảm giác mình vui quá hóa sợ, liền vội vàng lắc đầu, “Không có việc gì, không có việc gì, không chậm trễ, không chậm trễ đâu.”

Tô Đông Thần và Ninh Duệ Thần ở phía sau trao đổi cái nhìn với nhau, người đàn ông này, bình thường đến nỗi rất không bình thường rồi.

Nếu lúc này Thẩm Tuấn Ngạn mắng vài câu, trong lòng bọn họ còn yên tâm hơn chút, nhưng vẫn cố tình không khác gì ngày thường, ngược lại khiến bọn họ không biết nên làm như thế nào mới phải.

“Cậu Thẩm, nếu không hôm nay chúng ta đến quán bar của em cậu Ninh chơi chút đi?” Tô Đông Thần nháy đến bên cạnh Thẩm Tuấn Ngạn, vừa khoác vai anh ta vừa nói.

Nếu là ngày thường, Thẩm Tuấn Ngạn hoặc là sáng khoái đồng ý, hoặc là chỉ trích Tô Đông Thần muộn như vậy còn không biết về nhà, nhưng lúc này, anh chỉ thần nhiên lắc đầu, “Không, tôi hơi mệt, về nhà trước.”

Nói xong, liền gạt tay Tô Đông Thần đặt ở trên người anh ra, một mình đi tới cửa khách sạn.

“Aizzz, đàn ông cớ mở cỡ nào cũng có điểm trí mạng.” Tô Đông Thần lắc đầu thở dài nói, Ninh Duệ Thần mím môi, theo bản năng cầm chặt tay Tô Duyệt hơn.

Còn Tô Duyệt, lúc này hoàn toàn không để ý điểm này, bởi vì cô thấy được một bóng dáng đang đi về phía này....

Đêm tối buông xuống, sương chiều nặng nề, vốn là ánh mắt có hồn, lúc này lại u ám không có ánh sáng, không có tiêu cự, chỉ làm theo bản năng đi ra ngoài, bất chợt đụng phải bóng dáng đang đi tới nơi này.

Lúc này, hai người mặt đối mặt đứng ở cửa khách sạn, một người được ánh sáng vàng mờ ảo của khách sạn thiết kế bao phủ, một người thì bị màu đen bao bọc.

Thời gian, tựa như dừng lại vào giờ khắc này, mặc cho nó lẳng lặng trôi đi.

“Xin lỗi, em đã tới trễ.” Trần Văn bỗng nhiên phá vỡ im lặng, trên mặt vẫn là thần sắc lạnh lùng như cũ.

Thẩm Tuấn Ngạn chờ dẫn đứng tại chỗ, ánh mắt của anh vẫn không có chút tiêu cự nào, giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai anh, lại khiến anh cảm giác mình đang nằm mơ.

Anh không dám ngắt đầu, anh sợ mình sẽ thất vọng.

Hồi lâu, cuối cùng không nhin được, trong mắt của Thẩm Tuấn Ngạn từ từ có tiêu cự, nhìn gương mặt vẫn luôn xuất hiện ở trong đầu của mình.

“Có phải đã quá trễ rồi không?” Thấy Thẩm Tuấn Ngạn không nói lời nào, Trần Văn lại nói, cô không thích anh im lặng không một tiếng động cùng với ánh mắt nóng bỏng của Thẩm Tuấn Ngạn nhìn mình như thế....

Trong mắt Thẩm Tuấn Ngạn hơi né tránh hạ xuống, trên mặt lập tức hiện lên thần sắc cợt nhả, “Không muộn, không muộn, có đói bụng không, anh đi lấy chút gì cho em ăn.”

Thẩm Tuấn Ngạn vội vàng xoay người, đi vào trong khách sạn, bỗng nhiên giọng nói của Trần Văn vang lên ở phía sau, “Em không đói bụng, Thẩm Tuấn Ngạn, em có lời muốn nói với anh.”

Thân thể của Thẩm Tuấn Ngạn chợt đứng lại, nắm chặt quả đấm, giống như đoán được cô sẽ nói gì, nhắm mắt lại, trong giọng nói mang theo một chút cầu xin, “Trần Văn, đừng nói... anh không muốn nghe.”

“Anh không muốn biết em muốn nói gì sao?”

“Không muốn biết.”

“Được, vậy em vẫn phải nói, em có con rồi.” Trần Văn gằn từng chữ nói, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Thẩm Tuấn Ngạn.

Con?

Ba người bên trong đại sảnh nhất thời ngẩn người, miệng Tô Đông Thần há thành hình O, kinh ngạc nhìn bụng Trần Văn.

Thì ra hai người này đã xảy ra tình một đêm, lại còn là một lần liên trúng thưởng nữa chứ!

Thẩm Tuấn Ngạn được làm ba?!

Đương nhiên, Tô Đông Thần cũng không bày tỏ kinh ngạc của mình ra ngoài, vào giờ phút này, tốt nhất là anh không nên quấy rối hai người họ.

Ninh Duyệt Thần liếc mắt nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, trong ánh mắt sâu thẳm thoáng hiện qua một chút hâm mộ, một lần liên trúng thầu, thật tốt, còn anh tại sao lại không có vận khí tốt như vậy.

Bóng lưng đưa lưng về phía ngọn đèn bỗng nhiên giật mình, hồi lâu, Thẩm Tuấn Ngạn từ từ quay đầu, nhìn Trần Văn, nhưng không nói lời nào.

Yên tĩnh là thứ Trần Văn không chịu được nhất, cô lấy hết dũng khí về tới đây, muốn có đáp án từ Thẩm Tuấn Ngạn nhưng lại không có chút lòng tin nào.

Một mình cô đi tới nơi yên tĩnh, suy nghĩ cả đêm, cô hiểu rõ hơn ai hết, làm một cô nhi có mùi vị gì, nếu không thể cho đứa bé một gia đình hoàn chỉnh, cô tình nguyện không cho nó có mặt trên thế giới này.

Cho nên, cô chỉ có hai con đường, một là để Thẩm Tuấn Ngạn chịu trách nhiệm, hai là cô không cần đứa bé này.

Cô từng đi tới bệnh viện, từng cố gắng xóa bỏ đứa bé này, nhưng khi đến bệnh viện, làm thế nào cô cũng không nhẫn tâm, Trần Vân dường như nghe thấy đứa bé đang chất vấn cô vì sao tước đoạt quyền có mặt ở thế giới này của nó, tại sao không để cho nó ở thế giới vốn thuộc về nó!

Cho nên, cô lựa chọn cho đứa bé một cái cơ hội, ỉnh một cơ hội.

“Thẩm Tuấn Ngạn, tại sao anh lại lấy em?”

“Anh muốn có trách nhiệm với em.” Thẩm Tuấn Ngạn cợt nhả nói, “Lần đầu tiên của em đã cho anh rồi, hiện tại chúng ta cũng đã có con rồi, anh càng nên có trách nhiệm.”

Cứ tưởng rằng Thẩm Tuấn Ngạn sẽ nói một vài lời ngon tiếng ngọt, ví dụ như nói rằng anh thích em, anh yêu em, dù sao anh cũng muốn cho em một gia đình..., không ngờ anh lại nói như vậy,

Còn Trần Vân lại không hề kinh ngạc, gật đầu một cái, sau đó bình tĩnh hỏi, “Vậy anh phụ trách với em trong thời gian bao lâu?”

“Được.” Trần Vân gật đầu một cái, “Nếu như giữa chừng anh chạy trốn, em sẽ lập tức phẫu thuật anh đấy.”

Tuy là bác sĩ khoa phụ sản, nhưng Trần Vân đã từng là một pháp y, bàn tay cô đã giải phẫu không biết bao nhiêu thi thể, kỹ thuật xử dụng dao chính xác, đối với mỗi huyết vị, bộ phận nào vị trí ở đâu của cơ thể người đều biết rõ, nhưng bởi vì thủ pháo vô cùng mạnh mẽ, người nhà cũng không muốn người thân đã qua đời của mình bị Trần Vân hành hạ, ba tháng sau liền bị sa thải, lúc này vì lợi ích toàn cục mới đi tới bệnh viện quân đội làm một bác sĩ khoa phụ sản.

Cho nên, Trần Vân nói như vậy, tuyệt đối không phải là không có chứng cứ.

“Được, anh đi tới trước mặt em cho em giải phẫu.” Thẩm Tuấn Ngạn cười hì hì nói, hoàn toàn không còn đáng vẻ vô hồn của ban nãy trước khi Trần Vân đến.

Không để ý tới miệng lưỡi trơn tru của Thẩm Tuấn Ngạn, Trần Vân trừng mắt liếc anh một cái, “Nhanh đi lấy chút gì ăn đi, em đói rồi.”

“Được, được, được.” Thẩm Tuấn Ngạn lập tức nịnh hót đáp, hoàn toàn cung kính Trần Vân như một nữ vương, sau đó lập tức chạy nhanh vào, quát lớn với vị quản lý khách sạn đang chuẩn bị đóng cửa: “Sớm như vậy ai ấy người tan làm, mau chóng đi làm một bát sủi cao thạch anh, cần phải lựa chọn loại thịt ngon đấy!”

Về đến nhà, Tô Duyệt liền đi xem con chó xám, hai người không ăn gì cả, mặc dù vừa rồi ở khách sạn có ăn chút, nhưng nhìn Thẩm Tuấn Ngạn và Trần Vân như vậy, đương nhiên không thể không biết xấu hổ mà ở lại.

Ninh Duệ Thần mở tủ lạnh ra, bên trong còn hai trái cà chua, một túi trứng gà, cùng Mì Dương Xuân dự phòng, làm cơm tối là dư dả rồi.

Tô Duyệt chuyên tâm treu chọc con chó con, đối với thức ăn trong tủ lạnh, cô hoàn toàn không biết có còn hay không.

Nhưng, từ trong đáy lòng Tô Duyệt không hề lo lắng Ninh Duệ Thần sẽ để cô đói bụng, chỉ cần có anh ở đây, cô cảm thấy loại chuyện đói bụng này tuyệt đối sẽ không xảy ra.

“Tiểu Duyệt, tới đây.” Bên trong phòng bếp, người đàn ông đột nhiên lên tiếng nói, mặc dù giọng nói không lớn, nhưng lại khiến người khác có cảm giác an tâm.

Tô Duyệt khéo léo ôm con chó xám đi tới, đầu vẫn cúi thấp, vuốt lông cho nó, kiểm tra trên người nó có còn những vết thương khác hay không.

“Há miệng ra.” Giọng nói của người đàn ông bỗng nhiên vang lên bên tai Tô Duyệt, Tô Duyệt cũng không chút để ý, ngoan ngoãn mở miệng ra.

Món chua chua ngọt ngọt nào đó bỗng nhiên lọt vào trong miệng Tô Duyệt, lúc này cô mới giật thót mình, oa, là cà chua!

“Thế nào, chua lắm sao?” Giọng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên bên tai Tô Duyệt, nhìn về mặt cô gái đang thỏa mãn, Ninh Duệ Thần cũng không nhin mà được cười một tiếng.

“Chua ăn mới ngon, cho em thêm một miếng nữa đi.” Tô Duyệt được voi đòi tiên nói, nếu không phải hiện tại cô ôm chó con, nhất định sẽ tự mình dùng tay lấy.

Không ngờ anh Ninh còn nhớ rõ, cô thích ăn trái cà chua, giờ phút này trong lòng Tô Duyệt tràn đầy vui vẻ.

“Được.” Người đàn ông cứng chịu theo lời của cô nói, cầm một miếng bỏ vào trong miệng của cô lần thứ hai, dĩ nhiên, chấm dứt là nhất định có, ví dụ như tay không cần thận quẹt lên bờ môi cô một cái...

Lúc này Tô Duyệt căn bản không để ý những thứ này, cô chỉ thích ăn trái cà chua chua chua ngọt ngọt, đối với đồ ăn, cô và Triệu Tuyết Nhu có thói quen ăn uống giống nhau.

Nghĩ đến Triệu Tuyết Nhu, trong lòng Tô Duyệt xét qua một chút buồn phiền, nhưng cô không biểu hiện ra, trên mặt vẫn mang nụ cười ngọt ngào, “Ăn ngon thật.”

“Ngon thì ăn nhiều chút đi.” Vì vậy, đại luật sư Ninh tiếp tục nhét cà chua vào trong miệng nhỏ của cô, bình tĩnh ăn đậu hũ, còn mì, cũng nhất định từ mì trứng gà cà chua biến thành mì trứng gà rồi.

“Anh Ninh, hay là chúng ta đặt tên cho chó con đi, Tiểu Bảo như thế nào? Hay là Tiểu Quai?” Tô Duyệt đột nhiên hào hứng, bàn bạc với Ninh Duệ Thần.

Đôi mắt thâm sâu hờ hững liếc nhìn con chó xám được Tô Duyệt ôm trong ngực, xoay người đánh trứng, “Chẳng ra sao cô.” Cũng không phải là đặt tên cho con mình, còn Tiểu Bảo Tiểu Quai.

Con....

Tim Ninh Duệ Thần bỗng nhiên chấn động.

“Tiểu Duyệt, chúng ta cũng nên có em bé rồi nhỉ.” Ninh Duệ Thần bỗng nhiên xoay người, nghiêm túc nói với cô gái đang ôm chó con.

“Ôi?” Tô Duyệt giật mình, hoàn toàn không nghĩ đến Ninh Duệ Thần lại đột nhiên nói như vậy.

“Lần trước em gọi điện thoại về, không phải ông nội nói chúng ta nên tranh thủ thời gian, để cho ông ấy sớm được ấm cháu ngoại sao?” Ninh Duệ Thần chậm rãi nói, đôi mắt thâm sâu nhìn chằm chằm vào Tô Duyệt, chờ đáp án của Tô Duyệt.

Tô Duyệt chỉ cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, buột lòng phải nhìn chằm chằm vào chó con, nghĩ biện pháp tránh đề tài này.

“Em đi tắm cho chó con đây.” Tô Duyệt nói thật nhỏ, trực tiếp vòng qua Ninh Duệ Thần đi tới phòng tắm.

Nhưng Ninh Duệ Thần sao có thể bỏ qua cho Tô Duyệt như vậy, một tay anh trực tiếp túm lấy con chó con đang được cô ôm vào ngực vút qua một bên, một tay khác thì kéo Tô Duyệt lại, trực tiếp lôi cô ra phòng bếp, ép cô xuống bàn ăn cơm.

Bàn gỗ lim to lớn khắc hoa lúc này cũng phát huy tác dụng chân chính của nó, chiều dài này chiều rộng này tuyệt đối đủ chịu đựng sức nặng của hai người.

“Ninh.... Ninh Duệ Thần, em đói rồi, em muốn ăn cơm.” Tô Duyệt nói cà lăm.

“Anh cũng đói bụng, vợ à, cho anh ăn no trước đi.” Đèn chiếu sáng, giọng nói đầy nam tính trầm thấp vang lên bên tai Tô Duyệt, lúc này Tô Duyệt lo lắng có vẻ xói xam ở đây không chịu nổi kích thích.

“Nhưng... mà em có chút không quen, qua vài ngày nữa.... Tại cái đó, được không?” Tô Duyệt thấp giọng đề nghị, mặc dù bọn họ đã làm chuyện kia, nhưng trong lòng Tô Duyệt, vẫn cảm thấy có chút lạ lẫm.

“Ngày hôm qua bản tin thời sự thảo luận rồi, hoạt động thực tế là chìa khóa vàng của lý luận gia tăng đào tạo, thiếu cái gì sẽ phải bỏ cái đó, em đã không quen, thiếu kinh nghiệm ở phương diện này, vậy thì càng nên thường xuyên làm nhiều để bù đắp kiến thức của phương diện này.” Nói xong, người đàn ông hoàn toàn mất kiên nhẫn tiếp tục vòng vo với cô gái, đôi môi anh lướt lên da thịt mát lạnh của cô, trần trọc triển

miên, bàn tay từ từ xoa nhẹ da thịt trắng nõn nơi bắp đùi, nâng chân của cô lên, tiến quân thần tốc, cuối cùng là công kích!

Đèn vẫn chiếu sáng sáng ngời như cũ, con chó xám đáng thương nằm nguyên tại chỗ nhìn cô gái bị dày vò, một màn kiều diễm mà triền miên lắng lặng trình diễn ở trong phòng khách nho nhỏ này...

67. Chương 67: Đừng Rời Xa Anh!

Sau khi Ninh Duệ Thần cảm thấy đã ăn đủ no, lúc này mới buông Tô Duyệt ra, đi vào bếp, tâm tình vui vẻ làm cơm tối cho người phụ nữ của mình.

Còn mặt của Tô Duyệt đã đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, nhất là khi Ninh Duệ Thần bê một tô mì nóng hổi đặt trên chiếc bàn gỗ gác hoa thì Tô Duyệt đã không biết nên nhìn đi đâu rồi.

Cúi đầu nhanh chóng ăn xong bát mì, dáng người nhỏ nhắn đi thẳng vào phòng tắm, “Em đi tắm.” Nhìn cũng không dám nhìn Ninh Duệ Thần đang cười cười nhìn theo cô.

Thấy bộ dáng né tránh không kịp của Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần bỗng bật cười, không ngờ da mặt của Tô Duyệt mỏng như vậy, nếu như sau này anh và Tô Duyệt làm trong phòng tắm, có phải ngay cả đi tắm cô ấy cũng không dám hay không đây?

Nghĩ tới khuôn mặt đỏ ửng luống cuống của Tô Duyệt, khóe miệng gợi cảm không nhịn được mà gợi lên một nụ cười, nhớ đến phần thưởng lấy được trong cuộc thi so tài hôn môi trong đêm thất tịch lần trước, vé du lịch dành cho tình nhân đến làng du lịch Lam Hải vịnh ba ngày hai đêm, đúng là thời cơ tốt để chung đụng.

Người đàn ông đứng dậy đi vào phòng ngủ, mở tủ đầu giường lấy tấm vé ra, vẫn còn ở đây, lúc đang chuẩn bị để lại chỗ cũ, đột nhiên anh thoáng nhìn thấy một tờ giấy nằm im bên trong.

Ninh Duệ Thần cầm lên, mở ra, đôi mắt thâm thúy bỗng nhiên sâu hơn mấy phần.

Lông mày hơi nhướng lên, tờ giấy này rất bình thường, trên đó cũng chỉ ghi một dòng địa chỉ, nhưng vì chữ viết bên trên nên nó không còn bình thường nữa.

Nếu như ở Mĩ không quen biết Đường Văn Thanh, không ký hiệp nghị, hoặc là chưa từng nhìn thấy chữ của anh ta, anh cũng sẽ không để tâm như thế.

Nhưng kì lạ là anh đã từng nhìn thấy chữ viết của Đường Văn Thanh, mà chữ viết ấy lại vừa vặn khiến anh rất nhạy cảm.

Tờ giấy này, là Đường Văn Thanh cho cô, địa chỉ trên giấy, bởi vì anh đã từng điều tra nên không khó để anh nhớ lại là của ai.

Không phải cô muốn đi gặp Triệu Tuyết Nhu đấy chứ?

Nếu muốn gặp, tại sao không nói với anh? Ở trong lòng cô, ở trong tiềm thức của cô, ắt phải cảm thấy Đường Văn Thanh đáng để cô tin tưởng hơn anh?

Vô số vấn đề đồng loạt bay đến không ngừng lẫn lộn trong đầu anh, tờ giấy đã bị anh nắm chặt, trong lòng bàn tay cũng rịn ra một lớp mồ hôi.

Bên trong phòng tắm bỗng nhiên vang lên tiếng loạt xoạt của quần áo, tiếng nước chảy cũng ngừng lại, Ninh Duệ Thần nhanh chóng bỏ tờ giấy vào trong tủ rồi đóng lại, giống như ngày thường cầm lấy quyển sách lười nhác nằm trên giường

Cửa phòng tắm chợt mở ra, Tô Duyệt quần khăn tắm đi ra, Ninh Duệ Thần thản nhiên ngẩng đầu, ngược nhìn cô gái trước mặt.

Bàn tay mảnh khảnh của Tô Duyệt nắm chặt lấy khăn tắm, những sợi tóc đen mềm mại rũ xuống bên hông, đôi mắt trong suốt lúc này như có một tầng hơi nước, xương quai xanh xinh đẹp còn lưu lại dấu hôn của đàn ông, mắt cá chân và bắp chân trắng nõn lộ ra ngoài, thật đúng là một bức tranh mỹ nhân đẹp không nói nên lời.

Ánh mắt của anh quá mức nóng bỏng, Tô Duyệt ngượng ngùng cúi đầu, ảo não vì quên không mang áo ngủ vào.

Dựa vào tính tình của Ninh Duệ Thần, anh tuyệt đối sẽ không bởi vì lần vận động vừa rồi mà tha cho cô.

Trong cái đầu nhỏ của Tô Duyệt bắt đầu suy nghĩ nên tìm lý do thoái thác nào để trốn qua tối hôm nay.

Nhưng, đúng lúc này...

Dáng người cao ráo chậm rãi đứng dậy, anh bước từng bước đến chỗ Tô Duyệt, bước chân vững vàng mà có lực. Đôi mắt trong suốt nhìn giầy da càng lúc càng đến gần mình, bàn tay nắm khăn tắm càng chặt hơn.

Cuối cùng người đàn ông cũng đứng trước mặt cô gái, đôi mắt thâm sâu vẫn nhìn Tô Duyệt đang cúi đầu, môi mỏng mím chặt, mặc cho thời gian từ từ trôi qua.

Cửa phòng tắm vừa rồi không đóng chặt, một luồng khí nóng thoát ra khỏi khe cửa nhỏ khiến Tô Duyệt cảm thấy càng nóng hơn, đôi chân không tự chủ xoắn lại cùng một chỗ.

Động tác như đứa bé, bắt luậ cái gì ở trong mắt người đàn ông bình thường, đều có thể dấy lên dục vọng nguyên thủy nhất trong lòng bọn họ, hận không thể hung hăng giầy xéo người phụ nữ của mình.

Hai chân thon dài tiến thêm một bước, khoảng cách giữa hai người vốn không lớn nay lại càng nhỏ, thậm chí Tô Duyệt còn có thể ngửi thấy hương bạc hà nhàn nhạt từ trên người đàn ông, cùng với tiếng hô hấp của mình.

Vào giờ khắc này bỗng nhiên trái tim níu chặt, bàn tay nắm khăn tắm càng dùng thêm sức, khoảng cách giữa cô và Ninh Duệ Thần đã không tới một bước chân.

“Em...” Tô Duyệt đang muốn kiếm cớ, còn người đàn ông đã đi lướt qua cô, cầm áo ngủ lên đi vào phòng tắm.

Tô Duyệt thở hắt ra một hơi, vừa rồi chỉ ngắn ngủi chưa đến mấy phút nhưng sắp dọa chết cô rồi.

Thấy cửa phòng tắm đã đóng chặt, Tô Duyệt nhanh chóng tìm quần áo ngủ của mình, tiếp theo nằm lý trên giường, đối với những động tác khác thường vừa rồi của Ninh Duệ Thần, cô cũng không suy nghĩ nhiều, rất nhanh đã rơi vào mộng đẹp.

Trận chiến ở phòng khách tối nay, thật là mệt chết cô rồi...

Ánh đèn mờ nhạt lặng lẽ chiếu sáng cả phòng ngủ, lúc này cửa phòng tắm mở ra, anh vẫn mặc vest, ánh mắt thâm sâu nhanh chóng khóa chặt người nằm trên giường.

Ninh Duệ Thần rảo bước đi đến, chậm rãi ngồi ở bên mép giường, ngón tay thon dài khẽ lướt qua mặt cô gái, giấc ngủ của cô rất sâu, chân mày vẫn nhíu chặt như hôm qua, mà anh cũng giúp cô vuốt lại giống như đêm qua.

Thật lâu sau, cuối cùng anh đứng dậy, mở một hộp tủ ít ai để ý thấy, bên trong có một gói thuốc lá và một chiếc bật lửa.

Tính tự chủ của anh rất mạnh, rất ít hút thuốc. Trong đáy lòng anh, hút thuốc quả thật có thể giảm bớt áp lực, nhưng đối với những vấn đề không thể giải quyết, hút thuốc, chỉ là một loại hành động trốn tránh ngắn ngủi, điều này không tương xứng với phong cách của anh.

Mà giờ khắc này, anh lại phát hiện mình rất cần thứ này.

Bóng dáng thon dài chậm rãi đi ra khỏi phòng ngủ, con chó xám cũng đang nằm trong hộp giấy ngủ im lìm, anh đi đến ban công hút thuốc.

Đêm lặng lẽ như nước, giờ khắc này, anh đứng trên tầng sáu ngắm nhìn Lạc Thành, chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Khói lượn lơ bay lên, người đàn ông hút mạnh một hơi, lại chậm rãi nhả ra, từng vòng khói trắng đang thoáng qua trước mặt anh, đôi mắt thâm sâu lặng lặng nhìn, giống như trước mặt anh không phải là những vòng khói trắng mà là cô gái với má lúm đồng tiền ở trong lòng.

Tô Duyệt...

Anh có thể dùng hàng vạn phương pháp để khiến cô cảm thấy có lỗi, đau lòng, nhưng nếu đáy lòng của cô lập nên một phòng tuyến mà anh không có cách nào vượt qua, vậy anh phải làm thế nào đây?

Có lẽ, cô thật sự sợ sự phản bội, sợ trả giá, cho nên dù anh đã cố hết sức, nhưng cô vẫn có sự đề phòng với anh.

Chỉ vì khi anh xuất hiện, cô đã bị thương, mà thời điểm Đường Văn Thanh xuất hiện, cô vẫn còn rất dũng cảm, dù có đựng bể đầu máu chảy cô cũng không sợ.

Trên đời này, người không chính xác, có thể đợi, thời gian không chính xác, cũng có thể đợi, nhưng con người đối với thời gian không chính xác, phải làm thế nào đây?

Dập tắt điều thuốc, trong đôi mắt thâm sâu thoáng hiện lên sự ảm đạm, ngón tay thon dài phỉ phỉ tàn thuốc rơi trên tay trái, liếc mắt nhìn bầu trời tối đen, anh xoay người đi vào phòng ngủ.

Sáng sớm, Tô Duyệt tỉnh lại, vẫn như ngày thường ăn điểm tâm, uống sữa do Ninh Duệ Thần chuẩn bị.

“No chưa?” Ninh Duệ Thần ôn hòa hỏi.

“Rồi ạ.” Tô Duyệt gạt đầu, lấy được cái bọc nhỏ, lúc hai người đang định ra cửa, điện thoại của Ninh Duệ Thần đột nhiên đổ chuông.

Không đợi Ninh Duệ Thần lên tiếng, Tô Duyệt đã nói, “Em ra ngoài đợi anh nhé.” Rồi đi ra ngoài.

Ninh Duệ Thần gạt đầu, đợi đến khi Tô Duyệt rời đi, anh mới nhấn nút trả lời.

Tô Duyệt buồn chán đứng chờ Ninh Duệ Thần ở ngoài cửa, mặc dù thời tiết bây giờ cực nóng, nhưng sáng sớm vẫn khá mát mẻ.

“Tiểu Duyệt, tí nữa anh đưa em đến trước cửa phủ thị chính, em vào trước nhé, anh sẽ vào sau.” Chỉ mấy phút sau, Ninh Duệ Thần đi ra ngoài nói với Tô Duyệt.

Tô Duyệt gạt đầu, cũng không hỏi anh muốn đi đâu, chỉ cần Ninh Duệ Thần không chủ động nói cho cô biết, có một số việc, cô cũng sẽ không hỏi đến.

Đến phủ thị chính, một mình Tô Duyệt đi đến phòng làm việc của Ninh Duệ Thần, Lâm Phi Châu đang đi đến bên này, thấy Tô Duyệt thì thân thiện chào hỏi, “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Lâm Phi Châu ngó quanh một vòng nhưng không nhìn thấy bóng người, tất nhiên Tô Duyệt biết anh ta đang nghĩ cái gì, liền nói, “Luật sư Ninh có chuyện nên đến muộn một chút.”

“Ừm.” Lâm Phi Châu cũng sẽ không hỏi nhiều.

Đi vào phòng làm việc, Tô Duyệt liền bắt đầu sửa sang lại tập tài liệu vẫn chưa làm xong ngày hôm qua, những danh từ trong giới quan trường khiến cô nhức đầu, cái gì mà đại biểu, cái gì mà tư tưởng Mao Trạch Đông, nhìn đã thấy buồn bực rồi, nhưng trong báo cáo của nhân viên chính phủ động một cái là có mấy thứ này.

Phải biết rằng, hồi học Đại học Tô Duyệt chỉ học môn này như thể gió thổi qua thôi.

Nhưng việc gì phải vượt qua thì vẫn phải vượt qua, Tô Duyệt hít một hơi, mở to hai mắt tiếp tục nghiên cứu tài liệu trong tay.

Lâm Phi Châu ngồi đối diện vô thức ngẩng đầu lên, đối với thân phận của Tô Duyệt, anh ta cũng đã nghe qua nên cũng chỉ cho là Tô Duyệt dựa vào Ninh Duệ Thần nên mới có thể bước vào chỗ này.

Nhưng sự nghiêm túc trong mắt một người thì không thể nào lừa người khác được, cho dù không có sự trợ giúp của luật sư Ninh, Tô Duyệt cũng chỉ là một viên chân châu không cần thận đính bụi, chỉ cần đợi một thời gian, nhất định sẽ trở nên sáng rõ.

Nhưng không thể phủ nhận, làm phụ nữ, Tô Duyệt rất may mắn, vận may của cô chính là gặp được một người đàn ông giá trị có thể giúp cô thực hiện mọi thứ.

Giống như không chú ý đến Lâm Phi Châu, Tô Duyệt vẫn cúi đầu làm việc, Lâm Phi Châu cũng quay trở lại làm việc, cúi đầu xử lý vụ án.

Thời gian tích tắc trôi qua, hơn hai giờ sau, Ninh Duệ Thần cũng quay trở lại phòng làm việc.

Anh ngồi trên ghế da xoay, cầm bừa một tập án kiện lên, lại nhìn Tô Duyệt ngồi cách đó không xa, trong đôi mắt thâm sâu lần lộn cảm xúc tối tăm khó hiểu, môi mỏng mím chặt khiến mọi người không đoán được cảm xúc của anh lúc này.

Bỗng nhiên, Ninh Duệ Thần đi tới bên người Tô Duyệt, ngênh ngang đặt tay trên đùi cô sờ tới sờ lui, ám hiệu đã hết sức rõ ràng.

Cử động bất ngờ của Ninh Duệ Thần khiến Tô Duyệt giật mình, bút trong tay nhất thời “lạch cạch” rơi xuống đất.

“Này, bây giờ là giờ làm việc, còn có người ở đây, anh ngay ngắn một chút đi.” Tô Duyệt nhỏ giọng nói với Ninh Duệ Thần, bình tĩnh gạt móng vuốt của anh đặt trên đùi cô đi, mà cái móng vuốt kia lại cố tình như cái móng sắt, dù thế nào cũng không động đậy, ngược lại còn lật tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Tô Duyệt không thể cúi đầu thấp hơn được nữa.

Bàn về da mặt, cô tuyệt đối không phải là đối thủ của Ninh Duệ Thần.

“Sợ gì chứ, anh ta dám nói cái gì sao?” Ninh Duệ Thần nhướn mày hỏi.

Giọng nói kia, mặc dù không lớn, nhưng vừa vặn khiến người nên nghe nghe được.

Mặt của Lâm Phi Châu chôn thấp hơn, càng thêm múa bút thành văn, ra vẻ giờ phút này anh ta đang rất nghiêm túc cố gắng làm việc, dù bây giờ hai người bọn họ làm gì cũng không liên quan đến anh ta, tất cả hãy tùy ý.

Bàn tay không an phận chui vào trong áo của cô gái, nhất thời Tô Duyệt có cảm giác mình có tầm nhìn xa, may mà hôm nay không mặc váy, nếu không người đàn ông này chắc càng quá phận hơn thế này nữa!

Hôm nay, trừ việc giữ vững bình tĩnh ra, đối với Ninh Duệ Thần thì không còn cách nào khác nữa.

Thế nhưng, bàn tay to lớn kia đột nhiên lặng lẽ trượt ra sau lưng Tô Duyệt, lặng lẽ tháo móc dây áo, tiếp theo nếu như linh động giống rắn thì sẽ nhanh chóng trượt đến...

“Ninh Duệ Thần!” Tô Duyệt nổi giận, khê hô một tiếng, nhưng đột nhiên lại phát hiện, bởi vì sự trêu đùa của Ninh Duệ Thần, mà trong giọng nói của cô đã mang theo chút mùi vị tình dục.

Mặt của bạn học Lâm lại càng chôn thấp hơn.

“Thế nào? Có phải bây giờ em muốn anh không?” Ninh Duệ Thần tràn đầy ý cười nói bên tai Tô Duyệt: “Nếu muốn thì cứ nói thẳng ra đi, không cần kêu khổ than như vậy, vợ thân ái của anh!”

Dứt lời, đầu lưỡi tinh xảo nhẹ nhàng di chuyển trên xương quai xanh của Tô Duyệt, từ từ rời ra sau gáy cuối cùng dừng lại trên đôi môi đỏ mọng.

Bàn tay cuốn lấy sợi tóc màu đen, nhẹ nhàng ấn đầu cô, hai hàng lông mi đều dài, mềm mại chạm vào mí mắt của đối phương, bàn tay to kia từ từ trượt xuống bên dưới Tô Duyệt, dừng lại bên hông cô, lặp đi lặp lại động tác vuốt ve, dưới sự đụng chạm của anh, thân thể Tô Duyệt lại càng trở nên run rẩy.

Người đàn ông này không phải đã học qua Trung y đấy chứ? Nếu không làm sao có thể quen thuộc với những chỗ mẫn cảm của phụ nữ như vậy?

“Vợ, bây giờ.... muốn không?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Tô Duyệt, nói xong lại cắn vành tai của cô, không buông tha một giây phút nào, tiếp tục triền miên.

“Ninh Duệ Thần...” Giọng nói của Tô Duyệt càng lúc càng thấp, cô dựa theo bản năng muốn phản kháng, nhưng giọng nói phát ra cùng với thân thể của cô đã rất nghe theo lời người đàn ông này.

Ninh Duệ Thần dứt khoát ngồi xuống, kéo Tô Duyệt lên đùi mình, hơn nữa, dáng người của Tô Duyệt vốn nhỏ nhắn, từ nơi này mà nói, cho dù bạn học Lâm có tinh mắt đến đâu, cũng chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của Ninh Duệ Thần.

Bàn tay của người đàn ông đã di chuyển đến nút quần Jeans của cô gái.

Mà môi của anh, đang in dấu nóng lên từng tắc da thịt của cô, cho dù sức chống cự của Tô Duyệt có mạnh hơn nữa, cũng không thể không giơ tay đầu hàng trước sự tán tỉnh này, trong miệng không khỏi phát ra tiếng rên rỉ thật thấp.

Lúc này, Lâm Phi Châu có cúi đầu cũng vô dụng, ánh mắt của bạn học Lâm không ngừng chú ý xuống bàn, nhưng dù có dùng bông gòn hay giấy lau các loại cũng không thể che được lỗ tai, thở dài, cúi đầu, mắt nhìn mũi nói, “Luật sư Ninh, xin phê chuẩn cho tôi đi ra ngoài thu thập tài liệu về vụ án lần này, tôi sẽ đi hỏi cung.”

“Ừ.” Anh hồ hững đáp một tiếng, nhưng, ngay cả giọng mũi cũng phát ra một cảm giác mập mờ không nói nên lời.

Vừa được anh cho phép, bạn học Lâm liền bước nhanh đi ra ngoài, lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Aizzz, dạo này kiểm tiền thật không dễ dàng mà.

Bên trong phòng, vẫn tràn ngập không khí kích thích như cũ, quần áo của Tô Duyệt thoát nhìn vẫn còn rất biết điều nằm im trên người cô, nhưng, chỉ có Tô Duyệt biết, tay của người đàn ông, đã xâm nhập gần hết toàn bộ cơ thể cô rồi.

“Em... Chúng ta trở về nơi đó đi!” Tô Duyệt run rẩy nói, nơi này chính là phòng làm việc, nếu như đột nhiên có người nào xông vào, nhìn thấy một màn này, vậy thật là mất thể diện!

“Yên tâm đi, Lâm Phi Châu ở ngoài canh chừng rồi!” Ninh Duệ Thần nhanh chóng trả lời, “Suýt, đừng nói chuyện, thời gian là vàng bạc, ngàn vàng cũng không mua được nó đâu.”

“....”

“Vợ, thả lỏng một chút, phối hợp với anh, được không?” Giọng nói khàn khàn mang theo sự cầu xin, đôi mắt u ám lúc này càng trở nên hấp dẫn, Tô Duyệt theo bản năng vòng tay quanh cổ anh, tỏ ý sẽ phối hợp tốt.

Đôi môi gợi cảm nhếch lên một nụ cười sâu xa, đều nói thân thể hợp nhất là có thể biểu hiện tình cảm giữa hai người sâu đậm bao nhiêu, bởi thân thể không thể lừa được ai cả, mà giờ khắc này anh và cô gái nhỏ lại biểu hiện ăn ý như vậy, trong lòng anh đột nhiên có thêm một cảm giác thỏa mãn, tạm thời đè nén cảm giác khó chịu kia đi.

Em, là của anh, chỉ có thể là của anh!

Tay của người đàn ông chuyển hướng đến đùi của cô, cắn môi cô, không hề nhấc nhở trước, vào giờ khắc này đã nhanh chóng cùng cô hòa thành một thể!

Nắm chặt hai vai của anh, bởi vì đau đớn mà càng thêm bám chặt lưng anh, cũng bởi vì đau đớn mà nước mắt lăn chảy xuống.

“Đau không?” Đôi mắt thâm sâu thương tiếc nhìn cô, Tô Duyệt trừng mắt liếc anh, anh cứ dùng sức như vậy, có thể không đau sao?

Môi mỏng khê hôn lên nước mắt trên mặt Tô Duyệt, sự vuốt ve của người yêu như xoa dịu phần đau đớn này, còn tưởng rằng tiếp theo anh sẽ nói lời an ủi, nhưng lời kế tiếp lại khiến Tô Duyệt tức đến xù lông!

“Nhưng rất thoải mái phải không?” Giọng nói khàn khàn mang theo mùi vị căm dỗ, mà giọng nói kia lại hợp lý hợp tình như vậy!

Đúng lúc Tô Duyệt đang không chút phòng bị, một lần nữa anh lại như tên rơi cung khiến cô trở tay không kịp.

“A!” Một tiếng này, bởi vì không hề chuẩn bị, so mới vừa rồi càng thêm mất hồn hơn.

“Cảm giác như thế nào vậy?” Đôi mắt thâm sâu mang theo ý cười, nhẹ nhàng hỏi Tô Duyệt

Sao... Sao... lại? Sao anh lại hỏi cô như thế nào?

“Chúng ta tiếp tục được không?” Không chờ Tô Duyệt trả lời, giọng nói ôn hòa lại lần nữa kéo Tô Duyệt trở lại, đôi mắt thâm sâu nở nụ cười, tựa như dò hỏi, mà động tác của anh, lại tỏ ý cho dù cô không đồng ý cũng phải đồng ý.

Con mẹ nó!

Ngay trong lúc Tô Duyệt đang trầm oán, dường như ông trời nghe được lời cầu nguyện của cô, hoặc là đã không thể nhìn nổi, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

“Luật sư Ninh, thị trưởng muốn nói chuyện với anh về vụ án ở Bắc thành.”

“Không rảnh.” Giọng nói lạnh lẽo thoát ra từ kẽ răng của anh, cho thấy hiện tại anh đang rất không vui vì bị quấy rầy.

“Thị trưởng đã ở ngoài cửa rồi.”

“Bảo anh ta chờ đi.” Ninh Duệ Thần thản nhiên nói, không hề có chút ý định nào là muốn ra mở cửa cả.

68. Chương 68: Cô Chủ Động

“Được.” Tô Duyệt gật gật đầu, coi như đồng ý.

Nhưng người tính không bằng trời tính, thời tiết tháng Tám có chút nóng bức, hôm qua có một trận mưa to trút xuống nên thời tiết trở nên mát, nhưng không ngờ đến nửa đêm Tô Duyệt lại phát sốt.

Cả khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, trán nóng rực, Ninh Duệ Thần không nói không rằng, vội vàng giúp cô mặc quần áo vào, ôm cô đang nằm trên giường đưa tới bệnh viện.

“Không... không cần đi bệnh viện, uống thuốc là được rồi.” Tô Duyệt nằm ở trong ngực Ninh Duệ Thần giả vờ không chịu an phận, tay nhỏ bé vỗ vỗ lên lồng ngực của người đàn ông, ra sức chống cự, rồi lại vô lực, giống như đang gãi ngứa cho anh.

“Ngoan chút nào, đã nóng đến thế này rồi, em muốn đầu em nóng hổng đầu mới chịu sao?” Ninh Duệ Thần vỗ vào mông cô một cái, nhưng không dùng quá nhiều sức.

“Lần trước... lần trước anh cũng không cần đi bệnh viện, em.... em cũng có thể như vậy.” Tô Duyệt mơ mơ màng màng nói, vẫn kháng cự theo bản năng.

Ánh mắt thâm sâu của anh nhìn người phụ nữ trong ngực, không ngờ hành vi lần trước của mình lại khiến cô có ấn tượng sâu sắc đến vậy, anh cố chấp, cô lại cố chấp hơn cả anh, chuyện này thật không phải là một hiện tượng tốt.

Anh hi vọng thỉnh thoảng cô có thể tỏ ra yếu đuối một chút, giống như lúc này, có thể ngoan ngoãn nằm ở trong ngực của anh nói cho anh biết cô rất khó chịu, cần anh, mà không phải lúc nào cựa mạnh.

Nếu như, cô có thể để lộ tâm tư ra ngoài mặt, ví dụ như anh tìm trăm phương ngàn để chăm sóc cô, cô cũng giống nhau như anh, không, chỉ cần cô dùng một nửa sức lực để thương anh hiểu anh, vậy là đủ rồi.

Nhưng, bộ dáng nà của cô, anh vẫn không đành lòng không yêu thương cô.

“Em ngoan ngoãn chút, tình trạng hiện giờ của em, không đi bệnh viện không được.” Trong giọng nói ảm áp như rượu ngon mang theo một chút hàm xúc dụ dỗ người khác, Tô Duyệt vẫn lắc lắc cánh tay cùng hai chân, còn sức lực thì càng lúc càng yếu đi.

Ninh Duệ Thần cũng không kéo dài thêm nữa, lấy áo khoác của mình đắp lên người Tô Duyệt, nhanh chóng chạy ra ngoài, nếu thật sự làm theo tính tình Tô Duyệt, vậy khẳng định anh bị điên rồi.

Trong bệnh viện, sau khi khám xong, nhóc con cựa mạnh của anh sốt cao bốn mươi độ, nếu như không đến bệnh viện, sợ rằng đầu óc thật sự bị cháy hổng luôn rồi.

Sau khi truyền hết một túi nước, sắc mặt của Tô Duyệt đã khá lên nhiều so với vừa rồi, dù sao cũng dùng loại thuốc tốt nhất, đương nhiên sẽ có hiệu quả nhanh chóng.

Đoán chừng dùng hết túi nước này, nhóc con này sẽ tràn đầy sức sống như cũ.

“Em đừng làm gì cả, nằm tại chỗ truyền nước là được rồi.” Cô gái nằm trên giường bệnh vừa mới tỉnh lại không lâu cứ khăng khăng muốn xuống giường, không phải chỉ là bị sốt thôi sao, đâu cần dùng một phòng bệnh riêng sang trọng như vậy.

“Không được lộn xộn, coi chừng kim đâm.” Ninh Duệ Thần mạnh mẽ ép Tô Duyệt nằm xuống giường, đổi cách nói với Tô Duyệt: “Cho dù bây giờ em có trả lại phòng, phòng bệnh này cũng là phòng trống, không dùng cũng sẽ lãng phí.”

Vừa nói như thế, quả nhiên Tô Duyệt yên tĩnh trở lại, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, con mắt đen như mực nhìn Ninh Duệ Thần, đối với cách nói của anh, cô vẫn có chút không tin, “Không phải từ trước đến giờ phòng bệnh đều rất tưng tịu thiếu sao? Thật sự là không có người đang có nhu cầu cần gấp đấy chứ?”

Ninh Duệ Thần giận quá hóa cười, mày rậm nhích lên, “Em cho rằng ai cũng cũng y như em mùa này đi phát sốt sao? Yên tâm, có rất nhiều giường bệnh trống, em không cần lo.”

Tô Duyệt bĩu môi, bày tỏ bất mãn của mình.

Một lát sau, cô gái trên giường bệnh lại không nhin được hỏi tiếp: “Khi nào chúng ta đi đến làng du lịch vịnh Lam Hải?”

“Em đang bị thì bệnh cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai nói tiếp.”

Tô Duyệt đương nhiên không vui, “Em không sao rồi, anh xem, em không bị gì hết, hay là truyền hết túi nước này xong thì chúng ta đi?”

“Không được.” Người đàn ông không đồng ý, giọng nói dứt khoát.

Tô Duyệt không vui, để cô liên tục làm việc cô cũng có thể chấp nhận, nhưng, nếu để cô một ngày vẫn phải ngây ngốc ở trên giường bệnh này, cô sẽ thấy nhàm chán đến chết.

Nhìn bộ dạng đáng thương của Tô Duyệt, cuối cùng Ninh Duệ Thần cũng mềm lòng, “Được rồi, vậy em ngủ một giấc đi, chúng ta xuất phát trễ một chút.”

“Được!” Tô Duyệt sảng khoái lên tiếng, nhanh chóng nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ.

Ninh Duệ Thần bật cười lắc đầu, không ngờ, cô lại có tính trẻ con như vậy.

Anh vén vài sợi tóc vướng trên má cô ra, sắc mặt của cô vẫn có chút hồng hồng, lông mi rất dài, lúc ngủ vô tư giống như một đứa bé, rất ngoan ngoãn.

Bên trong phòng yên tĩnh, không hề có một tiếng động nào, Ninh Duệ Thần cầm cái nút điều chuyển tốc độ truyền nước xoay xoay vài cái, anh giảm tốc độ truyền nước lại, cánh tay Tô Duyệt rất nhỏ, mạch máu cũng rất rõ ràng, tốc độ nhanh quá, e rằng sang ngày mai chỗ kim đâm sẽ sưng to lên.

Khi Tô Duyệt tỉnh lại, sắc trời có chút mờ tối.

“Em mặc quần áo vào, chúng ta đi ngay bây giờ.” Ninh Duệ Thần chỉ chỉ quần áo đặt ở mép giường, liếc nhìn sắc mặt Tô Duyệt đã tốt lên nhiều, liền đi ra ngoài.

Hai người lái xe đến làng du lịch vịnh Lam Hải nghỉ ngơi thì sắc trời đã mờ tối.

Nơi này thuộc ngoại ô Lạc Thành, cũng là điểm tới của thành phố A, có suối nước nóng, có cội ngựa, sân golf, banh bàn, cùng các loại giải trí khác.

Lúc hai người đến làng du lịch thì mọi người đang bắt đầu đốt lửa trại, Tô Duyệt vừa mới kéo Ninh Duệ Thần đi tới, lập tức bị người khác kéo đến khiêu vũ bên cạnh đống lửa trại.

“Cùng lên đi?” Tô Duyệt nghiêng đầu nói với Ninh Duệ Thần.

Ninh Duệ Thần lắc đầu, “Không, em cứ lên đi.”

“Được.” Thấy Ninh Duệ Thần không muốn, Tô Duyệt cũng không ép, lập tức cùng những người xa lạ nhảy múa xung quanh đồng lửa theo tiếng đàn ghi-ta.

Ninh Duệ Thần ngồi trên bãi cỏ gần đó, lẳng lặng nhìn cô gái cách đó không xa.

Cảm xúc ngày hôm qua, cũng không phải là vì tờ giấy kia, mà vì tận đáy lòng anh, có lẽ ngay cả chính anh cũng không biết, đối với Tô Duyệt, anh sợ mất cô đến đường nào.

Tất cả suy tính hơn thiệt này đều là vì sợ mất đi.

Tựa như bạn và người nhà của bạn đột nhiên vì một chuyện nhỏ không đáng kể mà gây gỗ, huyên náo tới bụi, vốn chẳng phải là chuyện của mình, mà là thông qua chuyện này tìm được một nơi để bộc phát, đem tất cả những cảm xúc chất chứa tận đáy lòng buộc phát ra hết.

Còn chuyện kia, chẳng qua chỉ là một đốm lửa mà thôi.

Tờ giấy kia căn bản không thể hiện được cái gì, nhưng trong đáy lòng Ninh Duệ Thần, lại sợ mất đi.

Anh vẫn luôn che giấu tình tự hoàn hảo này, giấu giếm tất cả mọi người, bao gồm cả chính anh.

Anh biết, Tô Duyệt cũng có chút rung động với anh, nhưng cái rung động này lại không đủ để cô vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh.

Nhìn cô gái đang khiêu vũ ở bên đồng lửa, ly rượu nồng cũng theo đó mà nuốt xuống bụng, ca khúc vui vẻ vẫy quang trong không khí nơi này, thế nhưng anh lại có chút mất mát.

Bất đắc dĩ lắc đầu, cười cười, từ lúc nào mình đã mất tự tin như thế rồi hả?

Giống như trong chuyện tình cảm này, anh vẫn luôn rất không tự tin.

Anh suy nghĩ cách nào là cách tốt nhất để cô tiếp nhận, nhưng lúc nào cũng cảm thấy vẫn chưa đủ.

Đúng, anh sợ, sợ cuộc hôn nhân này cuối cùng lại là giấc mộng Nam Kha*.

(* giấc mơ hảo huyền (Dựa theo tích: chàng trai họ Thuần nằm ngủ dưới gốc cây hòe, mơ thấy mình được lấy công chúa và được bổ làm thái thú ở quận Nam Kha, mừng quá bưng tỉnh dậy thì mới biết đó chỉ là giấc mơ)

Đến khi tỉnh lại, anh vẫn một mình cô độc đi lại trên con đường nhân sinh này.

Còn Tô Duyệt, là cô gái duy nhất trên đời có thể mang đến cho anh cảm giác ấm áp.

Cô có chỗ nào tốt nhỉ? Tướng mạo chỉ có thể được coi là ngây thơ trong sáng, vĩnh viễn ở bộ dạng mười tám tuổi, tính khí quật cường, có lúc vừa giống như đứa bé cần người dụ dỗ, lại có lúc như cái đầu gỗ, chuyện gì cũng đều muốn anh vừa dỗ vừa xoa, có lúc còn phải lấy chút thủ đoạn mới có thể khiến cô mắc câu, nói tóm lại, người phụ nữ này khiến anh hao tâm tổn sức phí não lao lực, dùng tất cả tinh lực cũng không cách nào dẹp bỏ được.

Đúng vậy, anh đã thích cô, dù là tiên trên trời đến đây, cũng không thay thế được vị trí của Tô Duyệt ở trong lòng anh.

Còn anh... dường như bị mê muội thật rồi.

Tâm tình của anh, càng ngày càng liên quan đến cô, không nằm trong phạm vi khống chế của anh.

Như vậy, thật sự rất không tốt.

Sờ sờ túi, còn có một gói thuốc lá và cái bật lửa, lấy ra một điếu thuốc, đốt, đôi môi lạnh lẽo khẽ mở ra, hít mạnh một hơi, lại chậm rãi nhả ra, nhưng loại cảm giác mất mát đó vẫn không biến mất.

“Sao lại hút thuốc?” Trong thoáng chốc, Tô Duyệt đã chạy đến bên cạnh Ninh Duệ Thần, nhìn anh hỏi.

Trong ấn tượng của cô, Ninh Duệ Thần chưa bao giờ hút thuốc, anh là một người đàn ông rất biết kiềm chế.

Trong ánh lửa lúc sáng lúc tối, đôi mắt sâu thẳm lẳng lặng nhìn đôi gò má trắng trẻo tiến tới trước mặt mình, anh rũ mắt xuống, Ninh Duệ Thần không nói gì, lại hít một hơi.

Nhưng vào lúc này, điều thuốc đang kẹp giữa hai ngón tay đột nhiên lại bị người khác lấy đi, Tô Duyệt cầm điều thuốc, gật gù hả hê nhìn một hồi lâu, đột nhiên bỏ vào trong miệng của mình, hít mạnh một hơi, kết quả không có gì ngoài ý muốn, cô bị sặc.

“Không ngon một chút nào, không cần nó nữa!” Tô Duyệt nói xong, liền đem cái vật đầy khói kia đặt ở dưới chân của mình dùng sức bước lên, tàn thuốc đã sớm dập tắt, nhưng vẫn cảm thấy chưa hết giận, lại đập một hồi lâu.

Nếu là lúc tỉnh táo, cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy, nhưng mới vừa rồi bị người khác mời uống một chút rượu, đầu hơi văng vất, nghĩ cái gì cô lập tức làm như vậy.

Cái gì ăn không ngon, cô không ăn, Ninh Duệ Thần cũng không được ăn.

Đây chính là ý nghĩ của Tô Duyệt lúc này.

“Ah, em phát hiện một thứ ăn ngon hơn.” Tô Duyệt nháy mắt, đột nhiên nhìn chằm chằm đôi môi Ninh Duệ Thần nói.

Cô vươn tay, sờ sờ, mềm mại, mùi vị chắc cũng không tệ.

Vì vậy, Ninh Duệ Thần nhanh chóng nhận được một nụ hôn bất ngờ.

Tô Duyệt không hề có kỹ xảo hôn môi với đàn ông, nhú nhú mảy, giống như không thỏa mãn với mức độ hôn này, răng nhọn nhỏ khẽ cắn một cái, trức trặc thăm dò sâu vào bên trong, đầu lưỡi xinh xắn bá đạo càn quét từng chỗ một trong miệng người đàn ông, giống như một phụ nữ xưng vương tuyên bố nơi đó đều là lãnh địa của mình.

Người đàn ông vẫn ngồi một chỗ, mặc cho cô gái trẻ hôn mình, không hề có ý muốn từ bị đối động thành ý chủ động.

Đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động hôn mình.

Anh mắt sâu thẳm đen tối không rõ, chớp mũi hai người khẽ chạm vào nhau, nhìn xuống là có thể nhìn thấy chớp mũi trắng mịn như ngọc của cô hơi héch lên, da thịt của cô hơi thấm lạnh, lại có thể trấn an anh khỏi phiền não lo lắng.

“Hi hi, ăn ngon quá.” Qua hồi lâu, rốt cuộc Tô Duyệt cũng thỏa mãn, cô buông Ninh Duệ Thần ra, cười nham nhở.

Trên người cô nhàn nhạt mùi thuốc lá, trong ánh lửa, lúm đồng tiền của cô giống như hoa, đối với Ninh Duệ Thần mà nói, đây là thuốc độc trí mạng.

“Sao nhìn em chằm chằm vậy, trên mặt em rất bẩn sao?” Tô Duyệt nháy mắt nói, tay nhỏ sờ sờ mặt của mình, tò mò hỏi.

“Duyệt, tối nhảy tiếp đi!” Cô gái địa phương mặc quần áo khá sắc sảo đi tới, nói tiếng phổ thông không mấy tự nhiên, lôi kéo Tô Duyệt, Tô Duyệt lảo đảo đi về phía đồng lửa trại.

Đột nhiên, vào lúc này, một bàn tay đột nhiên bắt lấy tay cô lại, Tô Duyệt tò mò nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang nắm tay mình.

“Ăn anh rồi, em không có ý định trách nhiệm sao?”

69. Chương 69: Say Rượu Làm Việc Gì Sai.

Đốm lửa nhỏ lấp lánh vang lên, lúc này đôi mắt trong suốt đã có chút ngà ngà say, đối với lời nói của anh không biết nghe lọt được mấy phần, ánh mắt hơi mê mang nhìn người đàn ông đang nắm lấy cánh tay mình, giống như đang chậm rãi tiêu hóa những lời anh vừa nói.

Cô gái lúc này gọi Tô Duyệt đi khiêu vũ quay lại nhìn, cười mập mờ, buông Tô Duyệt ra, một mình lặng lẽ rời đi.

“Phụ trách? Phụ trách như thế nào?” Rốt cuộc Tô Duyệt cũng lý giải được, cô nghi hoặc nhìn Ninh Duệ Thần, tựa như một đứa bé ngây thơ đang đợi thầy giáo cho đáp án.

Nhưng, còn chưa chờ Ninh Duệ Thần trả lời, đôi mắt của Tô Duyệt đột nhiên sáng bừng, bàn tay nhỏ bé chỉ lên bầu trời, “Nhìn kia, pháo hoa.”

Nơi này không có nhà cao tầng, trong bầu trời đêm, pháo hoa xinh đẹp trong nháy mắt nở rộ giữa nền trời, thấp sáng trọn cả đêm tối.

Nhưng Ninh Duệ Thần lại phát hiện, mặc dù người bên cạnh thích xem pháo hoa, nhưng lại lấy tay bịt lỗ tai, mỗi lần pháo hoa nở rộ cô đều sẽ lùi về sau mấy bước, đồng thời mắt cũng nhắm chặt lại, sau đó sẽ khiếp đảm mở ra.

Con bé này, rõ ràng rất sợ tiếng vang của pháo hoa lúc bắn lên, nhưng lại thích khung cảnh lúc pháo hoa nở rộ trên không trung, thật là mâu thuẫn mà.

Rất nhanh, pháo hoa chỉ bắn trong thoáng chốc, cũng chỉ là một thời gian ngắn, bầu trời đêm lại trở lại về yên tĩnh vốn có của nó.

“Sao nhanh như vậy đã hết rồi?” Tô Duyệt cong môi bất mãn nói, hiển nhiên không thỏa mãn với màn pháo hoa mỹ lệ nhưng chỉ trong chốc lát ấy.

“Đứng yên ở đây đừng có làm loạn, chờ anh một chút.” Ninh Duệ Thần dặn dò Tô Duyệt, rồi xoay người đi đến bên đồng lửa.

Tô Duyệt nhìn theo bóng anh, lúc này Ninh Duệ Thần đang nói chuyện với một người dân bản xứ, còn người kia nghe xong thì mặt mày lập tức hớn hờ, làm dấu “OK” với Ninh Duệ Thần rồi nhanh chóng rời đi.

“Đi thôi.” Ninh Duệ Thần đi đến bên cạnh Tô Duyệt, kéo cô đi đến chỗ không có người.

Hai người đi đến một sân cỏ thì ngồi xuống, Ninh Duệ Thần cởi áo khoác trải lên cỏ, như vậy, cỏ sẽ không thấm vào người Tô Duyệt.

“Anh dẫn em đến đây làm gì?” Tô Duyệt gật gù hả hê hỏi, người đàn ông không nói chuyện, chỉ lấy tay che lỗ tai của Tô Duyệt rồi quay đầu nhìn lên bầu trời.

Bỗng nhiên, bầu trời vốn đã khôi phục lại yên tĩnh thì chợt xuất hiện những chùm pháo hoa chói sáng, một cái vừa tan, một cái khác lại tiếp tục nở rộ, giống như vĩnh viễn sẽ không khiến cho bầu trời tĩnh mịch.

Anh cố ý để người kia chạy đến một nơi khá xa nơi này bắn pháo hoa, hơn nữa anh che lỗ tai Tô Duyệt lại nên Tô Duyệt không còn sợ tiếng vang này nữa, qua một hồi lâu, lại nheo mắt thưởng thức.

“Thật là đẹp.”

Nhìn dáng vẻ thỏa mãn của cô gái, Ninh Duệ Thần không nhịn được hỏi cô: “Rất thích pháo hoa sao?”

Anh cho rằng Tô Duyệt không thích pháo hoa, dù sao, vẻ đẹp của nó cũng quá ngắn ngủi.

“Vâng, mặc dù thời gian để nó tỏa sáng rất ngắn, nhưng đủ để chứng minh nó có đủ dũng khí.”

“Ở trong mắt của em, pháo hoa chính là người tình của bầu trời, mặc dù có sao sáng làm bạn, nhưng bầu trời quá lớn, các ngôi sao không có cách nào khiến bầu trời bớt cô độc, cho nên pháo hoa đến, chỉ cần bầu trời cảm thấy rất khổ sở, pháo hoa sẽ xuất hiện bên cạnh nó, bầu trời sẽ không khó chịu nữa. Sự tồn tại của nó chính là để bầu trời không cô đơn, hoàn thành sứ mạng, pháo hoa sẽ hài lòng biến mất.”

Tô Duyệt gật gù đắc ý bình luận, lúc này đã say rượu nên cô chỉ đơn thuần nói ra suy nghĩ trong lòng mình mà thôi.

Trong đôi mắt thâm sâu thoáng qua chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy một cách giải thích như thế.

Pháo hoa tồn tại, là vì khiến bầu trời không còn cô đơn nữa.

“Anh Ninh, có anh ở bên cạnh em, cảm giác này, thật là tốt.” Cô gái bên cạnh đột nhiên nghiêng đầu, nói với Ninh Duệ Thần một câu không đầu không cuối, đôi mắt trong suốt vì say mà nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, lúc này cô đang rất nghiêm túc.

Tất cả những hoang mang nhất thời bởi vì câu nói này mà tan thành mây khói, mặc dù một câu nói không thể hiện cho điều gì, thế nhưng, khi anh nghe được lại cảm thấy vô cùng hài lòng.

Những lời này, đã bị anh tự động hiểu thành, anh Ninh, em hy vọng cả đời này anh đều có thể ở bên cạnh em.

“Buồn ngủ quá.” Trong lúc Ninh Duệ Thần đang suy nghĩ lung tung, cô gái bên cạnh đã vô thức ngả đầu lên vai anh, lông mi thật dài dưới ánh sáng của pháo hoa vụt sáng, tựa như những cánh bướm đang muốn bay dừng lại trên hàng mi.

Ninh Duệ Thần vươn tay ra đang muốn ôm eo đưa cô vào phòng nghỉ ngơi.

Nhưng, vào lúc này, người trong ngực đột nhiên “cọ sát” đứng lên, nhảy ra xa cách anh ba bước chân.

“Không thích ôm, anh công em đi.” Tô Duyệt ăn vạ nói, giang rộng hai tay, chờ Ninh Duệ Thần công lên lưng.

Trong đêm tối, mắt cô gái sáng như sao, làm nũng với người đối diện, sau khi cô say rượu, lúc này cũng không hề có phòng bị với người khác, nào có đáng về cật mạnh lúc phát sốt nửa đêm hôm qua.

Thật là một phụ nữ giỏi thay đổi.

Rồi lại khiến anh cam tâm tình nguyện đúng tưng bừng bất kì đáng về nào của cô.

“Lên đi.” Ninh Duệ Thần quay lưng lại, khom nửa người, nhưng hồi lâu sau, phía sau anh vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Đang muốn quay lại xem một cô nhóc kia có say khướt hay không, thì đột nhiên nghe thấy đằng sau hét to một tiếng, “Em tới đây”. Ngay sau đó cô gái dùng tư thế chó treo nhảy lên lưng của anh.

“Ha ha, thật là thoải mái mà.” Tô Duyệt cọ cọ trên lưng Ninh Duệ Thần, chép miệng nói.

Tô Duyệt dán chặt lên tấm lưng rộng lớn của người đàn ông, nửa tỉnh nửa say khiến cô xem đây như là giường của mình rồi.

Thân thể nhỏ nhắn không an phận ở trên lưng của anh, thậm chí anh còn có thể cảm nhận được sự mềm mại ở trước ngực cô đang không ngừng cọ sát.

Nhưng mà, Ninh Duệ Thần lại không có một chút dục vọng nào, anh chỉ muốn hưởng thụ sự ấm áp lúc này mà thôi.

Tô Duyệt, anh cũng muốn như vậy, cả đời ở bên cạnh em.

Chỉ cần em nguyện ý...

Đường trở nên rất dài rất dài, gió nhẹ nhàng phát qua, tiếng thở đều nhỏ nhỏ, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm mấy câu mơ hồ không rõ, anh lắng lắng nghe, tuy biết rằng cô gái này vốn không biết mình đang nói gì, nhưng vẫn kiên nhẫn đáp trả.

Sáng sớm, khi Tô Duyệt tỉnh lại, Ninh Duệ Thần đã không còn ở trong phòng.

Tô Duyệt vỗ vỗ trán mình, thật là đau, toàn thân đều choáng váng, hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cô chỉ nhớ mình đến làng du lịch vịnh Lam Hải với Ninh Duệ Thần, sau đó lại có người mời cô khiêu vũ, cô cũng đi, sau đó lại uống một chút rượu, sau đó... cái gì cũng không nhớ nữa.

Tất nhiên Tô Duyệt biết tính mình khi có rượu vào, mấy tháng trước cô cũng náo loạn ở quán rượu như vậy một lần, mặc dù Ninh Duệ Thần không nói cho cô biết mọi chuyện, nhưng mình có bao nhiêu cân lượng, cô vẫn biết rất rõ ràng.

Thay quần áo xong, sau khi rửa mặt qua quýt, Tô Duyệt đi xuống cầu thang thì nhìn thấy Ninh Duệ Thần đang ngồi trước bàn ăn nhìn điện thoại di động, trên bàn đã bày điểm tâm của hai người.

Thoạt nhìn Ninh Duệ Thần không có khác bình thường là bao, nhưng người làm chuyện xấu trước giờ luôn chột dạ, lúc này thấy Ninh Duệ Thần, Tô Duyệt chỉ muốn nhanh chóng chạy đi, tránh cho anh đi đến đối chất chuyện gì đó.

Đôi mắt thâm thúy chợt nhìn thoáng qua, liền thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang thận trọng đi ra khỏi cửa.

Che lại ý cười trên khóe môi, Ninh Duệ Thần đặt điện thoại xuống bàn, nhìn cô đang muốn chạy trốn, ôn hòa nói, “Tiểu Duyệt, đang chuẩn bị đi đâu đấy?”

Lúc này, Tô Duyệt muốn im hơi lặng tiếng chạy trốn, đã là chuyện không thể nào.

Thấy kế hoạch của mình thất bại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời tiu ngầu, nhưng khi Tô Duyệt ngẩng đầu lên thì thoáng chốc đã trở lại nụ cười sáng lạn.

“Chào buổi sáng, anh Ninh, thật là trùng hợp mà, không ngờ anh lại ở đây, ha ha.” Tô Duyệt ngượng ngùng cười, nỗ lực thể hiện như không có chuyện gì xảy ra, nhưng đến chính cô cũng cảm thấy nụ cười của mình lúc này có bao nhiêu phần giả tạo.

Người đàn ông cũng không vạch trần cô, hùa theo lời Tô Duyệt nói: “Đúng vậy, thật là trùng hợp.” Nếu không thì em đã trốn rồi.

“Lại đây ăn điểm tâm đi.” Ninh Duệ Thần vẫy tay với Tô Duyệt, báo cho cô biết mình đã sớm làm xong điểm tâm rồi.

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, trong lòng hơi thấp thỏm ngồi xống, bởi vì khẩn trương mà hai tay xoắn lại một chỗ, đôi mắt trong suốt lúc này có chút né tránh, khóe mắt hơi nhìn thoáng qua thì liền thấy miệng người đàn ông đối diện có dấu vết bị người cắn.

Cô gái vốn đang thấp thỏm nhất thời đoán ra được đại khái, đầu nhỏ lại càng chôn thấp hơn.

Nhưng, Tô Duyệt không lấy được câu trả lời vẫn ôm chút lòng mong chờ vào vận may.

Có lẽ... Cô không gây ra chuyện gì đâu nhỉ?

“Anh Ninh, miệng của anh bị sao vậy?” Cuối cùng cũng không nhịn được, Tô Duyệt thận trọng hỏi, rồi lại vì chột dạ mà giọng nói càng trở nên lí nhí.

Người đàn ông nhướng mày, đôi mắt thâm sâu không biến sắc liếc nhìn Tô Duyệt có tật giật mình, thần nhiên nói, “Bị một cọc gỗ cắn.”

Cọc gỗ sao có thể cắn người chứ? Người đàn ông này là đang rõ ràng biến tướng nói cho cô biết, cô chính là đầu sỏ gây nên.

Đầu Tô Duyệt lại càng chôn thấp hơn, cũng không tiếp tục tự đi tìm mất mặt, chỉ biết múc cháo vào trong miệng, Ninh Duệ Thần cũng không nhiều lời, có một số thứ, vạch trần ra rồi thì sẽ không còn gì hay nữa.

Còn dư lại hai ngày, Ninh Duệ Thần đưa cô đi cưỡi ngựa, trượt tuyết, chơi bóng bàn, Tô Duyệt rất ham chơi, mặc dù đối với mấy trò này một chút cũng không biết. Lúc trượt tuyết thậm chí còn té ngã lộn mấy vòng, nhưng cũng không kêu đau, phải mông một cái rồi tiếp tục khiêm tốn học hỏi Ninh Duệ Thần.

Hơn nữa cô vốn có điều xấu hổ với anh, cho nên Tô Duyệt càng đối với Ninh Duệ Thần nói gì nghe nấy, bảo sao làm vậy.

Bất tri bất giác, sáng mai Tô Duyệt phải trở về Lạc Thành, còn Ninh Duệ Thần cũng phải đến thành phố A.

Buổi tối, Ninh Duệ Thần và Tô Duyệt đến hồ nước nóng tắm, chơi nhiều ngày như vậy, ngâm suối nước nóng vừa đúng có thể xua tan mệt mỏi.

Mà lúc này, giống như ông trời cố ý muốn thành toàn cho hai người, trong hồ nước tắm chỉ có mỗi hai người họ.

Dĩ nhiên, Tô Duyệt tuyệt đối sẽ không lựa chọn tắm chung một hồ với Ninh Duệ Thần, còn Ninh Duệ Thần cũng không cưỡng cầu.

Tô Duyệt ngồi trong hồ, nghiêng đầu là có thể nhìn thấy một người khác đang nhắm mắt dưỡng thần ở hồ bên cạnh.

Mỗi buổi tối ở Lam Hải đều tổ chức đốt lửa trại, bên ngoài rất ấm ỉ, loáng thoáng còn có thể nghe thấy âm thanh ồn ào. Còn người đàn ông kia, vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, hài lòng hưởng thụ sự thoải mái.

Lúc này hàng lông mi của anh rủ xuống, da thịt màu đồng như ẩn như hiện, cánh tay cường tráng khoác lên hai bên bệ hồ, đầu hơi nâng, môi mỏng dưới sống mũi thần tấp mím chặt, trong lớp sương mù lượn lờ bay quanh càng khiến anh trở nên mê người.

“Nhìn đủ chưa?” Giọng nói ôn thuận bỗng nhiên vang lên, trong nháy mắt kéo tinh thần Tô Duyệt trở về trong tốc độ ánh sáng.

“Anh muốn lên.” Người đàn ông nhàn nhạt mở miệng, đôi mắt nhắm chặt đột nhiên mở ra, trong mắt thoáng qua ý cười.

Tô Duyệt cuống quýt quay đầu đi, gương mặt đỏ hồng, lúc này tim đập càng nhanh hơn.

Đôi môi gợi cảm hơi nhếch lên, thậm chí Tô Duyệt có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm vào phần lưng của cô, cô chỉ có thể vùi sâu hơn vào nước, nếu không phải sợ mình chết đuối, cô chỉ hận không thể chui đầu xuống luôn.

Lúc này, đối với cô mà nói, thật là đau khổ.

Sau lưng không hề có chút tiếng vang nào, trái tim Tô Duyệt thoáng cái lại thót lên tận cổ họng.

“Soạt” một tiếng, cho thấy người đàn ông đi ra khỏi hồ nước nóng, mặt Tô Duyệt càng đỏ hơn.

Chỉ là thấy anh đi ra khỏi chỗ tắm trên người vẫn còn đầy nước, thậm chí Tô Duyệt có thể tưởng tượng ra, lúc này phía sau cô, là một bức mỹ nam đồ như thế nào.

Nước nóng trong hồ càng đốt nóng từng tầng lớp trong lòng cô, rốt cuộc Tô Duyệt cũng không chịu được nữa, xem chừng Ninh Duệ Thần đã đi rồi, liền chuẩn bị quay đầu liếc mắt nhìn về phía sau, nếu thật sự không có ai, liền đứng dậy rời đi.

Thế nhưng, vào lúc này...

“Xong chưa?” Giọng nói ôn thuận như rượu ngon chậm rãi vang lên bên tai Tô Duyệt, vừa nghiêng đầu, lập tức nhìn thấy một khuôn mặt phóng đại vô số lần ngay trước mặt mình.

Người đàn ông nhếch môi, hiển nhiên đang rất hài lòng với vẻ mặt ngây như phỗng của cô gái lúc này, lẳng lặng thưởng thức một hồi lâu mới nói. “Anh ở bên ngoài chờ em.”

“Vâng.” Tô Duyệt máy móc gật đầu một cái, nói nhanh.

70. Chương 70: Quà Tặng Không Mời Tự Đến

Gió thổi vù vù, tóc Tô Duyệt còn chút ẩm ướt, hai người đi dọc theo bờ sông, không ai phá vỡ bầu không khí im lặng này.

Không phải là vì không có lời nào để nói, mà là cảm thấy, loại cảm giác này rất tốt.

Trên đời này, sẽ có một người sẽ cho bạn một cảm giác như vậy, dù không nói với nhau câu nào, nhưng chỉ cần hai người ở chung một chỗ, cho dù cứ ngồi như vậy cả ngày, cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán.

“Tiểu Duyệt, đây là bình phiêu lưu*, cho cô đấy.” Cô gái lần trước lôi kéo Tô Duyệt khiêu vũ bỗng nhiên đi tới, đem hai bình phiêu lưu nhét vào tay Tô Duyệt, “Mặc dù đây là hồ nhân tạo, bình phiêu lưu cũng

không chảy tới chỗ xa thật xa, nhưng nó thật sự rất linh nghiệm. Mọi người ở đây, nếu như có tâm nguyện gì, sẽ viết vào giấy rồi để vào trong bình phiêu lưu, cô cứ để nó trôi theo nước chảy, ước mơ sẽ nhanh chóng trở thành sự thật.”

(* cái bình người ta hay thả dưới biển ý, các nường xem phim chắc cũng biết nhỉ ^^!~)

Nói xong, mắt cô gái liếc liếc nhìn bụng của Tô Duyệt, liền cười cười mập mờ nhanh chóng bỏ đi .

Mặt Tô Duyệt bỗng nhiên đỏ bừng, đem một bình phiêu lưu đưa cho Ninh Duệ Thần, “Cho anh.” Nói xong, cô cứ thế mà viết phần của mình.

Khóe môi gợi cảm vô thức nở ra một nụ cười, viết lên tờ giấy trắng tám chữ to, sao đó thì chuẩn bị nhét vào bên trong bình phiêu lưu.

Lúc này, một cánh tay nhỏ đột nhiên cướp lấy tờ giấy kia, còn người đàn ông giống như đã biết trước, nhanh chóng lui về phía sau một bước, khiến Tô Duyệt chụp hụt, lại thừa dịp lúc cô không phòng bị, cướp lấy bình phiêu lưu trong tay Tô Duyệt.

“Trả bình phiêu lưu lại cho em!” Tô Duyệt vừa nói vừa nhanh chóng chạy đuổi theo người đàn ông phía trước.

“Nguyện cho tất cả mọi người bình an hạnh phúc vui vẻ, được đó, đúng là một nguyện vọng tốt.” Ninh Duệ Thần hồ hững nói, anh biết ngay mà, người phụ nữ này, hoàn toàn không biết viết như anh.

“Ai cho anh nhìn lén?” Tô Duyệt nhanh chóng lấy lại bình phiêu lưu của mình, ánh mắt lại gian xảo nhìn bình phiêu lưu của anh.

Nhưng, anh lại nhanh chóng ném bình phiêu lưu của mình vào trong dòng sông, cho dù Tô Duyệt muốn nhìn đến thế nào, cũng không thể thấy được.

“Anh Ninh, rốt cuộc anh viết cái gì vậy?”

“Cũng giống em.”

“Không thể nào, mau nói cho em biết đi, anh viết cái gì?”

“Em đoán đi.”

“....”

Người đàn ông rảo bước đi về phía trước, cô gái ở phía sau không ngừng đuổi theo, giọng của hai người dần dần đi xa, gió nhẹ nhàng phất qua, mặt hồ gợn lên từng con sóng nhỏ nhỏ, cuốn lấy hai bình phiêu lưu mang đến chỗ xa hơn.

Anh viết, nắm tay cả đời, bên nhau đến già.

Sáng sớm hôm sau, hai người trở lại Lạc Thành, sau khi về nhà sửa soạn qua loa, mỗi người lập tức chuẩn bị đi làm.

Còn Ninh Duệ Thần thì hôm nay phải đi công tác, mấy ngày sau mới trở lại.

Hai người đều ăn ý không nói gì, giống như bình thường ai làm việc nấy.

Nhưng khi xuống xe, đi được mấy bước, Tô Duyệt bỗng nhiên xoay người, “Ninh Duệ Thần!”

“Anh ở đây.” Người đàn ông trong xe cười đáp, giống như đã đoán được cô sẽ làm như vậy, hạ cửa xe xuống, giờ phút này đang đợi cô nói.

Nhìn người đàn ông trước mặt, Tô Duyệt do dự một lát, cúi đầu, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng sau khi nói câu “Tự chăm sóc mình cho tốt” thì nhanh chóng đi vào công ty.

Ninh Duệ Thần bật cười lắc đầu, ánh mắt thâm sâu nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của người kia đến khi không thấy nữa, thật lâu, anh mới bắt đầu lái xe đi.

Sau khi Tô Duyệt trở lại công ty, sắc mặt Bạch Nhạc Huyền vẫn không tốt lắm. Vụ đau bụng lần trước, cô ta tuyệt đối không tin đây là một chuyện ngoài ý muốn.

Về sau cô ta vào phòng giải khát, trong sọt rác hoàn toàn không có gói thuốc của Trình Oánh Oánh cô vứt vào trong đó, một suy nghĩ to gan đột nhiên xuất hiện trong đầu tại Bạch Nhạc Huyền.

Tô Duyệt đã khám phá ra mưu kế của cô ta, hơn nữa còn tương kế tựu kế, sau khi cô được giải tỏa hiểu lầm, cô đi vào phòng giải khát tìm được hai viên thuốc giảm cân này, nhân cơ hội bỏ vào trong ly của cô ta!

Bởi vì, cô ta đã nhìn thấy, trong phòng giải khát, căn bản không có camera theo dõi!

Nhưng, cho dù là vậy, Bạch Nhạc Huyền chỉ có thể giữ yên lặng, dù chuyện này là do Tô Duyệt làm, cô ta cũng không có biện pháp chỉ ra Tô Duyệt.

Dù sao, cô ta cũng đã thừa nhận, cô ta đau bụng là do mình ăn uống không tốt rồi vô tình lấy nước uống vào.

Cô ta vẫn cho rằng Tô Duyệt mềm yếu, không ngờ, không ngờ lại là

Là con mèo hoang đầu móng vuốt nhọn ở phía sau, cô ta, thật đúng là coi thường Tô Duyệt rồi!

Trong mắt nhất thời phát ra tia sáng độc ác, nhưng lúc này Tô Duyệt cũng không chú ý tới Bạch Nhạc Huyền, cô dồn tất cả lực chú ý lên gói đồ thần bí kia.

Ban này vừa mới vào công ty, lập tức có người kín đáo đưa cho cô gói đồ này, không hề nói gì, cũng không cho cô cơ hội hỏi thăm, liền vội vã chạy đi.

Nhìn gói đồ trong tay, cuối cùng Tô Duyệt cũng mở ra, lập tức nhìn thấy logo trên áo sơ mi trắng, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết rõ giá trị xa xỉ của nó.

Cái áo này, rốt cuộc là ai đưa đến đây?

Bên cạnh cô, chỉ có quần áo của Ninh Duệ Thần là mang logo này, nhưng tặng quần áo ở công ty không hề giống tác phong trước sau như một của anh.

Nhưng, trừ Ninh Duệ Thần ra, còn có thể là ai tặng cái áo sơ mi này cho cô? Thậm chí ngay cả tên họ đều không muốn tiết lộ?

Tô Đông Thần? Không thể nào, mặc dù anh ấy thích tặng mình rất nhiều thứ, nhưng từ trước đến giờ người này luôn cầu thả, chỉ sợ ngay cả đến số đo của mình cũng không biết rõ.

Còn người tặng đồ cho cô, cho dù không thân thiết với mình, nhưng lại nắm được số đo cực kỳ đúng chuẩn.

Nhưng vào lúc này, điện thoại Tô Duyệt bỗng nhiên vang lên, hiện ra một dãy số xa lạ, đi ra khỏi phòng làm việc, Tô Duyệt chạy đến ban công, ấn nút nghe, còn chưa mở miệng, điện thoại đã vang lên một giọng nói giống như là không thể chờ đợi thêm.

“Cô Tô, cái áo kia vừa người không?” Mặc dù cách điện thoại, thể nhưng ý định hót trong giọng nói ngược lại Tô Duyệt nghe rất rõ ràng.

Thì ra là Ninh Thiển Như.

Như vậy ý bà ta tặng mình cái áo đắt như thế, cũng cực kỳ biết rõ.

“Cô Tô không nên hiểu lầm, tôi không có ý gì, chỉ là muốn kết giao làm bạn với cô Tô, cái áo này cũng chỉ bày tỏ tâm ý mà thôi.” Còn chưa chờ Tô Duyệt mở miệng, Ninh Thiển Như liền nói tiếp.

Đã nói hết đến mức này, nếu Tô Duyệt cự tuyệt, vậy có vẻ quá tuyệt tình rồi.

Nhưng lúc này Tô Duyệt có chỗ băn khoăn, không phải lời nói của Ninh Thiển Như khiến cô ngượng ngùng, mà là, cô phải xử lý như thế nào mới là tốt nhất cho Ninh Duệ Thần.

Nếu dứt khoát cự tuyệt, đối với Ninh Duệ Thần mà nói, sợ rằng cũng không phải là tốt nhất.

Chuyện này, còn cần phải thương lượng với Ninh Duệ Thần một chút.

Vì vậy, Tô Duyệt ứng phó qua loa với Ninh Thiên Như, liền cúp điện thoại.

Trở lại phòng làm việc, Tô Duyệt bỗng nhiên phát hiện Vương Giai Di đang đứng trước bàn làm việc của cô cầm cái áo kia, bước nhanh chạy tới, đoạt lấy cái áo từ trong tay Vương Giai Di, “Đừng tự tiện đụng vào đồ của tôi!”

“Ồ, không ngờ biên tập Tô lại mua đồ có giá xa xỉ như thế, thật đúng là khiến người khác hâm mộ mà.” Vương Giai Di châm chọc nói.

Bạch Nhạc Huyền ngồi ở một bên không lên tiếng, trực giác của cô ta cho biết, hôm nay Tô Duyệt tuyệt đối không phải là một quả hồng mềm có thể để người khác bắt chẹt mà cô ta vẫn tưởng.

Nhưng mà, muốn cô ta thu tay lại như vậy, thì không phải là phong cách của Bạch Nhạc Huyền này!

Cô ta vẫn luôn sống ở trong danh viện* xã hội thượng lưu, còn Tô Duyệt chẳng qua chỉ là thiên kim nghèo túng Bạch Nhạc Huyền này tại sao phải bại bởi cô!

(*chỉ những cô gái đẹp có xuất thân danh môn, có tài có mạo, lại thường xuyên ra vào xã hội thượng thời, ngoài ra, các cô còn có cống hiến cho xã hội, cũng mưu cầu danh lợi)

Một ngày nào đó, cô ta sẽ hoàn toàn đánh bại Tô Duyệt!

Sợ rằng, hôm nay Bạch Nhạc Huyền còn chưa ý thức được mình, tình cảm đổ kỵ của cô ta đối với Tô Duyệt có thể có được sự yêu thương của Ninh Duệ Thần đã thay đổi về bản chất, cô ta trời sinh bản tính hiếu chiến, đã khiến cho Bạch Nhạc Huyền xem Tô Duyệt là kẻ địch không lý do của mình!

Mất hạnh nhìn logo trên cái áo sơ mi, nếu cái áo này là do Ninh Duệ Thần đặc biệt đưa đến, vậy thì có ý khoe khoang, nhưng dựa vào sự hiểu biết của cô ta với người đàn ông đó, Ninh Duệ Thần sẽ không làm như vậy.

Tầm mắt của Bạch Nhạc Huyền nhất thời dừng lại trên điện thoại Tô Duyệt.

Cú điện thoại kia, là ai gọi đến?

Không phải cô ta gạt Ninh Duệ Thần ở bên ngoài có người đàn ông khác, còn cái áo này là của người đàn ông đó đưa đến đấy chứ?

Dù sao, sau khi Tô Duyệt nhận được điện thoại, sắc mặt vẫn không tốt lắm, có phải cô đang giấu bí mật nào đó không muốn người khác biết?

Lúc này, Trình Oánh Oánh đang mang cà phê đi tới đây.

Phòng làm việc của mỗi người đều độc lập trái ngược, Tô Duyệt ngồi ở bên trái đằng trước Bạch Nhạc Huyền, vị trí của Trình Oánh Oánh thì ngay phía trước Bạch Nhạc Huyền.

Mất hạnh bỗng nhiên chuyển một cái, trong lúc Trình Oánh Oánh sắp đi tới bên cạnh Bạch Nhạc Huyền thì Bạch Nhạc Huyền điềm nhiên như không duỗi chân phải ra, tất cả lực chú ý của Trình Oánh Oánh đều đặt lên hình vẽ Crayon Shinchan in trên ly trà hoàn toàn không chú ý tới dưới chân, lão đảo một cái, nhất thời ngã trên mặt đất với tư thế chó bò.

Còn ly cà phê trong tay của cô ấy, cũng không hề ngoài ý muốn đổ hết vào quần jean màu xanh dương nhạt của Tô Duyệt.

“Tiểu Duyệt, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, cô... có thấy nóng hay không?” Trình Oánh Oánh vội vàng nói xin lỗi, con mắt tròn vo gấp gáp nhìn quần jean bị nước nóng làm cho ướt nhẹp, còn cơ thể vẫn nằm trên mặt đất.

Tuy là nước nóng, nhưng đã có khuấy nên nguội bớt, vì vậy cũng không nóng lắm, Tô Duyệt đỡ Trình Oánh Oánh dậy, “Không sao, cô té có đau không?”

“Không có.” Trình Oánh Oánh mang theo đầu nắm vội vàng lắc đầu, nhìn Tô Duyệt quan tâm bộ dáng của mình, mũi khẽ phập phồng, đột nhiên khóc thành tiếng, tất cả mọi người đang làm việc nhất thời nhìn về phía Tô Duyệt.

“Tiểu Duyệt, thật xin lỗi, lần trước nếu không phải vì tôi nói vậy, cô thiếu chút nữa cũng sẽ không bị oan uổng.” Trình Oánh Oánh vừa khóc vừa nói đứt quãng, mũi khê hít vài cái, thoát nhìn giống như bị người khác khi dễ.

Nhìn cô gái không hề có ý đồ này, Tô Duyệt nhất thời bật cười, “Không có việc gì, chuyện này không phải là lỗi của cô, cô cũng chỉ là nói thật mà thôi.”

“Tiểu Duyệt, cô thật tốt, không giống người khác, tôi không cần thận làm việc gì sai sẽ mắng tôi ngay.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa nhất thời tiu nghỉu, một giây kế tiếp, Trình Oánh Oánh lại đột nhiên giơ hai ngón tay lên, ánh mắt trong suốt sáng lên nhìn Tô Duyệt nói: “Tôi thề, vừa rồi tôi thật sự không cố ý, mặc dù tôi ngã lộn đầu, chân trái cũng thường hay vấp chân phải, nhưng vừa rồi...”

“Oánh Oánh, cô ở đây thề thì có ích lợi gì, chi bằng nên thừa dịp cả phê còn chưa thấm vào quần đi giúp chị Duyệt xử lý một chút đi, ngộ nhỡ trễ quá thì không lau sạch được.” Bạch Nhạc Huyền đi tới bên cạnh Trình Oánh Oánh, vừa khéo léo tươi cười vừa nói.

Không để ý tới lời nói của Bạch Nhạc Huyền, Tô Duyệt nói với Trình Oánh Oánh, “Oánh Oánh, chuyện này cô không cần để ở trong lòng, nhanh đi làm chuyện của cô đi.”

“Được.” Trình Oánh Oánh gật đầu, ánh mắt nghi ngờ nhìn Bạch Nhạc Huyền, cảm thấy chuyện này cùng cái này nhìn hòa khí giống như có liên quan đến cô gái này, nhưng thấy có chỗ không đúng, lại xét thấy mình có thể nói vậy, cho nên quyết định không nói lung tung vẫn tốt hơn.

71. Chương 71: Có Chuyện Xảy Ra

Sáng sớm hôm sau, Tô Duyệt vừa mới đến công ty đã bị Lý Tuyết Ly gọi vào phòng làm việc.

Vương Giai Di từ trong phòng giải khát đi ra nhìn bóng lưng Tô Duyệt, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, giống như biết sắp có chuyện gì đó xảy ra, ngậm nga hất rồi rời đi.

“Tô Duyệt, cô định giải thích chuyện này thế nào?” Lý Tuyết Ly ném tờ báo ngày hôm nay xuống trước mặt Tô Duyệt, tin tức bắt mắt bên trên nhất thời khiến hai mắt Tô Duyệt đau nhói!

Trên báo không chỉ kèm theo tấm hình Ninh Thiển Như tặng quần áo cho cô, bên trên còn viết rõ tên công ty của cô, cũng ám chỉ một tập đoàn nào đó đang muốn tranh thủ hạng mục vì kiến thiết lại Bắc Thành gì đó, nên càng khiến người ta suy nghĩ miên man tin vệt này nó có gì.

“Hình cũng đã có, Tô Duyệt, chuyện này nên xử lý như thế nào thì tự cô quyết định đi.” Lý Tuyết Ly lạnh lùng nói, “Chuyện của cô đã liên lụy đến danh dự của đài, nể tình cô đã thực hiện hai lần phỏng vấn nên công ty quyết định không truy cứu trách nhiệm của cô, nhưng tôi hy vọng trưa này có thể nhìn thấy đơn từ chức của cô.”

“Về tiết mục phỏng vấn tiếp xúc gần gũi với quan viên trong phủ thị chính, tôi sẽ để Bạch Nhạc Huyền đi làm, cô giao hết tài liệu cho cô ấy đi.” Trong giọng nói của Lý Tuyết Ly không có chút độ ấm nào.

Những tấm ảnh này nhất thời thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, bởi nó có thể khiến ọi người có vô số khả năng suy đoán, một cái áo không thể hiện cho điều gì, nhưng hàm ý sau lưng cái áo ấy thì có thể to lắm.

Nhưng hiện tại điểm khiến Tô Duyệt nghĩ không thông nhất chính là, cái áo sơ mi kia cô vẫn luôn để ở bên cạnh mình, tại sao lại có người chụp được tấm ảnh rõ nét như thế?

Tô Duyệt đi ra khỏi phòng làm việc, ngồi vào vị trí của mình, buộc bản thân phải tỉnh táo lại, suy nghĩ tất cả chân tướng việc này cùng việc ngày hôm qua.

Người có thể tiếp xúc gần gũi với mình lại luôn luôn muốn tìm phiền toái ình thì không nhiều lắm, Vương Giai Di hoàn toàn không có bản lĩnh đó, nhưng nếu là Bạch Nhạc Huyền...

Nhớ lại cảnh tượng khi cô bước ra khỏi nhà vệ sinh, Tô Duyệt dần dần hiểu rõ.

Nhưng lúc này, cho dù giằng co tranh cãi âm ỉ với một trận Bạch Nhạc Huyền thì cũng có tác dụng gì, chuyện này sẽ chẳng thay đổi được hậu quả của nó.

Cô quả thật đang bị đối xử bất công, thế nhưng, người bị hại chân chính lại là Ninh Duệ Thần.

Ninh Duệ Thần là luật sư đại diện bên cạnh thị trưởng, nhưng hôm nay lại bị cuốn vào trong sóng gió này, anh phải đối mặt với áp lực thừa nhận nhiều hơn cô rất nhiều.

Quan trường như thương trường, có lúc thậm chí còn tàn khốc hơn, bao nhiêu người ở sau lưng nhìn chăm chăm vào bạn, chỉ cần làm ra một chút lỗi nhỏ cũng có thể bị một đám người đằng sau đâm tiểu phóng đại.

Mặc dù lúc này Ninh Duệ Thần đang ở thành phố A, nhưng tốc độ lan truyền tin đồn từ trước đến giờ đều ngoài sức tưởng tượng của mọi người, anh bây giờ... có khỏe không?

“Ôi, có vài người cuối cùng cũng phải rời khỏi đây rồi, Tiểu Huyền, cô có cảm thấy ngay cả không khí cũng mát mẻ hơn nhiều không.” Vương Giai Di thể thề nói, ở trong lòng cô ta, đây là do Tô Duyệt là tự chuốc lấy phiền phức, ai bảo cô tham lam hư vinh!

Bạch Nhạc Huyền nhìn Tô Duyệt, đối với chuyện này, tất nhiên cô ta hiểu rõ tường tận mọi chuyện.

Hôm qua, cô ta đang định cắt cái áo sơ mi có LOGO kia, nhưng Lý Tuyết Ly đột nhiên xuất hiện ở đó.

Vốn tưởng rằng Lý Tuyết Ly sẽ ngăn cản cô ta làm chuyện này, nhưng không ngờ chỉ để lại một câu rồi xoay người rời đi.

“Đối phó với Tô Duyệt, trước tiên hãy suy nghĩ xem người đứng sau lưng cô ta có chịu để yên hay không.”

Lý Tuyết Ly nói đúng, cho dù Ninh Thiển Như ghi hận trong lòng chuyện Tô Duyệt hủy cái áo như cô ta mong muốn, nhưng chỉ cần có Ninh Duệ Thần ở đây, Ninh Thiển Như cũng sẽ không dám làm gì quá phận, còn Tô Duyệt cũng chẳng bị tổn thương gì.

Trừ khi, có một thế lực khiến Ninh Duệ Thần có tránh cũng không tránh được, không có cách nào bảo vệ được Tô Duyệt.

Đó chính là, sức mạnh dư luận quần chúng.

Cho nên, cô ta lựa chọn ẩn danh phát chuyện này ột tòa soạn nào đó có tiếng nhất Lạc Thành, lợi dụng sức mạnh dư luận để đẩy Ninh Duệ Thần và Tô Duyệt đến nơi đầu sóng ngọn gió.

Nhưng, điều khiến Bạch Nhạc Huyền không thể ngờ đến chính là, tại sao Lý Tuyết Ly lại giúp cô ta?

Trong chuyện này, có phải còn có chuyện gì mà cô ta không biết hay không?

Bạch Nhạc Huyền nhấp một ngụm cà phê, trong đầu không ngừng tự hỏi.

Không để ý đến sự chê cười của người khác, lúc này Tô Duyệt chỉ nghĩ đến nên làm gì để giúp Ninh Duệ Thần bây giờ.

Vừa dọn dẹp đồ đạc của mình, Tô Duyệt vừa trầm tư suy nghĩ, lúc này điện thoại đột nhiên rung lên, còn người gọi điện cũng chính là người hiện giờ cô đang nghĩ đến.

“Em đang ở đâu?” Trong giọng nói của người đàn ông mang theo sự lo lắng, tốc độ nói cũng nhanh hơn nhiều so với bình thường.

Tô Duyệt cúi đầu, giọng nói thật thấp, “Em đang ở công ty.”

Tiếp theo, hai người đều đồng loạt im lặng.

Tay cầm điện thoại di động càng lúc càng chặt, thời gian tích tắc trôi qua, giống như đang giẫm lên người cô yêu nhất.

“Bây giờ anh đang ở đâu vậy?” Tô Duyệt không nhận được hỏi.

Trong giọng nói ảm áp ẩn hiện ý cười, khiến người ta có cảm giác an lòng, “Em xuống thì biết.”

Tô Duyệt bước nhanh ra ngoài, nhìn từ cửa sổ xuống, liền thấy bóng người cao lớn đang lười biếng dựa vào cạnh xe, ánh mặt trời loang lổ chiếu xuống từ những tán cây, phủ quanh anh một tầng ánh sáng nhạt.

Anh cứ như vậy mà bất ngờ xuất hiện ở trước mặt cô vào lúc này, uất ức, khó chịu đang cố gắng đè nén nhất thời xông lên.

Có lẽ ánh mặt trời quá mức chói mắt làm cháy cả ánh mắt cô, khi cô đang cầm cái hộp lớn sững sờ đứng trước cửa công ty thì chớp mũi đột nhiên chua xót, đôi môi không nhịn được mà run run, Tô Duyệt cắn môi dưới, buộc mình đè nén tất cả mọi cảm xúc xuống.

Mặc dù cô có một cỗ kích động muốn liều mạng chui vào trong ngực anh khóc to để xả hết uất ức.... Nhưng cô không thể, cô muốn thể hiện mình rất kiên cường, như vậy Ninh Duệ Thần mới có thể không bắn khoăn đi đối mặt với nhiều lời đồn đại

Ánh mặt trời buổi trưa cực kỳ nóng rực, hong khô nước mắt trong lòng của cô gái, người đàn ông vẫn đứng đó, không nói một lời, ánh mắt dịu dàng, lẳng lặng nhìn cô gái đang đứng trên cầu thang.

Thời gian im hơi lặng tiếng qua lại không ngớt, cô gái bước từng bước đến trước mặt anh, mỗi bước đi cô đều cảm thấy vô cùng nặng nề, cô không biết nên giải thích như thế nào.

“Chuyện này...”

Lời còn chưa dứt, một sức mạnh kéo cô ghì vào trong lồng ngực bền chắc mà có lực, hộp giấy “bịch” một tiếng rơi xuống đất.

Thân thể mềm mại thoáng chốc bị người đàn ông ôm chặt lấy, giọng nói trầm ổn mà hùng hồn nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, “Thật xin lỗi, để em phải chịu uất ức rồi.”

Cơn gió nhẹ nhàng chậm rãi thổi qua, mùi hương bạc hà nhàn nhạt trên người anh thật dễ ngửi, thấm vào ruột gan, tựa như mang theo một loại ma lực, có thể khiến người khác quên đi mọi phiền não và u sầu trong nháy mắt.

Nước mắt cố nén trong hốc mắt nhất thời rơi xuống, cô gái được người đàn ông xiết chặt trong ngực liều mạng lắc đầu, “Là em không tốt, nếu như em chú ý một chút, chuyện này cũng sẽ không xảy ra, anh cũng sẽ không...”

“Không liên quan đến em, là anh bảo vệ em không tốt.” Ninh Duệ Thần nhẹ nhàng kéo cô ra, ngón tay mềm chặn lại trước miệng cô, ngăn không cho cô tiếp tục tự trách bản thân mình.

Đôi mắt bị nước mắt tắm càng trở nên trong veo, người đàn ông chậm rãi lau nước mắt trên mặt cô, giọng nói trầm thấp đầy cảm xúc vang lên, xóa hết tất cả những lo lắng trong lòng cô, “Chuyện này, giao cho anh là được rồi.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, trong đầu bất chợt nghĩ đến điều gì đó, vội vàng nắm tay Ninh Duệ Thần nói, “Anh mau đi đi, đi càng xa càng tốt.”

“Tạo sao?” Ninh Duệ Thần bật cười nhìn Tô Duyệt cuống cuống vội vã, không thể đoán ra trong cái đầu nhỏ này đang chứa cái gì.

“Nếu có người nói Ninh Thiển Như hối lộ anh thì làm thế nào?”

“Đứa ngốc, chuyện này không được coi là hối lộ.” Ninh Duệ Thần thần nhiên nói, “Nhận hối lộ là chỉ nhân viên nghiệp vụ hoặc nhân viên công vụ làm trong đảng và cơ quan lợi dụng các chức vụ trên, đối lấy tài sản của người khác; hoặc là thu nhận tài sản của người khác một cách phi pháp vì tranh giành lợi ích của người khác, một là anh không đòi lấy, hai là không tranh giành quyền lợi vì Ninh Thiển Như, huống chi thứ bà ta đưa cũng chỉ là một cái áo.”

Bạch Nhạc Huyền chỉ muốn đối phó với cô, người trong quan trường có quan hệ với người trong thường trường cũng rất phổ biến, tham gia bữa tiệc càng thêm bình thường, còn hôm nay, cho dù là Ninh Thiển Như thì cũng chỉ là đặt trên mặt bàn.

Chuyện này sẽ không cấu thành tính uy hiếp thật sự, nhưng lời đồn đại thường là điều... đáng sợ nhất.

Mà Bạch Nhạc Huyền chính là lợi dụng lời đồn đại như vậy để đối phó với cô.

“Anh Ninh, anh có thể bị đuổi việc không vậy?” Đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào người đàn ông đối diện, chăm chú hỏi.

“Không, loại ảnh thế này, đối với nhân viên chính phủ mà nói đã là chuyện như cơm bữa rồi.” Ninh Duệ Thần thản nhiên nói, khi ở thành phố A biết được tin tức này, điều đầu tiên nghĩ đến không phải là nó sẽ ảnh hưởng đến anh như thế nào, mà là cô gái này sẽ chịu những tổn thương gì.

Loại tin đồn vô căn cứ này, đối với anh mà nói không hề có chút ảnh hưởng nào, nhưng mà đối với Tô Duyệt lại không như vậy.

Vốn ở trong công ty đã rất khó khăn rồi, còn hôm nay, nhất định là càng chịu nhiều uất ức hơn.

Giờ phút này, cô hơi cúi đầu, trên khuôn mặt có chút áy náy, rõ ràng là rất khó chịu, nhưng mỗi câu nói ra đều là suy nghĩ cho anh.

Thật là gốc.

Sao anh có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Một chút chuyện nhỏ như vậy, hoàn toàn không thể gây được tổn thương cho anh.

Chỉ là có người khác đang chĩa mũi nhọn vào cô mà thôi.

“Anh Ninh, nếu không chúng ta nói cái áo này là do Ninh Thiển Như tặng cho em, chuyện này không hề liên quan gì đến anh hết.” Giọng nói của Tô Duyệt đột nhiên vang lên, đôi mắt trong suốt lảng lảng nhìn ánh mắt của Ninh Duệ Thần, lời nói của cô lúc này rất nghiêm túc.

Ninh Duệ Thần vuốt vuốt sợi tóc của Tô Duyệt, “Đừng nói linh tinh nữa, Tô Duyệt, đừng ôm hết mọi chuyện vào người, giao cho anh, anh sẽ giúp em giải quyết tất cả.”

Tô Duyệt nhìn người đàn ông trước mặt, tự biết anh quyết định như vậy là đã có chủ ý, thế nhưng, cô chỉ sẽ càng thêm khổ sở.

“Anh Ninh, có nhiều lúc em cảm thấy mình thật vô dụng, không giúp đỡ được anh chuyện gì cả, chỉ biết gây thêm phiền phức cho anh. Có lúc em từng nghĩ, nếu như lúc ấy, người anh gặp không phải là em, mà là một cô gái khác, thì có lẽ cô ấy sẽ không gây cho anh nhiều phiền phức như vậy, anh cũng sẽ không phải mệt mỏi như thế này.”

“Sao lại có nếu như, đừng bảo là chuyện này không hề có liên quan gì đến anh, cho dù là em gây ra phiền phức, anh cũng nguyện ý dọn dẹp giúp em.” Ninh Duệ Thần cười nhạt, “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, bây giờ chúng ta về nhà, anh nấu cơm cho em ăn.”

Tất cả tiết tấu cuộc sống vẫn diễn ra như bình thường, một người nấu ăn, một người kia ngồi trong phòng khách đọc sách, ăn ý không nhắc đến đề tài kia.

Ăn cơm xong, cũng như mọi ngày, Tô Duyệt chủ động rửa bát, Ninh Duệ Thần cũng không giành với cô, đôi mắt thâm sâu nhìn bóng người nhỏ nhắn, vô thức trở nên dịu dàng.

Đứng dậy, bóng dáng cao ráo đi đến trước ban công, tay trái đút vào túi quần lấy điện thoại di động ra, trên màn hình điện thoại vẫn còn nguyên một dãy số chưa gọi đi.

Ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve mặt điện thoại, cuối cùng bấm gọi.

“Ông nội, là con.”

72. Chương 72: Có Anh Thật Là Tốt!

Đêm khuya là lúc an tĩnh nhất trong ngày của Lạc Thành, nhưng lúc này, ở bên trong đại sảnh của tập đoàn Ninh thị, phóng viên truyền thông vừa vây quanh cửa chính đông đúc tưởng như nước chảy không qua, người khiêng camera to lớn càng nối liền không dứt, nhất định phải quay lại tất cả những chuyện xảy ra tối hôm nay.

Các ký giả lớn ai cũng cầm cuốn sổ trong tay viết không ngừng, ghi chép sẵn những vấn đề lát nữa sẽ hỏi, chuẩn bị làm báo viết cho ngày mai.

Dựa vào tin tức nội bộ mới nhất vừa lấy được, chủ tịch tập đoàn Ninh thị Ninh Hạc Hiên sắp tuyên bố một chuyện trọng đại nhất!

Còn chuyện bọn họ nghe được, nếu nói là tin tức trọng đại, tất nhiên là tuyên bố người thừa kế!

Đây là một tin tức khiến người khác phấn chấn cỡ nào!

Mười mấy năm qua, chủ tịch tập đoàn Ninh thị - Ninh Hạc Hiên vẫn luôn né tránh chuyện người thừa kế này, cho dù Ninh Thiến Như nhiều lần nói bóng nói gió bày tỏ Ninh thị thuộc về bà ta, nhưng ông Ninh thì chưa bao giờ ra mặt thể hiện điều này, thậm chí có một lần ký giả hỏi “Cô Ninh Thiến Như có phải là người thừa kế tâm huyết của ông hay không?” thì ông chỉ cười lạnh bỏ qua.

Thế nhưng hôm nay, giờ phút này, Ninh Hạc Hiên lại xác định rõ cần phải truyền tin tức này ra! Làm sao có thể không khiến cho người ta không thấp thỏm chờ mong, âm thầm phỏng đoán được chứ!

Phải biết rằng, nếu như Ninh Hạc Hiên muốn vụng trộm bồi dưỡng người thừa kế như con riêng hay ai đó cũng đều có khả năng!

Dù sao, tất cả mọi chuyện nhìn như quỷ dị ở trong cánh cửa nhà quyền thế đều rất là bình thường!

Hơn nữa, Ninh Thiến Như gỡ mảnh lời lấy được sự ủng hộ của Ninh Duệ Thần giờ phút này vẫn còn đang phát triển, Ninh Hạc Hiên thay đổi chủ ý để Ninh Thiến Như thừa kế cũng không quá đáng!

Tất cả đều có khả năng, phần lớn các ký giả truyền thông đều lo lắng chờ đợi Ninh Hạc Hiên công bố đáp án cuối cùng!

Đúng lúc này, Ninh Thiến Như mặc váy màu tím thấp ngực chữ V xuất hiện ở cửa công ty Ninh thị, phần trên mặt cũng không đánh dấu, không giấu được sự khẩn trương trong lòng bà ta.

Ninh Hạc Hiên vẫn chưa xuất hiện, tất cả camera rồi rít nhắm vào Ninh Thiến Như, để cho bà ta nói một chút về cách nhìn của lần triệu tập buổi họp báo đột ngột này.

Ninh Thiến Như làm gì có cách nhìn nào để nói, chuyện này bà ta cũng vừa mới biết được, bèn vội vàng chạy tới đây.

Nhiều năm nay, bà ta vẫn không thể nào được suy nghĩ của cha mình.

Nỗi lo lắng trong lòng vốn khiến cho bà ta không thể yên ổn được, người của truyền thông gây sự lại càng khiến bà ta phiền não, trên mặt còn phải duy trì nụ cười ưu nhã, lúc này Ninh Thiến Như càng thêm khó chịu không thôi!

Đúng lúc này, ánh mắt thoáng nhìn qua, bỗng nhiên Ninh Thiến Như thấy một bóng người cao ráo đang bước từng bước về phía này.

Ninh Duệ Thần, vì sao cậu ta lại tới!

Sáng sớm hôm nay bà ta đã thấy được mẩu tin tức kia trên báo, sở dĩ vẫn chưa lên tiếng giải thích, chính là vì tạo ra hiện tượng giả để Ninh Duệ Thần giúp đỡ mình, như vậy thì có thể khiến cho càng nhiều người đặt tiền đặt cược lên người mình, từ đó bà ta có thể nhận được nhiều sự ủng hộ hơn, như vậy, tỷ lệ thắng của bà ta cũng sẽ lớn hơn nhiều.

Cơ hội tốt như vậy, bà ta sao có thể tỏ thái độ chỉ là mình đơn phương lôi kéo Ninh Duệ Thần, lại bỏ mặc người khác? Bà ta ước gì càng nhiều người hiểu lầm mới càng tốt đấy!

Hai mắt đảo lia đảo lịa, Ninh Thiến Như bước nhanh về hướng Ninh Duệ Thần, thế nhưng khi bà ta đến gần thì phát hiện, Ninh Duệ Thần đi tới bên cạnh một chiếc xe khác, mở cửa xe, khom lưng, đỡ người ở bên trong ra ngoài.

Không ngờ là.... Ninh Hạc Hiên!

Từ trước đến nay Ninh Hạc Hiên không giao thiệp với người trong quan trường, nếu Ninh Hạc Hiên có qua lại với Ninh Duệ Thần, sao bà ta lại không biết chứ!

Ninh Duệ Thần đỡ Ninh Hạc Hiên đi về phía công ty Ninh thị, người đàn ông đó như ngôi sao sáng giữa bầu trời âm u, tất cả camera vốn đang nhắm vào Ninh Thiến Như thoáng chốc thay đổi phương hướng, vây quay về phía Ninh Duệ Thần!

Nhưng, Ninh Duệ Thần dùng một ánh mắt nhàn nhạt, lại khiến tất cả mọi người dừng chân lại, không tự chủ mà nhường đường cho hai người Ninh Duệ Thần và Ninh Hạc Hiên.

“Anh Ninh, có người nói vợ của anh là cô Tô và Ninh Thiến Như có quan hệ không ít, xin hỏi chuyện này anh xử lý như thế nào?” Một ký giả lớn gan đột nhiên hỏi, đồng thời đưa micro tới trước mặt Ninh Duệ Thần.

Ánh mắt thâm sâu hờ hững quét qua người ký giả đó một cái, liếc mắt nhìn Ninh Thiến Như cách đó không xa, trong mắt lặng lẽ xẹt qua một tia trào phúng, “Đâu chỉ là không ít.”

Ninh Duệ Thần nói như vậy, Ninh Thiến Như lại không hề có chút tâm tình vui sướng, một dự cảm xấu nhất thời dâng lên trong lòng bà ta.

Bóng dáng cao lớn của anh chậm rãi tới gần bà ta, tiếng ma sát của giày da chạm vào mặt đất rất nhỏ, nhưng Ninh Thiến Như nghe vào tai chỉ cảm thấy vô cùng nặng nề, trong khoảng khắc anh đi lướt qua bà ta, đôi môi gợi cảm khẽ mở, nói ra hai chữ khiến tận trong đáy lòng cô ta có chút run sợ.

“Cô út.”

“Các vị, đêm khuya hôm nay vội vàng mời mọi người đến đây, lão Ninh tôi có chuyện riêng muốn tuyên bố. Tất cả mọi người đều biết, mười sáu năm trước, con trai và con dâu của tôi bị thiệt mạng trong một trận tai nạn máy bay, sau đó cháu của tôi cũng bị thất lạc.” Nói đến chỗ này, trong mắt Ninh Hạc Hiên tràn đầy an ủi, “Còn hôm nay, tôi đã tìm được cháu của mình, hiện tại nó chính là luật sư đại diện bên cạnh thị trưởng, Ninh Duệ Thần.”

Không ngờ, luật sư đại diện bên cạnh thị trưởng lại là cháu đích tôn của chủ tịch tập đoàn Ninh thị!

Mọi người xôn xao một phen, tất cả micro đều chuyển về phía Ninh Duệ Thần, đáy mắt sâu thẳm lộ ra vẻ không kiên nhẫn, còn Ninh Thiến Như thì không thể nào tin nổi sự thật mình mới vừa nghe.

Làm sao có thể? Năm đó rõ ràng bà ta đã cho người đi giết anh, sao anh có thể còn sống được chứ, không thể nào!

Dáng vẻ mất hồn mất vía của Ninh Thiến Như đã được đôi mắt thâm sâu thu hết vào trong, đôi môi mỏng xẹt qua một chút trào phúng, chuyển mắt nhìn sang đám ký giả đang chờ đợi tin tức.

“Bài báo hôm nay là do ai viết?” Ninh Duệ Thần khẽ mỉm cười, như gió xuân thảng ba chậm rãi phát qua, tất cả mọi người có mặt ở đây không khỏi say mê ở trong nụ cười này.

“Là tôi!” Một người đàn ông nhỏ con để tóc húi cua vội vàng nói, sợ bị đám người này chôn vùi, anh ta vừa giơ tay lên cao vừa đi xuyên qua đám người, mặc cho tổng biên tập ở sau lưng nhỏ giọng liềm mạng kêu “Quay lại quay lại” cũng bỏ mặc.

Bài báo ngày hôm nay anh ta viết về quan hệ của Tô Duyệt và Ninh Thiến Như vô cùng tốt, tuyệt đối có lợi cho việc thúc đẩy mối quan hệ cô cháu, nhất định là đại luật sư Ninh rất vui vẻ muốn khen ngợi anh ta đây mà.

Lúc vị ký giả trẻ tuổi nhìn thấy nụ cười y hệt như gió xuân của Ninh Duệ Thần thì nhất thời bị lạc mất tâm trí, người bị mất trí nhớ có khứu giác nhạy cảm về độ nguy hiểm cao, cho nên sẽ tạo ra phán đoán sai lầm.

Mắt của luật sư Ninh nhìn xuống vị ký giả trẻ tuổi thấp hơn anh một cái đầu ở trước mặt, nụ cười hết sức ân cần, “Bài báo ngày hôm nay viết không tệ.”

“Nào có nào có, luật sư Ninh quá khen rồi!” Vị ký giả đó vội vàng khiêm tốn nói, trong lòng đã sớm hồi hộp.

Ninh luật sư dịu dàng hỏi lần nữa, “Cậu thuộc tòa soạn nào vậy?”

“Tòa soạn Dương Quang!”

Tổng biên tập của tòa soạn Dương Quang ở phía sau yên lặng khóc.

“Ừm, quả thực là một tòa soạn tốt.” Ninh Duệ Thần dùng giọng nói khẳng định để nói, vị ký giả trẻ tuổi kia cười híp mắt, cuối cùng lần này cũng có thể tặng thẻ diện cho tòa soạn rồi, ai dám tiếp tục coi thường cậu ta nữa!

Lái sang chuyện khác, luật sư Ninh lại nói, “Có một vấn đề, tôi muốn hỏi cậu một chút.”

“Ninh luật sư cứ nói!” Vị ký giả trẻ tuổi vội vàng nói.

“Ninh Thiến Như là cô của tôi, cô tôi tặng đồ cho tôi vợ, cái này gọi là hối lộ sao?” Ninh Duệ Thần thần nhiên nói, ánh mắt thâm sâu phủ một tầng sương mỏng, khiến người khác hơi chột dạ.

Lúc này, vị ký giả trẻ tuổi mới cảm thấy đây rất nguy hiểm, giọng nói bỗng nhiên thấp xuống, “.... Cách dùng từ không đúng, tôi lập tức trở về sửa đổi ngay.”

“Không cần.”

Vị ký giả trẻ tuổi nhất thời thở ra một hơi.

” Bắt đầu từ ngày mai, tòa soạn Dương Quang sẽ trở thành lịch sử.” Ninh Duệ Thần thần nhiên nói, nhìn lướt qua đám ký giả có mặt ở đây, giọng nói bình tĩnh nhưng lại làm cho người ta không thể không tôn trọng, “Vợ tôi không thích bị đăng lên báo hay lên tivi, nếu như tòa soạn nào còn dám nói vậy, đây chính là tương lai của các anh.” Nói xong, liền xải bước nhanh chóng rời đi.

Ninh Hạc Hiên nhìn bóng dáng rời đi, khóe miệng xẹt qua một tia tự giễu.

Thì ra, sở dĩ Ninh Duệ Thần nguyện ý công khai thừa nhận mối quan hệ của mình và ông, chỉ là vì cô vợ nhỏ của anh.

Chỉ cần mọi người đều biết Ninh Thiến Như và Tô Duyệt là quan hệ cô cháu, chuyện tặng áo thể này cũng là điều hiển nhiên, không ai có thể thêm bớt một loạt chuyện cười khiến Tô Duyệt khó chịu nữa.

Trong điện thoại, giọng điệu của Ninh Duệ Thần nói chuyện với ông vẫn lạnh lùng, cho tới bây giờ, anh vẫn chưa tha thứ ông.

Thật là đáng thương, quản lý một tập đoàn Ninh thị to như vậy thì có ích lợi gì? Nhà lớn như vậy, hôm nay vẫn chỉ có mình ông ở đó.

Không còn thần thái sáng lạng như lúc nãy nữa, Ninh Hạc Hiên đi vào công ty Ninh thị, ký giả bị chặn lại ngoài cửa, để lại cho bọn họ, chỉ là một bóng lưng cô độc của ông cụ.

73. Chương 73: Thật Khó Chịu.

Sáng sớm, khi Tô Duyệt vào phòng của Phó Đình thì phát hiện chị ấy đã không còn ở đây.

Cũng đúng thôi, một người kiêu ngạo như thế, lặng yên rời đi mới là phong cách của chị ấy.

Sau khi trở về phòng, Ninh Duệ Thần cũng đã tỉnh lại. Chẳng biết từ lúc nào, trong tủ quần áo ở đây đã có thêm mấy bộ quần áo của cô và anh, chắc là Uyển Thu đã chuẩn bị từ trước.

Ngày hôm qua người nào hăng hái chiến đấu vô cùng High nên tâm tình hôm nay rất tốt, nhưng trên mặt cũng chỉ có nụ cười nhàn nhạt.

“Vợ, thay quần áo xong rồi đi xuống ăn điểm tâm, chuẩn bị tham gia hôn lễ của Thẩm Tuấn Ngạn nữa.”

“Vâng.” Tô Duyệt qua loa gạt đầu, hoàn toàn không dám nhìn gương mặt tuần tú kia, hôm qua, rõ ràng chỉ bị anh ôm, cuối cùng lại bị một lả sức cùng lực kiệt.

Khi Tô Duyệt vừa xuống lầu thì đã ngửi thấy mùi cháo thơm lừng bay ra từ phòng bếp, đi vào, không nhìn thấy những người khác, Tô Duyệt cũng không hỏi nhiều, liền ngồi xuống hưởng thụ thức ăn ngon trước mặt.

Ninh Duệ Thần cũng tự múc ỉnh một bát, ngồi bên cạnh Tô Duyệt, còn ngại ngồi quá xa cho nên từ từ nhích lại gần Tô Duyệt, đến khi thân thể hai người gần như sắp dính sát vào nhau, lúc này mới bỏ qua.

“Vợ, ngày hôm qua Thẩm Tuấn Ngạn nói với anh, Trần Vân không có người thân, phụ dâu cũng phải thuê, thật sự là có chút đáng thương.” Ninh Duệ Thần vừa ăn cháo vừa nói chuyện với Tô Duyệt.

Đương nhiên Tô Duyệt hiểu được ý của anh, mặc dù cô và Trần Vân mới gặp nhau vài lần, giao tình với Thẩm Tuấn Ngạn cũng không sâu, nhưng dù sao cũng là bạn của Ninh Duệ Thần, tuy rằng là người đã kết hôn nhưng giúp một ít cũng không có việc gì.

“Nếu như Trần Vân không ngại, em có thể giúp.”

“Ừ, vợ thật tốt.” Ninh Duệ Thần cười híp mắt nói, đôi mắt thâm sâu lại nhìn sang căn cổ của cô. Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng phóng đến, mặt của Tô Duyệt đột nhiên đỏ ửng, chọc đầu xuống chén, nũng nịu nói, “Nếu còn nhìn nữa là em không đi đâu đấy!”

“Được được được, không nhìn nữa.” Ninh Duệ Thần vội vàng nói, “Vợ, em ăn nhiều một chút đi, tối qua em đã cực khổ rồi.”

“...!”

Khi Tô Duyệt đến nhà của Trần Vân, nhóm phụ dâu đang trang điểm ở một phòng khác, giọng nói không lớn, thoát nhìn thậm chí có vài phần không dám nói, chắc là Trần Vân chê mấy cô ấy quá ồn nên giận dữ mắng mỗ mấy câu.

Gõ cửa, Trần Vân liền mở cửa ra, thấy Tô Duyệt đến, cô ấy cũng không cảm thấy kinh ngạc, tự nhiên bình thản mời cô vào.

Bên trong phòng không có một thợ trang điểm nào, cô ấy mặc bộ váy cưới lần trước thử ở cửa hàng áo cưới, bụng vẫn chưa lộ ra, mặc dù có chút trong trắng thuần khiết, nhưng khi Trần Vân mặc lên lại hết sức phù hợp với phong cách băng sơn mỹ nhân của cô ấy.

“Thợ trang điểm đâu?”

Trần Vân nghi ngờ nhìn Tô Duyệt, nói một câu khiến Tô Duyệt phát ghen, “Tôi cũng cần trang điểm sao?”

“...”

“Có một vấn đề đã quấy nhiễu tôi rất lâu rồi, tôi muốn nghe quan điểm của cô.” Trần Vân nói với Tô Duyệt, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Được.” Tô Duyệt gạt đầu, cô dâu mới cưới mà, sợ hãi một chút cũng dễ hiểu thôi.

Nhưng, năm phút sau....

“Cô nghiên ngẫm ra được không?” Trần Vân tỉnh táo hỏi.

“...” Nhìn một màn nóng bỏng quần quít trên màn hình máy tính kia, Tô Duyệt đã chuyển sang trạng thái hóa đá.

Thấy Tô Duyệt không nói lời nào, Trần Vân tiếp tục nhìn không chớp mắt vào đôi nam nữ kia, ánh mắt lạnh nhạt lúc này lại không chịu bỏ qua bất cứ một chi tiết nào.

Lần trước cô và Thẩm Tuấn Ngạn uống say xảy ra chuyện, sau khi tỉnh lại, trên người Thẩm Tuấn Ngạn khắp nơi đều là dấu vết bị cô cào cấu, tương đối mà nó thì cô muốn khá nhiều, Thẩm Tuấn Ngạn đã nói là cô cường bạo anh.

Đối với lần này, trong lòng Trần Văn cảm thấy rất khó hiểu, tại sao cô có thể mạnh hơn Thẩm Tuấn Ngạn được chứ, sau đó nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ ra được.

Vì vậy, cô đã nghĩ cách để có thể lấy được cuộn phim này, tự mình nghiên cứu một thời gian rất lâu, nhưng cuối cùng lại chẳng có kết quả gì.

“Lúc cô và Ninh Duệ Thần lên giường, cô bắt tay vào góc độ nào trước?” Trần Văn không ngại tiếp tục học hỏi người đi trước, trên mặt không một chút cảm xúc, giọng nói giống như hỏi những chuyện rất bình thường như ‘Hôm nay cô ăn cơm chưa.’

Hít thở, hít thở.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

“Tô Duyệt, sao mặt cô lại đỏ như vậy, có phải cô bị sốt không?” Trần Văn quan tâm hỏi, “Nhà tôi có một ít thuốc hạ sốt, cô có cần không?”

Tô Duyệt nhìn Trần Văn không chút thay đổi sắc mặt, lại nhìn phim nóng cấp cao đang chiếu trên máy tính, cùng với âm thanh cao vút của cô gái trong clip đó, im lặng mấy giây, cuối cùng cô đứng lên, “Tôi ra ngoài xem xe đón dâu đến chưa.”

Nhưng, Tô Duyệt đi ra ngoài, ửng hồng trên mặt vẫn chưa lui đi, xe đón dâu của Thẩm Tuấn Ngạn cũng vừa đến nơi.

“Sao vậy?” Ninh Duệ Thần nhìn sắc mặt không được bình thường của Tô Duyệt, như có như không liếc qua khăn quàng cổ của Tô Duyệt dùng để che kín nơi nào đó, “Có phải bị phát hiện rồi không?”

Tô Duyệt vừa nghe vậy, gương mặt lại càng trở nên đỏ bừng hơn, hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Duệ Thần một cái. Thế nhưng Tô Duyệt lại không biết, ánh mắt như thế cùng với gương mặt đỏ hồng lúc này càng thêm dẫn dụ đàn ông phạm tội.

Nhưng Ninh Duệ Thần cũng chú ý hoàn cảnh, mặc dù trong lòng đang gào thét muốn kéo cô lên xe để trực tiếp XXOO, nhưng cũng không làm vậy.

Thẩm Tuấn Ngạn ở bên kia cũng đang nháo lên, phụ dâu đứng ngoài cửa ngăn Thẩm Tuấn Ngạn đi vào, Thẩm Tuấn Ngạn cũng không giận, nụ cười trên mặt càng sâu, vui vẻ phát ối người một phong bì đỏ, mấy phen trắc trở lúc này mới có thể đưa được Trần Văn ra ngoài.

Trần Văn mặc áo cưới màu trắng, phù rể đứng bên cạnh cũng hét chói tai không dứt, dù dễ nói Thẩm Tuấn Ngạn cưới được vợ đẹp.

Trong lòng Tô Duyệt không khỏi bình luận, không chỉ là vợ đẹp, mà còn là một tảng băng chính cống, vừa rồi tập trung nghiên cứu phim động tác của cô gái Nhật Bản như thế mà một chút phản ứng sinh lý cũng không có.

“Đi thôi, lên xe nào.” Ninh Duệ Thần kéo Tô Duyệt vào xe, Tô Duyệt lắc đầu liên tục, bây giờ cô vẫn chưa khôi phục nổi lí trí, cần hóng gió để cho bản thân được tỉnh táo một chút.

“Anh đi trước đi, chờ em một lát.” Tô Duyệt vội vàng đi ra khỏi xe, thuận tiện đóng luôn cửa xe.

Nơi này cách nơi tổ chức hôn lễ cũng không xa, Ninh Duệ Thần cũng chiều theo cô.

Tô Duyệt đi từ từ, ý nghĩ đen tối trong lòng cũng bị gió thổi đi rất nhiều.

Bên tai đột nhiên truyền đến một loạt tiếng huyền ảo, mở mắt ra, liền thấy một đám trẻ con bên trong vườn trẻ đang vui vẻ chơi chạy trốn, chui vòng vòng, còn có mấy đứa trẻ quỳ trên đất chơi ghép hình, chơi thành từng nhóm, trên khuôn mặt mang theo nụ cười ngây thơ rực rỡ.

Sau đó, cô nhìn thấy một thân thể nho nhỏ co rúc, ngồi xổm trên mặt đất, trong tay cầm cát đá, cẩn thận tô vẽ, ánh mắt chăm chú nhìn lên mặt đất, động tác thông thạo tựa như có lẽ đã vẽ cả trăm ngàn lần, chỉ trong một thời gian ngắn, trên mặt đất đã có một hình vẽ.

Khuôn mặt lạnh lùng, sống mũi anh tuấn, khóe miệng có nụ cười ôn hòa, mặc âu phục, thắt cà vạt, mặc dù chỉ là một bức tranh vẽ bằng cát nhưng vô cùng sống động.

Tay đứa bé chống cằm, lẳng lặng nhìn bức vẽ mình vừa tạo nên, hình như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, đứng dậy, chân nhỏ dùng sức đạp lên người đàn ông đang mỉm cười trên mặt đất.

“Phương Hiểu Thiên, mày lại đang vẽ ba của mày sao?” Một bé trai đột nhiên đi tới giễu cợt hỏi.

Phương Hiểu Thiên vẫn mím môi, cúi đầu, càng không ngừng đạp lên người đàn ông trên mặt đất, hạt cát chôn dần hình dáng ấy.

“Phương Hiểu Thiên, mày thật là đáng thương, ngay cả ba cũng phải vẽ ra.” Cậu bé kia thấy Phương Hiểu Thiên không nói gì, càng nói mà không cần suy nghĩ, câu sau so với câu trước khó nghe hơn.

Còn Phương Hiểu Thiên vẫn làm như không nghe thấy, vẫn cứ cúi đầu, lông mi dày không hề chớp một cái nhìn “ba” sắp bị mình hủy diệt.

Thấy đứa bé Phương Hiểu Thiên kia không để ý đến mình, khiến cậu nhóc đó thấy mình giống như tên hề nói một mình, không khỏi cảm tức trong lòng, “Không phải mày muốn đạp nát ba mày sao? Phương Hiểu Thiên, để tao giúp mày.” Nói xong, chân nhỏ nhanh chóng hung hăng chà đạp trên mặt người đàn ông kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang trầm mặc liền ngẩng lên, đôi mắt trong suốt nhất thời hiện lên ánh mắt hung ác, đứa bé kia sợ đến mức run cầm cập, thế nhưng vì cậy mạnh, ngược lại dẫm càng dữ dội hơn, “Phương Hiểu Thiên, cho dù mày có vẽ một trăm người ba thì cũng không lừa được người khác chuyện mày không có ba đâu...”

Nắm đấm mạnh mẽ lập tức quét đến mặt đứa bé kia, còn chưa nói hết lời đã bị đấm mạnh vào bụng, cũng chỉ có một quyền mà đứa bé kia đã bị đánh ngã, một chiếc răng cùng máu phun ra.

Trên mặt của Phương Hiểu Thiên không có sợ hãi, vẫn cứ mím môi, hung tợn trợn mắt nhìn đứa bé kia, đi tới trước bức vẽ cát cẩn thận từng li từng tí vẽ lại những phần không toàn vẹn.

Cậu bé bị đánh nằm trên mặt đất vừa nhìn thấy máu và răng thì nhất thời sợ đến mức oa oa khóc to, nhất thời thu hút sự chú ý của các bạn nhỏ và người lớn xung quanh.

Một giáo viên mặc áo đầm đơn giản vội vàng đi tới, nhìn miệng thẳng bé đầy máu cùng chiếc răng rơi trên mặt đất, không khỏi sợ hết hồn.

“Cô ơi, Phương Hiểu Thiên đánh con!” Đứa bé kia vừa khóc vừa chỉ vào Phương Hiểu Thiên, nước mắt nước mũi lẫn vào máu loang lổ trên khuôn mặt nhỏ.

Cô giáo nhìn dáng người nhỏ gầy, trong mắt thoáng hiện lên chút chán ghét, “Phương Hiểu Thiên, em không thể ngoan ngoãn được sao, ngày nào cũng đánh nhau với bạn học, em đã lưu ban ba năm rồi, chẳng lẽ cả đời đều muốn đi nhà trẻ sao? Thước Tiểu Nhạc, cô đưa Mạc Đông Đông đến phòng y tế đi.”

“Vâng.” Cô gái nhỏ có tên Tiểu Nhạc kia lên tiếng, lo lắng nhìn Phương Hiểu Thiên một cái, rồi nhanh chóng đỡ Mạc Đông Đông đến phòng y tế.

Cô gái tức giận đi đến trước mặt Phương Hiểu Thiên. “Nói cho cô biết, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Phương Hiểu Thiên vẫn cuộn mình trong một góc, chuyên tâm vẽ, giống như đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình không muốn thoát ra.

Giáo viên nhìn thấy Phương Hiểu Thiên không có chút phản ứng nào, trong lòng càng thêm phiền não, “Phương Hiểu Thiên, cô đang nói chuyện với con đó, con có nghe không vậy?”

Lời này vừa nói ra, tất cả các bạn nhỏ đều cười ha ha, không hề có chút cô kỵ nào, còn có một đứa bé nói, “Cô ơi, nó bị câm mà.”

Tiếng cười khoa trương, giọng nói giễu cợt, ánh mắt khinh bỉ nườm nượp mà đến, còn Phương Hiểu Thiên ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn đưa lưng về phía bọn họ như cũ, bóng dáng nhỏ nhỏ kia thoát nhìn vô cùng quật cường mà cô độc như thế.

“Các người nói đủ chưa?” Giọng nói lạnh lùng vang lên trong tiếng nói giễu cợt, một dáng người nhỏ nhắn xinh xắn đứng ngăn trước mặt của Phương Hiểu Thiên, đôi mắt trong suốt lúc này trở nên sắc bén vô cùng, khiến những đứa bé kia không nhìn được im lặng che miệng.

“Cô là ai?” Cô giáo kia quan sát Tô Duyệt, trong giọng nói có sự trào phúng không thể che hết, “Có phải mẹ nó lại bảo cô đến đón không?”

“Chẳng cần biết tôi là ai, là một giáo viên, cô không nên để ột đứa bé phải chịu sự chỉ trích như vậy. Cô là cô giáo, chẳng lẽ cô không cảm thấy học sinh của cô khổ sở như thế nào sao?” Tô Duyệt lạnh giọng chất vấn.

Đứa bé này còn nhỏ như vậy mà đã phải chịu sự giễu cợt như thế, thậm chí còn không phản kháng, thờ ơ hờ, có lẽ trong lòng đứa bé cũng đã bị thương đến chết lặng rồi.

Cho nên, cô không nhịn được mà bước tới, dùng sức mạnh của mình để bảo vệ đứa bé này.

Còn một nguyên nhân khác, cô cũng không nói ra được, nhưng không hiểu sao cô có cảm giác mình nhất định phải bảo vệ đứa bé này.

Bóng dáng co ro ở sau lưng đột nhiên ngẩn ra, tay cầm hạt cát hơi dừng lại, nhưng chỉ là trong giây lát, đứa bé lại tiếp tục chìm đắm trong thế giới của mình.

“Phương Hiểu Nhiên đánh bạn học, nhưng một câu giải thích cũng không có, hơn nữa hầu như ngày nào cũng xảy ra đánh nhau, đứa trẻ như vậy chẳng lẽ không nên phê bình sao?”

“Nếu như có thể, tôi nghĩ đứa bé cũng chẳng muốn đánh nhau. Tổn thương là điều kiện tiên quyết dẫn đến đánh người, có lúc sức mạnh của ngôn ngữ còn mạnh hơn cả nắm đấm. Cô giáo, sao cô không thử hỏi xem đứa bé kia đã nói cái gì? Tại sao không chịu suy nghĩ Phương Hiểu Thiên sẽ cảm thấy thế nào khi nghe những lời ấy?”

Không để ý đến sắc mặt không ngừng thay đổi của cô ta, Tô Duyệt xoay người, đứng bên người Phương Hiểu Thiên, dịu dàng nói, “Để chị đưa em về nhà được không?”

Phương Hiểu Thiên cúi đầu, mím môi im lặng không lên tiếng, Tô Duyệt cũng không giục mà chỉ im lặng chờ đứa bé lên tiếng.

Hồi lâu, lúc này cái đầu nho nhỏ mới gật một cái, Tô Duyệt dặt tay thẳng bé, còn Phương Hiểu Thiên lại rút tay về, tự mình đi ra ngoài.

Theo sự chỉ dẫn của Phương Hiểu Thiên, Tô Duyệt đưa bé về nhà. Trên đường đi, hai người không nói một câu, bé trai cúi đầu đi trước, tựa như một con nhím không muốn nói chuyện với ai.

Đến cửa khu nhà trọ, Phương Hiểu Thiên liền dừng bước, Tô Duyệt tự biết đứa bé không muốn cho cô vào, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Thế nhưng, khi cô đi được vài bước thì cuối cùng Tô Duyệt cũng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Cô, lạc đường!

Hôm qua ở Tỉnh Say nên không sạc điện thoại, lúc này hoàn toàn không tìm được ai dẫn cô ra ngoài.

Mình thật là đần, vốn không nhớ được đường, mà còn chạy lung tung, lần này thì hay rồi, không tìm được đường về.

Cô đi đến phía trước, xem ở đây có điện thoại công cộng không, thật may là cô vẫn còn nhớ số điện thoại của Ninh Duệ Thần.

“Tiểu Duyệt.”

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên sau lưng Tô Duyệt, cô quay người lại thì nhìn thấy một người đàn ông đã lâu không gặp.

Thẩm Gia Dững.

Anh ta mặc âu phục màu đen, hình như là định tham gia một bữa tiệc quan trọng nào đó, nhưng tinh thần thì mệt mỏi không có cách nào che giấu được.

“Có phải lại lạc đường rồi không?” Thẩm Gia Dững nhìn Tô Duyệt, dịu dàng hỏi, như cuộc đối thoại giữa những người bạn bình thường.

Tô Duyệt im lặng không lên tiếng, trực tiếp vòng qua anh ta đi về phía trước, mắt không ngừng liếc nhìn bốn phía, mỗi cửa hàng đều không bỏ qua.

“Ở đây không có điện thoại công cộng đâu, vừa đúng lúc anh cũng đang định tham gia hôn lễ của Thẩm Tuấn Ngạn, Tiểu Duyệt, nếu thuận đường thì đi cùng đi.” Thẩm Gia Dũng tiếp tục ôn hòa nói, Tô Duyệt không lên tiếng, anh ta cũng không miễn cưỡng, hai người một trước một sau, duy trì một khoảng cách nhất định.

“Vợ.” Ninh Duệ Thần xải bước đi đến, ôm lấy vòng eo nhỏ không đủ một vòng tay của cô, đôi mắt thâm thúy nhìn cô gái nhỏ trong ngực, “Sao bây giờ mới về thế?”

“Em bị lạc.” Tô Duyệt làm bộ đáng thương nhìn Ninh Duệ Thần, anh nhếch miệng hiện lên nụ cười cứng chiều, “Xem ra lần sau không thể để em chạy ra ngoài một mình được nữa rồi, sao lần nào cũng đi lạc vậy.” Dứt lời, liền ôm Tô Duyệt đi vào bên trong, không nhìn Thẩm Gia Dũng đang đứng ở đó.

Trong hôn lễ tiếng cười nói huyên náo, Thẩm Gia Dũng chán nản nhìn hai người xứng đôi đi mời rượu từng người, khóe miệng Tô Duyệt mang theo nụ cười, yên lặng đứng bên cạnh Ninh Duệ Thần, còn Ninh Duệ Thần cũng sẵn sàng tỏ ý xin lỗi, uống rượu thay cô, giúp cô cản rượu.

Hai người họ, thật là xứng đôi.

Nghĩ đến mọi chuyện xảy ra ở Mĩ, cùng với vẻ mặt hưng phấn khi Tô Thiến Tuyết biết được có thể phá thai mà không ảnh hưởng đến sức khỏe.

Cay đắng nuốt xuống một ly rượu, sắc mùi, cổ họng Thẩm Gia Dũng nóng như lửa thiêu, đồng thời cũng thiêu cháy trái tim anh ta.

Đời này chuyện mà Thẩm Gia Dũng làm sai nhất chính là bỏ qua Tô Duyệt, từng cho rằng ít nhất khi mất cô thì sự nghiệp cũng sẽ thành công, nhưng...

Khóe miệng Thẩm Gia Dũng nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

Anh ta biết, khi Tô Thiến Tuyết biết được tin tức Thẩm Tuấn Ngạn kết hôn thì cô ta ước gì anh trở lại, nói gì thì Thẩm Tuấn Ngạn kết hôn, người làm em như anh ta nhất định phải xuất hiện, hoàn toàn không để ý đến chuyện anh ta có thể bị cười nhạo.

Anh ta đồng ý về nước, không phải vì muốn tranh đoạt tài sản nhà họ Thẩm, mà là...

Ánh mắt thoáng chốc liền quay sang bóng dáng nhỏ nhắn, Tô Duyệt không quan tâm anh ta có tiền hay có quyền, nếu Tô Duyệt thật sự còn có tình cảm với anh ta, như vậy nhất định sẽ có cơ hội.

Nhưng...

Thẩm Gia Dũng lắc đầu một cái, lại rót một ly rượu vào trong họng.

“Này, anh uống ít thôi.” Tô Duyệt nhìn người đàn ông uống rượu như uống nước lọc, cuối cùng không nhin được mà khuyên nhủ.

“Sao vậy, cuối cùng cũng biết đau lòng cho anh rồi hả?” Ninh Duệ Thần cười cười nhìn bóng dáng nhỏ xinh bên cạnh, đôi mắt thâm sâu dính nhuộm một tầng men say, có chút mộng lung.

“Em chỉ sợ anh uống nhiều quá không về được thôi, anh cũng đâu thể để em công về chứ?” Tô Duyệt né tránh nói, trong mắt của cô, Ninh Duệ Thần là một người không phải không biết tiết chế, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy anh có gì đó không đúng.

Còn chưa nghĩ ra là vì sao, lúc này bóng dáng cao lớn đột nhiên lão đảo bước lùi về sau mấy bước, Tô Duyệt vội vàng đỡ lấy anh đi đến một góc.

“Ninh Duệ Thần, anh không sao đấy chứ?” Tô Duyệt đưa một cốc nước đến trước mặt Ninh Duệ Thần, tay nhỏ vội vàng vỗ lưng để anh nôn ra.

Ninh Duệ Thần không nhận ly nước kia, đôi mắt thâm sâu nhìn Tô Duyệt hỏi, “Vợ, em có biết anh sẽ ghen không?”

“Nếu như em muốn gặp Triệu Tuyết Nhu, anh có thể giúp em sắp xếp, tại sao em phải đi hỏi Đường Văn Thanh, chẳng lẽ anh không đáng để em tin tưởng sao?”

Tô Duyệt vừa nghe thì biết anh đã hiểu lầm, đang muốn mở miệng giải thích thì người đàn ông lại nói tiếp, “Anh biết, em và Thẩm Gia Dũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng mà, khi anh nhìn thấy em đứng cạnh anh ta, không không không, chỉ cần anh ta nhìn em bằng ánh mắt ấy, anh sẽ cảm thấy khó chịu, so với cảm giác khi uống rượu lại càng khó chịu hơn, em có biết không hả?”

74. Chương 74: Tự Dưng Khiêu Khích

Giờ phút này, Tô Duyệt sững sờ nhìn anh, Ninh Duệ Thần chưa từng làm nũng với cô, chưa từng nói những lời này, trong khoảng thời gian ngắn, cô không biết nên phản ứng ra sao.

Trời xanh thăm thẳm, hoa cỏ rất thơm, còn trong đáy mắt anh, ngọn sóng mê mông, dường như hút toàn bộ ánh sáng vào, trong nháy mắt, tất cả mọi thứ xung quanh anh đều bị lu mờ.

Vừa rồi vốn không nên uống nhiều rượu như vậy, thế nhưng ai đến mời anh cũng không từ chối, uống cạn cả phần rượu của cô.

Anh nói, anh không thích Thẩm Gia Dũng nhìn cô lâu, anh nói, anh cũng biết ghen.

Lí do ghen, là bởi vì quan tâm sao?

Cảm giác ngọt ngào trong một cái nháy mắt ngắn ngủi thấm vào chỗ sâu nhất trong đáy lòng Tô Duyệt, dù sao, không có người phụ nữ nào lại không thích được người đàn ông của mình nâng niu trong tay.

“Vợ, chúng ta về nhà thôi, anh thấy khó chịu quá.” Ninh Duệ Thần lão đảo mấy bước, tỏ vẻ lúc này mình thật sự uống say rồi.

Tô Duyệt gật đầu một cái, Tô Đông Thần lại không biết từ đâu lộ ra, cười híp mắt nhìn Ninh Duệ Thần ngã vào lòng Tô Duyệt, “Sao thế, không nhận được rồi hả, tiệc cưới của anh em cũng muốn bỏ qua sao?”

Ninh Duệ Thần hồ hững liếc Tô Đông Thần một cái, không nhiều lắm, chỉ một cái liếc mắt thôi, lập tức khiến Tô Đông Thần liên tiếp đầu hàng, biết điều tránh ra.

Ninh Duệ Thần hài lòng thu hồi tầm mắt lại, thừa dịp Tô Duyệt còn chưa chú ý tới, tiếp tục rên hừ hừ.

“Được, bây giờ chúng ta về nhà.” Tô Duyệt dịu dàng nói, “Anh ráng chịu đựng một chút, về đến nhà em nấu nước mật ong cho anh, uống vào sẽ không nhức đầu.”

Ninh Duệ Thần nhanh chóng hóa thành người đàn ông nhỏ bé, thấp giọng đáp một tiếng.

Tô Duyệt cứ như vậy mà gạt lực khiêng Ninh Duệ Thần cao hơn cô nửa cái đầu đi từng bước một ở dưới ánh mắt tràn đầy mập mờ của mọi người, xe của Ninh Duệ Thần để ở bãi đậu xe mà nhà họ Thẩm thuê rơi, cách nơi này hơi xa một chút, ngược lại thì hơi gần với nơi vừa rồi chạm mặt với Thẩm Gia Dũng.

Đội Tô Duyệt đi tới nơi thì đã đổ mồ hôi đầm đìa, một giọt mồ hôi dọc theo xương quai xanh quyến rũ chậm rãi chảy xuống, đôi mắt thâm sâu chợt nhìn thoáng qua, ánh mắt chớp lóe, chỉ nghe thấy người đàn ông nói câu “Đau đầu quá” liền nhắm ngay hướng cổ áo của cô gái ngã xuống, đôi môi gợi cảm chuẩn xác không sai một li chạm vào giọt mồ hôi kia.

Tô Duyệt đã sớm mệt dựa vào cửa sổ xe để thở, cũng không để ý đến động tác của người đàn ông, ánh mắt nhìn thoáng qua, thấy Phương Vận và Tô Viễn Hàng đứng chung một chỗ, Tô Viễn Hàng lịch sự mở cửa xe giúp Phương Vận, lấy tay ngăn mui xe, che cho cô ta ngồi xuống.

Tô Viễn Hàng từng có những tin đồn với những minh tinh khác, cũng bị người khác chụp hình với Trình Oánh Oánh đi vào quán rượu, còn Triệu Nhã Cẩm tóm được một chuyện liên đi tìm người ta, sau lưng đã có người len lén đội cho bà ta danh hiệu người đàn bà chanh chua.

Nhưng Tô Duyệt cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì lúc này....

Ninh Duệ Thần không chỉ nằm trên người Tô Duyệt, mặt của anh càng dán chặt vào nơi cao ngất nào đó của Tô Duyệt, cô không muốn để ý cũng khó.

Bị anh kéo tới kéo lui như vậy, khăn lụa cũng không giấu được vết hôn trên cổ nữa, ánh mắt nghi ngờ và mập mờ của mọi người thỉnh thoảng liếc nhìn về phía bọn họ, Tô Duyệt thẹn thùng hận không tìm được cái lỗ để chui vào.

Người đàn ông này, lúc dịu dàng thì giống như con sói đội lốt cừu, lúc vô lại thì chính là một con sói đói sống sờ sờ!

Nhanh chóng mở cửa xe ra, Tô Duyệt vội vàng đẩy Ninh Duệ Thần vào trong, đang chuẩn bị đi qua cửa bên kia lên xe thì bất ngờ bị bàn tay của người đàn ông kéo lại, Tô Duyệt không chút phòng bị cứ như vậy mà ngã vào trong.

Hôm nay cô mặc áo sơ mi trắng và quần jean màu xanh nhạt, đối với phần eo nhỏ nhắn không đầy cái nắm tay mà nói thì phần xương hông của cô khá lớn, cho nên thắt lưng quần jean hơi lớn đi một chút, nhưng không đến nỗi quá lớn.

Tô Duyệt cũng không mang nịt, cô không thích cảm giác bị siết chặt.

Nhưng chưa từng nghĩ, hôm nay lại tạo ra một không gian có lợi cho người khác .

Ngón tay thon dài luồn vào bên trong áo sơ mi trắng, dọc theo khe quần chui vào bên trong, lòng ngón tay mượt mà chạy dọc theo quần lót nhỏ màu trắng nhẹ nhàng ma sát, tay của anh giống như mang theo dòng điện, chạm vào chỗ nào cũng đều khiến cho Tô Duyệt thấy run rẩy từ tận đáy lòng.

“Đừng làm rộn.” Tô Duyệt cố gắng đẩy tay anh ra, lại bị bàn tay to hết sức ở không của người đàn ông bắt được.

“Làm rộn? Anh làm rộn thế nào?” Ninh Duệ Thần nhướn mày không ngại học hỏi kẻ dưới nói, ánh mắt sâu thẳm nhuộm lên vài phần men say, nhìn thẳng vào cô gái đang liều mạng tránh né, còn trong đáy mắt cô lại rất trong sáng.

“Tay.... Tay của anh....” Tô Duyệt lắp bắp nói, rốt cuộc nói không ra một chữ.

Người đàn ông cũng không có ý định bỏ qua cho Tô Duyệt, thậm chí bàn tay còn bắt đầu càn rỡ thêm, trên mặt thì vẫn biết mà còn hỏi, “Tay của anh thế nào?”

Tô Duyệt cắn môi dưới, mặt đỏ tựa như tôm bị luộc chín, cố ý trốn ra sau, người đàn ông dứt khoát được voi đòi tiên, cô tránh một tấc, anh liền nhích lên hai tấc, mấy phen em trốn anh tiến, Tô Duyệt đã dính chặt vào cửa sổ xe, không hề còn con đường nào để lui về sau nữa.

“Vợ à, em chiều anh chút đi.” Trong giọng nói đặc biệt của người đàn ông mang theo sự mê hoặc độc hữu, Ninh Duệ Thần từ từ cúi người, công kích về phía cô gái .

Ánh mắt thâm thúy lại xuyên qua kính chiếu hậu liếc về hướng khác, tay của đàn ông đứng ở góc tường bỗng nhiên nắm chặt, không đến một lát thì không thấy đâu nữa.

Khóe môi gợi cảm nhếch lên một nụ cười trào phúng, tâm tư của Thẩm Gia Dũng, anh cần nhìn liếc một cái là nhìn thấy rõ, chuyện cười, sao anh có thể để cho anh ta có một chút cơ hội chứ?

Cúi đầu, Ninh Duệ Thần hết sức chuyên chú tiếp tục làm chuyện bị dở dang lúc này.

Ở nơi này hai người hô mưa gọi gió làm đến trời đất mù mịt không biết thiên địa là gì chuẩn bị tiến công lần thứ N+1, thì có tiếng ồn ào lớn từ phía ngoài khiến hai người không thể không dừng vận động lại.

Thẩm Tuấn Ngạn sắc mặt tái xanh ôm lấy Trần Vân chạy như điên, chạy nhanh về phía xe thể thao của anh, vẩy cưới trắng tuyết trên người Trần Vân đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn mà thấy ghê người.

“Sao vậy?” Ninh Duệ Thần xuống xe, hỏi Tô Đông Thần theo ở phía sau.

“Trần Vân và một người đàn ông xảy ra tranh chấp, có thể là người đàn ông kia thừa dịp lúc Trần Vân không để ý đã đẩy cô ấy xuống, vừa đứng dựa vào góc bàn.” Tô Đông Thần nhíu mày nói, dáng vẻ như nổi điên vừa rồi của Thẩm Tuấn Ngạn, từ trước tới giờ anh chưa từng thấy qua.

“Người đàn ông kia đâu?”

“Thừa dịp lúc hết hoảng đã chạy trốn rồi.” Tô Đông Thần nói nhỏ, liếc Ninh Duệ Thần một cái, trong phút chốc liền nảy ra ý định.

“Bây giờ cậu đến bệnh viện đi, tôi đi tìm người kia.” Tô Đông Thần nói xong, liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Làm tổn thương đến người phụ nữ của anh em bọn họ, đương nhiên tuyệt đối sẽ không thể bỏ qua!

Ninh Duệ Thần đưa Tô Duyệt lên xe, chạy như bay về phía bệnh viện.

Đến bệnh viện, liền thấy Thẩm Tuấn Ngạn đứng ở nơi đó sắc mặt tái nhợt, không có một chút máu.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn người đàn ông trước mặt, Ninh Duệ Thần không nói gì, chỉ vỗ vỗ vai Thẩm Tuấn Ngạn, đây là cách đặc biệt để an ủi đàn ông giữa đàn ông với nhau.

“Đứa bé đã không giữ được, Trần Vân cũng có khả năng...” Thẩm Tuấn Ngạn muốn nói nữa cũng không được, anh cúi người xuống, hai tay ôm đầu, “Mọi người về trước đi, tôi muốn đợi ở đây một mình.”

“Được.” Ninh Duệ Thần cũng không miễn cưỡng, chỉ là sau khi đưa Tô Duyệt về nhà, liền vội vã đi ra ngoài.

Đêm nay, Ninh Duệ Thần cũng không về.

Còn Tô Duyệt thì vẫn ngủ hết sức an ổn, dù sao tối hôm qua cô cũng bị người đàn ông kia giày vò. Cho dù trong lòng cô luôn có ý ỷ lại dựa dẫm vào Ninh Duệ Thần ở bên cạnh mình, nhưng thân thể cũng sẽ tự động rơi vào trạng thái ngủ say.

Sáng sớm, khi Tô Duyệt vừa đến công ty, liền nghe thấy giọng nói sắc nhọn của người phụ nữ nữ vang vọng cả phòng làm việc.

“Phương Vận, cô là kẻ tiện nhân!” Triệu Nhã Cẩm tát một cái vào mặt của Phương Vận, đôi mắt đỏ rực như muốn nứt ra, cầm tờ báo của ngày hôm nay lắc lắc trước mặt Phương Vận, “Dựa vào một chút sắc đẹp lại có thể đi quyến rũ chồng của người khác! Thật là hồ ly tinh không biết xấu hổ, cô cho rằng ai cũng là người cô có thể treo tới sao?”

Lời này vừa nói ra, âm thanh bàn luận âm ỉ của mọi người nhất thời vang lên.

“Không ngờ biên tập Phương là người như vậy!”

”Đúng vậy, bên ngoài thì nở mày nở mặt như thế, nhìn cũng không giống kẻ thứ ba phá hư gia đình người khác, không ngờ....Aizz!

“Có thể bò lên cao như vậy, sao có thể không có quy tắc ngầm?”

“Thì ra sở dĩ chị Lý giúp đỡ chị ta, chèn ép Tô Duyệt, là vì sau lưng có thể lực bao nuôi lớn!”

“....”

Những lời nói khó nghe ừn ừn kéo đến, sau khi nghe xong, Triệu Nhã Cẩm không kiềm chế được mà càng chán ghét Phương Vận hơn, lửa giận trong lòng chỉ tăng chứ không giảm, vừa chuẩn bị cho Phương Vận thêm một cái tát, nhưng lại bị Phương Vận bắt được.

Mặc dù gò má sưng lên, chung quanh bàn luận chỉ trích rồi rít, thế nhưng Phương Vận vẫn giữ vững bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên đối mặt với Triệu Nhã Cẩm, “Bà Tô, nói chuyện vô căn cứ, bà nói tôi quyến rũ chồng của bà, có chứng cứ gì? Nếu bà còn hồ đồ như vậy, tôi sẽ gọi an ninh mời bà ra ngoài.”

Triệu Nhã Cẩm nhướng mày, giọng nói chói tai xuyên thẳng qua màng nhĩ của người nghe, “Gọi đi, tốt nhất gọi luôn người đi đường lại đây, để bọn họ nhìn xem, nữ biên tập nổi tiếng trong ngoài nước rốt cuộc là hạng người gì!”

“Hạng người gì, trong lòng chúng ta đương nhiên hiểu rõ, không cần phải bà Tô ở chỗ này kêu gào.” Lý Tuyết Ly mặt lạnh đi tới, nhìn gò má bị sưng của Phương Vận, trong mắt thoáng hiện lên một chút đau lòng, nhìn lại Triệu Nhã Cẩm, nhếch miệng cười lạnh.

“Mình không có bản lĩnh trông coi người đàn ông của mình, liền chạy đến đây trút giận vào người khác, đây chính là phong cách của bà Tô?” Lý Tuyết Ly ngăn ở trước mặt Phương Vận, khiêu khích Triệu Nhã Cẩm, không có chút e ngại nào.

“Con mèo thỉnh thoảng còn biết ăn vụng, huống chi có vài người cố ý quyến rũ, đàn ông mà, dĩ nhiên thích đồ mới mẻ.” Triệu Nhã Cẩm trả lời lại một cách mỉa mai, lời nói ra căn bản không phù hợp với thân phận của bà ta.

Nhưng lúc này, một bóng dáng cao lớn vội vàng đi vào trong phòng làm việc.

“Nhã Cẩm, đừng ở chỗ này quấy rối nữa!” Tô Viễn Hàng nói khẽ với Triệu Nhã Cẩm, áy náy liếc mắt nhìn Phương Vận, còn trên mặt Phương Vận không có chút cảm xúc phật phùng nào.

“Phương Vận là do một người bạn nhờ tôi chăm sóc, giữa chúng tôi không có chuyện gì xảy ra cả.” Tô Viễn Hàng nắm tay Triệu Nhã Cẩm kéo đi, nhưng Triệu Nhã Cẩm lại không chịu bỏ qua, nhướn mày lên, “Bạn? Bạn gì mà đi nhờ ông chăm sóc người phụ nữ của ông ta? Ông ta thật đúng là quá tin tưởng ông nhỉ.”

Sắc mặt của Tô Viễn Hàng càng lúc càng khó coi, ông nhìn bà ta nhiều năm như vậy, ai ngờ sự khoan nhượng của ông lại khiến cho Triệu Nhã Cẩm ghen tỵ, sợ ngờ vực cũng càng ngày càng nặng, nếu không phải không muốn người khác cười nhạo mình, ông đã sớm ly hôn với bà ta rồi!

Ánh mắt nhìn lướt qua, liền thấy Tô Duyệt đang đứng ở cách đó không xa sửa sang lại tài liệu của mình, lòng lo lắng thoáng bình phục lại một chút, thật may là cô không nhìn về phía ông.

Lúc người khác dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn ông thì Tô Viễn Hàng chỉ cảm thấy lúng túng, nhưng nếu Tô Duyệt nhìn thấy vẻ quần bách của ông, Tô Viễn Hàng sẽ cảm thấy người phụ nữ đó đang để s đến mình, loại cảm giác đó khiến ông rất khó chịu, khó chịu đến mức ông không thể chịu đựng.

“Ồ, không ngờ bà Triệu cũng ở đây, hôm nay nơi này thật đúng là náo nhiệt.” Giọng nói mang theo ý cười đột nhiên từ ngoài cửa truyền vào phòng làm việc, nghiêng đầu, liền thấy Trình Oánh Oánh từ từ đi tới nơi này.

Bộ dáng của Trình Oánh Oánh vẫn như lần trước Tô Duyệt nhìn thấy, vẫn là mái tóc đỏ rực, chỉ khác là, hôm nay trang điểm hơi nhạt, hơn nữa cô ta đã có kinh nghiệm giới nghệ sĩ, đã luyện thành phong thái trong mỗi cái nhấc chân đều phát tán ra cảm giác lãng lợ.

Mặc dù Triệu Nhã Cẩm hết sức chú trọng bảo dưỡng da dẻ của mình, nhưng tương từ tâm sinh, bởi vì ghen ghét trong lòng một thời gian dài, màu da trên mặt không trang điểm đậm thì không thể bù đắp được, Trình Oánh Oánh lại cố ý đứng bên cạnh Triệu Nhã Cẩm, hiển nhiên sẽ hiện ra sự khác biệt hết sức rõ ràng.

Bị so sánh với ngôi sao hạng ba mình luôn khinh thường trong lòng, đương nhiên sẽ Triệu Nhã Cẩm không phục, không lựa lời hăm hực mắng, “Thật là hồ ly tinh!”

“Cám ơn bà Tô đã khen nhầm, phụ nữ làm hồ ly tinh cũng là cần vốn liếng.” Trình Oánh Oánh cười khanh khách nói, “Trường hợp hồ ly tinh lên làm vợ chính cũng có rất nhiều, bà Tô cũng nên cẩn thận.”

Triệu Nhã Cẩm nghe xong, sắc mặt lập tức xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, Tô Viễn Hàng im lặng không lên tiếng, vào thời khắc này càng giống như là cam chịu, khiến Triệu Nhã Cẩm càng thêm hoảng hốt.

“Hừ, dựa vào cô? Trình Oánh Oánh, cô đừng tự tin thái quá nữa? Viễn Hàng, không khí nơi này thối quá, chúng ta đi thôi.” Thấy Tô Viễn Hàng không lên tiếng, Triệu Nhã Cẩm không thể làm gì khác hơn là tìm inh mấy bậc thang đi xuống.

Nói xong, liền kéo Tô Viễn Hàng đi ra ngoài.

Lần trước, sau khi Tô Duyệt tìm Trình Oánh Oánh tham gia chương trình nhưng vẫn không gặp được người, Trình Oánh Oánh liên tục không có thời gian tới tham gia phỏng vấn, hôm nay vất vả lắm mới dành ra hai tiếng, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện như thế.

“Cô Trinh, hôm nay sợ rằng không được rồi.” Lý Tuyết Ly cười chịu tội nói: “Vừa rồi cô cũng thấy đấy, bây giờ Phương Vận hoàn toàn không có cách nào trang điểm.”

“Không phải trong đài của các người có hai nữ biên tập sao?” Trình Oánh Oánh nhìn Tô Duyệt, “Bài phỏng vấn gần đây của biên tập Tô, tôi nhìn thấy rất tốt, thế nào, cảm thấy tôi vẫn không đủ tư cách để biên tập Tô phỏng vấn sao?”

75. Chương 75: Tổn Thương

Trình Oánh Oánh vừa nói như thế, không khí xung quanh thoáng chốc lạnh đi mấy phần, trên mặt Lý Tuyết Ly hiện lên vẻ lúng túng mất tự nhiên nói, “Tô Duyệt, cô chuẩn bị một chút rồi đi phỏng vấn Trình Oánh Oánh đi.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu một cái, tư liệu về Trình Oánh Oánh lần trước cô đã xem qua, chỉ cần xem lại một lần nữa là được rồi.

Lúc phỏng vấn, Trình Oánh Oánh cũng không làm khó cô, ngược lại thỉnh thoảng còn tiết lộ một số việc khiến người xem cảm thấy kinh ngạc, nửa ẩn nửa nói, khiến cho buổi phỏng vấn lần này đạt được hiệu quả cao nhất.

Sau khi phỏng vấn kết thúc đã là buổi trưa, Tô Duyệt trở lại vị trí, chuẩn bị ghi lại một số ý quan trọng rồi đi ăn cơm.

“Tô Duyệt, lần trước tôi đã nói sẽ trả cô một ân tình, bây giờ tôi muốn trả.” Trình Oánh Oánh đi theo sau lưng Tô Duyệt nói, bộ dạng kia, ngược lại lộ ra vẻ lần này cô ta vì chuyện đó mới tham gia phỏng vấn.

Tô Duyệt không vui cau mày, “Cô Trinh, tôi đã cầm tiền thù lao đạo diễn Lâm đưa cho tôi rồi, giữa chúng ta không còn quan hệ gì nữa, cho nên càng không thể nói tới việc cô nợ tôi ân tình.” Nói xong, Tô Duyệt liền xoay người đi ra ngoài, không hề muốn đứng chung một không gian với Tô Duyệt.

Cô đã không đi, vậy tôi tự mình cách xa cô một chút không phải là được rồi sao?

Không kéo Tô Duyệt lại, Trình Oánh Oánh thản nhiên nói, “Ba của cô không nhận hối lộ, là ông ấy cam tâm tình nguyện ngồi tù.”

Bước chân rời đi chột khựng lại, Tô Duyệt quay đầu, nhìn vẻ mặt tràn đầy ý cười của Trình Oánh Oánh.

Lúc này tất cả mọi người đều đã ra ngoài ăn cơm, trong phòng làm việc vắng vẻ, Trình Oánh Oánh không nói gì, chỉ đứng bước đứng ở trước cửa phòng làm việc của Lý Tuyết Ly, miệng nhếch bày ra một nụ cười kì bí, “Cô Tô, kịch hay sắp diễn ra, tuyệt đối đừng bỏ qua.”

Dứt lời, Trình Oánh Oánh liền xoay người bước vào phòng.

Cửa phòng làm việc cố ý không đóng chặt, khiến giọng nói bên trong lọt qua khe cửa truyền ra ngoài.

“Biên tập Phương, tôi đúng thật là bội phục dung khí của cô, một mình cô có thể nuôi dưỡng đứa bé lớn như vậy, theo như tôi biết, Tô Thanh Dương thật sự không làm tròn chức trách của người làm cha được một ngày đấy.” Giọng nói giòn giã của Trình Oánh Oánh vang lên trong phòng làm việc, mang theo ý cười.

“Loảng xoảng!”

Tiếng ly thủy tinh vỡ vụn bỗng vang lên trong phòng làm việc, Phương Vận nói, “Tôi không biết cô đang nói cái gì, nơi này không hoan nghênh cô, mời cô đi ra ngoài.”

“Lúc trước cô và Tô Thanh Dương xảy ra tình một đêm, sau đó ông ta liền trốn tránh cô khắp nơi... Cô hận ông ta, hận ông ta vô tình vô nghĩa, rồi vu hãm Tô Thanh Dương nhận hối lộ, trong lòng Tô Thanh Dương luôn cảm thấy áy náy với cô nên không vạch trần cô, chỉ khiến cô vĩnh viễn không bao giờ có thể làm hại đến con gái của ông ấy, biên tập Phương, tôi nói có đúng không?”

“Thật không hổ là minh tinh của giới điện ảnh và truyền hình, lại ăn nói bừa bãi bịa ra một chuyện để vu oan cho người khác. Trình Oánh Oánh, nếu cô còn nói năng bậy bạ nữa thì tôi sẽ kiện cô tội phỉ báng!” Giọng nói của Lý Tuyết Ly đột nhiên vang lên, nhưng trong giọng nói kia, lại mơ hồ có sự run rẩy.

“Vu oan?” Trình Oánh Oánh cười khanh khách nói, ánh mắt khê chuyển, cánh cửa đột nhiên bị người mở ra, lúc này Tô Duyệt vịn lấy khung cửa, đốt ngón tay của cô gần như đã trở nên trắng bệch.

Lúc ánh mắt hai người chạm nhau, Phương Vận hồ hững chuyển tầm mắt đi, Tô Duyệt cắn môi dưới, đôi mắt trong suốt lại mất đi ánh sáng rực rỡ.

“Biên tập Phương, nhưng điều tôi vừa nói là... vu oan sao?” Giọng nói sâu xa đột nhiên vang lên, Trình Oánh Oánh bước đến bên cạnh Tô Duyệt, nhỏ giọng nói, “Tô Duyệt, tôi thật sự không thích nhìn thấy cô sống trong sự lừa dối, ân tình này, đã đủ để trả rồi.”

Tô Duyệt nhìn Phương Vận, thời gian chợt dừng lại vào giây phút này.

Xoay người, Tô Duyệt không nói một chữ liền đi ra ngoài.

Mặt trời nóng rực thiêu cháy đường phố, trên lối đi bộ lúc này vắng tanh không một bóng người, càng trở nên trống trải.

Cô không rơi nước mắt, khi Tô Thanh Dương vào tù, Triệu Tuyết Nhu bỏ đi cô đã tự giam mình trong phòng cấm chặn bông gào khóc, từ đó về sau, cô buộc mình phải trở nên kiên cường, đi đối mặt với tất cả chất vấn, cười nhạo của mọi người, nhưng vào giờ khắc này, cô lại cảm thấy, khó chịu trong quá khứ không bao giờ bằng được một vụn phần của lúc này.

Bất tri bất giác, cô đã đi đến công viên trung tâm. Khi còn bé, đây là nơi mà Tô Thanh Dương thường đưa cô và mẹ đến đây tản bộ, cô luôn bướng bỉnh cười lên người của Tô Thanh Dương. Tô Thanh Dương nâng tay cô lên chạy nhanh hết lần này đến lần khác không hề biết mệt mỏi, khiến cô có cảm giác mình được bay lên.

Vào giờ khắc này bất lực dâng lên, Tô Duyệt lấy điện thoại di động bấm một dãy số.

“Bây giờ...anh có bận không?”

Ninh Duệ Thần nhíu mày, “Sao vậy?”

“Em đang ở công viên trung tâm, em muốn gặp anh.” Trong giọng nói trầm thấp mang theo chút cầu xin, thoáng chốc khiến tim anh mềm nhũn.

“Ừ, em chờ anh một lát.” Ninh Duệ Thần cúp điện thoại, đứng dậy nhìn mọi người đang trợn mắt há mồm nói, “Mọi người tiếp tục suy nghĩ về chuyện này, trợ lý Lâm, ghi lại kết quả cuối cùng cho tôi.”

“Luật sư Ninh, xin anh đừng quên chức trách của mình!” Một người Mỹ đột nhiên đứng lên, dùng tiếng Trung cứng rắn chỉ trích người đàn ông đã bước nhanh đi tới cửa.

Ninh Duệ Thần dừng một chút, ánh mắt thâm sâu hồ hững liếc nhìn người Mỹ kia, nhếch miệng cười có chút khinh thường.

“Hiện tại một nhóm bốn mươi lăm người chúng tôi vì vụ án này mà đã phải bỏ ra thời gian của mình, thế nhưng hôm nay, luật sư Ninh vì chuyện riêng mà muốn rời đi như vậy sao, chẳng lẽ đây chính là cách làm việc của người Trung Quốc?”

Ninh Duệ Thần dừng bước lại, nhìn người phụ nữ ngoại quốc đang khiêu khích mình, khóe miệng lộ ra ý cười lạnh khinh thường nói, “Bỏ ra một thời gian dài như vậy chỉ có thể thể hiện rõ sự “stupid” của các người mà thôi.”

Stupid chỉ sự ngu xuẩn, vì sợ mọi người ở đây nghe không hiểu tiếng Trung anh đang nói gì, nên anh còn cố ý dịch sang tiếng Anh, thật đúng là chăm sóc tỉ mỉ.

Còn sự chăm sóc tỉ mỉ của Ninh Duệ Thần lại khiến mấy người cuồng vọng của nước Mỹ tức giận không ngớt.

Danh tiếng của Ninh Duệ Thần bọn họ cũng đã từng nghe qua khi ở Mỹ, nhưng mười mấy luật sư tinh anh ở đây chẳng lẽ còn không bù được một Ninh Duệ Thần sao?

“Vậy luật sư Ninh có ý kiến gì không?”

“Lâm Phi Châu, cậu nói vụ án kia cho bọn họ nghe đi.”

“Vâng, luật sư Ninh.” Lâm Phi Châu ngồi sau lưng Ninh Duệ Thần nhanh chóng đứng lên, một mực cung kính đáp, cầm văn kiện gần từng chữ rõ ràng, khiến cho sắc mặt của đám người Mi từ khinh thường dần dần thay đổi, hoảng sợ, kinh ngạc nướm nướp kéo đến.

Ninh Duệ Thần cười lạnh một tiếng, xải bước đi ra ngoài.

Trong công viên trung tâm, ánh mắt trời chói chang không tưởng tượng nổi, cô gái ngồi trên một băng ghế dài, mái tóc đen dài xõa xuống, trên người tỏa ra sự cô đơn cùng đau thương không nói ra được.

“Vợ, em sao vậy?” Ninh Duệ Thần cúi người xuống, nhìn Tô Duyệt vẫn luôn vòng hai tay lại.

Tô Duyệt cúi đầu, khuôn mặt nhỏ chôn ở giữa hai đầu gối, cô mím chặt môi, sắc mặt hơi tái nhợt, ánh mắt linh động lúc này lảng lảng nhìn mặt đất, im lặng không nói.

Thân thể cao ráo ngồi xõm xuống, nhìn cô gái trước mặt, vén tóc cô lên, để lộ ra khuôn mặt không trắng bệch không chút máu đến đáng sợ.

Sự đau lòng không hề tồn tại bỗng dâng lên, giọng của người đàn ông rất nhẹ, rất nhẹ hỏi, “Sao vậy?”

Tô Duyệt ngược mắt, đôi mắt tối đen nhìn người đàn ông, “Có phải em là một gánh nặng không?”

Nếu như không phải là một gánh nặng, vậy tại sao xảy ra chuyện như vậy, tất cả mọi người lại phải gạt cô?

Cả nhà họ Tô, e rằng chỉ có mình cô là không biết.

Tô Duyệt biết, mọi người làm vậy là vì muốn bảo vệ cô, nhưng điều cô muốn không phải là sự bảo vệ như vậy!

Cô có thể chịu đựng tất cả, có thể cùng bọn họ đối mặt với tất cả khó khăn, nhưng tại sao mọi người đều muốn tự chủ trương giấu cô?

Bọn họ càng như vậy sẽ càng khiến cô cảm thấy mình rất vô dụng, vô dụng đến mức cái gì cũng không làm được.

“Làm sao có thể chứ?” Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, ôm cô vào trong ngực mình, “Tô Duyệt sao có thể là gánh nặng chứ?”

Sự ấm áp và mùi hương quen thuộc trong chốc lát đã thấm vào tim gan, chớp mũi Tô Duyệt bỗng nhiên chua xót, mặt chôn vào trong ngực của người đàn ông chợt ngẩng lên, ánh mắt đầy hơi nước nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, “Ninh Duệ Thần, về sau có chuyện gì, đừng giấu em, để chúng ta cùng nhau đối mặt được không?”

“Thật đúng là một cô bé ngốc quật cường cố chấp, những cô gái khác trên thế giới này chỉ muốn sống một cuộc không buồn không lo, sao em lại không ngoan như vậy chứ?”

“Em không thích người khác phải gánh vác toàn bộ khổ sở, em thật sự có thể chịu đựng mọi đau khổ, cho nên, bất kể là xảy ra chuyện gì, cũng đừng giấu em, biết được chuyện gì đó từ một người khác, cảm giác này, thật sự rất khó chịu.”

Đôi mắt ngấn nước đặc biệt sáng ngời, trong lòng Ninh Duệ Thần khẽ động, đè nén tình cảm trong lòng, dịu dàng nói, “Được, về sau có chuyện gì thì chúng ta đều sẽ cùng nhau đối mặt.”

“Thật sao?”

“Thật.” Ngón tay thon dài vén sợi tóc của cô ra sau mang tai, “Bây giờ anh công em về nhà được không?”

“Vâng.” Tô Duyệt nằm trên tấm lưng rắn chắc của anh, áp mặt vào vai anh, gió nhẹ khẽ thoảng qua, cô từ từ nhắm hai mắt lại, nước mắt không tự giác mà chảy xuống.

“Ninh Duệ Thần, có anh thật là tốt.”

Đêm khuya, người bên cạnh đã ngủ say, Ninh Duệ Thần đi ra bên ngoài, ánh trăng yếu ớt, điện thoại di động cũng lặng lẽ đổ chuông.

“A Ninh, đã tóm được người kia rồi.” Trong đêm tối, giọng nói của Tô Đông Thần chậm rãi vang lên, lộ ra sự mệt mỏi nồng đậm.

Đôi mắt nhìn ra ngoài xa, môi mỏng của Ninh Duệ Thần mím chặt, không lên tiếng.

“Trước kia Trần Văn là cô nhi, sau đó được nhận nuôi, con trai của nhà ba mẹ nuôi luôn nhìn Trần Văn chăm chăm, kết quả cuối cùng là bị Trần Văn dùng dao gọt trái cây thiên hần, sau đó thì trốn thoát, không biết nghe thấy tin tức kia từ đâu, hôm nay mới đến đây náo loạn, bày ra một màn kịch như vậy.”

“Người kia đâu?”

“Một giờ trước say rượu xảy ra tai nạn giao thông, bây giờ đã trở thành người thực vật.” Tô Đông Thần thản nhiên nói, giống như chuyện này không hề liên quan đến anh ta một chút nào.

“Ừ.” Ninh Duệ Thần hồ hững đáp một tiếng, còn Tô Đông Thần thì cảm thấy Ninh Duệ Thần có gì đó không đúng.

“A Ninh, cậu sao vậy?”

“Tiểu Duyệt biết rồi.” Ninh Duệ Thần cau mày, “Chuyện của Phương Vận và cha cậu, Tiểu Duyệt đã biết rồi.”

Gió thổi càng thêm lạnh đến thấu xương, trong phòng ngủ, bóng người nhỏ nhỏ vẫn dang co ro trong chăn mang theo sự lệ thuộc vào anh chìm trong giấc ngủ, trong mộng, anh công cô, đi qua một đoạn lại một đoạn thời gian dài.

Ban đầu Tô Đông Thần đã chủ động nhờ Ninh Duệ Thần giúp đỡ, trực tiếp tiêu hủy tất cả chứng cứ có lợi của Tô Thanh Dương, chọn bản án mười năm tù.

Chỉ có Tô Thanh Dương vào tù, thì nhà họ Tô mới không còn áy náy với Phương Vận.

Yêu cầu duy nhất, chính là không để Tô Duyệt biết.

Thế nhưng hôm nay, tất cả lại bị phá vỡ.

Hai người cách nhau vài chục km đồng thời im lặng không lên tiếng, Ninh Duệ Thần rút điều thuốc trong túi, bật lửa trong tay anh linh hoạt mở ra, một ngọn lửa lượn lờ xuất hiện.

Đồng thời, đầu bên kia điện thoại cũng vang lên tiếng “tách tách”, hai điều thuốc trong hơi không gian khác nhau cùng lúc tỏa ra hai làn khói mênh mang.

“Con bé sẽ hiểu.”

“Không, cậu không biết cô ấy cố chấp như thế nào đâu.” Ninh Duệ Thần cười cười, ngón tay gõ gõ tàn thuốc, “Trong suy nghĩ của cô ấy, có đôi lúc thế giới này rất đơn giản, chỉ cần gặp khó khăn thì kiên trì một cái là chống đỡ được rồi. Có thể đánh ngã được cô ấy, không phải là khó, mà là người cô ấy yêu nhất.”

Bên kia điện thoại chợt có chút im lặng, lúc này giọng của Tô Đông Thần vang lên như người cách mấy thế hệ, “Đúng vậy, con bé đã lớn rồi, đã có suy nghĩ của riêng mình rồi.”

Qua nhiều năm như vậy, bọn họ đều coi cô là công chúa của nhà họ Tô, đặt trong lòng bàn tay mà yêu thương che chở, rất sợ cô phải chịu tổn thương, trừ chuyện tình cảm phải dùng phương pháp hung dữ bắt cô đối mặt, những chuyện khác, tuyệt đối sẽ không để cô phải chịu khổ cho dù là một phần.

Nhưng mà, bọn họ đều đã quên rồi, công chúa nhìn như nhu nhược đó nhưng trong lòng lại quật cường đến mức nào, cô muốn, là cam khổ cùng nhau, thậm chí còn hy vọng, có thể tự mình bảo vệ họ.

Sự che giấu của người nhà, mới là tổn thương lớn nhất với cô.

“Con bé có biết chuyện cậu là luật sư của Phương Vận không?”

76. Chương 76: Chạy Trốn? Em Dám!

Ban đầu, Tô Đông Thần nhờ Ninh Duệ Thần giúp đỡ xử lý vụ án này, dùng mười năm trong tù ngục của Tô Thanh Dương để Phương Vận hả giận, dừng lại việc làm tổn thương đến người nhà ông.

Nhưng nếu làm luật sư của Tô Thanh Dương, lần này chắc chắn phải thua kiện, đại luật sư Ninh tất nhiên không tình nguyện để nghề luật sư của mình trở nên không hoàn mỹ, nên đã làm làm luật sư của Phương Vận.

Trong điện thoại im lặng không nói, Tô Đông Thần liền tự hiểu đáp án.

“Mặc dù chuyện này là do chúng ta đã thương lượng với nhau, nhưng rõ ràng Phương Vận đã phá vỡ quy định ấy, nếu cô ta mượn cơ hội lần này để ngăn cản tình cảm của cậu và Tô Duyệt, chỉ sợ đến lúc đó sẽ xảy ra tình cảnh nữ chính vì hiểu lầm nam chính mà bỏ nhà ra đi hay xuất hiện trong phim thần tượng đấy.” Tô Đông Thần nửa đùa nửa thật nhắc nhở Ninh Duệ Thần.

“Tôi biết rõ cho nên tuyệt đối sẽ không để xảy ra những chuyện hiểu lầm như vậy.” Giọng nói của anh chắc chắn mà trầm ổn, “Cô ấy sẽ hiểu.”

“Nếu ban đầu biết hôm nay sẽ có kết quả như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý làm luật sư của Phương Vận. Tô Đông Thần, bây giờ tôi không thể không nghi ngờ cậu làm như vậy là vì đã sớm có âm mưu trong lòng.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười, Tô Đông Thần tránh nặng tìm nhẹ nói: “Có lúc, tôi phát hiện tôi đây làm anh trai của con bé đã hai mươi tư năm mà nhiều khi còn chẳng hiểu rõ nó bằng cậu đấy.”

“Đây không phải là hiểu, mà là quan tâm, cho nên tôi nguyện ý tiêu phí hết tâm huyết để tìm hiểu mọi chuyện về cô ấy. Thôi, bây giờ có nói thì cậu cũng không hiểu, chờ đến khi cậu gặp được một người còn quan trọng hơn cả bản thân cậu, cậu sẽ hiểu.”

“Vậy tôi tình nguyện vĩnh viễn sẽ không gặp được.” Tô Đông Thần cười cười, “Một người còn quan trọng hơn cả bản thân mình, nghe có vẻ chẳng tốt chút nào.”

Ninh Duệ Thần im lặng không nói, chuyện tình yêu không phải do con người quyết định là được. Anh cũng chưa từng nghĩ đến một ngày kia trong tương lai, anh sẽ gặp được một người khiến anh nhiều lần phá giới hút thuốc, khiến anh khó chịu như vậy.

Nhưng chính vì hiểu được điều đó, giờ phút này lại làm cho anh càng thêm buồn khổ.

Cô ấy.... Sẽ thật sự không trách mình sao?

Ninh Duệ Thần cúp máy, lại hít mạnh một hơi, lúc này mới dập thuốc, xoay người, đi vào trong phòng ngủ.

Nhưng, ngoài cửa phòng ngủ, một bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng ở nơi đó.

Đôi mắt đen như mực nhìn người đàn ông trước mặt, ánh sao sau lưng sáng chói, mà giờ khắc này lại ảm đạm không chút ánh sáng.

“Anh kể mọi chuyện cho em nghe để chúng ta xem có cách nào để giải quyết, được không?” Tô Duyệt ngược mắt, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông trước mặt, nhẹ nhàng nói.

“Em không trách anh lừa em sao?”

Tô Duyệt lắc đầu, ánh mắt chỉ có sự thản nhiên, “Không trách, giống như anh đã nói, thứ em ghét là sự bất lực của bản thân, nếu như em thật sự có năng lực, như vậy mọi người cũng không cần giấu giếm em, đúng không?”

“Anh không nói chỉ vì không muốn để em biết, để em đau khổ, dù sao ván đã đóng thuyền, có thể nào đi nữa thì không phải là điều em có thể thay đổi được, nếu như em cứ nín lấy chuyện này không buông tay, vậy không phải em đang cố tình gây sự hay sao? Nhưng mọi chuyện lại khiến em hiểu ra một điều, trước tiên em phải có năng lực bảo vệ bản thân thật tốt thì mới có thể bảo vệ người mà em muốn bảo vệ.”

“Người em muốn bảo vệ?” Ninh Duệ Thần nhướn mày, lập lại lời của Tô Duyệt.

“Đúng, người em muốn bảo vệ, cũng bao gồm cả anh, Ninh Duệ Thần.” Tô Duyệt nghiêm túc nói, từng chữ từng chữ biểu đạt rõ ý nghĩ của mình.

Trong đôi mắt thâm sâu quay cuồng cảm xúc giữ kín như bưng của bản thân. Những năm gần đây, một mình anh tay trắng không tiền không quyền, tự tìm lấy giang sơn của bản thân mình, từ xưa tới nay chưa từng có ai nói rằng sẽ bảo vệ anh.

Khi anh vẫn còn rất nhỏ, không ai nguyện ý dùng sức mạnh của mình để bảo vệ một người có thể vĩnh viễn không thể tìm thấy lối ra.

Khi anh từng bước từng bước trở nên mạnh mẽ thì càng không có ai không biết tự lượng sức mình nói với anh như vậy.

Hôm nay, người vợ nhỏ của anh lại dám nói phải cố gắng trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến một ngày nào đó có thể bảo vệ được anh.

Hiện tại cô không có gì cả, vậy mà còn dám nói sẽ bảo vệ anh, thật là một cô nhóc không biết tự lượng sức mình!

Nhưng mà, cô không biết tự lượng sức mình, lại càng khiến anh thích hơn.

“Mùi thuốc lá trên người anh nồng quá, nếu còn như vậy, em sẽ chia phòng ngủ đấy.” Tô Duyệt không hề biết lúc này Ninh Duệ Thần đang nghĩ gì, nghĩ gì, giả bộ cau mày nói, “Nếu như thật sự muốn hút thuốc lá, thì anh nhai kẹo cao su đi, so với hút thuốc thì tốt hơn nhiều.”

“Kẹo cao su? Lần trước ăn rất ngon.”

Tô Duyệt không hiểu nhìn Ninh Duệ Thần, “Lần trước?”

Khóe môi gợi cảm nhếch lên bày ra một nụ cười thần bí, giọng nói khàn khàn như dây đàn bị người khơi lên mang theo chút rung rung mê hoặc lòng người, “Em đã quên rồi sao? Ở làng du lịch, khi anh hút thuốc em cũng nói như vậy, sau đó, em nói cái này.... ăn ngon hơn....” Giọng nói đột nhiên ngưng lại, thay vào đó là nụ hôn xâm nhập và nhiệt liệt.

“Ninh Duệ Thần, anh nói muốn kể chuyện kia cho em nghe” Lúc lấy hơi, Tô Duyệt vội vàng nói, nghĩ cách kéo sự chú ý Ninh Duệ Thần sang chỗ khác.

“Anh đồng ý lúc nào?” Trong ánh mắt thâm sâu thoáng qua một tia giảo hoạt, vô tội nhìn cô gái trước mặt, cánh tay cường tráng giam cầm cô giữa mình và bức tường, trong đầu đã nhanh chóng nghĩ xem nên thử động tác nào có độ khó hơn.

“Anh....”

“Vợ ngoan, đừng nóng giận, em cho anh ăn no trước đã, chuyện này, anh sẽ từ từ nói cho em nghe sau.” Đôi môi gợi cảm hôn lên ánh mắt tức giận của cô, giọng nói trầm thấp mang theo ý cười, trong màn đêm đen như mực khiến người ta dễ dàng phạm tội, đầu độc như vậy quả thật rất khó làm người ta cự tuyệt..

Tay của anh đã luồn qua áo ngủ đột nhiên nắm chặt eo thon của cô, hơi dùng sức đã kéo cô về phía trước, hai chân thon dài thẳng tắp kẹp chặt eo của người đàn ông, khóe môi gợi cảm nhếch lên một nụ cười hài lòng, bên trong phòng, một màn kiều diễm lan tỏa khắp nơi....

Lúc này, ở trong phòng bệnh nào đó thuộc bệnh viện quân đội, không khí có vẻ hết sức yên tĩnh, giờ phút này chỉ có thể nghe thấy tiếng ‘tích tắc’ trong khu vực quản lý chậm chạp mà vang vọng, bóng đêm mông lung, ánh trăng xuyên qua cửa sổ dằng dặc chiếu vào.

Cô gái nằm trên giường bệnh chợt mở mắt ra, bên cạnh, Thẩm Tuấn Ngạn đang nằm sấp trên giường, trên khuôn mặt đẹp trai lúc này tràn đầy mệt mỏi, nhưng trong lúc ngủ, anh vẫn nắm chặt tay cô.

Thế nhưng, cuộc đối thoại lúc chiều vô tình nghe thấy ngoài hành lang không cách nào khiến cô quên được.

“Tuấn Ngạn, đời này Trần Vân sợ rằng.... không thể mang thai được nữa.”

“Tuấn Ngạn, con và con bé, thôi đi, nhà họ Thẩm chúng ta không thể không có người thừa kế....”

Thông qua ánh trăng, Trần Vân nhìn người đàn ông nằm bên cạnh mình, mặc dù chỉ là chợt lóe rồi biến mất, thế nhưng đáy mắt lạnh lùng lại lóe lên một chút nhu tình khiến người ta không có cách nào coi thường.

Ngay sao đó, cô gái quả quyết rút ống tiêm ra, rút bàn tay bị anh nắm chặt, yên lặng không một tiếng động rời khỏi bệnh viện.

“Em chuẩn bị từ chức.” Tô Duyệt vừa ăn bánh bao vừa nói với Ninh Duệ Thần.

Ninh Duệ Thần gật đầu một cái, đáp án này cũng không khiến anh bất ngờ. Hôm nay Tô Duyệt đã biết quan hệ giữa Phương Vận và Tô Thanh Dương, làm ở đó cũng chỉ khiến mình lúng túng thêm.

“Đã định làm ở đâu chưa?”

“Vẫn chưa, nhưng đã làm nhiều cuộc phỏng vấn rồi, em nghĩ mình vẫn có một chút danh tiếng, hẳn là không đến nỗi không có công ty nào không để ý đến em.” Tô Duyệt cười nói với Ninh Duệ Thần, trong mắt đều là sự tự tin với tương lai.

“Anh đừng nói cho ông nội biết chuyện này, ông đã lớn tuổi rồi em không muốn làm ông lo lắng nhiều.”

“Được, anh nghe theo em.” Ninh Duệ Thần nhận lấy ly sữa tươi Tô Duyệt vừa mới uống xong, lại rót đầy thêm một ly nữa, “Ngày hôm qua đã khiến em mệt rồi, uống nhiều một chút, sữa tốt lắm đấy.”

Tô Duyệt trợn mắt nhìn Ninh Duệ Thần một cái, trên da thịt của cô, vết cũ ngày hôm qua chưa mất, bây giờ lại thêm vết mới, mỗi một chỗ đều thể hiện rõ tối hôm qua người đàn ông này dùng mãnh cỡ nào.

Kể đầu sở gây chuyện không quan tâm, đặt ly sữa tươi xuống trước mặt Tô Duyệt, “Hôm nay đừng đi tìm việc nữa, nhà hàng Túy Tiên mới ra mấy món ăn mới, trưa này dẫn em đi ăn một bữa.”

Vừa nghe đến ăn, Tô Duyệt gật đầu liên tục, món ăn ở nhà hàng Túy Tiên thật đúng là ăn một lần liền cả đời khó quên.

Nhưng mà....

“Anh không thể ăn cay, hay là thôi đi.” Nhớ lại thói quen ăn uống của Ninh Duệ Thần, nhịn xuống kích động muốn ăn, Tô Duyệt tốt bụng đề nghị.

“Không có việc gì, buổi tối em cho anh ăn no là đủ rồi.”

“....”

Hai người ăn xong bữa sáng, liền đi đến nhà hàng Túy Tiên, mặc dù bọn họ không cần đặt phòng trước, nhưng lo lắng buổi trưa đông khách, món ăn có thể sẽ lên chậm, cuối cùng quyết định đi ăn sớm một bữa.

Đợi hai người đi ra khỏi nhà hàng Túy Tiên thì đã là vào buổi trưa.

Ninh Duệ Thần cũng vừa vặn nhận được điện thoại của phủ thị chính gọi tới, dưới sự thúc giục của Tô Duyệt liền đi trước.

Một mình Tô Duyệt đi dạo trên đường, thỉnh thoảng nhìn thấy các cô gái cười nói đi trên đường lại khiến cô chợt nhớ đến Hứa Hàm không tìm không thấy kia.

Đã rất lâu rồi hai người không liên lạc với nhau, không biết bây giờ cô ấy sống thế nào.

Cô nàng Hứa Hàm này, thích nhất là đến cửa hàng đồ chơi mua những món đồ nhỏ xinh, vĩnh viễn là một cô gái không bao giờ lớn được.

Lúc này Tô Duyệt vừa ngẩng mặt lên, thì phát hiện mình đang đứng trước một cửa hàng đồ chơi cho trẻ con.

Rõ là.... đang nghĩ đến cái gì đó.

Đẩy cửa vào, vốn chỉ muốn tùy tiện nhìn một chút, Tô Duyệt lại không ngờ, lúc này nhìn thấy một cô gái không nên xuất hiện ở đây.

Trần Vân.

Trần Vân thấy cô thì vẫn bình tĩnh cùng cô cùng đi ra ngoài, ngồi xuống ở một góc.tĩnh lặng

Mắt của Trần Vân vẫn lạnh nhạt như trước, nói với Tô Duyệt, “Đừng nói cho Thẩm Tuấn Ngạn biết là cô gặp được tôi.”

“Từ cung đã bị cắt bỏ, Tô Duyệt, tôi không thể mang thai được nữa.” Trần Vân nói, “Tôi không biết mình có tình cảm với anh ấy không, đồng ý cuộc hôn nhân này chỉ muốn có một nơi có thể khiến tôi an tâm, có một người đàn ông có thể mang lại cho tôi sự ấm áp, tôi không biết Thẩm Tuấn Ngạn có phải là người thích hợp nhất không, nhưng anh ấy là người đàn ông khiến tôi quen thuộc nhất.”

“Thế nhưng, điều kiện trước tiên của tất cả những điều này, là tôi không mang tổn thương đến cho anh ấy. Nếu vì tôi mà khiến anh ấy gặp rắc rối, như vậy tôi tình nguyện biến mất.”

“Biến mất? Ra nước ngoài sao?” Giọng nói đàn ông thoáng chốc vang lên phía sau hai cô gái, Thẩm Tuấn Ngạn mặt mày âm trầm nhìn Trần Vân, khác hẳn với bộ dạng cột nhả bình thường.

Trong đôi mắt đẹp thoáng qua một chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh Trần Vân khôi phục lại sự lạnh lẽo ngày thường.

“Mẹ nó, ai nói có con mới cưới hả? Nếu ông đây quả thật muốn có người thừa kế thì đã sớm sinh một đội bóng rổ rồi! Trần Vân, anh nói cho em biết, đứa bé kia, là vì anh muốn có con với em nên mới có, có con hay không đối với anh mà nói hoàn toàn không quan trọng, chỉ cần có em ở đây là được rồi, đạo lí này kể cả người qua đường cũng hiểu được, em có biết không!”

Trần Vân nhìn người đàn ông đang rống to trước mặt, đôi mắt lạnh lùng không có một chút xúc động nào, “Thẩm Tuấn Ngạn, nếu anh thật sự yêu tôi, vì sao cho tới bây giờ anh chưa từng nói qua? Chẳng lẽ xảy ra tình một đêm lại khiến anh đột nhiên hiểu được lòng của mình?”

“Thẩm Tuấn Ngạn, muốn nói dối thì trước tiên hệ thống tốt lại lời nói đã, lời nói dối này, anh nghĩ lừa gạt được ai?”

“Lừa gạt ai? Trần Vân, anh nói cho em biết, anh đã biết em yêu em cũng đã nhận định em từ hai mươi năm trước rồi!”

“Lúc trước em nói với anh, nếu anh chạy trốn, em sẽ dùng dao giải phẫu để mổ xẻ anh ra, như vậy nếu em chạy trốn, anh nên làm thế nào hả?”

77. Chương 77: Em Tặng Anh Đèn Thích

Giọng của Thẩm Tuấn Ngạn càng lúc càng lớn, mọi người xung quanh dần dần bị hấp dẫn tụ tập lại, còn có người nhận ra Thẩm Tuấn Ngạn, len lén chụp hình.

“Đi theo anh.” Thẩm Tuấn Ngạn trầm mặt, lôi kéo Trần Vân đi ra ngoài.

Không phải anh sợ mọi người nghị luận chỉ chỗ về anh như thế nào, anh chỉ không muốn mọi người bàn tán về Trần Vân, người phụ nữ của anh, đương nhiên anh phải bảo vệ cho tốt.

Nhìn Thẩm Tuấn Ngạn kéo tay mình, Trần Vân khẽ nhíu mày, nhưng tiếng nghị luận chung quanh càng lúc càng lớn, cô không thích cảm giác bị người khác chỉ chỗ, không thể làm gì khác hơn ngoài việc bước theo Thẩm Tuấn Ngạn.

Tô Duyệt cũng đứng lên, đi khắp nơi, đến trước cửa một tiệm đồ cổ độc quyền thì dừng lại.

Cũng đã lâu rồi cô không đi thăm ông nội, nên tìm thời gian thích hợp đi dỗ dành ông cụ thôi.

Đi tới quầy bán hàng, ở đây có bày một ấm tử sa rất cổ, trên nắp có hình hoa mai, trên bình có hàng chữ “Bình sinh đã là người yêu trà, tìm được trà ngon cũng như đồ trân quý”, chữ viết mạnh mẽ có lực, thiết kế tinh xảo, điêu khắc tinh tế, nếu tặng ấm trà này ột người mê trà như ông cụ Tô thì lại càng thích hợp.

Trong đầu đã hiện ra dáng vẻ ông cụ cầm ấm trà mà cười không khép được miệng.

“Có thể lấy cho tôi xem ấm trà này không?” Tô Duyệt hỏi cô bán hàng.

Cô bán hàng ngại ngần nói, “Thật xin lỗi, chiếc ấm này đã có người đặt hàng rồi, trong cửa hàng của chúng tôi còn rất nhiều kiểu dáng khác, cô có muốn xem không?”

Tô Duyệt nhìn theo tay cô bán hàng, nhưng đều là một loại, hoàn toàn không lọt được vào mắt ông cụ Tô.

Ánh mắt vẫn dừng lại trên chiếc ấm kia, trong đôi mắt lộ ra vẻ nuối tiếc, nếu không mua được thì thật sự không cam lòng.

“Cô có thể giúp tôi liên lạc với người khách hàng kia được không? Tôi thật sự rất thích chiếc ấm này.”

“Chuyện này...” Cô bán hàng có chút khó xử, nhìn cô gái trước mặt nháy nháy mắt, ánh mắt hy vọng nhìn vào mình, “Được, vị tiên sinh kia có lưu lại số điện thoại, bây giờ tôi sẽ hỏi giúp cô.” Nói xong, liền đi vào phòng làm việc.

Một phút sau, cô bán hàng liền đi ra nói với Tô Duyệt, “Vị tiên sinh kia nói bây giờ ngài ấy đang ở gần đây, lập tức sẽ đến ngay.”

“Ừ.” Tô Duyệt gật đầu, trong đầu đã bắt đầu tính toán nên nói như thế nào để người nọ bán lại chiếc ấm này ình.

Nhưng nếu người kia thật sự thích nó, đương nhiên cô sẽ không làm khó người nọ.

Nhàn rồi không có chuyện gì làm, đôi mắt trong suốt nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một tiểu hòa thượng làm bằng gốm sứ, cái miệng nhỏ của nó cười toét ra, khiến cho người khác có cảm giác rất thoải mái.

Nếu tặng cho Ninh Duệ Thần, hẳn là anh ấy sẽ thích...

Chỉ vừa nghĩ đến dáng vẻ yêu thích của Ninh Duệ Thần, khóe miệng của Tô Duyệt cũng không nhịn được mà kéo lên một đường cong.

Lúc này ánh mặt trời chiếu vào, bao phủ một vầng sáng màu vàng nhạt xung quanh cô gái, nụ cười thản nhiên động lòng người.

Khi Thẩm Gia Dững vừa bước vào, cứ như vậy đứng khựng lại.

Tô Duyệt.

Dường như bây giờ cô xinh đẹp hơn mấy tháng trước càng khiến người ta động tâm.

Là vì người đàn ông kia sao?

Cảnh tượng Thẩm Gia Dững nhìn thấy trong buổi hôn lễ cứ như vậy mà xông vào đầu anh ta, đột nhiên anh ta cảm thấy trong lòng không được thoải mái.

“Cô Tô, vị tiên sinh kia đã đến rồi.” Cô bán hàng vừa nhìn thấy anh ta, thì tốt bụng vội vàng nhắc nhở Tô Duyệt.

Tô Duyệt chỉnh sửa lại suy nghĩ trong đầu một chút, lúc này mới xoay người lại, “Tiên sinh, anh có thể đưa ấm...”

Nhưng, sau khi nhìn thấy rõ người trước mặt, lời nói liền ngưng lại, nụ cười trên mặt của Tô Duyệt cũng biến mất theo, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng, như một con nhím đang đối mặt với kẻ thù vậy, gai góc toàn thân đều dựng lên.

Kiểm chế lại khó chịu trong lòng, Thẩm Gia Dũng bước vào đứng ở trước mặt Tô Duyệt, nhìn cô không chớp mắt, im lặng không nói gì.

Tô Duyệt không vui nhíu mày, thật là xui xẻo, nếu biết chiếc ấm này là của Thẩm Gia Dũng thì cô tuyệt đối sẽ lựa chọn từ bỏ, dù sao chiếc ấm tử sa này còn có thể đi tìm mấy chỗ khác, ít nhất cũng không cần đối mặt với Thẩm Gia Dũng.

“Tiên sinh, cô gái này rất thích chiếc ấm của anh, anh xem có thể nhường lại cho cô ấy được không?” Cô bán hàng không rõ chân tướng, nhiệt tình mở lời thay cho Tô Duyệt.

“Tôi biết cô ấy, để cho chúng tôi nói chuyện một chút.” Thẩm Gia Dũng nói chuyện với cô bán hàng.

Trong cửa hàng có một căn phòng riêng, cô bán hàng dẫn hai người vào bên trong.

“Tiểu Duyệt, anh đói rồi, em đi ăn với anh một bữa cơm, anh sẽ tặng em chiếc ấm này, được không?” Thẩm Gia Dũng nhìn cô, trong lòng của anh ta, cho dù Tô Duyệt nán lại thêm một lúc cũng là tăng thêm tình cảm, đều tốt.

Tô Duyệt ngược mắt, đôi mắt trong suốt nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng không khỏi cười lạnh, vậy mà Thẩm Gia Dũng lại đưa ra điều kiện này, anh ta coi cô là cái gì vậy!

Thấy Tô Duyệt không nói gì, Thẩm Gia Dũng vừa gấp vừa vội biểu lộ tình cảm của mình, “Tiểu Duyệt, những ngày này anh sống không hề tốt, anh cho rằng mình muốn tài sản nhà họ Thẩm, lúc trước bỏ rơi em, cũng chỉ cảm thấy tiếc hận, dù sao không thể một lúc giữ cả cá và tay gấu, mặc dù trong lòng rất khổ sở, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện từ bỏ mọi thứ mà anh đã phải rất vất vả mới có thể đạt được ở nhà họ Thẩm.”

“Nhưng hôm nay, anh lại phát hiện, mình đã sai rồi. Tiểu Duyệt, chỉ cần em trở lại bên cạnh anh, tất cả ở nhà họ Thẩm anh đều không cần.” Ánh mắt của Thẩm Gia Dũng âm trầm nhìn Tô Duyệt, hận không thể hòa tan cô trong ánh mắt của chính mình.

“Vậy còn mẹ của anh? Thẩm Gia Dũng, không phải ban đầu mẹ anh đã dặn anh phải thật cố gắng để bà ấy có thể bước vào nhà họ Thẩm lần nữa sao, thế nào, anh đã quên rồi hả?” Tô Duyệt giễu cợt nói, lời nói của cô... như một con dao nhọn đâm trúng chỗ đau của Thẩm Gia Dũng, ngay cả ánh mắt cũng vô thức mà né tránh.

Anh ta hơi chần chừ, Tô Duyệt cảm thấy càng chán ghét nhiều hơn.

Ngay cả người trong lòng mình cũng không nhận rõ, thế mà vẫn dám ở đây vô liêm sỉ giữ cô lại. Anh ta càng như vậy, cũng chỉ khiến cô càng cảm thấy may mắn, đoạn tình cảm vô vọng kia đã sớm là quá khứ.

Thấy mình bị chần, Thẩm Gia Dũng vội vàng che giấu sự luôn cuống của mình, chuyển đề tài nói, “Tiểu Duyệt, có phải em rất hận anh không?”

“Không, tôi không hận anh, không thương nên cũng không quan tâm, nhưng mà, đối với những người quấy rầy cuộc sống của tôi, đối với anh, tôi sẽ cảm thấy chán ghét.” Tô Duyệt không chút lưu tình nói, đối với Thẩm Gia Dũng, cô chỉ cảm thấy còn dư lại sự mệt mỏi, người đàn ông này mang đến cho cô thời gian mấy năm vui vẻ, mặc kệ sau này như thế nào, cô cũng sẽ cất giữ những kí ức đẹp đẽ ấy.

Còn lúc này, mỗi lần anh ta xuất hiện, sẽ quấy rầy đến kí ức ấy, khiến tất cả những điều tốt đẹp nhất đều bị phá hủy không còn chút nào.

Cô không hiểu, vì sao Thẩm Gia Dũng lại không chịu buông tay.

“Thẩm Gia Dũng, về sau xin anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.” Tô Duyệt nghiêm túc nói, không nhìn sắc mặt của Thẩm Gia Dũng, xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu Duyệt...” Thẩm Gia Dũng vội vàng cầm tay cô, không để cho cô rời đi.

Nghiêng đầu nhìn cánh tay bị giữ lại, trong lòng Tô Duyệt đột nhiên dâng lên cảm giác chán ghét, dạ dày không ngừng lăn lộn, đồ ăn vừa rồi dường như muốn phun ra toàn bộ.

Thì ra, cô đã chán ghét Thẩm Gia Dũng đến mức này.

“Buông tay ra.” Tô Duyệt lạnh giọng nói.

“Tiểu Duyệt...” Thẩm Gia Dũng vẫn nỉ non tên cô như cũ, Tô Duyệt chịu không nổi nữa cầm ly nước trên bàn hất vào mặt anh ta.

Một cảm giác lạnh lẽo từ trên đầu gối đến dưới chân, Thẩm Gia Dũng vô thức buông tay ra, Tô Duyệt không thèm nhìn anh ta lấy một, liền đi ra ngoài.

“Tôi không muốn chiếc ấm tử sa kia nữa, gói giúp tôi người gốm này lại.” Tô Duyệt đi ra ngoài, nói với nhân viên bán hàng, tốc độ nói rất nhanh, chỉ hận không thể lập tức rời đi.

Nhân viên bán hàng gật đầu, nhanh chóng gói lại rồi đưa cho cô.

Ánh mắt trời lúc đầu chiều rất gắt, Tô Duyệt đi vào “Nghỉ ngơi trong mây” uống trà, lẳng lặng thưởng thức.

“Biên tập Tô, không ngờ chúng ta lại gặp nhau.” Ninh Thiến Như lắc mông nện giày cao gót bước đến, giọng nói không mặn không nhạt vang lên.

Vừa rồi ở tầng trên uống trà chiều với mấy vị phu nhân khác, liền thấy Tô Duyệt ngồi một mình ở trong góc, hình ảnh Ninh Duệ Thần ở bên cạnh cô thoáng tràn vào trong đầu bà ta, Ninh Thiến Như không nhận được nữa, mang theo lửa giận hừng hực đi tới chỗ của Tô Duyệt.

Tô Duyệt khề cau mày, vận số hôm nay của cô thật là kém, toàn gặp cực phẩm.

Trên mặt Tô Duyệt vẫn là sự lạnh nhạt, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, làm như không nhìn thấy Ninh Thiến Như đang bước đến.

Trên mặt Ninh Thiến Như lập tức biến đổi đủ loại cảm xúc, nhận sự không vui ở trong lòng xuống, ngồi đối diện Tô Duyệt, hơi giễu cợt nói, “Thế nào, chỉ có mình cô thôi sao?”

Tô Duyệt vẫn không nói, chỉ coi nư đối diện có chỗ đang sửa.

Chó cắn người, chẳng lẽ bản thân còn cắn lại sao?

Không, cô ngại bẩn.

Thấy bộ dạng phớt lờ của Tô Duyệt, cho dù Ninh Thiến Như có được nuôi dạy tốt hơn nữa thì giờ phút này cũng không giấu được sự tức giận, lạnh lùng nói, “Những năm gần đây nếu không có tôi chăm lo thì tập đoàn Ninh thị đã sớm sụp đổ rồi! Đối với ba, nó hiểu tâm được mấy phần! Nó cho rằng chỉ cần nó quay lại là có thể đoạt được sao?”

“Bà nói với tôi những điều này làm gì?” Cuối cùng Tô Duyệt cũng dừng tầm mắt lại trên khuôn mặt vì tức giận mà vằn vện của Ninh Thiến Như, “Nói càng nhiều thì càng chứng minh bà đang chột dạ, trong lòng cảm thấy chưa đủ tự tin nên mới liều mạng đi khiêu khích người khác để chứng minh bản thân mình.”

“Khá khen ột con nhóc có miệng lưỡi sắc bén, cô về nói cho Ninh Duệ Thần biết, tôi tuyệt đối sẽ không để nó động đến tập đoàn Ninh thị đâu.”

Giọng nói kia, tựa như một kẻ ăn cắp chuyên nghiệp tuyên thệ trong thánh đường Jesus, nói mình vĩnh viễn không phạm tội, đúng là tức cười.

Đáng tiếc, cô không phải là Jesus, không có kiên nhẫn nghe bà ta nói.

Tô Duyệt không muốn nói thêm câu nào nữa, liền xoay người rời đi.

“Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần chỉ đang đùa vui với cô mà thôi, nó là loại người tuyệt đối sẽ không đặt ai vào trong lòng, bởi vì nó đã sớm mất đi năng lực yêu người khác rồi!” Giọng của Ninh Thiến Như the thé.

Tô Duyệt dừng bước, Ninh Thiến Như cho rằng mình đã chọc đúng chỗ đau của Tô Duyệt, trong lòng cảm thấy thư thái được một chút.

Tô Duyệt nghiêng đầu, nhìn Ninh Thiến Như vẫn ngồi đó, bình tĩnh nói, “Quên không nói, cái áo lần trước bà tặng tôi không tệ, cảm ơn nhiều, cô út.” Nói xong, trên mặt vẫn không quên nở ra nụ cười chân thành tha thiết, giống như cảm thấy rất hài lòng với cái áo sơ mi Ninh Thiến Như tặng lúc trước.

Ninh Thiến Như ở sau lưng tức giận đến run rẩy. Tô Duyệt không chút lưu luyến bước ra ngoài, tiếng cốc vỡ cùng giọng nói the thé cũng không khiến bước chân cô dừng lại.

Ninh Duệ Thần... Chắc hẳn anh đã từng rất khó chịu, những năm qua, bên cạnh anh có ai thật sự lo lắng cho anh, quan tâm đến anh không?

Cô vẫn còn có thể cảm nhận được tình thân ấm áp, ngay cả khi ba bị bỏ tù, người nhà vẫn không quên chú ý đến suy nghĩ của cô. Còn Ninh Duệ Thần thì sao, ở bên ngoài lâu như vậy, có ai để ý đến cảm giác trong lòng anh chưa?

Đột nhiên trong lòng dâng lên một sự chua xót, so với chính mình bị uất ức thì càng khó chịu hơn.

Cô cúi đầu đi một hồi lâu, ngược mắt, lại phát hiện mình đã đến trước cửa của phủ thị chính.

Sau khi phát hiện ra thì vội vàng xoay người trở lại đường cũ, cô không muốn quấy rầy Ninh Duệ Thần lúc anh đang làm việc.

Nhưng, Tô Duyệt lại dừng bước.

Bây giờ đi vào, hẳn là không sau đâu nhỉ?

Nếu có ai hỏi, thì nói... Lần trước còn để quên tài liệu ở đây là được rồi.

Trong lúc Tô Duyệt còn đang do dự, phía sau cô đột nhiên truyền đến một loạt tiếng ồn.

“Luật sư Ninh, chị dâu đến đón anh về nhà kìa.”

“Luật sư Ninh đúng là có phúc lớn mà, sao lại có người vợ tốt như vậy chứ?”

“Phi Châu, sau này phải tìm vợ theo tiêu chuẩn này đây, xinh đẹp mà hiền lành, thông minh lại tài giỏi, chắc chắn, thật tốt mà.”

“...”

Lúc này Ninh Duệ Thần đứng ở ngoài cửa, nhìn cô gái đưa lưng về phía mình đứng cách đó không xa, kể cả không nhìn anh cũng có thể tưởng tượng ra, lúc này khuôn mặt nhỏ của cô đã đỏ bừng rồi.

Thu lại ý cười trong mắt, người đàn ông thần thần nhìn thoáng qua, thế giới lập tức yên tĩnh lại.

Nhìn mọi người tan tác như chim muôn, lúc này mới đi lên phía trước, nhìn cô gái trước mặt đang cúi đầu nhìn nhónh không dứt, ôn hòa hỏi, “Sao lại đến đây?”

Trong giọng nói của anh có mang theo một loại mê hoặc khó diễn tả bằng lời, mặc dù vẫn mang lại cho cô cảm giác như mọi lần, nhưng mỗi lần nghe thấy, Tô Duyệt vẫn không nhịn được mà tim đập mặt đỏ.

Tô Duyệt đưa cái túi trong tay lên phía trước, tốc độ nói hết sức nhanh. “Em đến để đưa cái này cho anh.”

Anh hơi nhướng mày, đôi mắt thâm sâu nhìn cô, cũng không nhận lấy túi giấy.

Thấy Ninh Duệ Thần không nhận, trong lòng Tô Duyệt đột nhiên cảm thấy mất mát, thu tay lại, “Không muốn thì thôi vậy...” Còn chưa nói xong, túi giấy trong tay liền bị người đàn ông cầm lên, mở ra lấy tượng gốm trong túi ra.

Ánh mặt trời ấm áp rọi xuống, xuyên qua búp bê gốm chiếu vào tay anh, đôi mắt thâm sâu hơi nheo lại, tỉ mỉ quan sát con búp bê nhỏ.

“Em vốn muốn mua đồ cho ông nội, nhưng chọn mãi vẫn không chọn được thứ phù hợp, lại không thể không mua cái gì, nên thuận tay cầm cái này.” Tô Duyệt vội vàng giải thích, vươn tay định lấy lại, “Nếu không thích thì em đưa cho Phó Đình.”

Ninh Duệ Thần giơ tay lên cao, mày rậm nhếch lên, “Ai nói không thích?”

78. Chương 78: Ở Cùng Nhau!

Ninh Duệ Thần nhướn nhướn mày, “Cái này.... Là tín vật đính ước?”

Tín vật đính ước?

Vậy mà Ninh Duệ Thần cũng nghĩ ra được, bọn họ đã kết hôn được bao lâu rồi chứ!

“Anh sẽ luôn mang cái này bên người.” Trong lúc Tô Duyệt còn đang ngăn người, Ninh Duệ Thần tiến tới nói thầm bên tai Tô Duyệt.

Tinh thần của Ninh Duệ Thần có vẻ như rất tốt, kéo bàn tay nhỏ bé của Tô Duyệt đi đến bãi đậu xe, “Xem biểu hiện hôm nay của em không tệ, ông xã dẫn em về nhà thăm ông nội.”

Đến nhà họ Tô, đẩy cửa ra, ông nội Tô vui vẻ nhìn Tô Duyệt, vẻ mặt thần bí.

Tô Duyệt đi tới bên cạnh ông cụ Tô ngồi xuống, “Ông nội, nhìn ông cười vui vẻ như vậy, có phải có chuyện gì tốt không, mau kể cho cháu gái nghe đi.”

“Cái con bé này, nếu đã về nhà, còn nhờ người khác mang quà đến trước, thật là kiêu cách.” Tô Lê Đông trách cứ nói, nhưng nét vui sướng trên mặt lại không có cách nào che giấu được.

Nghi ngờ trong lòng Tô Duyệt càng tăng lên, nũng nịu kéo cánh tay Tô Lê Đông, “Ông nội, rốt cuộc là tặng quà gì vậy?”

“Cái con bé này, lại còn muốn úp úp mở mở với ông.” Ông nội Tô gõ vào đầu Tô Duyệt một cái, lấy một cái hộp tinh xảo từ đằng sau ra, thận trọng cầm vật phẩm bên trong, hả hê nói, “Chẳng lẽ ảm tử sa này không phải cháu nhờ người mang đến à?”

Trong lòng Tô Duyệt khẽ “lộp bộp” hai tiếng, không ngờ Thẩm Gia Dũng lại đưa đồ đến đây.

Rốt cuộc anh ta muốn làm cái gì!

“Con bé này, bây giờ còn muốn trốn nợ sao?”

Tô Duyệt che giấu cảm xúc không vui trong lòng lại, nhìn vẻ mặt hưng phấn ông nội, lời nói đến bên khoe miệng cuối cùng cũng nuốt xuống, “Ông nội, ông thích thì dùng đi, ảm tử sa này dù ngâm trà lâu nhưng vẫn lưu lại hương của trà đấy, sau này nếu ông muốn uống rượu thì hãy uống trà đi.”

“Đúng vậy đó ông nội, ông cũng đừng phụ tấm lòng của Tô Duyệt.” Ninh Duệ Thần cũng đi tới dịu dàng nói nói, nhưng đôi mắt thâm sâu này lại như có như không liếc về phía Tô Duyệt, bàn tay đang nắm lấy tay cô lại lặng lẽ buông ra.

“Ông nội, con đi làm cơm tối cho ông.” Ninh Duệ Thần đứng lên đi vào bên trong phòng bếp.

Tô Duyệt vội vàng nói, “Ông nội, con đi giúp anh ấy.”

Ông cụ Tô cũng không nói cái gì, để cho hai người đi, đôi vợ chồng trẻ mà, thích dính vào nhau cũng là chuyện bình thường.

Tô Duyệt chậm rãi đi vào, Ninh Duệ Thần đang rửa cà chua, chuẩn bị cắt thành từng miếng nhỏ.

Giữa vợ chồng kiêng kỵ nhất chính là hiểu lầm, còn tất cả nguồn gốc của việc không tin tưởng đều là vì hiểu lầm.

Mặc dù cô không khéo giải thích, nhưng cô càng không muốn sinh ra khoảng cách giữa hai người.

“Có phải muốn ăn cà chua không?” Ninh Duệ Thần dịu dàng hỏi, vẻ mặt này cũng không khác mấy với ngày thường.

Nhưng trực giác nói cho Tô Duyệt, lúc này, trong lòng của người đàn ông này đang rất không vui.

Bàn tay nhỏ của Tô Duyệt kéo áo anh nói, “Có phải anh tức giận rồi không?”

“Không có.”

“Thật ra.... Cái ẩm tử sa đó là Thẩm Gia Dũng đưa tới.” Giọng của Tô Duyệt tự nhiên giải thích.

“Em nhìn trúng cái ẩm tử sa này, nhưng nhân viên bán hàng lại nói cho em biết cái ẩm này đã có khách đặt rồi, nhưng lúc đó em không biết là Thẩm Gia Dũng, nên mới nhờ cô ấy liên hệ với người đặt hàng, bởi vì em biết ông nội nhất định sẽ thích cái ẩm tử sa này, nhưng sau khi biết là Thẩm Gia Dũng đặt hàng, em đã không còn muốn nó nữa rồi, em hoàn toàn không ngờ rằng Thẩm Gia Dũng lại cho người đưa đến.”

“Ừ.” Ninh Duệ Thần lạnh nhạt đáp một tiếng, tay tiếp tục cắt cà chua, cắt hết một lượt rồi mà mí mắt cũng không nâng lên.

Nhìn dáng vẻ hờ hững của Ninh Duệ Thần, đột nhiên Tô Duyệt cảm thấy trong lòng rất khó chịu, hôm nay cô còn vì anh mà ầm ĩ một trận với Ninh Thiên rồi, sao người đàn ông này lại chẳng hiểu cho cô chút nào thế!

Đối mặt với kẻ địch, cô có thói quen chọn lựa im lặng, nhưng khi đối mặt với người thân của mình, một khi chiến tranh lạnh cô sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu sự ngọt ngào này khiến Tô Duyệt nhất thời cảm thấy rất uất ức, hốc mắt đỏ lên, nước mắt liền rơi xuống.

Từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống sàn nhà, bắn lên từng giọt bọt nước, lách tách lách tách, vang lên những tiếng vang rất nhỏ.

Rốt cuộc Ninh Duệ Thần cũng xoay người, ngón tay thon dài đặt lên khuôn mặt của cô muốn lau những giọt nước mắt trên mặt kia, nhưng lại bị Tô Duyệt tránh đi.

Ninh Duệ Thần cũng không giận, dịu dàng nhìn Tô Duyệt, “Sao lại khóc?”

“Rõ ràng anh đang tức giận mà còn nói không, hơn nữa không phải em đã giải thích với anh rồi sao, vậy mà anh vẫn lạnh nhạt với em như vậy!”

“Em không nói cho anh biết, là vì em cảm thấy chuyện này vốn không quan trọng, hơn nữa.... Hơn nữa, cái tên Thẩm Gia Dũng này, em không bao giờ muốn nhắc đến nó!”

Tô Duyệt vừa khóc vừa giải thích ngắt quãng, Ninh Duệ Thần kiên nhẫn nghe xong, sau khi thấy Tô Duyệt không nói nữa, lúc này mới lên tiếng.

“Tô Duyệt, em có nghĩ rằng chuyện em cảm thấy không quan trọng ấy lại rất quan trọng với anh không. Em nói, em rất ghét người khác giấu giếm em, rất ghét cảm giác biết được sự thật từ trong miệng người khác, mà anh cũng như thế, nhất là những chuyện có liên quan đến em, anh càng muốn biết.”

“Đây không phải là không tin tưởng, ngược lại, anh rất tin tưởng em, nhưng khi biết Thẩm Gia Dũng gặp em, anh rất không thoải mái, nhưng lại không muốn giận em, bởi anh biết, em không phải cố ý.”

“Cho nên anh buồn không phải vì Thẩm Gia Dũng tặng ẩm tử sa cho ông nội, mà là em giấu anh chuyện này, biết chưa?”

“Vâng.” Tô Duyệt nửa hiểu nửa không gật đầu một cái, Ninh Duệ Thần vỗ vỗ đầu Tô Duyệt, đưa miếng cà chua tới bên miệng Tô Duyệt, “Ăn đi, tiểu quỷ thèm ăn.”

“Ai là tiểu quỷ thèm ăn chứ?” Tô Duyệt mang theo nước mắt nước mũi hung tợn trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, miệng lại không hề khách sáo mà mở rộng ra ăn miếng cà chua vào miệng, nhưng nước cà chua thì vẫn đọng lại bên khóe miệng Tô Duyệt.

Khóe môi gợi cảm nhếch lên một nụ cười, ngón tay thon dài nhẹ nâng cằm cô lên, Ninh Duệ Thần hơi cúi người, tiến lại gần cái miệng nhỏ nhắn mê người kia.

Tô Duyệt nháy mắt, từng chút từng chút nhìn người đàn ông nhích lại gần mình.

Ba tắc, hai tắc, một tắc....

“Khụ khụ...” Tiếng bước chân cực lớn sau lưng khiến hai người nhất thời thức tỉnh, Tô Duyệt quay đầu lại, hơi cọ vào cửa người đàn ông, lúc nhìn thấy người đàn ông đối diện thì khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng.

“Anh không phải cố ý đâu, hai đứa cứ tiếp tục tiếp tục...” Tô Đông Thần cố ý lớn tiếng nói.

“Tiểu Duyệt, bên trong sao vậy?” Giọng trầm dày của ông nội Tô vang lên ngoài phòng bếp, thậm chí Tô Duyệt còn có thể nghe thấy tiếng gõ gây xuống đất vang lên cùng giọng nói.

“Không có việc gì không có việc gì.” Tô Duyệt vội vàng đi ra ngoài, khi đi tới bên cạnh Tô Đông Thần thì oán nhận trừng mắt nhìn khuôn mặt cười hì hì của Tô Đông Thần một cái, lại cảm thấy chưa hết giận, hung hăng đập một cước lên giày da của anh, lúc này mới chạy nhanh như làn khói ra ngoài.

“Con bé này, không ngờ da mặt vẫn mỏng như vậy.” Tô Đông Thần bất mãn nói, nhưng trong mắt đều là sự cưng chiều với em gái.

Ninh Duệ Thần không nói gì, quay đầu, lấy sườn lợn trong túi bỏ vào chậu.

Tô Duyệt thích ăn nhất chính là xương hầm, còn có cà chua, cho nên anh cũng thường làm hai thứ này cho cô ăn, lại sợ cô thiếu dinh dưỡng, nên làm theo một vài đồ ăn kèm.

Tô Đông Thần đi tới bên cạnh Ninh Duệ Thần, trong mắt thoáng qua một chút hài hước, “Ồi chào, không ngờ cậu Ninh của chúng ta còn có mặt này đây, thật là hiền huệ mà.”

Ninh Duệ Thần không lên tiếng, tiếp tục làm việc, về mặt Tô Đông Thần bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, giọng nói lạnh đi mấy phần, “A Ninh, có thể chuyện Trần Văn sinh non không đơn giản như vậy đâu.”

Ninh Duệ Thần tiếp tục làm chuyện của mình, bỏ sườn lợn vào trong nồi, đổ một ít nước vào.

“Mười mấy năm trước Trần Văn đã cắt đứt liên hệ với cha mẹ nuôi, vì sao mười mấy năm sau người đàn ông kia đột nhiên lại tìm được Trần Văn? Còn đúng lúc xuất hiện ở trong hôn lễ của Trần Văn?” Tô Đông Thần tiếp tục chậm chạp phân tích nói.

“Người nợ đã trở thành người thực vật rồi.” Ninh Duệ Thần thông thả ung dung nói, một câu nói nhẹ nhàng này lại chọc trúng chỗ đau của Tô Đông Thần.

Quả nhiên, xúc động là ma quỷ, lúc ấy nếu không phải là anh nhất thời xúc động, biến kẻ kia thành người sống đời sống thực vật, nói không chừng còn có một ít đầu mối.

Mà bây giờ, toàn bộ đầu mối đã mất hết, chuyện này hoàn toàn không thể nào tra được nữa.

Vào lúc này, điện thoại của Tô Đông Thần đột nhiên đổ chuông, mở ra, là Thẩm Tuấn Ngạn gọi đến.

“Mau tới nhà tôi đi, tôi sắp không chống đỡ được với mẫu hậu nhà tôi rồi.” Vừa mới ấn nút nhận, liền nghe được tiếng cầu cứu của Thẩm Tuấn Ngạn.

“OK, ba phút nữa sẽ đến ngay.”

“Gọi cả Ninh Duệ Thần qua luôn, cậu ấy tương đối đáng tin hơn cậu.”

“.... Sao cậu không tự mình gọi điện thoại cho cậu ấy đi?”

“Lúc này sợ là cậu ấy đang ôm ôm ấp ấp bên bà xã, tôi gọi đến không phải sẽ bị mắng à.... Thái hậu, đó là đồ cổ thời Đường, đập vỡ là không còn nữa đâu!” Bên kia điện thoại lại truyền tới một loạt tiếng ‘ầm ầm’, một lát sau Thẩm Tuấn Ngạn liền cúp máy.

Tô Đông Thần liếc nhìn Ninh Duệ Thần đang thông thả nấu canh xương, tên nhóc này, ngay cả nấu cơm cũng ưu nhã như vậy, thật khiến người ta ghen tỵ mà.

“Đi thôi, Thẩm Tuấn Ngạn đang chờ chúng ta đi cứu cậu ta đấy.” Tô Đông Thần không vui nói, cứ thế mà đi ra ngoài.

Còn người đàn ông đang vì gia đình mà nấu cơm, chậm rãi múc một thìa canh lên nếm thử, nếm thêm gia vị, mở nhỏ lửa, làm một đĩa trứng chiên cà chua, lúc này mới đi ra khỏi phòng bếp.

“Canh xương đã bật lửa nhỏ, nấu thêm mười lăm phút nữa là được, anh đi ra ngoài một lúc, sẽ về ngay.” Ninh Duệ Thần đi tới bên cạnh Tô Duyệt đang cùng xem bản tin thời sự với ông nội Tô, dịu dàng nói, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn tạm biệt lên trán cô.

Ông nội Tô quét nhìn hai người tình nồng ý mật, cố làm bộ ho khan, than thở nói, “Aizz, người trẻ tuổi bây giờ thật là không chịu nhìn xung quanh, lão già này vẫn đang ngồi ở đây đây nhá....”

Mặt Tô Duyệt lập tức đỏ bừng, cúi thấp đầu xuống.

Nhìn cô vợ nhỏ mềm mại của mình, khoe môi gợi cảm của người nhếch lên một nụ cười ấm áp, lúc này mới đi tới cái loa Tô Đông Thần đang không ngừng oang oang.

“Thẩm Tuấn Ngạn, mày nghĩ mẹ mày có ý muốn chia rẽ hai đứa sao? Nếu mẹ có hai đứa con trai, mày nghĩ rằng mẹ sẽ liều chết bám mày sao?”

“Không có mà, mẫu hậu bớt giận mẫu hậu bớt giận, cổ họng có khô không, tới uống chút trà cho thẩm giọng đi.”

“....Thẩm Tuấn Ngạn!”

“Ầm” lại là tiếng ly trà vỡ.

Mảnh vỡ của ly trà lăn đến dưới chân của Ninh Duệ Thần, khi Ninh Duệ Thần cùng Tô Đông Thần đến nhà họ Thẩm thì nhìn thấy một màn này.

“Ôi chào sao hai người lại đến đây, thật sự đến không đúng lúc rồi, ai ui.” Thẩm Tuấn Ngạn cố ý nhíu mày nói, không ngừng nháy mắt với hai người đứng ngoài cửa.

Lâm Tuyết Mai thấy có khách đứng ngoài, cũng không tiện nổi giận, đôi mắt đẹp bực tức nhìn khuôn mặt vô tội của Thẩm Tuấn Ngạn, chỉ hận không thể biến ánh mắt của mình thành quả bom, nổ “ầm” một hố to trên mặt Thẩm Tuấn Ngạn

“Thẩm Tuấn Ngạn, mẹ nói ày biết, chỉ cần mẹ còn ở nhà họ Thẩm ngày nào, thì tuyệt đối sẽ không để nhà họ Thẩm có cơ hội tuyệt tử tuyệt tôn ngày đó!”

“Thái hậu, con cũng tỏ rõ lập trường của mình rồi, đời này, trừ Trần Vân ra, không một ai có thể trở thành cô dâu của Thẩm Tuấn Ngạn con.” Thẩm Tuấn Ngạn lại chuẩn bị đưa một ly trà cho Lâm Tuyết Mai lần nữa, chính mình cũng cầm một ly nhàn nhã uống.

Lâm Tuyết Mai giận tím mặt, ném toàn bộ báo lên mặt Thẩm Tuấn Ngạn, “.... Cái thằng con bất hiếu này!”

“Nếu không phải từ bỏ người phụ nữ của mình thì dù có trở thành đứa con bất hiếu vậy cũng chẳng sao.” Thẩm Tuấn Ngạn bắt chéo chân, bộ dạng kia, rõ ràng đang nói với Lâm Tuyết Mai là, con cứ như vậy đây, thì sao nào!

“Nhà họ Thẩm chúng ta thật sự đã sinh ra một kẻ bại loại, bại hoại, Thẩm Tuấn Ngạn, mẹ phải thay nhà họ Thẩm dạy dỗ mày thật tốt!” Dứt lời, Lâm Tuyết Mai lại ầm ĩ trận nữa.

Tô Đông Thần miễn cưỡng đi tới, hòa giải kéo hai người ra, kết quả không hề ngoài ý muốn, trên mặt trái phải đều bị in dấu tay, rất vừa vặn cân xứng.

Đôi mắt thâm sâu nhìn ba người này đánh đến long trời lở đất, yên lặng dời tầm mắt đi, chậm rãi quét quanh phòng khách nhà họ Thẩm một lần, cuối cùng bước đến bên cái ghế sofa ở trong góc.

Ngồi ở chỗ này, hẳn là không có nguy hiểm gì đâu nhỉ.

Đêm lạnh như nước, Tô Duyệt nằm sấp ở trên lan can, nhìn sao lốm đốm trên bầu trời đen, cảm giác như thiếu mất cái gì đó.

Cầm điện thoại di động lên, Tô Duyệt mở danh bạ tìm số của Ninh Duệ Thần, chọn gọi tin nhắn, từng chữ từng chữ ấn xuống

“Khi nào thì về?”

Không được, như vậy thì ra về mình quá làm kiêu rồi.

Xóa hết.

“Hôm nay trời sao không tệ.”

Không được, vừa nhìn liền biết mình đang tìm chuyện để nói.

Xóa tiếp lần nữa.

“Em đói rồi, mau về nấu cơm cho em ăn.”

Không được, mình vừa mới ăn cơm tối, sao có thể nhanh đói vậy chứ?

Tiếp tục xóa.

“....”

Xóa hết lần này tới lần khác, sau khi xóa đi xóa lại cả chục lần, đôi mắt tròn vo chuyển một cái, Tô Duyệt nhanh chóng soạn một tin nhắn, gửi đi.

“Em muốn đi tìm Thẩm Gia Dũng để trả tiền âm tử sa lại cho anh ta.”

Sau khi nhắn xong, Tô Duyệt liền nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại chờ đợi.

Chẳng mấy chốc, điện thoại sáng lên.

“Không được, chuyện này giao cho anh là được rồi.”

Tô Duyệt nhếch môi cười, ấn ấn màn hình điện thoại, “.... Ồ.”

Đối với sự bá đạo lúc này của Ninh Duệ Thần, trong lòng Tô Duyệt không hề có chút khổ sở nào, thậm chí còn cảm thấy ngọt ngào.

Người đàn ông chỉ bá đạo với người phụ nữ của mình mà thôi.

Tô Duyệt cầm điện thoại, vui vẻ đi vào phòng ngủ.

....

“Ninh Duệ Thần, đánh nhau như vậy rồi mà cậu còn không ra khuyên sao?” Tô Đông Thần lo lắng chạy đến bên cạnh Ninh Duệ Thần nói, trên mặt vẫn còn hai dấu tay thâm xỉ không cần thận tự chuốc lấy.

Đôi mắt thâm sâu nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, thân thể cao ráo chậm rãi đứng lên đi ra ngoài, đi tới cửa, Ninh Duệ Thần chỉ hờ hững nói một câu, rồi bước nhanh rời đi.

Một câu nói này, đủ để cho hai mẹ con đang choảng nhau đến tung nóc nhà lập tức ngừng tranh cãi lại.

Tô Đông Thần đứng ở một bên còn chưa định thần lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, liền âm thầm bội phục Ninh Duệ Thần, vừa chạy ra ngoài vừa lớn tiếng kêu: “A Ninh, đợi tôi với!”

Còn Ninh Duệ Thần lại bỏ mặc, cô vợ nhỏ ở nhà chắc đang nhớ anh rồi, anh rất thích cảm giác được cô nhớ nhưng, nhưng cũng không nhớ để cô nhớ nhưng.

“Ninh Duệ Thần, cậu có phải là anh em không thể, lại trơ mắt nhìn mẹ con Thẩm Tuấn Ngạn âm ỉ lâu như vậy mới lên tiếng? Nói, có phải cậu cố ý không?” Tô Đông Thần đuổi theo tới thở phì phò hỏi.

“Chỉ có cãi nhau mới có thể khiến cho Lâm Tuyết Mai biết trong lòng Thẩm Tuấn Ngạn Trần Văn quan trọng đến mức nào, mới có thể khiến cho Lâm Tuyết Mai hiểu Thẩm Tuấn Ngạn có thể vì Trần Văn mà không cần cái gì, như vậy đương nhiên Lâm Tuyết Mai sẽ không vì một Trần Văn mà ép buộc Thẩm Tuấn Ngạn, dù sao đối với người làm mẹ, con trai vẫn quan trọng hơn cháu trai chưa từng nhìn thấy mặt một lần.”

Ninh Duệ Thần hững hờ giải thích, trong lúc Tô Đông Thần còn đang từ từ suy nghĩ thì chiếc Porsche đã lao thẳng ra ngoài như một làn khói, trong không khí còn phiêu tán tiếng gào thét oán giận của Tô Đông Thần.

“Người thân đau đớn, kẻ thù khoái chí.”

Đây là câu mà Ninh Duệ Thần để lại trước khi rời khỏi nhà họ Thẩm.

Chuyện của Trần Vân, chỉ cần nghĩ thoáng một chút biết không phải ngoài ý muốn, mà là có người gây ra.

Mà người này, dĩ nhiên đang mơ tưởng đến tài sản nhà họ Thẩm.

Bà và Thẩm Tuấn Ngạn âm ỉ đến long trời lở đất, mẹ con thành thù, cuối cùng người được lợi tuyệt đối là kẻ đứng sau tất cả những chuyện này.

Lâm Tuyết Mai ôm trán ngồi xuống, nhà họ Thẩm cây lớn rễ sâu, bà không chỉ phải đề phòng Thẩm Gia Dũng mà còn phải đề phòng cả những thế lực bên ngoài nữa.

Lần này mặc kệ người khởi xướng là ai, đối với bà mà nói đều là sự ụ hiếp lớn.

Vốn tưởng rằng Trần Vân có đứa bé, bà sẽ không hề lo lắng nữa, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy...

Lâm Tuyết Mai theo bản năng nhìn về phía con trai ngồi ở đối diện. Ở trong trí nhớ của bà, từ trước đến giờ đứa con trai này lúc nào cũng cọt nhả, chuyện gì cũng không để ở trong lòng, mà mới vừa rồi, bà rõ ràng từ trong ánh mắt của nó nhìn thấy được... sự nghiêm túc.

Một người đàn ông nghiêm túc với một người phụ nữ.

Sự nghiêm túc đó, là cả đời chỉ chắc chắn nghiêm túc với một người.

Yêu sâu đậm một người, sẽ đặt cô ở trong tim, dù là toàn thế giới ngăn cản, cũng sẽ không thay đổi quyết tâm của mình.

Giống như Thẩm Phong, ông ấy ở bên ngoài, nhưng bà vẫn lựa chọn tha thứ, nuốt tất cả khổ sở vào trong lòng chỉ vì bà thương chồng, bà không thể rời xa người ấy.

Có một đứa con trai si tình như vậy, Lâm Tuyết Mai không biết là nên khóc hay nên cười.

Nếu bà thành toàn, như vậy nhà họ Thẩm, nên làm gì bây giờ...

“Con lên phòng đi, mẹ mệt rồi.” Lâm Tuyết Mai phất tay một cái, không nhìn vào vẻ mặt của con trai, một mội nói.

Thẩm Tuấn Ngạn đáp một tiếng, sau đó bước nhanh lên lầu hai.

Đẩy cửa ra, Trần Vân vẫn đang ngủ say, sự thấp thỏm lúc này mới hạ xuống.

Mặc dù anh đã hòa thuốc ngủ vào nước cho cô uống, nhưng Trần Vân khiến anh quá lo lắng sợ hãi, không tận mắt nhìn thấy cô anh vẫn không yên lòng.

Anh biết, sự lạnh lùng của Trần Vân là do cô sợ bị tổn thương, tựa như vỏ trai, sở dĩ vỏ ngoài cứng rắn, là vì nội tâm của nó mềm mại hơn ai khác..

Cô phải bảo vệ mình, cho nên càng phải kiên cường hơn.

Tim của anh đột nhiên bị châm nhẹ một cái, trước mắt anh, hình như lại hiện ra khung cảnh ở cô nhi viện năm ấy, một cô gái ba tuổi hai tay ôm ngực, để tư thái bảo vệ mình đi đối mặt với bốn, năm bé trai lớn tuổi hơn cô đến khiêu khích, cho dù cuối cùng bị đánh đến sưng mặt sưng mũi nhưng vẫn không lên tiếng.

Chuyện ngày hôm nay, có lẽ trong lòng cô đau đớn hơn bất kỳ người nào.

Nhưng phản ứng đầu tiên của cô không phải là nắm lấy sợi dây duy nhất mà cô có thể ỷ lại là anh, mà là lựa chọn chạy trốn.

Chỉ vì, cô không muốn liên lụy đến anh...

Nhưng nếu cô thật sự chạy trốn thành công, trời đất bao la, cô có thể đi đến đâu đây?

Cả ngày bày ra khuôn mặt băng sơn, thật sự co rùng mình là con gián đánh không chết khiến người khác đều sợ cô sao? Nhưng đừng quên rằng, dù cô có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là một người phụ nữ, cũng cần Thẩm Tuấn Ngạn anh bảo vệ!

Thẩm Tuấn Ngạn ngồi ở bên mép giường, lẳng lặng nhìn cô ngủ say, trong đầu đột nhiên vang lên những lời thoại cô nói với anh sau khi anh tìm được cô.

“Thẩm Tuấn Ngạn, tôi không có tử cung, nhất định có ảnh hưởng đến đời sống tình dục.”

“Thẩm Tuấn Ngạn, tôi không có tử cung, chức năng buồng trứng sẽ sớm suy yếu, estrogen tiết ra cũng sẽ giảm bớt, tỷ số mắc bệnh mạch máu tim tăng cao, tôi có thể sẽ trở nên béo phì, có thể mắc bệnh cao huyết áp, bệnh tim, bệnh xương cùng với vô số bệnh khác.”

“Thẩm Tuấn Ngạn, tôi không có tử cung....”

Cô liên tục lặp lại câu mình không có tử cung, sẽ thành bộ dạng thế này thế kia.... Người phụ nữ này, chẳng lẽ cô không biết mỗi lần cô nói như vậy, tim của anh đều sẽ bể ra sao?

Anh biết, cô chuyên về phụ khoa, hiểu rất rõ nếu không có tử cung thì sẽ ra sao, nếu như có thể, anh thật sự hy vọng cô có thể đến khoa tim mạch, để cho cô biết, một người đàn ông nếu đã thật sự yêu một người phụ nữ thì sẽ hoàn toàn không quan tâm đến chuyện cô có tử cung hay không!

Bởi vì, anh yêu cô nên đã vượt qua tất cả!

Trên đời này, chỉ có anh, cũng chỉ có thể có anh biến thành bến tàu vĩnh viễn của cô, cho dù bên ngoài mưa to gió lớn hay sấm chớp anh cũng sẽ dùng bàn tay của mình để chống đỡ cho cô một nơi yên bình!

Cô gái ngốc, em có.... biết không?

79. Chương 79: Người Đàn Ông Nằm Trong Vũng Máu

Trở lại nhà lớn của nhà họ Tô, đang định lên tầng thì ông nội Tô vội vàng chạy ra từ phòng bếp ra, bưng một bát thuốc đại bổ, nhiệt tình gọi cháu rể: “Duệ Thần, khát nước rồi phải không, mau xuống đây ăn canh đi, đây là ông đặc biệt nấu cho cháu đấy.”

Dưới ánh mắt mong đợi của ông, Ninh Duệ Thần nhận lấy bát thuốc màu nâu, uống một hơi không chừa lại giọt nào.

“Tốt, Duệ Thần, mau lên đi, Tiểu Duyệt đang đợi đấy.” Ông nội Tô vui vẻ nhìn Ninh Duệ Thần, đúng là càng nhìn càng thấy đứa cháu rể này thuận mắt.

“Vâng, ông nội ngủ ngon ạ.” Ninh Duệ Thần xoay người đi lên lầu.

“Chờ một chút, Duệ Thần.” Tô Lê Đông đột nhiên gọi, Ninh Duệ Thần dừng bước ông Tô nói.

“Cái đó... Duệ Thần à, cháu phải cố gắng lên nhé, đời sau của nhà họ Tô đều dựa hết vào cháu với Tiểu Duyệt đấy.” Ông nội Tô mập mờ nói, còn bắt chợt ho khan hai tiếng để che giấu sự bối rối của mình.

“Ông nội à, chuyện này ông đừng lo lắng.” Ninh Duệ Thần cũng mập mờ nói, nhấc chân đi vào phòng ngủ.

Nhưng vào lúc này, cửa chính kiên cố của nhà họ Tô đột nhiên bị đẩy mạnh, đồng thời truyền vào tiếng mắng tùy tiện vang vọng khắp nhà.

“Ninh Duệ Thần cậu là tên bạc tình bạc nghĩa, là tên cặn bã không chút tình nghĩa anh em, là tên bại hoại...Ưm Ừm Ừm ông bịt miệng con làm gì, con còn chưa nói xong... Ừm Ừm Ừm!”

Đi vào phòng ngủ, Ninh Duệ Thần liền thấy cô vợ nhỏ của mình đang lắc đôi chân trắng bóc, mặc váy ngủ nằm sấp trên giường cầm bút xẹt qua xẹt lại trên tờ giấy trắng.

“Vợ, em đang nghiên cứu cái gì vậy?” Ninh Duệ Thần đi đến bên người Tô Duyệt, bàn tay trực tiếp đặt lên cái mông tròn mà vênh lên của cô, từ từ vuốt ve.

Tô Duyệt chụp lấy bàn tay đang vuốt ve mang theo dòng điện kia, đưa trang giấy đến trước mặt Ninh Duệ Thần nói, “Ngày mai em muốn đến những công ty này thử một lần.”

Trên tờ giấy kia dùng bút đỏ vòng tên ba bốn công ty, còn có mấy công ty được đánh dấu.

“Ngày mai em đến công ty đưa đơn từ chức trước đã, rồi mới đi tìm việc làm, hy vọng mà đáo thành công.” Tô Duyệt nghiêm túc ở trên mấy công ty phỏng vấn này vẽ một ngôi sao.

“Được.” Ninh Duệ Thần nhàn nhạt đáp, bàn tay lại không an phận bắt đầu di chuyển.

“Vợ, hình như chúng ta chỉ mới làm ở nhà thôi, không biết nếu làm ở đây sẽ có cảm giác thế nào.” Ninh Duệ Thần thông thả ung dung nói, đầu lưỡi vẽ mấy vòng ở trên vành tai của Tô Duyệt, sau đó ngậm lấy cả vành tai không ngừng khiêu khích nơi mẫn cảm nhất của Tô Duyệt.

Tô Duyệt rung mình, lập tức đẩy cao thủ tán tỉnh kia ra, “Không được, ngày mai còn phải đi làm.” Nhưng giọng nói kia, rõ ràng là không đủ lực.

Ninh Duệ Thần nhìn cô vợ nhỏ của mình đang né tránh, bàn tay chụp tới, liền kéo cô vào trong ngực mình, chân dài giữ chặt hai bên người cô, đôi mắt thâm sâu nhìn hai tay cô gái ôm trước mặt ở dưới thân, không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên nụ cười tà mị.

“Vợ, em gửi tin nhắn cho anh, không phải là muốn anh về sớm để cùng em sao, hửm?” Từ cuối cùng anh cố ý kéo dài, mang theo vô số phần tử mập mờ, càng khiến không gian nhỏ lại điên cuồng kêu gào.

“Bây giờ anh đã về với em rồi, em ngoan ngoãn chút đi.”

Ngón tay thon dài linh hoạt cởi móc áo lót của cô ra, chậm rãi di chuyển đẩy vật cản đó lên trên, nhẹ vôn vôn hai quả đào nhỏ.

Môi của anh lại chuyển sang vành tai xinh đẹp, hung hăng cắn một cái khiến Tô Duyệt hoảng sợ kêu lên

Một tiếng bất ngờ không kịp đề phòng này, mang theo mùi vị tình dục, càng khiến cho đôi mắt thâm sâu của anh trở nên tỉnh mạch hơn.

“Vợ à, kêu lên đi, ông xã rất thích nghe em kêu.” Ninh Duệ Thần nói nhỏ bên tai cô gái, mang theo sự hấp dẫn vô hạn không thể chống cự.

Tay của anh vẫn vuốt ve nơi đỉnh đồi cao vút của cô, lúc nặng lúc nhẹ, khiến cô gái không tự chủ kêu lên.

“Ninh Duệ Thần, anh buông em ra.” Tô Duyệt nhỏ giọng phản kháng, gần đây người đàn ông này thật là càng ngày càng can rở, nếu như lần nào cô cũng nhân nhượng như vậy thì tuyệt đối anh sẽ càng ngày càng không kiêng kị gì cả.

“Lại muốn đi tìm Thẩm Gia Dững, hửm?” Một tiếng cuối mang theo sự uy hiếp nồng đậm.

“Em... Em không có...” Tô Duyệt vội vàng phủ nhận, thế nhưng sự trừng phạt của anh càng lúc càng nặng, tiếng hô hấp nặng nề không ngừng vang bên tai cô, đồng thời cũng trêu chọc đến phòng tuyến cuối cùng trong lòng Tô Duyệt.

Tay của người đàn ông càng lúc càng can rở, cho dù ý chí của cô có mạnh đến cỡ nào, dưới sự dẫn dụ của anh cũng sẽ hóa thành một vùng nước, mặc anh rong chơi.

“Em... Ngày mai em còn phải đến công ty nữa.”

“Không sao, một lần là ngừng.” Ninh Duệ Thần nói thầm bên tai cô, vỗ vỗ cái mông của cô, “Ng Sloan, thả lỏng nào.”

Giọng nói kia cực kì tà mị, cô gái không tự chủ mà phối hợp với động tác của anh, tay nhỏ bé dần chuyển động trên tấm lưng rắn chắc của anh, giống như đang muốn tìm một điểm để chống đỡ.

Nhưng vào lúc này, anh đột nhiên nâng đùi phải của cô lên, áp đến nơi cao nhất, thực hiện một động tác cuối cùng!

Đau đớn lập tức hùng hổ kéo đến, Tô Duyệt đau đến mức phải nhú mày, bắt mẫn “Ừm Ừm” kêu lên, nước mắt tràn ra khóe mắt, Ninh Duệ Thần gian nan giơ tay lên, lau đi nước mắt trên khóe mắt cô, “Không đau nữa, ngoan, đừng khóc.”

Người đàn ông thủ thủ thì dỗi cô, lúc này Tô Duyệt mới ngừng khóc, nhưng Ninh Duệ Thần lại nói một câu bên tai cô khiến cô phát bực!

“Quên không nói cho em biết, ông nội cho anh uống thuốc đại bổ!”

“...”

Cả đêm triền miên, nhất thời xao động một cảnh xuân dào dạt, chậm rãi lan tràn ra trong không gian nhỏ hẹp.

Ngoài cửa.

Một ông nụ khom nửa người áp tai vào cửa nghe lén, thỉnh thoảng phát ra một tiếng cười, sau khi phát hiện lại vội vàng che miệng lại, rất sợ quấy rầy đến hai người đang vận động dữ dội bên trong.

“Ông nội, chúng ta đi thôi.” Tô Đông Thần nhét bông vào trong lỗ tai không nhin được lời kéo ông nội Tô, thật là hết nói nổi.

Dĩ nhiên ông nội Tô không nghe theo, vừa tiếp tục nghe lén vừa nói, “Chờ thêm một lát, một lát nữa thôi.”

“Ông không đi thì con đi vậy.” Tô Đông Thần ngáp dài, lười nhác đi về phòng ngủ của mình.

“Ai cho con đi?” Ông nội Tô trừng mắt, “Bây giờ ông ra lệnh cho con, quan sát tình hình một phút cũng không được rồi đi.”

Tô Đông Thần nghe xong, vội vàng bắt mẫn gào khóc, ông nội Tô nhanh chóng che miệng Tô Đông Thần lại, cấm anh âm ỉ đến hai người trong phòng.

“Đợi đến lúc Thanh Dương trở lại cũng đã gần sáu mươi rồi, đến lúc đó nếu được nhìn thấy cháu ngoại thì sẽ cảm thấy rất vui mừng.” Ánh mắt Tô Lê Đông đượm buồn, nghĩ tới con trai mình phải chịu khổ, con dâu cũng đi xa như vậy, đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Hôm nay, ông chỉ hy vọng, cháu gái của ông được hạnh phúc, bình an, vui vẻ.

Sáng sớm hôm sau, Tô Duyệt liền đi đến công ty nộp đơn từ chức.

Lúc này, Phương Vận mặc sườn xám đang phỏng vấn những tinh anh trong trường quanh, Lý Tuyết Ly cũng đang ở đây xem xét tình hình, Tô Duyệt đi vào phòng làm việc của Lý Tuyết Ly đặt đơn từ chức lên bàn rồi đi ra ngoài.

Nhìn phòng làm việc quen thuộc, nếu nói trong lòng không cảm thấy khó chịu là không thể nào, dù sao đây cũng là nơi cô đã phấn đấu suốt một năm qua, mặc dù làm công việc gặp rất nhiều khó khăn, nhưng lại mang đến cho cô không ít kinh nghiệm.

Thu lại cảm xúc mất mát, Tô Duyệt hít mạnh một hơi, vuốt vuốt mũi, lại vỗ vỗ mặt, bước nhanh đến công ty mà cô suy nghĩ nhiều nhất.

Nhưng, điều khiến Tô Duyệt không ngờ chính là, đài phát thanh phỏng vấn “Cự ly lễ” bậc nhất giữ hồ sơ của cô lại.

Người phỏng vấn cô là biên đạo nổi tiếng Lý Thần vang danh quốc tế, người phụ nữ ấy mặc trang phục công sở màu đen, mạng gọng kính đen, vẻ mặt nghiêm túc, sau khi nhìn sơ qua sơ yếu lý lịch của Tô Duyệt xong thì trực tiếp đi thẳng vào trọng tâm

“Nơi này không có ai làm chân chạy cho cô, không ai giúp cô thu thập tin tức, không có việc nào là dễ dàng cho cô, thậm chí có lúc cô phải tự mình đến những nơi nguy hiểm để phỏng vấn, cô không chỉ phải học nên phỏng vấn như thế nào, mà còn phải học cách tự bảo vệ bản thân mình, càng phải có ý chí kiên cường.”

“Tôi có thể nói cho cô biết, nhân viên trước đây cũng bởi vì không chịu nổi khổ sở mới từ chức, nếu như cô không chắc chắn mình có thể làm thì cũng không cần thử, chúng tôi không có nhiều thời gian để ỗi người thử một lần xem công việc này có hợp với mình hay không.”

Đối với sự hăm dọa của cô ta, Tô Duyệt tràn đầy tự tin trả lời, “Tôi chắc chắn mình có thể làm được.”

“OK, thu dọn đồ đạc nhanh chóng đến sân bay đón khách, công việc đầu tiên của cô bắt đầu rồi.”

Cuộc sống lúc nào cũng phải có vài lần mạo hiểm như vậy, cuộc sống ở trong nhà kính tất nhiên an toàn, nhưng không có cách nào khiến người ta trưởng thành.

Cô từng nói mình nhất định sẽ bảo vệ Ninh Duệ Thần, đây là lời hứa hẹn chứ không chỉ là lời nói băng quơ.

Cô biết anh rất mạnh mẽ rất lợi hại, chỉ cần có anh ở đây cô căn bản không cần lo lắng một ngày nào đó mình sẽ không có cơm ăn, anh sẽ cho sắp xếp tất cả cho cô, cho cô những điều tốt nhất.

Thế nhưng, cô cũng rất muốn tự mình bước đi, nỗ lực giương ô để bảo vệ anh, không để anh tiếp tục chịu thương tổn thêm nữa.

Hai người bảo vệ lẫn nhau, như vậy, không phải rất tốt sao.

Nhưng mà, đối với vấn đề phòng the, cô nhất định phải thương lượng thật tốt với người đàn ông này đã!

“Thu dọn đồ đạc nhanh lên, khách mời sẽ không đứng đó chờ cô đâu.” Giọng nói của Lý Thần so với máy điều hòa phòng đang mở còn lạnh lẽo hơn mấy phần.

Tô Duyệt vội vàng thu dọn đồ đạc của mình, vừa nhìn tài liệu cơ bản về khách mời vừa chạy xuống tầng dưới

Nơi này cách sân bay không tính là gần, Tô Duyệt vội vàng chặn một chiếc taxi rồi báo địa điểm mình muốn đến.

Bác tài là một người đàn ông trung niên hết sức nhiệt tình, dọc đường đi không ngừng nói chuyện, theo phép lịch sự, thỉnh thoảng Tô Duyệt sẽ đáp một tiếng, tỏ vẻ mình vẫn nghe, thế nhưng ý thức đã từ từ mơ hồ, Tô Duyệt đã tựa vào trên cửa sổ xe ngủ gật.

Sở dĩ mệt thành thế này, đều là bởi vì tinh lực mạnh mẽ đến bùng cháy của người đàn ông kia!

Hôm qua người đàn ông này lấy lý do uống canh đại bổ, quần lấy cô không tha, sau đó bởi vì quá mệt mỏi nên cô mơ mơ màng màng thiếp đi, nhưng theo tiếng gà trống gáy của nhà hàng xóm bên cạnh, đau đớn kịch liệt trên thân thể lại xuyên qua ý thức của cô lần nữa!

Người đàn ông này, thật sự chính là con sói bị bỏ đói đến mấy vạn năm rồi!

Cứ như vậy, Tô Duyệt vừa thỉnh thoảng phụ họa với bác tài, vừa nguyên rửa Ninh Duệ Thần, vừa hiu hiu ngủ....

Đột nhiên, xe thắng gấp một cái, khiến cô gái bất ngờ không kịp đề phòng ngã về phía trước, Tô Duyệt theo bản năng vịn lấy ghế ngồi, bảo vệ đầu của mình.

“Cô gái, cô không sao chứ? Hình như phía trước đã xảy ra tai nạn giao thông.” Bác tài được dây an toàn bắn về lại vội vàng quay đầu nhìn Tô Duyệt nói.

“Cháu không sao ạ.”

“Đường trước mặt bị chặn rồi, nơi này cũng không có đường nhỏ nào để đi nữa, cô gái, sợ rằng chúng ta phải đợi một lúc lâu rồi.” Bác tài gãi đầu xin lỗi.

“Nơi này cách sân bay còn xa lắm không ạ?”

“Không xa không xa, đi thẳng về phía trước rồi rẽ trái là đến.”

“Được, vậy cháu xuống xe ở chỗ này.” Tô Duyệt đưa tiền xe cho bác tài, rồi vội vã đi ra ngoài.

Phía trước là một đám người đông nghìn nghịt, hoàn toàn chắn kín cả con đường, có mấy người lớn mang theo trẻ con vội vàng lấy tay che mắt chúng lại.

“Bây giờ đám người rồi còn bỏ chạy, thật là không có chút đạo đức nào!”

“Mau gọi 120 gọi 120!”

“Có ai là bác sĩ không, mau tới cứu người đi!”

“....”

Khóe mắt thoáng nhìn qua, Tô Duyệt liền nhìn thấy một người đàn ông nằm trong vũng máu, cô đã từng học qua một chút kiến thức về cấp cứu, không suy nghĩ gì, theo bản năng cô đã chạy đến bên người đàn ông kia.

Đẩy đám người ra, Tô Duyệt quỳ gối bên trái người đàn ông kia, giữ trán anh ta lại, hai tay kéo miệng anh ta ra thành hình chữ bát (), hơi cúi người hô hấp nhân tạo cho anh ta.

Thế nhưng, đột nhiên vào lúc này, đầu của người đàn ông kia lại hơi quay sang bên trái, cự tuyệt cô gái hô hấp nhân tạo cho anh ta.

Tô Duyệt khẽ cau mày, lại thăm dò động mạch cổ của người đàn ông, xác thực hô hấp lúc này đã rất yếu ớt.

Chẳng lẽ là phản ứng từ tiềm thức của anh ta?

Người đàn ông này, thật là thích sạch sẽ!

Hai tay đột nhiên dùng sức, mở cằm anh ta ra, nhanh chóng thổi ba lần, ngay sau đó đan chéo hai tay ấn mạnh lên ngực anh ta, đồng thời không ngừng nói chuyện với anh ta.

Rốt cuộc xe cứu thương cũng đến, các y tá cầm băng-ca ba chân bốn cẳng nâng người đàn ông lên, còn Tô Duyệt nhanh chóng xoay chạy về phía sân bay.

Lại không phát hiện, người đàn ông trên băng-ca đột nhiên mở mắt ra, bởi vì suy yếu mà lúc này sắc mặt có chút tái nhợt, thế nhưng đôi mắt kia lại giống như hồ ly nhìn rời đi bóng người.

80. Chương 80: Cảnh Xuân Sắc Trong Sân Bay!

Khi Tô Duyệt đến sân bay thì trong phòng chờ chỉ còn vài người, e rằng vị quản lí đầu tư thị trường kia đã mất kiên nhẫn mà bỏ đi rồi.

Nhiệm vụ đầu tiên đã kết thúc thất bại, trong lòng Tô Duyệt ít nhiều cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Trong lúc Tô Duyệt đang không ngừng tự an ủi bản thân thì đột nhiên Lý Thần gọi đến.

“Khách quý nghe nói ở đây xảy ra mưa bão nên đã hoãn thời gian chuyến bay lại, hôm nay cô cứ về trước đi, ngày mai đến làm như thời gian bình thường.”

Mưa bão?

Tô Duyệt ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng không một bóng mây, làm gì chút dấu hiệu nào của mưa bão chứ?

Nhưng cũng chính vì vị khách cổ quái này mà cô đã tránh được một kiếp, khổ sở trong lòng đã vô ích rồi.

Điều này nói lên cái gì, chẳng phải nó đã chứng minh cho câu người tốt nhất định sẽ được báo đáp hay sao!

Tô Duyệt cười khẽ xoay người đi ra ngoài sân bay, lại không phát hiện mọi người xung quanh đang nhìn cô với ánh mắt quỷ dị.

Nhưng vào lúc này ——

“Tiểu Duyệt!”

Cổ tay mảnh khảnh đột nhiên bị người nào đó dùng sức bắt lấy, Ninh Duệ Thần bỗng nhiên xuất hiện với sắc mặt âm trầm nhìn khuôn mặt đầy máu của cô gái.

“Sao anh lại ở đây...” Còn chưa kịp nói xong, Tô Duyệt đã bị anh lôi vào nhà vệ sinh.

Đến cửa nhà vệ sinh, Ninh Duệ Thần gõ cánh cửa của phòng vệ sinh nữ, “Ông thoát nước đã hỏng!” Trong phút chốc, cánh cửa phòng nhà vệ sinh nữ lập tức mở ra, các cô gái gào thét chạy ra ngoài.

Kế tiếp, người đàn ông dùng tay che mắt Tô Duyệt, trực tiếp đá văng cánh cửa nhà vệ sinh nam, ánh mắt lạnh lùng liếc qua mấy người đang đi vệ sinh bên trong, môi mỏng lạnh lẽo bỗng nhiên phun ra hai chữ, “Ra ngoài!”

Những người đàn ông mặc tây trang trắng thơm có từng bị đối xử như vậy đâu? Mỗi việc đi vệ sinh không mà cũng bị người khác đuổi ra ngoài?!

Có để cho người ta thoải mái hay không đây!

Nhìn lại cô gái được người đàn ông bảo vệ phía sau, cùng những cử chỉ thân mật của hai người liền lập tức hiểu rõ.

À, thì ra là muốn làm chuyện đó trong nhà vệ sinh sao!

Nhưng cũng không được xây dựng niềm vui trên nỗi thống khổ của bọn họ đâu nhé!

Bởi vì phản ứng theo quán tính của đàn ông, nên tầm mắt của mọi người đều đồng loạt nhìn về phía cô gái đằng sau, mặc dù khuôn mặt đã bị người đàn ông kia dùng tay che hơn phân nửa, nhưng cái cằm hơi nhọn cũng mơ hồ khiến người ta biết đây nhất định là một người đẹp.

Ninh Duệ Thần khẽ cau mày, đôi mắt thâm sâu quét về đám đàn ông kia, một hàng người đang đi vệ sinh liền quay sang nhìn vách tường, tiếp tục đi vệ sinh.

Không cho nhìn người đẹp, vậy cứ tiếp tục giải quyết, thế được chưa?

“Sao?” Ninh Duệ Thần nhàn nhạt hừ mũi, “Thế nào, không muốn ra ngoài sao?”

Một câu này cực kì nhạt tựa như gió thổi qua có thể thổi đi, còn khiến trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi.

Mấy người đàn ông kia vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh, còn có chút cật lực tiếp tục đi vệ sinh.

Đôi mắt thâm sâu bỗng nhiên thoáng qua chút âm hiểm, tay cầm một chậu nha đam bày trên bồn rửa mặt, sau đó lấy tư thế ném phi tiêu ném cái chậu về phía đám người đó, nhất thời đám đàn ông gần như đồng loạt lui về phía sau, khiến ột ít chất lỏng không rõ nguồn gốc rơi hết lên quần, còn rơi xuống sàn nhà.

“Luật sư Ninh, mười phút nữa chuyến bay của luật sư đại diện bên Mỹ sẽ về đến sân bay.” Lúc này, Lâm Phi Châu nhanh chóng đi tới sau lưng Ninh Duệ Thần, mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm nói.

Ninh Duệ Thần làm như không nghe thấy, bình thần nói, “Trợ lý Lâm, những người này đi vệ sinh bữa bãi, gây ô nhiễm đô thị nghiêm trọng, để mỗi người bọn họ có thể cống hiến một chút sức lực bảo vệ môi trường của Lạc Thành, bây giờ chụp hết hình bọn họ lại, không sau này nhờ đâu lại có người muốn trốn tránh trách nhiệm”

“Vâng” Lâm Phi Châu rất cung kính lên tiếng, cống hiến bảo vệ môi trường cho Lạc Thành, nói đơn giản, chính là nhân viên môi trường.

Nhìn qua những người này, dù gì cũng được coi là những người đàn ông tinh anh vậy mà luật sư Ninh lại muốn mấy người bọn họ đến đường lớn quét rác sao?

Lâm Phi Châu chỉ cảm thấy khóe mắt giật mạnh mấy cái, nhưng vẫn thức thời thực hiện mệnh lệnh.

Hết cách rồi, thời buổi này nếu muốn giữ được chén cơm, vẽ đường cho hươu chạy là điều tất yếu!

Trợ lý Lâm làm hết chức trách lấy một máy ảnh kỹ thuật số ra, ống kính nhắm ngay vào khuôn mặt đang hoảng sợ của mấy người đàn ông kia.

Nhóm người đàn ông đang ngu ngơ kia nhìn thấy máy ảnh đang hướng vào mặt mình thì lập tức lả tả chạy ra ngoài, thậm chí cũng quên không kéo khóa quần.

Nhất thời, trong nhà vệ sinh trở nên yên tĩnh,

“Trợ lý Lâm, bây giờ cậu lập tức ra ngoài canh chừng, tuyệt đối không để cho ai vào đây!”

“Vâng!”

Vì vậy, một trợ lý tiếng tăm lừng lẫy chỉ trong thoáng chốc vì cấp trên ra lệnh liền lập tức xuống cấp làm bảo vệ.

Ninh Duệ Thần đặt Tô Duyệt lên bồn rửa mặt, không nói hai lời, mặt âm trầm chuyển tay đến áo của cô.

“Này, anh đừng...” Còn chưa có nói xong đã nghe thấy “xẹt” một tiếng, áo sơ mi màu trắng lập tức biến thành vải vụn trong tay Ninh Duệ Thần

Gió lạnh chỉ một thoáng đã ngênh ngang thổi lên da thịt trắng muốt của cô gái, Tô Duyệt theo bản năng đôi ôm lấy ngực mình, nhưng Ninh Duệ Thần lại một tay kéo tay cô ra, cau chặt mày kiểm tra từng tấc da thịt trên cơ thể cô, ngay cả đỉnh đồi cao vút kia cũng không bỏ qua cho.

Nhưng, trên da thịt trắng sứ trừ những vết đỏ mờ ám mà hôm qua anh lưu lại thì chẳng còn gì khác.

Đôi mắt thâm sâu lập tức nhìn xuống ——

“Ninh Duệ Thần, rốt cuộc anh muốn làm gì!” Tô Duyệt giận mà không thể phát tiết, mắt đẹp trừng lên nhìn người đàn ông đang chuẩn bị kéo quần cô xuống.

Lúc này Ninh Duệ Thần nào có tâm tư nghe lời nói của Tô Duyệt, bàn tay sờ đến nút quần của cô kéo thẳng xuống dưới, vậy là chiếc quần jeans đáng thương cũng bị kéo xuống mắt cá chân của cô!

Ngay cả quần lót nhỏ màu trắng cũng đã bị kéo xuống!

Tô Duyệt cũng không nhịn được nữa rồi, mặc dù trong nhà vệ sinh rộng lớn này chỉ có hai người bọn họ nhưng đây là nơi công chứ không phải là nhà của hai người!

Ở nơi công cộng mà quần áo lại bị cởi bằng hết, dù có bình tĩnh như Tô Duyệt, cũng sẽ nổi giận!

Người đàn ông này, rõ là... quá càn rỡ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ như bàn tay hoàn toàn trở nên lạnh lẽo, Tô Duyệt cô lớn như vậy nhưng chưa từng chịu ủy khuất như thế này!

“Cũng may là em không sao.”

Đang muốn trách cứ, giọng nói của anh nhàn nhạt vang lên. Giọng nói kia, giống như một người đang rơi vào tuyệt vọng lại chợt thở phào nhẹ nhõm phát hiện ra chỉ là một nỗi sợ bóng sợ gió

Mặc dù không hiểu ý của anh, nhưng một câu nói không đầu không đuôi này lại làm cho lòng Tô Duyệt bỗng nhiên nóng lên.

Chỉ vì ánh mắt thâm thẳm của anh mang theo nỗi sợ cô sẽ bị tổn thương.

“Sao trên quần áo lại có vết máu?” Anh hơi nhíu mày, cầm áo sơ mi trắng đã rách tan tành hỏi cô.

Đôi mắt trong suốt lúc này mới phát hiện ra trên áo cô có vết máu, suy nghĩ một hồi mới nhớ ra, “Trên đường có người xảy ra tai nạn giao thông nên em đã giúp anh ta sơ cứu, đây là máu của anh ta thôi.”

Tô Duyệt thật thà nói, lúc này lông mày đang nhíu chặt của anh mới giãn ra từng chút, lửa giận vốn đang hùng hực trong lòng cô gái lúc này cũng biến mất không giấu vết.

Thì ra người đàn ông luôn luôn trầm ổn sở dĩ bạo động như vậy đều là vì nghĩ cô xảy ra chuyện.

“Ừ.” Ninh Duệ Thần nhàn nhạt đáp một tiếng, tầm mắt lại dừng trên da thịt của cô gái lần nữa, lại trở nên u ám so với vừa rồi thêm mấy phần.

Vừa rồi bởi vì khấn trương cho trong mắt anh không có một chút tình dục nào, còn lúc này....

Trên da thịt trắng như sứ vẫn còn mấy dấu vết ngày hôm qua anh lưu lại, nó như những bông hoa mai màu hồng nhạt chậm rãi nở ra ở trên bầu trời đầy tuyết, khiến người ta hận không thể in thêm mấy dấu lên đó.

Nhìn xuống dưới đôi chân thon dài sáng bóng, khiến anh không khỏi nghĩ đến cảm giác dục tiên dục tử khi nó giam cầm trên eo mình.

Đôi mắt thâm sâu bỗng nhiên chuyển một cái, liền chuyển tới nơi bí ẩn ở giữa hai chân...

Mùi vị của ngày không qua không ngừng phát lại ở trong đầu.

Cô vợ nhỏ này thật sự là có bản lĩnh của yêu tinh, đã làm nhiều lần rồi mà vẫn ngây ngô như thế, nhưng loại ngây ngô này lại luôn khiến một người luôn có lực tự chủ mạnh mẽ như anh cũng không nhận được mà muốn cô hết lần này đến lần khác.

Mỗi một lần đều có cảm giác như muốn chết đi, mỗi một lần đều cảm thấy niềm sung sướng lâng lâng.

Bởi vì bầu không khí im lặng thoáng chốc trở nên có chút ngưng đọng lại có chút mờ ám, quần lót nhỏ với quần jeans đều bị kéo xuống mắt cá chân, Tô Duyệt đỏ mặt cúi người xuống định kéo quần lên.

Thế nhưng tay của đàn đàn ông lại vào lúc này ngăn cản động tác của cô, một tay khác lại dao động trên eo cô.

“Đâu, đây là nơi công cộng, anh dừng...” Tô Duyệt vội vàng ngăn cản, nhưng nơi nào đó của Ninh Duệ Thần đã bắt đầu không an phận chống ở trên bụng cô.

Nhiệt độ đốt người lập tức thể hiện rõ người đàn ông kia có xu hướng lúc nào cũng có thể dùng sức.

Nhưng đúng lúc này...

“Sân bay sao lại như vậy? Ngay cả nhà vệ sinh cũng không cho người ta vào? Cháu của tôi đã sắp tè dầm rồi đây này! Anh bạn trẻ, nếu cậu còn ngăn cản tôi, tôi sẽ cho thằng bé tiểu thẳng lên người cậu đấy!”

“Cái gì? Nhà vệ sinh đang sửa chữa? Sao lại như vậy chứ, không được, tôi muốn đi kiện sân bay này!”

“Tôi cũng đi, tôi cũng đi, đi đi đi!”

“...”

Lâm Phi Châu từ một trợ lý luật sư tiếng tăm lừng lẫy thoáng chốc bởi vì cấp trên cần mà trở thành bảo vệ lúc này về mặt không chút thay đổi ngăn đám bác gái đang muốn xông vào, bên ngoài tỏ ra như đang cúc cung tận tụy với trách nhiệm của mình, nhưng trong lòng lại yên lặng rơi lệ.

Luật sư Ninh, anh ra nhanh lên một chút, cái chuyện đó lúc nào cũng có thể làm ở nhà mà, mau mau thông cảm cho người trợ lý đáng thương này của anh đi...

Giọng nói bên ngoài càng lúc càng lớn, vang vọng cả vào trong toilet khiến không khí mập mờ biến mất không còn một mống.

Nhưng có vẻ như Ninh Duệ Thần không hề có khuynh hướng dừng lại, chuyển hướng đến hai chân của cô gái, mắ đỏ rực như rất căng thẳng!

Theo động tác của người đàn ông, cô gái bỗng nhiên thở hắt vì kinh ngạc, hai tay nắm chặt thành quyền, “Ninh Duệ Thần, dừng...” Cùng lúc đó, động tác của anh cũng theo đó mà dừng lại ——

Giữa đùi của cô gái trở nên đỏ bừng, tim của anh trong nháy mắt trở nên mềm mại.

Tối hôm qua, thật sự đã giày vò cô quá nhiều lần rồi.

Bàn tay nắm lấy chân thon của cô di chuyển xuống cầm quần lót màu trắng của cô kéo lên, bàn tay còn lại nắm lấy eo cô khẽ nhắc lên giúp cô mặc vào.

“Khi nào về nhà thì bôi ít thuốc, trong tủ đầu giường có thuốc mỡ, là cái loại mà lần trước anh giúp em bôi lên vết thương ở trên lưng đó, rất hữu hiệu.” Hữu hiệu đến mức tối mai là có thể làm tiếp.

Ninh Duệ Thần khẽ nói, nhưng không biết là có nghe hiểu ý bày tỏ kín đáo của Ninh Duệ Thần hay không, Tô Duyệt vẫn cúi đầu, không dám nhìn lên anh.

“Sao vậy?” Ninh Duệ Thần không tin cô có năng lực lĩnh ngộ này.

Tô Duyệt chôn đầu thấp hơn, “Em... Quần áo...”

Mây rậm vốn đang nhú lại, nhìn sang đồng quần áo bị anh xé vụn vứt sang một bên thì liền giãn ra.

Lúc này anh mới phát hiện hình như ban nãy hơi dùng sức nên bộ quần áo này đã hoàn toàn nát bét rồi.

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của cô gái, người đàn ông không khỏi cười khẽ một tiếng.

“Anh còn cười nữa? Bây giờ... Phải làm thế nào bây giờ!” Giọng nói vốn đang tràn đầy tức giận, nhưng lời nói cuối cùng lại tràn ngập sự hờn dỗi.

Đây là sự hờn dỗi chỉ có ở người vợ đối với người đàn ông của mình.

Ninh Duệ Thần không nói, ngón tay thon dài tay đưa lên nút cài trên áo vest, tay chuyển một cái, một nút, hai nút, ba nút... Nút áo liền bị cởi ra.

Khóe miệng lạnh bạc nhếch lên một nụ cười tà mị như ở trong phòng ngủ nhà họ Tô hôm qua, đôi mắt thâm sâu không ngừng nhìn về mặt cô gái, động tác trên tay cũng không dừng lại.

Áo vest đắt tiền cứ như vậy mà bị anh tùy ý ném ở một bên bồn rửa mặt, tay của anh lại sờ đến nút áo sơ mi, động tác quen thuộc mà ưu nhã, còn rơi vào trong mắt của Tô Duyệt lại là hành động của cầm thú.

“Ninh Duệ Thần, anh dừng lại ngay!” Tô Duyệt vội vàng kêu gào nói, bởi vì khẩn trương cho nên giọng nói mang theo chút run rẩy.

Điện cuồng tấn công của anh ngày hôm qua đến nay vẫn còn hiện rõ trong đầu Tô Duyệt, hôm nay chỉ cần vừa nhìn thấy anh cởi quần áo, toàn thân cô không khỏi cảm thấy tê dại như bị điện giật.

“Dừng lại? Nếu anh dừng lại thì em phải làm sao?” Anh thản nhiên nói, âm điệu hơi cao lên, cúc áo cuối cùng cũng đã bị cởi ra, da thịt màu cổ đồng trong nháy mắt bị phơi bày ra bên ngoài.

Câu nói này mập mờ không rõ nhất thời khiến cô gái ghen hờn, miệng lưỡi liến thoắng trước mặt khách mời của Tô Duyệt lúc này lại không tìm ra câu nào để phản bác.

Trong lúc cô đang nghĩ một trăm tám mươi cách để đối phó với con sói đói này thì mùi hương bạc hà trên quần áo của người đàn ông trong nháy mắt bao phủ lấy cô.

“Mặc vào đi.” Ninh Duệ Thần mỉm cười nhìn Tô Duyệt, bộ dáng kia tựa như đang muốn nói, lần này là em hiểu sai rồi.

Tô Duyệt đỏ mặt vội vàng mặc áo sơ mi trắng của anh vào, đôi mắt thâm sâu hiện lên ý cười, bản thân cũng lấy áo vest ở trên bồn rửa mặt lên mặc vào người.

Áo sơ mi trắng rộng thùng thình của đàn ông mặc ở trên người cô gái đương nhiên tạo thành một phong cách khác, mặc dù bên dưới có mặc quần jean, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy quyến rũ xinh đẹp, nhất là rơi vào trong mắt Ninh Duệ Thần.

Dù sao, người tình trong mắt đều hóa Tây Thi, huống chi, từ trong xương Tô Duyệt vốn đã có mùi vị của phụ nữ.

Nhớ lại lần đầu tiên của hai người là do cô tự chủ động hiến thân, khi đó, cô cũng mặc áo sơ mi trắng của anh như lúc này.

“Chúng ta ra ngoài đi.” Tô Duyệt cúi đầu nhỏ giọng nói, cô đã muốn đi ra ngoài một mình.

“Chờ một chút.” Đại luật sư Ninh kéo tay Tô Duyệt.

Mở vòi nước lên, ngón tay thon dài hứng một ít nước lau gò má trái của cô.

“Trên mặt có máu mà cũng không biết, thật là ngốc nghếch!” Giọng nói của người đàn ông cực kỳ dịu dàng, giống như gió xuân thàng ba chậm rãi thoảng thổi qua lòng cô khiến cho khuôn mặt đã hơi đỏ bây giờ lại càng giống mây hồng.

“Em thật đúng là thấy cái gì cũng hăng hái làm, ngộ nhỡ người khác lừa em thì biết làm thế nào!” Ninh Duệ Thần hơi trách cứ nói, thật ra anh muốn nói là nhỡ đâu bị người khác nhìn trúng thì làm sao.

Mặc dù xác suất rất nhỏ, nhưng chuyện sau đó thực sự đã chứng minh lời tiên đoán của đại luật sư Ninh vẫn cực chuẩn.

“Em có ngực như vậy sao?” Tô Duyệt liếc nhìn Ninh Duệ Thần, Ninh Duệ Thần khẽ mỉm cười, cũng không phản bác mà kéo Tô Duyệt đi ra ngoài.

Nhìn hai người đi ra, cuối cùng Lâm Phi Châu cũng nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi ánh mắt lơ đãng liếc về phía cổ áo của luật sư Ninh, Lâm Phi Châu lại theo bản năng liếc nhìn về phía quần áo đang mặc trên người Tô Duyệt thì càng chôn đầu xuống thấp hơn.

Anh ta... Sợ mình cười ra tiếng mất thôi!

Nếu mà bị luật sư Ninh phát hiện chắc anh ta phải cuốn gói đi mất!

Nhưng anh ta thật sự không nhịn được!

Nhìn cấp trên không mặc gì bên trong áo vest, bạn học Lâm Phi Châu đành hoảng càn cù và thật thà cũng không nhịn được bắt đầu ảo tưởng một màn mỹ lệ kích tình vừa rồi trong nhà vệ sinh...

“Đi thôi.” Luật sư Ninh hờ hững lên tiếng, Lâm Phi Châu vội vàng xoay người, đi trước dẫn đường.

Ninh Duệ Thần nhéo lòng bàn tay Tô Duyệt, nhỏ giọng nói bên tai cô, “Về nhà tắm sạch sẽ đi, buổi tối chờ anh.” Rồi chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này ——

“Sao Thiệu Huy vẫn chưa quay lại vậy?” Giọng nữ bén nhọn vang lên thoáng chốc phá vỡ bầu không khí, Ninh Duệ Thần và Tô Duyệt đồng thời quay đầu liền thấy Ninh Thiển Như đang nhíu mày nói chuyện với một cô gái.

“Anh ấy còn có chút chuyện quan trọng cần làm, để cháu về đây chăm sóc cho bác gái trước.” Giọng nói thanh thúy của cô gái ấy chậm rãi vang lên, rõ ràng là hoàn toàn khác hẳn với giọng nói căm tức của Ninh Thiển Như.

Hai người thu hồi tầm mắt lại, hai người không muốn để ý tới Ninh Thiển Như. Thậm chí ngay cả chữ cũng cảm thấy lười.

Nhưng khi hai người chuẩn bị tách ra, Ninh Thiển Như lại quay sang chỗ họ, trong nháy mắt liền nhìn chăm chăm vào hai người!

Có một số người, bởi vì từ trong thể xác và linh hồn có quỷ, cho nên chỉ thích đánh đòn phủ đầu, thu tất cả những điều kiện có lợi về tay mình để che giấu sự chột dạ của bản thân!

Mà lại không hề biết rằng, làm như thế thì chỉ càng chứng tỏ bản thân vô cùng ngu xuẩn!

Mà lúc này Ninh Thiển Như hiển nhiên là một người như vậy!

Khi bà ta thấy Tô Duyệt và Ninh Duệ Thần thì cảm thấy không an lòng, tất cả tức giận đều xông lên, rồi lại mang theo một chút chột dạ, nhưng bởi vì sự chột dạ này mà khiến bà ta làm ra những chuyện không biết tự lượng sức mình!

Giống như, lúc này ——

“Thế nào, nhìn thấy trưởng bối trong nhà mà không biết lễ phép như vậy sao? Ninh Duệ Thần, đây chính là lễ nghi mà cậu học được ở nước ngoài hả?” Ninh Thiển Như xải bước đi tới chỗ Ninh Duệ Thần, khoe mắt đuôi mày hơi nhướn lên, tỏ rõ khí thế lớn mạnh của mình

Nhưng nếu như nhìn kỹ, sẽ lập tức phát hiện bàn tay buông thõng đã run rẩy nắm chặt thành quyền, chân cũng run theo, thân thể chừng như là dựa vào cô gái bên cạnh mới có thể đứng thẳng.

Muốn cạy mạnh? Chỉ tiếc là khí thế không đủ, nhất là ở trước mặt của luật sư Ninh.

Ninh Duệ Thần nhếch miệng lên một đường cong, mà nụ cười, rõ ràng là không coi Ninh Thiến Như ra gì!

“Trưởng bối? Ở đâu vậy?”

Giọng nói vô tội này càng làm cho Ninh Thiến Như nổi trận lôi đình!

Sự coi thường trần trụi này so với trực tiếp đánh lên mặt Ninh Thiến Như thì càng khiến bà ta đau hơn mấy lần!

Lần trước không biết người nào ở buổi họp báo gọi bà ta một tiếng ‘cô út’, làm cho bà ta tức giận mấy ngày ăn cũng không ngon, vậy mà hôm nay lại dám giả bộ như thật sự không biết!

Đúng là hành xử theo hoàn cảnh! Thật không hổ là cháu trai nhà họ Ninh!

“Ninh Duệ Thần, dù gì tôi cũng là cô của cậu, làm ơn hãy chú ý đến thái độ của mình một chút!” Hai mắt của Ninh Thiến Như trở nên lạnh lẽo, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ vì tức giận trong lòng mà trở nên vằn vẹo.

Ninh Duệ Thần cẩn thận nghiêm túc quan sát Ninh Thiến Như từ trên xuống dưới, cuối cùng nghiêng đầu hỏi Tô Duyệt: “Bà ta rất giống anh sao?”

Tô Duyệt vừa nghe, lập tức cẩn thận nghiêm túc quan sát Ninh Thiến Như từ trên xuống dưới giống anh, thành thật nói, “Không giống.”

“Aizz, anh cũng cảm thấy vậy, dạo này cứ chó cũng thích tùy tiện dìm lên người, hết cách rồi, ai bảo bộ dạng đẹp trai như vậy chứ? Ngay cả những bác gái cũng chạy đến nhận người thân linh tinh.” Đối với Ninh Thiến Như, Ninh Duệ Thần làm như không thấy, tiếp tục nói những lời nói ác độc.

Nếu Ninh Thiến Như đã tự mình đưa tới cửa, nếu không mắng một trận thì thật đúng là quá lãng phí cơ hội này rồi!

Ninh Thiến Như tức giận không chịu được, nhìn khuôn giống mình đến sáu bảy phần, lại cảm thấy hận ý càng tăng cao.

Bà ta là con gái ruột của Ninh Hạc Hiên, những năm nay, sở dĩ bà ta không ngại cực khổ hầu hạ bên cạnh Ninh Hạc Hiên không chỉ là vì sản nghiệp của nhà họ Ninh, mà cũng là hy vọng, Ninh Hạc Hiên có thể cho đứa con gái này thêm một chút quan tâm, một chút coi trọng.

Nhưng lòng người có đôi lúc thật sự rất cứng, một khi đã quyết định chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không chịu bất kỳ nhân tố khuấy nhiễu nào, giống như Ninh Hạc Hiên, không quản đến đứa con gái của mình mọc hết tim phổi ra như thế nào, ông vẫn luôn kiên định giữ lại Ninh thị cho Ninh Duệ Thần vẫn chưa biết sống chết ra sao!

Hôm nay Ninh Duệ Thần trở lại, tất nhiên Ninh Hạc Hiên sẽ dùng hai tay dâng Ninh thị đến trước mặt anh!

Còn đứa con gái này, từ đầu đến cuối đều không chiếm được một chút sự coi trọng nào từ ông.

Suy nghĩ một chút, thật là khiến lòng người rét lạnh!

Mà lòng người rét lạnh này, tích lũy qua bao nhiêu năm tháng, lâu dài sẽ khiến trong lòng thay đổi, sẽ biến thành sự ghen ghét với Ninh Duệ Thần!

Lúc trước sao nó không chết luôn đi!

Nếu nó chết, dù Ninh Hạc Hiên không nguyện ý thì Ninh thị cũng là của Ninh Thiến Như này!

Còn Ninh Uyển Thu, ở trong mắt của Ninh Thiến Như, chưa bao giờ đủ để thành một sự trở ngại cản chân bà ta.

Lúc này, lời nói của Ninh Duệ Thần càng như một tảng đá lớn, khiến cho trong lòng bà ta càng thêm khó chịu, nhưng bà ta biết chắc, bà không phải là đối thủ của người đàn ông này.

Bởi vì sự phẫn nộ trong lòng không thể hóa giải được, Ninh Thiến Như kéo cánh tay cô gái bên cạnh, móng tay bấm sâu vào trong da thịt trắng nõn ấy.

Đợi Ninh Thiến Như phát hiện ra thì nơi đó đã mơ hồ hiện ra tia máu.

Còn trên mặt cô gái bên cạnh vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt.

Hai mắt Ninh Thiến Như láo liến, nếu bà ta không thể lay động được Ninh Duệ Thần, vậy thì không bằng đối phó với Tô Duyệt đi!

Mặc dù lần trước đã bị một lần trong quán trà, nhưng ở trong lòng Ninh Thiến Như, Tô Duyệt vẫn không phải là đối thủ của bà ta.

“Vũ Quân, bây giờ những cô gái gia giáo như con chẳng còn nhiều nữa đâu, chỉ còn vài hạng đàn bà chỉ biết đắm mình trong trụy lạc, cả ngày chỉ biết nghĩ đến phải quyến rũ đàn ông như thế nào, chẳng hề biết chú ý đến hình tượng của mình. Aizz, thật là thói đời bạc bẽo mà!” Ninh Thiến Như thâm sâu nói, nhưng hai mắt lại liếc về hướng cổ áo hơi rộng mở của Tô Duyệt.

Trên cần cổ tinh xảo vẫn lưu lại dấu hôn ngày hôm qua của anh. Cũng chưa từng nghĩ tới nó lại trở thành vũ khí để Ninh Thiến Như đối phó mình.

Thật là buồn cười!

Cũng chỉ là mấy dấu hôn thôi, làm sao lại thành quyến rũ đàn ông thói đời bạc bẽo thế rồi hả?

Đây là chuyện bình thường giữa vợ chồng, chẳng lẽ làm người ăn chay mới là con nhà gia giáo!

Trong lòng Tô Duyệt không khỏi cười lạnh, xem ra Ninh Thiến Như đã bị ép đến mức cần người linh tinh rồi.

“Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần đối với cô chỉ là vui đùa một chút thôi, tên nghiệt chủng kia sẽ chẳng bao giờ yêu cô đâu, bởi vì nó đã sớm mất đi cảm giác yêu thương rồi!”

Những lời nói lần trước của Ninh Thiến Như vẫn vang lên trong đầu Tô Duyệt, tại sao Ninh Thiến Như có thể nói anh như vậy, nếu như Ninh Duệ Thần nghe được thì anh sẽ cảm thấy khó chịu đến mức nào!

Bởi vì, chỉ riêng cô nghe thôi cũng đã không chịu nổi rồi!

Mất đi cảm giác yêu thương... Những lời này tổn thương người khác đến cỡ nào chứ!

Gai nhọn quanh người Tô Duyệt lập tức nổi lên, mục tiêu chính là hướng đến Ninh Thiến Như.

“Ông xã, có một vài thứ của con nhà gia giáo thật đúng là em không học theo được, đến người đàn ông của mình ra vùng trộm sau lưng mà còn có thể trấn tĩnh như thế, thậm chí còn cho ông xã mình đi tìm người tình, nếu như anh dám vùng trộm thì chết với em đây.” Tô Duyệt có chút nũng nịu nói với Ninh Duệ Thần, ánh mắt trong suốt lộ ra vẻ đáng yêu.

“Em yên tâm, cả đời này anh chỉ muốn một mình em thôi.” Lời này hơi mang theo mùi vị tình dục, nhưng bởi vậy mà càng giống những lời nói lẳng lơ chỉ có giữa những người yêu nhau.

Hai người giúp đỡ nhau, ở trong mắt Ninh Thiến Như càng giống như là đang khiêu khích bà ta. Chuyện Tống Hoài Dịch ngoại tình hầu như mọi người đều biết, còn bà ta, vì có thể làm chồng mình vui lòng, không để cho ông có suy nghĩ ly hôn nên chỉ có thể mỉm cười tự tay dâng thư ký của mình cho chồng!

Nhưng bà ta là phụ nữ, nhìn người đàn ông của mình ôm người phụ nữ khác, trong lòng sao có thể không đau?

Mà giờ khắc này, lời của Tô Duyệt càng giống như một thanh đao, hung hăng đâm vào vết thương mà bà ta đã phải vất vả che giấu bao năm nay!

Lời nói sắc nhọn trong nháy mắt như muốn lấy mạng của bà ta!

Ninh Thiến Như cực kỳ oán hận, trong nháy mắt lạnh lùng nói, “Một người phụ nữ từ phượng hoàng biến thành chim sẻ lại muốn dựa vào một người đàn ông không biết yêu thương là gì biến thành phượng hoàng một lần nữa, thật là buồn cười!”

Tô Duyệt vừa nghe, gai quanh thân trở nên bén nhọn hơn!

Đang muốn mở miệng, Ninh Duệ Thần lại nắm chặt bàn tay của cô!.

Tô Duyệt ngược mắt nhìn vào ánh mắt của Ninh Duệ Thần, vốn là hơi lo lắng, nhưng khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm kia thì cô chợt hiểu ra mình đã lo lắng quá rồi.

Đúng vậy, Ninh Thiến Như nói anh mất đi năng lực yêu thương thì sao chứ, cho dù là cả thế giới nói vậy thì có làm sao, những người này đối với Ninh Duệ Thần mà nói căn bản là râu ria!

Chỉ cần Tô Duyệt cô tin tưởng, Ninh Duệ Thần vẫn biết yêu là đủ rồi.

Mặc dù im lặng, nhưng cô đọc được từ trong mắt anh, đừng nói gì cả, để anh bảo vệ em.

Vừa rồi Ninh Thiến Như chuyển đổi tượng, ngoài mặt là đang nhắm vào Tô Duyệt, nhưng trên thực tế vẫn đang nhắm vào Ninh Duệ Thần, còn anh sợ dĩ vẫn không có mở miệng, là vì anh muốn ném thử mùi vị được người phụ nữ của mình bảo vệ.

Hôm nay anh đã ném đủ rồi, sao anh có thể để cô chịu thêm sự châm chọc của Ninh Thiến Như nữa chứ?

Nếu anh đang ở bên cạnh cô, vậy thì hãy giao tất cả mưa bão cho anh là được rồi, về phần Tô Duyệt, chỉ cần cô nắm chặt tay anh thôi.

Ánh mắt thâm sâu lại nhìn sang Ninh Thiến Như lần nữa, mày rậm nhướng lên, môi mỏng mang theo châm chọc phun ra bảy chữ, “Bà mà cũng muốn nói yêu sao?”

Bảy chữ này, khiến sắc mặt Ninh Thiến Như trong nháy mắt biến thành đen.

“Đúng rồi, cô út, lần trước cô tặng cái áo chất lượng quá kém, hay là cô tự mặc đi!” Nói xong, Ninh Duệ Thần liền chuẩn xác ném cái áo sơ mi trắng đã biến thành vãi vụn vào ngực Ninh Thiến Như, kéo Tô Duyệt đi ra ngoài sân bay.

Cái áo này vốn không phải là cái áo Ninh Thiến Như tặng lần trước, nhưng Ninh Duệ Thần chắc chắn lúc này Ninh Thiến Như không phân biệt ra được!

Đầu tiên không nói đến chuyện cái áo kia đã rách đến không còn gì, chỉ nói đến vết máu trên đó, đã đủ khiến Ninh Thiến Như thất thần!

Quả nhiên, Ninh Thiến Như cúi đầu nhìn mảnh vãi vụn trong tay mình thì lập tức nhìn thấy vết máu loang lổ!

Mỗi ngày bà ta đều bận rộn giao thiệp với những người giàu có, làm sao có thể nhìn thấy nhiều máu như vậy. Bà ta lập tức sợ hết hồn, ném chiếc áo đó đi thật xa, lại không cẩn thận rơi lên người một bác gái quét dọn!

Bác gái vừa nhìn thấy cái áo rách rưới bị ném lên người mình thì lập tức vọt tới bên cạnh Ninh Thiến Như, hùng hùng hổ hổ muốn phân rõ phải trái với bà ta.

Ninh Thiến Như ngại thân phận của mình, khinh thường đi cãi nhau với bác gái không cùng đẳng cấp, bực mình rút từ trong ví ra một tờ tiền có giá trị một trăm trực tiếp ném vào người bác gái, rồi vội vàng rời đi.

Nhưng Chủ tịch Mao lại không cẩn thận đập vào mặt bác gái kia, lòng tự trọng siêu cường của bác gái nổi lên, lập tức nhảy vọt tới lôi kéo Ninh Thiến Như không để cho bà ta đi. Rốt cuộc Ninh Thiến Như cũng không thể nhịn được nữa, mắng mấy câu, cho dù cô gái bên cạnh lôi kéo cũng không để ý, giọng nói kia khiến bao nhiêu người đi qua đều dừng bước.

,

Vừa rồi Tô Duyệt sợ cái áo kia bị người ta nhìn thấy có thể tạo ra liên tưởng không tốt, động đến những phiền toái không cần thiết, nên định mang về nhà rồi mới xử lí, nhưng không ngờ lại có thể tạo được ra tác dụng lớn như vậy, thật là khiến người ta thỏa mãn mà!

Tiếng huyền não sau lưng càng lúc càng lớn, Ninh Duệ Thần và Tô Duyệt lại làm như không hề nghe thấy mà đi ra ngoài, giống như trong chốn trần thế phồn hoa phức tạp này vĩnh viễn không quay nhiều đến hai người.

“Em về nhà trước đi, nhớ bôi thuốc đấy.” Ninh Duệ Thần không yên lòng dặn dò.

Nơi đó bị thương thật là không tốt, rất không có lợi cho việc tiến hành vận động buổi tối của anh.

“Vâng.” Tô Duyệt khéo léo gạt đầu một cái, ầm ập vừa rồi còn quanh quẩn trong đầu cô, cho nên chỉ cần anh nói gì thì sẽ được cái đó.

Nhưng Ninh Duệ Thần lại cảm thấy vẫn quá ít, khom lưng, hôn cô một cái, lại nói nhỏ bên tai cô.

“Em nói xem, chúng ta chọn một ngày làm trên máy bay thì thế nào? Em yên tâm, anh sẽ bao hết toàn bộ máy bay, tuyệt đối sẽ không để cho người khác nhìn thấy.” Ninh Duệ Thần quẹo rũ cười một tiếng, ánh mắt trầm thấp nhìn Tô Duyệt một hồi lâu rồi mới rời đi, để lại Tô Duyệt kinh ngạc mặt đỏ đến mang tai đứng chết trân tại chỗ.

Người đàn ông này, thật đúng là bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng không quên được chuyện này!

“Chị dâu, bây giờ chị có rảnh không?” Mới vừa đi ra ngoài, một giọng nói nịnh hót liền vang lên.

Tô Duyệt lập tức cảm giác có một lớp da gà dùng tốc độ sét đánh nhanh chóng nổi lên toàn thân.

“Cậu là ai?” Trong giọng nói của Tô Duyệt tràn đầy cảnh giác.

81. Chương 81: Cô Nhỏ Mọn!

Bên kia điện thoại bỗng nhiên sững sờ, ngay sau đó lại nịnh hót nói, “Tuấn Ngạn đây, chị dâu, sao ngay cả giọng của tôi em cũng không nhận ra vậy?”

Thẩm Tuấn Ngạn?

Trong đầu lập tức hiện lên một người đàn ông với cao hơn cô một cái đầu lúc nào cũng cột nhả gian manh trước mặt cô.

“Có chuyện gì vậy?” Tô Duyệt tận lực để giọng nói của chính mình nghe tương đối bình tĩnh.

“Cũng không có gì chuyện hết, chỉ là muốn mời em đến nhà... ha ha... ăn cơm uống trà tâm sự để bồi dưỡng tình cảm thôi.”

“... Miễn đi.” Tô Duyệt nói xong, liền chuẩn bị cúp điện thoại.

Thẩm Tuấn Ngạn vội vàng hô, “Dợi chút, chị dâu! Em có thể đi chợ mua chút...hành lá mang đến đây được không?”

“....”

“Nếu tiện, có thể mua thêm quýt, gừng, tỏi...” Thẩm Tuấn Ngạn bô bô nói, Tô Duyệt chỉ cảm thấy đau đầu một trận.

“Nhà của anh có người giúp việc chứ?”

“Trần Văn thích yên tĩnh, nên anh đuổi hết đi rồi.” Thẩm Tuấn Ngạn đáng thương nói: “Chị dâu, anh biết em rất tốt bụng, chị dâu, em nể tình tình cảm của anh với A Ninh nhiều năm như vậy, chị dâu, em giúp anh mua hành lá đến đây đi.”

Thẩm Tuấn Ngạn mở miệng một tiếng chị dâu hai tiếng chị dâu, Tô Duyệt vội vàng nói, “Mua cũng được, nhưng tôi không biết đường đến nhà anh.”

“Không sao hết, anh sẽ đưa địa chỉ cho em, rất dễ đi à.” Giọng của Thẩm Tuấn Ngạn bỗng nhiên vui vẻ.

Quả nhiên Thẩm Tuấn Ngạn không có lừa cô, chỗ đó nằm ở khu vực vàng của Lạc Thành, quả thật rất dễ tìm.

Về nhà tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo xong, Tô Duyệt đi mua những thứ Thẩm Tuấn Ngạn đã nhắn rồi đi đến nhà anh ta.

Lúc Tô Duyệt đến nhà họ Thẩm thì nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta phải kinh hoàng.

Lúc này Trần Văn mặt không chút thay đổi cầm một con dao, ở trên một con cá không ngừng giã dũa khoa tay múa chân qua qua lại lại, nhưng chậm chạp không xuống tay.

“Cô biết nấu ăn sao?” Tô Duyệt kinh ngạc hỏi.

“Không biết, nhưng tôi không muốn để Thẩm Tuấn Ngạn xem thường.” Giọng của Trần Văn không hề có nhiệt độ, ánh mắt dính chặt lên con cá không ngừng vẩy đuôi trên thớt gỗ kia.

Thật ra nguyên nhân chính là do Thẩm Tuấn Ngạn và cô đánh cuộc, nếu Trần Văn có thể nấu ra được một món ăn, anh sẽ nói cho cô biết vì sao lần trước anh nói đã từng gặp cô hai mươi năm về trước.

Về chuyện này, cho dù cô có ép hỏi thế nào Thẩm Tuấn Ngạn vẫn im re không hé một lời!

Thật là đáng ghét!

Nghĩ tới đây, dao trong tay Trần Văn trong nháy mắt chém xuống thân cá!

Tô Duyệt vội vàng ngăn cản, “Đừng...” Lời còn chưa dứt, một sinh mạng sắp chết hiện tại đã chết hoàn toàn.

“Đầu cá nấu cháo, thân cá kho tàu.” Trần Văn tỉnh táo phân tích vì sao mình lại làm vậy, tỏ rõ mình cũng không phải là hành sự lỗ mông.

Nhìn con cá chồng chất vết thương, Tô Duyệt im lặng.

“Cô đi ra ngoài đi, tôi sợ xảy ra hoạ hoạn, vì vậy cô càng tránh xa tôi càng tốt.”

“Được.” Tô Duyệt gật đầu một cái, đối với những nguy hiểm tránh được thì tránh này, cô vẫn rất có ý thức mà tránh né.

Trong phòng khách, Thẩm Tuấn Ngạn nhìn bóng dáng đang không ngừng bận rộn trong phòng bếp, ánh mắt bất giác trở nên nhu hòa, cô đã chạy trốn một lần, khiến anh từ không thấy rõ tim của mình đến quyết tâm nhất định phải giữ cô thật chặt ở trong tay mình.

Anh không nói cho cô biết, như vậy chờ đến khi hai người già rồi, anh sẽ nói, bà xã à, anh cho em biết, hai mươi năm trước, ở cô nhi viện, ông xã đã nhìn trúng bà xã, khi đó bà xã rất khó hầu hạ, ông xã đã tốt bụng len lén kín đáo đưa đồ ăn cho bà xã mà bà xã lại không cần....

Tô Duyệt đi tới, nhìn vẻ mặt si tình nhìn chằm chằm vào phòng bếp của Thẩm Tuấn Ngạn, cô bình tĩnh nói, “Nước miếng của anh chảy xuống rồi kia.”

“Ha ha, hôm nay cảm ơn em nhiều nha.” Thẩm Tuấn Ngạn vội vàng lau khóe miệng một cái, cười hì hì nói với Tô Duyệt.

Hành đã đưa tới, vậy không cần gọi chị dâu nữa, có thể thấy được Thẩm Tuấn Ngạn trở mặt đến mức nào.

Đây là nơi anh ta ở một mình, bài trí rất nhiều đồ trong phòng bếp, sau khi hai người đi chợ mua thức ăn về đến nhà mới phát hiện trong nhà không có một chút gia vị nào, Thẩm Tuấn Ngạn lại không yên lòng để cô ở nhà một mình, cho nên liền nhờ Tô Duyệt tới đây.

Ở bệnh viện, Trần Văn thường xuyên phải đối mặt với nhiều bệnh nhân khác nhau, nhưng trong lòng cô lại không hề thích tiếp xúc với quá nhiều người xa lạ, mà Thẩm Tuấn Ngạn có thể nhìn ra được, Trần Văn cũng không bài xích Tô Duyệt mấy.

Mặc dù không tiếp xúc nhiều, nhưng sợ rằng sau khi trải qua chuyện của Tô Thiên Tuyết, Tô Duyệt đã trở thành đồng minh trong lòng Trần Văn rồi.

Dù sao, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn.

“Đến ném thử đi.” Một bát cá kho tàu trong nháy mắt đã bung lên, Tô Duyệt còn tưởng rằng sẽ rất khó coi, nhưng nhìn bên ngoài cũng không tệ lắm.

Thẩm Tuấn Ngạn cười hì hì đi tới, dùng đôi đũa gấp một miếng bỏ vào miệng, qua một hồi lâu mới bình luận, “Ăn ngon.”

Trần Vân vẫn làm mặt lạnh từ chối cho ý kiến, hình như đã sớm biết đáp án của Thẩm Tuấn Ngạn

“Em thắng.” Trần Vân nhắc nhở Thẩm Tuấn Ngạn.

Thẩm Tuấn Ngạn vô tội nháy nháy mắt, “Em thắng cái gì?”

Trần Vân lạnh lùng nhìn về mặt vô tội của Thẩm Tuấn Ngạn, yên lặng đi vào phòng bếp, một lát sau cầm con dao đi ra, giọng nói ôn hòa, “Thẩm Tuấn Ngạn, em muốn giải phẫu anh... Anh đứng lại!”

Trong nháy mắt, cả phòng khách gà bay trứng vỡ, Tô Duyệt yên lặng ngồi trên ghế sofa, bung bát cá lên, vừa ném thử vừa tiếp tục xem ti vi.

Ủ... Mùi vị quả thật không tệ.

Nửa giờ sau, cuối cùng hai người kia lấy kết cục Thẩm Tuấn Ngạn đi rửa bát mà chấm dứt.

Nhìn Trần Vân ngồi ở bên cạnh, cuối cùng Tô Duyệt không nhịn được hỏi : “Cô thật sự chưa từng nấu ăn sao?”

“Chưa từng.”

Tô Duyệt nhất thời buồn bực, đều chưa từng nấu ăn như nhau sao lại chênh lệch lớn như vậy?

“Cô không biết nấu ăn?” Trần Vân hỏi cô gái đang nhịu mày ủ rũ.

Tô Duyệt thành thực lắc đầu.

“Chắc hẳn đàn ông đều thích sau khi đi làm về nhà sẽ được ăn những món ăn nóng hổi, tôi mệt rồi, về phòng ngủ trước đây.” Trần Vân tùy ý nói, đi thẳng về phòng ngủ của mình.

Tô Duyệt nhìn bát cá kho tàu bị mình ăn sạch không còn một miếng, cũng không để ý Trần Vân rời đi.

Lúc này chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Thẩm Tuấn Ngạn ở trong phòng bếp cũng không ngẩng đầu lên nói, “Tiểu Duyệt, người đàn ông của em đến đón đấy, mau mở cửa đi!”

“Vâng.” Tô Duyệt máy móc gạt đầu một cái, mở cửa, quả nhiên thấy Ninh Duệ Thần đứng ngoài cửa.

Chắc là Thẩm Tuấn Ngạn đã báo cho anh.

Tô Duyệt trực tiếp đi vào bên trong xe, cả đường đi đều im lặng không nói.

Sau khi về nhà, cũng hết sức nhu thuận để Ninh Duệ Thần bôi thuốc ình, thậm chí ngay cả khi anh đùa giỡn cũng không tránh né.

Nhìn cô vợ nhỏ đã đặt tâm tư ở nơi nào, Ninh Duệ Thần vỗ vỗ đầu của cô, “Nghĩ gì thế?”

Tô Duyệt ngược mắt, nhẹ nhàng nói, “Buồn ngủ quá, em muốn đi ngủ.”

“Vậy thì ngủ đi.” Anh ôm cô nằm xuống, rồi tắt đèn đi ngủ.

Nhưng, hai mắt cô gái đột nhiên mở to, đợi qua mười mấy phút sau, cô gái thận trọng đẩy tay người đàn ông ra, mà lần này, người đàn ông cũng có vẻ phối hợp khác thường.

Cẩn thận đi xuống giường, Tô Duyệt rón rén đi ra ngoài phòng khách, mở máy tính bật Baidu.

Người đàn ông nằm trên giường chợt mở mắt ra, nhìn cửa phòng bị mở, nhếch lên một nụ cười tà mị.

Cô gái nhỏ này lại muốn làm cái gì đây, anh có chút mong mỏi chờ xem đấy.

Sáng sớm, khi Tô Duyệt đến công ty thì trên bàn đã xuất hiện một bó hoa hồng đỏ to đùng.

“Tô Duyệt, là một người mới chưa đạt được thành tích gì, tốt nhất nên học thêm tính khiêm tốn, lấy lòng mọi người không phải là thói quen tốt.” Lý Thần đi tới, nhìn bó hoa hồng đỏ, giọng nói hết sức lạnh lẽo.

Tô Duyệt gật đầu một cái, dáng vẻ nghiêm túc nghe chỉ bảo, cung kính tiễn Lý Thần rời đi.

Ở giữa bó hoa hồng có kẹp một quyển sổ nhỏ, đây là quyển sổ cô luôn mang theo bên mình để ghi chép, trên mặt bìa vẫn còn lưu lại vết máu.

Mở ra bên trong có kẹp một tờ giấy, đợi sau khi Tô Duyệt nhìn hai hàng chữ rồng bay phượng múa ở phía trên xong thì mặt bỗng nhiên trở nên lúng túng đỏ hồng.

—— Cường hôn không phải là một thói quen tốt.

—— Chỉ là, mùi vị không tệ.

Hai hàng chữ ngắn ngủi, cũng đã thể hiện rõ người tặng hoa là ai.

Mặc dù lúc ấy không chú ý đến bộ dạng của người đàn ông kia, nhưng chỉ dựa này kiểu nói này thì biết đây không phải là một người đàn ông đàn ông hoàng gì.

Một bó hoa hồng nở rộ bị Tô Duyệt lấy đường pa-ra-bôn làm chuẩn ném vào thùng rác.

Trở lại vị trí của mình, Tô Duyệt nhanh chóng làm xong công việc của mình, sau đó lấy một tờ giấy trong túi ra cẩn thận nghiên cứu.

Sau khi tan làm, Tô Duyệt đã thấy Ninh Duệ Thần đứng dựa vào xe chờ cô.

“Em đến đưa đồ ăn cho Trần Vân, gần đây tâm tình của cô ấy không ổn định, tối nay em ở cùng Trần Vân, sẽ không về nhà.” Tô Duyệt cúi đầu nói.

Đôi mắt thâm sâu nhìn cô gái trước mắt, mày rậm không biến sắc nhướng lên.

Đưa đồ ăn? Không về nhà?

Không phải cô sợ tối nay anh muốn tiếp tục vận động nên mới cố ý tránh né anh đấy chứ?

Ngày hôm qua anh đã kiểm tra kĩ, thương tích cũng không nhẹ, ngay cả ở trong đó cũng bị thương một chút.

Vậy... Tha cho cô mấy ngày cũng được.

“Anh đưa em sang đó.” Ninh Duệ Thần tốt bụng nói, cũng không vạch trần lời nói dối của cô.

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu một cái, lại nghĩ tới cái gì, liền vội vàng lắc đầu.

“Đột nhiên em nhớ ra Trần Vân nhờ em mua một ít đồ ăn, bây giờ chúng ta qua chợ trước đã.”

Nhìn đôi mắt đen nhánh mang theo hy vọng của cô gái, cuối cùng Ninh Duệ Thần gật đầu một cái.

Trong chợ, Tô Duyệt chọn lựa những nguyên liệu làm những món ăn dành cho hai người, nhìn cô gái vui vẻ chọn đồ, Ninh Duệ Thần im lặng không nói đứng sau lưng cô.

Mái tóc đen rủ xuống vai cô, vài sợi tóc nghịch ngợm rơi ở bên má, lúc này cô đang nghiêm túc mặc cả với người bán hàng, đôi mắt đen như viên châu hoạt động lòng người, cuối cùng ông chủ cũng đồng ý với giá của Tô Duyệt đưa ra.

“Thế nào, em có lợi hại không?” Đang nhìn đến bản thân, Tô Duyệt đột nhiên quay đầu, há hê đắc ý nháy mắt với Ninh Duệ Thần.

“Lợi hại.” Ninh Duệ Thần cứng chiu nói theo Tô Duyệt.

Cầm một đồng lớn nguyên liệu vừa mới mua, Tô Duyệt đến nhà họ Thẩm, vừa đúng lúc Thẩm Tuấn Ngạn đi ra ngoài đổ rác.

“Tô Duyệt, sao em lại đến đây?”

“Trần Vân nhờ em mua đồ ăn.” Tô Duyệt bình tĩnh nói, Trần Vân đang chuẩn bị ra ngoài kinh ngạc nhìn Tô Duyệt.

Ánh mắt của hai người yên lặng giao nhau cùng một chỗ ở trong không khí, mặt Trần Vân không chút thay đổi nói, “Sao bây giờ mới đến, đói quá.”

Thẩm Tuấn Ngạn nghi hoặc nhìn Trần Vân, “Không phải chúng ta vừa mới ăn xong...” Trần Vân lạnh lùng liếc một cái, Thẩm Tuấn Ngạn lập tức ngậm miệng.

“Vậy sáng mai anh đón em đến công ty.” Ninh Duệ Thần làm như không thấy, vẫn giả bộ nói với Tô Duyệt.

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu một cái, liền bước nhanh vào nhà họ Thẩm.

Nhưng lần này luật sư Ninh đã lầm rồi, lần này Tô đại tiểu thư không phải là vì chuyện phòng the mà tránh anh, mà là ——

“Ninh Duệ Thần, mau tới bệnh viện đi, vợ cậu xảy ra chuyện rồi!”

82. Chương 82: Ừm, Mùi Vị Này Rất Tuyệt!

Lúc Ninh Duệ Thần vô cùng lo lắng đẩy cửa phòng bệnh ra thì Tô Duyệt đang nằm trên giường bệnh, vừa nhỏ giọng nói điều gì đó với Trần Vân Thẩm Tuấn Ngạn, vừa gặm táo.

Còn cánh tay phải bị băng gạc bó chặt kín kẽ được đặt ở trên giường bệnh kia, quả thực chẳng khác nào một cái bánh tét lớn.

Khi Tô Duyệt nhìn thấy Ninh Duệ Thần, thần sắc trên mặt bỗng thay đổi, theo bản năng nhìn về phía Trần Vân Thẩm Tuấn Ngạn, như muốn nói: đừng nói lung tung!

Điều này rơi vào trong mắt Ninh Duệ Thần chính là người con gái này có chuyện muốn giấu!

“Sao lại thế này?” Ninh Duệ Thần mở miệng, giọng nói ôn hòa, nhưng ánh mắt liếc về phía Thẩm Tuấn Ngạn lại lạnh buốt.

“Lúc đổ nước sôi chẳng may tay bị trượt nên không cẩn thận bị phỏng chút thôi!” Tô Duyệt nhanh chóng tranh lời của Thẩm Tuấn Ngạn trả lời trước.

Tầm mắt của Ninh Duệ Thần cuối cùng cũng chuyển đến cánh tay bị thương của cô gái, khẽ nhíu mày, “Bị phỏng nước sôi sao?” Giọng nói kia rõ ràng là không tin.

Tô Duyệt vội vàng gật đầu chắc chắn, “Thật đó!”

Nhưng vào lúc này, một vị bác sĩ mặc áo khoác ngoài màu trắng đi tới, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tô Duyệt nói: “Cô Tô, mức độ bị phỏng này của cô nếu nghiêm trọng thêm chút nữa thì cánh tay này đã tàn phế rồi, tôi đề nghị tốt nhất từ nay về sau cô đừng vào bếp nữa thì hơn.”

Màu sắc thâm thúy trong con người theo lời của bác sĩ chuyển càng lúc càng sâu, Tô Duyệt xấu hổ cười khan vài tiếng, tức đến mức không thể nhét cả rổ táo vào cổ họng ông bác sĩ này.

Nhiệt độ trong không khí từ từ thấp xuống, thẳng cho đến khi không độ, thậm chí có xu hướng giảm xuống thêm.

Trần Vân và Thẩm Tuấn Ngạn yên lặng liếc mắt nhìn nhau, cùng chung quyết định lặng lẽ lui về phía sau để tránh việc trở thành vật hi sinh.

Vị bác sĩ lớn tuổi kia cuối cùng cũng cảm nhận được trong không gian tràn ngập mùi thuốc súng, ho khan hai tiếng rồi lập tức lách ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại có hai người.

Ánh mắt thâm sâu nhìn vào cánh tay bị băng không nói một lời nào, nhìn chăm chăm đến mức hận không thể xuyên thủng một cái lỗ trên đó.

Tô Duyệt cúi đầu, nào bộ xoay chuyển hết công suất để nghĩ ra được một lời giải thích hợp lí nhất.

“Em tránh anh chính vì để tự hại mình sao?”

“Đây không phải là tự hại mình, đây là ngoài ý muốn!” Tô đại tiểu thư lập tức kháng nghị.

Cô đâu biết độ lửa lại khó điều chỉnh đến vậy, lại có thể thoáng cái bốc lên cao như vậy, đợi đến lúc cô cầm lấy cái nồi thì tay bắt cần đã bị phỏng rồi.

“Sao lại không ngoan ngoan để mình bị thương đến mức này mới dừng hả?” Trong con mắt thâm trầm ánh lên tia đau lòng, nhìn Tô Duyệt như vậy, lại nhìn không được mà trêu cô, “Bây giờ cả Trần Vân và Thẩm Tuấn Ngạn đều biết em không biết nấu ăn rồi.”

Lời này vừa nói ra, Tô Duyệt lại cúi đầu, cắn môi, im lặng không nói tiếng nào.

Chuyện này cô cũng không muốn để Ninh Duệ Thần biết, nếu làm thí nghiệm ở nhà, thì cho dù cô có cẩn thận dè dặt thế nào, sợ rằng chỉ cần cô vừa đổ dầu ăn vào trong nồi là Ninh Duệ Thần đã đứng ngay đằng sau cô rồi.

Vì thế, cô liền chạy tới nhà Thẩm Tuấn Ngạn, thừa dịp hai người bọn họ đang ngủ mà lén chạy tới nhà bếp thử nấu theo thực đơn.

Trong lòng Tô Duyệt cũng đã nghĩ kĩ càng, đợi đến khi bản thân thí nghiệm thành công thì sẽ về nhà làm tốt ở trước mặt anh, cho Ninh Duệ Thần một bất ngờ, còn nếu có thất bại, cũng sẽ thần không biết quỷ không hay, và không bị Ninh Duệ Thần phát hiện ra.

Nào ngờ thí nghiệm không chỉ thất bại, phòng bếp của nhà họ Thẩm thiếu chút nữa bị cô đốt cháy hết.

Hôm nay ngược lại cũng thật sự cho anh một bất ngờ.

Một truyện cười vô cùng lớn.

“Vây.... thành quả đâu?” Nhìn cô gái iu xù trước mặt, đôi mắt thâm trầm ánh lên ý cười vui.

“Ném rồi!” Tô Duyệt bực mình đáp.

Mà cùng lúc đó, Thẩm Tuấn Ngạn ở ngoài cửa bỗng nhiên mở miệng, “Ồ đây!”

Một cái cà men được bọc kỹ trong nháy mắt được đẩy vào, ngón tay thon dài chuẩn xác không sai một ly nhận lấy, mở ra, lập tức nhìn thấy một đồng “Thịt kho tàu” đen xì như cục than.

Đầu Tô Duyệt càng cúi thấp hơn, lén nhìn thoáng qua thịt kho tàu bên trong cà men, không đành lòng nhìn thêm nữa, tay trái nhanh chóng giật lấy cái cà men, người đàn ông giờ tay lên, không cho cô đụng tới.

“Đũa.” Ninh Duệ Thần thản nhiên nói, trong nháy mắt một đôi đũa từ ngoài cửa ném vào tay Ninh Duệ Thần, bị ngón tay thon dài của anh nắm chặt lại.

Thẩm Tuấn Ngạn ở ngoài cửa thản nhiên nói, đây là sự ăn ý giữa anh em với nhau, cái người Ninh Duệ Thần này thâm trầm phúc hắc, nhưng chuyện về Tô Duyệt, muốn đoán tâm tư của anh cũng không khó.

Cho nên khi anh ra ngoài, rất nhanh chóng đóng gói thịt kho tàu này lại cẩn thận mang tới đây.

Mặc dù Tô Duyệt nấu rất khó ăn, nhưng đây là đồ ăn do Tô Duyệt làm ra, đương nhiên Ninh Duệ Thần sẽ cam tâm tình nguyện mà ăn cho bằng hết mới thôi.

Tựa như Trần Vân, mặc dù rất giống khối băng, nhưng anh vẫn cam tâm trối cô ở bên cạnh mình, cho dù ngày nào cũng bị đông lạnh nhưng vẫn thấy vô cùng thoải mái.

“Đừng ăn!” Tô Duyệt vội vã ngăn cản lại, nhưng Ninh Duệ Thần đã cắn một miếng của đồng thịt kho tàu đen xì kia rồi.

Miếng thịt kho tàu này rất cuộc to cỡ nào?

Nhất định phải nhai kỹ mới có thể nuốt cả miếng thịt.

Còn khổ sở hơn chính là miếng thịt kho tàu này không cắn được.

Có thể đốt cháy đến mức phỏng cả tay nhưng lại không cháy chín thịt, vợ yêu của anh thật đúng là rất có bản lĩnh.

Muối..... Cô đổ cả một túi muối vào sao?

Mặc dù trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng trên mặt Ninh Duệ Thần vẫn giữ vững nụ cười ôn hòa, bộ dạng say mê thưởng thức.

“Mùi vị.... thế nào?” Tô Duyệt dè dặt hỏi.

“Không tồi, trong chấy ngoài mềm, càng nhai càng ngon.” Ninh Duệ Thần tán thưởng nói, phối hợp với vẻ mặt vui mừng kia, ngay cả Tô Duyệt không tin tưởng cũng nửa tin nửa ngờ.

“Cho em ăn một miếng.” Dứt lời, Tô Duyệt giả bộ vươn tay trái ra muốn lấy cà mèn, nhưng lại bị Ninh Duệ Thần đập một cái.

“Không được, món này là của anh.” Anh nói, giơ cao cà mèn lên, giống như một đứa trẻ không cho phép người khác cướp đi món đồ chơi của mình.

Một người đàn ông dịu dàng phúc hắc thế nhưng lúc này lại dùng sự bá đạo ở mặt này, Tô Duyệt bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp, liền thu tay lại.

Thật ra sao cô lại không biết món thịt kho tàu do chính tay mình làm khó ăn cỡ nào, vậy mà người đàn ông này lại ăn hết, chỉ vì muốn để cô được vui vẻ.

“Em nấu ngon lắm, cho nên về sau không được tùy tiện vào bếp nữa, đầu bếp bình thường không dễ dàng thể hiện tay nghề của mình đâu.” Ngón tay thon dài xoa nhẹ mái tóc của cô gái, “Miễn cưỡng ăn đồ anh làm là được rồi, để anh thỏa mãn một chút về cảm giác làm một người đàn ông xuất sắc, được không?”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, trong lòng vốn uất ức vì hành động của người đàn ông này mà trở thành hư ảo.

“Em nghỉ ngơi chút đi, anh đi lấy thuốc, sau đó chúng ta cùng nhau về nhà.”

“Được ạ.”

====

Trong phòng bệnh 205

“Cậu Mộ Dung, cậu uống miếng nước đi.” Lão quản gia cẩn thận cầm ly nước đưa đến trước mặt thiếu gia đang nằm trên giường bệnh vuốt vuốt môi của mình, nhìn đồng tài liệu yên lặng mỉm cười.

Mộ Dung Bạch nhìn ly nước lọc kia, không kiên nhẫn cau mày lại, “Cầm đi đi.”

“Cậu Mộ Dung, cứ treo nước biển thế này cũng không phải là thứ tốt, tốt xấu gì cũng nên ăn một chút chứ.” Lão quản gia tận tình khuyên nhủ, Mộ Dung Bạch làm như không biết, yên lặng nhìn tên trên tập tài liệu kia, tiếp tục yên lặng mỉm cười.

Lúc cô kiên quyết hôn xuống, Mộ Dung Bạch vốn cho là mình sẽ nôn mửa, nhưng khi hương hoa nhài nhàn nhạt truyền đến, anh cảm thấy, thật khiến cho lòng người an ổn.

Chỉ tiếc...

Thời gian quá ngắn, cô chỉ truyền cho anh ba hơi rồi thôi.

Như chuồn chuồn lướt nước, thậm chí không được coi là một nụ hôn, khiến Mộ Dung Bạch khó mà quên được.

Hơn nữa cô gái này lại là nữ biên tập viên phỏng vấn anh, kiểu duyên phận này, kiểu ăn ý này, càng nói rõ là trời cao sắp xếp cho bọn họ gặp nhau!

“Cậu Mộ Dung, lão gia tuyên bố với bên ngoài chuyến bay của cậu lùi lại nửa tháng sau, trước đó, không ai biết cậu đã về nước.” Lão quản gia một mực cung kính nói.

Cậu Mộ Dung luôn sống ở Pháp, vì có thể lặng yên không tiếng động sắp xếp một ít chuyện, lần này trở về nước, thời gian đối ngoại cũng không chính xác.

Cũng vì có thể để cho Mộ Dung Bạch có cơ sở gầy dựng ở Lạc thành, sắp xếp cho Mộ Dung Bạch tham gia chuyên mục phỏng vấn Khuynh Tình, cứ như vậy, vừa có thể chế tạo thời gian về nước của anh có độ tin cậy, lại có thể mau chóng nâng cao độ nổi tiếng của Mộ Dung Bạch.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, lại bất ngờ xảy ra tai nạn ngoài ý muốn như vậy.

Mộ Dung Bạch vừa nghe xong, đôi mắt như hồ ly kia nheo lại, “Ai cho ông lùi lại? Ngày mai, ngày mai tôi sẽ xuất viện, hiện tại, lập tức liên lạc với bên phỏng vấn Khuynh Tình.”

“Cậu Mộ Dung, nghe nói vị biên tập Tô kia đã kết hôn rồi.”

Về mặt Mộ Dung Bạch thờ ơ, “Kết hôn rồi thì có sao? Tôi không chê cô ấy.”

“...” Lão quản gia im lặng chảy nước mắt, xem ra ông đã thành lão cổ hủ mất rồi, không theo kịp suy nghĩ của lớp trẻ ngày nay nữa.

“Quản gia Trần, sau này con của chúng tôi gọi là Mộ Dung Tô, thấy thế nào? Hay nên là Mộ Dung Duyệt nhỉ?”

Lão quản gia cúi đầu thấp hơn, người còn chưa theo đuổi được, vậy mà thiếu gia nhà ông đã nghĩ đến vấn đề nối dõi tông đường rồi?

“Quản gia Trần, tôi đã nói không sao rồi mà, bây giờ chúng ta trở về mau.” Dứt lời, Mộ Dung Bạch trên đầu quần băng gạc trắng liền đứng dậy rời khỏi giường bệnh.

Hành lang ngoài cửa, người đàn ông cầm gói thuốc đang muốn đi về phía trước bỗng dừng lại, lặng lẽ đứng ngoài cửa nghe cuộc đối thoại vừa rồi của hai người trong phòng, về mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Đằng trước, một cô gái trẻ tuổi cầm cái xô chậm rãi đi tới, đôi mắt thâm sâu của Ninh Duệ Thần xẹt qua một chút mờ ám khiến người khác không hiểu được...

Trong lúc Mộ Dung Bạch mỉm cười mở cửa phòng đi nhanh về phía trước, chỉ mới bước được một bước, chỉ nghe thấy...

Loảng xoảng!

Cả người Mộ Dung Bạch lập tức thành hình chữ đại nằm sấp trên mặt đất. (hình chữ đại:)

Còn cả khuôn mặt của anh thì tiếp xúc với một thứ chất lỏng trơn ướt dính trên mặt đất.

“Đây là cái gì?” Sắc mặt Mộ Dung Bạch u ám ngửa mặt lên, mùi vị nồng nặc không biết là gì ở trên người anh truyền tới.

Ghê tởm chính là, đôi môi vì muốn giữ lại mùi hương của cô gái đã hai ngày không ăn cơm lúc này lại có mùi vị là lạ đặc quánh.

Cả khuôn mặt của Mộ Dung Bạch đều đen lại!

Lão quản gia kiến thức rộng rãi sau khi ngửi ra mùi là lạ này, trong đầu lập tức loáng thoáng nghĩ ra được điều gì đó, đang không biết nên giải thích với Mộ Dung Bạch ra sao thì một giọng nói của thiếu nữ truyền tới.

“Vừa rồi tôi không cẩn thận đụng phải người khác, cái xô bị nghiêng, phiền ông dọn dẹp một chút, ở đằng kia...”

Tay ngọc thon thon của cô gái chỉ ra đằng kia, chính là..... vị trí của cậu Mộ Dung đang nằm úp sấp xuống.

Lời này vừa nói ra, lão quản gia không nhịn được bật cười thành tiếng, quả nhiên giống như dự đoán của ông.

Vị thiếu gia nhà này có bệnh sạch sẽ, vậy mà lại tiếp xúc thân mật với thứ dơ bẩn thế này!

Thật quá..... khôì hài mà!

Mộ Dung Bạch lạnh lùng liếc nhìn ông, lão quản gia vội vàng nín cười, khom người đi tới đỡ, lại bị ánh mắt của Mộ Dung Bạch ngăn lại.

“Đi gọi bác sĩ tới, hình như tôi... bị gãy xương rồi.” Mộ Dung Bạch ai oán nói, ngửi thấy miệng mình dính phải mùi là lạ thế chỗ ùi hương hoa nhài kia, dạ dày bỗng cuộn trào, nhưng mấy ngày nay anh không ăn gì, nên chỉ có thể ra sức nôn khan.

Cùng lúc đó, người đàn ông nhìn qua giống như thanh tuyền tao nhã đang đứng khoanh tay trong một góc rẽ, yên lặng nghe ngóng tất cả động tĩnh ở hành lang, sau khi thấy hiệu quả đã như bản thân mong muốn, lúc này thân hình cao ráo mới chậm rãi đi về phía một phòng bệnh khác.

Dám có ý với Tô Duyệt, vậy thì để ày ném thử mùi vị tuyệt diệu này trước!

83. Chương 83: Sự Khác Thường Của Anh

Ninh Duệ Thần vắt bộ mặt âm trầm trở lại phòng bệnh, lúc này Tô Duyệt đang cúi đầu nghịch băng gạc trên tay, thấy Ninh Duệ Thần quay lại thì nhảy xuống giường bệnh đi ra cửa.

“Đang nhìn gì vậy?”

Tô Duyệt mở tờ giấy trong tay ra, trên đó viết một đồng tên người, trêu ghẹo nói, “Đây là tên của những đồng nghiệp mới, nếu em muốn nhờ bọn họ giúp gì, đâu thể gọi này này được?”

Nếu cô đã đến công ty mới rồi, vậy cần phải nhanh chóng tiếp nhận tất cả những điều mới, như vậy mới có thể mau chóng hòa mình vào trong đó.

Nhanh chóng nhớ tên của những người khác cũng là một sự tôn trọng đối với họ, như vậy cũng có thể tận lực khiến mọi người có ấn tượng tốt với mình ở công ty mới, dù sao ai cũng hy vọng tên của mình được nhớ đến.

“Ừ.” Ninh Duệ Thần đáp một tiếng, bỗng nhiên nói: “Về sau không nên tùy tiện cứu người.”

Trong đầu Tô Duyệt lập tức hiện lên bó hoa hồng cùng bưu thiếp được đưa đến công ty, liền gạt đầu một cái, “Vâng.”

Thấy Tô Duyệt nghe lời như thế, Ninh Duệ Thần cũng không nói gì tiếp, đưa cô về nhà.

Sáng sớm, Tô Duyệt đến cửa công ty, nhìn nhìn tay phải của mình, mặc dù bị băng nhưng cũng không phải quá nghiêm trọng, liền len lén tháo băng gạc xuống để ở trong túi xách, đợi đến sau khi tan việc thì băng bó kỹ lại, như vậy sẽ không bị Ninh Duệ Thần phát hiện, một khi bị anh phát hiện nhất định sẽ quở trách, nói cô không biết tự chăm sóc bản thân.

Hôm nay trong công ty không ai nói cô lười nhác đến công ty, tất cả mọi người đều cố gắng làm công việc của mình, mặc dù không nói nhiều, nhưng cũng không bàn tán sau lưng người khác, nếu người nào phạm sai lầm sẽ bị chỉ ra ngay, mà không phải thờ ơ lạnh nhạt.

“Tô Duyệt, vị khách lần trước đạo diễn Lý giao cho cô sẽ đến muộn một chút, chắc là xế chiều sẽ đến đây, cô tranh thủ thời gian đọc tài liệu đi, những điều quan trọng tôi đã ghi chú rõ rồi.” Một người đàn ông đeo gọng kính đen đặt chồng tài liệu xuống trước mặt Tô Duyệt, phía trên kia có rất nhiều chỗ được đánh dấu bằng bút màu, còn có vài tờ giấy đặc biệt viết về những vấn đề nên hỏi khách mời.

“Cám ơn Cao Vũ.” Tô Duyệt giơ tài liệu trong tay lên, cười nói với người đàn ông đối diện.

Cao Vũ lộ vẻ chán động, không ngờ Tô Duyệt có thể nhớ tên của mình. Nhớ năm đó, khi anh ta mới vào công ty, phải mất gần một tháng mới có thể miễn cưỡng nhớ gần hết tên của mọi người.

Còn Tô Duyệt chỉ trong thời gian mấy ngày đã nhớ tên của anh ta.

Nhìn Cao Vũ im lặng không lên tiếng, trong lòng Tô Duyệt không khỏi thầm than, chẳng lẽ cô đã nhớ nhầm tên rồi sao?

Nếu quả thật như vậy thì đúng là mất mặt rồi!

“Có phải... tôi đã gọi nhầm tên anh rồi không?” Tô Duyệt thận trọng hỏi.

“Không phải.” Cao Vũ vội lắc đầu, “Cô đã nhớ hết tên của tất cả mọi người trong công ty rồi sao?”

“Chắc là thế đấy ạ.”

“Cô thật là lợi hại.” Cao Vũ gãi gãi đầu, mặt lại bỗng nhiên đỏ bừng.

Mặc dù anh ta có chút sức hấp dẫn, nhưng chỉ cần nói chuyện với con gái mấy câu thì mặt sẽ hồng lên, bởi vì điều này nên cũng thường bị đồng nghiệp nữ giễu cợt.

“Tô Duyệt, hoa của cô được đưa đến phòng bảo vệ, tôi lấy lên cho cô rồi đấy.” Một đồng nghiệp khác đi tới đưa một bó hoa hồng cho Tô Duyệt.

Tô Duyệt nhận lấy hoa, lấy một tấm thiệp nhỏ ra, quả nhiên, phía trên vẫn là hàng chữ rồng bay phượng múa kia

—— Được em hôn, là bất ngờ đẹp đẽ nhất trong cuộc đời tôi!

Nhìn bó hoa hồng này, Tô Duyệt chỉ cảm thấy đau đầu, mặc dù cô học qua sơ cứu, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cứu người, không ngờ lại gặp ngay phải người kì quái như vậy!

Tay trái cầm bó hoa hồng kia tiếp tục lấy tư thế đường pa-ra-bôn chính xác ném vào trong thùng rác!

Khi sắp tan làm, đột nhiên ông cụ Tô gọi đến!

“Tiểu Duyệt à, tối nay về nhà ăn cơm đi, đột nhiên ông muốn ăn đồ ăn của Duệ Thần nấu.”

Trong ấn tượng của cô, Tô Lê Đông chưa bao giờ chủ động hai người về nhà ăn cơm.

Một là không muốn tăng thêm gánh nặng cho bọn họ, công việc đã mệt chết rồi, nếu ông còn ép buộc bọn họ về nhà, vậy sẽ tạo ra gánh nặng cho hai người.

Còn có một phương diện nữa là, Tô Lê Đông hy vọng hai người có thể chủ động về nhà thăm ông.

Nếu ông nội đã lên tiếng, tất nhiên Tô Duyệt đồng ý.

“Được, tối nay chúng cháu sẽ về nhà ăn cơm.”

“OK, tốt lắm.” Ông cụ Tô vui vẻ lên tiếng, rồi cúp điện thoại.

Đến nhà, rốt cuộc Tô Duyệt đã hiểu vì sao hôm nay ông cụ Tô lại đột nhiên chủ động như thế.

Thì ra là được Ninh Hạc Hiên nhờ vả.

Bên trong phòng khách, Ninh Hạc Hiên đang đánh cờ cùng Tô Lê Đông, còn ánh mắt của Ninh Hạc Hiên lại thỉnh thoảng liếc về phía cửa ra vào.

Khi thấy Ninh Duệ Thần thì con cờ nằm trong tay Ninh Hạc Hiên rõ ràng dừng một chút, chinh chiến nhiều năm trên thương trường như vậy, mà lúc này lại thể hiện tất cả cảm xúc ra ngoài.

Hai mắt của Tô Lê Đông nhìn tới nhìn lui hai, ngoắc ngoắc tay với Ninh Duệ Thần, “Duệ Thần à, mau đến nhìn xem bàn cờ này nên làm thế nào?”

“Không đâu ạ, ông nội, cháu đi nấu ăn.” Ninh Duệ Thần xoay người đi vào trong phòng bếp

Không khí lập tức trở nên trầm mặc, trên mặt Ninh Hạc Hiên hiện ra vẻ lúng túng rõ ràng.

“Vừa rồi không phải ông bảo hôm nay cháu gái của ông sẽ đưa bạn trai về sao, là ai vậy?” Tô Lê Đông vội vàng nói sang chuyện khác, vui vẻ nhìn Ninh Hạc Hiên.

Ông vừa dứt lời, ngoài cửa liền vang lên một giọng nói trong trẻo.

“Chị dâu, nhà chị vậy mà có hai anh lính đứng trông cửa đấy, đáng người cũng không tồi.” Ngoài cửa, Ninh Uyển Thu vừa nháy mắt với cảnh vệ vừa nghịch lọn tóc quăn của mình.

“Anh yêu, thất thần gì vậy, mau vào đi!” Ninh Uyển Thu lôi kéo Lâm Phi Châu đi đến bên cạnh Ninh Hạc Hiên, cũng không dám nhìn Ninh Duệ Thần.

Hôm nay cô gọi điện thoại cho Ninh Duệ Thần bảo anh tìm một người đàn ông đến để đối phó với Ninh Hạc Hiên, Ninh Duệ Thần liền gọi trợ lý đến, nhưng không ngờ, đẩy đến bên cạnh Ninh Uyển Thu chưa đến một tiếng, hai người lại gặp mặt.

“Lần trước nhân viên ở công ty nhìn thấy em đi với đàn ông chính là anh ấy, tên là....”

“Lâm Phi Châu.” Trợ lý Lâm vội vàng tiếp lời.

“Đúng đúng đúng, Lâm Phi Châu, anh ấy là trợ lý của anh trai, nhân phẩm tuyệt đối đảm bảo, hơn nữa chúng em rất yêu nhau, đúng không, Phi Châu?” Ninh Uyển Thu dùng bộ ngực lớn của mình cọ xát lên người đàn ông bên cạnh, trợ lý Lâm thật thà sợ hãi vội vã phụ họa

“Đương nhiên đương nhiên, cô Ninh nói đúng lắm, cháu nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, xin Ninh tổng yên tâm.” Giọng nói kia, vào tai người nghe thì giống như học sinh tiểu học đang tập đọc bài ngữ văn trong sách vậy.

Ninh Hạc Hiên nhìn Lâm Phi Châu một cái, thấy nói là trợ lý của Ninh Duệ Thần thì ánh mắt rõ ràng hòa hoãn hơn, “Vậy thì tốt, về sau yêu nhau cho tốt, đã lớn như vậy, cũng nên nghiêm chỉnh đi.”

“Đương nhiên đương nhiên, đây là điều chắc chắn rồi ạ!” Ninh Uyển Thu vội vàng phụ họa.

Ninh Duệ Thần nhàn nhạt liếc Ninh Uyển Thu đang hả hê một cái, ánh mắt kia cực kỳ lạnh nhạt nhưng lại làm cho Ninh Uyển Thu cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Ninh Uyển Thu tuyệt đối biết chuyện Ninh Hạc Hiên đến nhà ông cụ Tô, cũng biết anh cũng bị gọi tới, vậy mà Ninh Uyển Thu lại dám gạt anh sao?

Em gái của anh, lá gan càng lúc càng lớn rồi!

Nhưng dù sao vẫn là em gái mình, Ninh Duệ Thần cũng không trách cứ nhiều, ánh mắt sắc bén nhất thời quét về phía Lâm Phi Châu.

— Trợ lý Lâm, có phải cảm thấy công việc gần đây quá rảnh rồi không?

Lâm Phi Châu lập tức cảm thấy uất ức vô cùng, làm bộ đáng thương nhìn áo cơm cha mẹ ở trước mặt.

— Luật sư Ninh, là anh bảo tôi tới làm bạn trai tạm thời của cô ấy mà, tôi thật sự không biết chuyện em gái anh sẽ dẫn tôi tới nơi này.

Ninh Duệ Thần tiếp tục nhìn chăm chăm Lâm Phi Châu, ánh mắt lạnh lùng chỉ hận không thể đâm một lỗ thủng lớn trên người cậu ta.

Trợ lý Lâm đáng thương không thể làm gì khác hơn là chuyển sang Tô Duyệt cầu cứu.

“Ông xã, chúng ta nhanh đi nấu cơm đi, em đói bụng rồi.” Tô Duyệt kéo tay Ninh Duệ Thần nói, ánh mắt đó thật lòng khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

“Em không biết ông cụ Ninh sẽ đến.” Tô Duyệt dính chặt vào Ninh Duệ Thần, nhỏ giọng nói.

“Anh biết.” Ninh Duệ Thần tiếp tục cắt dưa leo trong tay, mím môi, không nói nhiều.

Tô Duyệt cũng ý thức được người đàn ông bên cạnh có gì đó bất thường nên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đứng bên cạnh với anh.

Trên bàn cơm, tay Tô Duyệt bị quần băng gạc vụng về gấp thức ăn, lúc này ông cụ Tô mới chú ý tới Tô Duyệt bị thương.

“Con bé này, tay cháu bị sao vậy?”

“Cháu không cẩn thận bị bỏng, trầy da chút xíu thôi, không có việc gì đâu ạ.” Tô Duyệt lơ đãng nói.

Ninh Duệ Thần lại buông đôi đũa trong tay xuống, bưng chén của Tô Duyệt lên, không nói hai lời liền gắp một miếng cơm đưa tới bên miệng Tô Duyệt, “Há miệng.”

Hoàn toàn không nghĩ tới ở trước mặt mọi người mà Ninh Duệ Thần lại đột nhiên làm như vậy, mặt của Tô Duyệt đỏ bừng, đưa tay cầm chén của mình, nhỏ giọng nói, “Không cần, em có thể làm được.”

“Há miệng.” Giọng nói của anh vẫn cứng rắn, tay cầm chén dùng sức, mặc cho Tô Duyệt làm thế nào cũng không giật lại nổi

Điệu bộ như thế, rõ ràng là không có đường thương lượng.

Tô Duyệt không thể làm gì khác hơn là làm theo Ninh Duệ Thần, dưới cái nhìn mập mờ của mọi người ăn cơm Ninh Duệ Thần dứt cho.

“Ồ, anh, không ngờ anh lại chăm sóc thế đấy, Phi Châu, đến đây, em cũng dứt cơm cho anh.” Ninh Uyển Thu làm bộ muốn lấy chén cơm trong tay Lâm Phu Châu, trợ lý Lâm sợ hãi sống chết ôm chặt lấy chén của mình, không để cho Ninh Uyển Thu lấy đi.

“Lão Ninh, ông cũng ném thử món ăn cháu trai của ông làm đi, mặc dù hơi nhạt, nhưng mùi vị thật sự không tệ đâu.” Ông cụ Tô vui vẻ gắp một miếng cá bỏ vào chén cho Ninh Hạc Hiên, tay lại vụng trộm ở phía dưới ra hiệu hai chữ.

—— Lão Ninh, cháu trai của ông tôi đã mời, đừng quên ông đã nói sẽ cho tôi hai chai Mao Đài đấy!

Ninh Hạc Hiên thu ánh mắt đang nhìn Ninh Duệ Thần lại, nhìn Tô Lê Đông đang hả hê bên cạnh.

—— Biết rồi, tối nay tôi sẽ đưa hai chai Mao Đài đến cho ông!

Ông cụ Tô vừa nghe vậy thì vui vẻ gắp tiếp một miếng cá bỏ vào chén Ninh Hạc Hiên, “Ăn nhiều một chút, cá này thơm lắm.”

Quả thực là thơm, hai chai Mao Đài cơ mà!

Không để ý tới Tô Lê Đông ý cười đầy mặt, Ninh Hạc Hiên gắp miếng cá lên, bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai, mắt nhìn về phía Ninh Duệ Thần ngồi ở đối diện.

Bác sĩ tư nhân của ông đã từng dặn, khi dùng bữa phải ăn nhạt một chút, mà bây giờ, có một khắc Ninh Hạc Hiên cho rằng, Ninh Duệ Thần nêm nhạt như vậy là vì ông.

Nhìn Ninh Duệ Thần đang chăm chú dứt cơm cho Tô Duyệt, Ninh Hạc Hiên lại cười cười tự giễu, đứa nhỏ này hận ông còn không kịp, sao có thể làm thế chứ, tất cả đều là trùng hợp thôi.

Cúi đầu, Ninh Hạc Hiên gắp một miếng cơm bỏ vào trong miệng.

“Ông xã, muốn ăn thức ăn...” Tô Duyệt nhỏ giọng nói, kể từ khi Ninh Duệ Thần chủ động xin đi giặt giặc dứt cơm cho cô, thì thật sự chỉ cho cô ăn cơm, chẳng lẽ anh quên bình thường cô ăn nhiều thức ăn hơn sao?

84. Chương 84: Tô Duyệt Mang Thai?

Trên bàn cơm, tiếng cười sang sảng của Tô Lê Đông vang khắp cả phòng khách, Ninh Uyển Thu cũng thỉnh thoảng cố ý đùa giỡn Lâm Phi Châu khiến mọi người bật cười ha ha hóa giải bầu không khí này, thế nhưng có những thứ cho dù như thế nào cũng không che dấu được.

Bỗng nhiên đúng vào lúc này, một giọng nói khiến cho người ta chán ghét vang lên trong phòng khách.

“Sao nào, tôi tới đón ba tôi trở về cũng không được à?”

Giọng nói này, vừa nghe đã biết là giọng của Ninh Thiến Như.

Trên khuôn mặt của Ninh Hạc Hiên có chút xấu hổ, “Là tôi dầy dổ không nghiêm, đã để mọi người chê cười rồi, bây giờ tôi sẽ bảo nó đi về.”

Nhưng vừa nói xong, Ninh Thiến Như đã xông vào, phía sau còn có vệ sĩ tận trung cương vị công tác đi theo, Tô Lê Đông phát phát tay, ý bảo bọn họ trở về vị trí.

Ninh Hạc Hiên nhú mồm, “Sao con lại tới đây?”

“Con tới thăm ba, quản gia Lý nói ba đã tới nhà họ Tô rồi, không phải vì con sợ ba chịu ủy khuất nên mới vội vã đến đây sao.” Ninh Thiến Như vừa nói vừa liếc Ninh Duệ Thần, ánh mắt kia còn mang theo sự cảnh giác còn hơn cả phòng sói.

“Thiệu Hiên đã trở lại rồi, ba, lần này nó ở nước ngoài mượn được không ít vốn đầu tư, nhất định giúp ích rất nhiều cho Ninh thị chúng ta.” Ninh Thiến Như khoe khoang, lớn tiếng nói tựa như có ý muốn cho người nào đó nghe.

“Mấy năm nay, mặc dù Thiệu Huy là tổng giám đốc của Tổng thị, nhưng nó vẫn tận tâm hết sức với Ninh thị, ba, những điều này ba cũng thấy rất rõ ràng, ba tuyệt đối đừng quên đấy.”

Ninh Uyển Thu cười lạnh một tiếng, “Sao tôi lại nghe nói có vài vụ vốn đã hợp tác với Ninh thị, nhưng vì sự tận tâm tận lực của anh họ, cuối cùng chạy hết sang Tổng thị vậy?”

“Ninh Uyển Thu, cơm có thể ăn bấy nhưng không thể nói lung tung, cháu chưa bao giờ đến công ty, nếu không phải nhờ Thiệu Huy xử lý tốt mọi việc, thì làm sao có nhiều tiền cho cháu tiêu hàng năm chứ?” Ninh Thiến Như không chịu yếu thế nói.

“Ba, trong nhà họ Ninh này không có ai tận tụy lo nghĩ cho Ninh thị như Thiệu Huy, có vài người căn bản không muốn trở lại Ninh thị giúp ba, ba còn giữ lại những người này làm gì chứ?”

Những lời này của bà ta không chỉ nhằm vào Ninh Duệ Thần, mà còn ám chỉ cả những người bên cạnh Ninh Hạc Hiên nữa.

Mặt Ninh Hạc Hiên lúc trắng lúc xanh, nhưng cũng không trách mắng, mà là nhìn về phía Ninh Duệ Thần.

Lúc này chỉ cần Ninh Duệ Thần phản bác một câu, chỉ cần Ninh Duệ Thần cho thấy có ý định trở về giúp Ninh Hạc Hiên trông coi quản lý Ninh thị, như vậy tất cả những lời nói vừa rồi của Ninh Thiến Như cũng chỉ là tự mình vả mặt mình mà thôi.

Dù Ninh Hạc Hiên có nói nhiều thêm nữa, cũng không bằng một câu của Ninh Duệ Thần.

Thời gian theo sự im lặng của mọi người từ từ trôi qua, tất cả mọi người đều nhìn về phía Ninh Duệ Thần, chờ thái độ chứng tỏ của anh.

Bàn tay cầm đũa của Ninh Hạc Hiên có chút run rẩy, cho dù Ninh Duệ Thần chỉ nói bữa một câu sẽ trở về cũng đã tốt lắm rồi.

Thế nhưng, Ninh Duệ Thần vẫn không hề lên tiếng, vẫn như cũ tiếp tục đút Tô Duyệt ăn cơm.

“Ba, ba cũng thấy rồi đấy, người ta căn bản không muốn trở về, mau về cùng con đi, ở chỗ này cũng chỉ ngăn trở tầm mắt của người ta thôi.” Ninh Thiến Như đắc ý nói.

Nhưng vào lúc này, Tô Duyệt bỗng nhiên che miệng lại, không để ý đến sự kinh ngạc của người khác, vội vã chạy vào toilet.

Tiếng nôn mửa thỉnh thoảng từ trong toilet truyền ra, ông cụ Tô cau mày, lo lắng gọi với vào bên trong, “Nha đầu, cháu không sao chứ?”

“Không... Không sao ạ...” Tô Duyệt miễn cưỡng trả lời.

“Duệ Thần, có phải mấy ngày nay Tiểu Duyệt ăn trứng thứ gì không sạch sẽ không, hay là công việc quá vất vả? Ta thấy con bé gầy quá.” Ông cụ Tô lo lắng, thấy cháu gái mình như vậy, trong lòng ông cũng sốt ruột không kém gì những người khác.

Vừa mới nói xong, trong toilet lại truyền đến tiếng nôn mửa nữa.

Ninh Uyển Thu bỗng nhiên ‘A’ lên một tiếng, lại vội vàng che miệng, trên mặt xuất hiện cảm giác hưng phấn khó mà che được.

“Không phải chị dâu đã... có đấy chứ?” Ninh Uyển Thu thần bí nói, hai mắt nhìn về phía về phía Ninh Duệ Thần càng không ngừng chớp chớp

“Anh, tháng này chị dâu đã tới chưa?”

Ninh Duệ Thần thoáng suy tư, “Hình như là chưa.”

“Vậy khẳng định là không sai được, theo lý thuyết thì gien nhà chúng ta rất tốt, gien của chị dâu cũng không kém, đứa nhỏ sinh ra chắc chắn sẽ thông minh đáng yêu lanh lợi hoạt bát người gặp người thích hoa gặp hoa nở!” Ninh Uyển Thu kích động, mắt phượng nhếch lên nhìn ngón tay đã trở nên trắng bệch của Ninh Thiển Như, “Cô út à, Ninh thị chúng ta đã có hậu duệ rồi, về phần người thừa kế, cũng không nhọc cô quan tâm đến, cô mau trở về đi, đừng ở chỗ này làm mất mặt nữa!”

Ninh Thiển Như tức đến nghẹn lời, con ư? Lúc này Tô Duyệt lại mang thai!

Cô gái này xem như bà ta đã nhìn ra, hóa ra Ninh Duệ Thần tìm người giúp đỡ chống đối với bà!

“Cô út, sao còn chưa đi, có phải muốn cùng chúng tôi ăn mừng tin vui này không?” Ninh Uyển Thu sắc bén nói, Ninh Thiển Như oán hận trừng mắt liếc Ninh Uyển Thu một cái, xoay người rời đi.

Ninh Thiển Như vừa rời đi, Tô Duyệt mở cửa toilet đi ra, nhìn bên ngoài phòng khách, nhỏ giọng nói, “Đi rồi sao?”

Trong phòng khách không có ai trả lời cô, đợi Tô Duyệt chuyển mắt nhìn sang thì phát hiện ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm vào bụng của cô.

“Sao vậy? Không phải mọi người đều tin con mang thai đấy chứ?” Tô Duyệt vẫy vẫy tay, “Không có đâu, vừa rồi là con cố ý đó.”

Tô Lê Đông thở dài, trừng mắt nhìn Tô Duyệt một cái, “Nha đầu này, hại ông già ta mừng hụt.”

Tô Duyệt le lưỡi, “Ông nội, con xin lỗi ạ, con chỉ muốn dọa bà ta một chút thôi, ai bảo bà ta dám đắc ý đến vậy?”

Khi tất cả những lời ám chỉ của Ninh Thiển Như đều nhắm vào Ninh Duệ Thần, khi ánh mắt nặng nề của mọi người đều nhìn chằm chằm vào anh, mặc dù người đàn ông này không có biểu hiện gì khác thường, nhưng Tô Duyệt ngồi rất gần anh lại phát hiện bàn tay cầm bát của Ninh Duệ Thần nắm chặt bao nhiêu.

Cô cảm thấy rất khó chịu, càng thấy Ninh Thiển Như đáng ghét hơn trước kia rất nhiều.

Mặc dù Ninh Duệ Thần rất lợi hại, nhưng chỉ cần là con người thì không thể nào mãi mãi thắng cuộc được, cũng sẽ có những nhược điểm riêng, còn Ninh Thiển Như lại đánh đúng vào chỗ đau của Ninh Duệ Thần.

Thật sự.... rất đáng ghét!

Đúng vào lúc đó, Tô Duyệt cảm thấy có hơi buồn nôn, cũng ngay lúc đó, cô nghĩ ra biện pháp như vậy để bức Ninh Thiển Như phải dời đi, thế là đơn giản hóa nó lên thôi.

Nhưng, mang thai....

Chắc là không thể nào đâu, dù sao mấy hôm trước bọn họ mới làm cái kia....

Ông cụ Tô gõ đầu Tô Duyệt, bắt đắc dĩ lắc đầu, “Cháu đó, thật sự là không biết phân biệt nặng nhẹ mà, từ nay về sau không được lấy chất của ông ra đùa giỡn nữa, nghe không?”

“Vâng vâng, cháu cũng không dám nữa đâu.” Tô Duyệt vội vàng thề thốt.

Ninh Uyển Thu cũng thất vọng thở dài, bĩu môi quay sang làm nũng với Lâm Phi Châu cầu xin an ủi, khiến cho Lâm Phi Châu sợ tới mức vội vàng ngồi nghiêm chỉnh không dám động chút nào.

“Thật sự không sao chứ?” Ninh Duệ Thần nhíu mày, vẻ mặt lo lắng nhìn Tô Duyệt.

“Thật mà, em thì có thể có chuyện gì được.” Tô Duyệt cười nói, nhưng không khí hiện giờ lại bắt đầu trầm xuống, nghĩ nghĩ một chút lại nói, “Chỉ cảm thấy trong người có chút buồn bực, hay là anh dẫn em đi dạo một lát được không?”

Ninh Duệ Thần gật đầu, sau khi chào hỏi với mọi người xong bàn xong liền dẫn Tô Duyệt đi ra ngoài.

Tô Lê Đông lấy hai chai rượu ngon cất giấu đã lâu ra, lấy thêm hai cái ly nhỏ, rót đầy hai ly cẩn thận hút lấy ngụm nhỏ bị tràn ra.

“Lão Ninh, mặc dù kinh nghiệm từng trải của chúng ta không giống nhau, nhưng ông nghĩ xem, những mùi vị trong đời cần nếm chúng ta đều thử qua, hiện giờ chúng ta còn sống cũng chỉ như cái ly này, có những việc đã nghĩ thông, không đủ sức gánh vác nữa, nhưng ít nhất cũng phải để cho người trẻ tuổi từ từ tiếp thu.”

Trong mắt Ninh Hạc Hiên cũng thoáng hiện lên chút khác thường, ngoài miệng lại bất mãn nói, “Ham ăn thì ham ăn, còn viện nhiều cớ để làm gì!” Bỗng nhiên cũng học theo điệu bộ của ông cụ Tô.

Ông cụ Tô chỉ vào Ninh Hạc Hiên, lắc đầu cười, “Lão già ông miệng vẫn cố chấp như vậy! Đừng gấp, cứ từ từ đi, về sau đến đây chơi cờ với tôi thường xuyên, cơ hội nhìn thấy cháu trai của ông sẽ nhiều hơn, nào nào, chúng ta làm một ly!”

==

Ngoài đại viện quân khu, một chiếc xe Porsche vững vàng lái trên con đường mòn thật dài, Tô Duyệt ngồi trong xe kéo cửa sổ xe xuống, gió trời buổi tối nhẹ nhàng thổi qua, hàng cây ngô đồng tươi tốt trải dài hai bên, Tô Duyệt vươn tay, tùy ý để những tán lá lướt qua lòng bàn tay.

Xe vừa dừng lại, Tô Duyệt không chờ Ninh Duệ Thần đã nhanh chóng nhảy xuống xe, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Ninh Duệ Thần đứng ở bên cạnh xe, chỉ năm phút sau, một bóng dáng nhỏ xinh đã chạy đến bên cạnh anh, hai tay chấp ở phía sau.

“Em có thể nhìn ra anh đang không vui, cho nên mới mang đồ tốt đến đây cho anh.” Tô Duyệt chăm chú nhìn Ninh Duệ Thần, bộ dạng thần bí.

Người đàn ông vẫn tiếp tục dựa vào cửa sổ xe, đôi mắt thâm sâu híp lại, đợi đáp án của người con gái.

Tô Duyệt rõ ràng mất hứng, dẫu môi bất mãn nói, “Anh đoán xem nào.”

“Không muốn đoán.” Người đàn ông bày ra bộ dạng không có hứng thú, trong đôi mắt thâm sâu lại ánh lên ý cười.

Tô Duyệt cong cong môi, Ninh Duệ Thần cố ý đi về phía trước vài bước, Tô Duyệt vội vàng giữ chặt Ninh Duệ Thần lại, “Được rồi được rồi, em nói cho anh biết.”

Tô Duyệt nhét thanh kẹo đường vào trong tay Ninh Duệ Thần, “Trước kia mỗi khi em không vui sẽ uống cà phê, sau đó em lại phát hiện, vị đắng trong miệng căn bản không thể chống lại được sự đau buồn trong lòng, chỉ tăng thêm đau khổ mà thôi, thế là em liền chuyển sang ăn đồ ngọt, quả nhiên, có vị ngọt trong miệng dường như nỗi khổ trong lòng đã biến mất vậy, nhưng ở đây chỉ có kẹo đường thôi, anh ăn thử chút xem, mùi vị cũng không tệ đâu.”

Hai mắt sáng ngời của cô gái nhìn người đàn ông, vẻ mặt hi vọng, nhưng người đàn ông lại không nhìn kẹo đường bị nhét vào trong tay, mà vẫn nhìn cô gái trước mặt.

Tô Duyệt gãi gãi tóc, nhỏ giọng nói, “Em ăn nói vụng về, không biết làm sao để an ủi anh, chỉ nghĩ ra được cách này, nhưng cho dù xảy ra chuyện gì, em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh đến cùng.”

Giọng của cô gái hòa với cơn gió nhẹ nhàng truyền vào trong lỗ tai người đàn ông, Ninh Duệ Thần nhìn kẹo đường trong tay, nhận lấy, bỏ vào trong miệng, viên kẹo vải mềm trắng bóng chậm rãi thu nhỏ lại.

Anh chưa từng ăn kẹo vải này bao giờ, kể cả đường cũng rất ít khi dùng đến. Khi anh ở Mỹ dốc sức làm việc, lúc nào anh cũng phải duy trì độ cảnh giác ở mức cao nhất, tất cả các chất gây nghiện ảnh hưởng đến đầu óc đều phải tránh xa. Bởi vậy anh tự nói với mình, một khi dây cung bị kéo căng giãn ra, sẽ khiến cho kẻ địch nhìn chằm chằm vào anh đánh bại anh.

Cẩn thận suy nghĩ lại, dường như đã từ rất lâu rồi anh chưa nếm lại vị đường.

Còn hiện giờ, Tô Duyệt nói cho anh biết, đường có thể hóa giải ưu thương.

“Muốn ăn sao?” Nhìn thấy ánh mắt hi vọng của cô, Ninh Duệ Thần nhíu mày nói.

Cô gái này chỉ lo cho anh, vậy mà lại quên mất mình. Đúng là cô gái ngốc nghếch.

“Em không ăn đâu, anh ăn đi.” Tô Duyệt vội vàng lắc đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào kẹo đường trong tay người đàn ông.

Ninh Duệ Thần cầm kẹo đường trong tay đưa tới trước mặt Tô Duyệt, đôi mày rậm khê nhếch, dụ dỗ nói, “Thật sự không muốn ăn?”

“Không muốn.” Tô Duyệt lắc đầu như trống bỏi, biểu đạt quyết tâm của bản thân.

Ninh Duệ Thần thật sự thu tay lại, “Vậy thì anh không khách khí.” Nói xong, tiếp tục ăn trước mặt Tô Duyệt.

Nửa bầu trời bị ánh chiều tà nhuộm đỏ, người đàn ông có dáng người cao ráo lười biếng dựa vào xe, đôi mắt thâm sâu hơi nheo lại, trong kẹo đường tay cầm chậm rãi nhấm nháp, còn cô gái đứng trước mặt anh trên mặt viết “em rất không có hứng”, quả nhiên bày ra điệu bộ không thể thấy nhiều.

Tô Duyệt bị phần nhìn cây kẹo đường càng lúc càng nhỏ lại, tốt xấu gì cũng là do cô chạy đi mua, anh thật sự không để lại cho cô chút xíu nào sao?

“Không thể.” Trong lúc Tô Duyệt vẫn còn đang oán thăm, người đàn ông có lòng tốt đáp lại, cây kẹo trong nháy mắt đã giải quyết xong, chỉ còn lại một vài miếng nhỏ màu hồng hồng dính trên que gỗ.

Tiếp theo, dưới cái nhìn chăm chú của cô gái, cây que kia cũng được ném chuẩn xác vào thùng rác.

“Quý hẹp hòi! Cùng lắm thì tự em đi mua lại là được chứ gì!” Tô Duyệt thở phì phò xoay người đi về phía sau thì đột nhiên bị bàn tay to của người đàn ông bắt được.

Ngón tay thon dài dùng sức ôm cô gái vào trong lòng mình.

“Mua cái gì?” Ninh Duệ Thần biết rõ còn cố hỏi, lời nói miễn cưỡng vang lên bên tai cô gái.

Tô Duyệt tức giận trừng mắt liếc người đàn ông ra vẻ không biết kia, không trả lời anh, chỉ gỡ cánh tay anh ra.

Nhưng cô vừa cúi đầu, tay còn lại của người đàn ông nâng cằm của cô lên, hôn xuống đôi môi mềm mại kia.

Đầu tiên là người đàn ông chà chà môi cô, sau đó nhẹ nhàng cạy hàm răng của cô ra, hương vị thuộc về người đàn ông xen lẫn với vị ngọt của đường cứ như vậy mà đưa vào miệng cô.

“Mùi vị... ngọt không?” Ninh Duệ Thần nói nhẹ bên tai Tô Duyệt, mặt Tô Duyệt bỗng nhiên đỏ bừng, trừng mắt liếc Ninh Duệ Thần một cái, xoay người chạy đi.

Bộ dáng như vậy, nhìn thế nào cũng giống một cô gái đang thẹn thùng.

Ninh Duệ Thần mân mê đôi môi, đôi mắt thâm sâu nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ xinh kia.

Trên đời này, người đến người đi, triều dâng triều xuống, ai cũng đều có thể ra đi, nhưng chỉ riêng Tô Duyệt em thì không thể.

85. Chương 85: Người Nào Ghen?

Mặc dù đã cho cô nếm mùi vị ngọt ngào, nhưng cuối cùng Ninh Duệ Thần vẫn đi mua kẹo đường cho cô gái của mình.

“Chúng ta đi mua thức ăn cho Tiểu Hôi đi, thức ăn cho chó ở trong nhà đã sắp bị nó ăn sạch rồi.” Tô Duyệt nói với người đàn ông bên cạnh, Ninh Duệ Thần đương nhiên đồng ý, chỉ cần Tô Duyệt ở bên cạnh thì đi đâu cũng được.

Ở giữa quảng trường có một đài phun nước cực lớn, xung quanh đài đều là những chiếc xe mang thương hiệu nổi tiếng, xem ra giá trị vô cùng xa xỉ, ngoài cửa của mỗi chiếc xe đều có mỹ nữ tóc dài phấp phới dán chặt vào đó, khuôn mặt xinh đẹp, vóc người bốc lửa lộ rõ, vài vóc trên người ít đến mức đáng thương khiến cho người ta có cảm giác muốn nói nhưng lại thôi, hơn nữa nước trong đài bắn lên người mấy cô gái đó khiến vài vóc thật mỏng dán chặt vào da thịt, làm cho người ta chỉ muốn xé toạc ra để dò xét đến cùng.

Chẳng mấy chốc đã thu hút mọi người tụ tập, có vài gã người đàn ông bắt đầu huyết sáo, còn có người lớn gan cầm điện thoại chạy đến trước mặt những cô gái kia chụp hình, mà những cô người mẫu đó, mặt vẫn mỉm cười, mắt hoa đào hấp dẫn nũng nịu nhìn mọi người.

Nhưng cho dù có nhiều người hơn nữa, Ninh Duệ Thần cũng có thể dễ dàng trở thành tiêu điểm của mọi người, tư thái ưu nhã, trang phục xa xỉ, đã đủ để chứng minh giá trị con người anh.

Cộng thêm người đàn ông này có dung mạo xuất chúng, khiến đám người mẫu kia nhớ đến những gã đàn ông tai to mặt lớn mình đã từng tiếp xúc, cho dù là ngã vào, những người mẫu xinh đẹp này cũng chạy theo như vịt.

Dù cho Ninh Duệ Thần nắm chặt tay cô gái bên cạnh, nhưng vẫn có không ít người mẫu dán chặt mắt vào người Ninh Duệ Thần, thậm chí còn cố ý kéo cổ áo đã rất thấp xuống, hoàn toàn không để ý đến chuyện anh là hoa đã có chủ.

Huống chi, mẫu người xinh xắn như Tô Duyệt ở trong mắt của các cô gái đó không có một chút uy hiếp nào.

Đàn ông mà, đương nhiên đều là có mới nới cũ! Huống chi, ai lại không thích phụ nữ ngực lớn lại xinh đẹp như thế này chứ!

Nhìn những người mẫu đang liếc mắt đưa tình với người đàn ông bên cạnh mình, tay đang cầm kẹo đường của Tô Duyệt không tự chủ mà dùng sức, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất không thoải mái.

Ngực lớn, rất ghê gớm sao? Dạo này gợi cảm quyến rũ có là gì, cổ xanh sạch sẽ mới đẹp nhất!

Chẳng lẽ các cô gái đó không biết vật hiếm mới là đồ quý sao?!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Tô Duyệt vẫn theo bản năng cúi đầu xuống nhìn bánh bao nhỏ của mình.

Hình như là thật.... Sao lại nhỏ như vậy.

“Vậy đủ rồi.” Ninh Duệ Thần nói nhỏ bên tai Tô Duyệt, nhếch miệng nở ra nụ cười quyến rũ.

Tô Duyệt ngẩn người, không hiểu ý của Ninh Duệ Thần lắm, nhưng nhìn nơi ánh mắt anh dừng lại, thì biết rõ anh đang ám chỉ cái gì.

“Anh thích cảm giác vừa vặn.” Ninh Duệ Thần lại phụ họa một câu, tâm tư của cô gái nhỏ này, anh chỉ cần nhìn một cái là có thể hiểu ngay.

Tô Duyệt hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái, tức giận đi ra ngoài, Ninh Duệ Thần kéo tay cô lại, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay, “Anh nói thật mà, anh chỉ thích em thôi.”

Câu nói lưu manh này làm cho phiền muộn trong lòng Tô Duyệt cũng theo đó biến mất một cách thần kì.

Tô Duyệt cũng không nói gì thêm, cổ ý hừ lạnh một tiếng, Ninh Duệ Thần cũng theo cô, dắt cô đi đến phía trước.

“Lúc nào thì đi thăm mẹ với em?” Qua một hồi lâu, Tô Duyệt vừa cắn kẹo đường vừa nói với Ninh Duệ Thần.

Lúc trước cô không đến Mỹ, cũng là vì trong lòng đột nhiên biến mất bức tường ngăn cách với Triệu Tuyết Nhu, còn hôm nay nếu cô đã biết chuyện của Phương Vận, như vậy cho dù Triệu Tuyết Nhu vì không chịu được sự phản bội mà chạy trốn khỏi nơi này, phận làm con như Tô Duyệt cũng có thể hiểu.

Mặc dù trong lòng vẫn có chút oán giận, oán giận Triệu Tuyết Nhu ích kỷ, không để ý đến suy nghĩ của cô và Tô Đông Thần.

Nhưng Tô Duyệt lại cực kỳ nhớ nhung, hơn một năm không được nhìn thấy Triệu Tuyết Nhu, bây giờ có thời gian, lại có Ninh Duệ Thần ở bên cạnh làm bạn, cùng cô chia sẻ tất cả những cảm xúc, nhưng cũng có lúc, cô vẫn thật sự hy vọng có thể cùng nói chuyện tâm sự với Triệu Tuyết Nhu, dù là giống như trước đây, bị bà đánh, bị bà vỗ mạnh đầu, nói con bé này sao lại không có chút khí chất nào như mẹ năm đó vậy, Tô Duyệt cảm thấy so với hiện tại bà không có ở đây thì tốt hơn nhiều.

Còn có.... Cô hy vọng có thể dẫn Ninh Duệ Thần đến trước mặt Triệu Tuyết Nhu, nói cho bà biết, cô đã kết hôn rồi, đối tượng còn là một người đàn ông không tệ, so với những yêu cầu trước đây của cô cao hơn rất nhiều.

“Gần đây phủ thị chính có một vụ án, đợi đến khi kết thúc chúng ta sẽ đi gặp mẹ.” Dứt lời, trong đôi mắt thâm sâu ánh lên ý cười, Ninh Duệ Thần kề sát bên tai Tô Duyệt, giọng nói có chút trầm thấp mà mập mờ, “Thật là không dễ dàng mà, rốt cuộc cũng nghĩ đến chuyện để chồng em đi gặp mẹ vợ rồi.”

“Chỉ là gặp mặt đơn giản thôi mà, anh đang suy nghĩ cái gì vậy?” Tô Duyệt cúi đầu, che giấu khuôn mặt đỏ hồng của mình lúc này.

Người đàn ông trầm thấp cười một tiếng, đúng vào lúc này, ánh mắt hồ hững nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy người đàn ông ngồi trên xe lăn được người khác đẩy tới đây.

Đôi mắt thâm sâu hơi nheo lại, chợt xẹt qua chút ánh sáng nguy hiểm, xem ra hôm qua anh ra tay còn chưa đủ nặng....

“Tiểu Duyệt, chúng ta về nhà thôi.” Ninh Duệ Thần bỗng nhiên bước lên một bước, đứng ở phía trước Tô Duyệt, ngăn chặn bóng dáng ở phía sau.

“Sao vậy, không đến cửa hàng thú cưng mua thức ăn cho chó sao?” Tô Duyệt nghi hoặc nhìn Ninh Duệ Thần, đối với phản ứng đột nhiên này của anh cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Siêu thị dưới lầu cũng có thức ăn cho chó, mua ở đâu cũng giống vậy thôi.” Giọng nói vẫn ôn hòa, nhưng chỉ có Ninh Duệ Thần biết, lúc này trong lòng đã gấp gáp đến mức nào.

Tô Duyệt lắc đầu một cái, “Không được, Tiểu Hôi chỉ ăn đồ ăn của cửa hàng kia, những thứ khác hoàn toàn không ăn, siêu thị cũng không có bán, hơn nữa cửa hàng thú cưng ở phía trước, chúng ta mua xong rồi hãy về nhà, không mất nhiều thời gian đâu.”

Nói xong, Tô Duyệt chuẩn bị vòng qua Ninh Duệ Thần đi về phía trước, sau khi trải qua nhiều ngày sống chung, cô đã xem Tiểu Hôi như một thành viên trong gia đình, nhờ có Ninh Duệ Thần nhắc nhở, liền muốn lập tức về nhà để cho Tiểu Hôi đáng thương ngồi chờ ở nhà ăn cơm, bước chân không khỏi nhanh hơn.

Anh hơi nheo mắt lại, mùa đông sắp tới rồi, anh có nên bảo bọn Thẩm Tuấn Ngạn làm một bữa thịt chó để bồi bổ....

Thật là một con chó đáng ghét!

Tô Duyệt vừa mới đi ra không được mấy bước, tay liền bị người đàn ông phía sau kéo lại, cô không khỏi nhú nhú mày, sao người đàn ông này lại không yêu thương vật nuôi như vậy chứ?!

Tô Duyệt có chút không vui xoay người, đập vào mắt lại là sắc mặt tái nhợt của người đàn ông.

“Ninh Duệ Thần, anh bị sao vậy?” Tô Duyệt vội vàng đi qua đỡ anh, lo lắng hỏi, ngay cả những lời trách đã chuẩn bị sẵn cũng biến mất không còn một mống.

Người đàn ông mím môi, ôm bụng, không nói tiếng nào.

Lúc này Tô Duyệt mới nhớ tới, buổi tối anh chỉ lo dứt cơm cho cô, còn anh thì vẫn chưa ăn gì.

“Có phải đói bụng rồi không? Bây giờ chúng ta về nhà, nhưng em không biết nấu cơm, nếu không chúng ta đến Trà Uyển ăn một chút gì đi?”

Hiện tại chỉ có hai nơi là không cần xếp hàng, cách nơi này cũng tương đối gần, món ăn ở Túy Tiên Lâu thiên về cay, còn món ăn ở Trà Uyển lại tương đối thanh đạm, có lẽ Trà Uyển là lựa chọn tốt nhất trong lúc này.

Ninh Duệ Thần mím chặt môi mỏng, không nói tiếng nào, Tô Duyệt cũng cho anh là đã đồng ý, liền đỡ anh đi đến Trà Uyển

“Quần gia Trần, sao lão già kia lại hẹn ở Trà Uyển, thức ăn ở đó thanh đạm như vậy, có phải muốn tôi cũng giống như anh hai vào chùa tu luôn không hả?”

“Cậu Mộ Dung, lão già cân nhắc bây giờ cậu đang cần điều dưỡng, không thể ăn cay, cho nên mới hẹn ở Trà Uyển.”

“...” Giọng nói ở đằng sau mơ hồ truyền đến, mặc dù giọng nói không lớn, nhưng lại lọt vào trong lỗ tai của người có lòng muốn tra xét mọi chuyện ở đằng sau, vậy thì một chữ cũng không bỏ sót.

Ninh Duệ Thần nhìn vẻ mặt lo lắng của cô gái đang đỡ mình, giọng nói sau lưng càng lúc càng gần, nếu hôm nay mà đến Trà Uyển thì khác nào đưa dê vào miệng cọp.

Thân thể cao ráo đột nhiên dừng lại, anh khom người ôm chặt cô gái đang đỡ mình, vùi cả người cô vào trong ngực mình, người đàn ông cũng cúi đầu thật thấp, ngửi mùi thơm ngát trên sợi tóc của cô gái đang vương trên mặt anh.

Trong quảng trường nghiêm nhiên cũng có rất nhiều đôi tình nhân ôm nhau ngọt ngào, còn đôi Ninh Duệ Thần và Tô Duyệt cũng chỉ là một đôi trong số đó, chỉ có mấy cái đứa bé tò mò len lén nhìn quanh.

Chung quanh, dòng người vội vàng vượt qua bên cạnh bọn họ, tiếng xe lăn càng lúc càng gần, giọng nói bất mãn Mộ Dung Bạch lướt qua Ninh Duệ Thần, xe lăn chậm rãi đi đến Trà Uyển.

“Ninh Duệ Thần, anh thả lỏng một chút, em sắp bị anh ghìm chết rồi...”

Lúc này người đàn ông mới buông cô gái trong ngực ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Duyệt bị ép đến đỏ bừng, không ngừng ho khan.

“Chúng... Chúng ta đến Trà Uyển nhanh lên.” Tô Duyệt vội kéo Ninh Duệ Thần đi về phía Trà Uyển, lúc này trong lòng của cô chỉ nhớ đến một chuyện là dạ dày của anh không tốt mà thôi.

Ninh Duệ Thần nhìn thoáng qua đã không thấy bóng dáng của Mộ Dung Bạch, kéo cô gái lại, “Không đi.”

“Hả?” Tô Duyệt nghi hoặc nhìn Ninh Duệ Thần, bởi vì lúc này trong lòng đang khẩn trương, nên cũng không phát hiện ra sắc mặt của anh đã không còn tái nhợt như trước nữa.

Ninh Duệ Thần vén lọn tóc của cô lên, giọng nói cực kỳ ôn hòa, “Dạ dày không đau nữa, chúng ta mau chóng đi mua thức ăn cho Tiểu Hôi thôi.”

Tô Duyệt liếc mắt nhìn Ninh Duệ Thần, xác định là anh nói thật, thấp thỏm trong lòng được hạ xuống, cũng không có suy nghĩ nhiều, liền nói, “Được.”

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, trăng sáng đã soi khắp nơi, lúc này, tâm tình của người đàn ông cũng cực kỳ sáng khoái.

Nhưng tục ngữ nói rất đúng, khó lòng phòng bị, cho dù Ninh Duệ Thần có cẩn thận hơn nữa, thì cũng có lúc bị kẻ địch chui vào.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Ninh Duệ Thần thấy Tô Duyệt đi vào công ty liền lái xe rời đi.

Mà cùng lúc đó, một chiếc Ferrari màu đỏ phong cách dừng ngay chỗ chiếc Porsche vừa đi.

“Biên tập Tô, chào buổi sáng tốt lành!” Giọng nói vui sướng xuyên thấu không gian lọt vào tai Tô Duyệt, đợi đến khi cô xoay người lại thì thấy cách đó không xa có một người đang nở nụ cười với hàm răng trắng bóng với mình.

Dự cảm xấp lập tức xông lên trong tim Tô Duyệt.

“Biên tập Tô, có người tìm, mau đi xem đi!” Đồng nghiệp vừa từ cầu thang đi tới nhìn Tô Duyệt cười tủm tỉm, Tô Duyệt nhú nhú mày, cuối cùng đi xuống dưới lầu.

Đợi đến lúc cô đi xuống, nhìn người đàn ông trước mặt, nghi ngờ nhú nhú mày, đợi cô nhìn lại một xe hoa hồng thì nhất thời có chút sáng tỏ.

“Biên tập Tô, mỗi ngày tôi đều tặng hoa hồng và thiệp cho em, em có thích không?”

Đầy xe mùi hoa hồng dụ hoặc người, trong vòng mười dặm đều có thể nghe thấy mùi hoa hồng, Tô Duyệt nắm chặt hai quả đấm, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Nhìn nào, nhìn nào, Tô Duyệt, tuyệt đối không được so đo với bệnh nhân.

Thấy Tô Duyệt như vậy, trong lòng Mộ Dung Bạch càng thêm đắc ý, cô gái nhỏ này chắc chắn đã bị anh làm cho cảm động rồi.

Mặc dù chưa từng theo đuổi phụ nữ, nhưng hoa hồng ai lại không thích!

Mỗi ngày đều như một, mỗi một ngày anh nhất định sẽ đưa một bó hoa hồng đến trước mặt cô, hôm nay, lại tặng nguyên một xe, Tô Duyệt sao có thể không bị tấm chân thành của anh mà thay đổi!

Lòng yêu hoa, mọi người đều có, phụ nữ mà, ai cũng có chút lòng hư vinh, ai không hy vọng có người ngày ngày đuổi theo mình?

“Biên tập Tô, nếu như em thích, tôi có thể ngày ngày tặng em.” Mộ Dung Bạch nhỏ nhẹ cười nói, ánh mắt như hồ ly trực tiếp hút hồn người ta, thâm tình và mập mờ nhìn cô gái trước mặt.

Trong đầu lập tức hiện lên cảnh Lý Thần dạy bảo cô mỗi ngày, Tô Duyệt yên lặng xoay người sang chỗ khác, xúc động là ma quỷ, Tô Duyệt, tuyệt đối không được nổi giận.

Bất chấp tiếng la hét của người phía sau, Tô Duyệt trực tiếp đi vào công ty.

Mộ Dung Bạch nhìn bóng lưng vội vã rời đi, nhếch môi lên, chắc, không ngờ bé con này vẫn còn rất xấu hổ.

Nếu không phải là trên đùi mình bó thạch anh, anh nhất định sẽ xuống xe chịu khó bồi dưỡng tình cảm cùng cô, nhưng hôm nay hình tượng của anh không tốt lắm, lần này đã đạt được kết quả mình mong muốn, vẫn nên kiên nhẫn tiến từng bước sẽ tốt hơn.

Mộ Dung Bạch vừa ảo tưởng vừa cười hí hóp mắt đạp chân ga, ‘vù’ một cái, chiếc Ferrari chở đầy hoa hồng lập tức đi xa...

86. Chương 86: Ba Người Phụ Nữ Một Sân Khấu!

Khi Tô Duyệt trở lại công ty thì bị kêu vào phòng làm việc, một người đã lâu không nhìn thấy đang ngồi trên ghế sofa chờ cô.

Chừng như đến khi Tô Duyệt nhìn rõ thì người nọ cũng đồng thời xoay người lại nhìn cô.

Phương Vẹn.

“Lần này trong thành phố chuẩn bị cử hai nữ biên tập đi đến thành phố A tham gia theo dõi thực địa lần đầu, biên tập Phương đã đề cử cô, Tô Duyệt, cô có muốn đi không?” Lý Thần đi đến bên người Tô Duyệt hỏi.

Tô Duyệt nhú mồm, nhìn về phía Phương Vận vẫn luôn cười nhạt với mình, trong lòng cảm thấy như bị gai đâm.

Thấy Tô Duyệt vẫn do dự, Phương Vận khẽ cười một tiếng, nghịch sợi tóc sau đầu, dung mạo đoan trang, trong sự thân mật lại mang theo hơi thở khiếp người, “Biên tập Lý, thành phố đã gửi danh sách người được chọn xuống, hơn nữa biên tập Tô cũng là người do tôi đề cử, nếu biên tập Tô không đi, vậy chẳng phải là tôi không được lòng người rồi hay sao? Biên tập Lý, dù cho cô có bất mãn thế nào thì cũng không thể làm khó người ta trong việc này được.”

Trong giọng nói của Phương Vận mang theo ý cười, tựa như đang nói giỡn, nhưng ý bức người trong đó lại vô cùng rõ ràng.

Câu hỏi của Lý Thần dành cho Tô Duyệt là muốn để tự cô lựa chọn, nhưng sau khi Phương Vận giải thích xong thì ngược lại lại thành sắp xếp bắt ép nhân viên phải đi.

Nhưng là một biên tập đã có nhiều năm bồi dưỡng kinh nghiệm, đương nhiên Lý Thần sẽ không dễ dàng bị Phương Vận chọc giận mà mất đi lý trí, lạnh lùng nhếch mồm, “Ồ? Làm khó người khác sao? Biên tập Phương, sao tôi nghe nói Tô Duyệt ở công ty của mấy người làm bài phỏng vấn về nhà sinh vật học đến cuối cùng vạch trần trước mặt chính quyền thành phố mới có thể truyền ra?”

“Bài phỏng vấn này tôi vừa mới đọc qua rồi, chất lượng không thua kém bất kỳ một nữ biên tập nào, nếu không phải có người cố ý chèn ép thì sao suýt bị bác bỏ được?”

Lý Thần sắc bén nhận xét, mặc dù không trực tiếp chỉ mặt nói Phương Vận làm, nhưng ý này không cần nói cũng biết.

Phương Vận nghe vậy cũng không giận, tiếp tục duy trì nụ cười nhạt, nhìn về phía Lý Thần, “Biên tập Lý nghi ngờ tôi gian lận sao? Nếu đúng vậy thì sao tôi phải khổ sở đề cử Tô Duyệt cho lần này, vì sự sáng tạo của cô ấy sẽ vượt qua tôi ư?”

Lý Thần nhún vai, tay phát một cái, “Vậy tôi cũng không thể biết được, nhưng việc lần này nhất định phải để Tô Duyệt gật đầu đáp ứng mới được, nếu cô ấy không đồng ý, vậy thì lần này chính quyền thành phố e rằng phải để biên tập Phương tự mình đối người tiến cử khác rồi.” Giọng điệu vẫn lạnh băng mà sắc bén.

Cô chọn người từ trước đến nay vẫn luôn cẩn thận, cho nên ban đầu chọn Tô Duyệt không tiến hành phỏng vấn là vì cô đã sớm âm thầm quan sát Tô Duyệt rồi. Không chỉ là nữ biên tập của Lạc thành, chỉ e là nữ biên tập của cả nước, bất kể có nổi danh hay không thì cô cũng đã điều tra vô cùng tỉ mỉ, sau đó đưa ra một kết luận, Tô Duyệt là một viên ngọc thô được cô đánh giá cẩn thận nhất.

Trên thế giới này, những biên tập có tài năng như cô nhiều vô số kể, nhưng vẫn chưa có người nào bị cô đào bồi tỉ mỉ mà vẫn được coi trọng cả, chỉ có duy nhất một người là Tô Duyệt mà khi cô phải vất óc nghĩ kế làm thế nào để mới được Tô Duyệt tới thì người ta lại tự mình đưa tới cửa rồi.

Bởi vậy Lý Thần càng thêm tin tưởng, Tô Duyệt nhất định sẽ được cô bồi dưỡng thành tài.

Nhưng những điều này cô chỉ suy nghĩ trong lòng, tuyệt đối sẽ không để cô bé này phát hiện ra.

Hôm nay có người khiêu khích Tô Duyệt, cho dù đây là một cơ hội rèn luyện hết sức có lợi, nhưng Lý Thần vẫn nghĩ nên để Tô Duyệt cảm nhận trước đã.

Mặc dù cô không biết cụ thể giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì, nhưng một núi không thể có hai hổ, Tô Duyệt xuất sắc như vậy, Phương Vận chắc chắn đã chèn ép cô ấy mới khiến cho con bé rút dài nhanh đến vậy.

Mà bây giờ Phương Vận lại tìm tới cửa, từ góc độ của Tô Duyệt suy xét thì cơ hội lần này, nếu cô đã không muốn đi, vậy thì không đi cũng được.

Mặc dù có hơi đáng tiếc.

“Tô Duyệt, cô có muốn đi không?” Lý Thần hỏi lại lần nữa, hiển nhiên cô cũng giao quyền chủ động cho Tô Duyệt.

Tô Duyệt cắn môi dưới, im lặng, Lý Thần cũng không ép cô, cho cô thời gian suy nghĩ.

Phương Vận ngồi trên ghế sofa, cũng không nóng giận, cặp chân thon dài bắt chéo, hơi nghiêng người, một bộ dáng ưu nhã thư thái điển hình.

Nhưng trong lòng của cô ta cũng đang suy tư, rốt cuộc Tô Duyệt có đi hay không?

Trước kia, Tô Duyệt không biết chuyện của cô ta và Thanh Dương, vậy thì dựa theo tính tình của Tô Duyệt, cho dù cô biết mình cố ý đối phó với cô, thì cũng sẽ kiên quyết lựa chọn đối đầu trực diện, nhưng hôm nay cô ta là nhân tố quan trọng phá vỡ gia đình của cô, còn Tô Duyệt lại không có chút biện pháp nào với cô ta, e rằng giờ đây Tô Duyệt vốn không muốn thấy cô ta nữa rồi.

Tô Duyệt.... sẽ đi sao?

Phương Vận vỗ nhẹ lên bộ sườn xám trên người mình, cô ta thật sự có chút mong chờ đáp án của Tô Duyệt.

Thời gian im lặng chậm rãi trôi qua trong phòng làm việc, Phương Vận và Lý Thần cùng suy đoán đáp án của Tô Duyệt, các cô ai cũng không đoán ra giờ phút này Tô Duyệt đang nghĩ gì.

“Đối tượng phỏng vấn lần này là ai?” Qua một lúc lâu, đôi mắt trong suốt nhìn về phía Lý Thần, Tô Duyệt lạnh nhạt lên tiếng.

Tô Duyệt hỏi như vậy thì chứng tỏ cô đã đồng ý đi rồi.

Lập tức có hai tầm mắt của hai người phụ nữ cùng nhìn về phía Tô Duyệt.

Trong mắt Lý Thần hiện lên vẻ kinh ngạc lại xen lẫn vài phần vui mừng, còn Phương Vận liếc nhìn Tô Duyệt lập tức cúi đầu xuống, trong đôi mắt kia lại hiện lên chút khó hiểu.

“Là thị trường hiện giờ của thành phố A - La Thanh Vân, anh ta vốn là phó thị trường thành phố Bắc Kinh, năm nay vốn thăng làm thị trưởng, nhưng bỗng nhiên lại chủ động xin đi giết giặc đến thành phố A, cũng hứa hẹn trong vòng ba năm sẽ đưa thành phố A lên thành thành phố có nền kinh tế vô cùng phát triển.” Lý Thần giới thiệu đơn giản một chút, dừng một chút, lại nói, “Tô Duyệt, hãy quý trọng cơ hội rèn luyện lần này thật tốt đấy.”

“Tôi biết rồi.” Tô Duyệt thản nhiên trả lời, ánh mắt lại nhìn về phía Phương Vận, cằm khẽ nhếch lên, khoe miệng khẽ cong, “Cảm ơn biên tập Phương đã đề cử.”

Nếu Phương Vận đã cho cô cơ hội rèn luyện tốt như vậy, thì sao cô lại không nhận nó cơ chứ?

Sở dĩ cô lựa chọn từ chức cũng không hoàn toàn là vì muốn trốn tránh Phương Vận, mà là ở đó đã không còn phù hợp để cô phát triển nữa rồi.

Khi cô vừa mới bước chân vào xã hội, cô có nhu cầu muốn tiếp tục làm công việc cô yêu thích, hơn nữa chèn ép mới khiến cô càng có thêm cơ hội phát triển, huống chi khi ấy cô không có lựa chọn nào khác.

Nhưng hiện giờ, nơi đó đã không còn khiến cô thấy được không gian để phát triển nữa, môi trường làm việc cũng không được tốt lắm, cộng thêm chuyện lần này của Phương Vận mới khiến cô đưa ra quyết định từ chức, đi đến môi trường phát triển tốt hơn.

Mà hôm nay, nếu Phương Vận đem cơ hội này tới cho cô, cô ném đi chẳng phải vô cùng đáng tiếc à?

Phương Vận càng chèn ép cô, thì cô càng muốn nỗ lực phát triển hơn, đối đầu trực diện, nói cho cô ta biết người nhà họ Tô tuyệt đối không mềm yếu cũng như không dễ dàng lùi bước!

“Đã như vậy thì tôi đi trước đây, biên tập Tô, tôi rất mong đợi lần hợp tác tới của chúng ta, hi vọng biểu hiện của biên tập Tô sẽ không khiến người khác thất vọng.” Phương Vận đứng dậy, cử chỉ và hành động ưu nhã rất thỏa đáng, nhưng nụ cười đoan trang này trông kiêu gì cũng chẳng thấy có điểm thật lòng.

“Đương nhiên sẽ không.”

Phương Vận khẽ mỉm cười, nét mặt khó lường, “Như vậy là tốt nhất, trong đài còn có việc, tôi xin đi trước.”

“Đi thông thả, không tiến.” Còn chưa chờ Tô Duyệt mở miệng, Lý Thần đã hạ lệnh đuổi khách, cơ thể cũng không di chuyển, hiển nhiên là về mặt cô đến từ đâu thì rút về nơi đó đi.

Phương Vận cũng không thấy ngượng, lả lướt rời khỏi phòng làm việc.

“Đứng ngơ ở đây làm gì nữa, còn không mau về làm việc đi!” Phương Vận vừa đi khỏi, Lý Thần liền lạnh giọng nói với Tô Duyệt, trực tiếp ném một đồng tài liệu cầm trong tay cho Tô Duyệt, “Những thứ này cô nghiên cứu cho kỹ đi, lòng còn chưa mọc đủ đã muốn bay lên rồi, thật là không biết tự lượng sức mình!”

Tô Duyệt vững vàng nhận lấy chồng tư liệu, cũng không tức giận, cười ngọt ngào với Lý Thần, “Vâng, biên tập Lý, tôi sẽ lập tức đi làm việc ngay.”

“Ừ, đi ra ngoài nhớ đóng cửa lại, tôi không muốn nghe thấy bất cứ tiếng ồn nào, còn nữa, giúp tôi pha một ly cà phê, không đường.” Lý Thần không thèm ngẩng đầu lên ra lệnh.

“Vâng.” Tô Duyệt dễ chịu đáp lại, trước tiên đi ra ngoài đặt tài liệu lên bàn, sau đó pha cho biên tập Lý một tách cà phê.

Đợi đến khi Tô Duyệt quay lại chỗ ngồi của mình, lúc này mới phát hiện có một bức thư bên ngoài không có bất kì dấu bưu điện nào đặt trên bàn mình.

Trực giác thứ nhất của Tô Duyệt cho biết đây chắc chắn là của người đàn ông nhằm chán ngày ngày đưa hoa hồng tới đây.

Giơ tay lên, không thèm nhìn lấy một cái chuẩn bị ném đi, nhưng Tô Duyệt lại do dự một lát, lỡ như cô đoán sai thì phải làm sao.

Nói không chừng đây là thư của Triệu Tuyết Nhu gửi ỉnh...

Tâm tư xao động, Tô Duyệt thu tay lại, xé miệng thư, lấy vật trong đó ra.

Ngay khi nhìn thấy thứ bên trong phong thư, Tô Duyệt liền sững sờ một chút.

Đây là một tấm hình.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi đứng sóng vai cùng một nơi, cô gái lẳng lặng đứng, nụ cười trên khóe môi lạnh nhạt mà xa cách, người con trai lười nhát tựa trên lan can, trên khuôn mặt không có bất kì biểu hiện gì, sau lưng họ là một hồ nước lấp lánh lấp lánh, ánh mắt trời vàng óng chiếu sáng phía sau lưng hai người, tuy không có cử chỉ thân mật nào, nhưng từ trong ánh mắt cũng như hành động ăn ý của hai người cũng không khó đoán ra quan hệ giữa bọn họ.

Còn người đàn ông này, Tô Duyệt rất quen thuộc.

Ninh Duệ Thần.

Sau bức ảnh có ghi thời gian, tính một chút cũng biết là của mười một năm trước.

Mười lăm tuổi, năm tháng ngây thơ trẻ trung.

Trong đầu cô cảm thấy như có vật gì đó mạnh mẽ nện xuống, Tô Duyệt thấy trước mắt tối đen, cô vội vã vịn vào cái bàn, nhưng vẫn lảo đảo vài bước.

“Tô Duyệt, cô làm sao vậy?” Đồng nghiệp bên cạnh vội vàng vịn lấy Tô Duyệt, để cô ngồi xuống.

“Lá thứ này là ai mang tới cho tôi vậy?”

“Là tôi, lúc sáng đi lấy đồ, quây lể tân nói cô có thư, nên tôi liền nhận lấy mang lên đây, Tiểu Duyệt, sao vậy?”

“Không sao.” Tô Duyệt lắc đầu, nhắm mi lại, sắc mặt kém hơn lúc nãy rất nhiều.

Nhìn đôi nam nữ trong tấm hình kia, trong lòng Tô Duyệt cảm thấy rất đau, trong khoảng thời gian ngắn cô không có cách nào thừa nhận được.

Cô không chấp nhận được không phải vì cô ghen ghét đố kỵ gì, dù sao lúc còn trẻ ai chưa từng nói chuyện yêu đương?

Nhưng trong tấm hình này lại đủ chứng minh, trước đây Ninh Duệ Thần vốn không phải là Gay.

Như vậy, vì sao Ninh Duệ Thần phải gạt cô?

Trong lòng Tô Duyệt bỗng cảm thấy sợ hãi, khiến cô vô cùng khó chịu.

Cô thậm chí đã từng thấy may mắn khi gặp được Ninh Duệ Thần lúc anh vẫn là Gay, tựa như người đàn ông Ninh Duệ Thần này tồn tại chính là vì để chờ đợi cô vậy.

Nhưng hôm nay, sự xuất hiện của tấm hình này lại khiến tất cả những suy nghĩ của cô đều đổ bể hết.

Bực bội vô đầu, Tô Duyệt không được nghĩ lung tung, có lẽ tất cả cũng không như mảy tưởng tượng đâu.

87. Chương 87: Thì Ra Cảm Giác Đây Gọi Là Quan Tâm!

Nhưng dù nghĩ như vậy, tay Tô Duyệt vẫn vô thức nắm chặt, trong đầu bỗng hiện ra hình ảnh anh đột nhiên chen ngang khi cô đi xem mắt với người khác.

“Thật ra... Anh là Gay.”

“Em cũng biết đấy, chuyện này không thể để lộ ra ngoài, trong nhà cũng cần câu trả lời thỏa đáng, mà em cũng cần một người chồng, cho nên, không phải chúng ta mới là thích hợp nhất sao?”

Tô Duyệt xoa xoa chân mày, nếu anh không phải Gay, sở dĩ lúc trước anh nói như vậy, có phải không muốn quên mối tình đầu, lại vì muốn tránh phiền phức cho nên mới tìm tới cô?

Chúng ta mới là thích hợp nhất, những lời này ẩn chứa nhiều ý nghĩa, phải là.... Chúng ta không có tình cảm với nhau, dĩ nhiên là thích hợp nhất....

Có lẽ trong lòng anh chỉ có một người, khác với cô, cô chỉ là kẻ để anh che giấu thôi.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng Tô Duyệt càng cảm thấy khó chịu, buồn cực kỳ.

—— Vì sao ban đầu Ninh Duệ Thần lại nói dối, nói dối như vậy được cái gì?

“Tô Duyệt, điện thoại của cô đổ chuông kia.” Đồng nghiệp tốt bụng nhắc nhở.

Tô Duyệt ngẩng đầu lướt qua, mới phát hiện màn hình điện thoại đang sáng.

Số điện thoại gọi đến, chính là người đang khiến cô tâm phiền ý loạn.

“Tiểu Duyệt, hôm nay anh không thể đến đón em, có nhiều việc phải làm nên nghỉ ngơi luôn ở phòng làm việc, mấy ngày nữa có thể sẽ đến thành phố S mấy ngày.” Giọng nói trầm ổn của người đàn ông truyền qua điện thoại, thậm chí Tô Duyệt có thể nghe thấy từng âm tiết trong câu nói ấy.

“Được, mấy ngày nữa em cũng phải đến thành phố A phỏng vấn.” Tô Duyệt máy móc nói, tay cầm bức ảnh nắm lại càng chặt hơn.

Cô....Có thể hỏi sao?

Có lẽ anh không gạt cô, anh thật sự là Gay, dù sao một tấm hình cũng không thể hiện cho điều gì hết, cô nên tin tưởng Ninh Duệ Thần, mà không phải là hoài nghi anh.

“Tiểu Duyệt, em làm sao vậy?” Nhận thấy giọng nói của cô có chút khác thường, giọng nói ôn thuận của người đàn ông lại vang lên bên tai Tô Duyệt một lần nữa, tiếp đến chính là tiếng yết hầu di động của anh vang lên.

Tô Duyệt theo bản năng lắc đầu một cái, chuyển đề tài, “Không sao đâu, có phải anh lại uống cà phê rồi không?”

“Cái này mà cũng bị em phát hiện rồi.” Ninh Duệ Thần cười khê một tiếng.

“Cà phê đắng lắm, uống ít một chút thôi.” Lời vừa nói ra, lúc này Tô Duyệt mới chợt phát hiện, mình lại không tự chủ được mà quan tâm anh.

Tô Duyệt, rốt cuộc mày.... sao vậy?

“Ninh Duệ Thần....” Đột nhiên cô gọi, trong lòng đột nhiên có một loại xúc động muốn được hỏi ra.

“Hả?”

Dừng một chút, cuối cùng Tô Duyệt lắc đầu một cái, “Không có việc gì, em chỉ muốn nói với anh, hôm nay em về nhà ở.”

Ninh Duệ Thần gật đầu một cái, “Cũng được, ngày mai sau khi tan việc anh đến đón em.”

“Vâng.” Tô Duyệt đáp một tiếng.

Cúp điện thoại, Tô Duyệt chỉ cảm thấy trong lòng phiền muộn một trận, vừa rồi cô lại tiếp tục rút lui.

Đối với đáp án không biết này, cô cảm thấy sợ hãi.

Mà lúc này, điện thoại di động sáng lên lần nữa.

Là tin nhắn, đến từ một số lạ.

—— Tiểu Duyệt, tớ nói cho cậu một bí mật nhé, bây giờ tớ đang ở Mỹ, hơn nữa tớ đã tìm được người tớ yêu rồi!

—— Mặc dù tớ vẫn không có tự do, tới nước Mỹ cũng không phải là mong muốn của tớ, nhưng bây giờ tớ đã không còn khát vọng tự do như trước nữa rồi, bầu trời ở đây xanh thăm thẳm, mỹ nữ Hawaii rất nhiều, ngọn núi Witney là ngọn núi cao nhất ở nước Mỹ, tớ sẽ chờ cậu đến chúng ta cùng leo, nơi này còn có hồ nước mặn, cậu có thể nằm trên đây mà trôi lênh bênh luôn đấy, phía Đông Nam sa mạc Savi còn có Hang Tử Thần, có phải vừa nghe tên đã thấy rất khủng bố rồi không? Cho nên tớ chưa từng đến đây bao giờ, tớ chờ cậu đến rồi chúng ta cùng đi được không?

—— Tiểu Duyệt, tớ rất thích nơi này, thì ra chỉ cần người mình yêu ở đây, vậy cho dù nơi đây là địa ngục vô cực, cậu cũng sẽ cảm thấy nó giống như thiên đường vậy, Tiểu Duyệt, hiện tại tớ không tìm cách thoát khỏi nó nữa, mà là đang dần hình thành thói quen có anh ấy ở nơi này.

—— A, đột nhiên cảm thấy bị lão già kia bắt trở về cũng là một niềm hạnh phúc!

—— Tiểu Duyệt, mặc dù anh ấy vẫn chưa thích tớ, nhưng tớ tin rằng một ngày nào đó, anh ấy nhất định sẽ thích tớ thôi! Tiểu Duyệt, một ngày này nhất định sẽ đến có đúng không?

—— Dĩ nhiên, nếu như một ngày nào đó anh ấy không còn ở đây nữa tớ nhất định sẽ lén chạy trốn, hí hí.

—— Tiểu Duyệt, cậu cũng phải hạnh phúc đấy.

Đầu ngón tay Tô Duyệt lướt qua từng tin nhắn, một chút ấm áp tạm thời hóa giải sự bất an của cô, cuối cùng cũng có một người khiến Hứa Hàm động lòng!

Thật tốt.

Đột nhiên cô có chút hâm mộ Hứa Hàm, cô ấy chưa từng chịu tổn thương, có thể dũng cảm không biết sợ theo đuổi tình yêu của chính mình.

Không không không, cho dù cô ấy có thất bại, Hứa Hàm cũng sẽ giống như chưa từng chịu tổn thương tiếp tục theo đuổi mãi đến khi nắm được hạnh phúc mới từ có thể từ bỏ.

Thật là dũng cảm!

Còn cô, có lẽ đã không còn dũng khí như vậy nữa!

Cô hôm nay, giống như là con rùa núp kín trong mai, không thể chịu một chút tổn thương nào, cũng luôn giấu giếm tình cảm của mình.

Ở trong mắt người khác, có lẽ cô chuyện bé xé ra to, cho dù tấm hình này là thật thì sao chứ? Ninh Duệ Thần che giấu cô thì sao? Tất cả những thứ này cũng chỉ là quá khứ mà thôi!

Nhưng, nếu tình cảm không phải là chuyện nhỏ? Vì sao ban đầu anh ấy lại nói dối như vậy?

Tất cả sự tin tưởng của cô đều giao vào tay anh, cô đang thử từng bước từng bước yêu anh, vậy mà hôm nay....

Hoặc có lẽ, tất cả cũng chỉ là cô suy nghĩ lung tung, là một cái bẫy mà người khác tỉ mỉ sắp đặt, chỉ chờ cô chui vào.

Phiên não bỏ lại tấm hình lên bàn, day day huyết thái dương, mở tài liệu của Lý Thần ra sửa sang lại.

Lúc tâm tình phiên não, phương pháp giải tỏa tốt nhất chính là phải để bản thân ra sức làm việc, dời tất cả lực chú ý đi.

Mặc dù có chút ý vị trốn tránh.

Rốt cuộc cũng nhìn được đến giờ tan làm.

“Nghe nói gần đây mới mở một quán ăn mới, mọi người, tan làm cùng đi ăn một bữa coi như tiếp đón đồng nghiệp mới được không?” Cao Vũ đột nhiên đề nghị, mọi người gật đầu một cái, cùng phụ họa kêu lên.

Tất nhiên Tô Duyệt biết Cao Vũ đang tạo cơ hội cho cô làm quen với các đồng nghiệp, nhưng bây giờ cô không có tâm tình để đi.

Miễn cưỡng cười cười, “Hôm nay trong nhà còn có việc nên không thể đi cùng mọi người, mọi người đi chơi vui vẻ nhé.”

Thấy Tô Duyệt không muốn, mọi người cũng không miễn cưỡng, trêu đùa mấy câu rồi lục tục bỏ đi, Tô Duyệt cố ý về cuối cùng, một mình đi về nhà.

Cùng lúc đó, trong nhà chính nhà họ Thẩm, Thẩm Tuấn Ngạn đang hào hứng lao ra phòng bếp, nhiệt tình bưng một ly nước chanh ép đến trước mặt Trần Vân, “Khát nước không, anh làm cho em đây.”

Trần Vân đang vui đầu nhìn sách giải phẫu ngừng đầu lên, nhìn Thẩm Tuấn Ngạn lắc đầu, “Em không khát, anh uống đi.”

Thẩm Tuấn Ngạn nghe vậy liền mặt dày ngồi xổm ở bên cạnh Trần Vân, cọt nhả nói: “Đây là lần đầu tiên anh làm nước hoa quả đây, Vân yêu dấu, em phải cho anh một chút thể diện chứ, uống rất ngon đó, nếu không uống em sẽ phải hối hận đó.”

Vì để lỡ tai không bị ô nhiễm, Trần Vân nhú nhú mày, cầm ly nước chanh uống một hơi hết sạch.

Nhưng lúc này, đột nhiên cô có cảm giác trong miệng có gì đó khác thường.

Trần Vân nhú mày, nhìn Thẩm Tuấn Ngạn một cái, còn lúc này Thẩm Tuấn Ngạn đang sáng mắt nhìn cô, giống như đã sớm được cô sẽ có phản ứng như thế.

Vươn tay phun vật lạ trong miệng ra, bất ngờ phát hiện vật nằm trong tay mình là một chiếc nhẫn.

Trong phòng khách nhà họ Tô, ông cụ Tô đang uống rượu một mình, thấy Tô Duyệt đi tới thì vội vàng bê cốc lên, lấy tay che lại, “Cháu gái, về nhà sao không nói trước một tiếng?”

“Cháu chỉ đột nhiên muốn trở về thôi.” Tô Duyệt có chút mệt mỏi uể oải nói, “Tô Đông Thần đâu ạ?”

Ông cụ Tô vừa nghe, bất mãn hừ hừ, “Đang trốn trong phòng chơi cờ kia kìa, cái thằng nhóc thối này, cũng không chịu ra ngoài uống rượu với ông....” Ý thức được mình đã lỡ lời, ông cụ Tô vội vàng dừng lại.

Cô này cháu gái, nếu biết ông tham ăn, sẽ nói linh tinh không ngừng bên tai ông, trình độ cầu nhàu này, tuyệt đối chẳng kém vợ ông lúc còn sống.

Nhưng hôm nay, hình như Tô Duyệt không để ý đến điểm này lắm, đi tới ôm Tô Lê Đông, tựa như một con thú nhỏ bị thương muốn tìm một chút ấm áp.

“Sao vậy?” Rốt cuộc ông cụ Tô cũng phát giác được cháu gái hơi khác thường, lo lắng hỏi.

Tô Duyệt lắc đầu một cái, “Không có gì ạ, chỉ muốn ôm ông nội thôi, được rồi, con đi xem Tô Đông Thần một chút.” Nói xong, Tô Duyệt làm như không có chuyện gì đi vào phòng Tô Đông Thần.

“Lúc nào Duệ Thần về? Có phải hôm nay lại được ăn cơm cháu nấu làm không?” Ông cụ Tô nhìn bóng lưng Tô Duyệt hy vọng hỏi

Ninh Duệ Thần nấu cơm rất ngon, nhất là thịt kho tàu....

Chỉ nghĩ đến đây, ông cụ Tô đã có thể tưởng tượng ra mùi vị mê người của nó.

Bước chân Tô Duyệt hơi khựng lại, xoay người bình tĩnh nói, “Hôm nay anh ấy ở lại phủ thị chính, hay ông gọi người giúp việc làm theo giờ đến nấu cơm đi, nếu thực sự quá bất đắc dĩ thì để cháu nấu cũng được.” Nói xong, liền xắn tay áo lên định vào bếp.

Tô Lê Đông vội vàng ngăn cản, “Không cần đâu, con bé Phó Đình nói hôm nay sẽ đến thăm ông, Tiểu Duyệt, cháu đi xem thằng nhóc thối kia đi.”

“Vâng.”

Bên trong phòng, Tô Đông Thần đang nhìn chăm chăm vào máy vi tính, đồ xúc sắc ném được bốn điểm, lực chú ý đang dồn hết để suy tính làm sao để chiếc máy bay kia đi ra ngoài tản bộ.

“Anh.” Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói u uẩn, tay Tô Đông Thần run lên, máy bay kia trật khung anh vừa ý cứ như vậy mà chạy ra ngoài.

Một giây kế tiếp, máy bay này bị một máu bay màu vàng đâm trở về

“Sao lại về thế?” Tô Đông Thần lơ đãng trực tiếp thoát khỏi trò chơi.

Tô Duyệt không nói lời nào, ngồi bên cạnh anh tựa lên vai anh.

Tô Đông Thần cũng không hỏi nữa, nhìn bộ dạng mất hồn mất vía của em gái liền biết trong lòng cô đang không thoải mái, cũng chịu vuốt mái tóc của cô, cho cô sự ấm áp trong yên lặng.

“Tô Đông Thần, có phải em rất hay để ý đến những chuyện vụn vặt không?” Qua một hồi lâu, em gái đang tựa vào trên vai anh lên tiếng hỏi.

Tô Đông Thần thành thực gật đầu một cái, “Ừ”

“Tô Đông Thần, anh không thể nói dối một lần được sao?!”

Tô Đông Thần nhún vai một cái, “Hết cách rồi, từ nhỏ anh đã được ông nội dạy làm người tốt, làm người nhất định phải thành thực giữ quy củ, còn nhớ rõ không, khi còn bé, ông nội chỉ cho anh mỗi ngày ăn một miếng bánh, hơn nữa còn muốn viết cả cam kết, còn em thì khỏi nói, không chỉ cướp luôn miếng bánh của anh, lại còn giứt giấy xúi anh đi ăn trộm hộp bánh quy, kết quả bị ông nội bắt được, đánh một trận xong còn bắt đứng như quân đội cả một buổi trưa giữa ánh mặt trời chói chang, còn em thì đứng sau lưng ông nội chế giễu anh.”

Tô Duyệt bĩu môi, “Sau đó không phải em cũng đi trộm kem chống nắng của mẹ cho anh sao?”

“Đúng vậy, lúc đấy mẹ rất kích động, không ngớt lời khen em là đứa bé tốt, lại giấu mọi người đưa cho em một hộp bánh bích quy.” Tô Đông Thần khinh thường hừ một tiếng, bộ dáng kia dường như nói đến có bao nhiêu uất ức.

Bị Tô Đông Thần náo loạn như vậy, Tô Duyệt không nhịn được bật cười.

Đúng vậy, trong năm tháng của dĩ vãng, Tô Đông Thần vẫn luôn là bia đỡ đạn của cô, nhưng hôm nay, lại trở thành bên cạnh để cô dựa vào khi cảm thấy bị thương.

“Anh, em cảm thấy trong lòng rất khổ sở.” Tô Duyệt nói thật nhỏ.

“Có anh ở đây, đừng sợ.” Tô Đông Thần vỗ vỗ vai em gái, dừng một chút, đột nhiên mở to mắt nhìn Tô Duyệt, “Nếu không bây giờ anh đi trộm bánh quy cho em nhé?”

“...” Tô Duyệt trợn mắt nhìn Tô Đông Thần một cái, “Không cần, em muốn ăn một bát mì nóng hổi, bên trên còn phải có một quả trứng luộc thật to.” Khi còn bé lúc cô khổ sở, Triệu Tuyết Nhu cũng làm như thế.

“Được, chỉ cần em có thể nuốt trôi thì ok.” Tô Đông Thần làm bộ đi ra ngoài.

Tô Duyệt vội vàng kéo anh trai lại, “Thôi đi, anh ngồi ở đây để em dựa vào là được rồi.”

Tô Đông Thần cũng không đùa với cô nữa, hai anh em ngồi đó, không nói tiếng nào, Tô Đông Thần tiếp tục mở trò chơi quân cờ phi hành ra chơi, Tô Duyệt nhìn anh chơi.

Cuối cùng, tiếng ông cụ Tô gọi ăn cơm cũng vang vọng khắp cả nhà.

“Cho dù để tâm đến những chuyện vụn vặt hay tích cực đều thể hiện cho việc em đang để ý, dù sao cũng hơn là giả bộ quật cường, làm bộ lạnh lùng vờ như mình rất mạnh mẽ, Tiểu Duyệt, anh thích em như bây giờ hơn, cũng rất cảm ơn người đã khiến em trở nên như thế này.” Tô Đông Thần đi tới cửa đột nhiên xoay người nói với Tô Duyệt, không để ý đến phản ứng của Tô Duyệt đi ra ngoài một mình.

Đi vào phòng khách, trên bàn để rất nhiều món ăn nóng hổi, nhưng Phó Đình lại đi rồi.

Phó Đình làm đồ ăn rất ngon, nhưng không biết tại sao Tô Duyệt lại cảm thấy không có khẩu vị gì.

Buổi tối, Tô Duyệt đi vào phòng liền nhìn thấy trên bàn để sẵn một bát mì trứng luộc, Tô Duyệt cầm đũa lên, gấp một cọng mì cho vào miệng nếm thử, ừ, đúng là của Tô Đông Thần làm rồi.

Nếu tô mì này là do Phó Đình làm thì sợ rằng Trà Uyển đã thất nghiệp từ lâu rồi, khách nào có thể ăn được mì mặn như thế này chứ!

Mà lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của ông cụ Tô.

“Tô Đông Thần, mày lẩn ra đây giải thích cho ông tại sao cái muôi để trong nồi lại có một lỗ thủng hả!”

Nghĩ tới vẻ mặt đau khổ của Tô Đông Thần khi ở trong bếp luộc trứng, Tô Duyệt không nhịn được cười khê một tiếng, Tô Đông Thần thật là dần, làm mì đã mặn còn để ông nội phát hiện ra.

Thật là tìm đâu cũng không tìm ra người anh gốc như vậy.

Tô Duyệt cúi đầu, nước mắt lại rơi xuống, mì trong bát dù mặn chát nhưng cô vẫn ăn hết sạch không còn một cọng.

Bầu trời hôm nay có rất nhiều sao, Tô Duyệt nằm ngoài ban công, nhìn trời nhưng lại không lấy được đáp án.

Trước đây Ninh Duệ Thần lừa cô chuyện anh ấy là luật sư của Phương Vận, cô không trách anh, nhưng không biết vì sao cô lại để tâm đến chuyện này như vậy.

Đây là vì cái gì chứ?

Tô Duyệt nghĩ tới, lại không tìm được đáp án.

Đang trầm tư, một chiếc quạt thuộc xe lọt vào mắt Tô Duyệt, cô dụi dụi mắt, không sai, quả thật là anh, lại nhìn đồng hồ, đã sắp gần mười hai giờ rồi.

Không phải anh nói hôm nay không về sao?

Tiếp tục cúi đầu, đôi mắt thâm sâu kia xuyên qua những làn gió nhẹ từ từ lướt tới, xuyên qua cành cây vắt ngang giữa hai người, nhìn vào cô.

88. Chương 88: Ai Chuốc Say Em?

Bóng đêm thâm trầm, bóng tối lạnh lẽo gần như không thể nhìn ra được bóng dáng của đối phương, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng giữa hai người.

Trong lòng Tô Duyệt bỗng có thứ gì đó lộn bộn một hồi, Ninh Duệ Thần cũng chẳng quan tâm xem cô có nhìn thấy hay không, vẫy tay với cô, để cô đi xuống.

Gần như là cùng lúc ngay khi Ninh Duệ Thần vẫy tay thì Tô Duyệt cũng nhẹ nhàng rón rén đi xuống.

Đóng cửa lại, sau khi xác định không có ai quấy nhiễu hai người, Tô Duyệt bước nhanh đến trước mặt người đàn ông, cũng không để ý đến tại sao mình lại nhẹ thở ra, chừng như buột miệng nói, “Sao anh lại tới đây?”

Dứt lời, lúc này Tô Duyệt mới chợt nhận ra mình có chút đột ngột, không phải mình vẫn còn đang giận anh sao?

Người đàn ông nhướn miệng cười, bàn tay thon gầy vuốt ve những sợi tóc của cô gái, “Không phải em sắp đi công tác sao? Mấy ngày tới không thể nhìn thấy, nên đành phải tranh thủ chút thời gian đến thăm em thôi.”

“Bây giờ chúng ta về nhà có được không?” Ninh Duệ Thần cười nói.

Còn Tô Duyệt lại cảm thấy trong giọng nói ngập tràn từ tính của người đàn ông này mang theo sự mệt mỏi nồng đậm.

Làm việc đến tận đêm khuya, lại còn tới đón cô, có một loại cảm giác nói không nên lời chậm rãi chảy qua trong tim cô.

Tô Duyệt cúi thấp đầu, che dấu tâm trạng hiện giờ của mình, nhẹ nhàng gật đầu.

Ninh Duệ Thần nhếch khóe môi, lên xe, nhưng ngay khi Tô Duyệt đóng được nửa cánh cửa xe thì bỗng nhiên xoay người lại, trở lại nhà chính nhà họ Tô, một lát sau mang theo một túi xách nhỏ đi ra.

“Trong này có tài liệu mang từ công ty về, ngày mai còn phải mang theo nữa.” Tô Duyệt mở miệng giải thích, sau đó vào trong xe ngồi.

Chiếc Porsche lăn bánh vững vàng trong đêm tối, lướt qua những vệt mờ dài trên con đường lớn.

Trong túi có tấm hình kia, Tô Duyệt vô thức dùng sức cầm túi xách.

Mà lúc này, vì Ninh Duệ Thần cũng quá mệt mỏi nên không để ý thấy sự khác thường của Tô Duyệt, một tay anh nắm vô lăng, tay kia chống lên cửa kính xe xoa xoa đôi mày rậm, bộ dáng cần phải nghỉ ngơi.

Lời nói đến bên miệng Tô Duyệt lại nuốt vào lần nữa.

Cô không muốn tạo thêm rắc rối cho Ninh Duệ Thần, không muốn Ninh Duệ Thần cảm thấy mình quá nhạy cảm, nhưng tấm hình kia lại giống như một sợi dây leo quấn quanh trong lòng Tô Duyệt.

Cô không dám hỏi, cô sợ đáp án khiến cô không thể chấp nhận nổi.

Nhưng cô lại muốn hỏi, bởi vì cô biết rõ hiểu lắm có thể phá hủy hết tất cả sự tin tưởng và tình cảm.

Nhưng lúc này, bỗng điện thoại của Ninh Duệ Thần rung lên, mở ra xem thì thấy số của Thẩm Tuấn Ngạn gọi tới.

“Ninh Duệ Thần, mau mau đến bệnh viện ngay.”

=====

Khi Ninh Duệ Thần đến bệnh viện thì thấy Thẩm Tuấn Ngạn và Trần Văn đang ngồi trên ghế ngoài hành lang, điều kì lạ là Thẩm Tuấn Ngạn cũng không quần lấy Trần Văn như bình thường, mà ngược lại là cố ý bảo trì một khoảng cách với cô.

“Giúp tôi thanh toán tiền viện phí đi.” Thẩm Tuấn Ngạn cứng rắn nói với Ninh Duệ Thần, nhét đơn thuốc vào trong tay anh.

Ninh Duệ Thần nhìn đơn thuốc trong tay, đôi mày rậm khê nhếch lên, đau dạ dày? Cái người Thẩm Tuấn Ngạn này chưa bao giờ bỏ bê chuyện ăn uống, tại sao dạ dày lại có vấn đề được?

Hơn nữa, đêm hôm khuya khoắt đi khám bệnh còn không đem theo tiền... Hừm, trong chuyện này vô cùng khả nghi.

“Cậu không mệt?” Thẩm Tuấn Ngạn bị đôi mắt thâm sâu nhìn chằm chằm có chút sợ hãi không kiên nhẫn nói.

Tô Duyệt nhíu mày, buột miệng nói, “Anh Thẩm, tự đi khám bệnh xin nhớ đem theo tiền, nhất là thời điểm đêm hôm khuya khoắt như thế này.”

Dứt lời, Tô Duyệt lại rầu rĩ cau mày lại, cô bị sao vậy? Vô thức lại lên tiếng vì Ninh Duệ Thần sao?

Trong mắt Thẩm Tuấn Ngạn hiện lên vẻ kinh ngạc, cười khổ nói, “Người có vợ đúng là không giống người thường, cậu Ninh, xem ra sau này có người làm chỗ dựa cho cậu rồi.”

Ninh Duệ Thần nhíu mày, từ chối cho ý kiến.

“Ai ném phim chụp X quang vào trong thùng rác vậy, có biết không được vứt bừa không hả?” Bác gái quét rác lâu bầu nói, cầm túi giấy to đựng phim chụp X quang làm bộ chuẩn bị mở ra nhìn.

Không chờ Thẩm Tuấn Ngạn ngăn lại, đôi tay thon dài cướp lấy gói giấy to màu da trâu, Ninh Duệ Thần cười hết sức ôn hòa, “Cái này là của cháu đấy ạ, vừa rồi bất cẩn nên mới ném vào đó.”

“A... Vậy thì nhanh cầm lấy đi, thứ này mà bị mất là không làm lại được đâu, đến khi kiểm tra lại còn cần dùng đến đấy.”

“Vâng, dì nói rất đúng, cảm ơn dì.”

Ninh Duệ Thần một tiếng dì hai tiếng dì khiến bác gái quét rác cười tươi như hoa, quả nhiên càng đẹp thì con đường càng rộng mở, điều này hoàn toàn đúng với Ninh Duệ Thần.

Bác gái quét rác rời đi, Ninh Duệ Thần mở túi giấy ra, nhìn thấy trong dạ dày của phim chụp rõ ràng có một chiếc nhẫn cưới, Ninh Duệ Thần nhíu mày, liếc nhìn Trần Văn đứng một bên, trong đôi mắt mỗi một thoáng qua ý cười.

Thằng nhóc này, thì ra đã ăn đạn của Trần Văn rồi.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không mau đi nộp tiền thuốc đi?” Thẩm Tuấn Ngạn tức giận nói, bộ dạng giống như nhìn thấy ai cũng sẽ cần vậy.

“Không cần mỗ sao?” Ninh Duệ Thần vẫn đứng đó, tốt bụng quan tâm hỏi.

“Không cần, ị ra là được.” Trần Văn vẫn luôn trầm mặc không nói bỗng nhiên mở miệng, liếc mắt nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, trên mặt vẫn không có bất cứ biểu tình gì, “Tôi về trước đây, từ nay về sau không cần dờ cái tính trẻ con như vậy.”

“Về đâu?” Thẩm Tuấn Ngạn từ từ đứng dậy, hai chữ này dường như đã khiến anh phải dùng hết sức lực để nói ra.

“Về nhà, nhà của tôi.” Trần Văn nói rõ từng chữ một, vô cùng rõ ràng, “Thẩm Tuấn Ngạn, những ngày này cảm ơn anh đã chăm sóc.”

“Trần Văn, tất cả đồ dùng của em còn ở chỗ anh!”

“Không cần nữa, Thẩm Tuấn Ngạn, chúng ta, dừng ở đây được không?” Giọng nói Trần Văn vẫn vô cùng bình tĩnh, giọng điệu đó vốn không muốn câu trả lời Thẩm Tuấn Ngạn, dứt khoát nghe theo quyết định của bản thân, bất luận là ai cũng không thể thay đổi quyết định này.

Dứt lời, Trần Văn liền đi về phía cầu thang.

“Trần Văn!” Thẩm Tuấn Ngạn vọt nhanh tới trước mặt cô, mạnh mẽ níu tay cô lại, gần như là nặn ra tư kể rằng, “Tim của em... rốt cuộc làm từ đá sao!”

Trần Vân chậm rãi ngược mắt lên, trên khuôn mặt băng sơn vẫn không có biểu tình nào, đôi mắt như niêm một tầng băng nhìn chăm chăm vào Thẩm Tuấn Ngạn, ánh mắt kia chỉ cần liếc một cái, Thẩm Tuấn Ngạn liền cảm thấy trái tim mình như bị một tảng đá nện vào.

Không cần bất kỳ từ ngữ nào, chỉ với ánh mắt kia đã nói rõ đáp án cho anh biết.

Những ngày này chỉ có mình anh đơn phương giữ cô ở bên cạnh anh, cho rằng chỉ cần qua một thời gian cùng chung sống, Trần Vân sẽ có tình cảm với mình, cho dù chỉ là ý lại cũng tốt lắm rồi.

Thế nhưng anh đã sai rồi, trái tim của Trần Vân còn cứng hơn cả đá gấp mấy lần.

Thẩm Tuấn Ngạn bỗng nhiên hối hận, tại sao mình lại vội vã như vậy, tại sao không an lòng với cuộc sống hiện tại? Tại sao... còn muốn biết trong lòng của cô rốt cuộc có anh hay không?

Quả nhiên, lòng tham hại người.

Thật sự hối hận lúc trước đã không trực tiếp lấy giấy chứng nhận kết hôn sau đó tổ chức một hôn lễ.

Nhưng cho dù như vậy, dựa theo tính cách của Trần Vân, cô cũng sẽ muốn đi chính là đi, không gì có thể ngăn cản được.

Trong lòng của cô, anh có cũng được không có cũng được, không phải sao?

Bàn tay nắm lấy cánh tay cô vô lực buông ra, Trần Vân mím môi, trực tiếp đi qua người Thẩm Tuấn Ngạn, không hề quay đầu lại.

Tô Duyệt đứng ở một bên theo bản năng nhìn sang người đàn ông bên cạnh, có phải có một ngày bọn họ cũng sẽ đi tới bước này hay không? Có phải có một ngày... trở thành người đứng không?

Tô Duyệt bỗng nắm lấy tay của anh, cũng may, anh vẫn còn ở đây.

“Sao vậy?” Ninh Duệ Thần cúi đầu, ánh mắt mỉm cười nhìn cô gái bên cạnh.

Tô Duyệt lắc đầu, mím môi không lên tiếng.

“Có phải là mệt không? Tối nay chúng ta không về nhà nữa, ở lại bệnh viện ngủ một đêm, được không?”

“Vâng.” Tô Duyệt nhẹ gật đầu, giường bệnh viện cô đã không còn xa lạ gì, hướng chỉ chỉ cần anh ở bên thì ở đâu cũng được.

Thẩm Tuấn Ngạn vẫn luôn sững sờ đứng nơi đó đi về phía trước, Tô Duyệt nhỏ giọng nói, “Anh có cần đi qua xem xét chút không?”

Ninh Duệ Thần ôm lấy Tô Duyệt, hơi cúi người, trực tiếp đặt đầu lên vai Tô Duyệt, “Không cần, mệt chết rồi.” Đợi lát nữa thừa dịp lúc Tô Duyệt rửa mặt, gọi điện thoại cho Tô Đông Thần, cái loại chuyện cổ hết sức an ủi một Thẩm Tuấn Ngạn lặng lẽ trầm mặc mà như tra tấn người này để Tô Đông Thần đi làm là được.

=====

Sáng sớm hôm sau, Tô Duyệt đến công ty, lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc đã sớm xuất hiện ở đó.

Đây không phải là Trình Viên Viên mập mập vô cùng thích ăn đồ ăn vặt lại luôn la hét muốn giảm cân sao?

“Tiểu Duyệt, tôi lại được tới làm việc cùng cô rồi!” Thấy Tô Duyệt đi tới, Trình Viên Viên vô cùng hưng phấn nhào tới, cho Tô Duyệt một cái ôm mạnh mẽ.

“Tiểu Duyệt, tôi vốn không thích cái công ty kia, cho nên tôi đến đây giúp cô, có phải rất vui vẻ rất cao hứng hay không?” Trình Viên Viên hưng phấn nói, đôi mắt nhỏ dường như đang phát sáng nóng rực.

Tô Duyệt vội vàng gật đầu, “Có có có, Viên Viên, cô mau buông ra, tôi sắp bị nghẹt chết rồi.”

“Oa ha ha, Tiểu Duyệt, tôi vui quá.” Trình Viên Viên ngượng ngùng cười, quan sát Tô Duyệt rất lâu rồi bỗng dưng nhăn mày.

“Tiểu Duyệt, dường như trông cô không mấy vui vẻ đó, sao vậy?”

“Không sao, mau đi làm việc thôi, biên tập Lý nghiêm khắc hơn chị Lý nhiều đấy.” Tô Duyệt khéo léo chuyển dời đề tài, Trình Viên Viên quả nhiên nhanh chóng nhảy đến vị trí của mình, cô nàng vốn khá ngốc nghếch, nếu như bị bắt thóp thì sẽ không được tốt lắm.

Tô Duyệt nhìn bóng lưng kia rời đi, khoe miệng hiện lên nụ cười khổ không mấy vui vẻ.... Thì ra cô biểu hiện rõ ràng như vậy sao.

Mấy ngày nay, Tô Duyệt làm việc gì cũng buồn rầu, mặc dù nhìn bề ngoài không có gì khác thường, Ninh Duệ Thần bình thường vẫn tới đón cô cùng đi làm, cùng ăn cơm, nhưng Ninh Duệ Thần lại có thể cảm giác được tiểu nha đầu này không mấy vui vẻ, ví dụ như

—— vừa nhìn thấy anh liền cúi đầu.

—— lúc ăn cơm cũng không nói nhiều như trước kia.

—— lúc ngủ không hề giả người, mà là rất ngoan mặc cho anh ôm.

—— khi anh hỏi cô làm sao, cô sẽ cười gượng nói không có gì, trong tiềm thức, lại thầm sợ anh không tin, làm vài cử chỉ thông thường, che dấu sự khác thường của mình.

Hiển nhiên cô không muốn để anh phát hiện ra sự mất mát của cô.

Nhưng cũng chính vì vậy mà Ninh Duệ Thần càng cảm thấy có hứng thú với nguyên nhân gây ra tình trạng hiện nay của cô.

Tô Duyệt biết mình không phải là cao thủ che dấu cảm xúc, nên càng muốn trốn tránh ánh mắt của Ninh Duệ Thần hơn.

Một ngày làm việc kết thúc như mọi ngày, lúc tan làm, mọi người đề nghị mở tiệc đón gió cho Trình Viên Viên, Tô Duyệt liền chủ động yêu cầu gia nhập.

“Lần trước cô từ chối, làm bọn tôi còn tưởng rằng cô không thích những kiểu tiệc tùng nho nhỏ này nên không rủ cô, không ngờ ngược lại lần này cô lại chủ động yêu cầu.” Cao Vũ trêu ghẹo nói.

“Sao lại không thích?” Tô Duyệt cũng dùng giọng điệu trêu đùa, “Tôi đi toilet một chút, mấy người cũng không lên lút trốn đi đâu đó.”

“Đi đi, đi đi, mọi người chờ cô đó!”

“...”

Tô Duyệt cầm di động đi vào toilet, nhìn vào dãy số quen thuộc kia, hít sâu một hơi, cuối cùng bấm.

“Hôm nay anh không cần đến đón em đâu, buổi tối có tiệc, em sẽ tự đi về.” Tô Duyệt nhỏ giọng nói, trong đầu không ngừng xoay, thầm nghĩ nếu Ninh Duệ Thần hỏi thêm nữa thì cô nên trả lời thế nào đây.

“Đi đâu?”

“Hình như là... quán Hỉ Dương Dương.”

“Ừ.” Nhưng Ninh Duệ Thần chỉ đáp nhẹ một tiếng, không tiếp tục hỏi thêm nữa.

Trong lòng căng thẳng cũng được thả lỏng, anh ấy không hỏi nữa.

Nhưng chẳng hiểu tại sao ngay sau đó, Tô Duyệt lại cảm thấy không thoải mái, tại sao anh không hỏi cô đi đâu? Ngay cả sự quan tâm tối thiểu nhất cũng không có!

Suy nghĩ này khiến Tô Duyệt giận dữ trực tiếp cúp điện thoại, đi về phía phòng làm việc.

Khi đến quán Hỉ Dương Dương, đám người lập tức âm ỉ rủ nhau chơi oẳn tù tì, ai thua phạt uống rượu, Cao Vũ nâng cao bình rượu, “Tiểu Duyệt, có dám chơi oẳn tù tì không?”

Tô Duyệt tự biết chỉ cần mình uống chút rượu sẽ mất lý trí, nhưng lúc này cô cảm thấy buồn bực trong lòng, không phải người ta thường nói ‘Nhất túy giải thiên sầu sao’ sao? (uống 1 ly rượu giải quyết ngàn nỗi buồn :v chắc vậy) Dù sao Ninh Duệ Thần cũng không quan tâm đến cô, uống chút rượu chắc cũng được nhỉ?

Huống chi, oản tù tì, mà dù cô chưa từng chơi qua, nhưng cái này chắc là về nhân phẩm!

Mọi người đều nói, đen tình đỏ bạc, lần này Tô Duyệt cô đây nhất định là người tài ba cực phẩm đối với bài bạc!

“Được!” Tô Duyệt sáng khoái ứng chiến.

Thế nhưng đến nửa giờ sau, người nào đó vốn đang hào sảng đã gục ngã trên bàn rượu.

“Tiểu Duyệt, Tiểu Duyệt!” Trong thoáng chốc có vài tiếng nói gọi cô, sau đó những tiếng nói kia càng thêm mông lung mờ ảo.

Tô Duyệt nghiêng đầu, nhìn bóng dáng mọi người khi gần khi xa cô, chớp chớp lông mi dài, Ninh Duệ Thần, giờ anh đang làm gì vậy?

Một bóng dáng cao lớn quen thuộc chậm rãi bước tới trước mắt cô, hai mắt lơ lơ nhìn người đàn ông trước mặt, hử, sao lại giống cái người mà cô vừa nghĩ đến vậy chứ?

Hai tay chống bàn, Tô Duyệt lão đảo đứng dậy, đi đến bên cạnh người đàn ông kia, cười hì hì nói, “Ninh Duệ Thần, sao anh lại tới đây?”

Ninh Duệ Thần cau mày không vui, bàn tay to ôm lấy cô gái đang bước đi lão đảo trước mặt vào lòng, trong giọng nói ôn hòa mang theo chút tức giận, “Sao lại uống tới mức này?”

“Bởi vì vui mà, Ninh Duệ Thần, anh có muốn uống một chút không?” Tô Duyệt tránh thoát khỏi cái ôm của người đàn ông, đi đến cầm bình rượu trên bàn đưa cho Ninh Duệ Thần, “Đến đây để chị mời rượu nào!”

Ninh Duệ Thần híp mắt, như vậy còn nói không say? Lại còn cả gan dám ở trước mặt mình xưng chị nữa?

89. Chương 89

“Ồ...” Tô Duyệt nắc một tiếng, hai chân đột nhiên vấp vào nhau, ngã thẳng về phía sau, Cao Vũ ngồi ở bên cạnh cô theo phản xạ đưa tay đỡ lấy Tô Duyệt, nhưng tay vừa mới giơ ra được nửa, cái người đang lão đảo nghiêng ngã liền bị Ninh Duệ Thần khư khư giữ chặt.

Đôi mắt thâm sâu theo bản năng híp lại, ánh mắt lạnh lạnh lập tức quét về phía người đàn ông vừa có ý định đỡ Tô Duyệt.

Cao Vũ rụt cổ lại, anh ta chỉ là muốn đỡ Tô Duyệt thôi, sao lại có cảm giác có một con dao đang kề cổ mình thế này?

“Em say rồi, để anh đưa em về trước.” Giọng của người đàn ông âm vang có lực, không để ý về mặt của mọi người, trực tiếp ôm Tô Duyệt đi ra ngoài cửa.

“Em không say, em còn muốn uống.... Này, anh làm gì thế?” Không cho cô dài dòng, Ninh Duệ Thần trực tiếp ôm eo cô, Tô Duyệt đạp hai chân, cô đạp càng hung Ninh Duệ Thần ôm cô càng chặt.

Cô gái này, gần đây thật đúng là càng ngày càng không bình thường!

“Này.... Người đàn ông của Tô Duyệt, chờ một chút!” Trình Viên Viên vội vã chạy tới, Ninh Duệ Thần vốn đang bước về phía trước, chợt nghe thấy “người đàn ông của Tô Duyệt” thì lập tức dừng bước.

Anh rất thích cách gọi này.

“Đây là túi xách của Tô Duyệt, vừa rồi bỏ quên trên bàn.” Trình Viên Viên thở hồng hộc nói, quả nhiên, chân ngắn chính là một cái tội.

“Ừm, cảm ơn cô.” Ninh Duệ Thần nhận lấy, lịch sự trả lời, rồi xải bước đi về phía trước.

Cửa xe mở ra, Ninh Duệ Thần trực tiếp nhét Tô Duyệt vào trong xe, Tô Duyệt nằm bên ghế lái phụ, Ninh Duệ Thần thắt chặt dây an toàn cho cô rồi hạ cửa sổ xe xuống, cho con ma men này chút không khí để thở.

Mái tóc đen che kín khuôn mặt nhỏ như bàn tay, anh gạt tóc của cô ra, lúc này đôi mày thanh tú kia đang nhíu chặt lại, hơi thở tản ra toàn là mùi rượu, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì uống rượu mà hồng lên, lại tựa như có chút không vui hơi vênh lên, giống như một đứa bé đang làm nũng không đòi được đường.

Nhìn Tô Duyệt như vậy, khóe môi gợi cảm không nhịn được nở ra một nụ cười, cúi người hôn lên đôi môi sưng đỏ, mùi rượu.... nồng quá!

Nhưng, vẫn không nhịn được khiến nụ hôn này càng sâu hơn, luật sư Ninh luôn luôn sạch sẽ lúc này lại cảm thấy thì ra mùi rượu nồng cũng có thể tinh khiết như thế... lại muốn nếm thử.

Cẩn nhẹ môi cô một chút, đợi đến khi cô hé răng ra, đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng thăm dò từng tác từng tác bên trong, giống như một vị tướng quân kiêu ngạo tuyên bố tất cả lãnh thổ ở đây, đều là của anh.

Mấy ngày nay, vì cô gái nhỏ này làm mình làm mẩy với anh, càng thêm tủi thân chính là, anh không biết vì sao cô lại giận anh, mấy ngày nay cẩn thận quan sát nhưng vẫn không tìm ra đáp án.

Cho nên, nụ hôn này coi như đền bù mọi thứ vô thời hạn đi.

Nhưng hôm nay, khi hôn lên đôi môi mềm mại kia một lần nữa, dự vọng nào đó trong tiềm thức muốn mạnh mẽ trào dâng, trở nên rõ ràng hơn.

Lưu luyến, triền miên, những danh từ này đều không đủ để hình dung nụ hôn sâu của anh lúc này.

Còn trong lúc Ninh Duệ Thần chuyên chú nhập tâm, cô gái nhíu nhíu mày, thành linh “Ọe” một tiếng, phun toàn bộ thức ăn trong bụng ra.

Nói chính xác là phun ở trong.... miệng người đàn ông.

Mặt Ninh Duệ Thần hoàn toàn tối lại.

Còn kẻ gây chuyện dường như không biết gì, cau mày che mũi, hai mắt vẫn nhắm chặt, theo bản năng đẩy người đàn ông bên cạnh ra, “Thối quá, cách xa tôi một chút.”

Bộ dáng kia, muốn có bao nhiêu ghét bỏ thì có bấy nhiêu ghét bỏ.

Mặt Ninh Duệ Thần âm trầm, lấy chai nước suối trong xe ra súc miệng, cởi áo khoác bị cô làm bẩn ra, bên khóe miệng Tô Duyệt vẫn có dính ít vết bẩn.

Trong xe không còn khăn giấy, hai mắt nhìn thoáng qua thì thấy túi xách màu xanh nhạt bên cạnh Tô Duyệt, cầm lên mở ra, theo thói quen của Tô Duyệt trong túi này nhất định có khăn giấy.

“Ai cho anh đụng đến túi xách của tôi!” Một bàn tay đột nhiên nhanh chóng cướp lại túi xách trong tay Ninh Duệ Thần, Tô Duyệt ôm chặt túi xách trong ngực, lúc này đôi mắt trong suốt nào có nửa phần men say, hung hăng trợn mắt nhìn Ninh Duệ Thần một cái, giống như anh là kẻ địch đang muốn cướp đi đồ vật mà cô vô cùng yêu thích.

Ninh Duệ Thần nói sự thật: “Miệng em rất bẩn.”

“Vậy cũng không được!” Tô Duyệt hung tợn nói nói, nhưng một giây kế tiếp lại nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Bất đắc dĩ vuốt vuốt mày rậm, Ninh Duệ Thần bật cười nhìn cô gái nửa tỉnh nửa say, đưa tay lấy túi lại phát hiện Tô Duyệt bảo vệ nó rất chặt, dù lấy thế nào cũng không lấy được.

Ninh Duệ Thần nhướng mày, trong đầu đột nhiên sinh ra một suy nghĩ.

—— Trong túi xách này, có phải có thứ gì đó khiến cô ngay cả trong tiềm thức cũng bảo vệ kỹ như thế không?

Nếu nói Tô Duyệt không thích người khác động vào đồ của mình, đây chỉ là động tác theo bản năng, nhưng trước đây không lâu, lúc ở nhà, để cho nhanh và tiện anh cũng lấy khăn giấy trong túi xách của cô, còn Tô Duyệt cũng không có gì phản ứng gì.

Bóng dáng của Mộ Dung Bạch lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt của anh, còn có người đàn ông vừa định đỡ cô, cùng với những phản ứng khác thường mấy ngày qua của Tô Duyệt....

Sắp xếp lại những điều này, khiến cho anh càng nhũn mỳ chặt hơn.

Cô là mẫu người không bao giờ có thể giấu diếm điều gì, có việc gì cũng sẽ viết rõ ràng trên mặt, mà mấy ngày nay đột nhiên anh lại phát hiện mình không thể hiểu được tâm tư của cô.

Đôi mắt thâm sâu nhìn túi xách nhỏ, ngón tay thon dài lại kéo lần nữa, cho dù Tô muốn bảo vệ như thế nào, nhưng dù sao cũng đã say, bị tay của đàn ông kéo tới kéo lui như vậy, dần dần cũng có chút dần ra, chỉ là hai tay nhỏ bé dù chết cũng vẫn keo kiệt, không chịu buông ra.

Giọng nói ôn thuận như rượu ngon mê say lòng người chậm rãi vang lên, “Ngoan, buông tay ra, nhé?”

Không nghe còn tốt, Tô Duyệt vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc này, vội vàng như chiến sĩ năm xưa che chở bảo bối của mình, cánh tay vốn đã hơi buông bây giờ lại càng ôm chặt, “Không, không buông, Ninh Duệ Thần, anh cách xa em một chút!”

Giọng nói này, còn không phải là của Ninh Duệ Thần sao?

Đôi mắt thâm sâu bỗng nhiên tối sầm lại, mỳ rậm nhướng lên, đại luật sư Ninh chậm rãi thu tay lại đặt lên tay lái, nhấn ga một cái, chiếc Porsche nhanh chóng lao về phía trước, còn Tô Duyệt say như chết bởi vì quán tính mà bật về phía trước, may mà có dây an toàn bắt ngược trở về.

Không để cho anh xem là sao? Nhóc con, không phải lúc đầu em tìm mọi cách tránh anh nhưng vẫn bị anh lừa vào hộ khẩu đấy sao, chờ về đến nhà, anh xem em định phản kháng thế nào!

=====

Ở dưới nhà, Ninh Duệ Thần lái xe vào trong ga-ra, cô nhóc kia vẫn cau mày, trong miệng không ngừng hừ hừ, có lúc hừ hừ chưa thỏa còn đạp chân lung tung, đợi đến khi tháo dây an toàn, anh mới phát hiện khoe mắt của cô còn ướt nước mắt chưa khô.

Cô... Rốt cuộc đang khổ sở cái gì?

Ánh mắt vô thức dừng trên cái túi xanh lần nữa, người đàn ông mím môi, đưa tay tháo dây an toàn của cô, nhưng cái eo nhỏ mềm mại lại không an phận mà cựa quậy, Ninh Duệ Thần ôm lấy eo cô lúc này mới cởi dây an toàn ra được, anh xuống xe trước, rồi đi tới bên cạnh mở cửa xe, ôm cô gái không an phận xuống.

Lúc đi vào, Ninh Duệ Thần mới phát hiện thang máy đang sửa chữa, không thể làm gì khác đành đi cầu thang bộ.

Tô Duyệt được anh ôm vào trong ngực hừ hừ lặp đi lặp lại câu nói gì đó, nghe nhiều lần, Ninh Duệ Thần mới nghe rõ cô đang nói cái gì.

“Sao anh có thể.... sao có thể.... gạt em dối em?”

Giọng điệu uất ức, nước mắt lạnh buốt, cứng rắn đâm vào lòng anh.

Ai?

—— Lừa cô dối cô?

—— Lại khiến cô khổ sở như vậy?

—— Rốt cuộc là ai.... có bản lĩnh lớn lao này, khiến cô đêm khuya uống rượu?

Cánh tay ôm cô vô thức dùng sức, từ trước đến giờ Ninh Duệ Thần luôn ôn hòa kín kẽ lúc này lại nhũn chặt mỳ, đôi mắt thâm sâu sắc như dao, lăng trì từng dao cái người không biết kia.

Còn chính Ninh Duệ Thần lại cảm thấy vô cùng buồn bực, ánh mắt như đao găm, lại nhìn xuống cô gái vẫn đang không ngừng lẩm bẩm.

—— Cô vì người khác mà khổ sở như thế, vậy trong lòng cô Ninh Duệ Thần anh được đặt vào vị trí nào?!

Vừa vì cô khổ sở hận không thể nguĩ mã phanh thây kẻ đã làm cô thành ra thế này, vừa muốn bóp chết cô gái nhỏ không có lương tâm, hai mươi sáu năm qua, đại luật sư Ninh chưa bao giờ rối rắm như bây giờ.

Không cẩn thận ngậy người khiến anh hụt một chân, tay vốn có thể chống được, nhưng lúc này lại che chở cho cô gái trong ngực, không hề bất ngờ khi người đàn ông lặn xuống cầu thang!

Ninh Duệ Thần không hề nghĩ ngợi, liền bảo vệ đầu của cô thật chặt trong ngực mình!

Thật may giữa cầu thang còn có một thềm nghỉ, vốn cũng chỉ cách thềm nghỉ ba bốn bậc cầu thang nên khi ngã xuống cũng không mấy nghiêm trọng.

Anh đứng lên, vội vàng mượn ánh đèn mờ kiểm tra Tô Duyệt có bị thương không, cô gái vẫn đang say không biết chuyện gì vừa xảy ra, mặc anh đơng đưa.

Cũng may, không đập vào đầu cô.

Ninh Duệ Thần mở cửa, ôm cô lên giường, Tô Duyệt vẫn ôm chặt cái túi xách, Ninh Duệ Thần rót ly nước, không nói gì, chỉ đưa tới bên miệng của cô.

Tô Duyệt theo bản năng buông tay ra, cầm lấy ly nước uống ực ực.

Lúc này, Ninh Duệ Thần mới cầm túi của cô lên, Tô Duyệt cũng không biết, cầm cái ly không kêu, “Nước....”

Bỏ túi xách sang một bên nơi cô không với tới, Ninh Duệ Thần lại đứng dậy rót một ly nữa, nhưng khi vào giường lại phát hiện cô gái vừa không ngừng la hét đã lặn ra nguĩ say.

Dưới ánh đèn mờ, da thịt như men trắng đã bị nhuộm đỏ ửng, lông mày nhú chặt lúc này càng chặt hơn, thân thể nhỏ không an phận co ro lại, tư thế này giống như đứa trẻ vẫn còn trong bụng mẹ tìm tư thế an toàn ỉn.

Trái tim Ninh Duệ Thần chấn động, đắp chăn bông lên người cô, vuốt mi tâm chau lại thành chữ xuyên () của cô mới đứng dậy.

Ngón tay thon dài cầm túi xách, mở túi ra, vừa đưa tay vào bên trong, ngón tay đã kẹp lấy một tấm hình mà anh vô cùng quen thuộc.

Tấm hình này, đủ để chứng minh cô bé này đang khổ sở cái gì.

Theo tính tình của cô, chỉ sợ cô khổ sở không phải chuyện anh không phải là Gay mà là anh đang dấu diếm cô.

Quả thực, không có cách nào phủ nhận việc anh cố ý giấu giếm quá khứ của mình, anh không cho cô nhìn thấy một quá khứ mà đến chính bản thân anh cũng không thể nào chịu nổi.

—— Rốt cuộc, bọn họ vẫn thiếu tin tưởng lẫn nhau.

Cho dù anh đối xử với cô tốt hơn, cô y lại vào anh như thế nào đi chăng nữa, nhưng cuối cùng vẫn không chiếm được toàn bộ sự tin tưởng của đối phương, hôm nay, chỉ cần một chút hiểu lầm, cũng sẽ khiến cho họ tan rã..

Hai người bọn họ đều chịu tổn thương, nhất là anh, phòng bị đã sớm thành thói quen, làm thế nào mới có thể chân chính giao hết cho nhau?

Ngón tay thon dài cầm một điều thuốc châm lửa, anh hít mạnh một hơi, cho đến khi khói vào tận phổi mới cảm thấy thoải mái hơn được một chút, quả nhiên, cảm giác an toàn này vẫn chỉ có bản thân mới cho được.

Nhưng vì sao, anh lại cảm thấy có chút lạnh....

Xải bước đi tới mép giường, bàn tay chạm vào người cô, ôm cô thật chặt!

Anh trưởng thành từ rất sớm, đàn ông hơn nhiều so với những người đàn ông hai mươi sáu tuổi bình thường khác, đối với chuyện trong giới kinh doanh và giới chính trị, anh tài giỏi có thừa, khi người khác còn đang mặt ủ mày chau thì anh đã nghĩ đến chuyện bước tiếp theo nên đi như thế nào, anh đã sớm đi một bước nhìn mười bước, sự bén nhạy sáng suốt gần như không ai bằng.

Mà tất cả đều được xây dựng trong nhiều năm anh ẩn nhẫn ngủ đông.

Lúc anh mười bốn tuổi đã bắt đầu mò mẫm lẫn lộn, thua cũng chỉ có thể cắn răng thử lại lần nữa, cuối cùng, anh đã buộc mình lớn lên trở nên mạnh mẽ như hiện tại.

Còn âm áp, cũng không phải chỉ cần ẩn nhẫn ngủ đông bao nhiêu năm là có thể đổi lấy.

Nghe nói một người bị một người khác hấp dẫn, chinh là vì trên người người đó có một thứ hấp dẫn mà cả đời anh không bao giờ có thể tìm thấy.

Cuộc sống của người sống trong bóng tối, lúc nào cũng hy vọng có một luồng ánh sáng mặt trời có thể xuyên qua đen tối đẩy mây mù chiếu vào, đối với anh, Tô Duyệt chính là luồng ánh sáng mặt trời đó.

Quạt cường, dũng cảm, lạc quan, dễ dàng thỏa mãn, nụ cười lúc nào cũng thuần khiết như đứa bé, mặc dù trong tình cảm giống như con rùa đen, nhưng vẫn không cách nào che đi những phẩm chất mà anh luôn ao ước có được.

Mà sau khi luồng ánh sáng mặt trời kia chiếu vào, anh liền muốn bắt được, để cho luồng ánh sáng đó liên tục chiếu vào anh, đến khi tính mạng không còn.

Suy đoán, thật sự muốn lấy mạng người, còn anh, không thể để cô tiếp tục nghi ngờ lung tung như vậy nữa.

Sáng sớm, khi Tô Duyệt tỉnh lại, lập tức nhìn thấy thân hình cao lớn của người đàn ông đang ngồi quay lưng lại với cô bên mép giường.

Rèm cửa sổ màu xám tro che đi tất cả ánh nắng mặt trời, dù thế nào cũng không thể chiếu vào được, Tô Duyệt chống tay ngồi dậy, đầu hơi đau, cô gõ gõ đầu một cái, xem ra hôm qua đã uống quá nhiều rồi.

Đôi mắt hồ hững có chút mờ mịt nhìn thoáng qua, nhìn thấy trên giường có một tấm hình vốn phải nằm trong túi xách của cô.

Tim đột nhiên nhói lên.

Tay vô thức nắm lại thành quyền, Tô Duyệt cắn môi dưới, nhìn người đàn ông đưa lưng về phía mình, mặc dù có chút không biết làm sao, nhưng cuối cùng đáy lòng thở phào nhẹ nhõm.

— Anh, cuối cùng đã biết rồi, còn mình, cũng không cần khổ sở dẫu anh nữa.

Những ngày này, đều là tự cô hành hạ bản thân.

Thậm chí có một khắc cô có suy nghĩ muốn lùi về phía sau, nếu lúc ấy không gặp Ninh Duệ Thần, có phải cô sẽ luôn cảm thấy bản khoan mãi trong lòng không?

Loại hành hạ này so với Thẩm Gia Dững cho cô còn đậm đặc hơn rất nhiều, đậm đặc đến mức cô không có cách nào quay người đi như lúc trước, mà là khát vọng lấy được đáp án.

“Cô gái trong hình là cô gái anh thích khi còn ở Mỹ.” Giọng nói của người đàn ông vào lúc này chậm rãi vang lên, trong lòng Tô Duyệt cũng theo đó mà chấn động

— Quả nhiên, anh không phải là Gay.

90. Chương 90: Sói Phúc Hắc Vs Hồ Ly Phúc Hắc

“Nhưng lý do kết hôn cùng với em cũng không phải vì né tránh đoạn tình cảm kia, mà vì người đó chính là em.”

“Khi đó em lại giống như một bức tường, có đâm thế nào cũng không thủng được, em nói xem anh không gạt em thì sao em có thể đứng đây lúc này cơ chứ?”

Giọng nói ôn hòa của người đàn ông giống như làn gió xuân tháng ba, xóa bỏ mọi sự lo lắng cũng như bất an.

Ngay từ khi bắt đầu, đôi mắt thâm sâu kia vẫn chăm chăm nhìn cô, giống như cái giếng cổ xưa, hận không thể hút lấy linh hồn người đối diện.

Tô Duyệt ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt người đàn ông đó, “Tại sao lại là em?”

Từ dung mạo, gia thế đến bản thân, Tô Duyệt tự nhận không tính là xuất sắc, chỉ ít là trên phương diện tình cảm.

Cũng như trước kia Thẩm Gia Dũng đã từng nói, cô sẽ không dùng lời ngon tiếng ngọt sẽ không biểu lộ tình cảm của mình, tất cả những suy nghĩ cũng chỉ giữ trong lòng, cô hi vọng sẽ có một người hiểu được bản thân mình, đương nhiên cũng biết rõ điều này khó khăn cỡ nào.

Ninh Duệ Thần vỗ đầu Tô Duyệt, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, “Ngốc, vừa thấy đã yêu hiểu không?”

Tình yêu không biết mới là sâu đậm nhất, đây chính là câu trả lời của anh, bé ngốc ạ.

Thật ra anh nên vui mừng, nếu như em không quan tâm đến việc này, thì cũng sẽ không nghĩ ngợi lung tung, cũng sẽ không nghiêm túc, những suy nghĩ vẫn vợ cùng với sự nghiêm túc của em đều đã chứng minh tình cảm của em vô cùng chân thành.

Mặc dù hiện giờ em còn đang thử yêu.

Nhưng cũng không sao, Tô Duyệt, thời gian của chúng ta còn dài, trước những bài học tình yêu này thì chúng ta vẫn chỉ là những học sinh, vẫn còn đang trên con đường học tập, nhưng Tô Duyệt à, anh tin nhất định sẽ có một ngày chúng ta tu thành chín quả, có đúng không?

“Rời giường đi, bé ngốc.” Ninh Duệ Thần đứng dậy, vuốt vuốt đầu Tô Duyệt, “Đừng suy nghĩ linh tinh nữa, anh đi làm bữa sáng.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, đợi Ninh Duệ Thần rời đi, cô cầm lấy tấm hình kia, sau đó nhìn chăm chăm vào nó một phút đồng hồ, rồi nhanh chóng nhảy xuống giường, mở ngăn tủ lấy cây kéo, không chút do dự cắt tấm hình kia!

Nụ cười nhạt nhẽo của cô gái trong hình, trong nháy mắt lọt vào trong thùng rác.

Có lẽ điều làm cô rối rắm vốn không phải Ninh Duệ Thần giấu cô, khiến cô hiểu lầm anh là Gay, mà là vì sao anh lại kết hôn cùng cô.

Trong lòng anh có phải đang cất giấu một người con gái mà không muốn bị cô biết hay không?

Tuy rằng lúc trước anh kết hôn cùng cô là vì muốn né tránh, có lẽ trước kia nếu cô biết được Ninh Duệ Thần kết hôn với cô vì để né tránh thì sẽ không khổ sở như vậy, mà ngày hôm nay khi cô biết được còn có một người phụ nữ khác mà cô không quen biết từng ở bên cạnh Ninh Duệ Thần, điều này khiến đáy lòng cô vô cùng khó chịu.

Thì ra, cũng cùng một chuyện giống nhau nhưng ở những thời điểm khác nhau thì cũng sẽ mang lại những kết quả khác nhau.

Nếu không có tình cảm với một người, thì đương nhiên cũng sẽ không quan tâm mục đích của đối phương là vì sao, nhưng nếu có tình cảm với một người, vậy thì chắc chắn sẽ quan tâm đến việc đối phương có phải có người khác trong lòng hay không.

Nếu không vì vậy thì sao sau khi nói chuyện thẳng thắn với Ninh Duệ Thần xong thì Tô Duyệt lại cảm thấy thư thái trong lòng đến vậy?

Tình cảm của cô đối với Ninh Duệ Thần có phải đã dần dần không còn chỉ là ỷ lại nữa hay không....

Trước kia cô luôn la hét phải bảo vệ Ninh Duệ Thần, mặc dù cô vẫn luôn cố gắng làm, nhưng trên thực tế thì cho tới bây giờ vẫn chưa làm được gì cả, còn trong chuyện tình cảm trước giờ cô cũng không cố gắng hết sức, nhưng hôm nay dường như thật sự có chút biến đổi.

Lúc này cửa phòng ngủ bỗng nhiên mở ra, mà lúc này Tô Duyệt còn đang giữ tư thế một tay cầm kéo, một tay cầm nửa bức ảnh vừa bị cắt.

Khóe môi của người đàn ông khẽ nhếch lên, mặt Tô Duyệt bỗng đỏ bừng, ngượng ngùng cúi thấp đầu, giấu hai tay ra sau lưng, không dám nhìn Ninh Duệ Thần.

“Trong nhà không có bánh mì cũng không có món chính, đợi lát nữa xuống dưới lầu ăn sáng nhé.” Anh mở miệng nói, trong giọng nói còn mang theo chút vui vẻ khó phát giác.

“Vâng.” Tô Duyệt cúi đầu, đá đá sọt rác ra sau lưng.

Ninh Duệ Thần liếc một cái đầy ẩn ý nhìn Tô Duyệt, nhếch khóe môi nở nụ cười nhạt, sau đó xoay người ra ngoài cửa, Tô Duyệt lập tức thở phào nhẹ nhõm, buông tay hai đang giấu ở sau lưng ra.

Nhưng đúng lúc này thân thể cao lớn dừng lại một chút, Tô Duyệt vội vàng thu tay lại ra sau, đôi mắt trong suốt nhìn người đàn ông quay người lại.

“Con chó Tiểu Khôi hình như đói rồi, nhanh cho nó ăn chút gì đi.” Dứt lời, lúc này anh mới tiến bước rời đi.

Tiểu Khôi được một người có trách nhiệm như Tô Duyệt nuôi dưỡng, lúc trước khi mang nó về, Tô Duyệt từng có ý định để Ninh Duệ Thần và cô cùng chăm sóc nó, nhưng vị luật sư cao cao tại thượng này sau khi cau mày nhìn Tiểu Khôi trong ngực Tô Duyệt ba giây liền ghét bỏ nói, “Tắm rửa sạch sẽ một chút, anh không muốn khi ôm em lại dính phải lông chó đâu.”

Được rồi, cô đã quên mất người đàn ông này vốn có bệnh sạch sẽ, thái độ đối với chó như vậy... cũng là điều dễ hiểu.

Hoàn hồn, Tô Duyệt thu lại bức ảnh chỉ còn còn thừa người đàn ông, nửa bức còn lại bị Tô Duyệt cắt bỏ vào trong thùng rác, ánh mắt lạnh nhạt của cô gái kia đang nhìn về phía Tô Duyệt, rõ ràng bức ảnh không biết nói chuyện, nhưng lại khiến trong lòng Tô Duyệt khó chịu.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cô vứt luôn túi rác lên xe tải rác, sau đó phui tay bỏ đi, lúc này trong lòng Tô Duyệt mới thư thái hơn chút ít.

“Đợi lát nữa chúng ta xuống dưới lầu ăn sáng, thật ra, chuyện vứt túi rác này không cần phải đặc biệt chạy đi làm một lần.” Giọng nói lạnh nhạt mang theo ý cười của người đàn ông truyền tới, mặt Tô Duyệt đỏ bừng, không thèm để ý đến lời trêu chọc của Ninh Duệ Thần, cấp tốc đi lấy đồ ăn cho Tiểu Khôi.

Trải qua nhiều ngày được chăm sóc tỉ mỉ, bé Tiểu Khôi đã từ một con chó gầy xơ xương trở thành một bé lông mao đầy đủ núc ních thịt, vậy mà bé vẫn không biết, vẫn vui tươi hơn hớn le đầu lưỡi liếm đồ ăn trong lòng bàn tay của Tô Duyệt, Tô Duyệt khẽ nhún mày, “Đợi lát nữa chúng ta cũng mang theo nó đi tản bộ được không?”

Người đàn ông đang sửa lại đồng hồ tài liệu bên cạnh hơi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn con chó Tiểu Khôi đang đi theo bên cạnh Tô Duyệt, đôi môi mỏng lạnh lùng thốt ra một câu, “Không được.”

“Dứt cho nó ăn xong rồi thì đi rửa tay đi, rửa sạch chút.” Ninh Duệ Thần còn bổ sung thêm một câu.

Nắm đôi tay mềm mại bé nhỏ lại có thêm đồng nước dãi khó ngủ, vị luật sư Ninh thích sạch sẽ đương nhiên sẽ không cho phép tình huống này phá hoại phong cảnh.

Dường như cảm giác được ánh mắt lạnh lẽo, chó Tiểu Khôi uất ức ừm một tiếng, liếm láp bàn tay Tô Duyệt càng hăng hơn.

Lúc xuống lầu, trời còn lơ mờ sáng, hôm qua Tô Duyệt uống rượu, mặc dù cảm thấy có chút chóng mặt nhưng vẫn duy trì trạng thái tỉnh táo, tay anh nắm lấy tay cô, mặc dù đã không phải là lần đầu tiên nữa, nhưng Tô Duyệt lại cảm thấy có một cảm giác khác thường đang từ từ tiến vào trong lòng cô.

Những ngày qua, cô lo lắng bất an, tất cả những cảm xúc đó đều đến từ chính người đàn ông đang đi bên cạnh này, còn cô cũng là lần đầu tiên sinh ra nhiều loại cảm xúc đến vậy.

Trước kia khi hẹn hò với Thẩm Gia Dũng, chưa từng có cảm giác khiến cô mất mát khiến cô bất an, tình cảm của hai người nhạt nhẽo như nước lọc, còn sau khi gặp Ninh Duệ Thần lại có thể sinh ra cảm giác ghen ghét khó chịu, trong đoạn tình cảm này cũng có khó khăn cũng có chấp chùng.

Tình yêu, là phải như vậy sao?

Vì một cô gái xa lạ mà khiến bản thân thấy khó chịu, nhưng sau khi anh giải thích rõ ràng cho cô, dù chỉ có vài câu cũng khiến cô cảm thấy có một dòng nước ngọt ngào chảy qua tim của mình.

Trên đường đi hai người giữ im lặng không nói gì, Ninh Duệ Thần chỉ lặng lẽ nắm lấy tay cô, tựa như đêm đó bên bờ biển ở làng du lịch, nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ, trên bãi cát mềm mại in lại dấu chân hai người.

Từ cửa khu đi về phía trước rồi quẹo trái sẽ thấy một dãy hàng bán đồ ăn, theo như điều tra trước kia của luật sư Ninh thì anh dẫn Tô Duyệt đi đến một quán có ít người, anh lo tối qua Tô Duyệt đã uống rượu nên chỉ gọi một phần cháo trắng cùng với sữa đậu nành và hai túi bánh nước nhỏ.

“Lần trước đã tới ăn thử chưa?” Ninh Duệ Thần nhấp một hớp sữa đậu nành hỏi, trên mặt cũng không có ý gì khác. Tô Duyệt lắc đầu, mặc dù lần trước Ninh Duệ Thần đi thành phố A nói cô tự đến đây ăn sáng, nhưng sáng sớm khi tỉnh lại không có anh nên cô cũng không muốn đi ra ngoài một mình, uống sữa chua trong tủ lạnh với ăn mấy miếng bánh mì giải quyết xong bữa sáng.

“Vậy lần này ném thử chút xem, quán này làm cũng không tồi đâu.” Ngón tay thon dài cầm đôi đũa gấp một miếng bánh nhỏ bỏ vào trong bát của Tô Duyệt, trong lòng lại không yên dặn một câu, “Ăn từ từ thôi, đừng để bị phồng.”

“Vâng.” Tô Duyệt cúi đầu, hương nước thịt khiến dạ dày cô bỗng dâng trào cảm giác chán ghét, Tô Duyệt hơi nhàu mày, buông miếng bánh xuống, cảm giác kia cũng dần biến mất.

“Sao vậy?” Ninh Duệ Thần quan tâm hỏi.

“Có thể là nhiều dầu mỡ quá, mà hôm qua uống nhiều rượu, cộng thêm buổi sáng vẫn luôn ăn đạm, cho nên nhất thời không thích ứng được. Anh ăn đi, em ăn cháo loãng là được rồi.” Tô Duyệt múc một muỗng cháo, nhấp một ngụm, khẽ cười với người đàn ông đối diện.

“Nhìn em xem, ăn có miếng cháo thôi cũng để dính hạt cơm bên miệng.” Ngón tay thon dài khẽ gạt hạt cơm nơi khóe miệng Tô Duyệt, giọng nói dịu dàng trầm lắng như tiếng nước chảy vỗ nhẹ lên tảng đá âm vang mà có lực.

Sau đó, một việc càng khiến Tô Duyệt run sợ hơn nữa là...

Người đàn ông này đưa hạt cơm dính khóe miệng khi nãy của Tô Duyệt chạm nhẹ lên môi anh, cái lưỡi tinh xảo khẽ liếm, hạt gạo kia...

Mặt Tô Duyệt hoàn toàn đỏ lên.

“Hương vị quả thật rất tuyệt, bà chủ, cho thêm một chén cháo nữa.” Giọng nói ôn hòa của Ninh Duệ Thần nhẹ nhàng vang lên trong quán ăn, bà chủ ở bên cạnh sớm đã nhìn coi cử chỉ của hai người này vui vẻ đáp ứng, bưng bát cháo trắng tới, ánh mắt mập mờ quét tới quét lui giữa hai người.

“Hai bạn trẻ, tranh thủ thời gian mà sinh em bé ha, tuổi của hai người thích hợp sinh ra đứa bé thông minh kháu khỉnh đó nha.” Bà chủ dùng giọng điệu người từng trải càng khiến mặt Tô Duyệt đỏ hơn, hận không thể vùi mặt vào trong bát.

Đôi mắt thâm sâu ánh lên chút vui vẻ, Ninh Duệ Thần ôn hòa hiếm khi kiên nhẫn đáp, “Vâng, chúng cháu nhất định sẽ nỗ lực.”

Lời vừa nói ra, Tô Duyệt càng dùng tốc độ nhanh hơn múc cháo.

Vừa mới đến công ty, rất nhiều ánh mắt mập mờ không rõ lập tức quét tới, mục tiêu đều không hẹn mà cùng nhìn về Tô Duyệt, “Ồ, tinh thần sáng khoái thật đấy, nào có bộ dạng mặt hờn như mấy hôm trước chứ?” Cao Vũ chớp mắt nói với đám người đang chen chúc.

“Đúng thế! Được đàn ông yêu thương, sao có thể giống vậy cơ chứ!”

“Xem người ta còn ngày ngày được tặng hoa hồng nữa này, những cô nàng độc thân như chúng ta chỉ có thể hâm mộ mà thôi.”

“ ... ”

Mọi người bận rộn bàn tán, Tô Duyệt cũng biết bọn họ không có ác ý nên cũng không phản bác, nhưng hoa hồng trên bàn lại ném thật chuẩn xác vào thùng rác.

“Tiểu Duyệt, biết cô khiêm tốn, nhưng bó hoa này ném đi thật là tiếc, cô không muốn thì tặng cho tôi là được.” Lý Thiển thẳng thắn mở miệng nói, Tô Duyệt biết đã bị hiềm lắm, nhưng cũng không giải thích nhiều, nói nhiều ngược lại còn mang tính khoe khoang hơn.

Thấy Lý Thiển thích, Tô Duyệt liền đưa cho cô ấy.

“Tô Duyệt, lần trước khách cô chưa tiếp hiện tại đã ở Lạc thành, buổi chiều sẽ trực tiếp phỏng vấn, cô chuẩn bị chút đi.” Lý Thiển lên tiếng, Tô Duyệt gật đầu, lấy tư liệu ra coi lại một lần nữa.

Lý Thiển vui tươi hơn hở cắm một bông hoa hồng lên bàn làm việc của từng người, đợi đến khi Tô Duyệt ngẩng đầu lên liền phát hiện chỗ nào cũng toàn hoa hồng.

“Tiểu Duyệt, anh Ninh đối với cô tốt thật đấy, đúng là một người chồng tốt điển hình.” Trình Viên Viên quay đầu vừa ăn đồ ăn vặt vừa nhỏ giọng nói với Tô Duyệt.

Tô Duyệt đành phải cười cười, nhìn trước mặt đều là hoa hồng, nhớ lại đêm thất tịch đó, Ninh Duệ Thần tặng cho cô một bó hoa hồng, một việc nhỏ nhưng cũng vô cùng cảm động, lúc này nhớ lại trong lòng như có đóa hoa nhỏ đang nở rộ.

Có lẽ, nếu suy nghĩ kĩ càng thì trong khoảng thời gian đó những chi tiết vô cùng nhỏ bé quanh quẩn trong lòng vô cùng ngọt ngào đó cũng là tình yêu.

Nụ cười trên mặt Tô Duyệt càng thêm nhu hòa, Trình Viên Viên ra vẻ đã hiểu cười tủm tỉm gặm khoai tây chiên, quay đầu lại tiếp tục xem tài liệu.

Giữa trưa, Tô Duyệt xem hết tư liệu mới đi ăn cơm, nhưng khi cô đi đến hành lang phòng làm việc thì nhìn qua cửa kính lại thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngồi ở vị trí của cô.

Còn trên tay anh thì đang cầm bông hoa hồng mà Lý Thiển cắm trên bàn cô.

Mí mắt Tô Duyệt bỗng nhảy lên.

“Anh Ninh, ngày nào anh cũng tặng hoa hồng đến đây, trong thiệp còn ghi những lời ngọt ngào, anh không biết trong phòng chúng tôi có nhiều người hâm mộ ước ao lắm đấy.”

Tô Duyệt vụng trộm liếc nhìn người đàn ông đang ngồi ở đằng kia, nét mặt đó vẫn thản nhiên, trên mặt nở nụ cười băng quơ.

“Mấy lời ngon tiếng ngọt trên thiệp Tiểu Duyệt đều đọc ọi người nghe sao?” Ý cười nhạt này, còn cả giọng nói ôn hòa kia nữa, khiến người nghe tưởng rằng đó là biểu hiện của người đàn ông đang hạnh phúc.

Thật không ngờ lúc này vị luật sư Ninh đang giăng lưới, từ từ thu lấy đáp án mình muốn.

“Không có, Tiểu Duyệt xấu hổ lắm, nhưng có lần tôi lên thấy, trên đó không phải viết được em hôn là bắt ngờ tuyệt vời nhất sao?” Lý Thiển tự hào nói.

“Ừ.” Ninh Duệ Thần khẽ đáp.

Thấy người đàn ông khẳng định, Lý Thiển càng cao hứng hơn, càng cố gắng suy nghĩ về những câu nói thú vị mà mình lên thấy được, thậm chí còn mơ mộng nữa.

Tô Duyệt thực sự gặp trở ngại rồi.

Rõ là... không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ bạn bè ngu như heo!

“Biên tập Tô, lần trước em hôn anh ba cái, lần này có phải nên để anh hôn lại em ba cái không?” Trong lúc da đầu Tô Duyệt đang tê dại, giọng nói mang theo ý cười chậm rãi vang lên bên tai, dọa Tô Duyệt hết hồn vô thức hô lên một tiếng.

Mà một tiếng này, khiến tất cả những ánh mắt trong phòng đều đổ dồn về phía cô.

“Tiểu Duyệt.” Ninh Duệ Thần nhẹ nhàng gọi, khẽ mỉm cười với Tô Duyệt, đôi mắt cũng lườm Mộ Dung Bạch một cái, “Đứng ở đây làm gì vậy? Lại đây.”

91. Chương 91: Ai Thắng Ai Thua?

“Trời lạnh mà cũng không biết cảm thêm áo, gặp lạnh thì phải làm sao?” Ninh Duệ Thần cảm áo vắt trên ghế dựa lên, đi tới bên cạnh Tô Duyệt, tự tay khoác thêm cho cô.

Mộ Dung Bạch cùng đi vào theo, cũng không thấy lúng túng, ánh mắt như hồ ly quan sát người đàn ông kia.

Người đàn ông này nhìn như ôn hòa, nhưng lại thuận buồm xuôi gió ở giới chính trị và giới kinh doanh. Anh ta từng nghe nói, bởi vì Ninh Duệ Thần tham gia vào thị trường một lần, không lâu sau đó dollar xuống giá, dẫn đến chuyện thị trường ngoại hối nhanh chóng bán tháo để lấy tiền.

Còn Ninh Duệ Thần lại âm thầm thu mua, đợi sau khi tăng lên lại với mức độ lớn thì bán ra với số lượng lớn, lợi nhuận trong đó khiến người trong giới chấn động.

Một người đàn ông nguy hiểm phúc hắc như vậy, rõ ràng không ở trong thương giới, nhưng vì một câu nói mà gây chấn động lớn như vậy, có thể thấy được anh ta tài giỏi đến mức nào.

Lúc ấy, quản lý ngân hàng toàn cầu Đường Ninh Thanh ra mặt đàm luận chuyện này với Ninh Duệ Thần, tìm cơ hội cùng nhau tranh thủ quyền lợi lớn nhất.

Mà Ninh Duệ Thần lại quả quyết từ chối lời mời này, thẳng cho đến khi Đường Ninh Thanh kiên trì đến cùng tìm Ninh Duệ Thần, luật sư Ninh mới miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng cái chuyện nâng cao uy phong của người khác tiêu diệt chí khí của mình như vậy xưa nay Mộ Dung Bạch chưa từng làm.

Để phụ nữ vui vẻ, dựa vào là tình yêu và tâm ý, mặc dù Mộ Dung Bạch chưa theo đuổi phụ nữ bao giờ, nhưng trong mấy ngày ở bệnh viện, anh ta đã đặc biệt nghiên cứu “phải làm sao để phụ nữ động lòng” “36 kế tình yêu” “phụ nữ chờ tình yêu”...cùng nhiều sách bán chạy khác.

Ánh mắt khiếp sợ của lão quản gia khi nhìn thấy những quyển sách vừa được bên bưu điện gửi đến chậm rãi hiện lên trong đầu anh ta.

Mộ Dung Bạch tùy ý ngồi một chỗ, hai tay đặt lên hai bên ghế sa lon, ánh mắt hơi xéch lên mang theo sự giảo hoạt của hồ ly, khẽ nhếch môi, giống như một yêu nghiệt nhất định phải có được thứ mình muốn.

“Biên tập Tô, không không biết lát nữa em sẽ hỏi tôi những vấn đề gì?” Mộ Dung Bạch nghiêng mắt nhìn nơi Tô Duyệt đang ngồi.

Tô Duyệt nhú mày nhìn Mộ Dung Bạch, không hiểu ý của anh ta cho lắm.

“Tô Duyệt, ngài Mộ Dung muốn tự mình trao đổi với em một chút, như vậy cũng tiện cho sự ăn ý của hai người.” Lý Thần xuất hiện hết sức đúng lúc, giải thích.

Mộ Dung Bạch? Là người lần trước khi cô đến sân bay đón khách mời lại cứu được trên đường?

Tô Duyệt nhìn về phía Mộ Dung Bạch, còn lúc này Mộ Dung Bạch cũng đồng thời nhìn về phía cô, khóe miệng nở ra nụ cười mà anh ta tự cho là chân thành tha thiết nhất.

Anh ta thăm đắc ý trong lòng, lúc này nhất định Tô Duyệt đã bị duyên phận giữa hai người làm cho cảm động.

Thử nghĩ xem, Trung Quốc có hơn mười triệu nhân khẩu, mà cô có thể hôn được anh ta trong hàng nghìn vạn người ấy.

Huống chi, duyên phận vốn dễ lỡ mất ở sân bay, cứ thần kỳ như vậy càng khiến quan hệ của họ lại gần với nhau hơn. À, nói đúng hơn thì hai người chính là trời sinh một đôi!

Ha, cuộc gặp gỡ tuyệt vời như vậy thật đúng là duyên phận tốt đẹp!

Lúc này, Mộ Dung Bạch đã coi hành động hô hấp nhân tạo bình thường lý giải thành chuyện hôn môi giữa đôi nam nữ có tình cảm với nhau.

Tô Duyệt nhắm hai mắt lại, không thèm nhìn vẻ mặt vui vẻ của Mộ Dung Bạch thêm lần nào nữa.

Phải nhận, Tô Duyệt, anh ta là khách mời, nhớ, mày phải làm một biên tập hòa nhã dễ gần.

Mộ Dung Bạch thấy Tô Duyệt như vậy, trong lòng càng thêm vui mừng khác thường, nhìn như thể cô ấy đang cố gắng khắc chế tình cảm của mình, tất nhiên là động đúng tâm tư của mình nhưng lại không dám biểu lộ ra.

Mắt thoáng nhìn, thấy trong phòng làm việc cắm đầy hoa hồng, trong lòng Mộ Dung Bạch càng thêm kích động, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Ninh Duệ Thần, nói với Tô Duyệt: “Biên tập Tô, không ngờ em rất thích hoa hồng tôi tặng em mỗi ngày đấy.”

Lời vừa nói ra, bàn tay nắm hoa hồng của Lý Thiển bỗng nhiên căng thẳng, nhớ tới nụ cười ôn hòa vừa rồi của Ninh Duệ Thần, yên lặng xoay người đi chỗ khác.

Giữa ba người lặng lẽ nổi lên mùi thuốc súng, trừ Lý Thần không rõ nguyên nhân, những người khác đều ríu rít nhìn chăm chăm tài liệu trong tay, bộ dạng chăm chỉ làm việc.

Đôi mắt thâm sâu nhìn về phía Mộ Dung Bạch đang cười híp mắt, nhếch đôi môi gợi cảm lên hiện ra ý cười nhạt, nhìn về phía Lý Thần, “Lý biên, buổi phỏng vấn lát nữa không ngại có thêm một người chứ?”

Giọng điệu này, nào có chút đường thương lượng chứ?

“Không ngại.” Đặt thân phận của Ninh Duệ Thần lên mà xem, hai vị tinh anh cùng tỷ thí, tất nhiên là được nhiều người hâm mộ rồi, vì tỉ xuất người xem, làm một biên đạo, tất nhiên hy vọng buổi phỏng vấn càng hấp dẫn càng tốt.

Nhưng....

“Không biết anh Ninh sẽ đột nhiên tham gia, Tô Duyệt chỉ chuẩn bị tư liệu về Mộ Dung Bạch, còn về anh Ninh sợ rằng cô ấy không hiểu rõ về anh lắm, như vậy sẽ ảnh hưởng đến buổi phỏng vấn.”

Ninh Duệ Thần đặt tay lên vai Tô Duyệt, đôi mắt thâm sâu nhìn về phía Mộ Dung Bạch, giọng nói mập mờ mà lại chắc chắn vang lên, “Không có ai hiểu tôi hơn cô ấy.”

Đôi mắt thâm sâu và ánh mắt như hồ ly lúc này đang nhìn nhau chăm chăm, lại ăn ý dời tầm mắt đi.

Một người là tinh anh trong giới chính trị, một người là lãnh đạo có tài trong thương trường, hai người ngồi chung một chỗ, hai khí thế cường đại đồng đẳng đụng chạm nhau.

Lúc này cả phòng làm việc tĩnh lặng không một tiếng động, nhưng đều yên lặng mong đợi kịch hay được trình diễn.

“Lý biên, thiết bị đèn chiếu phim có vấn đề.” Một nhân viên đột nhiên chạy đến nói nhỏ bên tai Lý Thần.

Lý Thần nhíu mày, nhìn về phía nhân viên, anh ta nhún vai một cái, chuyện đột nhiên xảy ra không phải là chuyện ai cũng có thể khống chế.

“Tôi đi xem một chút, anh Ninh, anh Mộ Dung, sợ rằng hôm nay phải xin lỗi rồi.”

“Không sao.”

“Không sao.”

Hai người đồng thanh nói, ánh mắt nhàn nhạt đan lại một chỗ, lại yên lặng nhìn sang chỗ khác.

Lý Thần gật đầu một cái, liền xoay người rời đi.

“Vợ, sau khi tan làm anh lại đến đón em.” Ninh Duệ Thần vuốt vuốt mái tóc của Tô Duyệt, “Chăm sóc mình cho tốt.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu một cái, trong lòng lại ngọt như mật.

Trải qua chuyện hiểu lầm đó, quan hệ của hai người hình như lại gần nhau hơn rất nhiều.

Hoặc có thể, hôm nay, cô mới chợt hiểu ra, những điều Ninh Duệ Thần cho cô quan trọng đến cỡ nào, mà không còn chỉ là người chồng trên danh nghĩa nữa.

Mộ Dung Bạch khẽ nheo mắt lại, cười híp mắt nói, “Tiểu Duyệt, vì không quấy rầy công việc của em tôi đi trước nhé, đừng buồn, đợi lát nữa là chúng ta có thể gặp mặt rồi.”

Tô Duyệt yên lặng xoay người, đi về vị trí của mình.

Đôi mắt thâm sâu hiện lên ý cười, môi mỏng hơi nhếch lên, không nhìn Mộ Dung Bạch, liền xải bước rời đi.

Mộ Dung Bạch vẫn đang đắm chìm trong ảo tưởng của mình, vui vẻ nhìn bóng lưng Tô Duyệt một hồi lâu rồi mới rời đi.

“Tiểu Duyệt, không ngờ cô kết hôn rồi mà còn được chào đón như vậy, tôi đánh cuộc, đợi đến khi tan làm, khẳng định hai người này sẽ chờ cô ngoài cổng.” Hai người này vừa đi, Lý Thiển liền lú lú nói bên tai Tô Duyệt.

Trình Viên Viên cũng vừa uống trà giảm cân vừa cười híp mắt nhìn Tô Duyệt.

Tô Duyệt không thể làm gì khác hơn là làm bộ như không nghe thấy không nhìn thấy, tiếp tục vui đùa làm chuyện của mình.

Mộ Dung Bạch.... Chính là một chứng cứ sống sờ sờ, tuyệt đối không thể tốt bụng cứu người, nếu không hậu quả cực kỳ không thể ngờ đến.

Nếu biết cứu người sẽ chộp đến một cực phẩm như Mộ Dung Bạch, cô tuyệt đối sẽ dâng tặng nhiệm vụ vinh quang này ột cô gái khác.

Quả nhiên, khi Tô Duyệt tan làm, liền thấy hai người đàn ông đang dựa vào hai chiếc xe cực phẩm của mình.

Lý Thiển xán lại gần Tô Duyệt, cố ý ho hai tiếng, rồi nhanh chóng rời đi.

Ninh Duệ Thần đi tới bên cạnh Tô Duyệt, Mộ Dung Bạch cũng không cam chịu yếu thế, cùng đi sóng vai với Ninh Duệ Thần

“Hắt xì!” Lúc này, Tô Duyệt hắt hơi một cái, có lẽ ngày hôm qua uống rượu, tối lại ngủ không an phận, không biết sao gần đây sức đề kháng giảm xuống rất nhiều, hình như bị cảm rồi.

“Vợ, có phải là bị cảm rồi không?” Ninh Duệ Thần ôn hòa nói, xưng hô như vậy, rõ ràng là đang cố ý nói cho người nào đó nghe.

Cho dù gọi thân mật thì sao chứ? Một chữ ‘vợ’ đủ để giết Mộ Dung Bạch trong nháy mắt.

Mộ Dung Bạch vẫn cười cười, đôi mắt hẹp dài thâm tình nhìn Tô Duyệt, “Tiểu Duyệt, sao lại bị cảm rồi, tôi biết gần đây có một quán cháo gà cũng không tệ, có muốn đến nếm thử không?”

Tô Duyệt đang muốn cự tuyệt, giọng nói của Ninh Duệ Thần lại chậm rãi vang lên lúc này, “Được, vừa đúng lúc tôi cũng muốn nếm thử vị cháo gà.”

Hai người vừa nói mấy câu đã tự tiện quyết định, Tô Duyệt cũng không có cách nào cự tuyệt, liền đi theo.

Đến nhà hàng, lúc chờ mang thức ăn lên, Tô Duyệt đi nhà vệ sinh.

Hai người đàn ông ngồi đối mặt nhau, Ninh Duệ Thần rót một ly trà xanh, đặt ở chóp mũi người một cái, lúc này mới khẽ nhấp miệng.

“Tôi đang theo đuổi Tô Duyệt.” Mộ Dung Bạch đơn giản nói, nhìn Ninh Duệ Thần, thậm chí cố ý nhấn mạnh ba chữ “đang theo đuổi”.

Thăng thản như thế, thậm chí không thèm che giấu, trực tiếp nói cho anh biết, Ninh Duệ Thần, tôi đang theo đuổi vợ anh đấy

A, dù có thăng thản cỡ nào, quang minh chính đại cỡ nào thì Ninh Duệ Thần anh cũng không thèm để vào mắt!

Đôi mắt thâm sâu vẫn nhìn vào chén nước trong tay, thoáng nhìn một cái, chén nước bốc khói nghi ngút, rõ ràng là nước trong suốt, nhưng ảnh ngược trong mắt anh lại tĩnh mịch như một giếng cổ.

Nét mặt Ninh Duệ Thần vẫn bình tĩnh, liếc nhìn Mộ Dung Bạch đang hí mắt nhìn mình, thản nhiên nói, “Cảm ơn anh đã chắc chắn người phụ nữ của tôi có nhiều ưu tú, chỉ là, cô ấy là của tôi, vĩnh viễn.”

“Bây giờ mỗi ngày cục dân chính làm thủ tục ly hôn còn nhiều hơn kết hôn, tôi rất mong đợi đến ngày đó của hai người.” Về mặt Mộ Dung Bạch kiêu căng.

“Đúng rồi, mấy ngày trước ở bệnh viện, không biết anh Mộ Dung quỳ trên đất nếm mùi vị kia như thế nào?” Ninh Duệ Thần chậm rãi nói, cầm cái chén của Tô Duyệt, giúp Tô Duyệt múc cháo gà do nhân viên mới mang lên.

Sắc mặt Mộ Dung Bạch biến hóa, thì ra ngày hôm đó vô ý bị ngã là do Ninh Duệ Thần gây ra chứ không phải ngoài ý muốn?

Đúng là tên đàn ông phúc hắc!

“Chắc hẳn mùi vị cũng không tệ, ừ, chờ tôi suy nghĩ một chút, để xem nên tặng anh quà gì thì hợp hơn.” Không chờ Mộ Dung Bạch lên tiếng, Ninh Duệ Thần tự mình nói tiếp.

Đôi mắt thâm sâu thoáng nhìn qua, liền thấy Tô Duyệt đang đi tới “Vợ, tới đây ngồi.”

Tô Duyệt gật đầu một cái, ngồi bên cạnh Ninh Duệ Thần .

Ninh Duệ Thần cầm bát cháo gà đã được múc xong, dịu dàng nói, “Tay phải của em không phải bị thương vì nấu cơm cho anh sao? Để anh dứt cho em ăn.”

“Đã không sao rồi, để em tự ăn đi.”

Nụ cười đại luật sư Ninh càng tăng lên, “Xấu hổ cái gì chứ, đều là vợ chồng già rồi mà.”

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng đàn dương cầm thanh thoát êm tai như nước chảy trầm thấp vang lên, , khúc “Hôn lễ trong mơ” này được một đôi tay đánh rất tuyệt vời em tai, mặc dù không ngược mắt nhìn, nhưng Tô Duyệt vẫn có thể cảm nhận được lúc này anh đang nở nụ cười nhìn mình.

Ừ...Hoàn cảnh rất tốt, nếu như không có ánh mắt như có như không quét tới của người đàn ông đối diện.

Ninh Duệ Thần múc một thìa cháo gà thổi thổi, lúc này mới đưa đến khóe miệng Tô Duyệt, giọng nói dịu dàng mang theo hương vị cám dỗ, “Ngoan, há miệng nào.”

Tô Duyệt cũng không khó chịu, ngoan ngoãn há miệng ăn.

Mộ Dung Bạch ở đối diện khẽ nhú mày, ngay sau đó lại giãn ra.

Nóng lòng thể hiện ở trước mặt anh ta như vậy càng chứng tỏ rõ trong lòng Ninh Duệ Thần xuất hiện cảnh giác với mình, mà cảnh giác lại càng thể nói rõ một chuyện, trong lòng Ninh Duệ Thần... thiếu tự tin!

Vì vậy, Ninh Duệ Thần đối đãi với tình địch xưa nay không nương tay liền dễ dàng bị Mộ Dung Bạch hiểu thành thiếu tự tin, giữa tình cảm của hai người có lỗ hổng khiến anh ta có cơ hội chen vào.

Mộ Dung thiếu gia xưa nay đều có năng lực tự an ủi mình, khả năng lý giải đương nhiên cũng hết sức.... khác hẳn với người thường.

Nghĩ như vậy, tâm tình quả nhiên sáng sủa không ít, về mặt nhìn về phía Tô Duyệt càng thêm nhu hòa, khóe miệng mang theo ý cười nhợt nhạt, “Tiểu Duyệt, nếu em thích thì lần sau chúng ta có thể trở lại.”

“....”

Cơm nước xong, Mộ Dung Bạch vẫn thâm tình nhìn chăm chú vào Tô Duyệt, liên tục mỉm cười hết sức hào phóng đưa chỉ phiếu cho nhân viên phục vụ, nhưng vẫn không có ý muốn rời đi.

“Chúng ta về nhà thôi.” Tô Duyệt nói với Ninh Duệ Thần, âm điệu vừa đủ khiến cho ba người nghe.

Cô nói như vậy, ý biểu đạt cũng đã rất rõ ràng rồi nhỉ?

Nhưng, Mộ Dung Bạch vẫn luôn mỉm cười nhìn Tô Duyệt, nụ cười như hồ ly này khiến Tô Duyệt không khỏi rợn cả tóc gáy.

“Vẫn còn sớm mà, chúng ta đến bờ biển đi dạo đi.” Ninh Duệ Thần cầm giấy ăn lên, lau khóe miệng Tô Duyệt, động tác dịu dàng này còn dịu dàng hơn cả buổi sáng.

Mộ Dung thiếu gia nghe vậy, ánh mắt như hồ ly hơi nheo lại, ơ, anh ta đang muốn lấy lui làm tiến cố gắng tạo cơ hội để anh có cơ hội bày tỏ với Tô Duyệt?

Như vậy, nếu anh không quý trọng cơ hội này thì thật là đáng tiếc.

92. Chương 92: Sắc Xuân Gợn Sóng Bên Trong Thuyền

Tô Duyệt ngược mắt nhìn Ninh Duệ Thần, không biết lúc này trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì.

Khóe môi gợi cảm nhếch lên nụ cười dịu dàng, nụ cười này cho dù là người vô cùng tức giận cũng sẽ hòa tan thành nước trong khoảnh khắc.

Ý cười trên khóe môi dần dần tăng thêm, dựa vào sự hiểu biết của Tô Duyệt sau nhiều ngày sống chung với người đàn ông này, cô biết nụ cười này càng sâu... ừm, đã có người phải gặp xui xẻo lớn rồi.

Còn Mộ Dung thiếu gia thì điều tra sâu hơn về luật sư Ninh, nhưng cũng chỉ biết thủ đoạn của anh ở trên giới kinh doanh, còn chuyện liên quan đến Tô Duyệt, hiển nhiên vẫn chưa rút kinh nghiệm từ chuyện lần trước.

“Chúng ta vẫn nên về nhà thôi.” Tô Duyệt nói.

Nhưng không đợi luật sư Ninh mở miệng can ngăn, Mộ Dung Bạch đã chen vào nói, “Tiểu Duyệt, trở về sớm như vậy làm gì, cùng đi tản bộ đi.”

Tô Duyệt trầm mặc.

Gió biển thổi lất phất, ba người sóng vai đi trên bờ biển, Ninh Duệ Thần tự nhiên ôm eo Tô Duyệt, Mộ Dung Bạch đi bên trái Tô Duyệt, dường như không hề để ý chuyện này.

Mộ Dung Bạch là ai? Khả năng lý giải cùng khả năng khuyên bảo bản thân khác với người bình thường, trong nháy mắt khiến anh ta sinh ra ý nghĩ rút cục cũng bước từng bước cùng Tô Duyệt.

Trong hồ nhỏ, từng chiếc từng chiếc thuyền gỗ đang từ từ chèo đi, ngồi bên trong toàn là các cặp đôi, ánh mắt Ninh Duệ Thần lóe lên, dịu dàng nói với Tô Duyệt, “Có muốn ngồi thuyền không?”

Tô Duyệt liếc nhìn Ninh Duệ Thần, khẽ gật đầu.

“Anh đi tìm chỗ, đứng đây đợi anh.” Ninh Duệ Thần vuốt chóp mũi Tô Duyệt một cái liền xoay bước rời đi, thậm chí không chút ngần ngại chừa không gian cho hai người.

Tô Duyệt xoay người, hai tay tùy ý đặt trên lan can, nhìn người đàn ông bị bóng đêm dần dần che lại.

Mặc dù không làm gì, trong lòng Mộ Dung Bạch vẫn cứ kích động, gió biển thổi đi nha, thật sự vô cùng thoải mái.

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên phát ra từng tiếng vang, Tô Duyệt theo bản năng che lỗ tai, ngược mắt lên thì liền nhìn thấy nhiều pháo hoa nổ rộ lóng lánh trên bầu trời.

Lông mi dài rất có quy luật chớp chớp theo tiếng pháo, trong đầu đột nhiên nhớ lại đã từng có người bịt lỗ tai của cô, cùng cô xem pháo hoa.

Hình như lúc đó cô còn có chút ngà ngà say nói tràng giang đại hải, đáng tiếc cô đã quên mất mình nói gì, chỉ nhớ rõ là Ninh Duệ Thần vẫn luôn ở cùng cô.

Ý cười trên khóe môi Tô Duyệt càng lúc càng sâu, trên đời này thật sự có một người như vậy, chỉ cần nhớ tới chuyện liên quan tới anh, nhớ tới tất cả những chuyện làm cùng nhau, cho dù chỉ lơ đãng nhớ tới thôi, cũng sẽ không tự giác mà nở nụ cười.

Mộ Dung Bạch đứng ở một bên nhìn nụ cười thản nhiên ánh lên mặt biển và trong pháo hoa của cô gái bên cạnh, cũng không nhịn được mà nhếch miệng.

“Vợ, tới đây đi!” Không đợi Mộ Dung Bạch đẩy mạnh tình cảm của hai bên, Ninh Duệ Thần vẫy vẫy tay với Tô Duyệt.

Tô Duyệt đi xuống bến tàu, thuyền đáp bên một tấm ván gỗ ở bên bờ, Tô Duyệt đi qua tấm ván gỗ đi đến bên Ninh Duệ Thần, Mộ Dung Bạch cũng đi theo sau, còn đôi mắt thâm sâu lặng lẽ lóe lên.

Trong lúc Mộ Dung Bạch đi đến tấm ván gỗ sắp bước lên thuyền thì Ninh Duệ Thần đột nhiên chèo thuyền, một đầu của tấm ván gỗ... liền trực tiếp rơi xuống sông.

“Bùm!”

Tiếng cơ thể người rơi xuống nước trong chốc lát vang lên sau tai Tô Duyệt, người lái thuyền nghe tiếng vội vàng cử người nhảy xuống cứu, Tô Duyệt cũng yên tâm quay đầu đi.

“Vừa rồi lấy cớ đến nơi này, về sau không nên như vậy, hơn nữa, dường như chân của anh ta không tốt lắm...” Tô Duyệt không đành lòng nói, mặc dù Mộ Dung Bạch cố gắng che giấu, nhưng cô vẫn phát hiện Mộ Dung Bạch đi khập khiễng.

Ninh Duệ Thần liếc nhìn sau lưng, đang muốn lên tiếng, giọng của Mộ Dung Bạch bỗng nhiên truyền đến, “Tiểu Duyệt, chờ tôi, tôi nhất định... nhất định sẽ cho em một nụ hôn nóng bỏng!”

“...” Tô Duyệt trầm mặc lần nữa, hoàn toàn không dám nhìn người đàn ông bên cạnh.

Đôi mắt thâm sâu lóe lên ánh sáng hứng thú khó hiểu, khẽ mỉm cười, “Ừm, được, tất cả nghe theo em.”

Thấy Ninh Duệ Thần đồng ý, Tô Duyệt cũng yên tâm. Anh nói là làm, về điểm này Tô Duyệt rất hiểu.

Như Tô Duyệt suy nghĩ, Ninh Duệ Thần quả thực nói là làm, nhưng ở phương diện tình địch này, đặc biệt là kẻ địch, vậy thì lại là chuyện khác rồi.

“Tiểu Duyệt, lại đây.”

Ninh Duệ Thần đứng lên, kéo Tô Duyệt đi vào trong khoang thuyền, trên bàn là thức ăn được dày công sắp xếp, hai ly rượu đỏ mờ mờ ảo ảo ở trong ánh nến càng lộ vẻ mập mờ, gió nhẹ khẽ phất lên, mặt biển truyền đến từng cơn sóng nhẹ, trầm lắng mà khàn khàn, khiến trái tim Tô Duyệt cũng lay theo tiếng sóng.

Bàn ăn sắp xếp rất độc đáo, một bữa tối dưới nến hai người ngồi đối mặt nhau, hai ngọn nến song song đặt ở hai bên, thế nhưng Ninh Duệ Thần lại ngồi bên cạnh Tô Duyệt.

“Như vậy sẽ gần em hơn.” Ninh Duệ Thần dùng giọng nói trầm lắng nói ra lý do.

Ánh nến chập chờn, làm nổi bật gò má nho nhỏ mà trắng nõn của cô gái trước mặt, cuối cùng nhịn không được nữa, cánh tay cường tráng vươn ra kéo cô gái vào lòng.

Cái thìa bạc được cô gái cầm cũng theo đó rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Không biết vì thân thể đột nhiên nghiêng sang bên hay là vì cái khác, Tô Duyệt chỉ cảm thấy tim đập rộn lên, mùi hương chỉ thuộc về người đàn ông lấn áp tất cả mùi nước biển trong khoang thuyền, chỉ còn lại mùi bạc hà trên người anh.

Hơi thở bá đạo tươi mát chuyên thuộc về người đàn ông.

Tô Duyệt lại vô thức ngửi ngửi.

Dường như phát hiện ra động tác của Tô Duyệt, khoe môi gợi cảm dưới dưới sống mũi anh tuần không nhin được nhếch lên.

Nhưng động tác nhỏ này lại có thể vô cùng kì diệu dẫn dắt tiếng lòng của anh.

Cả một đời của anh xem như đã thua trong tay cô gái này rồi.

“Tiểu Duyệt, ngày mai anh phải đi thành phố F.”

“Vâng.” Tô Duyệt đáp một tiếng, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống trải.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, lại không nhin được rụt vào trong lòng anh, dường như muốn tìm ấm áp nơi anh, càng nhiều càng tốt.

“Tại sao lại giống mèo con thế.” Ninh Duệ Thần không nhin được cười khẽ một tiếng.

Bất chấp sự trêu chọc của người đàn ông, Tô Duyệt vẫn cứ cọ cọ người anh, Ninh Duệ Thần vỗ vỗ cái mông của cô, “Đừng cọ nữa, anh sợ anh sẽ không nhin được.”

Còn thái độ Tô Duyệt lại khác thường, cũng không vì lời nói mập mờ không rõ mà dừng động tác lại, ngược lại càng cọ nhanh hơn, Ninh Duệ Thần cũng chỉ có thể để tùy cô, tay lại không an phận động đây, xuyên qua lớp vải mỏng vuốt ve thịt mềm bên hông Tô Duyệt.

“Nghe thấy rồi!” Tô Duyệt đột nhiên nói, trong giọng nói kia, rõ ràng hàm chứa ý cười.

“Hửm?” Ninh Duệ Thần nhíu nhíu mày, không hiểu ý của Tô Duyệt.

“Em nghe thấy tiếng tim đập của anh.”

Cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy Tô Duyệt đang nằm sấp đang trên ngực mình lắng nghe.

Ý thức như vậy, khiến cho nhịp tim của người đàn ông càng đập nhanh hơn.

“Sao lại muốn nghe tiếng tim đập vậy?”

“Không biết, anh mới nói sắp phải đi, em đột nhiên muốn nghe một chút, cảm thấy vô cùng an tâm, như vậy lúc anh không ở bên cạnh em, chỉ cần nhớ lại tiếng tim đập này, thì sẽ không cảm thấy trống rỗng nữa.” Tô Duyệt chân thành nói, vẫn cứ nằm trên ngực người đàn ông, hận không thể đem tiếng tim đập âm vang có lực này khắc vào trong đầu mình.

Nét mặt nghiêm túc, giọng điệu như đứa bé kia lại khiến trong lòng Ninh Duệ Thần dâng lên một chút yêu thương, một chút khó chịu.

“Tiểu Duyệt.”

“Hửm?”

“Anh xin lỗi.” Ánh mắt sâu thẳm nhìn Tô Duyệt, giọng nói rất thấp nhưng lại có sự chắc chắn nào đó, “Sau này anh sẽ ở mãi bên cạnh em.”

Hôm nay có Tô Duyệt, anh không muốn có cuộc sống như trước kia, muốn vứt bỏ tất cả thế lực ở nước Mỹ, kể cả một mặt hắc ám dơ bẩn kia.

Anh chỉ muốn làm một người chồng của cô.

Thân phận của anh, cho dù thế lực kia đại biểu nhiều hơn nữa, anh cũng không muốn.

Anh chỉ muốn sống một cuộc sống yên ổn ở Lạc thành, có một công việc ổn định, cho nên những ngày này, anh mới thật sự quan tâm đến công việc, anh muốn ổn định ở Lạc thành, muốn như thế này sống hết đời với Tô Duyệt.

Nhưng nếu công việc thật sự bận rộn, phải thường xuyên đi công tác, vậy anh sẽ không chút lưu tâm mà từ chức, mở một công ty luật sư ở Lạc thành, thuê mấy luật sư trẻ tuổi, nếu cần phải ra toà, vậy để bọn họ đi là được rồi.

“Nhưng nếu sau này e phải đi nơi khác phỏng vấn, rồi khỏi anh mấy ngày, thậm chí phải ra nước ngoài, vậy phải làm sao đây?” Tô Duyệt dùng giọng điệu đùa giỡn hỏi.

Người đàn ông ầm áp bá đạo này, nhất định sẽ nói với cô cố gắng hết sức thoái thác đừng rời khỏi Lạc thành phỏng vấn.

Nhưng nếu đúng như cô suy nghĩ, trong lòng cô sẽ có chút khổ sở, dù sao đây là mơ ước cô muốn theo đuổi nhất, nếu anh thật sự hiểu cô, hẳn nên giúp đỡ cô, mà không phải khuyên cô từ bỏ.

Tô Duyệt ngẩng đầu nhìn Ninh Duệ Thần, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thoải mái, trong lòng lại rất mong đợi đáp án của anh.

“Anh sẽ luôn luôn đi theo em, em đi đâu, anh sẽ đi theo đó.” Trong giọng nói trầm thấp mang theo nghiêm túc khiến người ta không thể bỏ qua. Thời gian con người sống ngắn ngủi như vậy, lại không tránh khỏi sẽ lưu lại rất nhiều tiếc nuối. Còn anh, chỉ muốn mỗi một phút mỗi một giây đều ở chung một chỗ với người phụ nữ anh yêu nhất.

Có chút tiếc nuối cũng có thể trở thành tiếc nuối, nhưng với Tô Duyệt, anh không muốn và cũng không thể lưu lại bất kỳ tiếc nuối nào.

Trên đời này, không có gì có thể chia rẽ hai người, về điểm ấy, Ninh Duệ Thần anh rất chắc chắn và tin tưởng.

Một dòng nước ầm đột nhiên tràn vào trong lòng, cổ nhin nước mắt muốn rơi xuống, Tô Duyệt ngược mắt lên, cười cười chọc vào bộ ngực Ninh Duệ Thần, “Anh không sợ bị người ta nói là vợ quân nghiêm à?”

“Vợ quân nghiêm có cái gì không tốt?” Ninh Duệ Thần héch mảy, giọng nói kia ngược lại lộ ra vẻ anh vô cùng phấn khích, bắt lấy tay cô gái, đặt ở trên môi hôn, đôi mắt thâm sâu sáng ngời trông suốt nhìn Tô Duyệt.

Nhưng ngay sau đó, dường như nghĩ tới điều gì, nét mặt bình thản của người đàn ông đột nhiên vô cùng uất ức, cực kỳ giống con vật nhỏ đáng thương.

“Nhưng đi theo em anh sẽ không có việc làm, vợ à, em phải nuôi anh đó.”

Tô Duyệt nhoẻn miệng cười, vỗ vỗ đầu Ninh Duệ Thần, làm bộ ho hai tiếng, dùng giọng điệu nghiêm túc nói, “Được, nếu anh không ăn nhiều lắm, vậy em gắng gượng làm việc nuôi anh.”

Trong mắt hồ yên ả, người đàn ông ngồi trên thuyền nhỏ nghe thấy lời này, ánh mắt càng phát sáng, cho dù ngân hà bắt đầu khởi động cũng không sánh bằng ánh sáng trong mắt anh.

Chỉ trong một cái chớp mắt ngăn ngắn, người đàn ông vốn còn đang uất ức, khóe môi bỗng nhiên gợi lên một nụ cười vui vẻ khiến anh quyến rũ mờ ám hơn, anh cúi người xuống, nói thật nhỏ bên tai Tô Duyệt, “Anh ăn em là được rồi.”

Thâm thúy nhìn người trong ngực, cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người, nuốt trọn âm thanh ‘ưm ưm’ vào miệng.

Bóng đêm gợn sóng, thuyền gỗ mang theo sắc xuân mê người, ở trên mặt biển lẳng lặng nhấp nhô, nhấp nhô...

93. Chương 93: Quy Tắc Ngầm? Anh Đến Rồi!

Hôm sau đến công ty, mới vừa tới phòng làm việc, Lý Thiển và Trình Viên Viên liếc mắt nhìn ai đó mang quần thâm mắt thâm xỉ đi tới, không khỏi cười thầm.

“Ôi, nữ vương đã tới, Tiểu Duyệt, hôm qua cô thật đúng là đã chiếm hết ánh sáng rồi, mau nói với cho bọn tôi biết, anh Ninh nhà cô đối với cô như thế nào hả?” Lý Thiển quái gở hỏi.

“Đúng vậy đó, Tiểu Duyệt, mau nói với bọn tôi nghe đi.” Trình Viên Viên cũng hòa theo.

Lúc này Tô Duyệt hoàn toàn không còn hơi sức để nói bậy theo bọn họ, hôm qua về đến nhà thì đã là đêm khuya, sáng nay Ninh Duệ Thần lại phải đến thành phố S nên cô liền sắp xếp hành lý cho anh, mỗi bộ quần áo của Ninh Duệ Thần đều là tỉ mỉ chọn lựa, còn cô thì chọn đi chọn lại, không thể quá mời gọi lại phải thích hợp với bầu không khí, đến tận tảng sáng, mới miễn cưỡng coi như là sắp xếp xong.

Mỗi lần chọn được lại hỏi ý kiến của anh, Ninh Duệ Thần đều chỉ nói được, lúc đầu lời nói này vô cùng thỏa mãn với lòng hư vinh của một người làm vợ, nhưng thu thập xong mới phát hiện, đây không phải là đang lừa dối cô sao?!

“Em cảm thấy tất cả quần áo này anh đều nổi bật hơn anh sao?” Đối mặt với lửa giận của cô, Ninh Duệ Thần nhẹ nhàng linh hoạt nói, cũng đúng, người đứng ở chỗ nào, quần áo đều sớm mất sắc rồi.

Mất công cô chọn lựa lâu như vậy!

“Nhưng anh thích em sắp xếp quần áo cho anh.” Một câu nói hờ hững lại xóa đi tất cả lửa giận trong lòng Tô Duyệt.

Được rồi, ở trước mặt Ninh Duệ Thần, cô chỉ biết giơ tay đầu hàng.

“Nghĩ gì mà tập trung như thế?” Lý Thiển sán lại gần không có ý tốt hỏi Tô Duyệt.

“Tôi đang nghĩ lúc nào thì nên dùng băng keo dán miệng cô lại.” Tô Duyệt vừa nói vừa về chỗ ngồi của mình.

Nhưng, lúc này cô mới phát hiện ra, hoa hồng vốn có thể đập vào mắt bất cứ lúc nào, hôm nay tất cả đều đã biến mất, mà trên bàn cô lại xuất hiện một bó Lan Hồ Điệp nhiều rất nhiều màu sắc.

“Đây là anh Ninh nhà cô đưa đến đó, ghen cũng đáng yêu như vậy, Tiểu Duyệt, cô thật là hạnh phúc.” Trình Viên Viên hâm mộ nói.

Lan Hồ Điệp, có nghĩa là, anh yêu em, hạnh phúc sẽ bay đến bên em..

Tô Duyệt đi tới trước bàn, cầm bó Lan Hồ Điệp lên, chỉ cảm thấy trái tim cũng theo đó mà rung động, độ ẩm của nụ hôn chia tay lúc sáng sớm hình như vẫn còn, thậm chí đã khắc vào trong lòng của cô.

Ninh Duệ Thần....

Nhớ tới người đàn ông này, ngay cả khóe miệng cũng không nhịn được nhếch lên một nụ cười thần nhiên, Tô Duyệt hơi cúi người, ngửi mùi thơm nhàn nhạt này, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp.

“Tiểu Duyệt, Lý biên bảo cô đến phòng làm việc của chị ấy.” Trình Oánh Oánh nhỏ giọng nói, Tô Duyệt gật đầu một cái rồi đi vào phòng làm việc.

“Tô Duyệt, vừa rồi Phương Vận gọi điện đến, xế chiều hôm nay phải đến thành phố A, bây giờ cô về nhà sắp xếp hành lý rồi đi đến thẳng sân bay, bọn họ ở đó chờ cô.”

“Vâng, được ạ.”

“Tô Duyệt, lần này nhiếp ảnh gia đều do đích thân Phương Vận chọn lựa, một mình cô ở đó nên mọi sự đều phải cẩn thận, nếu gặp phải chuyện gì thì lập tức trở lại, tuyệt đối đừng cậy mạnh, trong đài chúng ta cũng không cần dựa vào lần này để nổi danh.” Lý Thần không yên lòng dặn dò.

Tô Duyệt cười cười, trong lòng cảm thấy ấm áp, “Tôi biết rồi Lý biên.”

“Được rồi, đi đi.”

Thu thập đồ đạc xong, buổi chiều đến sân bay, Tô Duyệt đã thấy Phương Vận ngồi trong đại sảnh chờ cô, đi tới, Phương Vận thấy cô, liền đứng dậy đi đến cửa soát vé.

Hai người một trước một sau, trên máy bay suốt chặng đường vẫn không nói một lời.

Thành phố A tuy nhỏ, nhưng phong cảnh không tệ, nhưng lúc này cô hoàn toàn không có tâm tình ngắm cảnh, xe chuyên dụng đi thẳng đến nơi chuẩn bị phỏng vấn.

Mặc dù đã xem nhiều lần những tài liệu này, nhưng vì để không xảy ra chuyện gì, Tô Duyệt lại tranh thủ đọc lại, tự hỏi nên làm sao để có câu hỏi đột phá.

Phương Vận nhìn cô gái ngồi bên cạnh cô ta, bộ dáng nghiêm túc cúi đầu nhìn tài liệu, trong ánh mắt thoáng qua mấy phần u ám, liền quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Buổi chiều phỏng vấn rất thuận lợi, trong ánh nắng chiều nhàn nhạt, La Thanh Vân đang thân thiết nói chuyện với những người nông dân, mặc dù đã bước vào tuổi trung niên, nhưng được thời gian tôi luyện nên cử chỉ lời nói đều thể hiện mình là một thị trưởng nghiêm túc ôn hòa, càng có thể giành được dân tâm.

Hai MC mỗi người một vẻ, lại hỏi những vấn đề hoàn toàn khác nhau, phỏng vấn rất tự nhiên, hơn nữa lần này lại còn quay ở thực địa nên càng hấp dẫn đông đảo người xem.

“Biên tập Phương, biên tập Tô, lần này vất vả cho hai người rồi, tôi còn muốn đến một nơi nữa để khảo sát, không tiện tiếp đón hai vị, mời mọi người cứ tự nhiên nhé.” La Thanh Vân ôn hòa lễ độ nói.

Phương Vận khẽ mỉm cười, “Thị trưởng La công việc bề bộn, không cần quan tâm đến chúng tôi, chúng tôi sẽ tự sắp xếp.”

La Thanh Vân thấy vậy, cũng không nói gì, chào hỏi mấy câu rồi rời đi.

“Tô Duyệt, cục trưởng cục xây dựng mời chúng ta ăn một bữa cơm, đoán chừng còn có thể làm thêm một buổi phỏng vấn, cô cũng đi cùng chứ.”

Tô Duyệt nhìn về phía Phương Vận, lúc này có một người đã đi đến bên này, vận đồ tây trang bụng bị căng cứng, nhìn là đã biết thân phận thế nào.

Tô Duyệt nhíu nhíu mày, “Biên tập Phương, tôi cảm thấy không thoải mái, tôi về khách sạn nghỉ ngơi trước.”

“Tiểu Duyệt, cũng chỉ là ăn bữa cơm, rất nhanh sẽ về thôi.”

“Chẳng lẽ biên tập Tô không nể mặt sao?”

“....”

Trong lòng Tô Duyệt hết sức không muốn, cô biết có đôi lúc không thể chỉ theo ý mình được, đành phải đi cùng Phương Vận đến một nhà hàng khá nổi tiếng ở nơi này.

“Cho tôi một ly nước lọc, cảm ơn.” Tô Duyệt lễ phép nói với nhân viên phục vụ, Lâm Trường Viễn và Phương Vận liếc nhìn nhau một cái, cũng không nói gì.

Trong bữa tiệc, Tô Duyệt ngồi một mình uống nước lọc, cho dù Lâm Trường Viễn cố ý tìm chuyện để nói với cô, Tô Duyệt cũng chỉ lễ phép đáp lại mấy câu, khiến cho người nghe cảm thấy vô cùng tế nhị.

Lâm Trường Viễn cũng không để ý, nói chuyện với Phương Vận, nhưng hai mắt thỉnh thoảng lại nhìn sang Tô Duyệt.

“Tiểu Duyệt, tôi rót nước giúp cô.” Phương Vận cầm bình trà rót cho Tô Duyệt một ly, Tô Duyệt nhíu nhíu mày, Phương Vận hơi cúi người, nhỏ giọng nói bên tai Tô Duyệt, “Tô Duyệt, bây giờ chúng ta ở trên cùng một trận tuyến đây.”

Ai muốn cùng một trận tuyến với cô?! Tô Duyệt mắng trong lòng, mà Phương Vận cứ ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn Tô Duyệt.

Không còn cách nào khác, Tô Duyệt đành cầm ly trà lên nhấp một ngụm, lúc này Phương Vận mới trở lại vị trí của mình.

Phương Vận tiếp tục nói chuyện với Lâm Trường Viễn, Tô Duyệt ngồi ở một bên đột nhiên cảm thấy đầu óc càng lúc càng mơ hồ, “Tôi vào nhà vệ sinh.”

Thế nhưng dù đã cố gắng đứng lên nhưng Tô Duyệt vẫn vô lực ngã xuống.

Đã... đã xảy ra chuyện gì?

“Biên tập Phương, cô cho cô ấy uống...?”

“Thuốc mê, chưa đến một lúc sẽ ngất đi.” Phương Vận lạnh lùng nói, trong giọng nói không một chút gợn sóng.

“Thuốc mê? Sao lại cho cô ta uống cái đó? Không phải bảo cô cho cô ta uống thứ kia?” Giọng nói trách cứ xen lẫn sự tức giận.

Tô Duyệt ngẩng đầu nhìn Phương Vận, có một số việc trong giới chính trị không nói thẳng ra cũng có thể hiểu được, nhưng cô hoàn toàn không ngờ rằng, Phương Vận sẽ hạ thuốc trong nước của cô!

Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới tất cả mọi chuyện Ninh Duệ Thần kể ỉn, lần Phương Vận thất thân là xảy ra khi Tô Thanh Dương say rượu.

Chẳng lẽ... Cô ta muốn báo thù?

Cố ý sắp xếp đi công tác như vậy, là để có thể có cơ hội xuống tay.

Hơn nữa, thân phận của Ninh Duệ Thần ở Lạc thành khiến người khác kiêng kị ba phần, nhưng hôm nay, ở thành phố A này, cục trưởng Lâm tuyệt đối sẽ không để thân phận một luật sư đại diện vào mắt.

Phương Vận đã bắt đúng được điểm này.

Nhưng vì sao cô ta lại phải bí quá hóa liều như vậy?

Không để ý đến thế lực của Ninh Duệ Thần, không để ý đến sự truy cứu của Tô Đông Thần, hôm nay làm tất cả mọi chuyện cũng chỉ vì muốn báo thù?

“Thôi, người đến là tốt rồi, biên tập Phương, về phí cảm tạ, lát nữa sẽ có người chuyển vào thẻ của cô.”

“Cám ơn cục trưởng Lâm.” Giọng của Phương Vận rất nhạt, nhìn Tô Duyệt một cái rồi rời đi..

Tô Duyệt ép mình giữ tỉnh táo, nhưng tầm mắt lại càng lúc càng mơ hồ, bây giờ trong cả căn phòng lớn như vậy, chỉ còn lại Tô Duyệt cùng người đàn ông tai to mặt lớn kia.

Người đàn ông kia đứng dậy, càng lúc càng đến gần Tô Duyệt, trong miệng truyền ra tiếng cười dâm dăng, bàn tay đầy thịt mỡ sờ lên gò má Tô Duyệt.

Tô Duyệt theo bản năng tránh đi, nhưng làm sao Lâm Trường Viễn có thể bỏ qua miếng thịt béo này? Bàn tay bóng nhẫy dễ dàng giữ chặt gáy Tô Duyệt khiến cho cô không cách nào trốn tránh.

Đôi mắt bị thịt che lấp hết, giờ phút này lóe lên ý cười dâm dăng, dùng mắt để quan sát những người phụ nữ khác nhìn Tô Duyệt.

Cho dù không hề làm gì, nhưng ánh mắt kia cũng đủ để khiến cô cảm thấy bản thân là sự ô nhục, giống như cô đang không mặc gì, bất lực để người ta xem xét.

Cho dù lúc này công dụng của thuốc đã bắt đầu phát tác, nhưng cảm giác xấu hổ vẫn mãnh liệt như vậy.

“Không ngờ biên tập bây giờ, dáng dấp lại tươi ngon như vậy, dáng người không tệ, da cũng rất mịn.” Lâm Trường Viễn vươn bàn tay đầy thịt vào trong quần, Tô Duyệt chỉ cảm thấy run rẩy trong lòng, cô muốn tránh lại không thể nào tránh được.

Trong đầu cô bỗng nhiên hiện ra một bóng dáng, Ninh Duệ Thần.

Không, cô không thể khoanh tay chịu trói!

Cắn chặt môi dưới khiến môi rịn máu tươi, Tô Duyệt cố gắng duy trì một chút lý trí, nhưng tác dụng của thuốc, cô hiểu rõ mình không thể chống trọi được lâu nữa.

Đôi tay kia lại đung vào làn da mịn màng của cô, cố nén sự ghê tởm trong lòng, Tô Duyệt nhìn xung quanh, rốt cuộc cũng thấy dưới chân mình để một chai rượu tây.

Cô thử một chút nhưng tay lại với không tới.

Lúc này, Lâm Trường Viễn cũng nhịn không được nữa, trực tiếp đè Tô Duyệt xuống đất, đôi môi dày cộm đã sắp dính vào!

“Bịch!”

Tiếng vang vừa dày vừa nặng vang lên trong phòng, gáy của Lâm Trường Viễn đã bị Tô Duyệt dùng hết sức lực đánh một cú, chai rượu rơi khỏi tay Tô Duyệt, lăn sang một bên.

Người đàn ông béo phì từ từ đứng dậy, nhìn Tô Duyệt, nhếch miệng nở một nụ cười khiến người ta rùng mình, một cái tát trong nháy mắt rơi xuống mặt Tô Duyệt!

“Không biết tự lượng sức mình, đồ đê tiện!” Lâm Trường Viễn giật mạnh tóc Tô Duyệt, bàn tay to lớn xé rách quần áo của cô, Tô Duyệt bị hạ thuốc mê, một cú đánh kia căn bản không hề có tác dụng gì với Lâm Trường Viễn!

Trên mặt đau rát, cô giữ chặt quần áo của mình, Lâm Trường Viễn lại nắm chặt cổ tay của cô, đôi môi dày lại dính lên lần nữa.

Cuối cùng nước mắt cũng rơi xuống sàn nhà lạnh như băng, lúc này sự sỉ nhục lan tràn trong tim!

“Bịch!”

Lại là một cú vang dội, mà tiếng của cú này không nặng dày như vừa rồi, mà là mang theo một sức mạnh nào đó, hận không thể đánh cho tên kia nát óc!

Hận không thể lôi não của gã ra ngoài!

Tô Duyệt run một cái, lúc này, ý thức của cô đã dần lui đi, tri giác cũng chậm hơn nhiều so với người thường, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được, sau tiếng vang kia, vật thể dày cộm nặng nề vốn đang đè lên cô đã ngã xuống bên cạnh.

Là anh sao?

Là anh đến sao?

Trong lòng chợt thấy hốt hoảng, một cảm giác dĩa dầm chưa từng có như thủy triều cuộn cuộn trào dâng, giống như chỉ một giây sau sẽ lập tức phun trào.

Cô muốn đứng dậy để nhìn rõ người kia, nhưng lại phát hiện bản thân chẳng còn chút hơi sức nào nữa.

Bước chân vội vã, trực tiếp đạp lên thân hình béo phì tiến về phía mình, trong lòng Tô Duyệt vốn đang luống cuống cũng đi theo tiếng bước chân kia mà dần hạ xuống

Ý thức càng lúc càng mơ hồ không rõ, nhưng bởi vì sự xuất hiện của anh mà an tâm.

“Tiểu Duyệt!” Giọng nói lo lắng đột nhiên vang lên bên tai Tô Duyệt, cánh tay thon dài ôm lấy Tô Duyệt. Tô Duyệt ngược mắt lên, muốn nhìn rõ người đàn ông trước mặt hơn, nhưng lại xuất hiện vô số bóng người như ảo ảnh, cô cố gắng nhìn nhưng không cách nào nhìn rõ.

Mí mắt vừa dầy vừa nặng, dần dần nặng nề khép lại, mặc kệ người đàn ông đang ôm cô có gọi thế nào cũng không thể gọi cô dậy được.

“Ninh Duệ Thần, cuối cùng anh cũng tới.” Tô Duyệt nhẹ nhàng nỉ non, mang theo ý vị thỏa mãn, rồi ngủ thiếp đi.

Mộ Dung Bạch dừng bước, mím môi, ôm Tô Duyệt xải bước đi ra ngoài.

“Mộ Dung, cậu đi đâu thế, các anh em tìm cậu khắp nơi.” Một người đàn ông trẻ tuổi đi ra vội vàng nói, lúc đến gần mới phát hiện anh đang ôm một cô gái trong ngực, “Ah, ai vậy, ngược lại đáng ghét...”

“Tránh ra.” Mộ Dung Bạch lạnh lùng cắt đứt lời nói của anh ta, vẻ mặt nghiêm túc, hoàn toàn khác với vẻ mặt khi gặp Tô Duyệt

Người đàn ông nuốt một ngụm nước bọt, thức thời đứng sang bên.

Ôm Tô Duyệt xải bước về phía trước, trực tiếp đá văng cửa phòng bao, không để ý vẻ mặt của gần bốn mươi mấy người, thậm trọng đặt Tô Duyệt lên ghế sofa, trầm giọng nói, “Lão Tam, tới đây.”

Lời vừa nói ra, cả phòng yên tĩnh, thậm chí không có ai dám động đây, cho đến người bên cạnh lão Tam chọc chọc, lúc này lão Tam mới tỉnh lại, vội vàng chạy tới.

“Nhìn xem cô ấy như thế nào.” Mộ Dung Bạch chỉ chỉ Tô Duyệt nói.

Lão Tam lập tức hiểu ý, có nề có nếp đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tô Duyệt, theo thói quen cúi người nghe nhịp tim của Tô Duyệt, lại mở mí mắt cô ra nhìn, lại sờ này sờ nọ.

Mộ Dung Bạch nhú nhú mày, “Lão Tam.”

“Hả?”

“Tay của cậu.... có phải không cần nữa không?”

“Không có đâu, lão đại, anh đây là ý gì chứ?” Lão Tam sờ sờ đầu, nhìn về phía Mộ Dung Bạch, lại thấy ánh mắt lão đại đang nhìn chằm chằm vào bàn tay đang chuẩn bị sờ đến động mạch của cô gái, nhất thời hiểu rõ, vội vàng buông ra, ngồi nghiêm chỉnh lại.

Lúc này Mộ Dung Bạch mới dời tầm mắt đi.

“Cô ấy sao rồi?”

“Bị hạ thuốc mê, nhưng cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần ngủ một giấc là ổn, còn vết thương trên mặt... dùng đá xoa lên mấy ngày là hết.” Lão Tam từng chữ từng chữ nói.

“Ừ.” Mộ Dung Bạch gật đầu một cái, đi tới nhìn một bên gò má sưng đỏ của Tô Duyệt, giọng nói lạnh lùng vang lên, “Lão Ngũ”.

Người đàn ông đang cầm cái đùi gà ngồi bên bàn ăn vội vàng nhảy dựng lên, “Ồ đây!”

“Điều tra bối cảnh người đàn ông trong phòng 308, sau đó làm thêm một số chuyện, nhớ, tay của gã ta, tôi hy vọng lần sau nhìn thấy nó đã biến thành tiêu bản.”

Lão Ngũ không thèm để ý gật đầu một cái, “Chút chuyện nhỏ này, lão đại cứ yên tâm đi!”

Lão Tam xưa nay luôn trị bệnh cứu người, liếc mắt nhìn cô gái đang bình yên đi vào giấc ngủ, cẩn thận hỏi, “Lão đại, đây là ai vậy?”

Mộ Dung Bạch nghe xong, vẻ mặt căng thẳng liền trở nên nhu hòa, mắt hơi nheo lại, cười nói, “Cô ấy là chị dâu tương lai của mấy cậu.”

Lời vừa nói ra, mọi người càng thêm không nhịn được mà ríu rít hỏi, “Lão đại, hai người... có phải chị dâu đã thổ lộ với anh không?”

Mộ Dung Bạch nghĩ tới hoa hồng ở văn phòng ngày đó, gật đầu im lặng ngầm thừa nhận.

Mọi người càng thêm dửng dưng, “Này lão đại, chị dâu thổ lộ với anh như nào vậy...”

Mộ Dung Bạch đang muốn mở miệng, đôi môi cô gái đột nhiên giật giật, bốn phía nhất thời yên tĩnh, đều cho rằng cô gái đã nghe được từ trong tiềm thức nên muốn trả lời lại.

Lão Tam kích động nắm ống tay áo Mộ Dung Bạch, “Lão đại, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người bị uống thuốc mê mà còn có ý thức mạnh mẽ như vậy, có thể thấy được tình cảm của hai người cảm thiên động địa cỡ nào đấy!”

Mộ Dung Bạch khẽ mỉm cười, vẻ mặt càng thêm nhu hòa.

Mọi người đều dựng thẳng lỗ tai lên, đợi cô gái trên ghế sofa chậm rãi nói ra lời thâm tình với Mộ Dung Bạch.

Đôi môi cô gái khẽ động, dưới sự mong đợi của mọi người, chậm rãi thâm tình lên tiếng ——

“Ninh Duệ Thần.”

Ba chữ đơn giản, nhất thời kinh hãi mọi người, lão Tam dừng một chút, nhìn vẻ mặt cứng đờ của lão Đại, nhất thời nói: “Ảo giác ảo giác, người uống thuốc mê có thể gặp phải ảo giác, nhất định là nói sai rồi, chờ một chút.”

Nhưng, đợi một hồi lâu, Tô Duyệt đã nặng nề ngủ.

Mặt của Mộ Dung Bạch lại càng đen hơn, một luồng khí lạnh trong nháy mắt tràn ngập cả phòng.

“Để em đi xem lại, có thể còn vài nguyên nhân không chuẩn đoán ra được.”

Lão Tam vụng về đi tới, sờ mạch của Tô Duyệt, muốn giúp lão Đại tìm cớ gì đó, nhưng vừa bắt mạch, lão Tam nhất thời cứng đờ, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Mộ Dung Bạch, trên mặt từ từ hiện ra vẻ vui mừng.

Mộ Dung Bạch nhú nhú mày, không nhịn được nói, “Có chuyện gì, nói mau!”

“Lão đại, cô....cô cô cô ấy mang thai!”

94. Chương 94: Tôi Sắp Làm Cha?

Lúc này, lão Tam ngẩng khuôn mặt tươi cười lên nhìn lão Đại của mình, từng tiếng chúc mừng của bốn mươi mấy người trong phòng vang lên. Tiếng cười này, cho dù Mộ Dung Bạch có lời suy nghĩ khác với người thường, sắc mặt cũng lập tức cứng đờ.

Nếu một con hồ ly thật sự nổi giận, nó sẽ không cười sẽ không trách mắng thậm chí không nói tiếng nào, nó chỉ híp mắt nhìn bạn nhìn bạn nhìn bạn...

Vì vậy, ở trong ánh mắt như thế, bốn mươi mấy người trong phòng không hên mà tâm ý tương thông cùng ngậm miệng lại.

Bàn tay to bế Tô Duyệt lên, Mộ Dung Bạch bước nhanh rời khỏi phòng bao, tất cả mọi người rất thức thời yên lặng nhìn theo lão Đại rời đi.

Nhưng Mộ Dung Bạch vừa mới bước đi bỗng nhiên xoay người lại, nói với lão Tam vẫn đang sững sờ, “Thuốc mê có ảnh hưởng tới đứa bé không?”

“Không có.” Lão Tam lắc lắc đầu, Mộ Dung Bạch không nói không rằng, rời đi lần nữa.

“Tam ca, tình huống này là gì vậy?” Lão Ngũ cầm cái đùi gà ăn được một nửa lên gặm tiếp, vừa ăn vừa nghi ngờ hỏi.

Lão Tam nhìn chăm chăm ngoài cửa, thật lâu sau, khóe môi lộ ra nụ cười bí hiểm, “Thì ra lão Đại cũng có lúc tự mình đa tình...” Nói xong, anh ta bất chấp vẻ mặt không thể tưởng tượng của mọi người, ung dung rời đi.

Mộ Dung Bạch mặt lạnh bế Tô Duyệt đi ra khỏi khách sạn, nhưng anh không hề để ý đến, cách đó không xa có một bóng dáng nhỏ nhắn đang cầm camera hướng về phía hai người, ánh đèn hơi lóe lên, bóng dáng đó âm thầm lặng lẽ biến mất.

Thành phố S

Bầu không khí khàn trương khiến người ta hít thở không thông, một tiếng “Hội nghị kết thúc”, mọi người lập tức gục xuống bàn, liên tục duy trì tinh thần cao độ suốt mười mấy giờ liền, một khi thả lỏng, sẽ cảm thấy mệt mỏi hơi tai.

Nói lỏng caravat, thân thể cao ráo chậm rãi đi đến trước cửa sổ sắt đất, nhìn ra ngoài cửa sổ, đút tay vào trong túi quần, ngay sau đó lại nhú mào.

Thứ trong lòng bàn tay anh vốn không phải là bao thuốc lá như ngày thường mà là một bao kẹo cao su màu hồng.

Khóe môi gợi cảm không khỏi gợi lên một nụ cười, cô gái này quan tâm anh từng chút một, hơn cả trong tưởng tượng của anh.

Tay kia vô thức đút vào trong túi quần lấy chìa khóa ra, trên xâu chìa khóa có treo một tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng cười tùm tùm với Ninh Duệ Thần, giống như cô nhóc kia, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên nhìn anh.

“Duệ Thần, mệt không, đi ăn sáng đi.” Lục Hạo Đông nói với cấp dưới của mình, Ninh Duệ Thần gật đầu.

Bên ngoài, trên cành cây vẫn còn đọng lại nước sương mượt mà, sắc trời u ám, hương vị trong sạch mát mẻ khiến người ta ngửi thấy tâm tình cũng sáng khoái không ít, ký ức đột nhiên quay về mấy ngày trước khi anh đi ăn sáng cùng cô.

Không biết hôm nay cô nhóc kia ở thành phố A như thế nào rồi.

“Duệ Thần, vừa rồi lão Vương giới thiệu cho tôi một cửa hàng, cùng đi nếm thử đi.” Lục Hạo Đông chỉ vào một cửa hàng bán đồ ăn sáng cách đó không xa, bánh bao đang bốc hơi nóng lên.

Ninh Duệ Thần đi đến một cái bàn còn trống, trên bàn còn đặt một tờ báo, hiển nhiên là của vị khách ngồi trước để lại.

Bánh bao hấp vẫn chưa bung lên, Ninh Duệ Thần vô cùng buồn chán cầm tờ báo lên đọc.

Đột nhiên, ánh mắt vốn có chút mệt mỏi, nhưng khi nhìn thấy tin tức đăng trong báo thì đôi mắt thâm sâu trở nên lạnh rét khác thường.

=====

Sáng sớm, đợi đến khi Tô Duyệt tỉnh lại, bên trong phòng chỉ có một mình cô, chuyện hôm qua bỗng nhiên ùa vào trong đầu cô, không để ý tới việc mang dép, bước chân trần đi nhanh ra ngoài.

Nhưng khi cô mở cửa ra, người đàn ông lọt vào mắt vốn không phải là người cô luôn ngày đêm mong nhớ.

Xem ra... Người xuất hiện hôm qua không phải là Ninh Duệ Thần.

Tô Duyệt đi tới, trên bàn bày sữa tươi và bánh mì còn có nhiều món khác.

“Dậy rồi hả, anh không biết em thích ăn cái gì cho nên mua nhiều thứ, mặc sức ăn đi ha.” Mộ Dung Bạch nhiệt tình chào hỏi.

Tô Duyệt cầm ly sữa lên nhấp một ngụm, “Chuyện hôm qua rất cảm ơn anh.”

Mộ Dung Bạch nghe vậy, thả tờ báo trong tay xuống, híp mắt đi tới bên cạnh Tô Duyệt, “Muốn cảm ơn, vậy lấy thân báo đáp đi.”

Tô Duyệt lườm anh ta một cái, tiếp tục uống sữa tươi.

“Tiểu Duyệt, lần này em nhất định phải chịu trách nhiệm với anh đấy, em và anh đều được đăng lên báo rồi này.” Mộ Dung Bạch đưa tờ báo sáng cho Tô Duyệt.

Tô Duyệt nhận lấy tờ báo, trang đầu của báo rõ ràng là dùng thể chữ cỡ lớn viết “Nữ biên tập viên và thiếu gia nhà giàu cùng rời khỏi khách sạn, nghi ngờ là có gian tình.” Phía dưới còn kèm theo hình Mộ Dung Bạch bế cô, nhìn từ góc độ này, giống như hai người đang ôm hôn nồng cháy ở bên cạnh xe.

Chẳng lẽ đây cũng là do Phương Vận chụp?

Dù sao lần phỏng vấn này của bọn họ khá bất ngờ, cho dù là chó săn, tin tức cũng không bén nhạy như vậy

Nhưng Phương Vận làm sao biết Mộ Dung Bạch sẽ đột nhiên xuất hiện?

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, trong lòng cô chợt hoảng hốt. Quả thật, khi mở cửa ra thì nhìn thấy một người đàn ông đang đứng ở ngoài cửa.

Ninh Duệ Thần.

Tờ báo sáng nay vẫn còn trong tay Tô Duyệt, cô nhìn người đứng ngoài cửa, muốn nói gì đó nhưng yết hầu như bị thứ gì ngăn lại, một chữ cũng nói không nên lời.

Trên mặt anh vẫn đượm vẻ mệt mỏi, khoảng cách từ thành phố S đến thành phố A vốn không phải rất gần, có thể suy nghĩ là biết, sau khi thấy được tin tức này, anh đã vội vàng chạy về đây.

Tô Duyệt cắn môi dưới, đôi mắt trong suốt của cô nhìn vào đôi mắt thâm sâu của anh, không biết sao, cảm giác hít thở không thông chặt chẽ bao vây lấy lồng ngực cô, Ninh Duệ Thần cũng mím môi, không nói không rằng cứ thế mà nhìn cô.

“Em...” Tô Duyệt vừa mới nói ra một chữ, giọng của Mộ Dung Bạch thoáng chốc vang lên.

“Tiểu Duyệt, là ai tới vậy?”

Mộ Dung Bạch đi đến bên cạnh Tô Duyệt, giọng điệu cao như vậy rất khó khiến cho người ta tưởng rằng không phải là cố ý.

Đôi mắt như hồ ly hơi nheo lại, dường như cố ý khiêu khích anh.

Nhưng Ninh Duệ Thần chỉ nhìn vào Tô Duyệt, mặt Tô Duyệt vẫn còn sưng lên, má phải không cân với má trái.

Người đàn ông nhíu chặt mày, môi mím lại, ngón tay thon dài xoa xoa gò má bị sưng, động tác rất nhẹ nhàng, nhưng Tô Duyệt vẫn không khỏi hít một hơi.

“Rất đau sao?” Ánh mắt sâu thẳm nhìn gò má Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần nhẹ nhàng nói, mặc dù hỏi nhưng lại là câu khẳng định.

Tô Duyệt lắc đầu, sống mũi cay cay, hít một hơi thật sâu, cười nói, “Không đau, chỉ là nhìn có vẻ kinh khủng hơn mà thôi, thật sự không đau chút nào!” Nhưng đáy mắt lại nổi lên hơi nước mờ mờ.

Thấy Ninh Duệ Thần không tin, Tô Duyệt cố nhin sự sợ hãi trong lòng xuống, cô vươn tay ra định chọc chọc vào má của mình.

Nhưng một giây sau, tay của cô bị người đàn ông bắt lấy.

“Không chỉ cố chấp mà còn thích tự mình hại mình.” Ninh Duệ Thần gõ trán cô một cái, kéo cô đi vào.

Mộ Dung Bạch mím chặt môi, đi đến tủ lạnh lấy một bọc đá đã được chuẩn bị sẵn đưa cho Ninh Duệ Thần, sau đó không nói không rằng quay người rời đi.

Tô Duyệt sờ sờ trán của mình, trầm nghĩ, nếu không phải sợ anh lo lắng thì ai muốn tự mình hại mình chứ, thật là tốt bụng mà coi như lòng lang dạ thú!

Đang nghĩ ngợi, một thứ gì đó lạnh như băng áp lên gò má sưng cao của cô, cô theo bản năng lập tức né tránh, nhưng lại bị cánh tay của người đàn ông giữ chặt, giọng nói vang lên sau tai cô, “Đừng động, đá sẽ làm tan bầm.”

Lúc này Tô Duyệt mới chú ý tới, áp vào mặt cô là một gói đá.

Ninh Duệ Thần vừa thoa vừa dịu dàng nói, “Tiểu Duyệt, hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nói cho anh biết được không?” Đôi mắt thâm sâu kia giống như biết nói chuyện, có thể vỗ về trái tim không yên tĩnh của người ta.

Tô Duyệt gật đầu một cái, qua loa kể lại chuyện ngày hôm qua, sắc mặt người đàn ông càng lúc càng âm u, Tô Duyệt lên nhìn Ninh Duệ Thần một cái, sau đó dời đi sự chú ý của anh, cười nói, “Lạnh quá ngứa quá.” Nói xong còn tránh về phía sau.

“Kiên nhẫn một chút.” Ninh Duệ Thần vẫn cứ mạnh mẽ ôm lấy vai Tô Duyệt, nhưng động tác trên tay lại dịu dàng hơn chút.

Tô Duyệt dứt khoát gác chân ở trên ghế sofa, mặc cho Ninh Duệ Thần loay hoay, nhưng Ninh Duệ Thần vừa đứng thì lại cười ha hả.

Nhìn bộ dạng không buồn không lo của Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần không nhịn được nhẹ nhàng chọc chọc gò má lạnh lạnh còn lại, "Cười vui như vậy, chẳng lẽ đã quên chuyện ngày hôm qua rồi?"

Tô Duyệt trừng mắt liếc anh một cái, "Nhớ làm gì, hành hạ bản thân à?"

Nghe thấy lời này thì cảm thấy buồn cười, người đàn ông khẽ nhếch môi lên, đang muốn gõ đầu cô, giọng nói nhỏ nhỏ của Tô Duyệt lại truyền tới, "Hơn nữa có anh ở đây, em càng không cần phải suy nghĩ."

Em biết anh đến rồi, em sẽ không cần sợ hãi nữa, không cần lo lắng nữa, chỉ cần tin tưởng anh là được.

Em có thể tiếp tục không buồn không lo đi làm chuyện em muốn làm, ăn món em muốn ăn, tất cả mọi thứ, anh đều sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Em cũng biết, anh muốn em mãi mãi là cô gái hay cười, hơn nữa, em cũng có điều bí mật.

... Em không muốn để anh đau lòng.

Bởi vì anh đau lòng, cũng sẽ làm em đau lòng.

Cho nên dù trong lòng rất khổ sở rất uất ức, em vẫn không muốn biểu hiện ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt nhỏ vui tươi hơn hử kia, đôi môi mỏng của người đàn ông hơi nhếch lên, lúc này anh ngồi ở bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, ánh sáng ban mai mờ nhạt xuyên qua cửa sổ chiếu vào, ngay cả nửa bên mặt nhô cao cũng lộ ra vẻ đáng yêu vô cùng.

Phương thức trực tiếp nhất đơn giản nhất để biểu đạt tình cảm với một người chính là tiếp xúc thân thể, miệng có thể nói một đàng lòng nghĩ một nẻo, nhưng thân thể vĩnh viễn là thành thật nhất.

Không tự chủ nhích lại gần, người đàn ông quen đường quen nẻo giữ lấy cánh môi mềm mại kia.

"A, gói đá làm mặt em đau quá!" Tô Duyệt bỗng nhiên tránh khỏi móng vuốt của Ninh Duệ Thần, nhảy dựng lên nói.

Bị cô gái không hiểu tình thú cắt đứt, Ninh Duệ Thần cũng không giận, một tay kéo cô vào trong ngực lần nữa, nhỏ giọng nói, "Là anh sai rồi, lần này sẽ không làm em đau nữa."

Nói xong liền dọc theo khoeo miệng cô gái, cẩn thận giữ lấy cánh môi của cô.

Bờ môi mềm mại kia, mỗi một lần hôn đều sẽ mang lại cho anh cảm giác khác biệt, cũng khiến cho anh xưa nay luôn tự kiểm chế không có cách nào khống chế mà nhắm nháp.

Tô Duyệt Tô Duyệt Tô Duyệt...

Trong lòng em đau, em không nói, anh cũng biết rõ.

Khi đó, em nhất định rất sợ hãi, nhất định rất hi vọng anh ở bên cạnh em, là anh không tốt, không thể bảo vệ tốt cho em, anh xin lỗi, Tô Duyệt, anh xin lỗi. Người vợ anh yêu nhất, anh dùng cả cuộc đời của mình để xin thề, chuyện như vậy tuyệt sẽ không xảy ra lần nữa, anh sẽ không để em chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa, bất kỳ là ai.

Nụ hôn nồng nàn say đắm, sau khi lưu luyến đôi môi đỏ mọng này thật lâu thì bịn rịn đổi mặt trận, trên trán, trên chóp mũi nhẹ nhàng hôn lên, còn gò má sưng cao anh cũng không bỏ qua.

Cảm giác mát lạnh trên má vẫn chưa biến mất, môi của anh vô cùng dịu dàng không đến nỗi làm đau cô, ánh mắt sâu thẳm không hề nhắm lại, thay vào đó là nặng nề nhìn gò má sưng lên. Ánh mắt dịu dàng kia, tựa như lúc này anh đang đối xử với một báu vật trân quý nhất thế gian vậy.

Lúc này, Tô Duyệt đã chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ sự yêu thương của người đàn ông dành cho mình. Động tác cẩn thận của anh không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được, làm cho cô đột nhiên cảm thấy, cho dù chịu nhiều uất ức hơn nữa, chỉ cần anh vẫn đang ở đây, tất cả đều sẽ tốt đẹp lên.

Nụ hôn chậm rãi dời xuống, lưu luyến ở trên xương quai xanh tinh xảo, đầu lưỡi linh hoạt đi đến chỗ nào đều sẽ vẽ một vòng tròn ở chỗ đó, lúc này mới nặng nề bú mút, thân thể Tô Duyệt cũng theo đó mà run lên.

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, còn hai người trong phòng đều lựa chọn bỏ qua, thậm chí bọn họ đã quên, nơi này vốn không phải là nơi bọn họ có thể làm xằng làm bậy.

“Nếu không mở cửa tôi sẽ trực tiếp đi vào đây.” Giọng nói buồn buồn xuyên qua cánh cửa dày cộm truyền vào, hai người này vẫn không để ý đến, tiếp tục làm chuyện của mình.

Thẳng cho đến khi ‘răng rắc’ một tiếng, tiếng khóa cửa chuyển động vang lên, Ninh Duệ Thần vẫn luôn duy trì cảnh giác cao lúc này mới kịp phản ứng, cũng tại thời khắc này, cánh cửa bị Mộ Dung Bạch đẩy ra.

Ninh Duệ Thần nhanh chóng liếc nhìn cô gái ngồi trên ghế sofa, quần áo không lộn xộn, không lộ ra nơi không nên lộ, trên xương quai xanh... cũng chỉ có dấu vết anh vừa mới lưu lại.

Rất tốt, rất không tồi.

Mặc dù anh biết rõ, nếu lần này không phải Mộ Dung Bạch kịp thời xuất hiện, rất có thể Tô Duyệt đã xảy ra chuyện rồi.

Nhưng, ngựa thuộc về ngựa, nhân tình của Mộ Dung Bạch anh sẽ trả, chỉ là lúc nên đề phòng vẫn phải đề phòng.

Mộ Dung Bạch nhìn Tô Duyệt một cái liền chuyển tầm mắt đi, ném cái túi trong tay vào tay Ninh Duệ Thần, lạnh tanh nói, “Đây là thuốc dưỡng thai, hôm qua bị hạ thuốc mê, mặc dù không tổn hại đến thai nhi, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút.”

Ninh Duệ Thần thoáng chốc nhíu mày lại, cho dù bèn nhảy như anh, lúc này cũng vì lời nói của Mộ Dung Bạch và túi thuốc trong tay mà sưng sờ tại chỗ.

Đôi mắt thâm sâu nhìn về phía Tô Duyệt, còn Tô Duyệt cũng ngây ngẩn cả người.

“Thuốc dưỡng thai?”

“Thuốc dưỡng thai gì?”

Giọng của hai người không hẹn mà cùng vang lên, đều nhìn về phía Mộ Dung Bạch.

95. Chương 95: Được Làm Ba Làm Mẹ

Mộ Dung Bạch nhìn hai người, đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại, đang muốn trách cứ hai người này giả vờ ngây ngốc để đâm thêm một dao vào vết thương của anh ta, nhưng nhìn lại phản ứng của bọn họ, rõ ràng không giống như đang lừa anh ta.

“Hai người không biết Tô Duyệt đang mang thai sao?”

Mộ Dung Bạch chậm rãi nói, sau khi nhìn diễn cảm không thể tin tưởng nổi của hai người thì anh ta biết bọn họ thật sự không biết chuyện này.

Sớm biết bọn họ không biết thì cứ giấu nhẹm cho rồi, sau này gạo nấu thành cơm thì đứa nhỏ sẽ là của anh ta.

Đúng là hoàn mỹ không chê vào đâu được mà!

Dĩ nhiên, lúc này Mộ Dung Bạch đã hoàn toàn quên mất đứa bé cần ở trong bụng mẹ chín tháng, không phải anh ta nói nó là của ai thì chính là của người đó được.

Nhưng, tất cả chuyện này đều không quan trọng, hôm nay anh ta đã nói ra thì sẽ không có đường thay đổi, chẳng thà làm người tốt làm cho đến cùng, lưu lại cho Tô Duyệt một ấn tượng tốt.

Nói không chừng về sau Tô Duyệt biết mình đi theo sai người, phát hiện Mộ Dung Bạch anh quá tốt, đến lúc đó cưới được vợ sẽ tốt biết bao.

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Bạch cười tươi nói, “Đúng vậy, Tô Duyệt mang thai, anh nên chăm sóc cho cô ấy thật tốt.” Tiếp đó, vì để biểu lộ khí thế rộng lượng của mình, Mộ Dung Bạch vui mừng ngâm nga rời đi.

Ninh Duệ Thần nhìn chăm chăm người trước mặt không chớp mắt, cho dù là người bén nhảy với tất cả tin tức nhưng giờ phút này cũng sững sờ tại chỗ.

“Đi, đi bệnh viện.” Ninh Duệ Thần bình tĩnh nói, liền kéo Tô Duyệt đi ra cửa, mà trong giọng nói kia, rõ ràng có chút run rẩy không thể che giấu.

Nhưng mới đi được một bước, Ninh Duệ Thần đột nhiên dừng bước, cẩn thận ôm eo Tô Duyệt, lúc này mới bước nhanh rời đi.

Suốt dọc đường, ánh mắt của Ninh Duệ Thần thỉnh thoảng nhìn xuống bụng Tô Duyệt, môi mím thật chặt. Tô Duyệt nhìn người đàn ông bên cạnh, tay cũng vô thức xoa xoa bụng

Mình... Thật sự mang thai ư?

Đến lúc này, cô vẫn có chút không tin trong bụng mình đã xuất hiện một sinh mệnh nhỏ, mặc dù Ninh Duệ Thần luôn dùng câu “Ông nội muốn có cháu bé” treo bên miệng, nhưng từ đầu đến cuối cô không thực sự coi đây là chuyện quan trọng.

Thật sự... Quá đột ngột quá bất ngờ.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm xúc không thể nói ra lời, có chút sợ, có chút thấp thỏm, có chút không biết phải đối mặt với sinh mệnh nhỏ bé này như thế nào, nhưng, nhiều hơn là vui mừng, là cảm giác ngọt ngào khi sắp được làm mẹ.

Nếu thật sự có đứa bé, vậy trên thế giới này lại xuất hiện một sợi dây kết nối giữa cô và Duệ Thần.

Nhưng cô thật sự có thể chăm sóc tốt cho đứa bé này sao?

Cô có chút không chắc chắn.

Bàn tay to đột nhiên vỗ nhẹ lên tay cô đang đặt trên bụng, Tô Duyệt ngược mắt, vừa vặn chạm vào đôi mắt thâm sâu của anh, lúc này, trong đôi mắt thâm sâu như đầm cỏ hạn không thể hút người vào trong kia có thêm sức lực trấn an trái tim của cô.

“Tất cả giao cho anh.”

Giọng nói trầm lắng và chắc chắn chậm rãi vang lên trong xe, lần này Tô Duyệt phát hiện, không chỉ ánh mắt của anh có thể trấn an lòng người, mà ngay cả giọng nói của anh, bàn tay của anh, không, là chính con người anh, nó tỏa ra một sức mạnh khiến cô tin tưởng vào tương lai.

Cái gì cũng không cần suy nghĩ, tất cả đều có anh.

Tất cả sợ hãi thấp thỏm kinh hoảng trong lòng đều bị hai bàn tay to của anh xóa đi, Tô Duyệt nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình, vì che giấu tâm tình vui sướng của bản thân, trừng mắt liếc anh một cái, “Vua khoác lác.” nhưng lại không hắt tay anh ra.

Đến bệnh viện ở thành phố A, mới phát hiện điều kiện chữa bệnh trong này kém xa Lạc thành, thậm chí còn có mùi lạ truyền đến, lượng người lại vô cùng nhiều, ngay cả cửa bán vé ưu tiên cho phụ nữ mang thai cũng xếp một hàng dài.

Ninh Duệ Thần nhíu mày, ôm Tô Duyệt càng chặt hơn, bảo vệ Tô Duyệt ngăn không cho người ta chen lấn đụng phải, chỗ ngồi bên trong đại sảnh đã kín hết, hoàn toàn không có chỗ để ngồi nghỉ.

“Cùng xếp hàng đi, đừng khấn trương như vậy.” Tô Duyệt nắm ngược lại tay Ninh Duệ Thần nói, nhìn bộ dáng anh vì mình mà khấn trương, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào và tự hào nho nhỏ.

Một người đàn ông dịu dàng phúc hắc bình tĩnh cũng có lúc để lộ sự khấn trương lo lắng trên mặt.

Đôi mắt thâm sâu hơi nheo lại, thể hiện rõ lúc này anh đang vô cùng không kiên nhẫn, nhưng bây giờ đang ở thành phố A, nơi này lạ nước lạ cái, anh hoàn toàn không có cách gì để lấy việc công làm việc tư.

“Tô Duyệt?” Giọng nói hơi nghi hoặc đột nhiên vang lên, Tô Duyệt nghiêng đầu, liền thấy Trần Văn đã lâu không gặp.

Lúc này Trần Văn mặc áo blu trắng, hai tay đút ở trong túi, bộ dáng nhàn nhã, hoàn toàn không phù hợp với hàng dài người đang xếp hàng trong bệnh viện lúc này.

Lần trước cô cũng có mặt khi Trần Văn và Thẩm Tuấn Ngạn âm ỉ, bây giờ gặp lại Trần Văn ngược lại cũng coi như không có chuyện gì xảy ra.

“Sao cô lại đến đây?” Trần Văn nghi ngờ quan sát Tô Duyệt và Ninh Duệ Thần, hoàn toàn không có một chút lúng túng nào.

“Cô ấy có thể đã mang thai.” Ninh Duệ Thần tiếp lời nói, lời này đã tỏ rõ ý của anh..

Trần Văn liếc nhìn bụng Tô Duyệt, tay đút túi đi đến phía trước, “Đi theo tôi.”

Không thể không nói, có người quen đúng là khác biệt, chế độ ưu tiên tương đối rõ ràng, một câu “Bệnh nhân này đã tới ba ngày nhưng vẫn chưa lấy được số” của Trần Văn liền khiến cho Tô Duyệt danh chính ngôn thuận được ưu tiên làm kiểm tra cao cấp.

“Cô đã mang thai hai tháng.” Trần Văn đưa ảnh siêu âm cho Ninh Duệ Thần, lại theo bản năng liếc qua bụng Tô Duyệt một cái, rồi nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Ninh Duệ Thần cầm ảnh siêu âm, mặc dù đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi nhìn thấy thai nhi nho nhỏ thì trong lòng vẫn xuất hiện những cảm xúc khó nói.

“Đừng nhìn, qua bảy tháng nữa là ra rồi.” Trần Văn viết trên bệnh án, “Bây giờ là thời điểm dễ sinh non nhất, về nhà phải uống đủ thuốc dưỡng thai, còn nữa, chuyện phòng the nên kiềm chế lại chút.”

“Biết rồi.” Ninh Duệ Thần lạnh nhạt lên tiếng, nhìn Trần Văn một cái, “Cám ơn.”

“Nếu thật sự muốn cảm ơn, tháng sau tôi kết hôn, tiền lì xì nhớ dày một chút.” Trần Văn đưa thiệp cưới ra.

Ninh Duệ Thần nhận lấy, mở ra liếc nhìn, “Nhất định.” Sau đó thì không nói gì thêm, kéo Tô Duyệt đi ra ngoài.

Còn Tô Duyệt nhìn thoáng qua, lại thấy trong ngăn kéo được đóng một nửa có đặt tờ báo tin tức giải trí, mà đầu của Thẩm Tuấn Ngạn cũng lộ ra một nửa.

Những ngày này, Thẩm Tuấn Ngạn xưa nay luôn giữ bí mật công việc với đám chó săn lại bày ra hết cỡ, xì căng đan bay đầy trời, đơn giản cũng chỉ là cùng một nữ minh tinh nào đó đến khách sạn tâm sự đêm khuya đến tận sáng, tin tức lớn này không muốn người ta biết cũng khó, nhìn kiểu này thì dường như là cố ý làm ra.

Nếu cậu Thẩm muốn tìm một người, thì có đào sâu ba thước cũng có thể moi ra, Trần Văn ở thành phố A cách Lạc thành cũng chẳng xa, Thẩm Tuấn Ngạn không thể nào không biết, nhưng lại chọn không đến tìm cô, tình nguyện dùng thời gian này để tạo ra những xì căng đan trên.

Rõ là... Hai người kì cục.

Nếu Thẩm Tuấn Ngạn biết Trần Văn kết hôn mà không thông báo cho anh ta thì sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?

Ninh Duệ Thần hoàn toàn không có nhiều tâm tư đi quan tâm đến người khác như Tô Duyệt, sức lực cầm lấy bàn tay nhỏ bé càng lúc càng chặt, Tô Duyệt nhú mày, “Nhẹ một chút, anh làm em đau.”

Ninh Duệ Thần ngán người, cúi đầu, lúc này mới phát hiện bàn tay bị mình nắm chặt đã hơi đỏ lên.

Nhưng.... Lúc này sao anh có thể không kích động được chứ? Hai mươi sáu năm qua anh chưa bao giờ cảm nhận được ấm áp và niềm vui bất ngờ này, nhưng sau khi gặp được Tô Duyệt thì cảm giác ấy luôn ào ạtập đến!

Từ nay về sau, anh không bao giờ cô đơn một mình nữa, trên thế giới này lại có thêm một người để cho anh lo lắng nhớ thương, anh rất thích cảm giác ấy.

Bởi vì, đây là món quà mà người phụ nữ anh yêu thương nhất tặng cho anh.

“Vợ...” Không để ý ánh mắt chung quanh, Ninh Duệ Thần ôm chặt lấy Tô Duyệt, chỉ hận không thể hòa tan cô vào trong xương cốt của mình.

“Ở đây có nhiều người lắm đấy.” Tô Duyệt nhỏ giọng nói, trong giọng nói còn mang theo mấy phần nũng nịu của một cô gái nhỏ.

Mặc dù cô cũng không biết phải làm gì để trở thành một người mẹ tốt, nhưng cô sẽ cố gắng hết sức, đơn giản là vì đứa bé này là của cô và Ninh Duệ Thần.

Nhìn thấy tin tức trên báo liền chạy tới đây, không phải vì trách cứ cũng không phải không tin tưởng, mà là vì, em biết, một khắc kia, em cần anh.

Cho nên, em tin rằng anh nhất định sẽ là một người cha tốt, anh sẽ dùng toàn bộ tình yêu để chăm sóc em, và con của chúng ta.

Nếu như thế, vì sao em lại không muốn cùng anh chào đón sinh mệnh nhỏ bé này chứ?

“Có sao đâu, vợ à, anh rất vui về.” Ninh Duệ Thần khẽ nói bên tai Tô Duyệt, tâm tình vui sướng trong giọng nói không thể nào che hết được, “Đi thôi, chúng ta về nhà thôi.”

“Vâng ạ.”

=====

Trong phòng khám, Trần Văn ngồi ở trên ghế dựa, lấy tờ báo trong ngăn kéo ra, trên tờ báo, trong quán rượu với ánh đèn mờ tối, Thẩm Tuấn Ngạn đang cúi đầu nói khẽ bên tai một người phụ nữ ăn mặc hở hang, thậm chí bên khoe miệng còn hàm chứa chút ý cười.

Ngón tay vô thức xoa nhẹ gò má của người đàn ông trên mặt báo, trong đôi mắt băng lãnh thoáng qua vẻ ảm đạm, cô đứng dậy mở một cánh cửa ra, cách bài biện bên trong không khác mấy so với bệnh viện ở Lạc thành.

Đây là căn phòng cô cố ý nhờ người ta xây lắp, tại sao làm như vậy? Cô cũng không biết.

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía ván giường thô sếp, người kia... vẫn ngủ ở đó giống như trước kia, mở nửa mắt, cợt nhả lẩm bẩm, “Trần Văn, tôi đói, đi ăn cơm với tôi đi.”

Ánh mắt chớp lóe, Trần Văn đi vào bên trong, chậm rãi nằm xuống giường, nhắm hai mắt lại.

Một giọt nước mắt lạnh lẽo từ khóe mắt cô trượt qua sống mũi, thấm ướt ga giường màu trắng.

=====

Đội hai người trở về Lạc Thành thì đêm đã khuya, Ninh Duệ Thần vẫn ôm Tô Duyệt đi tới cửa nhà, cho đến khi đặt cô lên ghế sofa mới bằng lòng buông tay.

“Thật sự không cần cẩn thận như vậy đâu, hơn nữa rèn luyện thích hợp mới có lợi cho thai nhi.” Tô Duyệt nhỏ giọng kháng nghị, vừa rồi từ trong xe ra ngoài, có rất nhiều hàng xóm thấy Ninh Duệ Thần ôm cô, bọn họ không cần nói gì nhưng ánh mắt kiêu đó cũng đủ khiến cho Tô Duyệt xấu hổ hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

“Ừ.” Ninh Duệ Thần đáp một tiếng, cũng không phản bác, nhưng rất dễ nhận thấy anh không để mấy lời này vào trong lòng.

Lần đầu tiên được làm cha, loại cảm giác hận không thể nâng niu người phụ nữ của mình trong lòng bàn là không thể nói thành lời được.

Cho nên, chỉ có thể dùng hành động để bày tỏ.

Vừa rồi đi qua chợ, anh còn cố ý mua nước cốt gà, cùng sổ tay nấu ăn dành cho phụ nữ có thai, lúc này đôi mắt thâm sâu đang nhìn cuốn sổ kia, vẻ mặt nghiêm túc cùng bộ dạng như gặp phải địch này, cực kỳ giống học sinh tiểu học gặm bút đối mặt với bài thi.

“Phốc.” Tô Duyệt không nhịn được bật cười ra tiếng, ngọt ngào trong lòng khiến cô đột nhiên cảm thấy, thì ra cảm giác khi được làm mẹ cũng không tệ.

96. Chương 96: Mở Hai Chân Là Tiền Chảy Vào Như Nước

Tài nấu nướng và tốc độ của đầu bếp Ninh cùng nhau tồn tại, vậy nên không lâu sau đã bùng tới trước mặt Tô Duyệt một bát canh gà.

Tô Duyệt nhìn bát canh gà đặc quánh này, nghĩ tới tất cả những chất béo ngậy kia sẽ đổ hết vào cơ thể mình, không khỏi nhú mày.

Đôi mắt tròn xoe xoay xoay, còn chưa chờ Ninh Duệ Thần mở miệng, Tô Duyệt đã khéo léo nói sang chuyện khác, “Chồng à, anh hi vọng cục cưng của chúng ta là con trai hay con gái vậy?”

“Thế nào cũng được.”

“Vậy anh muốn lớn lên nó giống ai?”

“Anh.” Vẫn nói mà không cần nghĩ.

Bàn tay nhỏ bé của Tô Duyệt chọc cánh tay của Ninh Duệ Thần, “Thì ra anh là người tự luyện đến vậy?”

Ninh Duệ Thần cầm thìa nhẹ nhàng khuấy ở trong bát, thần nhiên nói, “Khi em thấy con thì sẽ nghĩ tới anh, không phải rất tốt hay sao?”

Nghe giọng điệu thần nhiên của anh, Tô Duyệt trừng mắt liếc người đàn ông nào đó, “Ai cần nhớ anh.” Thế nhưng giọng nói lại hết sức mềm mại.

Ninh Duệ Thần cũng không phản bác lại, chậm rãi nhắc thìa đựng canh gà lên...

“Ngày mai em muốn đi làm như bình thường.” Tô Duyệt vội vàng nói.

Ninh Duệ Thần nhú mày, cái thìa đựng canh gà lại buông xuống, lập tức từ chối, “Không được.”

Bề ngoài nữ biên tập viên nhìn như chói loại, nhưng thường phải đi ra ngoài phỏng vấn hiện trường, còn phải chạy loạn khắp thế giới, trên phương diện ăn uống hoàn toàn không có bất kỳ quy luật nào, trước kia anh có thể đồng ý với cô, nhưng hiện giờ cô đang mang thai, đương nhiên không thể tiếp tục như vậy được nữa.

Bàn tay nhỏ bé kéo kéo cánh tay Ninh Duệ Thần, Tô Duyệt bày ra khuôn mặt đáng thương nhìn Ninh Duệ Thần, “Chồng à, anh bắt em phải ngủ ngốc trong nhà bảy tháng, em sẽ rất buồn chán lắm đó, hơn nữa, hiện tại em và cục cưng đều rất khỏe mạnh, không có bất kỳ khác thường nào, phản ứng của thai nhi so với những người mang thai bình thường nhỏ hơn rất nhiều, chồng à, em thật sự vô cùng muốn ra ngoài làm việc à.”

Mày rậm vẫn nhú chặt, Tô Duyệt vẫn mở to đôi mắt lóng lánh nước nhìn Ninh Duệ Thần, bàn tay nhỏ xoa xoa nơi lồng mày nhú chặt của người đàn ông, “Đừng nhú mày nữa, rất dễ trở thành ông chồng già đấy.”

Người đàn ông hờ hững liếc cô gái nhỏ một cái, “Em ghét bỏ sao?”

Tô Duyệt vội vàng chân chó nói, “Đâu dám.”

Lời vừa nói ra, lúc này sắc mặt của người đàn ông mới hòa hoãn một chút, múc một muống canh gà, dùng giọng ra lệnh nói, “Há miệng.”

“Ok ok.” Bộ dạng vội vàng này của Tô Duyệt muốn có bao nhiêu nịnh nọt thì có bấy nhiêu nịnh nọt.

Nhưng nịnh nọt chân chó làm nũng ở trước mặt người đàn ông của mình thì sao? Cái này được gọi là tình thú vợ chồng.

Quả nhiên, Ninh Duệ Thần nghe xong lời này đúng là vô cùng hưởng thụ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tô Duyệt biểu hiện như vậy ở trước mặt mình, dù sao trong lòng vẫn có chút cảm giác thành tựu.

Ánh mắt sâu thẳm nheo lại, luật sư Ninh dùng giọng điệu nghiêm túc nói, “Một khi cảm thấy không khỏe thì nhất định phải nói, không được phép giấu giếm.”

“Nhất định.” Tô Duyệt vội vàng đáp ứng.

“Buổi trưa mỗi ngày anh sẽ đến đón em đi ăn cơm, đồ ăn ở căng tin không thể ăn.”

“Yes Sir.”

Ninh Duệ Thần suy nghĩ một chút, tiếp tục dặn dò, “Không thể tùy tiện đi dạo, càng không thể rời khỏi Lạc thành, phỏng vấn chỉ cho giới hạn trong phòng quay thôi.” Chuyện lần này anh tuyệt đối sẽ không để nó xảy ra lần nữa.

“Được, tất cả đều nghe theo anh.” Tô Duyệt vui mừng nói. Bây giờ nhất định phải khôn khéo ngoan ngoãn nghe lời vị đại luật sư Ninh tôn quý, đợi đến khi sau này thật sự có phỏng vấn cần phải ra ngoài, vậy...

Đôi mắt trong suốt cười tủm tỉm nhìn Ninh Duệ Thần, thấy Tô Duyệt nghe lời như vậy, trong lòng của đại luật sư Ninh thoải mái hơn chút, lại dứt một miếng đưa bên miệng cô, giọng điệu cũng mềm mại hơn đôi chút, “Uống cho hết chén canh gà này đi.”

... Quả nhiên, muốn trốn vẫn không trốn được. Tô Duyệt cau mày nhìn bát canh gà lớn này, cô nhất định phải tìm cơ hội giấu hết tất cả những cái bát lớn đi, nếu không sau khi sinh cục cứng ra, cô nhất định sẽ thành bà mẹ béo mất thôi.

Thấy bộ dạng khổ đến khóc không ra nước mắt của Tô Duyệt, đương nhiên đại luật sư Ninh này cũng đoán được nhóc con này đang nghĩ cái gì, nén nhịn ý cười trong lòng, nhíu mày nghiêm túc nói, “Còn nữa, yêu cầu cuối cùng đó chính là, trong vòng một tháng tăng thêm mười cân, nếu không không được đi làm.”

Khuôn mặt nhỏ của Tô Duyệt suy sụp triệt để.

==

Sáng sớm ngày hôm sau, dưới ánh mắt híp lại mà mỉm cười của Ninh Duệ Thần, Tô Duyệt ăn hết tất cả bữa sáng tình yêu mà Ninh Duệ Thần chuẩn bị cho cô, cô chỉ cảm thấy bụng mình đã phình to ra.

Thật ra Ninh Duệ Thần chuẩn bị cũng không nhiều lắm, phối hợp chế độ dinh dưỡng cũng rất phù hợp, nhưng đối với Tô Duyệt luôn ăn mấy cái bánh mì và uống hết một cốc sữa mà nói thì thật sự rất khó khăn.

Về tin tức Tô Duyệt mang thai, ông cụ Tô nhà bọn họ vẫn chưa biết, vốn muốn gọi điện thoại nói cho ông biết, nhưng lại cảm thấy không thỏa đáng, dù sao dựa theo tính cách ông cụ Tô ngày ngày ngóng chông có tăng tôn xuất hiện này, thì ông tuyệt đối sẽ vội vàng chạy tới đây.

Nếu thế chỉ bằng hôm nay bọn họ trở về, chính miệng nói cho ông cụ Tô biết, như vậy cũng tương đối trình trọng hơn chút, có thể khiến ông cụ Tô thỏa mãn.

“Buổi trưa anh tới đón em, đi đường cẩn thận, đừng để đụng phải cái gì đấy.” Sau khi thấy Tô Duyệt hoạt bát nhảy xuống xe, Ninh Duệ Thần không yên lòng dặn dò.

Cô gái nhỏ này thỉnh thoảng lại như cô bé nhỏ vậy, hiện tại lại có con, nghĩ tới lát nữa cô không còn ở trong tầm nhìn của mình, mỗi phút mỗi giây Ninh Duệ Thần đều cảm thấy lo lắng đề phòng, cứ tiếp tục như vậy anh sẽ mắc phải bệnh tim mất.

Có phải anh nên nghĩ cách... để cô ở bên cạnh mình bất cứ lúc nào không đây.

Trong đầu đại luật sư Ninh nhanh chóng suy nghĩ, ngón tay thon dài gõ có tiết tấu lên vô lăng, còn hiện tại Tô Duyệt không hề biết Ninh Duệ Thần đang nghĩ gì, ngoan ngoãn đáp, “Biết rồi.” Sau đó xoay người lại, nhanh chóng bước lên ba bậc thang biến mất ở trong tầm mắt của luật sư Ninh.

“Nghe gì chưa, biên tập Phương vì chút tiền mọn mà cầu kết với nhiều quan chức đấy.”

“Không phải chứ, biên tập Phương sao có thể...”

“Sao lại không, hình như lần trước đã có người tới đài của mấy người náo loạn một trận rồi còn gì, đúng không, Viên Viên?” Lý Thiển nháy mắt hỏi Trình Viên Viên, Trình Viên Viên cắn gói bánh kem, hốt hoảng “Hà” một tiếng.

“Biết ngay hỏi cô cũng như không mà, không có gì, tiếp tục ăn đi.”

“Ồ.” Trình Viên Viên gật đầu, tiếp tục ăn bánh nhìn đồng bản thảo biên tập Lý bắt cô phải sửa.

“Tiểu Duyệt, cô tới rồi, mau nói cho bọn tôi biết lần trước cô và biên tập Phương tới thành phố A có phát hiện được bí mật ẩn gì hay không?” Ngay khi Lý Thiển đang uể oải thì nhìn thấy Tô Duyệt đi tới, vội vàng sấn đến hỏi.

Tô Duyệt nhìn Lý Thiển, không hiểu lắm ý của cô nàng này lắm.

“Tiểu Duyệt, chẳng nhẽ cô không biết sao? Bây giờ biên tập Phương là người phụ nữ có quan hệ với nhiều người đàn ông đó, trên mạng đâu đâu cũng có bài viết về cô ta.” Lý Thiển vội vàng mở baidu, đánh lên hai chữ mấu chốt, tìm tư liệu cho Tô Duyệt xem.

Trên màn hình, thậm chí còn có những câu bình luận sắc bén nói, “Biên tập viên bây giờ kiếm tiền thật nhanh và tiện, mở hai chân là tiền chảy vào như nước.”

Cũng có người nói “Bạn hỏi gì tôi cũng biết”, mấy người trên mạng nói, Phương Vận cầu kết với quan viên chính phủ, hơn nữa còn cùng tham ô một khoản tiền lớn, mở một tài khoản ở nước ngoài, có mưu đồ có sự thật, mặc dù có nhiều chỗ mở Mosaic, nhưng lại khiến người ta miên man bất định.

Một khi thứ gì đó đã dính đến bốn chữ “quan viên chính phủ” thì không còn đơn giản là bao dưỡng nữa rồi, chờ đợi Phương Vận chỉ có thể là phán quyết của luật pháp mà thôi.

Kéo xuống dưới, có kiểu chữ màu đỏ ghi rõ Phương Vận có con riêng, ảnh chụp của đứa bé kia cũng bị dính kèm ở những bình luận bên dưới.

Nhưng khoảng cách chụp hơi xa, hình dáng đứa bé có phần mơ hồ, Tô Duyệt nhíu mày, đứa bé này... hình như cô đã gặp ở đâu rồi.

“Tiểu Duyệt, nghĩ gì thế.” Trình Viên Viên cũng bu lại, vừa ăn khoai tây vừa cực kỳ cao hứng nói, “Hiện tại ở Lạc thành này thì cô và biên tập Phương là nổi danh nhất đấy, bây giờ biên tập Phương mà ngã xuống thì cô chắc chắn sẽ bùng nổ* rồi! Tiểu Duyệt, bây giờ ông trời đang giúp cô đó, tất cả quỷ quái đều phải nhường bộ!” Trình Viên Viên vừa nói vừa khoa chân múa tay vui sướng. (ý nói vượt trội hơn, thăng chức...)

“Cô nói gì đâu không à.” Tô Duyệt cầm tập giấy trong tay gõ gõ đầu Trình Viên Viên, “Bản thảo biên tập Lý đưa cho cô đã sửa xong rồi sao?”

Những thứ này bất luận là thật hay giả, có thể đào bới lên toàn bộ chỉ trong một đêm, thực lực của người này thật không đơn giản.

Trong đầu Tô Duyệt bỗng lóe lên hình ảnh của một người, có thể im hơi lặng tiếng lộ liễu nhanh chóng lại nhất định phải chính chết Phương Vận, chắc hẳn chỉ có người đàn ông của cô mới có bản lĩnh này.

Nhưng cho dù những chuyện này là thật hay giả, Tô Duyệt cũng sẽ không trách Ninh Duệ Thần, dù sao cũng là Phương Vận chọc đến cô trước, nếu lần trước không phải có Mộ Dung Bạch ở đó, thì hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Huống chi cô còn đang mang thai, hành động của Phương Vận càng khiến cô thấy chán ghét!

Tự gây nghiệt không thể sống, nếu lúc trước Phương Vận lựa chọn làm hại cô, vậy chắc hẳn đã chuẩn bị tư tưởng bị trả thù rồi.

Nương tay với kẻ địch thì người cuối cùng bị tổn thương là chính bản thân mình.

Lần này, người đàn ông của cô làm...rất đúng!

Tô Duyệt nhếch môi cười vui vẻ, trong nụ cười còn mang sự ngọt ngào.

Tô Duyệt mang theo tâm trạng vui sướng nhìn tư liệu cầm trong tay, một khi có chuyện vui trong lòng, một người khi có tâm trạng tốt thì nhìn cái gì cũng thấy vô cùng thú vị, cho dù trong tay là chồng tài liệu đầy cộm.

Cả buổi sáng, Tô Duyệt làm việc vô cùng phấn khởi, ngay cả Trình Viên Viên xưa nay vẫn lười biếng cũng bị cuốn hút theo.

“Tô Duyệt, chồng cô đến rồi kìa.” Tới gần trưa, một bóng dáng cao lớn chậm rãi xuất hiện ở trong phòng làm việc, Trình Viên Viên huých huých cánh tay Tô Duyệt nhỏ giọng nói.

Tô Duyệt nhìn Ninh Duệ Thần lạnh nhạt tự nhiên, mặt đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, người đàn ông này có thể dùng khách sáo như vậy không?

Nhưng mọi người cũng không thấy bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của người đàn ông này, thậm chí còn thân thiện chào hỏi, “Chồng tiểu Duyệt, chào buổi trưa.” “Tiểu Duyệt đang ở đó kia, mau đi đi.” “Tiểu Duyệt. chồng cô đến đây!”

Tô Duyệt hoàn toàn im lặng.

Ninh Duệ Thần hồ hững gật đầu, đi đến bên cạnh Tô Duyệt, đặt cái túi ở trên tay lên bàn, Tô Duyệt đang cúi đầu liếc mắt nhìn sang, liền nhìn thấy một hộp giữ ấm.

“Đi xuống nhà ăn dưới lầu đi.” Không đợi Ninh Duệ Thần trả lời, Tô Duyệt đã nhanh chóng cầm túi đi thẳng ra ngoài.

“Tiểu Duyệt, sao cô phải ngượng?” Lý Thiển cố ý cười lớn hỏi, Tô Duyệt trừng Lý Thiển một cái, đi càng nhanh hơn.

Ninh Duệ Thần mím môi, nhếch môi cười, bước nhanh ra ngoài.

Trong nhà ăn

Tô Duyệt mở hộp giữ nhiệt được chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ, còn có cá kho tàu, trứng chiên cà chua, rau củ, hoa quả đã được gọt sẵn, một bát canh gà nhỏ, thoạt nhìn rất khiến người ta thèm ăn.

Tô Duyệt gấp một miếng cà chua, ném ném nói, “Tự tay anh làm sao?”

“Ừ.” Ninh Duệ Thần đáp một tiếng, đẩy đồ ăn đến trước mặt Tô Duyệt, “Ăn nhiều một chút, muốn ăn cái gì thì nói với anh, buổi tối làm tiếp.”

“Vâng.” Tô Duyệt nhẹ gật đầu, gấp một miếng cá kho tàu lên đưa đến bên miệng của người đàn ông, “Anh cũng ăn chút đi, một mình em ăn không hết.”

Ánh mắt thâm sâu nhìn miếng cá, đẩy trở lại, “Em ăn đi, anh đã ăn no rồi.”

“Không sao.” Tô Duyệt làm nũng, chiếc đũa lại đưa đến bên miệng người đàn ông lần nữa

Cô cố ý hờn dỗi nói, “Chẳng lẽ anh ngại trên đũa này có nước miếng của em sao?”

Người đàn ông há miệng ăn, Tô Duyệt hài lòng mỉm cười với người đàn ông đối diện, cô gấp mấy miếng lớn lên ăn, thỉnh thoảng đút cho người đối diện.

Nhân thời gian nghỉ trưa, Tô Duyệt nói chuyện với Ninh Duệ Thần một lúc, nhưng không bao lâu thì ngã lên bả vai người đàn ông mà ngủ.

Trong mơ hồ, có người nhẹ nhàng ôm lấy mình, sau khi thay đổi tư thế thì cảm thấy thoải mái hơn, tiếp tục ngủ thiếp đi.

Lúc trở lại công ty, khó tránh khỏi ánh mắt mập mờ của mấy đồng nghiệp, ánh mắt của Lý Thiển thỉnh thoảng cố ý liếc qua cái cổ của Tô Duyệt. Sau khi Tô Duyệt soi gương mới phát hiện ở cổ có mấy dấu như ô mai in trên cổ mình.

=====

Buổi tối về nhà chính thì phát hiện Tô Viễn Hàng đang đứng trước mặt ông cụ Tô,

“Cha, nể mặt nhà chúng ta thiếu nợ Phương Vận mà ra tay giúp cô ấy một lần đi.”

Tô Lê Đông hừ lạnh một tiếng, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn có cương nghị của một người lính, trầm giọng nói, “Những năm nay, không nói đến đều do mày lén lút giúp cô ta, trước khi cô ta khiến Thanh Dương ngồi tù mười năm, nhà họ Tô chúng ta và cô ta không ai nợ ai.”

“Nhưng đứa bé kia vô tội mà.” Tô Viễn Hàng vội vàng nói, “Cha, nếu việc này làm lớn lên thì nhất định người khác sẽ truy cứu rốt cuộc đứa trẻ kia là ai, đến lúc đó thể diện của anh cả sẽ...”

“Mày câm miệng.” Ông cụ Tô thấy Tô Duyệt đi vào thì vội vàng quát lớn Tô Viễn Hàng, lúc này ông cụ Tô không biết Tô Duyệt đã sớm biết chuyện này.

Tô Duyệt khẽ liếc Tô Viễn Hàng, lại chuyển ánh mắt sang hướng khác, đi đến trước mặt ông cụ Tô, thần bí chớp chớp hai mắt nhìn Tô Lê Đông, “Ông nội, cháu tới thăm ông đây, còn mang theo một tin tốt nữa đó.”

Tô Lê Đông nghe vậy thì mỉm cười nói, “Tin tốt? Mau nói cho lão già ta nghe chút nào.”

“Ông nội, qua mấy tháng nữa là ông có cháu để ôm rồi đấy.” Ninh Duệ Thần tiếp lời nói, trực tiếp đi qua bên cạnh Tô Viễn Hàng, ôm Tô Duyệt đang ngồi xổm trên đất đặt lên đùi mình

Tô Viễn Hàng nghe vậy, trong mắt hiện lên ý cười, “Tiểu Duyệt, con mang thai sao? Nếu như Tuyết Nhu biết được, nhất định sẽ rất vui đó.”

97. Chương 97: Thế Nào Là Thỏa Mãn?

Tô Viễn Hàng vừa dứt lời, tòa nhà chính của nhà họ Tô hoàn toàn im lặng, câu này của ông ta nhìn như bình thường nhưng đều khiến cho sắc mặt mọi người ở đây đều thay đổi.

Tô Viễn Hàng dùng giọng điệu thân mật gọi tên Triệu Tuyết Nhu, dù là người xa lạ cũng biết quan hệ giữa Tô Viễn Hàng và Triệu Tuyết Nhu không đơn giản là quan hệ chị dâu em chồng.

Mặc dù mối quan hệ này trong lòng mọi người đều biết rõ, nhưng có một số việc chỉ có thể đặt ở trong lòng, nếu thể hiện hết ra ngoài thì chỉ làm cho quan hệ càng thêm căng thẳng hơn mà thôi.

Sắc mặt của Tô Lê Đông càng lúc càng thay đổi, tay chống gậy cũng càng lúc càng run.

Lúc này Tô Viễn Hàng mới ý thức được mình vừa nói sai điều gì, bèn vội vàng giải thích, “Cha, con không có ý đó...”

“Tôi về rồi đây!” Một tiếng thét lạnh lạnh vang lên, Tô Đông Thần nghênh ngang đi vào, cũng phá vỡ không khí trầm mặc trong nhà lúc này.

Tô Duyệt chưa bao giờ cảm thấy sự xuất hiện lúc này của Tô Đông Thần lại đúng lúc kịp thời đến vậy.

“Anh, anh sắp được làm cậu rồi đấy!” Tô Duyệt cười nói với Tô Đông Thần, trong mắt Tô Đông Thần hiện lên vẻ ngạc nhiên, ngay sau đó nhìn về phía Ninh Duệ Thần, “Không tệ, không tệ.”

“Tô Duyệt, con lên lầu nghỉ ngơi trước đi, đây chính là chất đầu tiên của nhà họ Tô chúng ta, không thể làm ra lỗi sai nào đấy.”

“Vâng, ông nội, ông an tâm đi, vậy con lên phòng trước.”

Sau khi thấy Tô Duyệt đi lên lầu, Tô Lê Đông nhắm mắt lại, hai đầu lông mày hơi lộ ra vẻ mệt mỏi, “Nhà họ Tô chúng ta không nợ nần gì với cô ta cả, còn về đứa bé kia, nếu đã không giấu được thì để thuận theo tự nhiên đi. Vất vả giấu diếm chỉ làm cho người có dã tâm nắm thóp uy hiếp nhà họ Tô chúng ta mà thôi. Viễn Hàng, từ nay về sau anh không cần chăm sóc Phương Vận nữa, cứ vậy đi, anh trở về đi.”

Tô Viễn Hàng nhìn Tô Lê Đông, mở miệng định nói gì đó, nhưng lại thấy Ninh Duệ Thần vẫn đang ngồi đó, hai mắt lảo liển, cuối cùng đi ra ngoài.

“Duệ Thần, tuyệt đối đừng để Tiểu Duyệt biết chuyện này, không dễ gì nó mới mang thai được, những chuyện này dù sao cũng chỉ là chuyện trong quá khứ, hãy để cho nó chìm vào quên lãng đi.” Tô Lê Đông trầm giọng nói.

Ninh Duệ Thần nhẹ gật đầu, “Vâng ạ.”

Tô Đông Thần ngồi trên ghế sofa liếc nhìn Ninh Duệ Thần, đứng dậy nói, “Ông nội, ông đừng dài dòng nữa, Tiểu Duyệt chính là bảo bối của đại luật sư Ninh đấy.”

“Dài dòng? Thằng nhóc thối, dám cả gan chê lão già ta dài dòng hả?” Ông cụ Tô làm bộ muốn đánh Tô Đông Thần, Tô Đông Thần nhẹ nhàng linh hoạt trốn đi.

“Em rể, anh trai có mấy lời này muốn nói với cậu, ông nội, cháu và em rể tán dóc chút nha.” Tô Đông Thần nháy mắt với Ninh Duệ Thần, sau đó đi ra ngoài.

Ông cụ Tô cũng không ngăn cản, Tô Thanh Dương và Triệu Tuyết Nhu bắt đầu đi tới bước đường ngày hôm nay, điều duy nhất chỉ có thể an ủi ông chính là cháu gái của ông, cứ thế mà sống cũng rất hạnh phúc rồi.

Ninh Duệ Thần yêu thương Tô Duyệt, cũng chứng minh rằng ánh mắt của ông khi đó rất chuẩn xác.

Nghĩ vậy, mây đen ở giữa hai hàng lông mày của ông cụ Tô tan đi một chút.

Trên hành lang, hương hoa nhàn nhạt bay vào mũi, thấm vào ruột gan.

“Chuyện của Phương Vận là cậu làm?” Tô Đông Thần đi thẳng vào chủ đề chính.

Ninh Duệ Thần cũng từ chối cho ý kiến, híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nếu cần, chuyện này cậu cứ đổ hết lên đầu tôi, tôi không hy vọng cháu của mình vừa ra đời đã không có cha.” Tô Đông Thần cố ý khoa trương nói, nhưng nhiều năm làm anh em ăn ý hiểu nhau, sự lo lắng trong lời nói Ninh Duệ Thần vẫn nhận ra được.

“Đừng lo lắng vớ vẩn, chuyện này tôi tự có chứng mực. Trần Vân sắp kết hôn, bên Thẩm Tuấn Ngạn cậu đến nói một tiếng.” Đại luật sư Ninh thản nhiên nói, đưa thiệp cưới cho Tô Đông Thần.

Tô Đông Thần hừ lạnh một tiếng, dường như nhớ tới chuyện gì.

Đêm hôm đó, anh đang ngủ say giấc trong chăn liền bị một cú điện thoại của Ninh Duệ Thần đánh thức, chạy tới chăm sóc cho Thẩm Tuấn Ngạn đang mang sắc mặt âm trầm cả đêm.

Đêm hôm đó, thật sự... Nghĩ lại mà kinh.

Thế diện của Thẩm Tuấn Ngạn cũng không phải tuyệt đối không mời nổi pho tượng Phật lớn là anh, mà là Ninh Duệ Thần... quá nham hiểm.

“Tinh thần của Thẩm Tuấn Ngạn không được tốt lắm, cần có người chăm sóc, nhưng nếu cậu không tiện thì tôi đi vậy, chỉ là Tiểu Duyệt phải ngủ một mình ở trong bệnh viện này, cậu cũng biết rồi đấy, mỗi khi tới đến, thi thoảng trong bệnh viện sẽ xảy ra một vài chuyện....”

Không tiện sao? Cậu ta làm gì mà không tiện? Cậu ta không tiện, em gái bảo bối của anh sẽ phải ngủ một mình ở bệnh viện!

“Tôi không đi!” Lúc này, Tô Đông Thần hết sức có cốt khí nói.

Ninh Duệ Thần cũng không miễn cưỡng, “Ừ, cũng được, vậy tôi đi, đợi lát nữa nếu Tiểu Duyệt có hiện tượng thai nghén, cậu nhất định phải chăm sóc cô ấy cho tốt, nếu cô ấy muốn ăn súp sườn, cậu cũng phải làm một ít...”

“Được, được, được, tôi đi!” Tô Đông Thần đau đầu vội vàng cắt ngang lời của luật sư Ninh mà đầu hàng.

Đôi mắt tùy ý nhìn thoáng qua xuống dưới, bóng dáng Phó Đình liền xuất hiện trong tầm mắt hai người, trong tay cô mang theo một cặp lồng đồ ăn, lại đến làm đầu bếp không công.

“Cậu Ninh, hẳn cậu rất rõ, có một số người cho dù có tốt hơn đi nữa, nhưng cô ấy không phải là người cậu muốn, vậy tất cả điểm tốt của cô ấy đều không thuộc về cậu!”

Ninh Duệ Thần nghe xong, cũng không tiếp tục khuyên nữa, không phải là người trong cuộc thì mãi mãi không hiểu được chuyện tình cảm rốt cuộc là như thế nào.

Dù cho cô ấy có xuất sắc có hoàn mỹ đến mấy, nhưng không có cách nào khiến bạn rung động thì cũng vô dụng. Còn những người cho dù không được ưu tú xuất sắc, nhưng kì lạ là mỗi một ánh mắt, một động tác của cô ấy đều sẽ khiến bạn rung động mãnh liệt.

“Trở về phòng đi, Tiểu Duyệt cần cậu.” Tô Đông Thần lắc lắc tấm thiệp cưới trong tay, “Tôi đi tìm cậu ta, báo tin tức tốt cho cậu ta biết.”

Ánh mắt sâu thẳm nhìn thoáng qua bên ngoài, lại phát hiện ngoài cửa lớn nhà họ Tô có một bóng người đang đi qua đi lại.

Thẩm Gia Dũng? Cho tới bây giờ vẫn chưa từ bỏ, thật là phiền cho hắn ta!

Ninh Duệ Thần hừ lạnh một tiếng, đi vào trong.

Mở cửa phòng ngủ ra liền thấy Tô Duyệt đang đặt máy tính trên đùi, đi lại gần nhìn thì thấy tin tức “Cục xây dựng thành phố A”, phía dưới còn có một tấm ảnh hết sức hấp dẫn.

“Cách xa máy tính ra, chú ý dưỡng thai.” Đại luật sư Ninh bá đạo cướp lấy máy tính trên đùi Tô Duyệt.

“Xem chút nữa, chút nữa thôi.” Tô Duyệt làm bộ giật lại cái máy từ trong tay của đại luật sư Ninh, nhưng Ninh Duệ Thần ỷ vào ưu thế chiều cao đi vài bước, duỗi tay ra, đặt máy tính ở trên bàn, nơi Tô Duyệt không với tới được.

Bàn tay cô ôm trọn lấy Tô Duyệt không an phận đặt lên trên đùi mình, tay còn lại đặt lên bụng của cô, nơi đó vì tiếp xúc với nhiệt độ của máy tính mà vẫn còn nóng, người đàn ông không khỏi nhũn nhũn.

“Sắp làm mẹ rồi sao một vài kiến thức thông thường cũng không hiểu vậy hả?”

“Thì xem một lát thôi mà.” Tô Duyệt nhìn máy tính được đặt trên bàn, biết rõ cho dù xin xỏ thế nào thì người đàn ông này cũng không cho cô xem.

Ngồi một ngày ở trong công ty, Tô Duyệt nói, “Chúng ta ra ngoài đi dạo chút đi.”

Đôi mắt thâm thúy nheo lại, dứt khoát từ chối, “Không được, tối rồi, đi đường rất dễ bị vấp phải đá.”

Tuy đường này là đường nhựa, nhưng có đá vụn nhỏ, đường đi bên ngoài ngoại trừ những cây cao lớn vài chục năm tuổi đứng sừng sững ra thì không còn gì nữa, mấy năm trước chính phủ từng chủ động đề cập đến lắp đèn đường nhỏ nhưng bị ông cụ Tô cự tuyệt.

Tô Duyệt cảm thấy nhàm chán, bèn lấy tư liệu ở trong túi mang từ công ty về mở ra xem, cần cổ trắng nõn hiện ra trước mặt người đàn ông, giống như một bức tranh thiếu nữ tuyệt đẹp dần được hình thành.

Hầu kết của người đàn ông bắt giắc chuyển động mấy lần, chỉ nhìn cô gái trước mặt thôi, không cần bất cứ hành động hay ánh mắt khiêu khích nào cũng đủ để anh tuyên bố đầu hàng.

“Tô Duyệt, em giúp anh một việc.” Ninh Duệ Thần bỗng nhiên trịnh trọng nói, thần sắc thoát nhìn có hơi đau khổ.

Tô Duyệt quay đầu nhìn Ninh Duệ Thần, nghi ngờ hỏi, “Sao vậy?”

Người đàn ông không nói gì, bàn tay to bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Tô Duyệt, cõng dây lưng, chậm rãi chỉ dẫn cô vuốt ve nơi nào đó...

Còn Tô Duyệt vẫn cau mày, vẻ mặt không hiểu nhìn người đàn ông bên cạnh.

Đến khi chạm vào nơi ẩm ẩm nào đó...

“Lưu manh!” Tô Duyệt vội vàng rút tay về, oán hận mắng, khuôn mặt nhỏ cỡ bằng bàn tay bỗng chốc đỏ bừng lên.

“Cái này gọi là tình thú vợ chồng, vợ à, vì em và cục cưng nên anh sẽ phải nhịn nhiều tháng, em cũng phải thông cảm cho anh một chút chứ, cho anh chút phúc lợi được không?” Ninh Duệ Thần kéo bàn tay nhỏ của Tô Duyệt lần nữa, nhưng lại bị Tô Duyệt dùng tay còn lại đánh rớt.

“Không được!” Đại tiểu thư nhà họ Tô quả quyết cự tuyệt nói, xoay người, đưa lưng về phía Ninh Duệ Thần, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ.

Người đàn ông nhú mày, hiển nhiên không để tâm tới suy nghĩ của Tô Duyệt, lại kéo bàn tay nhỏ lần nữa.

Dưới sự tiến công bền bỉ sắp khiến Tô Duyệt khuất phục thì tiếng gõ cửa chợt vang lên lúc này...

“Tiểu Duyệt, có ở đây không?” Vừa nghe liền biết là giọng nói của Phó Đình.

Rất sợ Phó Đình không nghe thấy, Tô Duyệt vội vàng lớn tiếng đáp, “Có!” Như vậy, Ninh Duệ Thần có muốn tiếp tục cũng không thể.

Kiểm chế phần đắc ý trong lòng, Tô Duyệt cố gắng xin lỗi Ninh Duệ Thần, “Phó Đình tìm em, em đi ra ngoài một chút, aizzz, thật sự xin lỗi mà.” Dứt lời, cô vừa than thở vừa nhanh chóng đi ra cửa, cũng tốt bụng mà đóng cửa lại.

Trong lòng bàn tay vẫn còn vương lại nhiệt độ của bàn tay cô, khóe môi gợi cảm khẽ nhếch nở nụ cười bất lực mà vui vẻ, xem ra hành động của mình khiến cô bé kia coi anh là lũ lụt thú dữ mà đề phòng rồi.

Nhưng nếu đã là lũ lụt thú dữ, vậy thì cũng không thể đề phòng đơn giản vậy được....

=====

“Tiểu Duyệt, xem ra lời của ông cụ Tô nói là thật, em mang thai rồi.” Phó Đình nhìn Tô Duyệt lúc đi đường hay vô thức nâng tay xoa bụng, câu hỏi đến bên miệng trực tiếp thành câu khẳng định.

“Đúng vậy đó, mau chuẩn bị tiền lì xì đi, phải dày một chút đấy.” Tô Duyệt hài hước nói, “Những ngày này, không có đầu bếp, buôn bán ở Trà Uyển cũng không được tốt lắm.”

“Yên tâm, dù có nghèo cũng sẽ không thiếu tiền lì xì cho em.” Dừng một chút, cuối cùng Phó Đình không nhịn được hỏi, “Anh của em... đã có người yêu chưa?”

“Haiz, cả ngày Tô Đông Thần chỉ biết chạy lung tung khắp nơi, vẫn còn chưa chơi đủ, làm gì có cô gái nào để ý chứ?”

Phó Đình nghe xong, cúi đầu xuống, khóe miệng lộ ra một nụ cười bi thương, một người đàn ông không thể trói buộc được như vậy, tại sao cô lại không thể quên được cơ chứ?

Thời niên thiếu ai cũng từng có một người đàn ông đặt ở trong tim, có một số người biết sẽ không có kết quả, lựa chọn dừng cương trước bờ vực (dừng lại, không tiếp tục theo đuổi nữa), kịp thời quay đầu lại, vứt bỏ tình yêu đơn phương lo âu kia, vui vẻ đi tìm người đàn ông thật sự yêu thương mình, nhưng lại có một số người u mê không thể tỉnh ngộ được, đụng phải tường Nam cũng không quay đầu, hoặc là nói hoàn toàn không thể quay đầu được.

Trao trái tim mình cho người khác nhiều năm như thế, thì làm sao có thể dễ dàng thấu hiểu như những lão già mà vui vẻ từ bỏ cơ chứ?

Bỏ ra nhiều năm như vậy, liệu mạng tự nói với bản thân không cần đáp lại, nhưng Phó Đình cũng chỉ là một con người, trong đáy lòng cũng hi vọng Tô Đông Thần có thể quay đầu, tuy biết rằng điều này là không thể.

Cô buộc mình phải tránh mặt không thể tiếp xúc nhiều với anh, nhưng không có cách nào để quên đi, thế là cô liên tục đến nhà họ Tô nấu cơm, như thế một khi làm xong là rời đi, có thể không gặp thì sẽ không gặp, và anh có thể ăn đồ ăn cô làm, lại có thể khiến mình...

Tuy biết đây là đang lừa mình dối người, ngày qua ngày như vậy chỉ khiến cô càng lún sâu thêm mà thôi, nhưng cô phải làm thế nào đây?

Có thể làm thế nào được đây?

98. Chương 98: Kế Sách Đôi Phó Tình Dịch

Để làm dịu bầu không khí, Tô Duyệt vỗ vỗ vai Phó Đình, giọng điệu thoải mái nói, “Có thời gian thì đi xem quần áo em bé với em, mấy thứ này dù sao chuẩn bị sớm một chút vẫn tốt hơn.”

“Được.” Phó Đình sáng khoái lên tiếng, rất nhanh thu hồi cảm xúc trong lòng.

Hai người tán gẫu một hồi, Phó Đình liền rời đi nhà họ Tô, buổi tối chỉ có ba ông cháu cùng ăn cơm.

Hiện tại Tô Duyệt đang mang thai, ông cụ Tô cũng không kéo Ninh Duệ Thần đánh cờ, cười ha ha nhìn bọn họ đi lên lầu.

Trong phòng ngủ, Tô Duyệt lấy quần áo chuẩn bị đi tắm.

“Tiểu Duyệt, chúng ta cùng tắm đi... Thế nào?” Ninh Duệ Thần bỗng nhiên nói.

“Không được, phòng tắm nhỏ, hai người cùng vào chật lắm.”

Quả thực, dù sao đây cũng là phòng riêng của Tô Duyệt, kích cỡ phòng tắm chỉ đủ cho một người dùng. Sau khi bọn họ kết hôn, ông cụ Tô cho người đổi giường đơn thành giường đôi, nhưng phòng tắm... Đâu thể đập rồi xây lại chứ?

Huống chi, tình thú vợ chồng của giới trẻ hiện nay, ông cụ Tô cũng không hiểu mấy, nếu ông hiểu, e rằng cũng bằng lòng bận rộn một phen.

Người đàn ông cố ý nhú mày, “Nhưng một mình em... Có thể chứ?”

“Có thể!” Tô Duyệt vội vàng đáp, cầm đồ ngủ nhanh chóng chạy vào phòng tắm rồi đóng cửa lại.

Nhìn cô gái chuẩn còn nhanh hơn thỏ, khóe môi không khỏi nở nụ cười, cũng không đuổi theo, vừa rồi... anh chỉ muốn chọc cô một chút thôi.

Cô thật sự rất dễ đỏ mặt!

Thân thể cao ráo đi đến mép giường, điện thoại của Tô Duyệt đặt trên tủ đầu giường, nhớ tới một bóng người buổi tối đi qua đi lại ở ngoài nhà chính nhà họ Tô, đôi mắt thâm sâu nheo lại, nhưng cũng không đụng vào điện thoại Tô Duyệt.

Nhưng dường như có thần giao cách cảm có người đàn ông, lúc này điện thoại bỗng nhiên vang lên, ở dưới mí mắt của đại luật sư Ninh hiện ra một tin nhắn.

“Tiểu Duyệt, mặc dù không gặp em có mấy ngày, nhưng sự nhớ nhung của anh với em như nước chảy cuộn cuộn liên miên không dứt, sau khi chia tay em mấy ngày, anh chỉ cảm thấy trời sập đất sụt, đêm không thể say giấc, mỗi ngày cô đơn tương tư về em để tự an ủi mình, nhưng những chuyện này đều không sao, Tiểu Duyệt của anh, chỉ cần em sống tốt là được.”

Ngón tay chậm rãi lướt qua màn hình điện thoại di động, ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông đọc từng chữ từng chữ, nét mặt nghiêm túc này còn nghiêm túc hơn cả khi xử lý vụ án.

Khóe môi gợi cảm từ từ nhếch lên nở một nụ cười, nụ cười này, lại khiến người ta... khiếp sợ.

Giọng thành khẩn, biểu lộ tình cảm chân thành ở trong lời nói, ngay cả anh cũng không nhận được mà cảm động.

Mộ Dung Bạch, rất tốt, vô cùng tốt, dũng khí khiêu chiến giới hạn cuối cùng của Ninh Duệ Thần anh lại lớn như thế, thật sự rất tốt.

Đôi mắt thâm sâu nguy hiểm nheo lại, ngón tay thon dài linh hoạt chuyển động trên màn hình điện thoại, gõ từng chữ từng chữ rất nhanh xong một tin nhắn.

— Lần trước cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi, để cảm ơn, tối nay mời anh ăn một bữa cơm, ở nhà hàng Italy thế nào?

Điện thoại im lặng một lát, Ninh Duệ Thần cũng không sốt ruột, thân hình cao lớn dựa trên vách giường, ngón tay chậm rãi gõ trên chăn bông mềm mại, mắt vẫn híp như cũ, bộ dáng kia cực kỳ giống con sói trốn trong bóng đêm kiên nhẫn chờ đợi, bất cứ lúc nào cũng có thể một chiêu chế ngự vật nguy hiểm.

Nếu có thêm Thẩm Gia Dũng, vậy thì... quá tuyệt vời!

Đang nghĩ ngợi, điện thoại của Tô Duyệt bỗng vang lên, mà người gọi đến, chính là con mời Ninh Duệ Thần vừa mới suy nghĩ trong lòng.

Không chút do dự ấn nút nghe, giọng của con mời chuẩn xác không sai truyền vào lỗ tai bên nhạy của con sói.

“Tiểu Duyệt, ầm tử sa anh tặng, ông nội Tô có thích không?” Thẩm Gia Dũng chậm chạp có chút chần chờ hỏi, đủ để nhìn ra lúc này trong lòng anh ta rối rắm cỡ nào.

Mà đáp lại anh ta, chỉ là im lặng.

Nhưng Thẩm Gia Dũng rất vui vẻ... Vì không tắt điện thoại của anh!

Ninh Duệ Thần thay đổi tư thế, kiên nhẫn đợi con mời thổ lộ lần nữa, trong lòng không khỏi suy nghĩ, lời đạo đầu sứt sẹo như vậy cũng uống công Thẩm Gia Dũng nghĩ ra được!

Không hề biết suy nghĩ của người nhận điện thoại, dường như có loại kích lệ khiến Thẩm Gia Dũng nói tiếp, “Anh biết em đã có gia đình, nhưng anh... Tiểu Duyệt, dù cho em không có tình cảm với anh, nhưng nể mặt quen biết nhiều năm, chúng ta gặp nhau một lần được không. Anh đã đặt sẵn chỗ rồi, là nhà hàng Italy chúng ta thường đi ăn lúc trước, anh có rất nhiều lời muốn nói với em... Chỉ muốn nói với em.” Nhỏ giọng cầu xin mình đã ân hận, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ nghẹn ngào bật khóc,

Mây rậm hơi nhú lại, vẫn im lặng không nói gì,

“Tiểu Duyệt, cầu xin em... cầu xin em đừng cự tuyệt anh, cho dù em chỉ có chút thương cảm với anh.” Trong giọng nói đã có chút nghẹn ngào.

Ngón tay thon dài che kín loa điện thoại, Ninh Duệ Thần chậm rãi đứng dậy, bước nhanh đến cửa phòng tắm, gõ cửa, tiếng nước chảy bên trong dừng lại.

“Sao vậy?”

“Ngày mai không uống canh gà nữa, đổi thành canh sườn, được không?” Đại luật sư Ninh nói xong, tay đang bịt loa điện thoại bỗng nhiên buông ra.

“Được!” Trong giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút vui mừng.

Không đợi Thẩm Gia Dũng biểu đạt niềm vui bất ngờ của anh ta, đại luật sư Ninh liền cúp điện thoại, tiếng nước chảy cũng vang lên lần nữa.

Tin nhắn của Mộ Dung Bạch trong nháy mắt lọt vào đôi mắt thâm sâu kia, quả nhiên, kết quả nằm trong dự đoán.

Ninh Duệ Thần vừa xóa cuộc gọi đến cùng tin nhắn vừa thần nhiên nói, “Ừm, nhưng anh đổi ý rồi, vì nghĩ cho thân thể của em, cần phải tiếp tục uống canh gà.” Nói xong, đặt điện thoại lại vị trí cũ.

“Không được, Ninh Duệ Thần, anh là luật sư, nói chuyện phải giữ lời!” Tô Duyệt bất mãn lớn tiếng nói, sợ Ninh Duệ Thần nghe không rõ còn cố ý mở cửa phòng tắm hở ra một khe nhỏ.

“Vậy nếu như... anh cố tình không giữ lời thì sao?”

Tô Duyệt nghe vậy, vội vàng nhô đầu nhỏ ra chuẩn bị giữ lại quyền lợi của mình, nhưng không ngờ, tên vô lại kia đã đứng trước mặt cô.

“Muốn uống canh sườn cũng được, chỉ cần em bằng lòng... thỏa mãn anh.” Đôi môi gợi cảm chậm rãi khép mở, biểu đạt rõ dục vọng của mình, tay của người đàn ông mở cửa phòng tắm ra.

Trong hơi nóng mờ mờ, thân thể cao ráo bước nhanh vào, người đàn ông đóng cửa phòng tắm lại, trong phòng tắm nhỏ hẹp, không cần dồn hết tâm trí, hai người gần như mặt đối mặt kề sát nhau.

Vòi sen xả nước, bọt nước văng tung tóe làm ướt áo sơ-mi màu đen của người đàn ông, làm nó dán chặt vào thân hình cường tráng đó, cánh tay dài nhẹ nhàng ôm eo Tô Duyệt, ánh mắt sâu thẳm nhìn khuôn mặt xấu hổ của cô, không khỏi nở nụ cười.

“Giúp anh cởi đi.” Giọng nói trầm thấp mà từ tính tràn ngập ở trong không gian nhỏ hẹp khép kín phát ra hơi nóng, tựa như có một bàn tay vô hình đẩy bầu không khí mờ ám này lên điểm cao nhất.

Lúc này Tô Duyệt chỉ cảm thấy, đôi tay đang ôm lấy eo cô rất nóng, có thể là chú ý đến sinh mạng nhỏ nhỏ trong bụng cô nên sức lực của anh vốn không lớn, ít nhất thì nhẹ hơn trước đây rất nhiều.

Còn động tác dụ dỗ thể này, lại càng làm cho cô rung động dữ dội.

“Trần Văn từng nói, chuyện phòng the... phải kiểm chế.”

Người đàn ông nghe vậy, cười khẽ một tiếng, “Nghĩ gì thế, bây giờ em đang có em bé, lỡ như bị ngã thì sao, suy nghĩ một chút vẫn thấy không yên lòng để một mình em ở trong này, cho nên muốn tắm cùng em mà thôi, đâu thể mặc nguyên quần áo mà tắm chứ? Ừm, Tiểu Duyệt, có phải em... thất vọng không?”

Tô Duyệt trừng mắt nhìn anh một cái, rõ ràng là anh cố ý hướng dẫn cô phát triển phương diện nào đó, hiện tại ngược lại đều là cô sai?

Nụ cười càng lúc càng lớn, người đàn ông cầm lấy tay nhỏ của cô đặt lên cúc áo đầu tiên của mình, “Được rồi, đừng thất vọng nữa, ngoan, cởi áo giúp anh nào.”

Trong phòng hơi nước mờ mờ, bọt nước ầm ập, cô gái chậm rãi cởi cúc áo cho người đàn ông, làn da nâu rần rần bày ra ở dưới làn nước, cô gái đỏ mặt cuối đầu, người đàn ông đột nhiên ôm nhẹ lấy cô, ngồi ở trong bồn tắm lớn, giúp cô lau người.

...

Trong phòng ngủ, cửa sổ mở ra một khe nhỏ, gió đêm nhẹ lướt qua.

Ninh Duệ Thần ngồi bên mép giường, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô gái đang ngủ say, giúp cô đắp kín chăn trên người.

Người đàn ông đứng dậy mở cửa phòng ngủ, đi ra ngoài, quẹo rẽ, đi đến trước một cửa phòng khác, nhấc chân đá một cái, trực tiếp đá vỡ cửa.

Ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn người đàn ông đang nằm hình chữ đại ở trên giường, “Hiện tại có chuyện muốn cậu đi làm.”

“Không đi! Ninh Duệ Thần, con mẹ nó thật sự coi ông đây là dân công sai khiến hả? Cho dù là dân công, hiện tại tôi cần phải nghỉ ngơi, mời cậu lập tức đi ra ngoài đóng cửa lại, cảm ơn!” Vừa bên mặt của Tô Đông Thần có chút bầm đen gào lên với người đang quấy nhiễu giấc ngủ của mình, hận không thể phát tác nổi uất ức ngày hôm nay ở chỗ Thẩm Tuấn Ngạn.

Khó khăn lắm anh mới tìm được Thẩm Tuấn Ngạn trong đám oanh oanh yến yến, kết quả vừa mới đưa thiệp cưới ra, Thẩm Tuấn Ngạn đã thẳng tay đánh anh một quyền, còn gào lên với anh, “Tại sao đến bây giờ mới lấy ra!” Sau đó không nghe Tô Đông Thần giải thích đã lo lắng không yên chạy ra ngoài.

Anh có thể không sao? Anh vừa là người mang tin tức vừa làm bao cát trút giận, mà tất cả những chuyện này, đều là do Ninh Duệ Thần khốn khiếp ban tặng!

“Không đi hả? Cũng được, chỉ là dường như Thẩm Gia Dũng có ý xấu với Tiểu Duyệt, còn có thiếu gia nhà Mộ Dung nữa... Thôi, không quấy rầy cậu nữa, cậu nghỉ ngơi đi.” Ninh Duệ Thần vừa ung dung nói vừa đi ra ngoài, tay đã đặt lên tay cầm cửa.

“Đợi một chút, ai cho phép cậu đi? Nói rõ ràng!” Vừa nghe đến em gái của anh, thần kinh Tô Đông Thần run lên, nhảy xuống giường bắt lấy Ninh Duệ Thần.

Đáy mắt sâu thẳm lặng yên xẹt qua chút ý cười đắc ý, ánh mắt chớp lóe, lại bày ra bộ dạng lạnh nhạt, xoay người lại nhìn về phía Tô Đông Thần, lặng lẽ nói mấy câu bên tai anh ta.

Còn Tô Đông Thần càng nghe nụ cười càng sâu, nghe thấy câu cuối cùng, bàn tay to vỗ một cái, “Cậu Ninh, cậu đi nghỉ ngơi đi, chuyện này giao cho tôi là được!”

...

Trong Lạc thành, phố xá cũng vừa lên đèn, từng nhà đèn đuốc sáng trưng, mặc kệ là biệt thự xa hoa hay gia đình bình thường, bên trong đều chiếu chương trình khách nhau.

Như lúc này, có người vô cùng kích động mở tủ tìm quần áo, đứng phía sau là hai lão quản gia tay cầm đồ đưa cho anh ta; có người khéo môi lộ ra nụ cười vui sướng xuất ra bước đầu tiên, đứng ở trước gương trang điểm cho mình thành bộ dáng thiếu niên trẻ trung năm đó vừa mới gặp mặt đã khiến cô gái rung động.

Nhưng, bất kể là ai ôm lấy tâm tình như thế nào, tất cả chuyện này cũng chỉ là vừa mới bắt đầu, trong đêm tối lặng lẽ nơi đây, chậm rãi kéo ra tấm màn bắt đầu.

99. Chương 99: Những Năm Nay Cô Đã Sai Rồi!

Trong nhà hàng Italy, tiếng đàn du dương nhẹ nhàng phiêu đảng, trên khuôn mặt của hai người đàn ông ngồi trong hai góc riêng biệt đều đang nở nụ cười toan tính.

Điều khác thường đó là một người thì mừng rỡ như điên, một người thì ẩn giấu nụ cười trong lòng.

Tuy đã đợi được một thời gian dài rồi, nhưng biểu hiện vô cùng kiên nhẫn.

Cánh cửa được mở ra lần nữa, hai ánh mắt lập tức nhìn về phía cửa.

Nhưng nhìn rồi lại thất vọng cúi đầu, tiếp tục chờ đợi.

Tô Đông Thần nhìn về phía Mộ Dung Bạch, trong ánh mắt hiện lên chút ý cười cùng với tính toán, nhưng nhanh chóng che giấu kín kẽ, đi đến hướng Mộ Dung Bạch.

“Anh là Mộ Dung Bạch?”

Mộ Dung Bạch ngẩng đầu lên thì thấy một người đàn ông trước mặt, hai đầu lông mày đều nhíu lại với vẻ không kiên nhẫn, “Tránh ra!”

Còn Tô Đông Thần hiển nhiên xem nhẹ lời của Mộ Dung Bạch, ngược lại lại thản nhiên ngồi xuống.

Trong mắt Mộ Dung Bạch hiện lên chút không vui, bàn tay nhanh chóng cầm lấy ấm trà nóng trên bàn.

Dám quấy phá buổi hẹn của Mộ Dung thiếu gia anh, không làm gã đàn ông không có mắt này bị phỏng thì không thể hả giận được!

Tô Đông Thần tựa như không phát hiện, ung dung mở miệng tự giới thiệu, “Tôi là anh trai của Tiểu Duyệt, Tô Đông Thần.”

Lời vừa nói ra, tay của Mộ Dung Bạch chợt run nhẹ, nước trà nóng bỗng bắt đầu nguội vào nơi nào đó của anh ra!

Chịu đựng cơn đau của nơi nào đó, khuôn mặt âm u của Mộ Dung Bạch bỗng nhiên thay đổi, cười híp mắt đứng dậy châm trà cho Tô Đông Thần, “Chào anh trai, anh thật là đẹp trai nha, mời anh trai uống trà.”

Tô Đông Thần nghe vậy thì hồ hững đáp một tiếng, giống như hoàn toàn không biết suy nghĩ muốn làm anh bị phỏng của người nào đó.

Thấy Tô Đông Thần không làm khó, rốt cuộc trong lòng Mộ Dung Bạch cũng nhẹ nhõm, nhìn về mặt của Tô Đông Thần, cẩn thận dò hỏi, “Anh trai, sao Tiểu Duyệt chưa tới?”

Tô Đông Thần đặt ly trà trong tay xuống bàn, thờ dãi, “Thật ra Tiểu Duyệt vốn chuẩn bị tới, chỉ là... aiz....”

“Chỉ là cái gì?” Mộ Dung Bạch vội hỏi nói.

Tô Đông Thần lại thờ dãi, chỉ chỉ Thẩm Gia Dững cách đó không xa, “Thấy không? Cậu ta cũng thích Tiểu Duyệt, vốn đã đồng ý là tới, nhưng đúng lúc cậu ta gọi điện cho Tiểu Duyệt, nói là sẽ đợi con bé ở đây, cho nên Tiểu Duyệt đành phải nhờ tôi tới nói với anh một tiếng xin lỗi.”

Nghe thấy giọng điệu thành khẩn lại bất đắc dĩ kia, đôi mắt hẹp dài của Mộ Dung Bạch hơi nheo lại, nhìn về phía Thẩm Gia Dững.

Bộ dạng như vậy mà dám cả gan hẹn Tiểu Duyệt của anh sao? Thật sự là rất... đáng đánh đòn mà!

Tô Đông Thần nhấp trà, về mặt tiếc nuối tiếc hận, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Mộ Dung Bạch.

Tô Đông Thần lăn lộn trong giới xã hội thượng lưu, nên anh cũng biết một vài điều về thân phận của Mộ Dung Bạch. Anh ta là một cậu ấm nhà giàu luôn tỏ vẻ phóng túng ngạo mạn vừa mới trở về nước, nhưng trên thực tế, thế lực tổ chức hắc bang của anh ta thì không thể khinh thường.

Còn ngón tay của Lâm Trường Viễn ở cục xây dựng thành phố A không hiểu sao lại biến mất, chỉ là chính là kiệt tác của Mộ Dung Bạch.

Nhìn nét mặt lúc này của Mộ Dung Bạch, e rằng Thẩm Gia Dững không tránh khỏi một trận đòn độc rồi.

Nhớ tới lời của vừa rồi của Ninh Duệ Thần, Tô Đông Thần càng cảm thấy tâm tư của ông em rể này... thật nguy hiểm.

Ngồi yên xem hổ đấu, biết làm thế nào để khơi mào bản tính của Mộ Dung Bạch, thần không biết quỷ không hay mượn tay Mộ Dung Bạch xử lý Thẩm Gia Dững, lẳng lặng thản nhiên, đoán chừng là ai cũng sẽ không nghĩ tới tất cả những điều này đều do cậu em rể đang âm thầm chỉ đạo.

Nếu muốn sống thì vĩnh viễn đừng đối đầu với luật sư Ninh.

“Lời cần nói tôi đã nói xong rồi, xin phép đi trước, yên tâm, lần sau sẽ có cơ hội gặp tiểu Duyệt.” Tô Đông Thần trịnh trọng nói.

Mà lời nói này lại càng làm cho lửa giận trong lòng Mộ Dung Bạch dâng đến đỉnh điểm.

Tô Đông Thần hài lòng đánh giá sắc mặt của Mộ Dung Bạch, sau đó đứng dậy rời đi.

Thẩm Gia Dững...

Chắc hẳn trên báo sáng sớm ngày mai sẽ xuất hiện “Cậu hai nhà họ Thẩm không hiểu sao đánh nhau với người ta, thực hư là sóng gió nhà giàu tranh đoạt quyền thừa kế.”

==

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng ngủ.

Tô Duyệt vẫn đang nằm ngủ trên giường, Ninh Duệ Thần đã sớm rời giường cúi người xuống chà nhẹ lên cái mũi nhỏ, nói khẽ, “Dậy đi nào, sáu giờ.”

“Đừng phá em, để em ngủ thêm chút nữa thôi.” Tô Duyệt vẫn nhắm chặt mắt, giơ tay làm bộ muốn che cái miệng đang quấy rầy giấc ngủ của cô.

Người đàn ông khẽ cười một tiếng, bắt ngược lại tay của cô, ôm cô lên, “Nếu không rời giường sẽ trễ giờ đấy, nhanh mặc quần áo đi.”

Tô Duyệt bắt mắt nhăn nhó, hai tay ôm ngược lại eo người đàn ông, làm nũng, “Anh giúp em mặc đi.”

Lúc này cô vẫn nhắm mắt, bộ dạng này rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ, nếu không cũng sẽ không nói ra những như vậy.

Đôi mắt thâm sâu ánh lên ý cười, giọng nói trầm lắng từ tính của người đàn ông vang lên phía sau cô gái, “Được, anh mặc giúp em.”

“Vâng.” Tô Duyệt mơ mơ màng màng lên tiếng, tiếp tục ngủ.

Tay của người đàn ông xoa xoa hai bắp đùi trắng nõn của cô gái, nâng nhẹ góc váy của cô lên, không vén hẳn mà là từ từ đi vào trong bắp đùi, chậm rãi đến nơi thần bí kia...

“Ngứa quá.” Tô Duyệt đột nhiên bắt lấy tay của người đàn ông, nhú mày nói, mắt vẫn không mở ra.

Ninh Duệ Thần hơi cúi đầu, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương lúc này đang đặt trên my bàn tay của anh, bất chợt nhắc nhở anh chuyện lỡ dở ngày hôm qua...

Bàn tay to đột nhiên nắm ngược lại bàn tay nhỏ của Tô Duyệt, kéo tay cô cầm nơi nào đó của mình.

Khi Tô Duyệt cầm cái vật to lớn ấm áp kia thì không khỏi nhú mày, theo bản năng muốn thu tay về lại bị người đàn ông ngăn lại.

“Ngoan, nhẹ chút, dùng sức, ừ, đúng vậy, chính là như vậy...” Người đàn ông rất kiên nhẫn hướng dẫn từng chút một, Tô Duyệt vẫn ở trong cơn mê ngủ vô cùng nghe lời.

Nhưng dù sao con người vẫn có tri giác, những xúc cảm bất thường này khiến Tô Duyệt chậm rãi mở mắt.

Khi thấy động tác mà mình đang làm thì cô nhanh chóng rút tay về, chạy thẳng vào toilet.

Trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên ý cười, tuy không thể giống như trước kia thoải mái ăn cô, nhưng ăn mặn được một nửa như vậy cũng không tồi.

Nhất là khi nhìn thấy bộ dạng xấu hổ đỏ của cô...

Sau khi ăn sáng xong, Ninh Duệ Thần vẫn đưa Tô Duyệt đến chỗ làm như trước, nhưng vì chuyện buổi sáng mà suốt chặng đường Tô Duyệt giận dữ không nói với anh một lời nào.

Ninh Duệ Thần cũng không tức giận, ngược lại lại cảm thấy đáng về dẫu môi tức giận của Tô Duyệt cũng rất xinh đẹp.

Mặc dù cố ý chiến tranh lạnh với anh, nhưng tới gần giữa trưa, Tô Duyệt không khỏi thấp thỏm chờ mong Ninh Duệ Thần đến.

“Tô Duyệt có người tìm kìa.” Tô Duyệt nghe vậy, nghĩ thầm người này cũng có chút lễ phép rồi, chân cũng bắt giác nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng khi cô xuống dưới lầu thì phát hiện người tới không phải là Ninh Duệ Thần, mà là... Phương Vận.

“Tô Duyệt, đi ra ngoài ăn cơm với tôi, có một số việc cô sẽ cảm thấy có hứng thú.” Phương Vận nói với Tô Duyệt, nét mặt thản nhiên, không hề có chút áy náy nào.

“Đi đâu?”

“Nhà hàng Nhã Vận gần phía đông ngoại ô, nơi đó khá yên tĩnh.”

Tô Duyệt liếc nhìn Phương Vận, “Được, tôi đi xin phép nghỉ.”

100. Chương 100: Người Quan Tâm Nhất!

Ninh Duệ Thần vẫn híp mắt nhìn Phương Vận, còn về mặt Phương Vận nói cho anh biết cô ta không dối.

Nhưng nếu không phải Phương Vận thì ai lại cố ý làm như vậy?

Phương Vận không giải thích thêm, rũ mắt xuống rồi đi ra ngoài.

Không suy nghĩ nhiều, người đàn ông đi tới bên cạnh Tô Duyệt, lúc này anh mới cảm nhận được cơn đau nóng ở sau lưng.

Vừa rồi vì lo lắng cho Tô Duyệt nên buộc mình phải cố gắng chống đỡ, hiện giờ Tô Duyệt đã không sao, lúc này không còn gì để lo lắng, cơn đau lập tức ừn ừn kéo đến như thác lũ.

Đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, Ninh Duệ Thần tựa trên vai Tô Duyệt, mồ hôi trên trán đã thấm đẫm một mảng lớn.

Lúc này Tô Duyệt vẫn chưa phát giác ra, nói với người đàn ông bên cạnh, “Ninh Duệ Thần, mấy ngày nữa chúng ta sang Mỹ đi, em thật sự không an tâm để một mình mẹ ở bên đó.”

“Ừ.”

“Anh nói xem, nếu mẹ biết mẹ sắp làm bà ngoại rồi có vui không?”

“Ừ.”

“Nếu mẹ không chịu trở về, đến lúc đó chúng ta cứ ở lại Mỹ một thời gian ngắn, đợi đến khi con ra đời rồi mới trở về được không?”

Tô Duyệt khẽ nói, nhưng lần này lại không nghe thấy câu trả lời của người đàn ông.

Tô Duyệt khẽ lay thân người đàn ông, thử gọi, “Anh?”

Nhưng câu trả lời của anh là tiếng thân thể của người đàn ông đột nhiên ngã xuống giường.

“Ninh Duệ Thần!” Tô Duyệt vươn tay chạm vào anh, nhưng khi chạm vào, lại là... máu.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi đen nên đã che hết toàn bộ vết máu, lại luôn một mực chăm sóc cô, biểu hiện giống như người bình thường, sao có thể...

Tô Duyệt nhanh chóng xuống giường, ngay cả giày cũng không mang, chạy nhanh ra ngoài...

Nhưng vừa mới đi ra, một loạt các bác sĩ y tá đang đợi đến sắp buồn ngủ ở bên ngoài nhanh chóng vọt vào phòng.

Khi nhìn thấy người đàn ông khi nãy còn lạnh lùng bảo bọn họ rút ra ngoài lúc này lại nhắm chặt hai mắt ngã trên giường, bác sĩ trưởng lại lộ vẻ hết sức bình tĩnh thông dong.

Không nóng không vội đi tới gần, kéo cổ áo Ninh Duệ Thần, một tay khác hết sức thô lỗ xé áo của người đàn ông, mặc dù đã bất tỉnh, nhưng Ninh Duệ Thần vẫn cau lông mày vì chiếc áo dính máu bị xé rách.

Máu thịt be bét thế này, ngay cả vết thương của mấy tháng trước cũng bị rách toạc ra.

Cho dù đã mê man, nhưng cơn đau dữ dội như thế sao không cảm giác được chứ?

Một người đàn ông cao ngạo tận trời, lúc này lại mặc cho bác sĩ thô xử xử lý.

“Bệnh của anh ấy nặng như vậy, tại sao không sớm trị liệu cho anh ấy! Bác sĩ mấy người cứu người như thế nào vậy?” Trái tim Tô Duyệt đau nhói.

Bác sĩ trưởng hết sức bình tĩnh, “Cô Tô, bác sĩ chúng tôi muốn cứu người cũng phải dựa vào bệnh nhân, nhưng cho dù chúng tôi có khuyên thế nào thì anh ta cũng phải chờ cô tỉnh lại. Cô Tô, mặc dù chúng tôi là bác sĩ, nhưng cũng không có khả năng đánh anh ta hôn mê khiêng về giường bệnh được? Đương nhiên, hiện giờ đã không cần đánh nữa rồi.”

Bác sĩ Hoàng vẫy tay với y tá đẩy xe giải phẫu ở đằng sau lưng tới, vài bác sĩ nam trẻ vội vàng đi tới nâng tay nâng chân đỡ Ninh Duệ Thần lên.

“Cô Tô, cô nghỉ ngơi cho khỏe đi, yên tâm, anh ta không chết được đâu, nhưng nếu sau khi anh ta tỉnh lại phát hiện sức khỏe của cô không tốt, cái này.... thử cho y thuật của tôi có hạn, bất lực xoay chuyển đất trời.”

Nói xong, bác sĩ trưởng nhún vai, gọi những người có liên quan ra ngoài phòng bệnh.

Tiếng ma sát của bánh xe phẫu thuật kéo lê trên mặt đất truyền vào trong tai Tô Duyệt, cô không thể nào tưởng tượng được anh bị thương nặng như vậy, tại sao vẫn có thể gắng gượng đến tận bây giờ.

Trên lưng bị thương hai lần, tất cả đều vì cô, anh dùng hành động thực tế bảo vệ cô vô cùng tốt. Hơn nữa, mỗi lần bị thương vì cô đều vô cùng dứt khoát, không do dự dù chỉ một giây.

Anh luôn xuất hiện những khi cô yếu ớt nhất, bất lực nhất, không có lực chống đỡ những khó khăn từ bên ngoài tác động tới. Anh giống như ánh mặt trời, khiến cô muốn tới gần, nhưng lại quá ấm áp làm cô không dám nhận.

Bởi vì cô sợ, sợ sau khi sự ấm áp đó qua đi sẽ là những cơn lạnh rét đến vô tận.

So với không bao giờ chiếm được sự ấm áp ấy, càng khiến người ta không thể chấp nhận được chính là sau khi tìm được ấm áp, sau khi cảm nhận tư vị được người yêu thương nâng trong lòng bàn tay, tất cả tư vị ngọt đến tận đáy lòng rồi lại bị lấy ra một cách mạnh mẽ, còn mình lại vô lực vô năng.

Cho nên cô bắt đầu né tránh Ninh Duyệt Thần, thà rằng cắn răng chịu đựng sống qua từng ngày sau khi bị Thẩm Gia Dũng phản bội, tự nỗ lực làm cho bản thân vui vẻ kiên cường hơn, cũng không chịu đón nhận anh.

Nhưng không ngờ rằng cô càng trốn tránh thì anh càng theo đuổi mạnh mẽ.

Ninh Duyệt Thần...

Có lẽ, chính vì sự cố chấp đó mới làm cho cô dần dần bắt đầu tin tưởng vào cái gọi là... tình yêu.

Trong tình cảm, nếu một người lùi một bước, một người khác nhất định phải càng dừng cảm bước lên trước một bước tiến về phía đối phương.

Tô Duyệt bất giác xoa bụng, càng thêm quyết tâm bảo vệ đứa bé trong bụng, đơn giản là vì đây chính là món quà tốt nhất mà cô dành tặng anh.

=====

Mặt trời dần dần xuống núi, những tia sáng còn sót lại bao phủ nửa bầu trời, mọi người trong thành phố A lúc này cũng lặng lẽ hưởng thụ hoàng hôn ấm áp này.

Nền kinh tế của thành phố A không phát triển như Lạc thành, nhưng xét về mặt nào đó thì áp lực công việc nơi đây nhẹ nhàng hơn so với Lạc thành rất nhiều, có rất nhiều người ở bên ngoài phấn đấu nửa đời người cũng tình nguyện từ bỏ điều kiện cuộc sống giàu sang, lựa chọn tìm một công việc thoải mái ở nơi đây, cũng có nhiều thời gian để quan tâm đến người nhà của mình hơn.

Con người lúc nào cũng quanh đi quẩn lại mất một vòng mới có thể hiểu được hạnh phúc, sống vui vẻ cùng với người mình yêu mới là quan trọng nhất.

Lỗ tai tinh xảo cảm tai nghe, Trần Văn mặc chiếc áo khoác màu vàng hai tay rút túi đi ra khỏi bệnh viện, chiếc túi xách màu đen miên cưỡng treo trên khuỷu tay cô, thoáng một cái, sự lạnh lẽo quanh thân cô dường như lúc này cũng bị sắc trời màu da cam cảm hóa, lộ ra vài phần dịu dàng.

Trong tai vang lên giai điệu tuần hoàn của một bài, giọng hát có hơi khàn mang theo sự bất lực của người đàn ông lặp lại hết lần này đến lần khác, “Tình nguyện từ đó làm cái bóng của em, lời thề lưu luyến chuyện xưa của em, vạn năm triền miên chỉ tấm vải đó, khiến em ngày đêm không ngủ được, một dòng sông kỷ niệm, cốt truyện liên tục không ngừng nghỉ...”

Lúc đầu cô cũng không thích bài hát này, là Thẩm Tuấn Ngạn vẫn luôn nhét tai nghe vào tai cô, để cô và anh cùng nhau nghe một lần.

Hôm nay đã rời khỏi anh, chẳng hiểu sao cô lại bắt đầu thích bài này.

Trần Văn vươn tay, xoay xoay nút tai, làm một bác sĩ, đương nhiên biết đeo tai nghe càng lâu thì càng có hại, nhưng cũng chỉ đổi góc độ khác, không rút tai nghe xuống.

Mặc dù cô đã biết, cô và Thẩm Tuấn Ngạn là không thể nào.

Nhưng hôm nay lại không có ai đột nhiên cướp một bên tai nghe, cười tủm tỉm nhìn cô bá đạo nhét vào một bên tai mình.

Gió bên bờ biển thành phố A thổi tới mang theo sự lạnh lẽo, Trần Vân xốc lại áo khoác của mình, nhưng bỗng nhiên nhớ tới có người đã từng cười híp mắt cởi áo khoác của mình khoác lên vai cô, không cho phép cô cởi xuống.

Aiz, quả nhiên ở cùng anh lâu cho nên sinh ra ý ỷ lại.

Rủ mắt xuống, Trần Vân cầm chặt áo khoác hơn.

“Mặc nhiều đây sao đủ được?”

Giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên bên tai Trần Vân, đôi tay xốc áo được bàn tay to lớn ầm ập nắm lấy, ngay cả một bên tai nghe của cô cũng bị nhét vào lỗ tai người mới tới.

“Sắp kết hôn rồi còn nghe bài này sao? Trần Vân, em lừa ai đây?” Thẩm Tuấn Ngạn híp mắt dặt tay Trần Vân, không cho cô chạy đi.

Trần Vân mím môi, không định giải thích, muốn rút tay ra khỏi bàn tay to lớn kia.

Nhưng sức lực của người đàn ông lại vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức... không giống Thẩm Tuấn Ngạn mà cô biết.

“Trần Vân, thừa nhận đi, thật ra em thích anh, em mượn Ninh Duệ Thần cố ý cho anh biết em sắp kết hôn, chẳng qua là không nhúng nhường được, muốn anh phải tới tìm em, đúng không?” Thẩm Tuấn Ngạn đắc ý nhìn Trần Vân, dường như đang nói với Trần Vân, đừng tưởng anh không biết em đang nghĩ gì.

Anh nói đến vậy, thế nhưng Trần Vân chỉ lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt đó còn lạnh hơn cả cơn gió thổi từ biển vào.

“Thẩm Tuấn Ngạn, không thể nào.” Trần Vân lấy từ trong túi ra một tờ giấy màu đỏ, đưa tới trước mặt Thẩm Tuấn Ngạn, “Tôi sắp kết hôn.”

Gió lạnh tiếp tục thổi tới, Thẩm Tuấn Ngạn nhìn tờ giấy đỏ trước mặt, nét mặt vốn mang theo vẻ đắc ý, lúc này lại trở nên hồ hững.

“Trần Vân, em làm nhiều việc như vậy chính là muốn nói cho anh biết em sắp kết hôn rồi sao?” Thẩm Tuấn Ngạn nhướn mày, không hề có thái độ cợt nhả, chế giễu nhìn Trần Vân.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy trong đáy mắt người đàn ông này có một tia hi vọng.

Trần Vân, nói không, nói không phải như vậy đi, em bảo anh đến, nói với anh những điều này thực chất chỉ muốn anh mang em đi đúng không?

Chỉ cần em bằng lòng, anh sẽ đi cùng em đến chân trời góc biển.

Trần Vân, anh từng hoài nghi anh có phải là kẻ ngu hay không, tại sao luôn chạy tới chỗ em trong vô thức, có giường lớn mà không ngủ, lại tình nguyện kiểm soát đến ngủ trên chiếc giường toàn mùi thuốc sát trùng của em, sau đó mỗi lần em rút lui, anh mới biết, anh đúng là một kẻ ngu, là một kẻ ngu yêu em muốn trọn đời bên em.

Trần Vân, tuyệt đối đừng để anh thất vọng, tuyệt đối đừng...

“Đúng.” Trần Vân ngược mắt, nhìn Thẩm Tuấn Ngạn hồ hững nói, “Mấy năm nay, tôi đã chịu đủ sự có mặt của anh bên cạnh tôi rồi, anh thật sự rất ồn ào, cả ngày cứ lúi rúi, cho nên từ nay về sau không cần tìm tôi nữa, đừng để người ta đem mấy tờ báo vớ vẩn kia đến bàn làm việc của tôi, tôi không có hứng thú, cũng không muốn quan tâm bất cứ chuyện gì về anh hết.”

Giọng nói hoàn toàn lạnh lùng như trước đây, quả nhiên là phong cách của cô.

Vô tình, lúc nào cũng chỉ một mình, chưa bao giờ quan tâm lo lắng đến cảm nhận của người khác.

Đến cuối cùng lực ý chí mạnh mẽ hơn, nhưng anh cũng là con người, cũng sẽ cảm thấy nản lòng, cảm thấy cái gọi là kiên cường thực chất cũng chỉ là trò cười trong mắt kẻ khác mà thôi.

Hi vọng trong đáy mắt từng chút từng chút bị dập tắt, bàn tay lồi kéo tay cô từ từ buông lỏng, tai nghe bị nhét ở một bên tai cũng bị anh tháo xuống.

Thẩm Tuấn Ngạn cúi đầu, nhếch môi cười tự giễu, “Thật xin lỗi, thời gian này đã quấy rầy em rồi, em yên tâm, từ nay về sau sẽ không bao giờ còn nữa.”

Trần Vân gật đầu, nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, “Cảm ơn.”

Hai chữ vô cùng đơn giản, lại giống như kim châm đâm vào tim của Thẩm Tuấn Ngạn, ánh mắt thoáng khổ chỉ chợt lóe rồi ngay lập tức thay bằng lễ phép mà xa lánh, “Không cần cảm ơn.”

Nói xong, người đàn ông liền xoay người, dần dần hòa vào bóng đêm cách Trần Vân mỗi lúc càng xa.

Vì thế, anh sẽ không thấy được, sau khi anh rời đi, trong mắt Trần Vân hiện lên vẻ thoáng khổ.

Áo khoác màu vàng nhạt mở toang, Trần Vân mặc cho gió thổi vào người mình, cảm thụ cảm giác lạnh lẽo thê lương này.

Thẩm Tuấn Ngạn, anh sẽ không bao giờ hiểu được, bởi vì trong lòng anh sẽ không cân nhắc về những thứ này, đối với anh mà nói, có con hay không cũng không quan trọng, nhưng đối với em thì lại không phải như vậy.

Nếu có thể, em hi vọng có một ngày anh có thể biến thành em, lúc đó anh sẽ hiểu rõ cảm giác này là gì.

Không, vẫn nên thôi đi, nếu thật sự có ngày như vậy thì anh sẽ phải ném mùi vị đau khổ này một lần, em không muốn như vậy.

Thẩm Tuấn Ngạn, thật ra nếu như anh suy nghĩ cẩn thận thì sẽ phát hiện hai chúng ta vốn không cùng một thế giới.

Cho nên anh mãi mãi sẽ không biết được em không mong muốn liên lụy đến anh cỡ nào.

Em đã từng sống một mình trên cuộc đời này, dù cuộc sống không tốt, không vương không víu ai, mặc dù rất cô đơn, nhưng sẽ không liên lụy đến người vô tội, hưởng chi, hiện giờ phải liên lụy đến anh, người mà em quan tâm nhất.

Trần Vân đi về phía trước, ánh mắt lạnh nhạt, nhét tờ giấy màu hồng vào lại trong túi, đi về phía trước.

“Trần Vân!”

Người đàn ông phía sau đột nhiên đuổi theo, Trần Vân giật mình, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng gió thổi của người đang nhanh chóng chạy về hướng này.

Cổ tay nhỏ bé đột nhiên bị một bàn tay to nắm chặt, ánh mắt lạnh nhạt hơi lóe lên, nhưng Trần Vân vẫn không quay đầu lại.

“Trần Vân, em hận anh cũng được, tóm lại anh nhất định phải mang em đi!” Thẩm Tuấn Ngạn quay trở lại lần nữa, giọng nói lộ ra chút cố chấp, thái độ kiên quyết hơn.

Những ngày gần đây, anh vẫn luôn tạo ra xì căng đan với những cô gái khác, không ngại cực khổ cử người mang những tờ báo kia đặt lên bàn làm việc của cô, lại bắt họ phải báo cáo biểu hiện của cô khi xem những tờ báo đó như thế nào.

Đúng vậy, anh cố ý làm như vậy là muốn biết rốt cuộc Trần Vân có động lòng với anh hay không!

Nhưng kết quả lại khiến anh thất vọng... Quả nhiên, khuôn mặt của cô vẫn không có biểu cảm gì giống như trước đây, cảm giác này còn khó chịu hơn so với việc đuổi những người đàn bà kia đi!

Nhưng vậy thì sao, cũng đâu có phải quen biết cô ngày một ngày hai đâu, đối diện với một núi băng như Trần Vân thì anh cũng phải là tòa thành, dù sao Trần Vân vẫn luôn khiến anh tức đến nghẹn họng, cho dù lạnh cũng phải hạ nhiệt độ đến mức thích hợp.

Lúc này, Thẩm Tuấn Ngạn vốn còn đang khó chịu không được tự nhiên vì chuyện Trần Vân cự tuyệt lời cầu hôn của mình đột nhiên nghĩ thông suốt, bộ dạng nhất định phải rước cô về nhà cho bằng được này, cho dù em có vô tình nữa thì anh vẫn sẽ mặt dày mày dạn mà kéo em đi.

Sợ cái gì, không phải Ninh Duệ Thần đã dùng chiêu này để lừa Tô Duyệt về tay hay sao?

“Thẩm Tuấn Ngạn, tôi sắp kết hôn rồi...”

“Vậy thì sao, Trần Vân, em liệu mà xử lý đi, em không về với anh, anh sẽ không đi, cũng sẽ không cho em đi.” Thẩm Tuấn Ngạn cất cao giọng nói ầm ập, những người tản bộ xung quanh không khỏi chú ý tới đôi nam nữ trẻ tuổi lôi lôi kéo kéo này giờ rất lâu rồi.

101. Chương 101: Thu Nhận Và Giúp Đỡ Chúng Tôi Đi!

Ánh mắt Trần Vân hơi lóe lên, lúc quay đầu lại nhìn Thẩm Tuấn Ngạn thì đã trở lại bộ dáng lạnh lùng như cũ.

“Thẩm Tuấn Ngạn, anh quá tùy hứng rồi, làm việc gì cũng chưa bao giờ quan tâm đến cảm xúc của người khác, xin lỗi, tôi không cần người đàn ông như vậy.”

Thẩm Tuấn Ngạn nghe vậy, ánh mắt hơi chuyển, trên mặt đột nhiên xuất hiện nụ cười mặt dày vô sỉ của trước kia, “Nhưng anh lại cần người phụ nữ như em, Trần Vân, tất cả chỉ có thể trách vận số của em không tốt, gặp phải anh thôi.”

“Tôi sắp kết hôn rồi, hi vọng anh biết rõ ràng điểm này.... Thẩm Tuấn Ngạn, anh làm cái gì vậy!” Trần Vân còn chưa nói xong, Thẩm Tuấn Ngạn bất chấp ánh mắt của mọi người, cúi người trực tiếp khiêng Trần Vân lên vai mình giống như khiêng bao tải, cho dù Trần Vân giãy dụa thế nào cũng quyết không thả cô xuống.

“Anh không quan tâm em có kết hôn hay không? Trần Vân, đừng chạy trốn nữa, em trốn không thoát đâu.” Trong giọng nói chắc chắn mang theo chút ý cười, Thẩm Tuấn Ngạn nói rất tự nhiên, thậm chí những thanh niên nam nữ trẻ tuổi xung quanh cũng quảng cho anh nét mặt “Người anh em, tôi ủng hộ bạn”.

=====

Trong bệnh viện, người đàn ông có thân hình cao lớn đang nằm trên giường, các bác sĩ chăm sóc đặt thêm một cái giường ở trong phòng bệnh, để hai người có thể cùng nằm một phòng.

Do bị gây mê nên lúc này người đàn ông vẫn nằm trên giường bệnh, Tô Duyệt học theo bộ dáng kia nằm sấp trên giường, quay đầu qua nhìn người đàn ông đối diện, cảm thấy vô cùng ầm ập dễ chịu.

“Cô Tô thích hoa sơn chi* không?” Một y tá trẻ tuổi đi tới, trong tay cầm một bó sơn chi, ánh mắt lại len lút nhìn người đàn ông nằm trên giường. (* cây dành dành)

Tô Duyệt nhận lấy bó hoa sơn chi, “Rất thích, cảm ơn.”

“Ừm, cô Tô thích là được rồi.” Cô y tá trẻ tuổi phụ họa nói theo, hai mắt vẫn dán lên người Ninh Duệ Thần, lúc này mới chậm rãi quay người đi.

Quả nhiên, dáng dấp của luật sư Ninh còn đẹp trai hơn cả trong tin đồn!

Tô Duyệt cầm bó sơn chi, để ở chóp mũi ngửi ngửi, duỗi tay phải ra đặt lên mũi người đàn ông, Ninh Duệ Thần theo bản năng nhú mày lại, Tô Duyệt phụt cười ra tiếng.

Ninh Duệ Thần là người cực thích sạch sẽ, với mùi hương cũng vậy, trong nhà ngoại trừ có cây xương rồng là thực vật ra thì không còn cái gì nữa.

Nhớ tới cây mần thiên tinh được anh tặng đặt trong văn phòng, chắc là đi tới cửa hàng hoa đặc biệt lựa chọn, thật sự đã làm khó anh rồi.

Không tiếp tục trêu anh nữa, Tô Duyệt cầm bó hoa sơn chi đi ra ngoài.

Trong vườn hoa sau bệnh viện, ánh mặt trời nhẹ nhàng, hương hoa nhàn nhạt bay vào cánh mũi, bên ngoài có rất nhiều người nhà dẫn bệnh nhân ra ngoài hưởng thụ ánh nắng ấm áp sau buổi trưa, cùng nhau nói chuyện.

Cách đó không xa, một ông lão đang ngồi trên ghế dài, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn cười híp mắt nhìn một bà lão ngồi xe lăn ngồi bên cạnh, Tô Duyệt cầm bó sơn chỉ đến đưa cho ông lão kia, sau đó tự mình đi dạo trong khuôn viên một hồi, ánh mắt nhìn thoáng qua lại thấy cách đó không xa, Phương Vận đang ở bên cạnh canh giữ đứa trẻ, còn Tô Viễn Hàng thì không thấy đâu.

Tô Duyệt liếc mắt sau đó lập tức quay người bỏ đi, không hề phát hiện ánh mắt Phương Vận đang nhìn bóng lưng của cô.

Phương Vận rủ mắt xuống, sau đó lại dừng trên người Hiếu Thiên.

Những năm này cô ta vẫn cho rằng đứa bé này là của Tô Thanh Dương, mặc dù hận Tô Thanh Dương, nhưng bé vẫn là lý do duy nhất để cô ta cố gắng sống tiếp.

Cách nghĩ này gần giống một loại bệnh, mà hôm nay lại bị hiện thực phá hủy.

Tô Thanh Dương...

Nhìn đứa trẻ trước mặt đang say ngủ, nếu lúc này cô ta bắt đầu dùng góc độ khách quan để quan sát thì sẽ phát hiện dáng dấp của đứa bé này trông giống Tô Viễn Hàng hơn.

Tô Viễn Hàng ở bên cạnh cô ta nhiều năm như vậy, nhưng cô ta lại không phát hiện ra, chỉ e là đáy lòng của cô ta vẫn luôn cố chấp hi vọng đứa trẻ này là con của Tô Thanh Dương.

Hôm nay, tất cả mọi khúc mắc đã được hóa giải, nhưng cô ta không có cách nào thoải mái được, khóe miệng Phương Vận hiện lên nụ cười khổ, “Tại sao... không phải là anh?”

====

Đợi đến khi Tô Duyệt trở lại phòng bệnh thì Ninh Duệ Thần đã tỉnh lại rồi.

Tô Duyệt đi đến bên cạnh Ninh Duệ Thần, ngồi xuống nhẹ giọng hỏi, “Có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Ninh Duệ Thần nheo mắt lại, không nói gì, chỉ nhìn cô gái trước mặt.

Đau, sao lại không đau chứ? Thuốc tê vừa hết, vô số cơn đau đánh úp tới, nhưng anh không muốn nói cho Tô Duyệt biết.

Ninh Duệ Thần cau mày nói, “Tiểu Duyệt, anh muốn về nhà.”

“Không được, bây giờ anh không thể lộn xộn.” Tô Duyệt nhíu mày từ chối nói.

“Nhưng anh không thích nơi này, Tiểu Duyệt, chúng ta về nhà đi, em sẽ chăm sóc tốt cho anh mà, đúng không?” Người đàn ông cười tủm tỉm nhìn Tô Duyệt, giọng nói nhẹ nhàng hoàn toàn không thể từ chối được.

Quả nhiên, nét mặt Tô Duyệt không mạnh mẽ cứng rắn như vừa rồi nữa, “Nhưng anh bây giờ thế này làm sao về nhà được?”

Vết thương trên lưng anh nặng như vậy, e rằng hiện tại đứng lên là cả một vấn đề.

Ninh Duệ Thần khẽ mỉm cười, “Rất đơn giản, chúng ta ngồi xe cứu thương về là được rồi.”

“... Được.” Tô Duyệt khẽ gật đầu, “Vậy bây giờ em đi liên hệ với bác sĩ.”

Ninh Duệ Thần kéo tay Tô Duyệt, “Không cần, đợi lát nữa có người tới kiểm tra phòng rồi nói cũng được, hiện giờ có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Dứt lời, Ninh Duệ Thần liền che kín cái miệng nhỏ lại, mặc dù thân thể không thể cử động, nhưng kỹ thuật hôn vẫn vô cùng lưu loát.

Nhưng ngay khi nụ hôn ngày càng sâu, bác sĩ phụ trách ho khan một tiếng, lập tức quấy rầy hình ảnh tốt đẹp này.

“Cái đó... anh Ninh à, vì suy nghĩ cho sau này, tình trạng hiện giờ của anh không thích hợp để vận động, nhin một chút, nhin một chút nha.” Bác sĩ trưởng chân thành nói, nét mặt hết sức nghiêm túc.

Bị người khác nhìn thấy, Ninh Duệ Thần cũng không thấy ngượng ngùng, hếch đôi mày rậm lên, “Chuẩn bị xe cứu thương cho tôi.”

“Được.” Bác sĩ không kinh ngạc chút nào, xoay người đi tới bên cạnh Tô Duyệt, “Nhất định không thể để cho anh ta vận động nhiều.”

“....”

Ninh Duệ Thần được nâng lên xe phẫu thuật trước, còn Tô Duyệt thì ở trong phòng sắp xếp đồ đạc.

Bỗng nhiên lúc này điện thoại có một tin nhắn, Tô Duyệt mở điện thoại, một tin nhắn dài lập tức được hiện ra.

—— Tô Duyệt, rốt cuộc cô hiểu người đàn ông của mình được bao nhiêu? Vinh quang sau lưng anh ta, trước khi anh ta thừa nhận, cô sẽ không có cách nào tưởng tượng được, một người đàn ông tâm cơ thâm trầm như vậy, cô cảm thấy anh ta sẽ cho cô hạnh phúc sao? Tin tôi đi, tất cả những điều hiện giờ anh ta làm đều vì muốn để cô một lòng yêu anh ta, đến một ngày nào đó, nếu như phải lựa chọn giữa lợi ích và cô, thì anh ta chắc chắn sẽ không do dự ... mà rời bỏ cô, rời khỏi anh ta đi, nhân lúc anh ta vẫn chưa rời bỏ cô thì hãy rời khỏi anh ta đi.

Phía dưới còn kèm theo tấm hình chụp khi Ninh Duệ Thần còn là thanh niên mười mấy tuổi ngủ ở đường sắt bị người ta đánh tàn nhẫn, cùng với tấm hình anh bị một người đàn ông cầm súng để ngay cổ họng ở trong một góc tối.

Mỗi một bức ảnh đều không khó để nhìn ra, trên người anh có những vết thương ghê rợn.

Những vết thương này hẳn là cần rất nhiều thời gian để chữa trị nhỉ?

Vậy còn nỗi đau trong lòng anh thì sao? Có phải cho đến bây giờ vẫn không tốt hay không?

Đúng lúc này điện thoại bỗng nhiên đổ chuông, là cuộc gọi của Ninh Duệ Thần.

“Sao giờ vẫn chưa ra?”

“Sắp xong rồi đây.”

“Ừ.” Ninh Duệ Thần đáp một tiếng, sau đó cúp máy.

Nắm chặt điện thoại di động trong tay, sau đó liền xóa tin nhắn kia đi, mấy thứ này quyết không thể để Ninh Duệ Thần nhìn thấy.

Mà lúc này, cô đột nhiên hiểu được vì sao Ninh Duệ Thần vẫn luôn không muốn nói chuyện quá khứ của anh cho cô nghe.

Thì ra quá khứ của anh đã từng chứa đựng nhiều đau khổ như vậy.

Mà hôm nay cô biết, e rằng chỉ là một góc nhỏ mà thôi...

Cô sẽ không tin những lời nói xằng của người không quen biết, sau khi nhìn thấy những bức ảnh này, cô chỉ cảm thấy anh có thể che giấu đoạn quá khứ này, thì người đàn ông này quả thật rất giỏi.

Sau khi đã sắp xếp xong đồ đạc, Tô Duyệt liền đi ra khỏi phòng.

Khi còn cách Ninh Duệ Thần một đoạn thì Tô Duyệt nhìn thấy anh đang nằm trên giường đẩy cấp cứu trên xe chờ cô, đôi mắt thâm sâu sáng ngời trong suốt, những bức ảnh kia lại lần nữa xuất hiện trong đầu cô.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Lúc đi đến bên cạnh Ninh Duệ Thần, Tô Duyệt vẫn còn trong trạng thái thần thờ, chưa hoàn hồn lại.

“Không có gì.” Tô Duyệt lắc đầu, ngừng một chút, nhìn sắc mặt tái nhợt của Ninh Duệ Thần, lại nhớ tới hình ảnh vừa thấy lúc này, trái tim bỗng nhói đau, nắm lấy tay Ninh Duệ Thần, “Ninh Duệ Thần, anh yên tâm, dù có thế nào em cũng sẽ không ghét bỏ anh đâu.”

Khi nói, nét mặt của Tô Duyệt còn vô cùng nghiêm túc, nhưng lúc này nghe vào trong tai đám bác sĩ y tá... thật sự rất ghen lời.

Cô Tô à, người đàn ông này không phải con chó con mèo lang thang ngoài đường đó, không nói tới thực lực tài giỏi của anh ta, chỉ cần khuôn mặt lẫn vóc dáng này thôi thì ai sẽ ghét bỏ đây? Vừa rồi lúc ở phòng giải phẫu, không biết có bao nhiêu cô y tá xinh đẹp dễ thương muốn tham gia vào ca phẫu thuật này đây! Cô Tô à, xin cô hãy mở to mắt nhìn cho rõ đi!

Lúc này Tô Duyệt không nhìn tới vẻ mặt như muốn phát điên của các bác sĩ y tá, vẫn hết sức nghiêm túc nhìn Ninh Duệ Thần, sợ anh không tin còn giơ hai tay cao hơn đầu, “Vĩnh viễn sẽ không ghét bỏ anh, em thề.”

Đám bác sĩ y tá lệ rơi đầy mặt, Thượng đế ơi là Thượng đế, cái cô họ Tô này quả thực khác hẳn người thường!

Cô là người không biết dùng nhiều từ ngữ để biểu đạt ý nghĩ của mình, tất cả tình cảm đều để ở trong lòng, người khác đối tốt với mình thì sẽ ghi nhớ kĩ, nhưng tuyệt đối sẽ không cảm động đến mức rơi nước mắt mà nắm tay người ta gào khóc nói người đó tốt, thật sự vô cùng vô cùng yêu người đó, chỉ khi tiếp xúc với cô một thời gian lâu mới phát hiện cô chưa bao giờ quên người đối tốt với mình.

Đương nhiên Ninh Duệ Thần hiểu được những điều này, trong ánh mắt sâu thẳm ánh lên ý cười, giơ tay bắt lấy đôi bàn tay bé nhỏ của Tô Duyệt để xuống, “Được, anh tin em.”

Lúc này trong lòng Tô Duyệt mới nhẹ nhàng mà gạt đầu, “Ngủ đi, người bị bệnh cần phải nghỉ ngơi nhiều.”
“Được.”

Cho dù cái người kia xuất phát từ mục đích gì cũng đều không có ý tốt với cô và Ninh Duệ Thần, không biết có phải là người lần trước gửi bức ảnh đó đến công ty cô hay không?

Vừa đến cửa nhà thì lập tức nhìn thấy Thẩm Tuấn Ngạn lôi kéo Trần Vân đứng ở cửa.

Thẩm Tuấn Ngạn nhìn Ninh Duệ Thần bị động nằm trên xe, trêu tức hỏi, “O, cậu Ninh đang diễn... khổ tình sao?”

Ninh Duệ Thần hồ hững liếc Thẩm Tuấn Ngạn một cái, lại thấy một tay anh ta nắm tay Trần Vân, tay còn lại xách túi lớn túi nhỏ mua ở siêu thị.

Không chờ Ninh Duệ Thần mở miệng, vẻ mặt bỏ đá xuống giếng của Thẩm Tuấn Ngạn lập tức đổi thành nịnh nọt nói, “Cậu Ninh, cậu cho tôi mượn nơi này trốn vài ngày nhé, tôi hứa sẽ không quấy rầy cuộc sống tính phúc của cậu và Tiểu Duyệt đâu.”

“Không được.” Ninh Duệ Thần dứt khoát từ chối.

“Đừng như vậy mà, tôi đã bị Thái hậu truy sát rồi, còn giới truyền thông nữa, nể mặt tình cảm nhiều năm, cậu Ninh hãy thu nhận hai người bọn tôi đi.”

102. Chương 102: Tình Địch Tiềm Ẩn!

Ninh Duệ Thần thần nhiên liếc nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, không nói gì.

Điều này cũng tương đương với việc anh đã ngầm thừa nhận.

Thẩm Tuấn Ngạn vui mừng reo lên, miệng liền thoảng không ngừng, “Cậu Ninh cậu thật sự rất tốt đấy, biết ngay cậu sẽ không thấy chết không cứu, sẽ không nhẫn tâm nhìn anh em lưu lạc đầu đường...”

“Câm miệng.” Ninh Duệ Thần ngắt lời, Thẩm Tuấn Ngạn tức thời ngậm miệng không nói nữa, cười hắc hắc, khác hẳn với sắc mặt không có cảm xúc của Trần Vân đằng sau lưng.

Mở cửa, lập tức nghe thấy tiếng kêu vô cùng ủy khuất của Tiểu Hôi, vẻ mặt cún con đáng thương nhìn Tô Duyệt, mặc dù mấy ngày này không có người ở nhà, nhưng Tô Duyệt đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn cho chó đặt trong chén của Tiểu Hôi rồi, chó Tiểu Hôi đói bụng, ăn no xong sẽ phóng uế rồi ngoắc ngoắc cái đuôi mà ngủ, Tô Duyệt cũng không cần lo lắng nó không chống đỡ được.

Trong nhà không có thứ gì để ăn, Tô Duyệt liền đi vào phòng bếp đun một ấm nước sôi, tối thiểu đây cũng là đạo đãi khách khi có khách tới nhà.

Các bác sĩ y tá cẩn thận chu đáo nâng Ninh Duệ Thần lên giường rồi mới rời đi, Thẩm Tuấn Ngạn nhanh chóng chạy vào phòng, có vài chuyện không thể nói với Trần Vân giấu mãi trong lòng bức bối khó chịu, chỉ có thể tâm sự với Ninh Duệ Thần mà thôi.

“Người lần trước quấy rối trong hôn lễ đã tìm ra rồi.” Trong mắt Thẩm Tuấn Ngạn hiện lên ý cười, “Cậu Ninh, cậu đoán xem là ai?”

Ninh Duệ Thần thản nhiên nói, “Tôi không rảnh chơi trò đoán đố.”

Dường như đã sớm dự đoán được kết quả này, Thẩm Tuấn Ngạn khẽ cười một tiếng, giọng điệu trở nên thâm sâu, “Thẩm Gia Dũng thật đúng là có một người mẹ tốt giúp cậu ta ẩn nhẫn trừ tiếng kẻ hoạch nhiều năm qua.”

Chính vì cảm nhận được nguy cơ khắp nơi, nên chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Lâm Tuyết Mai liền thay đổi mục tiêu, vốn tán thành chuyện của anh và Trần Vân, thế nhưng hôm nay lại thúc ép anh đám cưới với cô gái bà chọn, ngay cả đối tượng hi sinh để kết hôn thương mại cũng đã tìm xong rồi.

Nghĩ lại khi này vừa về tới nhà liền thấy Lâm Tuyết Mai đang ngồi cùng đối tượng hi sinh, Thẩm Tuấn Ngạn cảm thấy có ngọn lửa vô hình đang từ từ hình thành trong đáy lòng.

Anh vốn không quan tâm chút tài sản rách kia, Thẩm Gia Dũng thích thì đưa cho anh ta cũng được, nhưng cứ nhất định phải dùng chiêu hiểm như vậy, khiến người phụ nữ của anh vĩnh viễn nghi ngờ không thể mang thai được, thật sự coi Thẩm Tuấn Ngạn anh là kẻ vô dụng đây mà!

“Bất cứ khi nào cần thì nói một tiếng.” Ninh Duệ Thần nằm sấp trên giường thản nhiên nói, sau đó thì không nói nữa.

Nhưng chỉ một câu này thôi, cũng đã là lời hứa nặng nhất rồi.

Trên mặt Thẩm Tuấn Ngạn lập tức xuất hiện nụ cười tươi, đang chuẩn bị ngàn vạn câu cảm tạ liền nghe thấy lời nói lạnh như băng của Ninh Duệ Thần, “Muốn cảm ơn thì mau chóng rời khỏi đây đi.”

Thẩm Tuấn Ngạn từ chối, “Không được đâu, cậu Ninh, vì suy nghĩ cho vấn đề cơm nước của cậu và Tiểu Duyệt, chấp chứa bọn tôi mới là cử chỉ sáng suốt nhất.”

Lời này cũng có lý, Ninh Duệ Thần nhân tiện nói, “Một tuần thôi, nhân lúc này cậu cũng nên cẩn thận suy nghĩ một chút, dù sao cũng là một trận đánh ác liệt.”

Mẹ ruột của Thẩm Gia Dũng - Lâm Tuyết Mai, còn có cả Trần Vân... Mỗi một cửa đều không dễ dàng.

“Đúng vậy, tương lai sắp tới sẽ là một trận đánh ác liệt đây.” Thẩm Tuấn Ngạn khẽ cười nói, đợi cho tất cả mọi việc chấm dứt, anh muốn đền cho Trần Vân một hôn lễ hoàn mỹ nhất.

Liếc nhìn người đàn ông nằm trên giường, Thẩm Tuấn Ngạn nói, “Cậu Ninh, mặc dù cậu và Tiểu Duyệt kết hôn rồi, nhưng dù sao cả đời cũng chỉ có một hôn lễ, chẳng lẽ cậu keo kiệt đến mức này à?”

“Không cần cậu quan tâm.” Ninh Duệ Thần thản nhiên nói, hôn lễ, anh đã sớm nghĩ tới, anh biết Tiểu Duyệt rất muốn có sự chúc phúc của cha mẹ, mà bây giờ, Triệu Tuyết Nhu và Tô Duyệt đã không còn gì ngăn cách, hôn lễ này... Đợi cơ thể anh tốt hơn sẽ bắt tay vào chuẩn bị làm.

=====

Tô Duyệt đứng ở trong phòng bếp chờ nước sôi, trong đầu vẫn đang suy nghĩ về những bức hình và tin nhắn kia là ai gửi cho cô.

Phương Vận thì không thể rồi, nếu là Triệu Nhã Cầm muốn đối phó với cô, bà ta cũng sẽ không dùng cách cực đoan như vậy, dù sao bà ta không chỉ đối phó với cô mà còn cả Ninh Duệ Thần, hơn nữa bản thân Triệu Nhã Cầm cũng không thông minh đến vậy.

Ninh Thiên Như... mặc dù căm hận Ninh Duệ Thần, nhưng dù sao cũng sợ Ninh Hạc Hiên, qua mấy lần tiếp xúc cũng không khó nhìn ra sở dĩ Ninh Thiên Như làm như vậy, cũng chỉ hi vọng có thể được ông cụ nhà họ Ninh coi trọng, cho nên sẽ không dùng cách như vậy để đạt tới mục đích của bản thân.

Vậy... là ai đây?

Lần trước ở công ty đột nhiên có giấu tên gửi ảnh tới, ảnh của cô và Mộ Dung Bạch ở thành phố A cố tình bị phóng viên đăng lên bài, còn cả tin nhắn lần này.... Ba chuyện này có phải cùng một người làm ra hay không?

Nếu vậy thì mục đích của người này đơn giản chính là muốn chia rẽ cô và Ninh Duệ Thần!

Trái tim đột nhiên đập mạnh một cái, có một đáp án không tốt chậm rãi hình thành trong đầu cô...

Chẳng lẽ... là cô gái trên tấm ảnh?

Nếu là cô gái kia, vậy chỉ cần tưởng tượng Tô Duyệt cũng cảm thấy ghen trong ngực.

Dù sao cũng là người phụ nữ anh từng thích, cho dù đã là quá khứ nhưng đó cũng là một đoạn hồi ức đẹp.

Mối tình đầu đó nha... chính là lúc Ninh Duệ Thần yếu ớt nhất cần có người bên cạnh nhất... Tuổi trẻ ngây ngô như một cây xanh luôn được tưới nước, lỡ như người phụ nữ này đột nhiên trở về kiên quyết muốn tìm lại hồi ức thì người đàn ông nào chịu nổi được.

Huống chi, những chuyện thế này rất dễ có tình địch tiềm ẩn, vậy thì Tô Duyệt tự nhận bản thân mình thật sự không đấu được...

Nhìn xem, thủ đoạn cao thâm như vậy, đầu tiên là gửi hình đến công ty, nói bóng nói gió cho Tô Duyệt biết Ninh Duệ Thần từng thích tới đây, mà cửa đầu tiên này khiến cô suy nghĩ thì trúng chiêu.

Tiếp theo lại gửi hình của cô và Mộ Dung Bạch đến các tòa soạn báo, rất rõ ràng là để cho Ninh Duệ Thần xem, cô nam quả nữ ban đêm yêu đương vụng trộm, địa điểm là ở khách sạn, động tác lại còn vô cùng thân mật, người đàn ông bình thường khi nhìn thấy đều sẽ phát hỏa, chắc chắn suy nghĩ trong này tuyệt đối có gian tình!

Nhưng may thay, suy nghĩ của Ninh Duệ Thần không thể so sánh với người bình thường, đúng lúc có sự xuất hiện của bé con, cho nên lần này may mắn qua cửa.

Sau đó lại tung ra quá khứ của Ninh Duệ Thần, cho Tô Duyệt thấy những mặt đen tối của Ninh Duệ Thần, vênh mặt hất hàm nói cho cô biết Tô Duyệt cô tỉnh lại đi, đừng mộng mơ làm cô bé lọ lem cười được hoàng tử nữa, người đàn ông này còn dơ bẩn hơn so với tưởng tượng của cô nhiều!

Tình địch tiềm ẩn này rõ ràng đối xử với cô như một người phụ nữ bình thường, đáng tiếc, suy nghĩ của cô lại không phải như vậy. Trong lòng của cô, cho dù dưới tình huống tồi tệ hơn nữa vẫn sẽ không buông tay người đã mạnh mẽ chiếm lấy lòng cô, hơn nữa, cô tin chính vì trải qua những chuyện như vậy mới có thể càng thêm quý trọng hạnh phúc hiện giờ với Ninh Duệ Thần.

Đã vượt qua ba lượt khảo nghiệm khó khăn, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì chỉ cần giữa hai người có một chút không tin tưởng lẫn nhau, đều sẽ dễ dàng bị tổn thương.

Tâm kế thật kín đáo!

Đừng nói là làm, ngay cả phân tích cũng khiến Tô Duyệt đau đầu, rõ ràng công lực của người này rất thâm hậu!

Nhưng Tô Duyệt lại cảm thấy có chỗ nào đó bị bỏ sót.

Rốt cuộc là chỗ nào đây.... Tô Duyệt cũng không thể nói ra được.

Nếu không phải là cô ta, vậy thì là ai đây?

“Nước sôi rồi.” Giọng nói lạnh lùng đột nhiên ở sau lưng truyền tới, Tô Duyệt hoảng hồn, quả nhiên ấm nước sôi đã kêu âm ỉ, hơi nước hận không thể sôi trào hết ra ngoài.

Tô Duyệt không kịp nghĩ, vươn tay ấn nút trên bếp, tay còn lại thì trực tiếp rút nguồn điện.

“Cô làm vậy sẽ phỏng tay đấy.” Trần Vân liếc mắt nhìn Tô Duyệt, dùng giọng điệu khẳng định nói, “Vừa rồi cô mất tập trung.”

“Muốn ăn gì để tôi làm.” Tô Duyệt chuyển đề tài nói, nhưng vừa dứt lời lại thấy không đúng.

Trần Vân liếc nhìn Tô Duyệt, “Thôi, vẫn để tôi làm thì hơn.”

Đúng lúc này cửa phòng ngủ được mở ra, Thẩm Tuấn Ngạn cười khanh khách đi ra ngoài, Tô Duyệt nói với Trần Vân đã đi đến bên cạnh rửa cà chua, “Được, làm phiền cô rồi.” Sau đó đi tới bên cạnh con chó tiểu Hôi.

Thẩm Tuấn Ngạn cản bước chân Tô Duyệt lại, “Tiểu Duyệt, hay là cô đi chăm sóc cho cậu Ninh đi, loại công việc nặng nhọc này để tôi làm cho, mặc dù quan hệ giữa chúng ta rất tốt, nhưng ăn nhờ ở đậu cũng cần phải nghiêm túc đấy.”

Tô Duyệt lặng yên nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, rõ ràng là muốn ở một mình với Trần Vân còn bịa lý do chính đáng như vậy, rõ là... ngại biện.

“Được.” Tô Duyệt cũng không bóc mẽ anh, gạt đầu đi vào phòng ngủ.

Tấm rèm cửa được kéo ra một bên, ánh mặt trời xuyên qua khe hở chiếu lên người đàn ông, Ninh Duệ Thần đang xem quyển sách cô để trên đầu giường, nhớ tới suy đoán vừa rồi của mình, trong lòng cô bỗng nhiên căng thẳng.

Hơn nữa, dáng dấp của người phụ nữ kia dường như không tệ...

“Nghĩ gì thế?” Chẳng biết từ lúc nào, Ninh Duệ Thần đã ngẩng đầu lên cười mỉm nhìn Tô Duyệt.

“Không có gì.” Tô Duyệt lắc đầu, “Đang nghĩ xem chừng nào anh mới khỏe lên, em rất muốn ăn canh sườn do anh làm.”

Ninh Duệ Thần yêu thương sờ sờ đầu Tô Duyệt, “Được, chờ anh khỏe lên sẽ làm cho em ăn.”

Tô Duyệt khẽ gạt đầu, chuyện kia vẫn còn lẩn quẩn trong đầu cô, để Ninh Duệ Thần không phát hiện ra điều gì khác thường, Tô Duyệt thuận miệng hỏi, “Anh giỏi nấu ăn như vậy từ khi nào thế?”

Không ngờ vừa nói ra lời này, tay đang cầm sách bỗng nhiên dừng lại, Tô Duyệt có phản ứng chậm hơn nữa lúc này cũng thấy khác thường.

“Thức ăn ở Mỹ không hợp khẩu vị nên tự học tự làm.” Ninh Duệ Thần thản nhiên nói.

Nếu không để ý thấy anh hơi sưng sờ thì có thể xem đây là những lời nói bình thường.

Thức ăn ở Mỹ không hợp khẩu vị... là anh hay là cô ấy?

Ngày ngày Ninh Duệ Thần nấu cơm cho cô ăn, Tô Duyệt đã luyện thành thói quen nên hoàn toàn không có cảm giác gì, nhưng đến hôm nay nghĩ lại nếu có người vì mình mà học nấu ăn thì thật sự rất cảm động đấy.

“Vậy sao.” Tô Duyệt gạt đầu, nuốt toàn bộ nghi vấn vào lại trong bụng.

“Sao vậy? Tiểu Duyệt, từ nãy sau khi đi ra khỏi bệnh viện, hình như em không được bình thường.” Ninh Duệ Thần nhíu nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Duyệt.

Dù anh có thông minh có năng lực không cần đoán cũng biết, nhưng chung quy cũng không thể nào đoán hết được tâm sự nhiều đường lắt léo của phụ nữ, đương nhiên cũng sẽ không biết buồn bực của Tô Duyệt có thể tổng kết bằng một chữ: Ghen.

Ninh Duệ Thần ghen một lần sẽ lẳng lặng thản nhiên âm thầm chỉnh tình địch đến lên bờ xuống ruộng, nhưng khi Tô Duyệt ghen sẽ cẩn thận suy nghĩ mà so sánh, cảm thấy bản thân thật sự có nhiều mặt không hơn được địch thủ.

“Em chỉ cảm thấy uất ức cho mẹ mà thôi, còn phải chờ ba chín năm, cũng cảm thấy khổ sở thay cho cha, lỡ như trong chín năm này có người bắt mẹ* đi thì làm thế nào?” (* ý là mẹ đi yêu và cưới người khác)

Ninh Duệ Thần nghe vậy thì cười một tiếng, tay vẫn vuốt ve mặt Tô Duyệt, nhếch mày lên, “Em nghĩ vậy là không tin tưởng vào tình cảm của cha mẹ sao?”

Tô Duyệt lắc đầu, “Không phải, chỉ là trên đời này sẽ luôn có những chuyện bất ngờ xảy ra, em chỉ cảm thấy có chút sợ hãi.”

“Khảo nghiệm tình yêu chống lại thời gian mới là tình yêu đích thực, Tiểu Duyệt, cho dù em phải xa anh nhiều năm thì bên cạnh anh cũng sẽ không có bất kì người phụ nữ nào khác.”

Đương nhiên loại tình huống này gần như bằng không.

Thời gian khi con người còn sống nhiều như vậy, anh làm sao có thể cho phép em rời đi chứ?

Tô Duyệt nghe vậy, ánh mắt sáng lên, “Thật sao?”

Khi cô nghe được những lời này của Ninh Duệ Thần, lời ngầm chính là cuộc đời này, vị trí bên cạnh anh không phải em thì còn có thể là ai, từ nay về sau cuộc đời của anh, chỉ trôi qua cùng với một mình em.

Suy nghĩ một chút, Tô Duyệt lại cẩn thận nói, “Những lời này anh có từng nói với người khác bao giờ chưa?”

Lời vừa nói ra, Ninh Duệ Thần híp mắt cẩn thận suy nghĩ, đồng hồ báo thức trên đầu giường nhẹ nhàng vang lên những tiếng “tíc tíc”, Tô Duyệt cảm thấy trái tim của mình đập mỗi lúc càng nhanh hơn.

“Không có.” Mất cả buổi, cuối cùng Ninh Duệ Thần cũng mở miệng nói, “Anh nghiêm túc ngẫm lại, thật sự không có.”

Tô Duyệt nghe vậy, nụ cười trên mặt tươi hơn, “Anh yên tâm, em sẽ không bao giờ rời khỏi anh, cũng sẽ không rời khỏi anh nhiều năm.”

“Ừ, anh biết.” Ninh Duệ Thần khẽ đáp, nói như vậy chỉ là để cô yên tâm, tuy đoán không ra được chuyện gì, nhưng đồ ngon đồ ngọt một chút cũng là theo lẽ thường.

Mặc dù không hay nói những lời này, nhưng bé con của anh có đôi khi cũng cần được dỗ ngọt, chỉ cần cô vui vẻ, thì có nói ra lời gì cũng có làm sao đâu.

Lúc này, giọng của Thẩm Tuấn Ngạn ở bên ngoài cửa truyền vào, “Hai vị, cơm xong rồi đây.”

“Tới đây!” Tô Duyệt đáp lại, quay đầu nói với Ninh Duệ Thần, “Em ra bưng vào cho.” Sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Trong phòng bếp, Thẩm Tuấn Ngạn đau lòng nhìn nồi canh sườn, “Tiểu Duyệt, cô tiết kiệm chút sườn đi, dù cậu Ninh đang cần bồi bổ, nhưng không cần thiết ăn nhiều thịt như vậy.”

Lúc này Tô Duyệt mới phát hiện trong bát chất đầy thịt, ngượng ngùng cười, “Hình như... là hơi nhiều một chút.”

“Bưng vào đi, còn có những món khác nữa, đủ để chúng tôi ăn rồi.” Trần Vân bỗng nhiên mở miệng nói, cô đã nói vậy thì đương nhiên Thẩm Tuấn Ngạn sẽ không lên tiếng nữa.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên, Tô Duyệt đặt bát xuống, chạy tới mở cửa, thế nhưng bên ngoài hoàn toàn không có ai cả.

Đang định đóng cửa, ánh mắt nhìn lướt qua thì thấy một túi giấy đang lẳng lặng nằm trên mặt đất.

103. Chương 103: Thật Là Một Cô Gái Ngốc!

Tô Duyệt xoay người nhặt lên, lúc này Trần Vân và Thẩm Tuấn Ngạn đang ở trong phòng bếp, Thẩm Tuấn Ngạn thấy bên ngoài không có động tĩnh gì bèn thò đầu ra, “Tiểu Duyệt, là ai đến vậy?”

“Không... không có ai cả, có thể là ấn chuông linh tinh thôi.” Tô Duyệt vội vàng xoay người nói với Thẩm Tuấn Ngạn, tay cầm túi giấu ở sau lưng.

“Ừ, nhân lúc còn nóng mau mang canh vào đi, đừng để cậu Ninh đợi lâu.” Thẩm Tuấn Ngạn nói một câu hai nghĩa, Tô Duyệt cũng không để ý, có tật giật mình nói, “Được, tôi đi toilet chút đã.” Nói xong liền bước nhanh vào trong toilet, tốc độ vô cùng nhanh, Thẩm Tuấn Ngạn chỉ thấy trước mặt nhoáng lên một cái đã không thấy Tô Duyệt đâu.

Tô Duyệt dựa vào cánh cửa, hít một hơi thật sâu, nhìn túi giấy được gói kín trong tay, không chút do dự xé ra, bức ảnh bên trong, dĩ nhiên đều là hình của Ninh Duệ Thần và cô gái kia đang nhắm mắt hôn nhau.

Nhìn bức ảnh này, địa điểm.... loáng thoáng có thể đoán được là ở trên giường.

Bức ảnh có tính uy hiếp trắng trợn như vậy, Tô Duyệt càng xác định ý nghĩ ban đầu của mình.

Vừa nghĩ tới Ninh Duệ Thần đã từng thân mật với người phụ nữ khác, Tô Duyệt cảm thấy trong lòng ghen đến sợ hãi, vừa nãy tâm tình khó khăn lắm mới khôi phục lại được nay lại trở nên u ám.

Cô biết những cái này chỉ là quá khứ, trong quá khứ của Ninh Duệ Thần không chỉ có người con gái này, mà còn cả những chuyện trước kia.

Những thứ này đều là vết sẹo trong lòng anh, cho dù bày đặt kiểu cách, Tô Duyệt cũng không nở chỉ vì cảm xúc bất thường của mình mà cào bới vết sẹo đã kết vảy kia, mặc dù trong lòng cô có chút không thoải mái. Nhưng có một điểm Tô Duyệt không rõ, tại sao người phụ nữ kia lại xác định người nhận được bưu kiện này sẽ là cô, nếu thứ này bị Ninh Duệ Thần nhìn thấy, vậy tất cả mọi thứ cô ta làm có ý nghĩa gì?

“Tiểu Duyệt, xong chưa, ngài Ninh đang đói bụng chờ em kìa.” Ngoài cửa truyền đến giọng cười của Thẩm Tuấn Ngạn, Tô Duyệt đang trầm tư hoảng hồn ứ ứ.

Tô Duyệt lấy lại bình tĩnh, cất bức ảnh kia lại vào trong phong bì, nhưng không biết làm cách nào để tiêu hủy chúng đi, cho vào bồn cầu xả cũng không rút đi, cho dù muốn ném ra ngoài tiêu hủy thì hiện tại cũng không thể.

Tô Duyệt quan sát phòng tắm nhỏ hẹp, cuối cùng hai mắt dừng lại ở trên cái gương lớn treo trên tường.

=====

“Tiểu Duyệt.” Giọng nói hờ hững của Ninh Duệ Thần bay vào trong tai Tô Duyệt, Tô Duyệt vẫn không có phản ứng, Ninh Duệ Thần đành phải gõ gõ đầu của cô, “Đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Cái gõ này khiến Tô Duyệt vội vàng hoàn hồn lại, tay đang cầm bát khê run lên, canh trong bát liền rớt vào trong tay cô.

Nhưng cũng may nhiệt độ của canh đã nguội bớt, Ninh Duệ Thần rút tờ giấy ăn, lấy bát trong tay cô đặt sang một bên, cẩn thận lau lòng bàn tay của Tô Duyệt, chân thành nói, “Tiểu Duyệt, anh là người không đáng được tin tưởng đến vậy sao?”

Tô Duyệt vội vàng nói, “Không đâu.”

“Vậy vì sao em lại giấu anh?”

Nhìn Ninh Duệ Thần như vậy, trong lòng Tô Duyệt không khỏi khẩn trương, chẳng lẽ anh... đã đoán ra gì rồi?

Không thể nào, cô giữ bí mật công việc vẫn tốt mà, hơn nữa cũng chưa nói gì hết.

Chẳng lẽ... người phụ nữ kia đã gửi tin làm hòa cho anh?

Nhưng dựa vào tính tình của Ninh Duệ Thần mà nói, cũng có thể anh đang dò xét cô.

Tim Tô Duyệt đập như trống trận, trên mặt vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh, “Em có giấu anh cái gì đâu?”

Lúc này Ninh Duệ Thần đã lau khô tay cho Tô Duyệt, Tô Duyệt thản nhiên cầm bát tiếp tục mức thêm một muỗng đưa tới bên miệng Ninh Duệ Thần.

“Ăn đi, không ăn sẽ nguội mất.”

Ninh Duệ Thần híp mắt quan sát Tô Duyệt, dường như muốn nhìn ra chút giả dối trên mặt cô vậy.

Xưa nay Tô Duyệt vẫn không có bất kì sức chống cự nào ở trước mặt Ninh Duệ Thần lúc này cũng hoàn toàn thể hiện ra kỹ thuật diễn xuất tiềm ẩn của mình, cứ thế mặt không đỏ tim không loạn, trên mặt còn mang theo ý cười, “Ăn nhanh đi nào, bỏ lăm đó.”

Đợi hồi lâu, rốt cuộc đôi môi mỏng cũng mở ra, ăn canh Tô Duyệt dứt.

Trong lòng Tô Duyệt rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, trời ạ, nếu còn tiếp tục mấy lần nữa cô sẽ giảm thọ mất, đồng thời trong lòng lại cảm thấy chua xót, cô, không phải là người phụ nữ đầu tiên của anh.

Mặc dù cô không quan tâm đến xử nam gì đó, nhưng biết người đàn ông của mình đã từng quan hệ với người phụ nữ khác, dù sao trong lòng vẫn có chút không dễ chịu.

Trước kia trong lúc vô tình nghe Tô Đông Thần nói, ấn tượng của người đàn ông với người phụ nữ đầu tiên rất sâu, nhất là trong phương diện kia.

Mặc dù trong lòng đã sớm nổi lên giông bão, nhưng trên mặt Tô Duyệt vẫn giữ vững bình tĩnh, không nhanh không chậm hỏi, “Vị thế nào?”

“Tạm chấp nhận.” Người đàn ông soi mói đáp, liếc nhìn Tô Duyệt, “Muốn ăn không?”

“Anh ăn đi.” Tô Duyệt vội vàng nói, nghĩ rằng theo như tính tình của anh, cho dù mình không nói cũng sẽ để lại cho mình vài miếng.

Nhưng mà....

Nhìn cái bát trống trơn trước mặt, cùng với người đàn ông ăn uống no nê nằm trên giường, Tô Duyệt lặng thầm rơi lệ.

Thật sự không để lại cho cô chút nào à....

Nhưng dùng một bát canh sườn đổi lấy việc giấu chuyện kia đi cũng đáng..

Ngay sau đó, Tô Duyệt lại tự an ủi mình.

“Anh muốn đi toilet.” Tô Duyệt đang tự thôi miên mình, giọng nói trầm lắng lại đúng lúc vang lên.

“Vâng.” Tô Duyệt không được ăn thịt có chút uể oải gật đầu, đứng dậy, “Gọi Thẩm Tuấn Ngạn đỡ anh đi nhé?”

“Không cần, có em là đủ rồi.”

Mặc dù bị thương nhưng cũng không đến mức đi không được vài bước, Tô Duyệt cũng cảm thấy không sao cả, “Được.”

Ninh Duệ Thần khoác tay lên vai Tô Duyệt, cố gắng hết sức từng bước một bước xuống giường.

Tô Duyệt mở cửa phòng ngủ, đỡ người đàn ông từ từ đi tới, nhưng lúc cách toilet còn vài bước thì Tô Duyệt bỗng nhiên nhớ ra.

Toilet? Tắm ảnh?! Ô no!

Mặc dù cô đã cất túi giấy ở sau tấm gương, người bình thường sẽ không chú ý tới, nhưng ánh mắt của Ninh Duệ Thần tinh anh cùng với tâm tư kín đáo như vậy, rất khó đảm bảo sẽ không đột ngột phát sinh ra tình huống gì!

“Sao vậy?” Ninh Duệ Thần híp mắt lại, nhìn Tô Duyệt đột nhiên dừng bước.

“Không... không có gì, em sẽ vào cùng anh, dù sao bây giờ anh vẫn còn rất bất tiện.” Tô Duyệt chủ động đề cử mình, đương nhiên Ninh Duệ Thần cầu còn không được.

Vào trong toilet, Tô Duyệt theo bản năng nhìn về phía cái gương, nhưng cái nhìn này càng khiến trong lòng sốt ruột hơn, túi giấy kia... lại bị lộ một góc ra ngoài!

Bất cẩn quá đi, Tô Duyệt thật sự muốn gõ cái đầu của mình rồi.

Tại sao sau khi sống chung với Ninh Duệ Thần, cô càng ngày càng trở nên ngốc nghếch hơn vậy...

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn chậm rãi đỡ Ninh Duệ Thần đi tới bên bồn cầu, trong đầu vẫn suy nghĩ tuyệt đối không thể để Ninh Duệ Thần phát hiện ra...

“Tiểu Duyệt, anh bị thương trên lưng, không thể cúi người.” Người đàn ông từ từ hướng dẫn.

“Vâng.” Tô Duyệt theo bản năng phụ họa gập đầu, vẫn không làm gì cả.

Người đàn ông tiếp tục từng bước dẫn dụ nói, “Cho nên đành phải làm phiền em cởi giùm anh.”

Tô Duyệt tiếp tục ngẫn ngơ gập đầu, bàn tay nhỏ bé trực tiếp kéo dây nịt của người đàn ông, sau đó kéo quần dài và quần lót xuống, vật không nên thấy nào đó trong nháy mắt bày ra trước mặt Tô Duyệt.

Lần này, rốt cuộc Tô Duyệt cũng phản ứng lại...

Khuôn mặt nhỏ bé hoàn toàn biến thành quả cà chua chín, Tô Duyệt cuống quýt nhấc chân rời khỏi phòng, lại đau khổ phát hiện vị trí của Ninh Duệ Thần vừa khéo thành một đường chéo với cái gương, ánh mắt thâm trầm của Ninh Duệ Thần tùy ý nhìn lướt qua thôi cũng có thể dễ dàng phát hiện túi giấy cô hao tâm tổn phí giấu đi.

Nếu là chuyện khác, cô cũng không cần khổ tâm giấu diếm Ninh Duệ Thần, giống như lúc trước, chuyện Thẩm Gia Dũng tặng cho ông cụ nhà họ Tô cái ấm tử sa, mặc dù vốn muốn gạt anh, nhưng sau khi bị phát hiện cũng cảm thấy không sao, vẫn bình thản mà khai ra, thế nhưng hiện giờ...

Từ trong đáy lòng cô không muốn người phụ nữ đã từng xuất hiện trong thế giới của Ninh Duệ Thần xuất hiện một lần nữa...

Không có mặt trong quá khứ của Ninh Duệ Thần đã đáng tiếc lắm rồi, làm sao có thể để người phụ nữ kia xuất hiện lần nữa chứ?

Hơn nữa, giữa hai người lại từng có quan hệ thân mật đến vậy.

Không, tuyệt đối không được!

Một cảm xúc nho nhỏ lập tức bá đạo xuất hiện, nghĩ như vậy, một chút then thưng của Tô Duyệt cũng biến mất, thu chân, xoay người, đưa lưng về phía Ninh Duệ Thần, “Em ở đây chờ anh, như vậy chăm sóc anh cũng thuận tiện hơn.”

“Nhưng em ở đây... anh không quen lắm.” Ninh Duệ Thần ngược lại cự tuyệt nói.

Người đàn ông nào cũng luôn hi vọng sẽ lưu lại mặt tốt đẹp nhất cho người phụ nữ mình yêu thương, để anh làm chuyện này trước mặt người phụ nữ của mình, dù sao vẫn có chút chương ngại tâm lý.

Tô Duyệt lấy từ trong túi ra một tờ giấy, xé làm đôi, vo thành hai viên tròn nhét vào trong lỗ tai, “Như vậy sẽ không nghe thấy gì nữa.”

“...” Ninh Duệ Thần hoàn toàn bị chọc cười, dục vọng sinh lý cũng mất, xoay người nói với Tô Duyệt, “Thôi, chúng ta về phòng ngủ đi.”

Tô Duyệt đương nhiên vui còn không kịp, xoay người nhanh chóng mặc đồ cho Ninh Duệ Thần, cười tủm tỉm nói, “Chúng ta đi thôi.”

“Ừ.”

Sau khi đưa Ninh Duệ Thần vào phòng ngủ, Tô Duyệt chỉ cảm thấy toàn thân mình như bị bóc mất một lớp da, trong lòng lại nhớ thật kĩ thứ giấu trong toilet, trái tim vẫn cứ treo ngược trên vực thẳm.

Còn Ninh Duệ Thần hết lần này tới lần khác kéo cô nói chuyện, hoàn toàn không có ý thả cô đi, trong lòng cô càng trở nên gấp gáp hơn.

Hai mắt lác liên, nhìn thấy cái bát không vẫn để ở một bên, Tô Duyệt vội vàng ôm bụng nói, “Ninh Duệ Thần, em đói quá.”

Tô Duyệt vừa nói như vậy, lúc này Ninh Duệ Thần mới nhớ ra cô gái này từ nãy đến giờ vẫn chưa ăn gì, khi nãy chỉ muốn chọc cô ngược lại quên mất vấn đề này, vội vàng yêu thương nói, “Nhanh đi ăn cơm đi.”

“Ừ.” Tô Duyệt bộ dạng đáng thương gật đầu, dùng tốc độ như ngày thường đi ra khỏi phòng ngủ.

Nhưng vừa đóng cửa phòng, Tô Duyệt lập tức chạy nhanh tới toilet.

Vật kia giống như quả bom hẹn giờ, không xử lý ổn thỏa, lúc nào cô cũng có thể kinh hồn táng đảm!

Nhưng Tô Duyệt vừa tới gần toilet thì phát hiện cửa phòng khóa trái.

“Thẩm Tuấn Ngạn đang ở bên trong.” Giọng nói lạnh lạnh phút chốc vang lên, Trần Vân đặt cái bát lên bàn, “Thức ăn còn ấm đấy, lại đây ăn chút đi.”

Nghe thấy Thẩm Tuấn Ngạn ở bên trong, Tô Duyệt càng gấp hơn, nhưng cũng không thể từ chối Trần Vân, cho nên từ từ đi tới phòng khách.

Tục ngữ nói rất đúng, càng là những chuyện tưởng như khó xảy ra thì nó càng xảy ra, Tô Duyệt vừa ngồi xuống, cửa phòng lập tức mở ra, Thẩm Tuấn Ngạn cầm túi giấy đi thẳng đến phòng ngủ, Tô Duyệt vội vàng đuổi theo ngăn cản.

“Đừng...” Tô Duyệt vừa nói ra một chữ, lập tức phát hiện Thẩm Tuấn Ngạn vừa vặn đưa túi giấy cho Ninh Duệ Thần.

Ninh Duệ Thần thông thả ung dung nhận lấy, còn túi giấy rõ ràng có dấu vết bị xé mở, ngón tay thon dài trực tiếp lấy đồ bên trong ra.

Lúc này, Thẩm Tuấn Ngạn ở bên cạnh liến thoắng không ngừng, “Cậu Ninh nhà cô thật sự không có chỗ nào là không bí ẩn nha, em đoán thử xem tôi tìm được thứ này ở đâu? Toilet! Hơn nữa còn là ở đằng sau tấm gương nữa đấy! May mắn tôi có một đôi mắt sáng trắng như tuyết, đúng rồi cậu Ninh, trong này rốt cuộc là cái gì.... A!” Sau khi đi tới gần nhìn bức ảnh này, Thẩm Tuấn Ngạn hoàn toàn nói lắp.

“Cái cái cái.... này này.... cậu Ninh cậu....”

Không để ý tới Thẩm Tuấn Ngạn, Ninh Duệ Thần nhìn chằm chằm vào bức ảnh một hồi, tầm mắt nhìn về phía Tô Duyệt có chút hoảng hốt đứng ở cửa, nhớ tới một loạt hành động kỳ lạ khi nãy thì hơi hiểu ra.

Cô nàng ngốc này, không ngờ là vì chuyện này mới trở nên không bình thường.

Vốn cho rằng cô vì chuyện của Phương Vận mới trở nên không bình thường, dù sao không phải ai cũng có thể nhanh chóng tiếp nhận sự thực này, trong lòng còn cố gắng làm chuyện này chuyện kia dời lực chú ý của cô.

Nhưng không ngờ sống trước chưa từng sống sau lại đến, lại có người đến gây chuyện....

Anh bỗng nhiên thấy đau lòng thay cho cô.

Một người làm sao có thể thừa nhận được nhiều chuyện như vậy?

Nhìn thấy bức ảnh này, chắc hẳn trong lòng cô cũng rất khổ sở nhỉ?

Mặc dù đây hoàn toàn là điều bịa đặt.

Thẩm Tuấn Ngạn nhìn bộ dạng này, đột nhiên cảm thấy bầu không khí có phần lạnh, vội vàng thức thời rút đầu lại, lui về phía sau, “Tôi đi giúp Trần Vân rửa bát.”

“Em đi ăn cơm.” Tô Duyệt cũng lên tiếng, trong tiềm thức, cô không muốn cũng không dám nghe những lời Ninh Duệ Thần sắp nói ra.

“Tô Duyệt.” Giọng nói trầm lắng chậm rãi vang lên.

Đôi mắt thâm sâu nheo lại, ánh mắt tập trung ở trên người cô gái đưa lưng về phía mình đang đứng ở ngoài cửa, nói từng chữ từng từ một, “Tô Duyệt, nếu anh nói cho em biết lần đầu tiên của anh là cho em, em có tin không?”

Tô Duyệt ngẩn ra, lắc lắc đầu, nói thật nhỏ, “Không tin, Ninh Duệ Thần, chuyện như vậy, em vẫn có thể... tiếp nhận được, nhưng xin anh đừng gạt em.”

Bức ảnh rõ ràng như vậy, cũng đã nói rõ tất cả.

“Tô Duyệt, anh không lừa em, em là người phụ nữ đầu tiên của anh, đương nhiên cũng phải là người cuối cùng.”

104. Chương 104: Kỹ Thuật Photoshop Thật Thần Kỳ

Giọng điệu này mang theo hương vị làm người tin phục, Tô Duyệt nhìn về phía Ninh Duệ Thần, chỉ cảm thấy nơi nào đó trong trái tim của mình bị một bàn tay nắm chặt, khiến cô theo bản năng tin tưởng lời anh.

Nhưng... Bức ảnh kia, nửa thân trên của hai người hoàn toàn để trần, sao có thể...

“Bức ảnh này không phải là thật, là photoshop, biết không?” Dường như có thể đọc hiểu nghi ngờ trong mắt Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần tiếp tục nói, “Tô Đông Thần là chuyên gia trong phương diện này, nếu không tin em có thể tìm cậu ta kiểm chứng.”

“Huống chi khi đó anh mới mười bốn tuổi, Tiểu Duyệt, ở phương diện này, anh vẫn không rành lắm.” Giọng nói mỉm cười của người đàn ông vang lên lần nữa, Ninh Duệ Thần vẫy vẫy tay, “Tiểu Duyệt, tới đây.”

Giọng nói nhẹ nhàng mang theo khả năng ổn định lòng người, ý thức vẫn chưa phản ứng kịp, chân đã vô thức đi về phía anh.

Ninh Duệ Thần kéo tay Tô Duyệt để cô ngồi bên cạnh mình, chống một tay, tay còn lại quần tóc Tô Duyệt ở đầu ngón tay chơi đùa, “Có phải còn chuyện gì giấu anh hay không, hửm?”

Giọng điệu thờ ơ, nhưng mang theo sự nghiêm túc thuộc về đàn ông.

Đối diện với sự nghiêm túc này, Tô Duyệt không giấu được bất kỳ tâm sự nào.

“Vâng.” Tô Duyệt ngoan ngoãn gật đầu, Ninh Duệ Thần cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn cô, chờ cô tự mình thú nhận.

Tô Duyệt cúi thấp đầu, chậm rãi nói, “Ừm, lúc đưa anh lên xe cứu thương, có người gọi tin nhắn cho em, bảo em rời xa anh.”

“Còn nói cái gì nữa không?”

Tô Duyệt lắc đầu, “Không có.” Mặc dù muốn thắng thắng, nhưng Tô Duyệt cũng chỉ nói mơ hồ một chút, dù sao cô biết, trong tiềm thức của Ninh Duệ Thần, anh không muốn để cho cô biết quá khứ của anh, như vậy cô coi như không biết là được rồi.

“Ninh Duệ Thần, sức hấp dẫn của anh ghê gớm thật, nhìn xem, mối tình đầu cũng chủ động tìm tới.” Tô Duyệt nói nhỏ, nhìn như thuận miệng nói, nhưng ý chưa trong giọng nói làm thế nào cũng không giấu được.

Trong giọng nói trầm lắng truyền đến tiếng cười nhẹ, người đàn ông nhếch mày, lúc này trong đôi mắt thâm sâu có ánh sáng không thể ngăn được, so với ánh mắt mờ mịt sau khi uống rượu càng thêm mê hoặc người, còn đôi mắt này bây giờ chỉ chăm chú nhìn một mình Tô Duyệt.

“Tiểu Duyệt, có phải... em ghen không?”

Tô Duyệt nghe vậy, giống như bị đập trúng chỗ yếu vội vàng phản kích nói, “Ai ghen?” Còn giọng điệu với vẻ mặt này càng phô bày ra vẻ chột dạ trong lòng cô.

Ninh Duệ Thần thông dong nhìn Tô Duyệt quỳnh quáng, anh rất thích nhìn bộ dạng bối rối xù lông của cô.

“Những thứ này, không phải cô ấy làm.” Ninh Duệ Thần thần nhiên nói, sau đó không nói nữa.

Quả nhiên...

“Ninh Duệ Thần, anh thật đúng là hiểu cô ấy.” Tô Duyệt tức giận nói, lửa giận từ từ tỏa ra ngoài.

Những bức ảnh kia, cho dù là thật hay giả cũng làm cho lòng cô cực kỳ không thoải mái, cộng thêm đang mang thai cảm xúc rất dễ dao động, Tô Duyệt ở trước mặt Ninh Duệ Thần vốn cũng không thể che giấu tâm tình của mình, lúc này nói vậy cũng có chút giận dỗi.

“Tiểu Duyệt, tưởng tượng chút, nếu như em muốn cướp lại bạn trai cũ, có đi trực tiếp nói với bà xã đương nhiệm của anh ta, ‘Này, tôi muốn cướp lại anh ấy, cô cách anh ấy càng xa càng tốt’ không!”

“Không biết.” Tô Duyệt lắc đầu, làm như vậy rất dễ để lộ thân phận của mình, dù sao mấy bà vợ bình thường đều sẽ nói cho chồng của mình biết, hoặc là dựng thẳng toàn thân để phòng cảnh giác.

Nhưng nếu nói vậy, dường như cô không được chia ở trong phạm vi người vợ bình thường...

Tô Duyệt theo bản năng nhìn về phía Ninh Duệ Thần, quả nhiên, là đào hố để mình nhảy vào.

“Nhưng mặc kệ người này xuất phát từ mục đích gì, đều là muốn ly gián chúng ta, hơn nữa em sẽ không nói cho anh biết, nói rõ... người này rất hiểu em.” Không đợi Tô Duyệt mở miệng, Ninh Duệ Thần đã tiếp tục phân tích nói, lại liếc nhìn Tô Duyệt, “Nhưng, người đó đã đoán sai một điểm.”

“Hả?” Tô Duyệt không hiểu nhú mày, nhìn Ninh Duệ Thần, nghiêm túc đợi đáp án của anh.

Ngón tay thon dài cầm bức ảnh lên chọc chọc đầu Tô Duyệt, “Người đó không ngờ rằng em ngốc như vậy, ba lần bốn lượt đều bị anh phát hiện ra, giấu đồ cũng giấu không tốt, chặc chặc, uống phí tâm tư photoshop ra bức ảnh như vậy, lại bị em làm hỏng rồi.”

“Mà người như vậy, nhất định từng tiếp xúc với em một thời gian dài, hoặc là điều tra em rất kỹ, rất rõ ràng, cô ấy không phù hợp với yêu cầu như vậy.” Không đợi Tô Duyệt phản bác, Ninh Duệ Thần tiếp tục thông thả giải thích.

Vừa nói như vậy, hứng thú của Tô Duyệt cũng lập tức chuyển sang hướng khác, không so đo những lời trêu chọc của Ninh Duệ Thần, cực kỳ hứng thú hỏi, “Vậy anh đoán được là ai chưa?”

Dưới ánh mắt hào hứng chờ đợi của Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần thần nhiên mở miệng, “Khát quá.” Ánh mắt nhìn vào đôi môi của Tô Duyệt.

Ý tứ này rất rõ dễ hiểu ra.

Đôi mắt thâm sâu ung dung nhìn cô, hiển nhiên là đang chờ cô chủ động dâng lên.

Tô Duyệt cắn cắn môi, thôi, cũng không phải là chưa từng hôn qua, sợ cái gì!

Nhưng dù nghĩ vậy, suy cho cùng vừa rồi còn đang nổi quạu, hiện giờ lại chủ động đưa tới cửa, rất không giống với tác phong của Tô Duyệt cô nhỉ?

Nhưng, thật sự rất muốn biết đáp án...

Có câu rượu mạnh sợ người gan, Tô Duyệt bước nhanh ra ngoài, dưới ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Tuấn Ngạn và Trần Vân, trực tiếp chạy vào phòng bếp cầm rượu trắng ướp đồ ăn tu một hơi, sau đó lại chạy vào phòng ngủ.

Lúc này đã qua trưa, một đám mây đen bên ngoài đột nhiên che khuất bầu trời trong xanh, ánh sáng mãnh liệt bị mây đen ngăn ở phía sau lộ ra vài tia nắng càng sáng chói bức người.

Còn Tô Duyệt đứng ở cửa phòng ngủ mang theo hơi rượu, lúc này ở trong mắt Ninh Duệ Thần, càng hấp dẫn hơn bất kỳ thứ gì.

Trong lòng người đàn ông đã bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, trên mặt vẫn bày ra nụ cười tươi, chờ Tô Duyệt ôm ấp yêu thương.

Tô Duyệt uống rượu không tiếp tục bày đặt kiểu cách, trực tiếp đi tới, cúi người xuống, hai tay chủ động ôm lấy cổ của người đàn ông, hôn lên đôi môi mỏng gợi cảm kia.

Nụ hôn này còn mang theo hương rượu trắng, mặc dù không phải là lần đầu tiên nhắm nháp mùi vị như vậy, nhưng Ninh Duệ Thần vẫn cảm thấy cảm giác của mỗi lần hôn đều không giống nhau, dường như hôn thế nào cũng hôn không đủ.

Giống như cây anh túc trí mạng, chỉ cần hưởng thụ qua một lần thì có muốn buông tay cũng không có cách nào buông được.

Còn Tô Duyệt được Ninh Duệ Thần dẫn dắt nhiều lần như vậy, nhưng vẫn không có chút kỹ xảo nào trong chuyện hôn nhau, chỉ biết xông mạnh chạy loạn, cái lưỡi thơm tho tùy tiện càn quét, quả thật ngây ngô muốn chết.

Mà ngây ngô thế này, bất kỳ người đàn ông nào cũng không ngăn cản được.

Không đến một lát, Tô Duyệt chuẩn bị muốn rời khỏi môi anh.

Nhưng Ninh Duệ Thần sao có thể dễ dàng bỏ qua...

Ngón tay dài nâng cái cằm nhỏ lên, người đàn ông nhanh chóng đổi bị động thành chủ động, từ thưởng thức biến thành chiếm lĩnh, cái lưỡi linh hoạt tuần tự tiến hành chậm rãi càn quét ở trong vách, đến chỗ sâu, hàm răng lại cắn nhẹ cái lưỡi thơm tho một cái, Tô Duyệt khẽ run lên, bộ dáng kia càng khiến cho người ta thương hại.

Hôn đến khi sắp đề lên bụng của Tô Duyệt, lúc này Ninh Duệ Thần mới buông cô ra, trên mặt trong mắt đều hàm chứa ý cười nhẹ nhàng.

Hôn nhau thời gian dài nên khuôn mặt nhỏ có chút đỏ hồng, hơi thở hỗn hển, nhưng Tô Duyệt vẫn không quên đánh cược khi này, nói với Ninh Duệ Thần, “Rốt cuộc chuyện này là do ai làm vậy?”

Ninh Duệ Thần mỉm cười, giơ hai tay đầu hàng, thông thả ung dung nói, “Anh cũng không biết.”

Tô Duyệt nổi giận, “Anh... chộc em?!”

Tô Duyệt còn chưa nói xong, ngón tay dài véo nhẹ gò má hồng, “Nếu người đó đã khai chiến, không đạt được mục đích nhất định không bỏ qua, thời gian tới nhất định sẽ có hành động tiếp theo, có hành động sẽ có sơ hở, cho nên... gấp cái gì chứ?”

“...” Tô Duyệt ghen hòng lần nữa.

Nhưng cái này rõ ràng không phải đang đùa giỡn cô sao?!

“Đi ăn chút gì đi, cho dù em không đói bụng, cũng phải chú ý đến con của chúng ta.” Giọng điệu dịu dàng thế này, cho dù lửa giận phừng phực cũng trong nháy mắt bị vuốt dịu đi.

“Trần Vân, nếu em cũng có thể dịu dàng với anh như vậy, cho dù bảo anh đi chết anh cũng sẽ đi.” Thẩm Tuấn Ngạn dán chặt lỗ tai lên cửa nghe lén quay đầu cười ngỏ ngời nói với Trần Vân.

Trần Vân không thèm nhìn Thẩm Tuấn Ngạn lấy một cái, tay ẵm chó Tiểu Hôi lật tới lật lui, làm như không thấy nó chống cự, lạnh lùng nói, “Thẩm Tuấn Ngạn, đừng nằm mộng giữa ban ngày nữa, nếu anh thông minh thì hãy để tôi đi, từ bỏ tôi, đừng quên, tôi sắp kết hôn rồi.”

Ánh mắt Thẩm Tuấn Ngạn hơi lóe lên, nhưng ngay sau đó khôi phục lại thần sắc cứng rắn, “Từ bỏ em hả, Trần Vân, cái này thật sự thật sự không có khả năng nha.”

=====

Thời gian Tô Duyệt và Ninh Duệ Thần làm mình làm mẩy, thời gian Thẩm Tuấn Ngạn quần lấy Trần Vân chậm rãi trôi qua, cũng không có ai tiếp tục gợi những thứ kỳ lạ hay tin nhắn cho Tô Duyệt.

Tuy chỉ qua mấy ngày, vết thương trên lưng cũng không hoàn toàn tốt lên, nhưng cuối cùng vẫn không chịu ngồi yên, chiếc Porsche đã thanh toán xong rồi, Ninh Duệ Thần liền đề nghị đi nhìn xe một chút.

Thẩm Tuấn Ngạn chủ động xin đi đánh giặc làm tài xế, còn Trần Vân đương nhiên bị bắt cóc đi cùng.

Ninh Duệ Thần dùng xe trước sau như một, nhìn một vòng, cuối cùng lựa chọn phong cách ban đầu.

“Đã đến kỳ hạn một tuần rồi, cậu và Trần Văn...” Ninh Duệ Thần nói nhỏ bên tai Thẩm Tuấn Ngạn, cầm tấm card ở giữa ngón tay chơi đùa một hồi.

Thẩm Tuấn Ngạn vội vàng hiểu ý, “Tôi sẽ mua chiếc xe này.”

“Ừ.” Ninh Duệ Thần thản nhiên đáp, sau đó rảo bước đi đến bên cạnh Tô Duyệt, cũng chẳng quan tâm Thẩm Tuấn Ngạn oán thầm sau lưng.

Mặc dù vài chục vạn anh không đổ vào mắt, nhưng bị Ninh Duệ Thần bóc lột trắng trợn còn biểu hiện hết sức tự nguyện như thế, Thẩm Tuấn Ngạn tỏ vẻ vô cùng khó chịu!

Nhưng... Aiz, nếu đầu tâm nhân với Ninh Duệ Thần, sợ kết cục rất bi thảm đấy!

Thẩm Tuấn Ngạn thở dài, cuối cùng lấy card của mình ra thanh toán.

Sau khi Tô Duyệt yên lặng nhìn nhận chiếc xe, nghe người bán hàng giới thiệu, làm một biên tập viên, đương nhiên ở mọi phương diện đều biết một chút, cho nên bất cứ mọi lúc mọi nơi, đều phải mang theo tâm tính học tập.

Ánh mắt nhìn thoáng qua, Tô Duyệt liền nhìn thấy một cô gái duyên dáng đứng bên cạnh một chiếc xe bắt mắt, rất rõ ràng là đang chờ người.

Trình Oánh Oánh.

Vẫn đang giữ danh hiệu nữ hoàng scandal.

Lúc Tô Duyệt nhìn về phía Trình Oánh Oánh, Trình Oánh Oánh cũng nhìn về phía cô.

“Hi, Tô Duyệt, đã lâu không gặp.” Trình Oánh Oánh thoải mái chào hỏi, không hề có chút ngưng ngừng.

Số lần chạm mặt với cô ta có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng rất rõ ràng, Trình Oánh Oánh không có thiện ý với cô.

Người đưa bức ảnh gửi tin nhắn đến cho cô, có phải là cô ta hay không?

Trong lúc Tô Duyệt suy nghĩ, Trình Oánh Oánh lại mở miệng nói, “Thế nào, hạn tôi đến vậy sao?”

Thấy Tô Duyệt không nói chuyện, Trình Oánh Oánh tự nhiên nói, “Tô Duyệt cô nên biết, trên đời này, tính chất ban đầu của con người vốn ti tiện, lần trước tôi làm như vậy chỉ là muốn biết, khi cô biết tình yêu của cô ngay cả cha mẹ của cô cũng không làm được, cô còn có thể có ánh mắt kiên định giống như trước nữa hay không? Cô biết rõ, Tô Duyệt cô biết rất rõ, một khi người nào đó thấy cái bóng của mình đều nghĩ muốn cái bóng đó trở thành bộ dáng lúc này của mình, cho nên, đừng hạn tôi, nếu không thủ đoạn của vị kia tôi chịu không nổi.”

Tô Duyệt vẫn không trả lời, Trình Oánh Oánh khổ tâm nghĩ lý do muốn nói cho cô biết chuyện của Triệu Tuyết Nhu, lấy tâm tư bảy rẽ tám quẹo này của Trình Oánh Oánh cô hoàn toàn không muốn biết, bởi vì cô chưa bao giờ để ở trong lòng, mà lúc này, cũng chỉ là theo bản năng suy nghĩ những bức ảnh kia không có quan hệ với Trình Oánh Oánh.

Còn khi Trình Oánh Oánh nói ra những lời này, Tô Duyệt liền xác định chuyện này không liên quan đến cô ta.

Trình Oánh Oánh và cô cũng không quen biết mấy, chuyện quan trọng nhất, nếu đã làm những chuyện kia, Trình Oánh Oánh sẽ không thẳng thắn vô tư nói cho cô biết suy nghĩ lúc đó của cô ta.

“Ồ, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Tô Duyệt, thời gian cô và Ninh Duệ Thần ở bên nhau lâu hơn tôi tưởng đấy, thật sự rất bất ngờ.” Trình Oánh Oánh liếc nhìn Ninh Duệ Thần cách đó không xa, lại chui vào trong xe.

“Ra ngoài lâu như vậy, vết thương trên lưng có hơi đau chút, chúng ta về nhà đi.” Ninh Duệ Thần đi đến bên cạnh Tô Duyệt, tự nhiên nắm vai Tô Duyệt, vừa rồi anh không phát hiện sự hiện diện của Trình Oánh Oánh.

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, mà hai người lại không phát hiện một chiếc Lamborghini màu đen đúng lúc chạy qua sau lưng bọn họ, hai người trong xe, một người nhìn chăm chú về phía trước, một người cúi đầu xem văn kiện trong tay, nếu Tô Duyệt phát hiện một người bên trong, chắc chắn sẽ bị dọa sợ mà giết mình.

Đáng tiếc, cô không nhìn thấy.

105. Chương 105: Ai Giấu Diễm Ai?

“Shit!” Thẩm Tuấn Ngạn đột nhiên khẽ rửa một tiếng, ánh mắt vốn còn nhu tình mật ý lúc này lại tràn đầy lửa giận.

Hết cách rồi, vận số quá tốt, trong lúc đang nói chuyện với Trần Vân, bỗng nhiên phát hiện ở trong góc cách đó không xa, đang có một người chụp hình mình.

Nếu ở trong thời khắc mấu chốt này làm ra chuyện thiêu thân nào, bại lộ hành tung bây giờ của anh, vậy anh và Trần Vân làm gì có thời gian từ từ chứ?

“Đi đến nhà ông cụ Tô đi.” Ninh Duệ Thần đi đến bên cạnh Thẩm Tuấn Ngạn, nhỏ giọng nói, “Nơi này để tôi xử lý.”

Đại viện của Tô Lê Đông thuộc của quân khu, người ngoài không thể đi vào, cũng là chỗ dựa tốt nhất trong lúc này.

“Ừ.” Thẩm Tuấn Ngạn cũng không tiếp tục dài dòng, nắm lấy tay Trần Vân nhanh chóng nhảy vào trong xe, phóng viên kia cũng vội vàng đi theo, một thân thể cao ráo lại đột nhiên ngăn ở trước mặt gã ta...

=====

Ở nhà chính nhà họ Tô.

Tô Viễn Hàng đang quỳ gối trước mặt Tô Lê Đông, sắc mặt của Tô Lê Đông xanh lè, bất cứ lúc nào cũng có thể nổi cơn tức giận.

“Ý mày là, đứa bé kia là của mày, chuyện năm đó... cũng là mày làm?” Tô Lê Đông lạnh giọng nói.

Tô Viễn Hàng miễn cưỡng gật đầu, “Vâng ạ.”

Ông cho rằng Ninh Duệ Thần sẽ nói cho Tô Duyệt, cho nên dứt khoát chịu đòn nhận tội, nói thẳng chuyện năm đó, lại tạo thành cục diện như ngày hôm nay.

“Ông nội, uống một viên thuốc trợ tim đi.” Tô Đông Thần đem viên thuốc đưa tới trước mặt Tô Viễn Hàng, giều cột nhìn Tô Viễn Hàng đang quỳ dưới đất.

“Chú à, chú giỏi thật đấy, một mình ở bên ngoài nuôi con của tình nhân, để người khác gánh chịu tội danh thay chú, còn mình thì làm người tốt, khó trách năm đó chú chủ động yêu cầu sản sóc Phương Vận và đứa bé, chắc chắn, giúp anh trai gánh vác một phần phiền muộn chuyện chăm sóc Phương Vận... thật đúng là một lý do tốt.” Tô Đông Thần cười khinh miệt nói, không hề rào trước đón sau.

Lúc trước anh còn buồn bực, sao Tô Viễn Hàng lại có hứng thú với chuyện này? Thì ra đây là lỗi lầm lúc trước chính ông ta phạm phải!

Mặc dù trước khi đến đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Tô Viễn Hàng có thói quen được người khác thổi phồng lúc này lại bị Tô Đông Thần làm cho nhục nhã, thần sắc trên mặt cũng thay đổi đến khó coi.

Nụ cười châm chọc bên khóe môi Tô Đông Thần càng lúc càng sâu, “Chú, lúc rảnh rỗi chú cũng dạy cháu, làm sao coi người khác như súng để sai khiến mới là tốt, vừa làm kỹ nữ lại lập đền thờ, cháu cũng học tập chút ít ở chú đấy.”

Đúng lúc này cửa chính bị người ta đẩy ra, đi vào là Thẩm Tuấn Ngạn và Trần Vân.

Chuyện Phương Vận mặc dù Thẩm Tuấn Ngạn không biết, nhưng nhìn tình cảnh trước mặt thì biết anh không thể đi vào lúc này, Thẩm Tuấn Ngạn vội vàng nói, “Cái đó... Tình huống khẩn cấp, ông nội Tô cho cháu mượn phòng khách sử dụng một lát.”

“Lầu hai rẽ trái phòng đầu tiên phía Đông.” Tô Đông Thần mở miệng nói, “Chỉ có hai người?”

“Tiểu Duyệt và Ninh Duệ Thần cũng sắp đến rồi.” Thẩm Tuấn Ngạn đáp, sau đó kéo Trần Vân lên lầu.

Nghe thấy hai chữ “Tiểu Duyệt”, ông cụ Tô liếc nhìn Tô Đông Thần, ý trách cứ không sót một mảnh.

Dù thế nào ông cũng không ngờ tới, Tiểu Duyệt đã sớm biết chuyện này, nếu không phải Tô Viễn Hàng chột dạ, chủ động nhận tội, chỉ sợ ông vẫn còn tiếp tục nhọc lòng giấu diếm cháu gái nhà mình!

Rõ là...

Nghĩ vậy, ông cụ Tô trừng mắt nhìn Tô Đông Thần lần nữa, trong lòng lại đau thay Tô Duyệt.

“Cha, con đã suy nghĩ, con muốn ly hôn với Nhã Cầm, đối xử tốt với Phương Vận và Hiếu Thiên để bù đắp sai lầm mấy năm qua.” Tô Viễn Hàng đột nhiên quyết tâm nói.

“Nếu vậy, chú à, sao chú lại phụ lòng với con gái và vợ bây giờ của chú?” Không chờ Tô Lê Đông mở miệng, giọng nói của Tô Duyệt bỗng nhiên truyền vào, lạnh lùng nhìn về phía Tô Viễn Hàng, đàn ông hèn yếu như vậy, nhìn kiểu gì cũng thấy ghét!

Ly hôn Triệu Nhã Cầm tái giá với Phương Vận? Thật đúng là uống công ông ta nghĩ ra được!

Tô Lê Đông nhìn Tô Duyệt đi tới, ông khó chịu trong lòng, nếu không phải năm đó ông chứa chấp Tô Viễn Hàng, đối đãi như con ruột của mình, như vậy Tô Thanh Dương và Triệu Tuyết Nhu sẽ không xa cách mỗi người một nơi như ngày hôm nay, đương nhiên Tiểu Duyệt cũng không chịu khổ nhiều như vậy.

“Tiểu Duyệt, chú có lỗi với cháu, nhưng việc đã đến nước này, sau này cháu muốn cái gì chú đều tận hết sức lực để thỏa mãn cháu.” Tô Viễn Hàng trịnh trọng nói với Tô Duyệt, dường như hiện tại để ông thề độc ông cũng dám thề.

Nhưng bộ dáng lúc này của Tô Viễn Hàng chỉ khiến Tô Duyệt cảm thấy chán ghét.

Nếu ông thật sự có lòng hối cải, dám đứng ra gánh vác tội lỗi của mình, vậy sẽ không biến thành cục diện như hôm nay.

Sẽ không để cho Tô Thanh Dương ngồi tù mười năm, sẽ không để cho Tô Thanh Dương vẫn còn đang nghĩ rằng đứa bé kia là con của ông, sẽ không để cho Triệu Tuyết Nhu ngày ngày bẻ ngón tay mấy lần.

Tô Duyệt không muốn ông cụ Tô lo lắng, mặc dù trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng đã không có cách nào khiến mình giữ vững bình tĩnh, tay siết thành nắm đấm càng lúc càng chặt, đứa bé trong bụng lúc này cũng đột nhiên nhúc nhích, càng làm cho Tô Duyệt cảm thấy đau.

Cánh tay thon dài đột nhiên nắm nhẹ eo cô, khuỷu tay rắn chắc làm cô có thể an tâm dựa vào, làm cô có thể không thấy mệt mỏi.

“Ồ? Cháu muốn cái gì chú đều bằng lòng cho?” Tô Duyệt nhìn Tô Viễn Hàng, trong mắt hiện lên ý cười lạnh.

Tô Viễn Hàng nhìn Tô Duyệt cực kỳ giống Triệu Tuyết Nhu lúc còn trẻ, trong mắt tràn ngập sự nhu hòa, kiên định nói, “Đúng vậy, chú đều bằng lòng.”

“Vậy cháu muốn chú thừa nhận, án hối lộ năm đó là do một tay chú bày ra, chuyện này không hề liên quan đến Tô Thanh Dương, chú, chú bằng lòng không?” Tô Duyệt nhẹ nhàng nói, còn mỗi một chữ đều khiến trong mắt Tô Viễn Hàng tăng thêm một phần kinh hoàng.

Tô Lê Đông nhìn về phía Tô Duyệt, không nói đến Tô Viễn Hàng có bằng lòng hay không, nếu muốn lật lại vụ án đó, cũng không phải hề đơn giản chút nào, đến lúc đó có thể tạo thành ảnh hưởng đến cả nhà họ Tô, tất nhiên Tô Thanh Dương sẽ không đồng ý để bọn họ làm.

Tiểu Duyệt... Con đã bắt đầu trở nên tàn nhẫn rồi sao?

Nhưng lúc nhìn thấy chút tinh ranh trong mắt Tô Duyệt ném về phía ông, Tô Lê Đông hoàn toàn yên tâm, cô cháu gái này của ông chỉ cố ý kích Tô Viễn Hàng, nếu Tô Viễn Hàng biểu hiện ra vẻ thật tình ăn năn, vậy cô cố tình không cho ông được như ý.

Quả nhiên...

“Tiểu Duyệt, chuyện này...” Tô Viễn Hàng do dự.

Một khắc kia, rõ ràng đã đẩy ngã tất cả sám hối vừa rồi của ông.

Ý châm chọc trong mắt Tô Duyệt càng nhiều hơn, trực tiếp xé rách vẻ nguy trang của Tô Viễn Hàng, “Chú, chú muốn cưới Phương Vận không phải là vì muốn phụ trách, mà là vì chú ghét người vợ hiện tại của chú, chỉ muốn thoát khỏi cuộc sống bây giờ, chỉ có thể thôi, cháu nói... đúng không?”

Tô Viễn Hàng nghe vậy, thân thể bỗng nhiên chùng hững, ngẩng đầu nhìn Tô Duyệt, trong mắt xẹt qua chút đau đớn, “Tiểu Duyệt, sao cháu có thể... nghĩ chú như vậy?”

“Không thì nghĩ chú như thế nào? Tô Viễn Hàng, nếu chú thật sự muốn bù đắp, xin chú đừng trở lại nhà họ Tô nữa, về phần bản thân chú có ly hôn hay không, chúng tôi không có hứng thú, xin chú bây giờ rời khỏi đây, chúng tôi không có thời gian nhìn chú diễn trò!” Không đợi Tô Duyệt lên tiếng, Tô Đông Thần đã lạnh lùng nói.

“Ly hôn? Tô Viễn Hàng, ông thật sự muốn ly hôn với tôi?” Triệu Nhã Cầm đột nhiên xông vào nhà chính nhà họ Tô, vươn ngón trỏ ra chỉ vào mũi Tô Viễn Hàng nói.

“Tô Viễn Hàng, ông suy nghĩ kỹ chút đi, Thiến Tuyết sắp trở về rồi, hiện tại nhà họ Thẩm xảy ra chuyện nghiêng trời lệch đất, bất cứ lúc nào Thẩm Gia Dũng cũng có thể giành được tài sản nhà họ Thẩm, hiện nay con tiện nhân Phương Vận kia làm ra chuyện này, nếu ông và tôi ly hôn, ông hiểu rất rõ tổn thất của ông là gì!” Triệu Nhã Cầm cất giọng the thé nói, trong ánh mắt là sự đắc ý không thể che giấu được.

Sở dĩ cố ý lựa chọn làm loạn nhà họ Tô, đó là vì Triệu Nhã Cầm bà muốn dùng phương thức này nói cho tất cả người nhà họ Tô biết, Triệu Nhã Cầm bà sống tốt hơn ai hết!

Bởi vì có cảm giác tự ti trong lòng, cho dù là một chút xíu thậm chí là vô cùng cũng có thể chỉ là cảnh tượng hư ảo, đều sẽ khiến bà ta nóng lòng khoe khoang trước mặt người nhà họ Tô, nhiều năm đè nén, chỉ làm cho bà ta càng thêm muốn biểu hiện mình.

Còn mỗi một lần biểu hiện của Triệu Nhã Cầm, ở trong mắt người nhà họ Tô, chẳng khác gì thăng hê diễn trò, vô cùng buồn cười.

Nhưng lúc này Tô Viễn Hàng lại vì lời nói của Triệu Nhã Cầm mà có chút chần chờ.

Nếu Thẩm Gia Dũng thật sự đoạt được Thẩm thị, nếu công ty của ông có Thẩm thị giúp đỡ, vậy...

Tô Duyệt nhìn lướt qua Tô Viễn Hàng, quả nhiên, trong mắt kia tràn đầy sự tham lam.

Thật sự hạn người nào cũng như ông ta ở chung với nhau đều ảnh hưởng lẫn nhau, cấu kết với nhau làm việc xấu, trở thành một đôi vợ chồng vô sỉ nhất lịch sử.

“Chuyện đó về nhà bàn sau!” Tô Viễn Hàng nói khế với Triệu Nhã Cầm, lúc này cho dù ông hối hận đề xuất chuyện ly hôn. Cũng không thể lập tức biểu hiện ở trước mặt nhà họ Tô, ít nhất phải tỏ ra giả vờ một phen, bộ dáng vẫn không có cách nào vứt bỏ người vợ cám bã.

“Về nhà nói sau? Không, Tô Viễn Hàng, hôm nay ông nhất định phải cho tôi một công đạo, vừa vặn nhà họ Tô mấy người đều có mặt làm giám chứng, nếu ông muốn ly hôn, được, từ nay về sau tôi sẽ mang theo Thiến Tuyết rời khỏi ông, nhưng nếu ông không ly hôn, đời này ông không thể gặp lại con tiện nhân kia nữa!” Triệu Nhã Cầm rõ ràng là nắm bắt thời cơ, bức bách Tô Viễn Hàng trả lời.

Còn Tô Viễn Hàng không hề biết suy nghĩ của Triệu Nhã Cầm, chỉ cho là bà ta lại bắt đầu khóc lóc om sòm, lúc nghe thấy câu “mang theo Thiến Tuyết rời khỏi ông” thì nhú chặt mày.

Không đợi Tô Viễn Hàng tìm được lấy cớ tốt, “ầm” một tiếng, cây gậy trong tay ông cụ Tô lập tức nện về phía Tô Viễn Hàng.

“Chúng mày cho nhà họ Tô là cái gì? Cơ quan chính quyền trọng tài? Thành viên hoà giải nội bộ tranh chấp? Hai người các người lập tức rút đi cho ta!” Tô Lê Đông lạnh giọng nói, Tô Đông Thần vội vàng làm bộ đưa viên thuốc trợ tim cho ông cụ Tô.

Triệu Nhã Cầm cũng bị Tô Lê Đông đột nhiên nổi giận làm cho hoảng sợ, biểu hiện gắng gượng bình tĩnh lúc này giả bộ cũng không được nữa.

“Đi!” Tô Viễn Hàng lạnh lùng nói, Nhã Cầm cũng không dây dưa nữa, đi theo Tô Viễn Hàng ra ngoài.

Nhà chính nhà họ Tô đã khôi phục lại yên tĩnh vốn có.

Tô Duyệt đi đến bên cạnh Tô Lê Đông, ngồi xổm xuống tựa vào bờ vai rộng lớn của ông, khẽ nói, “Ông nội.”

Giọng nói nhẹ nhàng này khiến cho mắt ông cụ Tô ươn ướt nước mắt, hoàn toàn không còn thái độ cường thế khi này.

Tay đầy nếp nhăn vỗ nhẹ mu bàn tay Tô Duyệt, “Haiz, đứa nhỏ này...”

Ông vốn muốn giấu giếm Tô Duyệt, lại chưa từng nghĩ tới người thật sự bị nhọc lòng giấu diếm lại là ông.

“Ông nội, con người không thể lúc nào cũng sống trong căn phòng ấm áp, sự bảo vệ của ông đã rất tốt, thật sự thật sự rất tốt.”

Tô Duyệt chậm rãi nói, giọng điệu kia tựa như dòng suối trong, chảy nhanh vào trong lòng người.

106. Chương 106: Ai Hàng Phục Ai!

“Ông nội, con đã từng nói con sẽ chăm sóc cho Tiểu Duyệt.” Ninh Duệ Thần vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng, ý của những lời này cũng vô cùng rõ ràng.

Anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô, không cần bất kỳ ai lo lắng.

“Duệ Thần, Tiểu Duyệt có con bên cạnh, ta thật sự rất yên tâm, hi vọng từ nay về sau con sẽ đối đãi với Tiểu Duyệt như bây giờ.”

Ninh Duệ Thần khẽ mỉm cười, giọng điệu từ tốn lại vô cùng kiên định, “Đương nhiên rồi ạ.”

Ông cụ Tô cũng không nói thêm gì nữa, phất tay làm bộ đuổi bọn trẻ lên lầu.

Đi đến phòng đầu tiên ở phía Đông, Thẩm Tuấn Ngạn cũng vừa vặn ngang đầu nhìn hai người họ, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Giọng nói the thé của Triệu Nhã Cầm anh cũng vừa vặn nghe được, Tô Thiển Tuyết sắp trở về? Nhưng lần trước lúc anh kéo Trần Vân đến nhà Tô Duyệt thì rõ ràng đã nhìn thấy bóng lưng của một người phụ nữ cực kỳ giống Tô Thiển Tuyết...

Thẩm Tuấn Ngạn nhíu mày suy tư, nhưng cũng không thêm gì, rất dễ nhận ra lần này Tô Viễn Hàng đến đây khiến cảm xúc của người nhà họ Tô không được ổn định.

Chuyện không xác định được có nói ra cũng chỉ khiến mọi người có thêm gánh nặng mà thôi.

“Ngày mai tôi đưa Trần Vân tới biệt thự đứng tên tôi, cách Lạc thành khá xa.” Thẩm Tuấn Ngạn nói, vẻ mặt lại làm như không có gì.

Trong lòng anh, chỉ cần có thể ở cùng với Trần Vân thì ở đâu cũng được cả.

“Được.” Ninh Duệ Thần hờ hững đáp, Tô Đông Thần cũng không nói gì, thậm chí có phần hâm mộ Thẩm Tuấn Ngạn, ít nhất anh có người phụ nữ anh thích.

=====

Trong nháy mắt, hai người ở nhà đã được một tuần lễ, sức khỏe của Ninh Duệ Thần cũng không còn đáng ngại, bên phủ Thị Chính cũng gọi điện thoại tới, thúc giục Ninh Duệ Thần đi làm lại, còn Tô Duyệt gần đây lại rất nhàn nhã, nghe nói mấy ngày gần đây, biên tập Lý dẫn bọn Cao Vũ Lý Thiển đi phỏng vấn thực địa, như vậy cũng để cho cô có mấy ngày nghỉ.

Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục mấy ngày, hai người liền đi làm lại như thường.

“Tiểu Duyệt, chỗ chúng ta cách phủ Thị Chính cũng không xa, cô xem những tài liệu này đi, nếu như thiếu cái gì thì gọi điện thoại bảo Viên Viên đưa cho cô.” Lý Thần vừa bước vào phòng làm việc lập tức nói với Tô Duyệt, thậm chí trong mắt còn có mấy phần mềm mỏng.

“Hả?” Tô Duyệt sững sờ, không hiểu vì sao Lý Thần lại đột nhiên nói vậy.

“Tiểu Duyệt, cô mang thai cũng không thông báo cho chúng tôi biết, thật là không biết suy nghĩ gì cả!” Lúc này Cao Vũ hài hước nói, ánh mắt không tự chủ dừng trên bụng Tô Duyệt.

Bọn họ không biết chuyện Tô Duyệt mang thai, nên mỗi ngày khi Ninh Duệ Thần mang cơm tới, bọn họ cũng chỉ tưởng rằng do Ninh Duệ Thần cưng chiều Tô Duyệt, mà đây cũng là quyết định của Tô Duyệt, chính vì không muốn quá phô trương.

Nhưng tình hình này thì rõ ràng đã vượt qua sự tưởng tượng của cô rồi...

“Vừa rồi luật sư Ninh gọi điện tới, nói phản ứng khi mang thai của cô khá lớn, nhờ chúng tôi chăm sóc giùm, nhưng chúng tôi chăm sóc nào được như luật sư Ninh chứ. Tiểu Duyệt cô mau đi đi, nhưng sáng mai có cuộc phỏng vấn phải làm, nhớ về đây.”

Bọn họ nói như vậy rõ ràng là muốn đuổi cô tới chỗ Ninh Duệ Thần, thậm chí có thể là Ninh Duệ Thần dùng chính sách lấy lui làm tiến, bọn họ còn tưởng rằng Tô Duyệt đã sớm biết điều này.

Náo loạn một hồi, Tô Duyệt không muốn đi cũng phải đi.

Vừa đi tới cửa, Tô Duyệt liền nhìn thấy Lâm Phi Châu đang ngoan ngoãn đứng trước xe Porsche, xem ra lại là do Ninh Duệ Thần sắp xếp rồi.

Dạo này, trợ lý của luật sư biến thành bảo vệ tài xế từ khi nào vậy?

“Cô Tô, luật sư Ninh bảo tôi tới đón cô.” Lâm Phi Châu có vẻ có vẻ nói, ánh mắt lại vô thức liếc qua bụng của Tô Duyệt.

“Ừ.” Tô Duyệt đành phải lên xe, trong lòng lại cảm thấy có chút buồn bực.

Sao chuyện này anh không hỏi ý kiến của cô đã tự quyết định vậy? Cảm giác này giống như cả thế giới đều biết, chỉ có mình cô bị lừa vậy.

Tô Duyệt cực kỳ không vui, mím môi ngồi ở sau xe im lặng không nói tiếng nào.

Lâm Phi Châu thông qua kính chiếu hậu nhìn Tô Duyệt, bất cứ lúc nào cũng giữ bộ dạng muốn nói lại thôi, chờ Tô Duyệt mở miệng tự mình nói, có như vậy thì anh tổ khổ cầu xin Tô Duyệt cũng lộ vẻ chuyện đương nhiên.

Thế nhưng....

Cho dù anh cố ý thả chậm tốc độ, nhưng sắp đến phủ Thị Chính rồi mà Tô Duyệt vẫn không nói với anh dù chỉ một câu, khiến anh phải tự mở miệng.

Anh cũng hoài nghi có phải sớm muộn gì Tô Duyệt cũng biết chuyện này hay không!

Nhưng hôm nay không thử một lần thì Lâm Phi Châu thật sự không có cách nào khác.

Vừa nghĩ tới việc ngày ngày Ninh Uyển Thu nhìn chăm chăm vào mình, anh đã sợ đến mức nổi da gà toàn thân!

Từ sau khi giả làm bạn trai cô đến nhà họ ông cụ Tô ăn cơm, ngày hôm sau Ninh Uyển Thu liên tục chạy đến phủ Thị Chính tìm anh. Sau khi anh nói với Ninh Uyển Thu rằng cô ở đây sẽ quấy nhiễu công việc của

anh thì quả nhiên cô không xuất hiện nữa, nhưng khi anh về nhà lại thấy có một cô gái ngồi chồm hổm ở cửa cười hì hì chờ anh.

“Cô Tô, cô Ninh đã liên tục ngồi ở trước nhà tôi năm ngày rồi.” Về mặt Lâm Phi Châu đau khổ nói, ánh mắt yên lặng nhìn kính chiếu hậu quan sát sắc mặt của Tô Duyệt.

“Ồ, vậy tốt rồi.” Tô Duyệt thuận miệng đáp, thái độ không có gì biến hóa.

“... Cô Tô, cô có thể khuyên nhủ cô Ninh được không, bảo cô ấy đừng làm như vậy nữa?”

“Ừ.” Tô Duyệt đáp, không làm khó Lâm Phi Châu.

Trong lòng Lâm Phi Châu ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng lúc nhìn thấy bộ dạng nhú mào của Tô Duyệt thì Lâm Phi Châu lại hoài nghi rốt cuộc cô có nghe thấy lời thỉnh cầu của mình hay không.

Không bao lâu, sau khi tới phòng làm việc, Lâm Phi Châu liền phát hiện quả thực Tô Duyệt hoàn toàn không nghe lọt lời mình nói.

=====

“Trợ lý Lâm, tôi có vài lời muốn nói với luật sư Ninh, hay là anh...” Tô Duyệt mỉm cười nói, giọng điệu nghe vô cùng bình thản, nhưng không hiểu sao Lâm Phi Châu lại có cảm giác khí lạnh bao trùm xung quanh.

Nhưng lại nhớ tới buổi cá độ sáng nay với đồng nghiệp, chỉ cần anh có thể ở trong phòng năm tiếng thì đám người kia sẽ mời anh đến nhà hàng Túy Tiên ăn một bữa.

Hương vị đồ ăn của nhà hàng Túy Tiên đó phải nói là... vô cùng hấp dẫn!

Trợ lý Lâm miễn cưỡng lắc đầu, “Bây giờ là giờ làm việc, là một trợ lý của luật sư có tiếng thì không thể lười biếng rồi bỏ cương vị, cô Tô, cô có điều gì muốn nói với luật sư Ninh thì cứ việc nói, tôi tuyệt đối sẽ không nghe trộm.”

Ánh mắt sâu thẳm chỉ nhìn Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần hăm hở nhìn hai người, cũng không có ý tiếp lời.

“Vậy sao? Đột nhiên nhớ tới rất lâu không nói chuyện với Uyển Thu, hay là...”

Còn chưa chờ Tô Duyệt mở lời, Lâm Phi Châu vội vàng ngoan ngoãn nói với Ninh Duệ Thần, “Luật sư Ninh, đột nhiên tôi nhớ tới thị trưởng có vài việc cần tôi làm, có thể mấy tiếng nữa mới trở về.”

Ninh Duệ Thần cũng không làm khó, “Đi đi, tối hãy về.”

“... Vâng!” Lâm Phi Châu nghe vậy, lập tức đi nhanh ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

“Ninh Duệ Thần, có cần em giúp anh làm hẳn cái trang nhất thông báo cho toàn bộ nhân dân Trung Quốc đều biết em đang mang thai con của anh hay không?” Cửa vừa được đóng lại, Tô Duyệt liền nổi giận dùm dùm nói.

Vừa rồi khi cô mới bước vào cửa phủ Thị Chính, người nào nhìn thấy cô đều cười tùm tùm nói chúc mừng, hai mắt cũng đồng thời nhìn xuống bụng cô, chỉ còn thiếu bước cầm hoa tươi ra nghênh đón cô mà thôi!

An phận, những gì cô cần chỉ là an phận! Kết quả, Ninh Duệ Thần thì ngược lại, gặp người nào cũng nói Tô Duyệt cô đang mang thai con của anh!

Ninh Duệ Thần nghe vậy thì cẩn thận suy nghĩ, “Cách này cũng không tồi.”

“...!”

“Được rồi, đừng giận nữa, tối nay đi với anh đến tham gia tiệc của nhà họ Thẩm nhé.” Ninh Duệ Thần giang hai tay ôm cô gái vào lòng nhẹ nhàng nói.

Chuyện hôm qua cũng không giấu diếm, chẳng mấy chốc Lâm Tuyết Mai tìm thấy Thẩm Tuấn Ngạn. Tiệc ngày hôm nay Thẩm Tuấn Ngạn bắt buộc phải đi, sáng sớm đã gọi điện cho anh, sống chết phải kéo anh cùng đi, nói là vì ủng hộ sĩ khí.

“Không đi!” Tô Duyệt vô cùng có cốt khí nói, “Muốn đi thì mình anh đi đi.”

Cái người này làm việc gì cũng chẳng bao giờ hỏi qua ý kiến của cô, còn cô lại dựa vào cái gì mà nghe lời anh chứ!

“Tiểu Duyệt, chuyện này là anh không đúng, nhưng tối nay cùng đi đi, được không?” Tay của người đàn ông nhẹ nhàng di chuyển nơi eo của cô gái, đầu ngón tay trơn tròn chậm rãi vẽ vài vòng, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả lên tai cô gái, khiến Tô Duyệt cảm thấy vô cùng ngứa ngáy.

“Không đi!” Tô Duyệt kiên định nói, không có vẻ gì là muốn nhượng bộ cả.

Người khác đều là mẹ vinh nhờ con, tại sao lần nào cô cũng bị Ninh Duệ Thần ức hiếp vậy! Từ nhỏ Tô Đông Thần ông cụ Tô vẫn luôn nhường nhịn cô, coi cô như bảo bối trong lòng bàn tay, sao đến khi gã cho người đàn ông này thì mệnh của cô lại mặc cho anh tùy tiện nắn bóp nhào nặn tròn dẹp thế này!

Tính khí đại tiểu thư nổi lên, Tô Duyệt mất hứng, Tô tiểu thư nhà chúng ta muốn giữ gìn lợi ích của mình!

“Em không đi, muốn đi thì tự anh đi đi!”

“Thật không đi sao, hử?” Đôi môi gợi cảm như có như không lướt qua làn da cổ trắng nõn của cô gái, giọng nói hơi lên cao dường như có thể cảm hóa lòng người ta.

Một tay xoa nắn nơi cao ngất nào đó, tay còn lại dao động bên hông Tô Duyệt từ từ di chuyển xuống vùng đất thần bí kia, dùng sức lực vừa phải nhẹ nhàng chậm rãi vân vê.

Cảm giác có điện từ đáy lòng tự nhiên sinh ra, cả người Tô Duyệt vô thức run rẩy trong ngực Ninh Duệ Thần, nhưng vẫn cố chấp cắn môi, không để mình phát ra một tiếng nũng nịu nào.

Nhìn người con gái trong ngực như vậy, Ninh Duệ Thần chỉ cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, giống như có một bàn tay đang nhẹ nhàng kích thích dây cung có tên là lý trí ở trong lòng anh, bộ dạng không chịu thua của Tô Duyệt ngược lại lại đốt lên ngọn lửa dục vọng muốn được chinh phục của đàn ông.

Mặc dù đã lừa được cô về nhà, nhưng Ninh Duệ Thần vẫn có cảm giác cô nàng bé nhỏ này có bản lĩnh bất cứ lúc nào cũng có thể khiến tâm tình của anh thay đổi bất thường.

Rõ là... quá kích thích!

“Không đi là không đi!” Thừa dịp người đàn ông ngậy người không tấn công mình, Tô Duyệt lớn tiếng hô lên, tuyên bố quyết tâm của chính mình.

Ninh Duệ Thần hoàn hồn, cũng không gấp không giận, tay đang xoa nắn nơi thần bí đột nhiên rút ra, Tô Duyệt thở dài một hơi, thực sự nghi ngờ vì sao Ninh Duệ Thần cởi giày thể thao của mình.

Nhưng cũng chẳng mất bao lâu, rốt cuộc Tô Duyệt cũng biết vì sao anh như vậy...

“Đi đi, được không?” Ninh Duệ Thần lại kiên nhẫn nói, Tô Duyệt cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn buổi hiện đủ loại xúc cảm khó khăn, cặp mắt kia vốn định biểu đạt sự căm tức nhìn Ninh Duệ Thần kiên quyết không đi, lúc này lại mở mím hơi nước.

“Không... không... không đi!” Vất vả lắm Tô Duyệt mới nói xong, tay đang nắm lấy chân của Tô Duyệt lại thêm dùng sức.

Đôi chân trần trắng nõn bị bàn tay kia nắm trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa nắn mấy chỗ, làm Tô Duyệt sợ run muốn chết.

“Ninh Duệ Thần, em... em đang mang thai!” Tiểu Duyệt khóc không ra nước mắt, vội vàng sử dụng đòn sát thủ.

Ninh Duệ Thần héch mảy lên, “Anh biết, Tiểu Duyệt em yên tâm, anh có chừng mực.”

Tô Duyệt lại càng muốn khóc hơn, có chừng mực? Thế sao tay của anh còn...!

Nhìn bộ dạng của cô gái trong lòng, ánh mắt sâu thẳm khẽ hiện lên ý cười, đúng vậy, là anh cố ý muốn chọc cô, không nghe lời hử, muốn phản kháng hử, vậy thì cứ làm thế đi, xem ai hàng phục ai!

Nhìn cô gái nhu mì trong lòng lại không thể ăn, trong lòng Ninh Duệ Thần cũng không nóng khác thường, từ trước đến nay anh vốn không bạc đãi bản thân mình, cho nên liền nắm lấy tay của cô...

Người đàn ông dùng một chiêu dứt khoát như vậy, một tay mơ trong tình trường như Tô Duyệt sao có thể chống đỡ được? Cuối cùng liên tục cầu xin tha thứ, Ninh Duệ Thần mới bỏ qua cho cô.

Nhìn bộ dạng then thừng của cô, Ninh Duệ Thần thật sự muốn nuốt cô vào bụng.

Nhưng vì đứa con... chỉ có thể nhịn.

“Đi ngủ một giấc trước đi, buổi tối sẽ có người mang quần áo tới đây.” Ninh Duệ Thần trực tiếp ôm Tô Duyệt vào phòng nghỉ, in trên trán cô một nụ hôn.

Lúc nào điện thoại đột nhiên rung lên, là một dãy số lạ, giống với dãy số Tô Duyệt nhận được lúc ở trong bệnh viện.

Mặc dù đã xóa tin nhắn đó đi, nhưng Tô Duyệt vẫn ghi nhớ lại dãy số này.

Bây giờ...

Tô Duyệt ổn định lại tâm trạng, quyết định mở tin nhắn ra đọc.

Một bức hình của cô gái đập vào mắt Tô Duyệt, cô gái trong hình có mái tóc đen dài mềm mại, giữa đôi lông mày là sự lạnh nhạt khó diễn tả bằng lời, tuy chỉ là một bức hình, nhưng Tô Duyệt vẫn có thể cảm giác được sự xa cách trong hơi thở của cô gái, dường như không có gì qua được mắt của cô gái đó.

Không khó để nhìn ra, tấm hình này cùng với cô gái giấu tên gửi bức hình đến công ty cô là cùng một người.

Phía dưới chỉ có ba chữ...

Hàn Dĩ Linh... Chính là tên của cô gái này sao?

Người này vì sao lại gửi những bức ảnh này cho mình? Là muốn nói điều gì? Biểu đạt điều gì?

Nhưng mặc kệ người gửi những tấm ảnh này là ai, không nghi ngờ rằng người kia đang uy hiếp cô!

Tô Duyệt không thấy buồn ngủ nữa, bức ảnh này đối với Tô Duyệt mà nói giống như quả bom hẹn giờ bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện, thậm chí trực giác nói cho cô biết người phụ nữ này bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện.

Cho dù ngày hôm nay Ninh Duệ Thần có cảm giác gì với Hàn Dĩ Linh, cho dù anh xem cô ta là người xa lạ, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc Hàn Dĩ Linh sẽ xuất hiện trước mặt Ninh Duệ Thần một lần nữa, Tô Duyệt rất cảm thấy khó chịu trong lòng, tựa như thứ vốn thuộc về mình lại bị ép đặt lên bàn, không thể bảo vệ được bị ai đó đột nhiên cướp đi.

Mặc dù cô có lúc sẽ tùy hứng sẽ bướng bỉnh giận đối Ninh Duệ Thần, nhưng tất cả chuyện này đều dựa trên cơ sở anh là người đàn ông của cô, nếu những người con gái khác làm vậy với anh thì...

Không được, cho dù chỉ là tưởng tượng, Tô Duyệt cũng thấy khó chịu!

Tâm tư cố ý làm nũng muốn trốn bữa tiệc tối nay đều biến mất không còn một mống, Tô Duyệt đột nhiên nhảy xuống giường, cầm túi xách đi ra ngoài.

“Sao vậy?” Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt hỏi.

“Em... em đột nhiên nhớ tới đã quên không để đồ ăn vào trong chén của Tiểu Hôi, em về nhà trước đi đây.”

Ninh Duệ Thần nghe xong cũng không ngăn lại, “Trở về nhà ngoan ngoãn ngủ một giấc, tối anh sẽ về nhà đón em.”

“Được.” Tô Duyệt qua quýt gật đầu, vội vàng đi ra ngoài, trong đôi mắt thâm sâu hàm chứa ý cười nhẹ nhàng vẫn luôn nhìn cô gái rời đi.

Đợi đến khi Tô Duyệt đi khỏi, ý cười trong mắt bỗng biến mất, Ninh Duệ Thần hờ hững liếc Lâm Phi Châu một cái, “Đuổi theo cô ấy, không được để cô ấy phát hiện ra, nếu như có chuyện gì xảy ra, vậy thì Ninh Uyển Thu...”

“Ok Ok, luật sư Ninh yên tâm!” Lâm Phi Châu vội vàng nói, vội vàng đi ra ngoài.

Anh em nhà họ Ninh này, thực sự là người này còn đáng sợ hơn cả người kia...

Lúc này đôi mắt thâm sâu như một vực sâu không đáy khiến người ta không thể suy đoán được sự huyền bí bên trong đó, Tô Duyệt không cần nói anh cũng biết, nhất định là người kia gửi tin nhắn gì đó cho người phụ nữ của anh.

Cái người đang núp trong bóng tối kia rất thông minh, bề ngoài nhìn như là đang đối phó với Tô Duyệt, nhưng trên thực tế là đang đối đầu với Ninh Duệ Thần.

Lặng lặng thản nhiên, im hơi lặng tiếng nắm được nhược điểm tri mạng của anh, nếu Tô Duyệt rời khỏi anh, vậy không cần tới bất cứ đả kích nào, cho dù là người không có sức mạnh chỉ cần đẩy nhẹ một phát anh cũng sẽ tan tành vỡ nát.

Thật sự là ác độc.

Nhưng khi Lâm Phi Châu gọi điện thoại báo cáo thì Ninh Duệ Thần lại ngây ngẩn cả người.

“Cô Tô quả thực không về thẳng nhà, cô đi tới cửa hàng Mùa Xuân Milan làm tóc, trang điểm, sau đó lại đi tới siêu thị chọn mấy bộ trang phục, mua vài đôi giày cao gót, sau đó mới về nhà, cho tới bây giờ vẫn chưa ra khỏi cửa.”

Làm tóc, trang điểm, mua quần áo giày dép ư? Đường như cho tới bây giờ cô nhóc này không hề dành thời gian cho phương diện này nha.

Đôi mắt sâu thẳm hơi nheo lại, anh cũng có chút thấp thỏm chờ mong nhìn bộ dạng bây giờ của nhóc con kia rồi.

“Có khác biệt gì lớn... so với trước không?” Ngón tay thon dài xoay xoay cây bút trong tay, Ninh Duệ Thần thờ ơ hỏi.

“Vâng, thay đổi rất lớn, dường như trở nên xinh đẹp hơn, suốt dọc đường trở về, cô Tô thu hút rất nhiều ánh mắt của những người đàn ông lạ lẫm, hơn nữa số lượng cũng khá khách quan.” Lâm Phi Châu gãi đầu, cuối cùng tổng kết lại bộ dáng bây giờ của Tô Duyệt.

Suy cho cùng, tỷ lệ và tần suất hấp dẫn đàn ông có thể nói rõ giá trị sức quyến rũ của một người phụ nữ nhỉ? Anh giải thích như vậy hẳn luật sư Ninh sẽ hiểu chứ?

“Còn có người hỏi số điện thoại của cô Tô nữa.” Dừng một chút, Lâm Phi Châu lại bổ sung một câu.

Người đàn ông bỗng nhíu mày lại.

“Nhưng bị cô Tô cự tuyệt rồi.” Lâm Phi Châu lại nói.

“Ồ? Vậy... Cậu cứ trơ mắt nhìn người khác đến bắt chuyện nhìn ngắm cô ấy?” Ninh Duệ Thần chậm rãi nói qua điện thoại, giọng điệu rét lạnh kia không vì truyền qua điện thoại cách cả trăm km mà suy yếu.

“Tôi...” Lâm Phi Châu không biết phải giải thích thế nào, luật sư Ninh đã thông báo không thể để Tô Duyệt phát hiện ra, nhưng nếu anh ra tay quấy nhiễu vậy chẳng phải sẽ bại lộ sao?

“Mười phút sau cậu có thể tan ca.” Ninh Duệ Thần cầm lấy áo khoác, nện bước đi ra ngoài.

Anh đã có chút nóng lòng nhìn thấy bộ dạng lúc này của Tô Duyệt rồi.

=====

Đến nhà, mở cửa phòng ngủ, vừa vặn nhìn thấy cô gái nhỏ đang cởi quần áo, trên tay cầm bộ váy dài lộ vai màu tím nhạt đang chuẩn bị mặc thử.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tô Duyệt vội vàng theo bản năng cầm bộ váy dạ hội chắn trước ngực mình, vẻ mặt bối rối quay đầu lại.

Bộ dáng được trang điểm tỉ mỉ của Tô Duyệt rất nhanh đập vào mắt người đàn ông.

Đôi mắt vốn trong suốt giờ được đánh một lớp phấn mắt màu tím nhẹ nhạt, đường kẻ mắt khiến khóe mắt khẽ héch lên càng thêm quyến rũ động lòng người, hai bên gò má có một lớp phấn màu hồng nhạt, đôi môi phớt hồng lúc này được phủ một màu son đỏ càng dụ người.

Quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp, chỉ e cũng không gì hơn cái này...

Ánh đèn màu hoàng hôn ấm áp chiếu lên người cô gái càng thêm quyến rũ chết người, lúc này Ninh Duệ Thần chỉ cảm thấy trái tim như lỡ mất một nhịp.

Đôi mắt thâm thúy thâm sâu nhìn xuống dưới, trong mắt là vóc dáng lung linh của cô gái, làn da trắng nõn, cho dù bụng hơi nhô ra nhưng cũng có phần thú vị hấp dẫn hơn người...

107. Chương 107: Chị Họ, Đã Lâu Không Gặp

Tay che ở ngực khiến người ta không khỏi sinh ra xúc động muốn giật nó ra.

“Đừng nhìn! Đi ra ngoài, anh mau đi ra đi!” Dưới ánh mắt nóng bỏng của người đàn ông, rốt cuộc Tô Duyệt không có cách nào bình tĩnh nữa, hỗn dỗi nói.

Mấy ngày nay vốn không thể ăn một bữa ngon lành, hôm nay dưới sự kích thích thị giác, Ninh Duệ Thần cố lực tự kiểm soát mạnh mẽ cũng chỉ cảm thấy máu nóng sôi trào trong cơ thể mình, không ngừng xông lên não.

Váy dài màu tím nhạt tôn lên da thịt trắng nõn mê người của cô gái, bàn tay dài trực tiếp đặt lên phần lưng trơn bóng của cô, tùy ý cầm chiếc váy cô che ở ngực ném lên giường, dễ dàng giam cầm cô gái hay xấu hổ ở trong ngực mình.

Đôi mắt thâm sâu nhìn đôi môi hồng như thạch, nhẹ nhàng hôn mấy cái, giọng nói của người đàn ông trầm lắng mà mập mờ, “Sao vậy, vừa rồi còn ầm ĩ không muốn hiện tại lại nóng lòng muốn hiến thân như vậy sao?”

Tô Duyệt khóc không ra nước mắt, vừa rồi nhìn thấy ảnh của Hàn Dĩ Linh liền muốn trang điểm ăn bận lại một phen, cô không muốn bị so sánh với cô gái đó, chỉ muốn Ninh Duệ Thần hai mắt tỏa sáng, nhưng lại ngại để Ninh Duệ Thần phát hiện tâm tư nhỏ của mình, đành phải vụng trộm ăn diện.

Lần này thì hay rồi, trực tiếp bị anh bắt tại trận.

“Không... Không phải, em chỉ hóa trang cho vui thôi.” Tô Duyệt tùy tiện lấy cớ, tay của người đàn ông vẫn vô thức đến tới chỗ nào đó.

“À...” Người đàn ông đột nhiên đè cô lên giường, chấn động mạnh khiến Tô Duyệt không khỏi hô nhỏ một tiếng.

“Tiểu Duyệt, đừng lo lắng, anh sẽ nhẹ nhàng, sẽ không làm con bị thương, như vậy một nhà ba người chúng ta có thể ở cùng một chỗ, thật là tốt.” Ninh Duệ Thần nhẹ nhàng nói, hôn lên khuôn mặt nhỏ của cô gái, ngay cả vị son phấn rất không thích lúc này cũng thấy rất ngon miệng.

Vì vậy, anh cứ thế mà từ trán hôn xuống cằm, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ bị anh nuốt hết vào bụng, xương quai xanh tinh xảo lưu lại rất nhiều dấu ấn dấu tây.

Lúc này, đứa bé trong bụng cũng khôn ngoan dị thường, không ầm ĩ mà ngoan ngoãn nằm ở trong bụng mẹ, cùng ba ba sum vầy trong thân thể mẹ.

Bóng đêm, từ từ kéo ra màn che nóng bỏng kia, cuộc sống ăn chơi trác táng ở trong Lạc thành yên lặng tiến hàng, hơi thở xa hoa lãng phí lặng lẽ lại rất nhanh bao trùm lấy tòa thành thị này, bên trong phòng, vẫn là một vùng bình yên.

“Trang điểm cũng uổng công.” Tô Duyệt trốn ở trong chăn nhỏ giọng nói, ân cần đi qua, trong lòng cô lại có chút kỳ quặc.

Mặc dù cô biết cô không nên ăn dấm chua của Hàn Dĩ Linh, nhưng khi cô biết từng có một phụ nữ từng cận kề Ninh Duệ Thần, trong lòng cô vẫn có chút khó chịu.

“Tiểu Duyệt, anh rất vui.” Ninh Duệ Thần khẽ nói bên tai Tô Duyệt, giọng nói như tiếng nước đánh vào đá ngầm trầm lắng động lòng người, “Anh vui không phải vì em trang điểm, mà là em trang điểm vì anh, có phải em càng hy vọng anh có thể chú ý đến em nhiều hơn đúng không, mặc dù em không cần nhất định phải làm vậy, nhưng em thế này anh thấy rất vui.”

Ninh Duệ Thần nói năng lộn xộn tự thuật cảm thụ lúc này của mình, Ninh Duệ Thần có tư duy lý luận hoàn toàn không ở trên cùng pháp đình nằm ở trong trình độ đồng nhất, nhưng có đôi lúc nói năng lấp lắp dễ dàng đánh vào tâm lý người hơn, không phải sao?

Bởi vì đó là một người chưa từng trải qua suy tư tổng kết thâm biếm, chứng minh lời nói chân thật nhất.

Đều nói lời trên giường không thể tin, nhưng không thể phủ nhận, lúc này trong lòng Tô Duyệt rất ấm áp, cô không nói không rằng làm ồ trong lòng người đàn ông, mặc cho anh vui vô trong cổ mình, phả ra từng đợt khí nóng.

Lúc chạng vạng tối, Ninh Duệ Thần trực tiếp dẫn cô đến một cửa hàng, bảo người tới đưa quần áo cho nhân viên phục vụ, “Sau khi trang điểm xong thì thay cho cô ấy.” Tô Duyệt lập tức bị người ta dẫn ra đằng sau.

Trong cửa hàng này, dây chuyền châu báu lộng lẫy cần gì có đó, các phục vụ viên tự hiểu khách quý đến cửa, cố gắng hết sức phục vụ chu toàn, mỗi khi Ninh Duệ Thần xem xét chỗ nào, chỗ đó liền có nhân viên phục vụ tự động giới thiệu.

Không bao lâu, cả cửa hàng đều bị Ninh Duệ Thần xem gần hết, trong lúc nhân viên phục vụ miệng đắng lưỡi khô không thể chống đỡ nổi, bước chân của người đàn ông rốt cuộc cũng dừng ở một góc rẽ.

Sợi dây chuyền được kim cương mài thành xếp gọn ở trong một hộp nhung lam nền trắng, trong lúc lẳng lặng thần nhiên hiển lộ ra vẻ ưu nhã độc đáo của nó, nhất là nhìn xa nó như một bông hoa cỡ lớn, còn nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, nhị hoa của đóa hoa hồng này thật ra là do các hình trái tim điêu khắc xếp thành.

Nhân viên phục vụ tinh mắt lập tức mở két an toàn cầm sợi dây chuyền tới trước mặt người đàn ông, ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm lên, tưởng tượng ra bộ dạng của cô gái nhỏ nhà anh mang nó vào, đôi môi mỏng khẽ mở, “Lấy nó.”

Lúc này, cánh cửa ở phòng sau cũng được mở ra, tiếng bước chân đi giày thủy tinh nhỏ cao gót đang hướng về phía anh, Tô Duyệt mặc váy màu tím nhạt lộ vai eo cao được mái tóc đen dài khoác lên, dưới bộ trang sức trang nhã không mất vẻ tươi mát, màu tím làm nổi bật lại mang theo vài phần hương vị lạnh nhạt xinh đẹp.

Ninh Duệ Thần đi đến bên cạnh Tô Duyệt, ngón tay vén mái tóc đen của Tô Duyệt sang bên, một vật man mát lành lạnh đột nhiên dán vào da thịt cô, Tô Duyệt theo bản năng cúi đầu nhìn, thì thấy một sợi dây chuyền ở dưới ánh đèn sáng chói đang lóe ra màu sắc lộng lẫy chỉ thuộc về nó.

“Em đẹp lắm, Tiểu Duyệt.” Ninh Duệ Thần nói thật nhỏ, giọng nói trầm lắng nói ra lời khen ngợi đủ để cho bất kỳ phụ nữ nào say đắm.

Các nhân viên nữ trẻ tuổi hâm mộ nhìn Tô Duyệt, có thể được một người đàn ông thương yêu ở trong lòng bàn tay như vậy, e rằng mỗi cô gái đều hi vọng mình sẽ là cô gái đó.

Tô Duyệt cũng không khỏi ngẩng đầu lên, lẳng lặng thưởng thức cô gái trong gương. Sau khi khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ thì mang theo vài phần trong veo mà lạnh lùng, quả thực rất khiến người ta rợn tim.

Đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác tự hào.

Đơn giản là vì bộ dạng cô đẹp, được người cô muốn nhìn thấy nhất nhìn thấy.

Một cảm giác không thể thành lời từ trong đáy lòng cô biểu hiện ra ngoài, liền hóa thành nụ cười nhẹ nhàng.

“Đi thôi, công chúa của anh.” Ninh Duệ Thần nắm tay Tô Duyệt đi ra ngoài cửa, sự ấm áp trong lòng bàn tay chậm rãi truyền tới, ấm áp này thật sự là ấm đến trong xương cốt.

Chiếc Porsche đậu ở bên ngoài, nhưng người đàn ông lại không đi tới, chỉ kéo Tô Duyệt đi qua, khoe môi gọi cảm vô thức nhếch lên.

Làn váy màu tím chập chờn lay động được Tô Duyệt nhắc nhẹ lên, gió mang theo hơi lạnh chậm rãi thổi qua bên cạnh hai người, cô không nói lời nào, mặc cho người đàn ông kéo mình đi.

Cho dù lúc này phải đi đến chân trời góc biển, cô cũng sẵn lòng.

Chỉ cần đi cùng anh.

Ở trong sinh mệnh của bạn, có từng có một người như vậy hay không, ở trong phố xá náo nhiệt, bất chấp ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thích người đó cứ thế mà đột nhiên dẫn bạn chạy đi, không hề có mục đích không hề có lý do, chỉ muốn dẫn bạn chạy như vậy mà thôi!

Nếu có, cảm giác đó nhất định rất tuyệt vời.

Lúc này, Ninh Duệ Thần cũng làm như thế, mang theo Tô Duyệt liều mạng chạy đi!

Gió vốn mang theo hơi lạnh lúc này gào thét bên tai, thậm chí Tô Duyệt có thể nghe thấy tiếng gió thổi, một hàng cây cũng thoáng qua trước mắt, mọi người kinh ngạc nhìn một đôi nam nữ trẻ tuổi mặc dạ phục cười khúc khích chạy trên đường!

Một ngọn đèn lẻ loi ven đường chiếu vào bóng hai người, đôi mắt trong suốt lẳng lẳng ngắm nhìn người đàn ông trước mặt, lúc bắt được một ý cười trong mắt anh, trong lòng Tô Duyệt càng thêm vui vẻ.

Thế giới này hay thay đổi, thế giới này biến ảo khôn lường, nhưng chỉ cần anh ở bên cạnh em, cho dù là cuồng phong đột kích, mưa to đổ ập, em cũng không sợ.

Chỉ cần có anh bên cạnh em là được.

Hai trái tim thanh xuân đập rộn lúc này sít sao cùng một chỗ, vượt thêm một con phố lại không biết mệt.

Thẳng đến khi cả hai đều mất đi sức lực.

Tô Duyệt thở hổn hển nhìn người đàn ông bên cạnh, chần chừ một chút đột nhiên bật cười.

Ý cười bên môi của người đàn ông cũng càng lúc càng sâu, mặc dù không khoa trương như Tô Duyệt nhưng có thể thấy rõ được, đáy lòng anh và cô đều vui vẻ như nhau.

Hai người liếc mắt nhìn chung quanh, lúc này mới phát hiện bọn họ đã đi tới một phố ăn vặt đối diện đường dành riêng cho người đi bộ.

Đủ loại món ăn vặt phát ra mùi hương mê người, còn hai người hiện tại mới sực tỉnh nghe thấy mùi hương này.

“Chồng à, em muốn ăn xiên thịt dê.” Tô Duyệt tinh mắt chỉ vào quầy thịt que nướng cách đó không xa nói.

“Không được, bây giờ em đang mang thai, ăn cái gì cũng phải chú ý chút.” Ninh Duệ Thần mềm giọng cự tuyệt, “Muốn ăn cái gì trở về anh làm cho em ăn.”

“Không phải em muốn ăn đâu, là nó muốn ăn, ăn mấy que thôi, tuyệt đối không ăn nhiều.” Tô Duyệt không hề nói, hai mắt sáng lóng lánh nhìn người đàn ông, hi vọng trong mắt quả thực khiến người ta không đành lòng từ chối.

Vì vậy, không bao lâu sau, trong phố xá náo nhiệt xuất hiện một cảnh tượng.

Cô gái mặc dạ phục màu tím nhạt vui vẻ ăn xiên thịt dê, người đàn ông cao lớn bên cạnh vươn tay lau vết mỡ bên môi cô gái.

Ánh mắt thèm thuồng ào ào quăng về phía hai người, Tô Duyệt lại giống như không thấy, vẫn vui vẻ ăn.

Nhìn bộ dáng tham ăn của cô gái, Ninh Duệ Thần lên tiếng hỏi, “Ăn ngon lắm à?”

“Vâng!” Tô Duyệt hớn hở gật đầu.

Ninh Duệ Thần hơi cúi người, “Vây cho anh ăn với.” Dứt lời, người đàn ông liền sáp đến gần xiên thịt dê Tô Duyệt đang cầm, cắn miếng còn lại trên xiên.

Tô Duyệt bị động tác của người đàn ông đột nhiên xuất hiện làm cho sững sờ tại chỗ, cứ như vậy mà trở mắt nhìn người đàn ông cướp đi thức ăn ngon của mình, trở mắt nhìn người đàn ông nhắm mắt lại thưởng thức thức ăn.

“Hương vị... không tệ.” Người đàn ông ăn vụng trắng trợn chậm rãi bình luận.

“... Đền xiên thịt dê cho em!”

Người đàn ông nghe vậy, chuyển mắt nhìn sang Tô Duyệt đang tức giận, mà lúc này, tất cả lung linh liếm diễm dường như cũng chất chứa trong đôi mắt thâm sâu đó.

Ninh Duệ Thần chậm rãi cười một tiếng, ở bên tai Tô Duyệt nói thật nhỏ, “Đền thịt được không?” (thịt ở đây là thịt... của anh á

Đương nhiên không được!

Còn chưa biểu đạt kháng nghị của mình, Ninh Duệ Thần lập tức lấy cây xiên trong tay Tô Duyệt ném vào trong thùng rác, nắm lấy tay Tô Duyệt chậm rãi đi trở về.

“Đừng chu môi nữa, chờ em sinh con xong, tất cả thức ăn ngon trên con đường này anh đều đền cho em ăn no, được không?”

Nghe người đàn ông dịu dàng nói nhỏ, kiềm nén vui sướng trong lòng lại, Tô Duyệt không tình nguyện gật đầu, trong giọng nói lại vô thức mang theo sự nhu thuận nghe lời của cô gái nhỏ mới có, “Được.”

Lần này Lâm Tuyết Mai tổ chức tiệc rượu đơn giản chỉ là vì muốn mượn sức ông tổng* niềm yết công ty các nơi làm đệm lót cho Thẩm Tuấn Ngạn sau khi phát triển nền tảng, nhân tiện để ý đối tượng thông gia tốt cho Thẩm Tuấn Ngạn. (*cách gọi tôn kính đối với những vị lãnh đạo cao cấp trong quân giải phóng Trung Quốc)

Ở xa, Tô Duyệt và Ninh Duệ Thần đã thấy vẻ mặt đau khổ phiền muộn của Thẩm Tuấn Ngạn đang nói chuyện cùng một người đàn ông phát tướng, bên cạnh người đàn ông phát tướng này còn có một mỹ nhân tươi mát xinh đẹp mặc váy màu vàng nhạt, đôi mắt nhỏ kia không ngừng liếc về phía Thẩm Tuấn Ngạn.

Nín cười, Tô Duyệt nhìn hai bên trái phải, không ngoài dự đoán, Tô Đông Thần cũng bị Thẩm Tuấn Ngạn kéo tới ủng hộ sĩ khí.

Ánh mắt nhìn xung quanh hai vòng, quả nhiên Phó Đình cũng ở đây, cô ấy tùy ý nghiêng đầu như có như không nhìn về phía Tô Đông Thần, chỉ là lúc này cô ấy đang khoác khuỷu tay của một người đàn ông nho nhã.

“Luật sư Ninh, sao bây giờ mới đến vậy?” Thẩm Tuấn Ngạn đột nhiên gào khóc thảm thiết nói, tay vỗ mạnh lên vai Ninh Duệ Thần.

“Hả, sao tôi nghe thấy có mùi thịt nướng vậy?” Thẩm Tuấn Ngạn không ngừng ngửi ngửi trên người Ninh Duệ Thần, ngược lại khiến cho Tô Duyệt xấu hổ một trận.

“Có người tìm cậu.” Ninh Duệ Thần vẫn bình tĩnh thản nhiên nói, Thẩm Tuấn Ngạn quay đầu lại, liền nhìn thấy ông tổng và con gái của ông ta, anh nói khê với Ninh Duệ Thần, “Giúp tôi chống đỡ.” Sau đó bàn chân như bôi dầu lập tức chuồn đi.

Nhưng lần này còn chưa chờ Ninh Duệ Thần làm lá chắn, ở cửa đột nhiên truyền đến tiếng xôn xao ầm ĩ.

Tô Thiến Tuyết thân mật kéo Thẩm Gia Dũng, bộ dáng kia nhìn thế nào cũng thấy hai người vô cùng ân ái.

Váy ngắn lộ vai màu hoa hồng tôn lên dáng người hoàn mỹ gợi cảm của Tô Thiến Tuyết, vùng khoét sau lưng càng lộ ra nước da trắng nõn của cô ta, giữa hai hàng lông mày so với trước kia càng có thêm vài phần xinh đẹp và ý nhị khó diễn tả bằng lời.

Tô Thiến Tuyết thân mật kéo Thẩm Gia Dững, mắt hoa đào héch lên lảo liếng mấy vòng ở bên trong, lúc nhìn thấy Tô Duyệt thì ánh mắt hơi đổi, cô ta đi về phía Tô Duyệt, giày cao gót dưới chân giẫm lên sàn âm vang có lực, giống nhau nóng lòng muốn dẫm nát Tô Duyệt.

“Chị họ, đã lâu không gặp.”

108. Chương 108

Có ai muốn gặp cô đâu? Cả đời không gặp mặt nhau mới là tốt nhất đấy!

Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt, chăm rãi lên tiếng, “Bệnh... đã bị hết rồi sao?”

Tô Thiến Tuyết khẽ mỉm cười, đôi mắt hoa đào nhìn về phía Ninh Duệ Thần, nếu là người ngoài, nhất định sẽ cho rằng đây là ánh mắt đưa tình đắm đuối.

Nhưng trong đáy mắt kia, lại là ánh sáng lạnh lẽo không thể chống cự.

“Đương nhiên rồi, nói đến đây, còn phải cảm tạ luật sư Ninh, nếu không có sự trợ giúp của luật sư Ninh, tôi sẽ để lỡ rất nhiều thứ.” Tô Thiến Tuyết chậm rãi lên tiếng, giọng điệu giống như nói chuyện bình thường.

Thẩm Gia Dững ở bên cạnh đã khôi phục lại dáng vẻ trầm mặc, Lâm Tuyết Mai bỗng nhiên trắng trợn giúp Thẩm Tuấn Ngạn tranh thủ quyền lợi, sao anh ta không sợ hãi được chứ?

Dùng ánh mắt muốn nói lại thôi nhìn về phía Tô Duyệt, giây bầy thẩm thiết tình cảm không có cách nào nói ra lời của anh.

Tô Duyệt vẫn nhu thuận đứng cạnh Ninh Duệ Thần, trong lòng lại hận không thể cởi đôi giày cao gót ở dưới chân ném vào mặt Thẩm Gia Dững!

“Chị họ, đã mấy tháng không gặp, em rất nhớ chị đó.” Tô Thiến Tuyết nhận lấy hai ly rượu bồi bàn vừa đem tới đưa đến trước mặt Tô Duyệt, “Nào, chị em chúng ta cùng uống một ly, chẳng lẽ chút mặt mũi này chị họ cũng không cho em sao?”

Đương nhiên sẽ không cho! Nếu sớm biết đến đây gặp phải Tô Thiến Tuyết thì cô tình nguyện ở nhà cùng Tiểu Hôi còn hơn.

Có một số người, một khi đã ghét thì sẽ ghét mãi mãi, cho dù cô ta có cố lấy lòng bạn đi chăng nữa.

Tô Duyệt đang muốn từ chối thì một giọng nói mang theo ý cười truyền tới, “Ồ, rượu cho Tiểu Duyệt sao? Cô ấy đang mang thai không thể uống rượu, để tôi uống thay cô ấy.” Dứt lời, một cánh tay chen ngang tiếp lấy ly rượu trong tay Tô Thiến Tuyết.

Mộ Dung Bạch ưu nhã quơ quơ ly rượu, nhấp nhẹ một ngụm, lúc này mới nhìn về phía Ninh Duệ Thần, ánh mắt hơi khiêu khích nói, “Không để bụng chứ?”

Ninh Duệ Thần cũng nở nụ cười ưu nhã, “Tùy ý.”

Tô Thiến Tuyết nhìn ba người, hai mắt lảo liển, dường như nghĩ tới điều gì đó cười khẽ một tiếng.

Tô Duyệt... mang thai ư?

Dường như chuyện càng trở nên thú vị hơn rồi.

Bàn tay thoa sơn móng màu hồng bắt giắc xoa bụng của mình, khóe miệng bỗng dưng nở nụ cười.

Thẩm Gia Dững kinh ngạc nhìn bóng lưng rời đi, Tô Duyệt mang thai?

Làm sao có thể... Làm sao có thể!

Con người chính là như vậy, nhìn thấy thứ vốn thuộc về mình hôm nay lại trở thành tất cả của người khác, tức giận không cam lòng tất cả đều sẽ ủa tới.

Tô Duyệt và Ninh Duệ Thần không kiên nhẫn đánh Thái Cực với đám người Tô Thiến Tuyết, đối với người mình ghét, đương nhiên có thể tránh thì sẽ lập tức tránh, Mộ Dung Bạch cũng rời theo đám người.

“Gia Dũng, nhìn cái gì vậy.” Giọng nữ dịu dàng chậm rãi bay vào tai Thẩm Gia Dũng, tiếng nỉ non êm ái này chỉ dành cho các đôi tình nhân mới có.

Sóng mắt hoa đào lưu chuyển, Tô Thiến Tuyết mỉm cười tựa vào người Thẩm Gia Dũng, “Nếu anh muốn một đứa bé... em sẽ sẵn lòng.”

Nhìn bộ dáng cô gái thẹn thùng như con chim nhỏ dựa vào người mình, Tô Thiến Tuyết đã từng vênh mặt hất hàm sai khiến mình hôm nay ngoan ngoãn phục tùng, đáng lẽ anh nên cao vui mừng không phải sao?

Nhưng chẳng hiểu tại sao, Thẩm Gia Dũng lại đột nhiên cảm thấy khí lạnh ập tới, cho nên ngoại trừ chiều theo ý cô ta thì cũng không còn lựa chọn nào khác.

Dưới ánh mắt thấp thỏm chờ mong của Tô Thiến Tuyết, Thẩm Gia Dũng hiền lành gật đầu, “Được.”

Tô Thiến Tuyết nghe vậy, nụ cười càng quyến rũ hơn, ánh mắt lại lặng yên nhìn lên lầu, dưới đáy mắt hiện lên vẻ âm hiểm xảo trá.

“Xin mọi người yên lặng một chút.” Thẩm Phong ăn mặc chỉnh tề đứng trên đài trầm giọng nói, hội trường vốn ầm ĩ lập tức yên lặng lại.

Lâm Tuyết Mai mặc một bộ dạ phục màu đỏ dài, hiện ra khí chất cao quý ưu nhã của chủ mẫu nhà họ Thẩm, khi nhìn thấy Thẩm Gia Dũng thì vẫn mang theo nụ cười vui vẻ, tấm lòng đối với con riêng cũng như coi đẻ của mình như vậy càng khiến cho mọi người bội phục.

Nhưng thường những người phụ nữ tự tin như vậy thì lại cực kỳ đáng sợ.

Vốn chẳng có lòng rộng lượng vị tha, lại nắm chặt tất cả quyền lực trong tay.

Trong lòng Thẩm Gia Dũng đột nhiên sinh ra dự cảm không lành.

“Tôi rất vui mừng khi mọi người tới đây tham gia buổi tiệc của lão Thẩm tôi đây, ngày hôm nay có một chuyện về Thẩm thị muốn tuyên bố với mọi người, con trai lớn của tôi là Thẩm Tuấn Ngạn sẽ tiếp nhận Thẩm thị, xin các vị chiếu cố nhiều hơn.” Thẩm Phong chậm rãi nói, vẫy vẫy tay với Thẩm Tuấn Ngạn, “Tuấn Ngạn, đi lên nói vài lời với mọi người đi nào.”

Tầm mắt của mọi người lập tức rơi trên người Thẩm Tuấn Ngạn, trong mắt Tô Duyệt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, Thẩm Tuấn Ngạn xưa nay vẫn chán ghét thương trường tại sao lại đột nhiên thay đổi cách nghĩ vậy?

Ánh mắt của Ninh Duệ Thần đứng bên cạnh nhìn sang, sở dĩ Thẩm Tuấn Ngạn làm vậy đơn giản chỉ vì muốn đối phó với mẹ con Thẩm Gia Dũng, khiến Trần Vân tổn thương như vậy thì làm sao cậu ta có thể bỏ qua dễ dàng chứ.

Chỉ là không ngờ Thẩm Tuấn Ngạn lại lựa chọn phương pháp rút củi dưới đáy nồi này, trực tiếp chặt đứt ý nghĩ của mẹ con nhà Thẩm Gia Dũng!

Sắc mặt của Thẩm Gia Dũng ở bên cạnh cũng vô cùng khó coi, Tô Thiến Tuyết thì vẫn nũng nịu dựa vào ngực của Thẩm Gia Dũng, ở bên tai thì thảo cái gì đó, Thẩm Gia Dũng hồ nghi liếc nhìn Tô Thiến Tuyết, sắc mặt lại trở nên khá hơn.

“Các vị, từ nay về sau tôi sẽ tiếp nhận Thẩm thị, việc gì cần chính đồn thì sẽ chính đồn, nên hợp tác sẽ tiếp tục hợp tác, đồng thời tôi cũng sẽ rút khỏi làng giải trí, nếu tôi đã không còn là nghệ sĩ nữa, một khi để tôi phát hiện ra bất cứ tin đồn nào thì tôi tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.” Thẩm Tuấn Ngạn nửa đùa nửa thật nói, lại làm mọi người có mặt ở đây đều bị dọa cho giật mình.

Ai cũng không ngờ tới lời mở đầu của Thẩm đại công tử khi tiếp nhận Thẩm thị sẽ... trực tiếp như thế.

Vật cứng trong giới thời trang từng làm mưa làm gió trong giới nghệ sĩ hôm nay lại biến hóa nhanh chóng như vậy, hoàn toàn lột xác thành đồng sự trẻ tuổi xưng giá một phương giới kinh doanh thể này.

Chỉ dựa vào khí chất thôi cũng đủ để chấn động lòng người rồi.

“Tuấn Ngạn, con làm tốt lắm.” Lâm Tuyết Mai ở sau lưng Thẩm Tuấn Ngạn nhẹ nhàng tán dương.

“Con làm nhiều việc như vậy không phải vì nhà họ Thẩm, mà vì cô ấy.”

Vì một ngày kia có thể thật sự bảo vệ em, không chế em, trói em ở bên cạnh, cho dù bốn bề gai góc, cho dù là người đã có chồng, anh cũng sẽ không buông tha.

Hơn nữa, người làm em tổn thương, anh nhất định sẽ khiến người đó trả giá đắt.

“Thẩm Tuấn Ngạn, rất thú vị.” Mộ Dung Bạch đứng bên cạnh Tô Duyệt đột nhiên mở miệng nói, “Tiểu Duyệt, cậu ta là bạn của em hả? Nếu không tôi giúp cậu ta một chút, trợ oai giúp cậu ta?”

“Vậy thì cảm ơn.” Không đợi Tô Duyệt mở miệng, Ninh Duệ Thần đã lên tiếng nói.

Mộ Dung Bạch nghe vậy, chớp chớp đôi mắt hồ ly, “Không phải ngài Ninh đang lo lắng tôi sẽ quấy rầy đó chứ?”

Ninh Duệ Thần khẽ mỉm cười, hai mắt ánh lên tia sáng vô cùng tự tin, “Đương nhiên.”

Trong mắt Mộ Dung Bạch hiện lên chút khác thường, khẽ cười một tiếng, “Quả nhiên là tình địch của Mộ Dung Bạch tôi, thông minh.”

Nếu anh ta đã quyết định giúp đỡ Thẩm Tuấn Ngạn, đương nhiên sẽ đứng trên góc độ lợi ích của mình mà xuất phát, cộng thêm danh tiếng của nhà Mộ Dung, việc quấy rối này đương nhiên sẽ không làm rồi.

Không đợi Ninh Duệ Thần trả lời, Mộ Dung Bạch cầm ly để cao có chứa chất lỏng màu đỏ ung dung rời đi.

Thẩm Tuấn Ngạn vừa trở thành tổng thiếu của Thẩm thị vốn dựa theo lệ cũ anh phải ngồi cùng với các đại cổ đông Thẩm thị tạo một vài mối quan hệ mới đúng, nhưng dưới ánh mắt mọi người lại kiêu ngạo rời đi, mặc cho Lâm Tuyết Mai ở phía sau kêu gọi cũng không quan tâm.

Quả nhiên là phong cách của Thẩm Tuấn Ngạn.

Đứng thời gian dài lại đi nhiều, hơn nữa còn đang mang thai, Tô Duyệt không khỏi giật giật chân để đỡ đau hơn.

“Mệt rồi sao?” Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt, đáy mắt mang theo cưng chiều.

“Không sao.” Tô Duyệt cười cười, còn tay đang kéo người đàn ông lại vô thức dùng sức, nói cho Ninh Duệ Thần biết là cô đang nói xạo.

“Cô ngốc này, từ bao giờ đã biết cách nói xạo rồi hả?” Ninh Duệ Thần cúi người chuẩn bị ôm Tô Duyệt lên, “Đi, lên lầu hai nghỉ ngơi.”

“Đừng!” Tô Duyệt vội vàng ngăn lại, nhỏ giọng nói, “Nhiều người ở đây như vậy, không tốt lắm đâu.”

“Có gì không tốt, em không nghỉ ngơi nhưng con chúng ta cần nghỉ ngơi đấy!” Không đợi Tô Duyệt ngăn cản lần hai, Ninh Duệ Thần liền ôm lấy Tô Duyệt vui vẻ đi lên lầu.

Không phải anh cố ý khoe khoang, mà là trong lòng Ninh Duệ Thần vô cùng cưng chiều cô vợ yêu của mình, hà cớ gì phải bận tâm đến cái nhìn của người khác chứ?

Ấn ấn ái ái như vậy, những người vốn đang nhỏ giọng thảo luận chuyện của nhà họ Thẩm, phút chốc ánh mắt liền dời đến trên người Ninh Duệ Thần, cứ như vậy nhìn hai người cao ngạo rời đi.

Đương nhiên cũng có người ghen ghét cho rằng đây là đang lấy lòng mọi người.

Nhưng đương nhiên Ninh Duệ Thần không quan tâm, người con gái của anh, anh thích yêu như thế nào thì yêu như thế này.

=====

“Đau không?” Ở trong phòng nghỉ chuyện dùng cho khách của nhà họ Thẩm, Ninh Duệ Thần một tay nắm chân Tô Duyệt, một tay khác thoa thuốc mà Thẩm Phong tìm người mang tới.

Nhìn những bong nước đỏ rần nổi trên bàn chân trắng muốt, trái tim Ninh Duệ Thần đau như sắp chết.

Cô bé này, mang giày cao gót chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ với anh như vậy, chân không xuất hiện bong nước mới là lạ!

“Không đau, chỉ rất ngứa thôi.” Tô Duyệt cười ha ha, thuốc mỡ không ngừng ma sát trên chân, cô lại sợ ngứa, đôi chân nhỏ vô thức muôn rút về.

“Đừng lộn xộn.” Ninh Duệ Thần nhỏ giọng nói, cầm mắt cá chân của Tô Duyệt, cúi đầu nhẹ nhàng xoa.

Tô Duyệt nhìn dáng vẻ cẩn thận của Ninh Duệ Thần, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cảm xúc dâng trào nhìn người đàn ông nói, “Trước kia em từng nghe người ta nói nếu bị cảm thì đặt chân trần lên bụng người khác hai mươi tư tiếng, nếu như em bị cảm, anh cũng sẽ làm như vậy chứ?”

“Nghe người ta nói sao? Là đọc tiểu thuyết mà ra à.” Ninh Duệ Thần nói mà không ngừng đầu lên nhìn Tô Duyệt.

“Không có, là Hứa Hàm nói cho em biết.” Tô Duyệt nghiêm túc nhìn Ninh Duệ Thần, vẫn kiên nhẫn nói, “Anh sẽ làm như vậy chứ?”

“Tiểu Duyệt, em nói xem trên đời này còn có ai giống em không, hi vọng mình sẽ bị cảm?” Ninh Duệ Thần gõ nhẹ lên mu bàn chân của Tô Duyệt một cái, “Được rồi đừng làm loạn nữa, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Không được, anh phải nói đáp án cho em biết chứ.” Chân Tô Duyệt chọc chọc lồng ngực người đàn ông, “Anh nhất định sẽ làm như vậy, đúng không?”

Trong lòng Ninh Duệ Thần bật cười, trên mặt vẫn ra vẻ nghiêm túc, “Tiểu Duyệt, nể tình chân của em bị thương, anh không thể không nhắc nhở em, đây là em đang nhóm lửa đốt người đấy.”

Tô Duyệt bắt mắt liếc Ninh Duệ Thần một cái, nhưng bàn chân trắng trẻo lại ngoan ngoãn thu về.

Nhìn bộ dạng tức tối của Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần còn đang muốn chọc cô thì lúc này điện thoại vang lên.

“Anh, anh đang ở đâu đấy, ông nội... vừa ngắt xiū!”

109. Chương 109: Bánh Ngọt!

Trong bệnh viện, Ninh Hạc Hiên nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, lúc này mang dáng vẻ của một ông cụ mệp mệp như những người bình thường.

“Thời gian của ông nội thật sự không còn nhiều.” Ninh Uyển Thu đứng ngoài cửa sổ kính nhìn Ninh Hạc Hiên nằm bên trong phòng bệnh, “Anh, anh không muốn tiếp nhận Ninh thị em có thể hiểu, nhưng anh thật sự không định rộng lượng bỏ qua cho ông khi ông không còn nhiều thời gian ư?”

Ninh Duệ Thần mím môi, nhìn ông cụ nằm trên giường bệnh, không nói lời nào.

Trong phòng bệnh, chỉ có thể nghe thấy những tiếng tí tách nhỏ giọt của ống nghiệm được cầm trên tay Ninh Hạc Hiên lúc này sắc mặt đã trắng như một tờ giấy, hiện tại chỉ cần một cơn đau nhẹ thôi cũng có thể mang ông rời khỏi thế giới này.

Mỗi một con người rồi sẽ phải chết, mà điều chúng ta có thể làm chính là để người thân của mình không mang theo bất kỳ sự tiếc nuối nào mà ra đi thanh thản.

Còn tiếc nuối duy nhất của Ninh Hạc Hiên cũng rất rõ ràng.

Trong đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa cảm xúc lẫn lộn, kí ức cũng cuộn cuộn mà đến.

Ban đầu anh trở nên trầm mặc ít nói cũng là khi nghe tin máy bay của cha mẹ rơi xuống, sau đó Ninh Hạc Hiên nhận nuôi anh và Ninh Uyển Thu, ông hao tổn tâm trí chọc cho anh vui vẻ, vậy mà anh lại đốt trụ vườn hoa hồng mà Ninh Hạc Hiên trồng bằng một mồi lửa.

“Ông không có tư cách trông chúng.” Lúc ấy anh đã nói như vậy.

Hoa hồng là loài hoa mà mẹ thích nhất.

Ninh Hạc Hiên không nói gì mà lặng lẽ tránh sang một bên, sự bi thương trong mắt được ông che giấu vô cùng tốt, mà cũng từ khi đó nỗi hận của anh giành cho Ninh Hạc Hiên cũng được hình thành.

Nhưng cái thứ gọi là huyết thống đó lại vô cùng kỳ diệu, không có từ ngữ nào có thể diễn tả hết, không thể nào phủ nhận được nó. Giờ đây nhìn thấy Ninh Hạc Hiên nằm ở trên giường, trong lòng anh cảm thấy như có thứ gì đó sẽ lập tức biến mất, anh lại không có cách nào nắm chặt.

Một bàn tay đột nhiên nắm lấy bàn tay đang trống trơn của anh, Ninh Duệ Thần quay đầu liền đối mặt với ánh mắt kia.

Cô đơn lúc này của anh Tô Duyệt hiểu rõ hơn ai hết, cũng đau lòng không thôi.

Nhưng ở phương diện này, cô lại không giúp được gì cho anh, đối với nỗi hận của một con người, không thể nói buông là buông được, cho dù trong lòng cô rất rõ chỉ cần còn một ngày Ninh Duệ Thần không tha thứ cho Ninh Hạc Hiên, thì tra tấn đó không chỉ với Ninh Hạc Hiên mà còn có cả bản thân Ninh Duệ Thần.

Điều cô có thể làm chính là luôn ở bên cạnh anh cùng anh đối mặt.

Ninh Thiến Như sốt ruột chạy đến, vội vàng hỏi Ninh Uyển Thu, “Cha làm sao vậy?”

Ninh Uyển Thu đã khôi phục lại vẻ mặt vô cảm, “Không cần thận té xuống từ trên lầu, cơ hông và mắt cá chân trái bị thương.”

“Đang yên đang lành sao lại té?!”

Ninh Uyển Thu cười lạnh một tiếng, “Cô, lời này của cô dường như chuyện ông nội té là bị thương là do chúng tôi xếp đặt vậy, đúng rồi, nếu nói bụng dạ khó lường thì hẳn là cô càng là đối tượng bị nghi ngờ hơn đó thì phải?”

Ninh Thiến Như tức giận nói, “Tao là con gái của ông ấy, sao lại hại cha mình được! Ninh Uyển Thu, ai dạy mày vu oan cho trưởng bối như vậy hả!”

“Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, cô à, cô bây giờ đã là người của nhà họ Tống, không phải cô thường nói nên tranh thủ phúc lợi vì con trai Tống Thiệu Huy hay sao?” Ninh Uyển Thu nhẹ nhàng nói, lời nói ra lại đủ để Ninh Thiến Như ghen chết.

Mỗi lần ở trước mặt các thương nhân khác, Ninh Thiến Như sẽ không bao giờ nhắc tới Tống Thiệu Huy, tuyên bố ra ngoài Tống Thiệu Huy là người thừa kế tập đoàn Ninh thị, tâm tư của Ninh Uyển Thu gần như mọi người đều biết.

Còn nghi ngờ Ninh Thiến Như, người ngoài nhìn vào cũng thấy hợp tình hợp lý.

“Ninh Uyển Thu, mày...!” Ninh Thiến Như oán hận nhìn chằm chằm vào Ninh Uyển Thu, lại bị cô ép cho á khẩu không trả lời được.

Ninh Uyển Thu tùy ý nghịch mấy lọn tóc xoăn của mình, đôi mắt tròn xoe vô tội chớp chớp, “Sao vậy cô, cháu thì làm sao?”

Ở quán bar, nếu mồm mép không khéo léo thì làm sao làm ăn được chứ?

Trên phương diện lời nói mạnh mẽ độc miệng có thể khiến người khác tức điên, đại tiểu thư Ninh thị kiêm chức bà chủ quán bar Ninh Uyển Thu này đã xưng số hai thì ai dám làm số một.

Tiếng ồn ào của hai người càng lúc càng lớn, cho dù bác sĩ có muốn ngăn cản nhưng ngại thân phận của hai người này nên không có ai dám tiến lên chen ngang.

Ninh Duệ Thần vẫn luôn im lặng nhìn vào bên trong phòng bệnh thật lâu, sau đó xoay người bước nhanh rời đi.

Lúc này không có người phát hiện ở một góc khuất hành lang bệnh viện, một bóng dáng nhìn về phía này thật lâu, lúc này mới biến mất ở cuối hành lang.

Trời thu năm nay đặc biệt lạnh, từng đợt gió lạnh ào ào thổi tới, hận không thể xuyên qua bộ quần áo mỏng manh thổi vào trong xương người, còn những chiếc lá non trên cành cây cũng bị thổi bay rơi lả tả trên mặt đất, bị những người đi đường đạp dưới chân.

Ninh Duệ Thần đi về phía trước, trong mắt đều là những cành cây quạnh hiu không kém mấy so với cảm nhận khó nói bằng lời trong lòng anh, cảm giác bức bối đột nhiên dâng lên từ đáy lòng.

Ra khỏi bệnh viện, bước chân càng lúc càng nhanh hơn, Ninh Duệ Thần vẫn luôn buồn bực cảm đầu đi nhanh về phía trước, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng hô khẽ rất nhỏ.

Tô Duyệt ngã ngồi dưới đất, tay ôm lấy mắt cá chân, cắn môi dưới, muốn cố gắng đứng lên nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Ninh Duệ Thần vươn tay khẽ chạm tới, Tô Duyệt khẽ hít một ngụm khí lạnh “A” một tiếng, dường như rất đau.

Tuy không thấy nhưng chạm nhẹ một cái đã đau thì ai cũng đều biết mắt cá chân của Tô Duyệt bị thương rồi.

Tại sao vừa rồi anh lại quên mất còn có cô đi theo sau lưng đi, hơn nữa còn đi đôi giày cao gót.

“Tô Duyệt, xin...”

“Đừng xin lỗi em, em không sao.” Tô Duyệt che miệng Ninh Duệ Thần lại, ngăn không cho anh nói tiếp.

Cô hiểu cảm xúc lúc này của anh, biết hiện giờ anh đang rất khó chịu, nhưng đã yêu thì đừng nói xin lỗi, trong lòng anh đau, em sẽ đau cùng anh, với em mà nói, như vậy không hẳn là không tốt.

Ninh Duệ Thần im lặng một lát, xoay người, đưa lưng về phía Tô Duyệt, “Leo lên đi, anh đưa em tới bệnh viện.”

“Vâng.” Tô Duyệt ngoan ngoãn bò lên lưng người đàn ông, hai tay ôm lấy cổ anh.

Lúc này đã hơn ba bốn giờ sáng, đường phố trống trải, dưới ánh đèn mờ ảo chỉ có hai người bọn họ, hai bóng hình mờ ảo đè lên nhau.

Tô Duyệt buồn chán quay đầu nhìn xung quanh, sau lưng bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng nổi bật vào cái thời khắc cả thành phố vốn nên an giấc này.

“Chúng ta đi nhìn xem sao.” Tô Duyệt không ngừng đưa trên lưng người đàn ông nói.

Biết rõ không thể lay chuyển được Tô Duyệt, Ninh Duệ Thần liền công cô đi, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô nhóc này.

Hóa ra là một cửa hàng bánh ngọt, đầu bếp làm bánh chăm chỉ gấp dài đuôi người một cái, lấy một phôi bánh ngọt ra (tầng bánh vừa nướng, chưa hoặc đã phủ một lớp kem, chuẩn bị cho khâu trang trí), lấy bơ trong tủ lạnh, cho vào máy trộn đánh đều rồi đổ bơ lên trên bánh, chà phẳng, sau đó dùng những túi bơ màu sắc khác nhau tô điểm thêm cho chiếc bánh.

Cách cửa sổ kính thủy tinh có thể trông thấy rõ ràng từng động tác của đầu bếp, đôi mắt trong suốt hơi nheo lại, Tô Duyệt lay lay Ninh Duệ Thần, “Em muốn làm bánh ngọt.”

Người đàn ông nhếch mày, “Em biết làm?”

“Đương nhiên!” Tô Duyệt hơi kiêu ngạo hất cằm lên, vẻ mặt tự tin.

Mặc dù cô không nấu cơm được, nhưng làm bánh ngọt cũng không làm khó được cô!

Trước kia mỗi khi đến sinh nhật của Triệu Tuyết Nhu, lúc nào bà cũng dẫu môi trong sáng ngoài tối tỏ vẻ muốn ăn bánh ngọt do đích thân con gái yêu làm, mặc dù bề ngoài Tô Duyệt không đồng ý, nhưng cô vẫn lên tới cửa hàng bánh nổi danh nhất Lạc thành học nghề, tiếp xúc với người trong tiệm rất lâu, còn chủ động làm công miễn phí, người ta mới miễn cưỡng đáp ứng.

Lúc ấy chỉ vì học khắc hoa cho nên cô đã cầm chiếc đĩa khắc rất lâu mới từ từ học được, sau đó tốc độ xoay phôi bánh và khắc hoa tương đương nhau, cô không có thiên bẩm, nhưng cô nghiêm túc học tập nên cũng đủ để đền bù phương diện này.

Đợi đến sinh nhật của Triệu Tuyết Nhu thì lập tức đem bánh ngọt đến trước khuôn mặt vô cùng uất ức của bà, bà cảm động đến phát khóc trước sự nghi hoặc của Tô Thanh Dương.

Hôm nay cô có thể dùng sở trường của mình để đỡ dành Ninh Duệ Thần, cảm giác này thật tốt.

Tuy đầu bếp không cam tâm tình nguyện nhường lại thời gian quý báu ở bếp cho cô, nhưng sau khi nghe mấy câu của luật sư Ninh thì miễn cưỡng gật đầu đáp ứng.

Trong không gian nhỏ hẹp có chút hơi lạnh, Tô Duyệt ngồi ở trên ghế, cầm phôi bánh ngọt đặt trên đĩa quay, thuần thục dùng dao cắt một lớp mỏng ở trên, cầm lấy bơ Ninh Duệ Thần đưa tới, bắt đầu vội vàng phết.

Người xưa thường nói bộ dáng nghiêm túc của người phụ nữ bao giờ cũng hấp dẫn người khác nhất, dưới ánh đèn, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào phôi bánh, đôi tay thoăn thoắt, kỹ thuật khắc hoa tung bay lại quen thuộc này khiến cho đầu bếp làm bánh vài chục năm cũng trợn mắt há hốc mồm.

Khóe môi gợi cảm khẽ nhếch lên, lúc này cô nghiêm túc như thế chỉ vì anh, bảo anh làm sao không vui cho được đây?

Lúc này, mắt của Tô đại tiểu thư không thềm chớp ra lệnh, “Xoài, anh đào.”

Ninh Duệ Thần lấy hộp trái cây từ trong tủ lạnh ở phía sau ra, cắt xoài thành mấy miếng, đặt ở nơi mà tay Tô Duyệt có thể chạm tới.

Trong nháy mắt, một chiếc bánh đơn giản được hình thành.

“Ăn bánh của em rồi không cho phép anh không vui.” Tô Duyệt cầm thìa múc một miếng bánh lớn đưa đến trước mặt Ninh Duệ Thần, “Há miệng.”

Một miếng bánh lớn cứ thế bị đút vào trong miệng người đàn ông, Ninh Duệ Thần tinh tế thưởng thức, thật lâu sau mới bình luận, “Hương vị cũng không tệ!”

“Đương nhiên rồi!” Tô Duyệt không thềm khách sáo đáp, bánh ngọt cô làm sao có thể kém được!

“Cho nên bây giờ có thể đến bệnh viện chưa?” Tô Duyệt còn muốn nghe Ninh Duệ Thần tán thưởng thể mà cuối cùng lại thành lời này.

Nhưng xét thấy anh vẫn luôn lo lắng cho chân của cô nên cũng không so đo với anh nữa.

“Được rồi.” Tô Duyệt miễn cưỡng đồng ý, chậm chạp bò lên lưng Ninh Duệ Thần.

Đến bệnh viện, tới phòng cấp cứu làm kiểm tra đơn giản, sau khi chẩn đoán chính xác là bị trật chân nhẹ, lúc này Ninh Duệ Thần mới thở dài một hơi.

“Đã nói không sao rồi còn lo lắng như vậy.” Tô Duyệt mở hộp đựng bánh ra, “Đến đây để chị đây đút cho miếng bánh nào.” Nói xong cô múc một muỗng lớn, bắt chắp việc Ninh Duệ Thần có đồng ý hay không, làm bộ đưa đến bên miệng anh.

Ninh Duệ Thần cũng không nói gì, há miệng, nuốt cả miếng bánh to vào.

Tô Duyệt vô cùng hài lòng với hành động hết sức phối hợp của anh.

Một đám bác sĩ y tá đột nhiên ồ ạt chạy nhanh về một hướng, tốc độ chạy này có thể thấy bệnh nhân kia đang nguy cấp đến thế nào.

“Bệnh nhân phòng VIP 103 đột nhiên phát bệnh, nhanh gọi bác sĩ Vương lại đây!”

Tô Duyệt lập tức nhìn sang người đàn ông bên cạnh, Ninh Duệ Thần không nói lời nào, sắc mặt vẫn như thường, nhưng tay anh đang nắm lấy cô càng lúc càng chặt lại bán đứng sợ hãi trong lòng anh.

Phòng bệnh VIP 103 chính là phòng của Ninh Hạc Hiên.

110. Chương 110: A Ninh, Em Đã Trở Về

Lá rơi lác đác rải đầy đường phố, vốn không phải chỉ có sao băng bay qua là mới có người rời đi, trên đời này, mỗi một phút giây đều có người rời đi. (rời đi nghĩa là chết á)

Trước mặt Ninh Duệ Thần là một tờ giấy thông báo tình trạng bệnh tình nguy kịch.

“Chắc hẳn bệnh nhân bị cái gì đó kích động quá lớn, trong phút chốc không thể tiếp nhận được mới xuất hiện tình trạng như vậy, trong số mấy người ai là người nhà bệnh nhân thì ký tên lên tờ giấy này đi.”

“Không thể nào, vừa rồi khi Ninh Thiên Như rời đi, tôi ngồi một lát thì toilet một chút, hoàn toàn không có ai đi vào phòng cả.” Ninh Uyển Thu nhớ lại, lúc này mắt phượng mang theo chút khí lạnh.

Đôi mắt thâm sâu nhìn chăm chăm vào tờ giấy trắng, đôi môi mỏng hơi mím lại, cuối cùng cầm bút lên ký tên của mình vào.

“Các hạng mức thân thể bệnh nhân đã xuất hiện tình trạng suy yếu, các người.... hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt.” Bác sĩ trầm giọng nói, sau đó đeo khẩu trang bước vào phòng phẫu thuật lần nữa.

Thời gian từ từ trôi qua, trong mắt Ninh Uyển Thu tràn đầy vẻ tự trách, nếu cô không rời khỏi phòng có lẽ sẽ không xuất hiện tình huống này!

Ninh Duệ Thần ngồi trên dây ghế ngoài hành lang, đôi mắt sâu thẳm nhìn lên ba chữ “Đang phẫu thuật”, không nói lời nào.

Thế nhưng trong đáy mắt anh lại là đau thương không thể kiềm chế.

Trên đời này, dù là người đàn ông có mạnh mẽ kiên cường đến thế nào đi chăng nữa thì vẫn luôn có một mặt yếu ớt.

Thêm mấy giờ nữa trôi qua, rốt cuộc cửa phòng mổ cũng mở ra, bác sĩ trưởng tháo khẩu trang xuống, mang theo chút tiếc nuối lắc lắc đầu.

“Người bệnh đã lâm vào tình trạng hôn mê sâu, e rằng... anh Ninh, thật xin lỗi.”

Ninh Duệ Thần đứng đó, không nói lời nào, đôi mắt sâu thẳm nhìn Ninh Hạc Hiên nằm trên xe phẫu thuật đang được đẩy ra, tay siết thành nắm đấm khẽ run lên.

Tình cảm vẫn luôn kìm nén trong lòng lúc này bỗng chốc bạo phát, Ninh Hạc Hiên thật sự sẽ... Không, anh không muốn!

“Ninh Hạc Hiên, ông khiến tôi trở thành cô nhi, lại muốn giao Ninh thị cho tôi, thế nào, đây chính là sự bồi thường của ông ư? Tôi nói cho ông biết, chưa đủ đâu! Ông đứng lên cho tôi!” Ninh Duệ Thần đột nhiên vọt tới, cầm lấy quần áo của ông cụ, giọng nói khản đặc gào thét.

“Anh, anh đừng làm vậy!” Ninh Uyển Thu lao đến, kéo người đàn ông đang mất khống chế.

“Anh, anh làm vậy chỉ càng khiến em thêm tự trách, thêm áy náy hơn thôi, nếu không phải vì em thì...” Rốt cuộc không thể nói được nữa, Ninh Uyển Thu quay lưng lại, nước mắt không thể ngăn chặn lăn xuống hai gò má.

Tô Duyệt nháy mắt với các bác sĩ đang sững sờ, các y tá đẩy xe phẫu thuật chạy nhanh vào phòng bệnh.

Trong hành lang tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng khóc đứt quãng của Ninh Uyển Thu, Ninh Duệ Thần trầm mặc đứng ở một bên, rất rõ ràng, trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi, Ninh Duệ Thần đã trở thành con người lạnh lùng đến đáng sợ.

Đột nhiên anh đi xuống dưới lầu, Tô Duyệt không yên lòng vội vàng đi theo sau.

Trong phòng giám sát của bệnh viện

“Điều tra tất cả khoảng thời gian từ tám giờ tối hôm qua đến ba giờ sáng ngày hôm nay.” Ninh Duệ Thần lạnh lùng nói, đôi mắt thâm sâu chăm chú nhìn trên màn hình giám sát, không buông tha bất cứ thứ gì dù là một động tác nhỏ nhất.

Tô Duyệt đứng bên cạnh Ninh Duệ Thần, cũng nghiêm túc nhìn lên màn hình camera, bị kích thích... vậy khẳng định có người nhân lúc Ninh Uyển Thu rời khỏi phòng đã tới, cũng đúng lúc Ninh Hạc Hiên tỉnh lại.

Ninh Uyển Thu nói cô nhìn Ninh Thiến Như rời đi, lại dựa theo như phản ứng của Ninh Thiến Như khi biết Ninh Hạc Hiên nằm viện, thì chuyện này hẳn không phải là chuyện do bà ta làm.

Nhưng.... Vậy thì sẽ là ai đây?

Phụ nữ mang thai vẫn luôn nhạy cảm với nguy hiểm chưa xảy ra, trực giác của Tô Duyệt dường như còn nói cho cô biết tất cả những chuyện xảy ra trong những ngày gần đây đều có liên quan mật thiết đến nhau.

Những bức ảnh và tin nhắn đột nhiên xuất hiện kia không đơn giản chỉ là thủ đoạn muốn cô rời khỏi Ninh Duệ Thần, còn bệnh tim của Ninh Duệ Thần bộc phát, chính là một đả kích trí mạng cho Ninh Duệ Thần.

Những chuyện này đều liên quan đến người bên cạnh Ninh Duệ Thần, là có phải có người muốn đánh đổ Ninh Duệ Thần, từ đó đạt được mục đích gì chăng?

Xuống tay với cô thì có thể hiểu được, nhưng vì sao lại lựa chọn xuống tay với cả Ninh Hạc Hiên?

Dù sao Ninh Hạc Hiên không chỉ là người thân của Ninh Duệ Thần, mà còn là chủ tịch của Ninh thị.

Hoặc là người đó muốn phá hủy... cả nhà họ Ninh?

Tô Duyệt bị ý nghĩ của mình dọa cho toàn thân mồ hôi lạnh, theo bản năng nhìn sang người đàn ông bên cạnh, Ninh Duệ Thần vẫn nhúu chặt lông mày, nhìn chăm chăm lên màn hình.

Từng hình ảnh chậm rãi được phát ra, Tô Duyệt xem đến mức mỏi mắt nhưng vẫn kiên quyết xem đến hết.

Nhưng lại không có một chút khác thường nào.

Sao có thể...

“Từ tối hôm qua đến bây giờ vẫn có người ở đây quan sát sao?” Ninh Duệ Thần đột nhiên trầm giọng hỏi.

“Chúng tôi vừa tới đổi ca nên cũng không rõ lắm, theo lý mà nói thì hẳn là vẫn luôn có người trực ở đây, nhưng dựa theo lệ cũ thì hôm qua rất lạnh, mọi người đều sẽ ra ngoài uống vài ly rượu cho ấm thân, dù sao buổi tối khuya cũng không có ai tới nên không cần phải ngồi đây mãi.”

“Nếu hình ảnh bị xóa thì mấy người có phát hiện được không?”

Người đàn ông điều chỉnh camera kinh ngạc, “Bị xóa ư? Điều này... chúng tôi không rõ lắm.”

Ninh Duệ Thần mím môi, không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra khỏi phòng.

=====

Bao giờ Ninh Hạc Hiên mới có thể tỉnh lại, không một ai biết.

Ba ngày, trong suốt ba ngày, Ninh Duệ Thần vẫn luôn canh chừng bên giường bệnh, thấp thỏm chờ mong kì tích sẽ xuất hiện, thế nhưng Ninh Hạc Hiên vẫn mãi không tỉnh lại.

“Ngủ một lát đi, em canh chừng cho, ông nội Ninh tỉnh lại em sẽ lập tức đánh thức anh dậy.” Tô Duyệt ngồi xuống, cầm lấy tay Ninh Duệ Thần khẽ nói.

Khuôn mặt vốn sạch sẽ nay đã lún phún râu, sống mũi nhờ đôi gò má thon gầy mà càng thêm phong độ, nhìn quãng thâm dưới mắt là có thể thấy lúc này anh tiêu tụy đến mức nào.

Tô Duyệt đột nhiên rất đau lòng.

Ninh Duệ Thần miễn cưỡng mỉm cười với Tô Duyệt, muốn nói chuyện, nhưng khi mở miệng lại phát hiện nói chuyện cũng có phần khó khăn.

“Không cần đâu, Tiểu Duyệt, em về nghỉ ngơi trước đi.” Ninh Duệ Thần khàn giọng nói, tay đặt ở trên bụng Tô Duyệt, “Đừng quên con của chúng ta cần mẹ nó chăm sóc đấy.”

“Nhưng bé cũng cần ba nó chăm sóc mà.” Tô Duyệt tiếp tục nhẹ giọng khuyên nhủ, “Em biết bây giờ anh sẽ không đi đâu cả, vậy đi, em sẽ mang quần áo tới cho anh tắm rửa thay đồ, bảo y tá đặt thêm một cái giường ở trong này, anh ngủ một giấc thật ngon, được không?”

Ninh Duệ Thần do dự một lát, đôi mắt mệt mỏi nhìn chăm chăm Tô Duyệt, khẽ gật đầu, “Được.”

Tô Duyệt nghe vậy, mặt mày lập tức hớn hở, vui vẻ nói, “Vậy bây giờ em lập tức về nhà, chờ em chút nha.” Dứt lời liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ hắt vào trong phòng, nhìn ông cụ trên giường bệnh, anh bỗng nhiên nhớ tới quãng thời gian lặng lẽ đối nghịch với ông khi anh bị đưa về căn nhà đó, quãng thời gian xem nhẹ... sự quan tâm của Ninh Hạc Hiên đối với anh.

... Ví như mỗi đêm Ninh Hạc Hiên đều nhẹ nhàng vào phòng sửa chăn lại cho anh.

... Ví như mỗi lần anh đốt vườn hoa bằng một mồi lửa, Ninh Hạc Hiên lại tự tay gieo trồng khóm hoa mới.

... Ví như trong chiếc balo mà cha mẹ đã mua cho anh luôn có số tiền đủ để anh mua vé máy bay đi Mỹ.

Có lẽ Ninh Hạc Hiên đã sớm nghĩ đến việc anh sẽ rời đi, nhưng lại không lựa chọn trói buộc anh ở bên cạnh mình, chặt đi hai cánh của anh, để anh vĩnh viễn không phụ thuộc vào ông, mà là để cho anh được đi ra ngoài, dùng phương thức im hơi lặng tiếng để anh được làm điều mình muốn, để anh dùng tư thái mạnh mẽ của ngày hôm nay trở về.

Ninh Hạc Hiên biết anh muốn làm gì, ông đã từng phạm sai lầm với cha mẹ của anh, ông lựa chọn dùng cách này để đền bù.

Ninh Duệ Thần đột nhiên đứng dậy, lúc này đây, anh càng muốn trở lại căn biệt thự nhà họ Ninh.

Ngồi lâu như vậy, hai chân đã sớm tê rần, lại đứng lên, ngoại trừ trước mặt Tô Duyệt, người đàn ông xưa nay vẫn trầm ổn lại lảo đảo vài bước, đầu có hơi choáng váng, vịn lấy tường đứng một hồi lâu mới tiếp tục đi về phía trước.

Đã lâu không ra ngoài, ánh mặt trời phía trên đầu khiến Ninh Duệ Thần phải theo bản năng nheo mắt lại, môi có chút khô rát, vừa đi được vài bước, cả người bỗng đổ về phía sau...

=====

Trong lúc mơ màng, anh nhớ tới cuộc sống vui vẻ ở trong quân doanh với cha mẹ và Ninh Uyển Thu, tiếng cười lanh lảnh như chuông gió phiêu đảng, giọng nói trong vắt của Ninh Uyển Thu đuổi theo phía sau gọi ‘Anh trai, chạy chậm thôi, chờ em với’.

Anh đang muốn xoay người ôm bé Ninh Uyển Thu lên, lại phát hiện cảnh tượng xung quanh bỗng nhiên thật lụi, không còn bãi cỏ màu xanh, không còn dòng suối nhỏ, cha mẹ còn có em gái hoàn toàn biến mất.

Anh kinh hoàng đi về phía trước, ngẩng đầu lên, lại nghe thấy một tiếng ầm vang, một chiếc máy bay ở cự ly anh có thể dùng mắt thường nhìn thấy đột nhiên nổ mạnh, tia lửa bắn khắp nơi, những mảnh nhỏ nhanh chóng rơi xuống mặt đất, những làn lửa sượt qua khuôn mặt anh.

Đau quá, đau quá!

Đây... nhất định là đang mơ!

Anh muốn chạy trốn, anh muốn mở mắt ra, lại thấy mí mắt vô cùng nặng nề, dường như có một sức lực nào đó đang kìm hãm không cho phép anh tỉnh lại.

Ở trong cơn mê, Ninh Duệ Thần chỉ cảm thấy một đôi tay lạnh buốt áp lên gương mặt anh, xúc cảm nhần nhụi nói cho anh biết đây là bàn tay của một người con gái.

Đôi tay này lại vỗ nhẹ trán anh, tựa như muốn cho anh thêm sức lực để anh không còn sợ hãi nữa.

Là em sao Tô Duyệt?

Anh muốn hỏi, cuống họng khan khan muốn mở miệng nói chuyện, nhưng làm thế nào cũng không phát ra âm thanh được.

Chỉ cần rút ý thức ra khỏi mộng, chỉ cần yếu đi một chút, sẽ có dòng nước xoáy màu đen dường như có thể nhanh chóng vùi lấp anh trong chốc lát.

Lúc này, bàn tay đặt trên má anh dọc theo sườn mặt từ từ dời xuống, giọng nói êm ái của cô gái chậm rãi vang lên.

... A Ninh, em đã trở về.

Giọng nói này cực kỳ êm dịu, trong ánh trăng mờ ảo, Ninh Duệ Thần theo bản năng có cảm giác mình đã từng nghe thấy ở đâu đó, hình như là khi ở nước Mỹ, lúc anh chán nản nhất cũng có người nhẹ giọng trầm thấp nức nở bên tai anh như vậy.

Trong mộng lung, đôi tay kia sờ lên trán anh, mặc dù hai mắt đang nhắm chặt, nhưng Ninh Duệ Thần vẫn có thể cảm nhận được chủ nhân của đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm kia chăm chú mà lạnh lùng đến cỡ nào.

Người con gái kia ngừng một chút, lại tiếp tục nhìn anh khe khẽ nức nở.

... A Ninh, những năm này, anh cưới vợ, hiện tại cũng đã có con của mình rồi, những điều này em đều biết cả, nhìn thấy anh sống tốt, em sẽ không xuất hiện nữa, nhưng tại sao đến giờ anh vẫn không vui.

... Thật ra có những điều anh không nỡ nói cho cô ta biết mà tình nguyện chịu đựng một mình đúng không, em không thể hiểu vì sao có vài chuyện chỉ có em mới có thể trở thành người anh bằng lòng chia sẻ.

... Bởi vì quá khứ của anh, từng có Tăng Tham em ở trong đó.

... Chỉ có em.

111. Chương 111

“Ninh Duệ Thần, tỉnh lại, anh mau tỉnh lại đi!”

Ninh Duệ Thần mở mắt, trần nhà màu trắng, vách tường màu trắng, đều nói cho anh biết mình đang ở chỗ nào.

“Tiểu Duyệt...”

“Sao anh không tự chăm sóc mình cho tốt vậy, nóng rần đến thế này rồi.” Tô Duyệt đau lòng cầm tay Ninh Duệ Thần, trong mắt là những tơ máu hồng không thể nào che được, rõ ràng là đã lên khóc.

Ninh Duệ Thần mỉm cười, vươn tay vuốt ve những sợi tóc của Tô Duyệt, “Không phải hiện giờ anh đã không có chuyện gì rồi sao?”

Tất cả những nghi hoặc trong lòng đều lặng lẽ biến mất, chắc hẳn những lời vừa rồi nghe thấy trong mộng đều là lời của Tô Duyệt.

Hai mắt nhìn thoáng qua, Ninh Duệ Thần liền nhìn thấy ông cụ vẫn đang ngủ say nằm cách đó không xa, trong lòng hơi đau nhói, quay sang nhìn Tô Duyệt, “Tiểu Duyệt, anh muốn xuất viện, em đi giúp anh làm thủ tục đi.”

“Được.” Tô Duyệt gật đầu, ngay lập tức đi ra ngoài.

Ninh Duệ Thần nâng người dậy, đi đến trước giường bệnh ông cụ, cẩn thận ngắm nhìn, lúc này anh mới phát hiện bộ dạng của mình giống Ninh Hạc Hiên bảy tám phần.

Sau khi làm xong thủ tục, hai người liền rời khỏi bệnh viện, Lâm Phi Châu đã đứng đợi sẵn trước cửa, vừa nhìn thấy hai người liền chủ động mở cửa xe.

Một trợ lý tận lực với chức trách của mình như vậy, cũng được coi là hàng hiếm trên thế giới này.

Ninh Duệ Thần ngồi vào trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi, cho dù có là người đàn ông mạnh mẽ đến cỡ nào cũng sẽ có lúc thấy mệt mỏi.

Lúc này điện thoại bỗng rung lên, Tô Duyệt mở điện thoại ra, tin nhắn lần này lại là hình ảnh Hàn Dĩ Linh xuất hiện tại bệnh viện ở bên cạnh Ninh Duệ Thần.

Trong bức ảnh, Hàn Dĩ Linh ngồi bên giường bệnh, vuốt ve gương mặt người đàn ông nằm trên giường, mặc dù chỉ là ảnh chụp nhưng cũng không khó để nhìn ra cái nhìn chăm chú đầy tình cảm chân thành dành cho người đàn ông.

Một trận lạnh lẽo bỗng chốc truyền từ đầu ngón tay chạy thẳng vào đáy lòng Tô Duyệt, những ngày qua, vẫn luôn có ánh mắt âm thầm ở một góc nào đó theo dõi từng cử động của bọn họ.

Điều này thật đáng sợ!

Mà càng khiến Tô Duyệt khó chịu chính là, Hàn Dĩ Lang... đang ở đây.

Hàn Dĩ Linh vậy mà lại xuất hiện...

Cô theo bản năng nhìn về phía Ninh Duệ Thần, lúc này đôi mày rậm của anh đang nhíu chặt, mệt mỏi tựa vào xe, nhắm mắt lại, không phát hiện ra động tĩnh xung quanh.

Tô Duyệt lén lút thờ dài, vội vàng xóa tin nhắn.

Keo kiệt cũng tốt, không biết khoan dung độ lượng cũng chẳng sao, dù hai người sẽ không xảy ra bất cứ quan hệ gì, nhưng cô không muốn để anh nhìn thấy, càng không muốn để anh gặp được cô ta, hai người nên cách càng xa càng tốt.

Nhưng giờ đây...

Bỗng nhiên chiếc xe thẳng gấp khiến cho cả người Tô Duyệt bất thành linh đổ nghiêng về phía trước, thiếu chút nữa là ngã xuống.

Ninh Duệ Thần khẽ nhíu mày, mở mắt ra.

“Cô Tô, thật xin lỗi, vừa rồi tôi có hơi thất thần, đã đến nơi rồi.” Lâm Phi Châu gãi đầu cười ngượng nói.

“Về đi, không cần chờ.” Ninh Duệ Thần nói với Lâm Phi Châu, nhanh chóng xuống xe, ánh mắt thâm sâu lạnh lẽo chăm chú nhìn tòa nhà trước mặt.

Những năm gần đây, kinh tế Lạc Thành phát triển nhanh chóng, liên tiếp có những tòa nhà cao vút nổi nhau san sát, nhưng công ty khiến người ta có cảm giác xa hoa ngay từ cái nhìn đầu tiên lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Còn tòa nhà trước mặt này, hiển nhiên đã làm được điều đó.

Lúc này Tô Duyệt mới phát hiện nơi hiện giờ hai người đang đứng là trước công ty Ninh thị.

Ninh Duệ Thần trầm mặc, mặc dù không nói gì, nhưng Tô Duyệt biết lúc này Ninh Duệ Thần đang quyết định chuyện gì đó.

Thứ anh vẫn luôn kháng cự vẫn luôn bài xích lại thử tiếp nhận nó.

Không phải thử hô mưa gọi gió trên thương trường như thế nào, mà là thử rộng lượng bỏ qua mối hận trong lòng anh với ông cụ khiến anh mất đi người thân yêu nhất.

Chỉ cần đi vào Ninh thị là đại biểu anh đã tha thứ.

Dáng người cao lớn được ánh mặt trời rực rỡ bao phủ, người đàn ông mím chặt môi, Tô Duyệt nắm bàn tay to lớn của anh, “Bên ngoài lạnh quá, chúng ta vào trong đi, được không?”

Nắng to như vậy, cả khuôn mặt của Tô Duyệt đều phơi nắng đến mức đỏ ửng, làm sao lạnh được chứ?

Ninh Duệ Thần cũng không vạch trần, hùa theo nói, “Được.”

Ninh Duệ Thần đi vào Ninh thị, tất cả mọi người đều cung kính gọi anh là quản lý Ninh, chắc hẳn Ninh Hạc Hiên đã sớm giới thiệu về anh cho các nhân viên trong công ty rồi.

“Quản lý Ninh, đây là phòng làm việc của anh.” Nhân viên nữ nhiệt tình nói, “Tổng giám đốc Ninh biết anh thích sạch sẽ cho nên mỗi ngày đều sẽ có người tới quét dọn một lần, mặc dù ngày nào phòng cũng trống, nhưng một hạt bụi cũng không có.”

Ninh Duệ Thần đứng ở trước cửa, sàn lát đá cẩm thạch màu đen trắng bao phủ toàn bộ sàn của phòng làm việc, bên mái hiên cửa sổ có đặt một chậu cây cảnh, màu xanh mướt của tán lá dài vươn ra, chỉ cần nhìn cũng biết đã có người cẩn thận chăm sóc.

Thấy Ninh Duệ Thần vẫn luôn nhìn về phía đó, nữ nhân viên tinh mắt vội vàng nói, “Tổng giám đốc Ninh thường tới đây chăm sóc cho bồn cây này, chỉ là mấy ngày gần đây không thấy tổng giám đốc Ninh tới, chúng tôi đã gọi chuyên gia chăm sóc cây cảnh đến xử lý rồi.”

“Mang tất cả báo cáo của các bộ phận tới đây.” Ninh Duệ Thần trầm giọng nói, trên khuôn mặt vẫn luôn căng thẳng nhiều ngày nay xuất hiện chút dịu dàng hiếm có.

Trong bầu trời rộng lớn mặc dù có những khối mây đen che chắn mặt trời, nhưng những tia sáng núp trong bóng tối đó lại càng thêm tỏa sáng rực rỡ, Tô Duyệt nhìn sang người đàn ông bên cạnh, trong lòng cũng trở nên vui vẻ.

Một người đàn ông thật sự mạnh mẽ không phải là anh giàu có bao nhiêu, mà là trái tim anh vẫn luôn thần nhiên đối mặt với tất cả những người và chuyện mà người bình thường không thể buông xuôi, không thể tha thứ, người đàn ông của cô cuối cùng đã làm được.

=====

Cùng lúc đó, dưới ánh đèn mờ trong một căn phòng ở khách sạn Sofitel, quần áo bị xé nát, áo sơ mi của đàn ông, từng chiếc thắt lưng dây lưng vắt vướng từ cửa ra đến trên thành giường, một cảnh tượng kiều diễm đang diễn ra không cần nói cũng biết.

Trên chiếc giường lớn lộn xộn, đôi chân thon dài linh hoạt như rắn quấn quanh vòng eo tinh tráng của người đàn ông, đôi tay trắng nõn mướt mà ôm lấy cổ của người đó, đôi mắt hoa đào gợn sóng nhìn người đàn ông gần trong gang tấc.

Cả người Tô Thiến Tuyết mềm oặt nằm sấp trên người đàn ông, sắc dục trong mắt còn chưa tan biến, không hề có vẻ hung ác nào, hận không thể hóa thành một vùng sông nước, để người trước mắt tan trong sóng mắt của mình.

“Thiệu Huy, anh thật giỏi.” Tô Thiến Tuyết dịu dàng nói, thân thể uốn éo vài cái, ý tứ rất rõ ràng.

“Thiến Tuyết, hiện giờ em đang mang thai, không nên tùy hứng như vậy.” Trong giọng nói khàn khàn lại lộ ra ý không thể kháng cự.

Tổng Thiệu Huy gỡ cái tay của cô gái đang quấn lấy cổ mình ra, còn mình thì đứng lên đi đến ban công, giữa hai tay kẹp một điều thuốc dài đang nhả khói, cả người tản ra sự bình tĩnh lạnh lùng đến mức đáng sợ, không hề mang theo chút ý niệm tình dục nào.

Tô Thiến Tuyết cũng không để ý, tiện tay cầm lấy chiếc áo sơ mi nam trắng chụp trên đèn ngủ khoác lên người, làn da trắng muốt dưới ánh đèn mờ càng thêm mê người, ôm lấy người đàn ông từ phía sau, “Được, tất cả đều nghe theo anh.”

Sau khi điều trị dứt điểm căn bệnh ở Mỹ, đêm đầu tiên cô ta và Tổng Thiệu Huy gặp nhau, ban đầu chẳng qua chỉ thấy cuộc sống quá buồn tẻ, Thẩm Gia Dũng nhu nhược khiến cô ta càng thấy chán ghét hơn, muốn Tổng Thiệu Huy trở thành món đồ chơi điều tiết trong cuộc sống của mình.

Nhưng không ngờ người đàn ông này lại giống như cây thuốc phiện, sau khi tiếp cận mới phát hiện càng không thể tách rời anh ta, trò chơi cô ta vốn nắm giữ trong tay nay lại vô tình thành cam tâm tình nguyện

giao quyền làm chủ cho người đàn ông này, sự huyền bí trên người Tống Thiệu Huy khiến tính khiêu chiến đang ngủ say trong lòng cô ta cô ta thỉnh thoảng cảm thấy anh ta ở bên mình, thỉnh thoảng sờ không thấy.

Sau đó, trong lúc vô tình lại phát hiện người đàn ông này là con trai của cô Ninh Duệ Thần, vì để đoạt được Ninh thị, Tống Thiệu Huy đã âm thầm tụ tập thế lực ở bên Mỹ, chỉ vì một kích cuối cùng.

Đàn ông hẳn ai cũng đều có dã tâm, như Tống Thiệu Huy này mới đáng giá để Tô Thiển Tuyết cam tâm tình nguyện đi theo.

Trong phòng sách nhà Tống Thiệu Huy, ngoại trừ anh ta ra thì không có ai có thể đi nào, thế là cô ta lên tìm cách đi vào, lại đúng lúc bị Tống Thiệu Huy phát hiện, nhưng anh lại không nói gì, Tô Thiển Tuyết liền ngầm hiểu coi như là anh đã cho phép cô ta tùy ý xâm nhập, từ đó trở đi càng thỏa mãn cảm giác khiêu chiến chinh phục đàn ông của cô ta.

Trong những ngày tháng không có Tống Thiệu Huy ở đây, cô ta nhiều lần đến phòng sách anh ta để mình cô độc chiêm, ngẫu nhiên thấy được tư liệu được điều tra tỉ mỉ của Ninh Duệ Thần trong những năm tháng sống ở Mỹ, những tư liệu này lập tức trở thành một liều thuốc hay mà cô ta dùng để đối phó Tô Duyệt.

Vì vậy, thỉnh thoảng cô ta sẽ ban cho Tô Duyệt một kích nặng nề và cũng thử chinh phục cuộc sống của Tống Thiệu Huy. Tô Thiển Tuyết cảm thấy ngày nào cũng là những ngày tươi đẹp, thậm chí khi Tống Thiệu Huy đề nghị trở về nước.

Cô ta biết, người đàn ông của cô ta đã bắt đầu thực hiện ý chí tham vọng của anh ta rồi, tuyệt quá.

Thật kích thích, không biết mỗi ngày sẽ xảy ra chuyện gì, đây mới là cuộc sống mà cô ta muốn.

Thẩm Gia Dững có thể mang đến cho cô ta cái gì? Chỉ làm cho cô ta thấy mình bị mù mắt, mà khi ở cùng Tống Thiệu Huy, ngày nào cũng vô cùng mới lạ, nhất là khi phương pháp mà cô ta áp dụng với Tống Thiệu Huy khiến cô ta cảm thấy mình được coi trọng, được anh ta ghi nhớ.

Vì vậy, sau khi lập xong kế hoạch, hai người lặng lẽ trở về nước, đợi thời cơ chín muồi, Tống Thiệu Huy liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Người đàn ông của cô ta, thật sự là quá thông minh.

“Thiệu Huy, lần trước anh mang những tài liệu kia tới nhà họ Ninh, quả thật quá nguy hiểm, nếu Ninh Hạc Hiên tỉnh lại thì phải làm sao đây.”

Tô Thiển Tuyết nhẹ nhàng nói, nhưng trên vẻ mặt lại không có bất kỳ sự lo lắng nào.

Người đàn ông của cô ta sao thể dễ dàng để người khác bắt được nhược điểm chứ?

Quả nhiên...

Tống Thiệu Huy hít một ngụm khói, trong giọng nói mang theo sự kiên định nào đó, “Ông ta sẽ không tỉnh lại.”

“Ừ, em tin anh, Thiệu Huy, nếu không phải vì anh, sao em lại phải quay về bên cạnh gã Thẩm Gia Dững vô dụng kia, anh có biết không, chỉ cần vừa nhìn thấy hắn ta là em đã muốn nôn, anh còn để em và hắn...” Tô Thiển Tuyết hờn dỗi nói, “Nhưng không sao, Thiệu Huy, vì tương lai của chúng ta, anh muốn em làm gì em đều sẵn lòng làm, đợi đến khi tất cả đều chấm dứt, đợi đến khi anh lấy được tất cả tài sản của hai nhà Ninh Thẩm, anh sẽ lấy em, được không?”

Trong làn khói mờ mịt không thể thấy rõ nét mặt của người đàn ông, nhưng không khó để tưởng tượng ra, đó là một khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

“Thiên Tuyết.”

“Hả?”

“Em nên đi rồi.”

“Được, tối nay em trở lại thăm anh.”

Tô Thiến Tuyết cũng không tức giận, rút cánh tay đang ôm người đàn ông về, hôn lên má anh ta một cái thật sâu, sau đó liền xoay người bỏ đi.

“Chờ một chút.” Lúc Tô Thiến Tuyết vừa đi ra tới cửa, Tống Thiệu Huy đột nhiên mở miệng nói.

Tô Thiến Tuyết dừng bước, nhếch môi cười, tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay cô ta.

112. Chương 112

“Đừng tiếp tục đối phó sau lưng Tô Duyệt nữa, em làm vậy sẽ phá hỏng kế hoạch của anh.” Tống Thiệu Huy vẫn đứng ở ban công, không hề quay đầu lại, “Trời tối rồi, mau về đi.”

Không có sự níu kéo như mình tưởng tượng, Tô Thiến Tuyết cũng không khó chịu, nhỏ giọng nói, “Được, em sẽ nghe theo anh.”

=====

Sau khi trời đêm trải qua một lớp sương mù ngày thu lạnh lẽo dày đặc, những đám mây trắng dần dần tản ra, từng tia nắng sớm xuyên qua lớp thủy tinh chiếu vào phòng làm việc Tổng giám đốc Ninh thị.

Tô Duyệt nằm sấp trên bàn ngủ một đêm tỉnh lại, đập vào mắt là dáng vẻ Ninh Duệ Thần đang nghiêm túc xem tài liệu.

Làm việc suốt đêm, trên khuôn mặt người đàn ông hiện rõ vẻ mệt mỏi, Ninh Duệ Thần dựa vào ghế, hai tay xoa xoa huyệt Thái Dương để giảm bớt áp lực.

Nếu muốn ở trong một thời gian ngắn tiếp nhận cơ cấu hệ thống Ninh thị lớn như vậy, cho dù thông minh như Ninh Duệ Thần cũng không tránh khỏi cảm thấy có chút bất lực.

Tô Duyệt đứng dậy, đi đến bên cạnh Ninh Duệ Thần, bàn tay nhỏ bé bao trùm lấy bàn tay to đang xoa huyệt Thái Dương, dịu dàng nói, “Em đi mua bữa sáng cho anh nhé, được không?”

Ninh Duệ Thần mở mắt nhìn Tô Duyệt, hai mắt đỏ bừng lộ rõ sự mệt mỏi, anh gật đầu nói, “Được.”

“Vâng, vậy anh chờ em chút, sẽ có bữa sáng nóng hổi cho anh ngay.” Tô Duyệt cười nói, liền đi ra khỏi phòng làm việc.

Sáng sớm, Ninh thị cũng dần dần tiến vào trạng thái bận rộn, Tô Duyệt đi ra ngoài, một giọng nói vang lên sau lưng cô.

“Xin hỏi, quản lý Ninh có ở đây không?”

Giọng nữ dịu dàng thân thiết hỏi nhân viên quầy lễ tân, mang theo ý vị làm cho người ta không thể cự tuyệt, trong nháy mắt khiến Tô Duyệt dừng bước lại.

Mặc dù không thấy bộ dáng của cô gái đó, nhưng trực giác nói cho Tô Duyệt biết, cô gái đó là ai.

Trang phục của nhân viên Ninh thị cũng không có quy định đặc biệt gì, Tô Duyệt lại mặc hơi giản dị, lúc này tất nhiên Hàn Dĩ Linh tưởng lầm cô là nhân viên Ninh thị.

Tô Duyệt nháy mắt một cái, khiến cho nhân viên lễ tân muốn trả lời biết điều ngậm miệng lại.

“Quản lý Ninh không có ở đây, anh ấy vừa đi ra ngoài ăn sáng với bà Ninh rồi.” Tô Duyệt lễ phép nói, còn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘bà Ninh’, khiến người ta không thể không chú ý đến hai chữ này.

“Vậy tôi sẽ vào trong chờ anh ấy trở lại.” Giọng điệu của Hàn Dĩ Linh vẫn dịu dàng như cũ, giống nhau không thềm để ý đến sự tồn tại của bà Ninh này vậy.

Không ngờ lại bị coi như không khí, Tô Duyệt tỏ vẻ rất không vui.

“Trừ bà Ninh ra, ngài Ninh không thích người khác tùy tiện đi vào phòng làm việc của anh ấy, cô Hàn nên đi về đi.” Tô Duyệt lạnh lùng nói.

Nhưng khi nói xong, Tô Duyệt lập tức ý thức được... Hồng rồi.

“Cô Hàn?” Hàn Dĩ Linh nhếch mày, sóng nước trong đôi mắt sáng hơi dao động, hàm chứa đầy ý cười.

Cho dù không nhìn thấy biểu hiện lúc này của Hàn Dĩ Linh, Tô Duyệt cũng có thể đoán ra nó thâm sâu cỡ nào.

“Có phải quản lý Ninh của mấy người thường hay nhắc tới... cô Hàn?”

“Không phải, là tự cô Hàn nói cho tôi biết.” Ánh mắt Tô Duyệt dừng trên danh thiếp Hàn Dĩ Linh vừa mới đặt ở trên quầy lễ tân.

“Quản lý chấp hành công ty Hưng Thịnh, cô Hàn còn trẻ mà đã thành tựu như vậy, thật khiến cho người ta hâm mộ, chắc hẳn cô Hàn đã có người mình thích rồi nhỉ?”

Về vấn đề này, Hàn Dĩ Linh cũng chỉ cho là một cô bé có lòng hiếu kỳ muốn gây chuyện, cũng không suy nghĩ nhiều.

“Đúng vậy, chỉ là không cẩn thận đi khác đường với anh ấy, nhưng không sao, có một vài người, dù cho đã từng vượt mất nhưng sau cùng cũng sẽ đi chung một con đường.”

“Cô chắc chắn anh ấy vẫn giống như trước đây không hề thay đổi mà chờ đợi cô?”

“Đương nhiên, bởi vì anh ấy cần tôi.” Hàn Dĩ Linh dường như sự nhớ ra điều gì đó, giọng điệu trở nên càng thêm chắc chắn, “Chỉ có tôi mới có thể mang đến thứ anh ấy muốn.”

“Anh ấy muốn? Cô chắc rằng cô biết anh ấy muốn cái gì sao?!”

Tô Duyệt cười lạnh một tiếng, xa cách bao nhiêu năm, người người đều sẽ thay đổi, Hàn Dĩ Linh dựa vào cái gì mà nói chỉ có cô ta mới có thể mang đến thứ Ninh Duệ Thần muốn? Lời này chỉ có cô mới có tư cách nói thôi!

Đối với người gây sự là Tô Duyệt, trong mắt Hàn Dĩ Linh hiện lên chút kinh ngạc, nhưng sự nghi hoặc đó cũng chỉ là một cái thoáng qua, “Nếu không có tôi, anh ấy sẽ mất đi toàn bộ thứ anh ấy quan tâm nhất, cô nói, anh ấy có cần tôi hay không, hửm?”

Không đợi Tô Duyệt trả lời, Hàn Dĩ Linh liền đi ra ngoài, “Tôi đi trước, cô gái, làm phiền cô giúp tôi đưa danh thiếp này cho quản lý Ninh của mấy người, nói cho anh ấy biết, tôi chờ điện thoại của anh ấy.”

Tiếng giày cao gót lạnh lạnh mỗi lúc xa dần, trong tiếng lạnh lạnh đó lộ rõ dáng vẻ ưu nhã của cô gái, nhưng nghe vào tai Tô Duyệt lại hết sức chói tai.

Cầm tấm danh thiếp kia lên, Tô Duyệt đi đến trước thùng rác, lại cảm thấy vẫn chưa hết giận, liền xé nát nó rồi mới ném vào trong thùng.

Giao danh thiếp cho Ninh Duệ Thần? Nực cười, sao có thể chứ!

Nhân viên lễ tân nhìn Tô Duyệt sững sờ, trời ạ, thì ra thiếu phu nhân Ninh thị cũng sẽ nổi ghen giống mấy cô gái bình thường như bọn họ đấy!

Nhân viên lễ tân vốn tưởng rằng thiếu phu nhân của những gia đình giàu có đều sẽ khoan dung rộng lượng cho dù là đối mặt với kẻ thứ ba với tình địch, mà hôm nay, Tô Duyệt hoàn toàn phá vỡ suy nghĩ kia của cô ta.

“Cindy, vừa rồi tôi thấy bộ phận marketing có rất nhiều chức vụ để trống, người của bộ phận lễ tân hơi nhiều, nếu không điều cô đến bộ phận marketing thử nhé?” Khi Cindy đang trầm tư, giọng của bà Ninh nhẹ nhàng vang lên bên tai cô ta.

Vừa nghe thấy bốn chữ bộ phận marketing, Cindy lập tức lắc đầu, “Thiếu phu nhân, tôi làm ở bộ phận này rất tốt, bên marketing tôi thật sự không làm được.”

“Ồ? Vậy vừa rồi...”

“Vừa rồi tôi không nghe không thấy cái gì hết!”

“Ừ.” Tô Duyệt hài lòng gật đầu, dịu dàng nhìn Cindy đang lo sợ, “Nếu marketing không thích hợp với cô, vậy thì thôi.”

“Cảm ơn thiếu phu nhân.” Cindy vội vàng thở phào, nghe nói từ khi bộ phận marketing có một trưởng phòng nữ mạnh mẽ vang dội, thành tích tiêu thụ của bộ phận này lập tức tăng lên một cách nhanh chóng, cũng phải thôi, chỉ cần ai lười một chút, đều sẽ bị đuổi việc ngay tức khắc.

Trời ạ, cô không muốn mất đi công việc vất vả lắm mới tìm được này!

Tô Duyệt cũng không tiếp tục dọa cô gái này nữa, cô nói như vậy hẳn đã rất rõ ràng rồi, người nhìn thấy một màn vừa rồi đương nhiên sẽ làm như không thấy gì.

“Tiểu Duyệt?” Lúc này, giọng của Ninh Duệ Thần vang lên sau lưng Tô Duyệt, “Không phải nói đi mua bữa sáng sao?”

Tô Duyệt quay đầu liền nhìn thấy người đàn ông mặt đầy vẻ mệt mỏi, cô đi qua giúp anh buộc caravat lại, “Chuẩn bị đi đây, vừa rồi quên hỏi anh muốn ăn cái gì.”

“Đồ ăn nhẹ là được.” Thức cả đêm, giọng của người đàn ông có chút khàn khàn, lúc đôi mắt thâm sâu nhìn Tô Duyệt lại không hề giảm chút yêu thương cưng chiều nào, nhếch môi nở nụ cười ấm áp, cọ cọ mũi Tô Duyệt, “Anh muốn ăn gì em đều biết rõ, nói thật đi, có phải không nở rời khỏi anh, hay là sợ anh lên trốn đi hửm?”

Giọng điệu dịu dàng này khiến cho các nhân viên đi ngang qua nghe được đều thấy ngưỡng ngùng nhìn người đứng đầu Ninh thị tương lai đang công khai ân ái đầm thắm.

Tô Duyệt trừng mắt nhìn Ninh Duệ Thần một cái, bĩu môi nói, “Tự kỷ quá đi!” Trong lòng lại ngọt muốn chết.

“Thật sự không sợ?”

Ninh Duệ Thần hơi cúi người, sống mũi cao thẳng như có như không đụng vào chóp mũi Tô Duyệt, lông mi hai người còn chạm vào nhau, hai bên đều cảm nhận được hơi thở của đối phương.

“Tiểu Duyệt, nếu ngày nào đó anh trở thành một kẻ nghèo hèn, không thể nuôi nổi em, em có trốn đi không?” Giọng nói nhỏ nhẹ không ai nghe được truyền vào trong tai Tô Duyệt.

Giọng nói mang theo ý cười, nhưng Tô Duyệt lại loáng thoáng có một dự cảm xấu.

Ngước mắt nhìn ánh mắt thâm trầm của người đàn ông đối diện, Tô Duyệt cười nói, “Trốn làm gì, em trốn rồi ai nuôi anh?”

Ninh Duệ Thần nghe xong, ngược lại nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Cũng đúng, nếu vậy em nuôi anh là được rồi.”

Bất chấp ánh mắt chung quanh, tay của người đàn ông ôm chặt lấy Tô Duyệt, đặt cằm lên những sợi tóc mềm mại của cô, bộ dáng này lại khiến cho Tô Duyệt càng thấy bất an.

Chọc chọc lồng ngực người đàn ông, Tô Duyệt nhỏ giọng nói, “Anh sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Người đàn ông lắc đầu, “Không có gì, chỉ muốn đột nhiên ôm em thôi, được rồi, đi mua bữa sáng đi.”

“Vâng.” Tô Duyệt gật đầu, Ninh Duệ Thần buông Tô Duyệt ra, nhưng vẫn không có ý rời đi.

Cánh cửa xoay tròn từ từ xoay một vòng, Tô Duyệt đi ra ngoài, chợt có bóng dáng một cô gái cũng cùng lúc đi vào bên trong cánh cửa, ánh mắt Tô Duyệt nhìn thoáng qua, dưới chân lập tức cứng ngắc tại chỗ.

Hàn Dĩ Linh đi vào bên trong, lúc đôi mắt sáng nhìn thấy người đàn ông đang đứng cách đó không xa thì hơi hiện lên chút kinh ngạc, giọng nói mang theo ý cười nhẹ nhàng vang lên.

“A Ninh, đã lâu không gặp.”

Mặt trời mùa thu nóng rực đâm mạnh vào hai mắt Tô Duyệt, lúc này cô đột nhiên không biết có nên quay đầu lại hay không.

“A Ninh, sao không nói chuyện, lâu ngày không gặp, em sắp quên dáng vẻ của anh rồi đấy.” Hàn Dĩ Linh nói tiếp, thì thào nhỏ nhẹ như tình nhân với nhau.

Cô bước từng bước đi đến gần Ninh Duệ Thần, ánh mắt dịu dàng nhìn người đàn ông chăm chú, không hề quan tâm đến tất cả ánh mắt kinh ngạc chung quanh.

“Đi ăn một bữa cơm với em đi, giống như trước kia vậy, được không, A Ninh?”

Đôi mắt thâm sâu dịu dàng nhìn ở đằng kia rốt cục cũng chậm rãi nhìn về phía Hàn Dĩ Linh, môi mỏng nhẹ nhàng nhả ra một chữ, “Được.”

Ánh mặt trời bên ngoài càng gay gắt hơn, giống nhau không phải muốn làm đau mắt Tô Duyệt mà là bức nước mắt phải chảy ra ngoài.

Giọng nói mềm mại lại nhẹ nhàng của Hàn Dĩ Linh lọt vào trong tai Tô Duyệt, “A Ninh, em biết mà, anh sẽ không cự tuyệt em.”

Tay nắm thành quả nắm càng chặt hơn, không đợi nghe thấy câu trả lời của Ninh Duệ Thần, Tô Duyệt không nhận được nữa xoay người muốn đi vào trong!

Cô mới là bà chủ ở chỗ này, Hàn Dĩ Linh dựa vào cái gì mà lớn lối như thế! Ninh Duệ Thần... Anh dựa vào cái gì mà đồng ý sáng khoái như vậy!

Tô Duyệt bỗng xoay người lại, nhưng còn chưa thấy rõ người chắn ở trước người mình là ai, đã bị kéo vào trong lòng ngực quen thuộc mà ấm áp.

“Không phải chỉ có hai chúng ta đi ăn cơm, mà còn có cô ấy nữa, à quên giới thiệu, cô ấy là vợ tôi, Tô Duyệt.”

113. Chương 113: Đại Kết Cục (1)

Hàn Dĩ Linh nhìn về phía Tô Duyệt, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, ngay sau đó lại thoải mái cười nói, “A Ninh, anh đang giới thiệu với em sao?”

Giới thiệu? Đúng là dán vàng lên mặt mình!

Tô Duyệt khế cắn răng, từng ngọn lửa nhỏ nhen nhóm trong mắt Tô Duyệt, hận không thể đốt chết người phụ nữ trước mặt đến mức một mẫu xương cũng không còn!

Sao không ở Mỹ ngáy ngốc đến hết đời đi, chạy về đây tìm người đàn ông của cô làm gì!

Thật sự khiến cho người ta chán ghét mà!

Tay khế động, Tô Duyệt thuận thế nghiêng người dựa vào trong ngực Ninh Duệ Thần, khóe mắt mang theo ý cười, “Ông xã à, người kia là ai vậy, sao chưa bao giờ nghe anh nhắc tới?”

Nếu thật sự là người quan trọng, tại sao một chữ cũng không đề cập tới?

Ý tứ ở trong lời của Tô Duyệt vô cùng rõ ràng, ở trong lòng Ninh Duệ Thần, cô nàng Hàn Dĩ Linh này không hề có địa vị gì!

“Là một người không quan trọng.” Đáp án này khiến cho Tô Duyệt vô cùng mát lòng.

Hàn Dĩ Linh nheo mắt lại, một tia sáng không rõ ý nghĩ lặng yên lướt qua nơi đáy mắt.

“A Ninh, anh nhất định muốn ở thế ba người thế này sao? Em có việc muốn thương lượng với anh về Ninh thị.” Hàn Dĩ Linh vẫn dùng giọng điệu ôn hòa nói, giọng điệu lơ là bình thường lại khiến cho ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông bỗng nhiên căng cứng.

Ninh Duệ Thần rút cánh tay của Tô Duyệt ra, quay đầu nói với cô, “Tiểu Duyệt, ở đây chờ anh, chỉ một lát là được.”

Tô Duyệt chậm rãi nhìn vào đôi mắt thâm thúy kia, không hề nhìn Hàn Dĩ Linh, cứ đứng nhìn như vậy.

Cuối cùng Tô Duyệt mới nhẹ nhàng gật đầu, “Được, em chờ anh.”

...

Thời gian dần trôi qua, Tô Duyệt cầm một nhánh cây khô trong tay vẽ loạn trên nền đất, ánh mắt lại thờ ơ nhìn nhà hàng nào đó ở đối diện, một giờ, hai giờ, ba giờ....

Một tiếng “răng rắc” vang lên, nhánh cây trong tay bị gãy làm hai, Tô Duyệt dường như chưa tỉnh lại, cầm nhánh cây không ngừng vẽ loạn trong không trung, đôi mắt đen láy hận không thể nhìn xuyên qua từng tầng ngăn cách, nhìn rõ xem rốt cuộc hai người kia đang làm cái gì.

Người đàn ông của mình cùng ngồi một chỗ với mỗi tình đầu, còn mình lại chỉ có thể giương mắt ngóng trông, chờ đợi, loại cảm giác này cho dù là bất cứ ai cũng đều không dễ chịu.

Cô tin tưởng, cho dù Hàn Dĩ Linh có xuất hết vốn liếng của mình ra, Ninh Duệ Thần cũng sẽ không mắc câu.

Ngoài sáng không được, nhưng...

Lén lút bỏ chút thuốc mê gì đó, rồi tự mình dâng hiến thì sao? Sau đó mang thai, đến lúc đó ép buộc Ninh Duệ Thần phải chịu trách nhiệm?!

“Xoẹt” một tiếng, Tô Duyệt nhanh chóng đứng lên, chân vô thức bước lên một bước, ngay sau đó lại rút trở lại.

Không, cô không thể cứ bất chấp tất cả mà xông vào đó được.

Nếu hiện giờ cô xông vào, hai người kia lại đang nói chuyện với nhau vô cùng bình thường, vậy Hàn Dĩ Linh sẽ nhân cơ hội này cố tình làm nhục mình.

Lòng dạ hẹp hòi, giữa vợ chồng mà không có sự tín nhiệm lẫn nhau, đến lúc đó bất kể Hàn Dĩ Linh có nói thế nào thì cô đều sẽ không có đất mà phản bác.

Nhưng... Ninh Duệ Thần đã ở bên trong ba tiếng rồi, lại không có chút động tĩnh nào, bảo sao cô không lo lắng cho được đây?

Trong lòng Tô Duyệt bắt đầu có mâu thuẫn giao tranh mãnh liệt, bên ngoài dòng xe cộ đông đúc, tiếng còi bực bội của nhiều tài xế vang lên cùng lúc, tiếng réo gọi ồn ào.

Một giây, hai giây, ba giây....

Tô Duyệt khẽ nhắm mắt, lại mở mắt ra, kiên định đi về phía bên kia đường, Hàn Dĩ Linh nói thế nào thì có liên quan gì đến cô? Làm loạn thì làm thôi, nếu Ninh Duệ Thần thật sự bị thuốc mê đến mức u mê dẫn độ, đến lúc đó cô tìm ai mà khóc đây!

Nhưng niềm tin vừa kiên định, từng chiếc xe ô tô nhỏ đi tới đi lui trên con đường lớn như dòng nước chảy xiết không ngừng, hoàn toàn không cho cô bất kỳ cơ hội nào đi qua, chỉ vừa nhắc chân thôi mà một chiếc xe đã phóng vụt qua chân cô, nhanh đến mức thiếu chút nữa là bay rồi.

Thuốc mê, quần áo xộc xệch, chỉ mới tưởng tượng thôi đã khiến nỗi lo lắng chuyển thành sợ hãi không ngừng trong nháy mắt.

Chưa bao giờ Tô Duyệt có cảm giác muốn mọc ra một đôi cánh, một đôi mắt có thể nhìn thấu để lập tức nhìn xem hai người kia đang làm cái gì.

Trên phương diện tình yêu, hướng chỉ là đối với Ninh Duệ Thần, cô chưa bao giờ cho mình là người phụ nữ hoàn hảo biết rộng lượng thứ tha. Trên thế giới này, mỗi ngày đều có những cặp đôi yêu nhau vì rất nhiều nguyên nhân mà phải chia tay nhau, nếu có thể, cô hi vọng mỗi phút mỗi giây đều biết Ninh Duệ Thần đang làm gì.

Nhất là bây giờ.

Trong khi Tô Duyệt đang nghĩ ngợi lung tung, rốt cuộc hai bóng dáng cũng đi ra khỏi nhà hàng.

Người đàn ông nhú chặt mày, không hề trông thấy cô, Hàn Dĩ Linh đứng bên cạnh Ninh Duệ Thần, hai người nhỏ giọng nói chuyện.

Không biết nói đến cái gì, bỗng nhiên Hàn Dĩ Linh ôm chặt lấy hông của người đàn ông bên cạnh, hai má dán chặt trên lưng anh.

Còn Ninh Duệ Thần lại không đẩy ra!

Tiếng còi ô tô ầm ỉ vang lên, hận không thể chọc thủng màng nhĩ người đi đường, hết lần này đến lần khác, đầu ngón tay Tô Duyệt từ từ lạnh băng, thậm chí quên mất mình phải đi qua đó.

Ninh Duệ Thần hơi quay đầu liền nhìn thấy Tô Duyệt đứng ở nơi đó.

Người đàn ông mấp máy môi, cuối cùng lại không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Thời gian giữa hai người từ từ trôi qua, mà hai tay Hàn Dĩ Linh đang ôm eo anh càng chắc hơn, dường như muốn chiếm Ninh Duệ Thần làm của riêng cho bằng được.

Khiêu khích trắng trợn, ngang nhiên tuyên chiến.

Tô Duyệt thu hồi ánh mắt đang nhìn hai người, cô chuyển tâm băng qua đường, đi về phía Ninh Duệ Thần.

Tô Duyệt đứng lại, đôi mắt đen sẫm hơi rũ xuống thấp, tầm mắt của Tô Duyệt dừng ở trên eo anh bị Hàn Dĩ Linh ôm chặt.

Lời giải thích nghẹn cứng trong cổ họng, lúc này một câu cũng không thể nói thành lời, Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt mắt hờn mắt vía, không nói được lời nào, anh chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hàn Dĩ Linh nhìn bộ dạng sững sờ ngốc nghếch của Tô Duyệt, tay ôm Ninh Duệ Thần càng chặt hơn.

“Anh...” Vất vả lắm Ninh Duệ Thần mới nói được một chữ, nhưng lại bị Tô Duyệt cắt ngang.

“Anh sao có thể như vậy được?” Trong giọng nói trầm ấm hàm chứa chút nén giận.

“Người ta ôm anh chặt như vậy, sao anh có thể không phối hợp như thế?” Tô Duyệt vừa nói vừa lui về phía sau vài bước, thay đổi phương hướng, nhìn từ góc độ này còn có thể thưởng thức tư thế của hai người hiện giờ.

Hàn Dĩ Linh bỗng cảm thấy không theo kịp ý nghĩ của Tô Duyệt, còn Ninh Duệ Thần, trong mắt lại hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó thì thản nhiên cười một tiếng, lẳng lặng đứng ở nơi đó, chờ cô mở miệng.

“Eo cứng, mặt cứng, Ninh Duệ Thần, tốt xấu gì cũng là một người phụ nữ bám lấy anh, nhìn bộ dạng anh thế này, ngược lại giống như bị một đám xác chết bám anh không tha vậy?” Tô Duyệt bất mãn liếc Ninh Duệ Thần, lại dời tầm mắt sang Hàn Dĩ Linh, ung dung nói, “Hay là sức hấp dẫn của cô Hàn đây quá thấp, không khác xác chết là bao?”

Ninh Duệ Thần hơi nghiêng đầu, khóe miệng kéo ra một độ cong hoàn mỹ, giọng nói trầm lắng, nhưng mọi người ở đây vẫn có thể nghe thấy, “Cả đời anh chỉ có cảm giác với mình em.”

Tô Duyệt khinh thường liếc mắt nhìn anh, khoanh tay ung dung đi về phía trước, “Em đói rồi, còn không mau về nấu cơm?”

“Được.” Ninh Duệ Thần vui vẻ đáp, tuy biết Tô Duyệt đi phía trước không nhìn thấy được, nhưng trong mắt khóe miệng đều là ý cười thỏa mãn.

Nhưng ngay sau đó, nhìn cánh tay vẫn đang ôm chặt lấy eo mình, chỉ trong giây lát, sắc mặt Ninh Duệ Thần bỗng trở nên u ám, giống như núi băng ngàn năm không tan, “Dĩ Linh, chuyện đã qua hãy để nó qua đi, cho dù ban đầu là tôi hiểu lầm em, là anh ta uy hiếp em, nhưng nếu không có như vậy thì tôi sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm hơn, nên cái giá cảm ơn cô chỉ có thể là như thế, em hiểu không?”

Trong ánh mắt Hàn Dĩ Linh hiện lên vẻ chua xót, khẽ nói, “A Ninh, có phải anh vẫn không tha thứ cho việc ngày đó em chia tay anh không? Nhưng em mới là người hiểu anh nhất, không phải sao?”

“Chính vì chúng ta quá hiểu nhau, cho nên mới không thích hợp.” Ninh Duệ Thần chậm rãi tách cánh tay của Hàn Dĩ Linh đang ôm mình ra, “Dĩ Linh, cứ như vậy đi, trở về nơi em nên trở về, đừng làm những chuyện không nên làm, tổn thương những người không nên tổn thương, được không?”

Giọng người đàn ông khàn khàn, nhưng Hàn Dĩ Linh biết đây không phải là thương lượng, mà là cảnh cáo, là uy hiếp.

Đừng làm những chuyện không nên làm, tổn thương những người không nên tổn thương... À, thì ra anh đề phòng cô như vậy, sợ cô làm tổn thương Tô Duyệt, tổn thương đến người phụ nữ của anh.

Buông tay, buông Ninh Duệ Thần ra, Hàn Dĩ Linh bình tĩnh nhìn người đàn ông, “Vừa rồi là em không đúng, nhưng A Ninh à, anh yên tâm đi, em sẽ không bám riết lấy anh đâu, về phần cổ phần của Ninh thị trong tay em, em đưa cho anh trước, xem như anh nợ, nhưng lợi tức và tiền vốn em muốn thu lại gấp đôi.”

Tiền vốn của Ninh thị bị người ta lặt vặt rút sạch hơn nửa, còn cổ phần của Ninh Hạc Hiên thì im hơi lặng tiếng bị qua tay hết người này đến người khác, nếu không phải có người tìm đến, chủ động mời Hàn Dĩ Linh mua cổ phần của Ninh thị thì cô ta cũng sẽ không biết được việc này.

Nhưng dù cô ta có nói bóng nói gió thế nào thì người nợ cũng không chịu tiết lộ người sau màn.

“Được.” Ninh Duệ Thần gật đầu, dứt khoát đáp ứng.

Hàn Dĩ Linh không nói thêm lời nào nữa, chỉ lẳng lặng nhìn tầm lưng rộng lớn của anh, nhớ tới quãng thời gian từng ở bên nhau.

Cô ta là người hiểu anh nhất, lúc anh chán nản nhất cũng chỉ có mình cô nhìn thấy, so với bất kì ai khác thì cô càng hiểu được người đàn ông này luôn cẩn thận từng bước lên tới đỉnh cao khiến người ta phải ngửa mặt lên nhìn.

Đúng vậy, người hiểu anh nhất, đã từng, hiện tại, tương lai đều là như vậy.

Nhưng lại không phải người đã từng, hiện tại và tương lai anh yêu nhất.

Nghe nói từ trường quá giống nhau sẽ sinh ra bài xích, chỉ có bù trừ cho nhau mới thích hợp cùng đi đến già.

Vốn chuẩn bị cầm cổ phiếu uy hiếp anh, vậy mà hôm nay...

Thôi đi.

Nếu không thể trở thành người trong tim anh, vậy thì cố gắng hết sức không phá hoại những kí ức tốt đẹp trong quá khứ.

.....

Ninh Duệ Thần không quay đầu lại, bước nhanh đi về phía trước, tuy vừa rồi Tô Duyệt nói vô cùng tự nhiên, nhưng bước đi lại rất chậm, dường như đang cố ý chờ người nào đó.

Thật là miệng có chấp....

Khóe môi gợi cảm nhếch lên một nụ cười, tăng tốc bước chân, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Tô Duyệt đi chậm rì rì.

“Em muốn ăn gì?” Một cánh tay tự nhiên ôm lấy eo thon của cô gái, khẽ cắn vành tai Tô Duyệt nói.

Người nào đó đi còn chậm hơn cả rùa cảm nhận được nhiệt độ quen thuộc, mây mù trong lòng lập tức tản đi không còn một mống, nhưng vẫn xụ mặt, “Em muốn ăn canh sườn!”

“Được.”

“Còn cả trứng sốt cà chua!”

“Được.”

“Còn cả món bí nấu thịt mơ!”

“Được.”

“....”

Gió nhẹ mang theo giọng nói lúc trầm lúc bổng chậm rãi thổi về một hướng khác, Hàn Dĩ Linh hơi xoay người lại, mặt trời dần ngả về hướng Tây, hai chiếc bóng kéo dài càng bất mắt hơn, càng chứng tỏ lần này cô quay về là một sai lầm.

Có những thứ chỉ có thể chôn vùi theo quá khứ, cho dù có không nở, cho dù cả đời này không thể quên một người, nhưng vật còn người mất, có những người cuối cùng chỉ có thể dùng kí ức để nhớ lại mà thôi.

114. Chương 113: Đại Kết Cục (1)

Hàn Dĩ Linh nhìn về phía Tô Duyệt, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, ngay sau đó lại thoải mái cười nói, “A Ninh, anh đang giới thiệu với em sao?”

Giới thiệu? Đúng là dán vàng lên mặt mình!

Tô Duyệt khê cần răng, từng ngọn lửa nhỏ nhen nhóm trong mắt Tô Duyệt, hận không thể đốt chết người phụ nữ trước mặt đến mức một mẫu xương cũng không còn!

Sao không ở Mỹ ngây ngốc đến hết đời đi, chạy về đây tìm người đàn ông của cô làm gì!

Thật sự khiến cho người ta chán ghét mà!

Tay khê động, Tô Duyệt thuận thế nghiêng người dựa vào trong ngực Ninh Duệ Thần, khóe mắt mang theo ý cười, “Ông xã à, người kia là ai vậy, sao chưa bao giờ nghe anh nhắc tới?”

Nếu thật sự là người quan trọng, tại sao một chữ cũng không đề cập tới?

Ý tứ ở trong lời của Tô Duyệt vô cùng rõ ràng, ở trong lòng Ninh Duệ Thần, cô nàng Hàn Dĩ Linh này không hề có địa vị gì!

“Là một người không quan trọng.” Đáp án này khiến cho Tô Duyệt vô cùng mát lòng.

Hàn Dĩ Linh nheo mắt lại, một tia sáng không rõ ý nghĩ lặng yên lướt qua nơi đáy mắt.

“A Ninh, anh nhất định muốn ở thế ba người thế này sao? Em có việc muốn thương lượng với anh về Ninh thị.” Hàn Dĩ Linh vẫn dùng giọng điệu ôn hòa nói, giọng điệu lơ là bình thường lại khiến cho ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông bỗng nhiên căng cứng.

Ninh Duệ Thần rút cánh tay của Tô Duyệt ra, quay đầu nói với cô, “Tiểu Duyệt, ở đây chờ anh, chỉ một lát là được.”

Tô Duyệt chậm rãi nhìn vào đôi mắt thâm thúy kia, không hề nhìn Hàn Dĩ Linh, cứ đứng nhìn như vậy.

Cuối cùng Tô Duyệt mới nhẹ nhàng gật đầu, “Được, em chờ anh.”

...

Thời gian dần trôi qua, Tô Duyệt cầm một nhánh cây khô trong tay vẽ loạn trên nền đất, ánh mắt lại thờ ơ nhìn nhà hàng nào đó ở đối diện, một giờ, hai giờ, ba giờ....

Một tiếng “răng rắc” vang lên, nhánh cây trong tay bị gãy làm hai, Tô Duyệt dường như chưa tỉnh lại, cầm nhánh cây không ngừng vẽ loạn trong không trung, đôi mắt đen láy hận không thể nhìn xuyên qua từng tầng ngăn cách, nhìn rõ xem rốt cuộc hai người kia đang làm cái gì.

Người đàn ông của mình cùng ngồi một chỗ với mối tình đầu, còn mình lại chỉ có thể giương mắt ngóng trông, chờ đợi, loại cảm giác này cho dù là bất cứ ai cũng đều không dễ chịu.

Cô tin tưởng, cho dù Hàn Dĩ Linh có xuất hết vốn liếng của mình ra, Ninh Duệ Thần cũng sẽ không mắc câu.

Ngoài sáng không được, nhưng...

Lén lút bỏ chút thuốc mê gì đó, rồi tự mình dâng hiến thì sao? Sau đó mang thai, đến lúc đó ép buộc Ninh Duệ Thần phải chịu trách nhiệm?!

“Xoẹt” một tiếng, Tô Duyệt nhanh chóng đứng lên, chân vô thức bước lên một bước, ngay sau đó lại rụt trở lại.

Không, cô không thể cứ bắt chấp tất cả mà xông vào đó được.

Nếu hiện giờ cô xông vào, hai người kia lại đang nói chuyện với nhau vô cùng bình thường, vậy Hàn Dĩ Linh sẽ nhân cơ hội này cố tình làm nhục mình.

Lòng dạ hẹp hòi, giữa vợ chồng mà không có sự tín nhiệm lẫn nhau, đến lúc đó bất kể Hàn Dĩ Linh có nói thế nào thì cô đều sẽ không có đất mà phản bác.

Nhưng... Ninh Duệ Thần đã ở bên trong ba tiếng rồi, lại không có chút động tĩnh nào, bảo sao cô không lo lắng cho được đây?

Trong lòng Tô Duyệt bắt đầu có mâu thuẫn giao tranh mãnh liệt, bên ngoài dòng xe cộ đông đúc, tiếng còi bực bội của nhiều tài xế vang lên cùng lúc, tiếng réo gọi ồn ào.

Một giây, hai giây, ba giây....

Tô Duyệt khẽ nhắm mắt, lại mở mắt ra, kiên định đi về phía bên kia đường, Hàn Dĩ Linh nói thế nào thì có liên quan gì đến cô? Làm loạn thì làm thôi, nếu Ninh Duệ Thần thật sự bị chuốc thuốc mê đến mức u mê đần độn, đến lúc đó cô tìm ai mà khóc đây!

Nhưng niềm tin vừa kiên định, từng chiếc xe ô tô nhỏ đi tới đi lui trên con đường lớn như dòng nước chảy xiết không ngừng, hoàn toàn không cho cô bất kỳ cơ hội nào đi qua, chỉ vừa nhắc chân thôi mà một chiếc xe đã phóng vụt qua chân cô, nhanh đến mức thiếu chút nữa là bay rồi.

Thuốc mê, quần áo xộc xệch, chỉ mới tưởng tượng thôi đã khiến nỗi lo lắng chuyển thành sợ hãi không ngừng trong nháy mắt.

Chưa bao giờ Tô Duyệt có cảm giác muốn mọc ra một đôi cánh, một đôi mắt có thể nhìn thấu để lập tức nhìn xem hai người kia đang làm cái gì.

Trên phương diện tình yêu, hướng chỉ là đối với Ninh Duệ Thần, cô chưa bao giờ cho mình là người phụ nữ hoàn hảo biết rộng lượng thứ tha. Trên thế giới này, mỗi ngày đều có những cặp đôi yêu nhau vì rất nhiều nguyên nhân mà phải chia tay nhau, nếu có thể, cô hi vọng mỗi phút mỗi giây đều biết Ninh Duệ Thần đang làm gì.

Nhất là bây giờ.

Trong khi Tô Duyệt đang nghĩ ngợi lung tung, rốt cuộc hai bóng dáng cũng đi ra khỏi nhà hàng.

Người đàn ông nhíu chặt mày, không hề trông thấy cô, Hàn Dĩ Linh đứng bên cạnh Ninh Duệ Thần, hai người nhỏ giọng nói chuyện.

Không biết nói đến cái gì, bỗng nhiên Hàn Dĩ Linh ôm chặt lấy hông của người đàn ông bên cạnh, hai má dán chặt trên lưng anh.

Còn Ninh Duệ Thần lại không đẩy ra!

Tiếng còi ô tô ầm ỉ vang lên, hận không thể chọc thủng màng nhĩ người đi đường, hết lần này đến lần khác, đầu ngón tay Tô Duyệt từ từ lạnh băng, thậm chí quên mất mình phải đi qua đó.

Ninh Duệ Thần hơi quay đầu liền nhìn thấy Tô Duyệt đứng ở nơi đó.

Người đàn ông mấp má môi, cuối cùng lại không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Thời gian giữa hai người từ từ trôi qua, mà hai tay Hàn Dĩ Linh đang ôm eo anh càng chắc hơn, dường như muốn chiếm Ninh Duệ Thần làm của riêng cho bằng được.

Khiêu khích trắng trợn, ngang nhiên tuyên chiến.

Tô Duyệt thu hồi ánh mắt đang nhìn hai người, cô chuyển tâm băng qua đường, đi về phía Ninh Duệ Thần.

Tô Duyệt đứng lại, đôi mắt đen sẫm hơi rũ xuống thấp, tầm mắt của Tô Duyệt dừng ở trên eo anh bị Hàn Dĩ Linh ôm chặt.

Lời giải thích nghẹn cứng trong cổ họng, lúc này một câu cũng không thể nói thành lời, Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt mắt hờn hờn, không nói được lời nào, anh chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hàn Dĩ Linh nhìn bộ dạng sững sờ ngốc nghếch của Tô Duyệt, tay ôm Ninh Duệ Thần càng chặt hơn.

“Anh...” Vất vả lắm Ninh Duệ Thần mới nói được một chữ, nhưng lại bị Tô Duyệt cắt ngang.

“Anh sao có thể như vậy được?” Trong giọng nói trầm ấm hàm chứa chút nén giận.

“Người ta ôm anh chặt như vậy, sao anh có thể không phối hợp như thế?” Tô Duyệt vừa nói vừa lui về phía sau vài bước, thay đổi phương hướng, nhìn từ góc độ này còn có thể thưởng thức tư thế của hai người hiện giờ.

Hàn Dĩ Linh bỗng cảm thấy không theo kịp ý nghĩ của Tô Duyệt, còn Ninh Duệ Thần, trong mắt lại hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó thì thản nhiên cười một tiếng, lẳng lặng đứng ở nơi đó, chờ cô mở miệng.

“Eo cứng, mặt cứng, Ninh Duệ Thần, tốt xấu gì cũng là một người phụ nữ bám lấy anh, nhìn bộ dạng anh thế này, ngược lại giống như bị một đám xác chết bám anh không tha vậy?” Tô Duyệt bất mãn liếc Ninh Duệ Thần, lại dời tầm mắt sang Hàn Dĩ Linh, ung dung nói, “Hay là sức hấp dẫn của cô Hàn đây quá thấp, không khác xác chết là bao?”

Ninh Duệ Thần hơi nghiêng đầu, khóe miệng kéo ra một độ cong hoàn mỹ, giọng nói trầm lắng, nhưng mọi người ở đây vẫn có thể nghe thấy, “Cả đời anh chỉ có cảm giác với mình em.”

Tô Duyệt khinh thường liếc mắt nhìn anh, khoanh tay ung dung đi về phía trước, “Em đói rồi, còn không mau về nấu cơm?”

“Được.” Ninh Duệ Thần vui vẻ đáp, tuy biết Tô Duyệt đi phía trước không nhìn thấy được, nhưng trong mắt khóe miệng đều là ý cười thỏa mãn.

Nhưng ngay sau đó, nhìn cánh tay vẫn đang ôm chặt lấy eo mình, chỉ trong giây lát, sắc mặt Ninh Duệ Thần bỗng trở nên u ám, giống như núi băng ngàn năm không tan, “Dĩ Linh, chuyện đã qua hãy để nó qua đi, cho dù ban đầu là tôi hiểu lầm em, là anh ta uy hiếp em, nhưng nếu không có như vậy thì tôi sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm hơn, nên cái giá cảm ơn cô chỉ có thể là như thế, em hiểu không?”

Trong ánh mắt Hàn Dĩ Linh hiện lên vẻ chua xót, khẽ nói, “A Ninh, có phải anh vẫn không tha thứ cho việc ngày đó em chia tay anh không? Nhưng em mới là người hiểu anh nhất, không phải sao?”

“Chính vì chúng ta quá hiểu nhau, cho nên mới không thích hợp.” Ninh Duệ Thần chậm rãi tách cánh tay của Hàn Dĩ Linh đang ôm mình ra, “Dĩ Linh, cứ như vậy đi, trở về nơi em nên trở về, đừng làm những chuyện không nên làm, tổn thương những người không nên tổn thương, được không?”

Giọng người đàn ông khàn khàn, nhưng Hàn Dĩ Linh biết đây không phải là thương lượng, mà là cảnh cáo, là uy hiếp.

Đừng làm những chuyện không nên làm, tổn thương những người không nên tổn thương... À, thì ra anh đề phòng cô như vậy, sợ cô làm tổn thương Tô Duyệt, tổn thương đến người phụ nữ của anh.

Buông tay, buông Ninh Duệ Thần ra, Hàn Dĩ Linh bình tĩnh nhìn người đàn ông, “Vừa rồi là em không đúng, nhưng A Ninh à, anh yên tâm đi, em sẽ không bám riết lấy anh đâu, về phần cổ phần của Ninh thị trong tay em, em đưa cho anh trước, xem như anh nợ, nhưng lợi tức và tiền vốn em muốn thu lại gấp đôi.”

Tiền vốn của Ninh thị bị người ta lặt lẽ rút sạch hơn nửa, còn cổ phần của Ninh Hạc Hiên thì im hơi lặng tiếng bị qua tay hết người này đến người khác, nếu không phải có người tìm đến, chủ động mời Hàn Dĩ Linh mua cổ phần của Ninh thị thì cô ta cũng sẽ không biết được việc này.

Nhưng dù cô ta có nói bóng nói gió thế nào thì người nợ cũng không chịu tiết lộ người sau màn.

“Được.” Ninh Duệ Thần gật đầu, dứt khoát đáp ứng.

Hàn Dĩ Linh không nói thêm lời nào nữa, chỉ lẳng lặng nhìn tấm lưng rộng lớn của anh, nhớ tới quãng thời gian từng ở bên nhau.

Cô ta là người hiểu anh nhất, lúc anh chán nản nhất cũng chỉ có mình cô nhìn thấy, so với bất kì ai khác thì cô càng hiểu được người đàn ông này luôn cắn chặt răng tiến từng bước lên tới đỉnh cao khiến người ta phải ngửa mặt lên nhìn.

Đúng vậy, người hiểu anh nhất, đã từng, hiện tại, tương lai đều là như vậy.

Nhưng lại không phải người đã từng, hiện tại và tương lai anh yêu nhất.

Nghe nói từ trường quá giống nhau sẽ sinh ra bài xích, chỉ có bù trừ cho nhau mới thích hợp cùng đi đến già.

Vốn chuẩn bị cầm cổ phiếu uy hiếp anh, vậy mà hôm nay...

Thôi đi.

Nếu không thể trở thành người trong tim anh, vậy thì cố gắng hết sức không phá hoại những kí ức tốt đẹp trong quá khứ.

.....

Ninh Duệ Thần không quay đầu lại, bước nhanh đi về phía trước, tuy vừa rồi Tô Duyệt nói vô cùng tự nhiên, nhưng bước đi lại rất chậm, dường như đang cố ý chờ người nào đó.

Thật là miệng cổ chấp....

Khóe môi gợi cảm nhếch lên một nụ cười, tăng tốc bước chân, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Tô Duyệt đi chậm rì rì.

“Em muốn ăn gì?” Một cánh tay tự nhiên ôm lấy eo thon của cô gái, khẽ cắn vành tai Tô Duyệt nói.

Người nào đó đi còn chậm hơn cả rùa cảm nhận được nhiệt độ quen thuộc, mây mù trong lòng lập tức tản đi không còn một mống, nhưng vẫn xụ mặt, “Em muốn ăn canh sườn!”

“Được.”

“Còn cả trứng sốt cà chua!”

“Được.”

“Còn cả món bí nấu thịt mơ!”

“Được.”

“....”

Gió nhẹ mang theo giọng nói lúc trầm lúc bổng chậm rãi thổi về một hướng khác, Hàn Dĩ Linh hơi xoay người lại, mặt trời dần ngả về hướng Tây, hai chiếc bóng kéo dài càng bắt mắt hơn, càng chứng tỏ lần này cô quay về là một sai lầm.

Có những thứ chỉ có thể chôn vùi theo quá khứ, cho dù có không nỡ, cho dù cả đời này không thể quên một người, nhưng vật còn người mất, có những người cuối cùng chỉ có thể dùng kí ức để nhớ lại mà thôi.

115. Chương 114: Đại Kết Cục (2)

Cổ phần của Chủ tịch tập đoàn Ninh thị Ninh Hạc Hiên bị người ta âm thầm chuyển đi, chuyện lớn như vậy không có khả năng che giấu được lâu, mà kẻ chủ mưu sau màn nếu đã làm chuyện này thì sẽ không ẩn úp mãi trong bóng tối, chỉ cần tìm được một cơ hội thích hợp thì lập tức xuất hiện.

Nhưng kẻ chủ mưu sau màn này... rốt cuộc là ai đây?

Ninh Hạc Hiên bỗng nhiên nằm viện, bệnh tim đột ngột tái phát, liệu có liên quan gì đến chuyện này hay không?

“Ninh Duệ Thần, cẩn thận!” Một cánh tay đột nhiên kéo anh về phía sau, Tô Duyệt nhanh chóng tắt lửa, còn nước canh tràn ra ngoài thì văng lên mu bàn tay cô, chẳng mấy chốc thì sưng đỏ.

Từ lỗ thoát khí trên nắp nồi vang lên những tiếng “lùng bùng”, có thể thấy nồi canh này đã sôi bao lâu rồi.

Ninh Duệ Thần nhanh chóng tìm thấy thuốc mỡ, đau lòng thoa thuốc cho Tô Duyệt, khi nấu ăn anh chưa bao giờ thất thần cả, vậy mà hôm nay lại xảy ra chuyện này.

Tô Duyệt không nói cũng không hỏi, chỉ lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, tùy ý để Ninh Duệ Thần thoa thuốc cho mình.

“Ninh thị xảy ra vài vấn đề.” Ninh Duệ Thần chậm rãi mở miệng nói, đôi mắt thâm trầm từ đầu đến cuối vẫn nhìn mu bàn tay đỏ ửng của Tô Duyệt, giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

“Tiểu Duyệt, sáng nay đã nói với em rồi, từ nay về sau em nuôi anh đó, em phải suy tính cho thật cẩn thận vào.” Ninh Duệ Thần hài hước nói, trong giọng nói còn mang theo vài phần đắc ý.

“Nghiêm trọng lắm sao?” Tô Duyệt không hùa theo Ninh Duệ Thần, giữ chặt bàn tay đang bôi thuốc cho mình, đôi mắt trong suốt nghiêm túc nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt hỏi.

“Có hơi nghiêm trọng.” Ninh Duệ Thần nói rất đổi bình thường.

Trên thực tế, anh đã điều động phần lớn lượng vốn ở bên Mỹ qua để đền bù lỗ hổng tổn thất cho Ninh thị, thế nhưng lúc trước khi chuẩn bị ổn định ở Lạc thành thì công ty ở Mỹ đã bị anh bán ra với giá thấp, kể cả trong tay anh nắm giữ tất cả thế lực ngầm thì cũng bị thanh trừ đến mức không còn gì, chỉ với chút tiền này anh hoàn toàn không thể giúp Ninh thị vượt qua khó khăn lần này.

“Ừm được, vậy sau này em sẽ nuôi anh.” Tô Duyệt từ chối cho ý kiến gật đầu, trịnh trọng vỗ vai Ninh Duệ Thần, vô cùng nghiêm túc nói, “Anh ở nhà phụ trách nấu cơm, chờ sinh bảo bối ra thì tất cả mọi chuyện cũng đều do anh xử lý, yên tâm, chỉ cần có em ở đây, hai chúng ta tuyệt đối không chết đói đâu.”

Nét mặt này giống như cô mới chính là trụ cột gia đình vậy.

Nhưng nếu là vậy thì dường như cũng không tồi đâu.

Lông mày rậm vẫn luôn nhíu chặt khế giãn ra, cất hộp thuốc, đứng dậy, ánh mắt thâm sâu nhìn vào ánh mắt trong suốt của Tô Duyệt, “Vậy thì trụ cột gia đình thân mến, anh múc cho em một chén canh sườn, được không?”

Tô Duyệt khẽ nhíu mày, hoài nghi liếc về phía cái nồi, “Anh xác định còn có thể ăn được sao?”

“Đương nhiên.” Ninh Duệ Thần cúi người, xoa nhẹ lên gò má Tô Duyệt, “Chờ anh chút, lập tức có ngay.”

“Vâng.” Tô Duyệt hài lòng nhắm mắt lại, tay bất giác xoa xoa bụng, nằm trên ghế sofa, bộ dạng như bà hoàng chờ người đến phục vụ vậy.

Nhưng khi Ninh Duệ Thần xoay người sang chỗ khác, đôi mắt trong veo liền mở ra, mặc dù anh nói rất thoải mái, nhưng Tô Duyệt biết sự việc còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Ngày hôm nay Hàn Dĩ Linh đã nói chắc như đinh đóng cột rằng chỉ có mình cô ta mới có thể trợ giúp anh, chắc hẳn là chỉ chuyện này.

Không cần hỏi, Ninh Duệ Thần nhất định sẽ cự tuyệt ‘lòng tốt’ của Hàn Dĩ Linh, nhưng chuyện này rốt cuộc phải giải quyết thế nào đây?

...

Nguy cơ trong dự liệu còn đến nhanh hơn so với tưởng tượng, ngày thứ hai, tất cả các báo chí lớn nhỏ trong Lạc thành đều nói cổ phần của Ninh thị rơi vào tay một thương nhân vô danh, người đứng đầu Ninh thị bất cứ lúc nào cũng có thể bị thay đổi, tin tức này hiển nhiên khiến mọi người bàng hoàng, trong vài giờ, cổ phiếu Ninh thị bắt đầu rớt giá trên diện rộng, từ khi sáng lập đến nay, đây là lần đầu tiên giá trị cổ phiếu của Ninh thị hạ thấp đến như vậy.

Cùng lúc đó, một tin tức khác cũng bị truyền ra, Tổng giám đốc Tống thị, cháu ngoại của chủ tịch Ninh thị Tống Thiệu Huy hôm nay về nước, cũng vui vẻ đáp ứng với giới truyền thông sẽ trả lời phỏng vấn.

Trên màn hình TV xuất hiện một người đàn ông bình tĩnh ưu nhã, khi được phóng viên hỏi cái nhìn của anh ta đối với nguy cơ lần này của Ninh thị thì Tống Thiệu Huy khẽ mỉm cười bình tĩnh đáp lại, “Xin lỗi, tôi chỉ vừa về nước, cũng không nắm rõ chuyện này lắm, nhưng Ninh thị gặp nạn, là cháu ngoại của nhà họ Ninh, đương nhiên sẽ không bàng quan đứng nhìn, cũng xin mọi người đừng đánh mất hi vọng với Ninh thị.”

Sẽ không bàng quan đứng nhìn...

Khóe môi gợi cảm nở ra một nụ cười lạnh, Ninh Duệ Thần hí hóp mắt nhìn Tống Thiệu Huy trên màn hình, bí ẩn trong đầu vẫn luôn mù mờ, lúc này cũng từ từ hiểu ra.

Lúc này, người đàn ông nào đó trên màn ảnh đột nhiên nghiêng đầu, khẽ mỉm cười, nét mặt tựa hồ như thông qua màn hình chào hỏi một người nào đó.

Trong lòng Tô Duyệt có dự cảm không tốt, đột nhiên lại nâng cao cảnh giác với Tống Thiệu Huy chưa từng thấy mặt này.

Tống Thiệu Huy sao lại về nước đúng lúc như vậy? Sự xuất hiện ngày hôm nay của anh ta không chỉ khiến người ta tự động loại trừ anh ta ra khỏi đối tượng có thể âm thầm tranh đoạt tài sản, chỉ cần lúc này anh ta ra tay trợ giúp cho Ninh thị thì sẽ nhanh chóng chiếm được cảm tình của các cổ đông khác.

Trên thế giới này làm sao có chuyện trùng hợp như vậy được, lại còn đúng lúc bị Tống Thiệu Huy chiếm lấy?

Nếu muốn thu cái cây khổng lồ Ninh thị này vào tay trong thời gian ngắn nhất, thì biện pháp tốt nhất chính là phá hủy nó, sau đó lại lẳng lặng thu vào tay, như vậy mới thu được một món lợi lớn.

Còn để tiến hành kế hoạch này, chướng ngại lớn nhất chính là người đứng đầu và người thừa kế tập đoàn Ninh thị.

Ông Ninh đột nhiên phát bệnh, sẽ không phải là...

Tô Duyệt bỗng nhiên theo bản năng nắm lấy tay Ninh Duệ Thần, đầu ngón tay phát run, cái nắm tay càng trở nên chặt hơn, dường như cô đang sợ điều gì đó.

“Sao vậy?” Ninh Duệ Thần dịu dàng hỏi.

Kinh hoàng trong mắt cô gái anh đều thấy hết, Tô Duyệt đang nghĩ gì anh cũng hiểu được, mà chuyện này có thể còn kinh khủng hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Không hề có bất cứ báo hiệu nào nguy hiểm sẽ tới, cho dù là chuyện lớn cỡ nào cũng không thể xuất hiện cục diện như thế này trong nháy mắt, bây giờ anh chỉ có thể cẩn thận chống trả lại từng bước một, nhưng cũng không đảm bảo sẽ thắng.

Nhưng những thứ này anh thật sự không muốn nói cho Tô Duyệt biết, anh không muốn cô phải lo lắng, không muốn cô phải nhận lấy những đau thương không đáng có khi đi cùng anh.

Anh muốn giành cho cô những điều tốt nhất, nếu có thể, anh nguyện đem tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này dâng tặng đến trước mặt cô, còn tất cả những cực khổ hãy để một mình anh gánh chịu là được rồi.

Chỉ vì, Tô Duyệt là người phụ nữ Ninh Duệ Thần anh yêu nhất.

“Thế nào, không tin tưởng anh ngay cả những chuyện nhỏ nhất thế này mà cũng không thể xử lý được sao?” Ninh Duệ Thần cố ý nghiêm mặt, nhưng đầu mày đuôi mắt đều tràn đầy vẻ yêu thương nhìn cô.

“Sao có thể chứ.” Tô Duyệt ngẩng đầu, cười nói, “Em tin anh mà, đúng rồi, Thẩm Tuấn Ngạn thế nào rồi?”

Từ sau bữa tiệc lần trước Thẩm Tuấn Ngạn công khai rời đi, cũng không thấy xuất hiện trở lại nữa, tuy đã công khai giao Thẩm thị cho Thẩm Tuấn Ngạn, nhưng trên thực tế là do Lâm Tuyết Mai điều hành, còn Thẩm Tuấn Ngạn đã sớm đuổi theo người đẹp của anh ta rồi.

“Không rõ lắm, hẳn là đang ở trong trò chơi trốn tìm rồi.”

Thẩm Tuấn Ngạn sinh ra đã là cậu ấm miệng ngậm thìa vàng rồi, chuyện gì cũng đều do Lâm Tuyết Mai sắp xếp ổn thỏa cho anh ta, ngay cả khi gia nhập làng giải trí cũng không cần phải tốn nhiều công sức như người khác, với sức hấp dẫn bẩm sinh, công thêm cái phẩm độ mệnh mông được Thẩm thị đặc biệt trải sẵn cho một mình anh ta, đường đi của Thẩm Tuấn Ngạn không biết bình thuận hơn người khác gấp bao nhiêu lần.

Còn hôm nay, lại thất bại ở trên phương diện tình cảm.

Thích ai không thích, lại cố tình thích người đẹp bằng giá, còn là Trần Vân rất khó hầu hạ.

Thật sự là tự làm tự chịu.

Thế nhưng... trong tình yêu, ai mà không tự làm tự chịu chứ?

May mắn thay, bất kể bên ngoài nhấp nhô thế nào thì anh vẫn còn Tô Duyệt, còn có con của hai người bọn họ.

Ninh Duệ Thần ghé vào bụng của Tô Duyệt, tập trung lắng nghe một hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười, “Tiểu Duyệt, con của chúng ta đang nói chuyện này.”

“Tầm bậy, bé con làm sao có thể nói chuyện được?”

“Hừ, em nghe xem, bé con nói nó sẽ lớn thật nhanh, chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện ở ngoài sum vầy với chúng ta, bảo chúng ta kiên nhẫn chờ đợi.” Ninh Duệ Thần tiếp tục tập trung lắng nghe, bộ dạng nghiêm túc này lại khiến cho Tô Duyệt bật cười thành tiếng.

Chậu cây xanh trên bệ cửa sổ dường như đang vươn mình lớn lên, chó Tiểu Hôi đang co rúc trong một góc lim dim mở đôi mắt nhấp nhem nhìn hai người trên ghế sofa, bất mãn thở phì phì hai tiếng, dường như cũng muốn tìm một đồng đội cùng chia sẻ thức ăn, cùng nhau chơi đùa.

Ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào căn phòng, bốn phía đều tràn ngập sự ấm áp hạnh phúc.

116. Chương 115: Đại Kết Cục (3)

Buổi chiều, Ninh Duệ Thần rời nhà đến Ninh thị xử lý công vụ, Tô Duyệt không đi cùng, lúc này cô ở bên cạnh anh chỉ khiến anh thêm e ngại mà thôi.

Vì nhiều chuyện xảy ra nên Tô Duyệt cũng xin nghỉ phép ở công ty, đối với chuyện mang thai sinh con này, đương nhiên Lý Thần đồng ý cho cô nghỉ, cũng bày tỏ cô đã là nữ biên tập viên chính thức, cô có thể yên tâm sinh con, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đầy đủ xong rồi hẵng trở lại, không cần phải lo lắng.

Còn những đồng nghiệp thì càng mang nhiều thứ đến đặt trước cửa nhà Tô Duyệt, bình sữa, sữa bột của nước ngoài khó có thể mua được, xe trẻ em, đồ chơi, quần áo, sách tập viết chữ, nôi trẻ em... Tóm lại, chỉ cần là đồ dùng cho trẻ sơ sinh thì cái gì cũng có.

Trong những món đồ này còn kèm theo những tấm thiệp với đủ các loại chữ viết xiêu vẹo, trên đó viết: ‘Chúc bé Tiểu Duyệt ngày ngày vui vẻ, sinh một bé mập đáng yêu, cửa lớn nhà chúng tôi luôn rộng mở chào đón bạn.’

Khó trách mang nhiều đồ đến như vậy, còn nhiều thứ có thể tích khổng lồ nữa chứ, e rằng công ty chuyển phát hoàn toàn không chịu đi nữa.

Tô Duyệt buồn cười lắc đầu, trong lòng tràn ngập sự cảm động, mỗi một món đồ cô đều nhìn ngắm kĩ càng.

Tuy chung đụng không lâu, nhưng những tình cảm trong đó lại vô cùng chân thành tha thiết, khiến người ta khó có thể quên được. Thế giới rộng lớn như vậy, sau khi quanh đi quẩn lại lại có thể làm việc cùng với những người cùng chung chí hướng, cái cảm giác này thật là tuyệt.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn rung lên, Tô Duyệt bắt máy liền nghe thấy tiếng cười nói của Mộ Dung Bạch, “Tiểu Duyệt hả, dạo này thế nào rồi, có cần mượn bả vai của anh đây dựa vào một chút không?”

“Nhờ hồng phúc của anh, cuộc sống trôi qua rất tốt.” Tô Duyệt bình tĩnh đáp lại.

“Vậy thì tốt, nếu thế thì tới đây gặp mặt một lát đi, đã lâu không gặp, anh trai rất nhớ em đó nha.”

Dường như đoán được suy nghĩ của Tô Duyệt, ngay khi cô đang chuẩn bị tắt máy, Mộ Dung Bạch mở miệng lần nữa, “Anh trai đây có thứ tốt cho em, là tư liệu tuyệt mật của Ninh thị, nếu không tới, đến lúc đó đừng hối hận đấy nhé.”

“Anh có tư liệu tuyệt mật của Ninh thị?”

“Già trẻ không gạt, lừa em thì bốn đại gia tặng mình cho em, thế nào?” Mộ Dung Bạch vẫn nói với giọng điệu cợt nhả, khiến người ta không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Tô Duyệt dừng một chút, sau đó đáp lại, “Được.”

....

Ánh mặt trời chiều rực rỡ, lúc Tô Duyệt đi đến nhà hàng đã hẹn thì thấy Mộ Dung Bạch đã sớm ngồi ở đó, cười tủm tỉm quan sát cô.

“Quả nhiên người đang mang thai có khác, cả người trơn tròn không ít, cơ mà anh thích.”

Không để ý tới lời trêu chọc của Mộ Dung Bạch, nhìn một vòng, trên mặt bàn, trong tay Mộ Dung Bạch đều không có tài liệu gì, căn bản là đến tay không.

“Đừng nhìn nữa, tất cả những tư liệu mật đều nằm ở trong này.” Mộ Dung Bạch chỉ chỉ lên đầu mình, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

“Phàm là thứ gì có xuất hiện chữ trên đó, chỉ cần xem qua một lần là anh đây có thể nhớ được toàn bộ, thế nào, có phải rất lợi hại hay không?” Mộ Dung Bạch thay đổi tư thế, tựa lưng lên ghế, đôi mắt hẹp dài nhìn cô gái đối diện.

“Nhưng đối với phụ nữ, trong mắt anh dường như tất cả đều cùng một dạng, nhìn là quên, ngoại trừ em ra... Tiểu Duyệt, em thấy có phải rất kì quái hay không? Em nói xem, rốt cuộc là tại sao vậy chứ?”

Mộ Dung Bạch nhẹ nhàng vuốt ve cái chén sứ, tất cả sự dịu dàng giấu trong đôi mắt dài hẹp kia, chỉ muốn vùi lấp một người trong đó.

“Bởi vì anh bị bệnh mù màu, đúng lúc tôi là màu bị nhầm, cho nên anh mới cảm thấy tôi khác biệt, chờ đến khi anh nhìn thấy được thêm vài màu bị nhầm nữa sẽ tập thành thói quen thôi.” Tô Duyệt cầm lấy ấm nước tự rót cho mình một ly trà, từ chối cho ý kiến nói.

Nước trà ấm nóng quay cuộn, Tô Duyệt rót được hơn phân nửa thì ngừng lại, nhấp một ngụm cảm thấy hơi chua, không muốn uống nữa, đặt ly trà xuống, nói với Mộ Dung Bạch, “Nói chuyện của Ninh thị chút nào.”

Mộ Dung Bạch hơi kinh ngạc, đáy mắt hiện lên chút ý cười, “Em trực tiếp thật đấy, em xác định là anh sẽ nói sao?”

“Nếu không thì anh hẹn tôi tới làm gì?”

Mộ Dung Bạch bật cười lắc đầu trước thái độ thẳng thắn hùng hồn của Tô Duyệt, “Thua em thật rồi, Tiểu Duyệt, em có biết vì sao Ninh Hạc Hiên lại trượt chân phải vào bệnh viện không?”

Không đợi Tô Duyệt trả lời, Mộ Dung Bạch đã tiếp tục độc thoại, “Là có người tới nhà họ Ninh, cho Ninh Hạc Hiên uống thuốc ảo giác, thừa dịp thần chí Ninh Hạc Hiên không rõ ràng, hoặc có thể nói là đợi đến khi ông ta nhìn người trước mặt thành người bản thân tín nhiệm thì để ông ta kí vào một bản hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, sau đó thì...” Mộ Dung Bạch phát tay, “Đương nhiên là giết người diệt khẩu, nào biết mạng của lão gia nhà họ Ninh lại lớn đến vậy, đúng lúc Ninh Uyển Thu chạy tới, cho nên đành phải mạo hiểm tới bệnh viện một lần, toàn bộ chuyện đại khái là như vậy, có thể coi là tuyệt mật của Ninh thị rồi chứ?”

Có thể thuận lợi vào nhà họ Ninh, lòng dạ độc ác mà thủ đoạn vô biên nhanh chóng làm xong những chuyện cần làm, người này có thể đáng sợ đến mức nào!

Mà người này....

“Tổng Thiệu Huy? Thật sao?” Tô Duyệt nhìn Mộ Dung Bạch, trầm giọng hỏi.

“Thông minh, không hổ là người phụ nữ anh nhìn trúng.” Mộ Dung Bạch tán thưởng nói.

Tô Duyệt dừng lại một chút, bỗng nhiên chăm chú nhìn Mộ Dung Bạch, “Sao anh lại biết những chuyện này?”

Bên ngoài nhà họ Ninh có đặt camera, ngày đó sau khi Ninh Hạc Hiên xảy ra chuyện, Ninh Duệ Thần đã đi điều tra, kết quả camera theo dõi cũng có cùng một kết quả giống như ở bệnh viện, không có bất cứ dấu vết nào.

Có thể nói, tốc độ Tổng Thiệu Huy ra tay người thường khó mà bì kịp.

Những thứ này vốn không thể tra ra được, vậy mà Mộ Dung Bạch lại rõ ràng đến từng chi tiết, bảo sao người khác không sinh nghi được chứ?

Mộ Dung Bạch cũng không tức giận, nghi vấn của Tô Duyệt dường như cũng nằm trong dự đoán của anh ta, “Tiểu Duyệt, tốt xấu gì anh cũng là thiếu gia của nhà Mộ Dung, chỉ cần là chuyện anh muốn biết thì đương nhiên sẽ có cách để biết, em hoài nghi anh như vậy làm anh đau lòng lắm đó.”

Tô Duyệt ngừng một chút, liếc nhìn Mộ Dung Bạch đang mang bộ mặt đáng thương, đôi mắt chớp lóe, nhấp một ngụm trà, xem thường nói, “Thôi đi, anh mà đau lòng sao? Không bằng tin heo mẹ biết leo cây còn hơn.”

Cần gì phải quan tâm Mộ Dung Bạch làm sao biết được chuyện này, ai mà không muốn nói ra bí mật này? Chỉ cần không có ý xấu là được.

Mặc dù chung đụng không lâu, nhưng để quen một người thường không cần đến thời gian lâu dài.

Tay đang vuốt ve cái cốc bỗng dừng lại, Mộ Dung Bạch ngừng một chút, đáy mắt hiện lên vẻ khác thường, nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Ôi, em thật là, không khuyên nhủ người ta vài câu...” Mộ Dung Bạch lắc đầu thở dài, bộ dạng ra vẻ hết sức bi thương.

Bại bởi Ninh Duệ Thần, trong lòng anh ta hiểu rõ đây là kết quả đương nhiên, nhưng rốt cuộc bản tính đàn ông chung quy vẫn thể hiện có chút không phục.

Ở trong đêm tối, thậm chí anh ta còn nghĩ nếu mình gặp Tô Duyệt sớm hơn Ninh Duệ Thần, có lẽ người ở bên cạnh Tô Duyệt lúc này hẳn là Mộ Dung Bạch anh mới đúng.

Bí mật điều tra về Ninh Duệ Thần, thậm chí lái xe tới trước nhà họ Ninh, muốn nhìn xem nơi anh đã từng ở, nhưng không ngờ lại nhìn thấy một màn khiến người ta kinh hãi.

Đoán chừng động tác của Tổng Thiệu Huy có nhanh hơn nữa, cũng sẽ không ngờ tới đột nhiên xuất hiện một Mộ Dung Bạch.

Nhưng anh ta không muốn nói cho Tô Duyệt biết những chuyện này, không muốn để Tô Duyệt biết anh ta đã làm những chuyện không có ý nghĩa như vậy.

Lúc này khi ngồi trước mặt Tô Duyệt, anh ta đột nhiên hiểu được, thời gian thay đổi, khiến cho những con người lướt qua nhau không phải do duyên phận, mà là những người đó nhất định sẽ trở thành một bộ phận bảo vệ cho những người còn lại.

Nếu vậy, để anh ta lặng lẽ bảo vệ cô đi.

Thì ra là chuyện rất đổi bình thường, là buộc mình giả vờ, còn sự thoải mái của ngày hôm nay mới thật sự là buông tay.

“Đây là ảnh theo dõi gốc, em cầm đi.” Mộ Dung Bạch lấy một cái USB nhỏ ra, đưa cho Tô Duyệt.

Tô Duyệt gật đầu, cầm lấy USB, “Chân thành cảm ơn lần nữa, hôm nào mời anh ăn cơm.”

“Được.” Mộ Dung Bạch tủm tỉm cười đáp, đôi mắt vô cùng mong chờ nhìn Tô Duyệt.

117. Chương 116: Đại Kết Cục (4)

Buổi tối khi Ninh Duệ Thần trở về, Tô Duyệt đưa USB cho Ninh Duệ Thần, cũng nói với anh chuyện Mộ Dung Bạch đã nói với cô lúc xế chiều.

Ninh Duệ Thần nhú mày, nhìn những tấm hình theo dõi, mới đầu khi Ninh Hạc Hiên nhìn thấy Tống Thiệu Huy thì vẻ mặt không vui, nhưng không biết Tống Thiệu Huy sử dụng biện pháp gì, sau khi Ninh Hạc Hiên uống xong một ly nước lọc thì thái độ ngược lại hoàn toàn, ánh mắt ông Ninh có chút rã rời, nhìn Tống Thiệu Huy nhu hòa đi rất nhiều.

Khi nhìn cử động môi của Ninh Hạc Hiên, thân thể Ninh Duệ Thần khẽ động.

Hình dáng miệng phát âm kia, cho dù không nghe được gì nhưng cũng biết người ông gọi tên.... chính là Ninh Duệ Thần.

Trong tình huống ý thức rời rạc, người duy nhất ông còn nhớ rõ chính là Ninh Duệ Thần.

Thậm chí ngay cả khi Tống Thiệu Huy điều khiển bắt ông ký tên lên bản hợp đồng thì trong tiềm thức Ninh Hạc Hiên vẫn viết tên của Ninh Duệ Thần.

Tô Duyệt lập tức giật mình, lúc ấy ông Ninh nhất định cho rằng người trước mặt là Ninh Duệ Thần, là cháu trai ông yêu nhất và cũng áy náy nhất, vậy nên cho dù muốn mạng của ông, sợ rằng Ninh Hạc Hiên cũng sẽ không do dự mà cho anh, còn khi Ninh Duệ Thần mở miệng muốn Ninh thị thì ông Ninh cũng sẽ nguyện ý cho anh.

Tình cảm trân quý sâu nặng đến vậy, lại bị Tống Thiệu Huy lợi dụng trở thành một con dao sắc bén, đâm sâu vào tận đáy lòng của Ninh Hạc Hiên cũng như Ninh Duệ Thần.

Quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, lúc này Ninh Duệ Thần đang sững sờ ngồi tại chỗ, đôi mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào màn hình. Tô Duyệt biết, cả cơ thể anh đã bước đến giới hạn của vực thẳm rồi.

Người ông mà anh yêu thương nhất hôm nay lại đang nằm viện, sống chết chưa rõ, còn anh thì chẳng thể làm được điều gì.

“Đây không phải là lỗi của anh, không ai mong muốn những chuyện này xảy ra, Duệ Thần, điều bây giờ anh phải làm là cứu Ninh thị thoát khỏi tình trạng nguy cấp hiện giờ, bởi vì nó đại diện cho tình yêu của ông Ninh đối với anh.”

Những năm gần đây, một mình Ninh Hạc Hiên khổ cực chèo chống Ninh thị, vốn là không dễ dàng gì, chỉ e trong đó có biết bao hiểm nguy không thể tưởng được, vậy mà Ninh Hạc Hiên vẫn chống đỡ cho đến bây giờ, e rằng là vì muốn để lại niềm tin tốt nhất cho Ninh Duệ Thần.

Nhưng ngày hôm nay nếu chỉ dựa vào đoạn phim này thì căn bản không thể ngửa bài với Tống Thiệu Huy được.

Bên trong chỉ cho thấy Tống Thiệu Huy đưa cho Ninh Hạc Hiên uống một ly nước hết sức bình thường, khi Tống Thiệu Huy rót nước lại quay lưng về phía camera nên cũng không xuất hiện viên thuốc sinh khiến người ta sinh ra ảo giác kia, ngay cả hình ảnh Ninh Hạc Hiên té xuống cầu thang, người thường nhìn vào cũng chỉ cho là Ninh Hạc Hiên vô ý té ngã mà thôi.

Lòng dạ con người bây giờ thật xảo trá độc ác, thật sự khó đối phó.

Lúc này, điện thoại của Ninh Duệ Thần bỗng nhiên vang lên, hiển thị trên màn hình là một dãy số lạ.

Ánh mắt thâm trầm ngăn chặn cảm xúc quay cuồng, sau đó mới ấn phím nghe.

“Anh họ, tặng cho anh món quà lớn này, anh có thích không?” Tống Thiệu Huy cười nhẹ hỏi, trong giọng nói còn mang theo sự vui vẻ.

“Mặc dù chúng ta chưa từng gặp mặt, nhưng tôi chưa bao giờ quên sự tồn tại của một người anh họ như anh, lão đầu nhà họ Ninh cố chấp muốn để lại Ninh thị cho anh, thế nên tôi chỉ có thể làm như vậy, nếu anh thông minh thì hãy buông tay đi, đừng tiếp tục đấu với tôi nữa, vậy thì cái anh thua cũng chỉ là Ninh thị thôi, nhưng nếu anh còn cố chấp liều mạng với tôi, thì đến lúc đó rất có thể ngay cả những thứ anh quý trọng cũng biến mất luôn đấy.”

Giọng điệu uy hiếp mà phách lối của Tống Thiệu Huy chậm rãi vang lên ở đầu bên kia điện thoại, những thứ mà Ninh Duệ Thần quý trọng... ý này rất rõ ràng là đang ám chỉ Tô Duyệt.

“Ồ? Cậu xác định cậu có bản lĩnh này?” Ninh Duệ Thần cười lạnh một tiếng, “Tống Thiệu Huy, xem ra cậu thật sự nên xem xét lại bản thân mình xứng đáng nặng mấy cân mấy lượng đi.”

Dứt lời, Ninh Duệ Thần liền cúp máy, bực bội ném điện thoại qua một bên.

Ánh mắt thâm trầm theo bản năng nhìn sang Tô Duyệt, do dự một lát, Ninh Duệ Thần trầm giọng nói, “Tiểu Duyệt, anh phải làm một chuyện, nếu cứ chấp tay dâng Ninh thị cho Tống Thiệu Huy thì e rằng cả đời này anh sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình được...”

“Em biết.” Tô Duyệt dùng tay chặn môi không để Ninh Duệ Thần nói tiếp, “Anh nghĩ như thế nào em đều biết đều hiểu, anh không cần phải giải thích đâu, bất luận anh quyết định thế nào, em đều ủng hộ anh.”

“Ừ, ngày mai anh muốn đi Mỹ một chuyến, Tống Thiệu Huy sống ở Mỹ nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ có nhược điểm, em đến ở với ông nội Tô vài ngày đi, đợi anh trở về sẽ lập tức tới đón em.” Ninh Duệ Thần nhìn Tô Duyệt chậm rãi nói, dù Tống Thiệu Huy có bản lĩnh lớn hơn nữa, chỉ cần Tô Duyệt ở bên cạnh ông nội Tô thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Huống chi, anh làm vậy, sau khi Tống Thiệu Huy biết anh đi Mỹ tất nhiên cũng sẽ vội vàng đi theo, nóng lòng tiêu hủy chứng cứ, như vậy cũng gián tiếp dẫn Tống Thiệu Huy rời đi, tránh cho anh ta làm hại đến Tô Duyệt.

“Được, em chờ anh trở lại.” Tô Duyệt giang tay ôm eo Ninh Duệ Thần, khẽ nói, “Em và con sẽ cùng chờ anh trở về.”

Tóc đen mềm mại rối tung, Ninh Duệ Thần vén vài sợi tóc quấn ở đầu ngón tay chơi đùa, trong ánh mắt sâu thẳm ánh lên vẻ kiên định, “Tiểu Duyệt, em yên tâm đi, anh sẽ không để hai mẹ con đợi lâu đâu.”

“Vâng.” Tô Duyệt nhỏ giọng đáp, bàn tay bé nhỏ lại không an phận đùa giỡn cúc áo trước ngực người đàn ông, giọng nhỏ như muỗi kêu, “Chính vì cái gọi là lương tiêu khổ đoản*, Ninh Duệ Thần, chúng ta....” Tô Duyệt không nói hết lời, nhưng ý tứ rất rõ ràng. (* lương tiêu là đêm đẹp, khổ là đau khổ, đoản là ngắn => không hiểu lắm nên giải thích từng từ vậy :D)

Ninh Duệ Thần buồn cười, cố ý nhàn nhả nói, “E rằng không ổn lắm đâu, Tiểu Duyệt, bây giờ em đang có con, chúng ta nên tiết chế một chút.”

Tiết chế? Ngày mai anh đã bay rồi, có quỷ mới tiết chế ấy!

“Đã ba tháng rồi.” Tô Duyệt nhỏ giọng phản kháng, bàn tay tiếp tục kiên nhẫn đấu tranh với cúc áo khó mở.

“Tiểu Duyệt, em đang chủ động mời gọi anh sao?” Ninh Duệ Thần bắt lấy bàn tay bé nhỏ của Tô Duyệt, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Trong ấn tượng của anh, Tô Duyệt chưa bao giờ chủ động lần nào, mà ngay cả lần đầu tiên đó cũng do anh dùng chút thủ đoạn nhỏ, bề ngoài thì tỏ vẻ là Tô Duyệt chủ động, nhưng trên thực tế, quyền thao túng vẫn nằm trong tay Ninh Duệ Thần.

Từ rất lâu trước kia, anh đã vô cùng hi vọng người phụ nữ của mình có thể chủ động hơn một chút, có thể dùng cách thức chủ động đơn giản nói cho anh biết cô yêu anh nhiều thế nào.

Mà hiện giờ đang có xu hướng như vậy.

Trong khi Ninh Duệ Thần vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ, bàn tay bé nhỏ càng không e ngại gì mà luồn vào trong chiếc áo chạm vào bộ ngực tinh trắng của người đàn ông, dè dặt di chuyển, khi đến nơi cần tìm thì nhẹ nhàng nhấn một cái....

Một cái nhấn này, thần sắc trong mắt người đàn ông lập tức sâu thẳm thẳm.

“Vâng.” Tô Duyệt khẽ đáp, nhớ tới lời sắp nói, cô e lệ cắn môi, đáy mắt kiên định ngược lên nhìn Ninh Duệ Thần, “Em... Em muốn anh, ngay bây giờ!”

Giọng nói trong trẻo như hoa nở báo hiệu mùa xuân về vang vọng trong nháy mắt khiến trái tim người đàn ông hòa tan...

Anh lập tức bế cô gái không an phận ở trong lòng lên, đá văng cửa phòng ngủ trực tiếp đi về phía chiếc giường lớn.

Tô Duyệt cũng khôn ngoan, bò lên lưng người đàn ông, nỗ lực cởi áo sơ mi của anh, hôn lung tung không hề có chút kỹ xảo lên tấm lưng trần của anh.

Vậy mà những nụ hôn này lại khiến cho người đàn ông rất cuộc không thể kiềm nén được nữa...

Cho mình là con rùa nhỏ? Quả thật là đốt lửa trên người mà.

Trong nháy mắt ném đi ý niệm đợi cô chủ động ra sau đầu, Ninh Duệ Thần lật người, cúi đầu, nuốt toàn bộ tiếng kinh hô của cô gái vào bụng...

Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, hương vị ấm áp lan tỏa khắp gian phòng, sắp phải chia xa mấy ngày, khiến Ninh Duệ Thần càng phải nắm chắc thời gian, chờ đến khi anh trở về, lại kiên nhẫn chờ Tô Duyệt chủ động hiến thân đi thôi...

118. Chương 117: Đại Kết Cục (5)

Sau khi tỉnh lại, bên cạnh đã không còn bóng dáng của Ninh Duệ Thần, trên gối, trên chăn vẫn còn lưu lại hương vị ấm áp của ngày hôm qua.

Tô Duyệt cũng không nằm trên giường quá lâu, đứng dậy đi vào toilet đánh răng rửa mặt, rời khỏi phòng, liền nhìn thấy bữa sáng nóng hôi hổi đặt trên bàn, cô thích trực tiếp dùng tay cầm bánh bao lên ăn, thích uống sữa tươi, còn có bánh quẩy béo ngậy, bánh mì, cháo yến mạch, sữa đậu nành, tất cả đều được đặt trên bàn, với lượng đồ ăn này thì e rằng cô ăn đến ba ngày ba đêm cũng không hết nổi.

Thậm chí Tô Duyệt còn tưởng tượng ra, mỗi một cái bánh bao mỗi một cái bánh quẩy mỗi một ổ bánh mì được người đàn ông này dùng tâm tình như thế nào để bày ra trên đĩa.

Mùi vị chia cách thật khiến người ta khó chịu.

Nhất là cách xa người mình yêu.

Tô Duyệt ngồi xuống, mỗi một món đều ăn một chút, không biết tại sao một bữa sáng bình thường như vậy lại khiến cô không nở ăn hết.

Cho nên phần lớn đồ ăn sáng đều được để trong tủ lạnh.

Căn nhà trống rỗng, Tô Duyệt cũng không muốn ở lại nữa, Ninh Duệ Thần đã nói để cô ở chỗ ông nội Tô vài ngày, dù sao lúc này Tống Thiệu Huy vẫn còn ở Lạc thành, cô không muốn anh lo lắng cho cô.

Chỉ còn mình cô ở nhà nên sẽ không nấu cơm, Tô Duyệt liền tới siêu thị mua một số nguyên liệu nấu ăn cùng với nồi lẩu, dù sao chỉ có lẩu mới không cần tay nghề cao.

Nhưng cô chưa từng nghĩ rằng, trong siêu thị, ở đằng xa, lại nhìn thấy người mà cô không muốn gặp nhất.

Tô Thiến Tuyết mặc một chiếc áo khoác màu đỏ, đôi mắt xéch mang đậm vẻ phong tình nọt gần như hoàn hảo, sóng mắt hoa đào nhẹ nhàng gợn sóng cộng thêm nụ cười lúc này, càng khiến cho người qua đường phải ngoái lại nhìn vài lần.

Huống chi, bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông trưởng thành, đang bị cô ta lôi kéo thân mật.

Mà người đàn ông này lại không phải là Thẩm Gia Dũng.

“Thiệu Huy, hôm nay em rất muốn ăn đồ chua, anh nói xem, con của chúng ta hẳn là con trai nhỉ?” Trong giọng nói ngọt ngào còn hàm chứa sự nũng nịu, khiến người nghe mềm đến tận xương tủy.

Toàn thân Tô Duyệt cứng đờ.

Chẳng lẽ...

Tô Thiến Tuyết mang thai, hơn nữa cha của đứa bé này...

Ngay sau đó, cô vội vã quay người sang chỗ khác, đáng tiếc là đã quá chậm.

“Ồ, chị họ, không ngờ chị cũng tới đây, sao vậy, Ninh Duệ Thần không đi cùng chị à?” Khóe mắt Tô Thiến Tuyết khẽ nhếch lên, giọng điệu nghe thì êm ái nhưng lại mang theo ý lạnh vô tận.

Cô ta vừa nói vừa đi đến bên cạnh Tô Duyệt.

Cho dù không quay lưng lại nhưng Tô Duyệt vẫn có thể cảm nhận được, có một đôi mắt sáng quắc hận không thể xuyên xỏ qua sống lưng của cô.

Tầm mắt vô cùng sắc bén kia mang theo chút đánh giá và thâm ý, so với ánh mắt dấu giếm ghen ghét cùng hận ý của Tô Thiến Tuyết thì càng làm cho người ta run rẩy hơn.

Nhưng Tô Duyệt vẫn đứng thẳng lưng, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt bình thản từ từ chuyển sang nhìn hai người kia, sau đó lại chuyển sang chỗ khác, đi tới xem hàng rau củ quả, đôi mắt lạnh lẽo khi nhìn vào hàng rau củ quả thì dịu dàng trở lại.

Đường như trong mắt của cô, hai người trước mặt này còn không bằng cả rau củ quả.

Tô Thiến Tuyết tức giận, hàm răng phát ra những tiếng ken két.

Nhưng ngay sau đó thì thoải mái trở lại, thậm chí còn hết sức tự nhiên phẩy phẩy tóc của mình.

— Ninh thị đã bị Thiệu Huy chèn ép, chỉ mấy ngày nữa là Ninh thị sẽ công khai rơi vào tay của Thiệu Huy, còn Thẩm thị...

Tô Thiến Tuyết sờ lên bụng của mình, khóe miệng khẽ cong lộ ra nụ cười khiếp người.

Chỉ cần có đứa bé trên danh nghĩa là người của nhà họ Thẩm thì còn sợ Thẩm thị không thuộc về tay mình sao?

Huống chi, đã nhiều ngày nay không thấy bóng dáng của Thẩm Tuấn Ngạn đâu, hiện giờ Thẩm thị chỉ có một mình Lâm Tuyết Mai cực khổ chèo chống, Lâm Tuyết Mai có lợi hại hơn nữa, chẳng lẽ có thể đấu lại được Thiệu Huy của cô?

Không thể, đương nhiên là không thể.

Về phần nhà họ Tô...

Tô Thiến Tuyết quẹo rừ cười một tiếng, ánh mắt mang theo vẻ đắc ý nhìn về phía Tô Duyệt, “Chị họ này, chị em chúng ta thật có duyên, ngay cả mang thai cũng cách nhau không lâu lắm, chị biết không, từ khi có đứa bé này nhà họ Thẩm vui vẻ hơn rất nhiều.”

Tất cả sự uy hiếp đều ẩn chứa trong câu nói này.

Nhìn xem, bạn trai cũ của chị hôm nay đã trở thành cha của con tôi đây.

Ánh mắt Tô Duyệt nhìn thoáng qua bụng của Tô Thiến Tuyết, “Cô xác định đứa bé trong bụng này... là của nhà họ Thẩm?”

Tô Thiến Tuyết bỗng nhiên chấn động, cuộc nói chuyện vừa rồi lại bị cô nghe được.

Nhưng... như vậy thì có liên quan gì?

Cánh tay kéo Tống Thiệu Huy càng dùng thêm sức, Tô Thiến Tuyết cười đồng ý nói, “Đương nhiên.”

Đứa bé này, cô ta nói là của ai thì chính là của người đó.

Tống Thiệu Huy đứng nơi đó, không nói câu nào, một chữ cũng không nhả ra, đôi mắt tối tăm khó hiểu cứ thế mà nhìn Tô Duyệt chăm chăm, ánh mắt này như đang đánh giá một cái gì đó đã được biết tới từ lâu, rốt cục đến hôm nay đã trông thấy người.

Từ khi còn rất nhỏ, anh ta đã từng nghe Ninh Thiến Như mang theo vẻ chán ghét cực độ nhắc tới, Ninh Hạc Hiên tình nguyện giao Ninh thị cho cháu trai trưởng của nhà họ Ninh còn chưa biết sống chết thế nào chứ không nguyện để lại cho bà, nói cách khác, thà rằng sau trăm tuổi không có người thừa kế cũng không để cho Ninh Thiến Như bỏ công sức ra quản lí.

Thật ra, Tống Thiệu Huy cũng không quan tâm cuối cùng Ninh thị sẽ rơi vào tay ai, nhưng Ninh Thiến Như lại liên tục lải nhải, làm cho anh ta sinh ra hứng thú đối với Ninh Duệ Thần này.

Sau này lớn lên, Tống Thiệu Huy càng cảm thấy đời người thật buồn chán, nhiều người như vậy lại không có ai là đối thủ của anh ta.

Nên cũng không tránh khỏi lại nghĩ tới người “anh họ” này.

Vì vậy, thông qua điều tra, sau khi xác định Ninh Duệ Thần vẫn còn sống và đang ở Mỹ, anh ta liền bắt đầu năm lần bảy lượt đến Mỹ âm thầm điều tra tất cả, nhìn thấy Ninh Duệ Thần càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, anh ta không ngăn cản, ngược lại còn ra tay tương trợ lúc cần thiết, chỉ vì một ngày đánh bại được anh.

Nhưng Ninh Duệ Thần mạnh mẽ ngoài dự liệu của anh ta, thật không ngờ anh lại không có khuyết điểm, lạnh lùng, lạnh nhạt, tuyệt tình.

Tống Thiệu Huy cảm thấy khó giải quyết với một kẻ địch không có khuyết điểm phát triển lớn mạnh trước mắt này.

Cho đến khi Tô Duyệt xuất hiện, khiến Ninh Duệ Thần từ một người không có sơ hở biến thành trăm ngàn chỗ hở, đã cho anh ta cơ hội hạ gục anh.

Nghĩ như vậy, ánh mắt của Tống Thiệu Huy nhìn về phía Tô Duyệt càng trở nên tỉnh mịch, khó đoán.

Tô Duyệt nhíu mày, đột nhiên nhớ tới không biết ai đã từng nói, lúc mang thai nếu tiếp xúc với người nào quá nhiều, vậy sau này đứa bé lớn lên sẽ giống người đó.

Tống Thiệu Huy? Tô Thiến Tuyết?

Trời ạ, đừng vậy chứ!

Tô Duyệt theo bản năng lùi về phía sau một bước, nhíu mày chán ghét như gặp phải ruồi bọ, hiện giờ chỉ cảm thấy phiền chán với Tô Thiến Tuyết đang phách lối kiêu ngạo và sự im lặng đến đáng sợ của Tống Thiệu Huy.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu (ý nói người không chung chí hướng không đi chung đường), có nói nhiều cũng chỉ vô ích, huống chi cô tin tưởng người đàn ông của cô sẽ không thua.

Nếu vậy thì không cần thiết phải nói nhiều.

Tô Duyệt xoay người chuẩn bị rời đi, còn Tô Thiển Tuyết, đã qua nhiều tháng như vậy rồi mà vẫn không thay đổi chút thái độ nào với Tô Duyệt.

Đó chính là, bỏ đá xuống giếng.

“Ôi chị họ, sao lại bỏ đi gấp như vậy, em còn có rất rất nhiều lời muốn tâm sự với chị đây.”

Tâm sự? Tô Duyệt nheo mắt, e rằng là lời nói châm chọc nhỉ?

Tô Duyệt cũng không giận, ngược lại xoay người lại, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Tô Thiển Tuyết đang mỉm cười và Tống Thiệu Huy đang xem kịch vui.

Khóe miệng bỗng nhiên nâng lên một nụ cười ý vị thâm trường.

Thế nhưng còn chưa chờ Tô Thiển Tuyết hiểu rõ nụ cười này có thâm ý gì thì giọng nói mang theo sự đau đớn đột nhiên vang lên.

Tô Duyệt chỉ một ngón tay, ánh mắt bi phẫn như sắp chết, “Anh.... Sao anh có thể giết tôi... thương lượng với cô ta chuyện phá thai?!”

“Ồ!”

Tầm mắt của mọi người vốn đang nhìn chăm chú vào quầy hàng quần áo và thực phẩm lập tức thay đổi, trong nháy mắt có vô số ánh mắt nhìn chăm chăm vào ba người.

Chính xác mà nói thì phần đông ánh mắt dừng ở trên người Tống Thiệu Huy và Tô Thiển Tuyết.

Tô Duyệt cố ý chọn một góc độ thỏa đáng, mượn hai người trước mặt che khuất mặt mũi của mình, cho dù người phía sau có nhìn về phía này thì cũng chỉ thấy bóng dáng của Tống Thiệu Huy và Tô Thiển Tuyết mà thôi.

Trong mắt Tô Thiển Tuyết hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền chuyển sang tức giận, vươn tay muốn bắt Tô Duyệt, nhưng Tô Duyệt lại đột nhiên lùi về phía sau một bước, làm cho tay của Tô Thiển Tuyết chỉ chụp được không khí.

“Tuy các người không nên... không nên... nhưng đứa bé vô tội mà... Thôi, một nhà ba người các người hãy sống thật tốt đi.” Giọng điệu ai oán trong nháy mắt lại vang lên, Tô Duyệt dùng hai tay che mặt, trực tiếp chạy ra ngoài, bộ dạng này khiến cho những người đứng xem không khỏi xúc động rơi lệ.

Chỉ trong một thoáng, Tống Thiệu Huy và Tô Thiển Tuyết lập tức bị nhiều người vây quanh.

Tuy vừa rồi Tô Duyệt chỉ nói vài câu ít ỏi, thậm chí chỉ nói một nửa, nhưng trí tưởng tượng của mọi người vô cùng phong phú, chỉ cần động não một chút, cộng thêm sự dẫn dắt của Tô Duyệt liền thuận lợi đem một câu chuyện không hoàn chỉnh xuyên xỏ thành một câu chuyện hết sức rõ ràng.

“Tuổi còn trẻ, bắt chấp mình đã có vợ ra ngoài dưỡng tình nhân, người trẻ tuổi bây giờ rõ là... aizz!”

“Nghiep chương, thật sự là nghiệp chương!”

“A, mẹ ơi, bộ dáng người đàn ông này hình như là người xuất hiện ở trên tivi ngày hôm qua đó, còn cả người phụ nữ kia nữa, trông cũng rất quen nha.”

“Đúng vậy, dường như đã thấy ở đâu...”

Ngay lập tức, tiếng chụp hình bằng điện thoại tách tách vang lên, liên tục không dứt, khóe miệng Tô Duyệt gợi lên nụ cười hài lòng.

Như vậy, nhất định sẽ có người đăng tải lên mạng để mọi người cùng xem, không thể đánh giá thấp năng lực của dân mạng được, đến lúc đó náo loạn lớn, nhà họ Thẩm không thể không biết, đứa bé này đương nhiên cũng sẽ bị phát hiện không phải con cháu của nhà họ Thẩm, đến lúc đó Tô Thiển Tuyết không thể nói bâng quơ vài ba câu là có thể qua được.

Còn Tổng Thiệu Huy thì dụ dỗ vợ của người khác, toàn bộ thanh danh mà anh ta cố gắng xây dựng sẽ bị người ta chà đạp trong phút chốc, ngay cả làm một người đàn ông trong sạch cũng không được, vậy thì còn ai sẽ tin tưởng anh ta vì lòng hiếu thảo mà ra tay giúp Ninh thị đây?

Lòng lang dạ sói rõ ràng rành.

Cô làm như vậy thì khi Ninh Duệ Thần đối phó với Tổng Thiệu Huy cũng sẽ thoải mái hơn một chút.

Tô Duyệt nhú mày khê thở dài một cái, chỉ tiếc...

Nguyên liệu nổi lẩu của cô ời!

Thôi, cùng lắm để Tô Đông Thần đi mua vậy.

119. Chương 118: Đại Kết Cục (6)

Đến nhà họ Tô, trên cái bàn tròn lớn đã bày cái nồi lẩu đang sôi sùng sục, ông nội Tô và Tô Đông Thần ngồi quanh nồi lẩu thỉnh thoảng cãi nhau, cho vài sợi nấm kim châm vào trong nồi.

“Đừng thả cái vào, Tiểu Duyệt không thích ăn đâu!” Ông nội Tô đột nhiên hét lớn một tiếng, chiếc đũa trong tay nhanh chóng gấp mấy miếng củ cải ra ngoài.

“Nhưng con muốn ăn mà.” Giọng ai oán của Tô Đông Thần vang lên, trơ mắt nhìn đĩa củ cải trắng.

“Vậy cũng không được cho vào! Tiểu Duyệt vừa ngửi thấy mùi củ cải trắng thì sẽ không thoải mái!” Ông nội Tô vẫn mang vẻ mặt từ chối, tuy Tô Đông Thần không muốn nhưng cũng chỉ có thể nghe theo.

“Cho nhiều củ cải trắng chút đi, gần đây không biết tại sao cháu lại rất thích ăn.” Tô Duyệt vừa nói vừa mon men tới bên cạnh xem xét, phát hiện nồi lẩu kia là nước sườn mà cô thích.

“Mới sáng sớm thẳng nhóc Ninh Duệ Thần kia đã mang một nồi lớn, còn có cả canh gà, thịt kho tàu đã nấu xong, sườn xào chua ngọt, đủ để ăn mấy ngày liền, thẳng nhóc này thật chu đáo. Tiểu Duyệt, mấy ngày nay cháu ở đây thì bồi lão già ta đi.” Ông nội Tô cười tủm tỉm nhìn cháu gái nhà mình, theo bản năng nhìn bụng Tiểu Duyệt, nét cười trên mặt càng sâu hơn.

Còn chuyện gần đây xảy ra với Ninh thị thì ông không hề có chút lo lắng nào.

Không phải không để ý, mà là ông đã trải qua cuộc sống chinh chiến sa trường nửa đời người, nên khiến ông lạnh nhạt với cuộc sống giàu sang rồi.

Cho dù tập đoàn Ninh thị không còn tồn tại, vậy thì sao? Gia tài bạc tỷ cũng không đủ để nói rõ một con người mạnh cỡ nào, lúc trước người ông nhìn trúng chính là Ninh Duệ Thần này.

Cho dù tương lai có thể nào, thẳng nhóc đó cũng sẽ dùng hết toàn lực bảo vệ cho Tiểu Duyệt.

Như vậy... là đủ rồi.

“Đói bụng chưa? Đến đây nếm thử mùi vị này xem thế nào.” Ông nội Tô nhẹ nhàng nói, Tô Đông Thần vội vàng chân chó chuyển ghế ngồi bên cạnh ông nội Tô.

Tô Duyệt nếm miếng sườn ông nội Tô gấp cho mình, ngay sau đó thỏa mãn nheo mắt lại, “Mùi vị ngon lắm.”

Hương vị đương nhiên không tệ rồi, những thứ này đều do chính tay anh làm mà.

Mỗi một món ăn đều đầy ắp tất cả tình cảm của anh dành cho cô.

“Ngon thì ăn nhiều một chút, chất của ta mà bị đói thì ta không tha cho cháu đâu.” Ông nội Tô dứt khoát múc một muôi lớn, múc đầy vào bát Tô Duyệt cùng với những loại rau khác, khiến nước miếng Tô Đông Thần chảy không ngừng.

“Ông nội à, cho dù ông bắt công thì cũng không thể rõ ràng như vậy chứ.” Giọng Tô Đông Thần ai oán nói, làm bộ đáng thương gấp từ trong nồi ra một miếng củ cải trắng.

Bộ dạng này giống như bị oan ức cái gì lớn lắm vậy.

Tô Duyệt bật cười, gấp miếng sườn ở trong chén của mình cho Tô Đông Thần, Tô Đông Thần lập tức vồ lấy miếng sườn, không để ý đến bị phỏng, trực tiếp bỏ vào miệng, dường như sợ ai đoạt mất.

Bất chấp cái trừng mắt của ông nội, Tô Đông Thần vừa phun xương sang bên vừa cười tùm tùm nói, “Vẫn là em gái đối tốt với anh nhất.”

Cả bữa cơm vô cùng náo nhiệt, ông nội Tô và Tô Đông Thần hai người gào thét rung nhà, chọc cho Tô Duyệt thỉnh thoảng bật cười.

Những chuyện vui vẻ như vậy không phải là chưa từng có, nhưng từ sau chuyện của Tô Thanh Dương và Triệu Tuyết Nhu, ba ông cháu bọn họ không thường xuyên ăn cơm cùng nhau, và cũng không nói chuyện cùng nhau nữa.

Từ không cố ý biến thành tự nhiên, từ cố ý thoát khỏi sự cô đơn đến chính thức quen với việc có ba người, không có hai người Tô Thanh Dương và Triệu Tuyết Nhu ở nhà.

Nhưng giờ khắc này, tiếng cười lại bỗng nhiên khôi phục lại trong căn nhà vắng lặng.

Tô Lê Đông và Tô Đông Thần không muốn cô vì tạm thời không có Ninh Duệ Thần mà cảm thấy cô đơn, cho nên mới dùng cách này để cô cảm thấy thoải mái một chút.

Nhưng không có anh ở đây thì làm sao cô vui cho được?

Tô Duyệt vẫn cười, từng miếng từng miếng ăn hết đồ ăn trong bát.

Đột nhiên một chiếc ô tô xuất hiện trước cửa nhà.

Tô Duyệt ngẩng đầu, Tô Đông Thần cũng ngẩng đầu, nhưng ánh mắt hơi lóe lên, ông nội Tô cũng có phần kinh ngạc.

“Tiểu Đình à, sao đột nhiên lại đến đây vậy? Đừng đứng đó nữa, mau tới cùng ăn lẩu đi.” Ông nội Tô phản ứng đầu tiên, vội vàng gọi.

Tô Duyệt theo bản năng nhìn về phía nồi lẩu đang bốc khói nghi ngút, ừ, canh thì còn đầy, nhưng thức ăn thì...

Lúc này Phó Đình cũng đã đi tới, ngồi bên cạnh Tô Duyệt, nhìn về phía nồi lẩu, mỉm cười, không nói gì.

Ý thức được mình nói bậy, ông nội Tô lập tức trừng Tô Đông Thần một cái, “Thằng nhóc thối, còn ngồi đây làm gì! Không mau mang canh sườn cùng mấy thứ kia trong tủ lạnh ra đây!” Nói xong thì quay đầu lại, nhưng lại biến thành ông cụ hòa ái dễ gần, “Tiểu Đình à ngại quá, chờ một chút là có thể ăn được rồi.”

“Không cần vất vả vậy đâu ạ, ông à, nói xong chuyện này cháu sẽ lập tức đi ngay.” Phó Đình cười nói với ông nội Tô, nhưng ánh mắt lại nhìn về hướng Tô Đông Thần, ánh mắt lưu chuyển bất định, có ý muốn nói lại thôi, và cũng có thể mãi mãi không thể nói ra tình cảm sâu nặng ấy.

Bước chân của Tô Đông Thần cũng bỗng nhiên dừng lại.

“Đây là thiệp cưới của cháu, hi vọng đến lúc đó có thể nhận được lời chúc phúc của mọi người.” Phó Đình đưa tấm thiệp màu đỏ chữ vàng đến trước mặt ông nội Tô, giọng điệu ôn hòa, khuôn mặt mang theo ý cười, nghiêm nhiên là điển hình của cô dâu mới.

“Cái này...” Trong nháy mắt ông nội Tô sửng sốt, còn Tô Đông Thần dường như đã sớm biết, vẻ mặt nhẹ nhõm ban nãy cũng đột ngột nặng nề đi vài phần.

Tầm mắt của Phó Đình vẫn dừng ở trên người Tô Đông Thần, mang theo chút hi vọng không thể nói rõ.

Còn sự im lặng của Tô Đông Thần thì biến mất trong phút chốc.

Phó Đình cúi đầu, nở nụ cười tự giấu, lập tức khôi phục lại nụ cười tự nhiên vốn có.

“Ông Tô, cháu xin phép đi trước, mọi người cứ tự nhiên.”

Tô Duyệt đặt đĩa xuống, liếc nhìn Tô Đông Thần, nói với ông nội Tô, “Ông nội, để cháu ra tiễn cô ấy.”

...

Mùa thu là một mùa quạnh hiu, nhất là vào ban đêm, cảm giác lạnh lẽo càng thêm rõ ràng.

Phó Đình mặc áo khoác màu nâu nhạt, những sợi tóc hơi quăn màu đen phấp phới trong gió, Tô Duyệt quay đầu nhìn, trái tim bỗng dưng dâng lên chút cảm giác đau thương nhàn nhạt.

Thật không ngờ, cô gái từng thường xuyên đến nhà che chở cho cô trước mặt Tô Thiển Tuyết, cùng sống vai với Tô Đông Thần, hôm nay lại gả cho người đàn ông khác.

Một ngày nào đó, liệu Tô Đông Thần có hối hận...đã bỏ qua một Phó Đình yêu anh đến đại khờ không?

“Tiểu Duyệt, bên ngoài gió lớn lắm, em mau trở về đi.” Phó Đình xoay người lại, nói với Tô Duyệt vẫn luôn nhìn cô.

“Để tiễn thêm một đoạn nữa đi.” Tô Duyệt kiên trì nói.

Phó Đình mỉm cười, đưa tay kéo áo khoác của Tô Duyệt lại, “Bây giờ em đang mang thai, không thể tùy hứng như vậy được, mau về đi.”

Tô Duyệt không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô gái trước mặt, cuối cùng chịu hết nổi lên tiếng hỏi, “Người muốn kết hôn với chị... Chị thích anh ta sao?”

Giọng Tô Duyệt vô cùng nhẹ nhàng mà mỏng manh, nhưng bàn tay đang kéo áo khoác bỗng nhiên dừng lại.

“Thích sao... Chưa tới mức đó, chỉ là không ghét thôi.” Phó Đình thản nhiên nói, giọng nói bình tĩnh lại khiến người nghe nào lòng.

“Tiểu Duyệt, không phải ai ai cũng may mắn giống em đâu, đau khổ khi yêu đơn phương một người thật sự rất mệt mỏi, hiện giờ chị chỉ muốn có một cuộc sống đơn giản, không ghét là đủ rồi.”

“Thật ra trên đời này có bao nhiêu cặp đôi cuối cùng có thể được ở bên nhau, em thích anh anh thích em thì sao?”

“Quá ít, cho nên, không ghét là đủ rồi.”

Cô chưa bao giờ hối hận khi yêu Tô Đông Thần, thậm chí còn cất kỹ khoảng thời gian này vào tận sâu trong trái tim mình, nhưng ngày hôm nay chính là lúc phải buông xuôi rồi.

Trên đời này, không phải mối tình đơn phương nào cũng có kết quả tốt, có một số người nhất định sẽ để lỡ mất.

Những lời nói vốn ở cổ họng lúc này lại nuốt hết xuống bụng, Tô Duyệt không nói gì, có nói nhiều cũng chẳng làm được việc gì.

Huống chi, điều này đối với Phó Đình mà nói, cũng chưa chắc không phải là lựa chọn tốt nhất.

“Phó Đình?” Một giọng nói dịu dàng đột nhiên vang lên giữa gió thu xào xạc, quay đầu lại liền nhìn thấy một người đàn ông bước chân vững vàng từ từ đi tới nơi này.

Có chút quen mặt...

Hình như là người đàn ông ngày đó ở bên cạnh Phó Đình trong tiệc của nhà họ Thẩm.

Người đàn ông đi đến bên cạnh Phó Đình, mỉm cười với Tô Duyệt, xem như chào hỏi, anh ta cởi áo khoác ngoài ra khoác lên người Phó Đình, ánh mắt nhìn Phó Đình vô cùng chuyên tâm, như thể ngoại trừ cô ra không thể chấp chứa người nào khác.

Tô Duyệt bỗng nhiên nhớ tới Ninh Duệ Thần.

Nỗi đau chia cắt lại lan tràn khắp tim, nhưng ngay sau đó bị cô áp chế.

Cho dù khi nào, cho dù ở đâu, cho dù bạn có ngoại hình thế nào, đã từng thích hạng người gì, hay chịu những tổn thương gì, trên thế gian này đều sẽ có một người đang cố gắng định hướng để tới được chỗ của bạn.

Có lẽ, tình yêu của Phó Đình bây giờ mới bắt đầu.

Tô Duyệt không muốn quấy rầy hai người, yên lặng xoay người đi về phía nhà mình, đi tới cửa lại bắt gặp Tô Đông Thần đang tựa người bên tường, giữa hai ngón tay kẹp một điếu thuốc.

Anh trai không muốn hút thuốc hôm nay lại phá lệ.

“Không phải hiện tại mới phát hiện người ta tốt đấy chứ?” Tô Duyệt đi đến bên cạnh Tô Đông Thần, trêu chọc nói.

Thấy em gái đi tới, Tô Đông Thần vội dụi tắt thuốc lá, nếu vì anh ta mà khiến đứa bé chưa ra đời có chút sơ xuất nào, vậy thì tội quá lớn rồi.

“Đang nghĩ gì đấy hả, chẳng qua mấy năm nay luôn xem cô ấy là em gái, bỗng nhiên phải lập gia đình, cho nên cảm giác có chút không ổn thôi.” Tô Đông Thần nhìn Tô Duyệt nói, “Giống như trước kia lúc Ninh Duyệt Thần bắt cóc em đi vậy.”

Tô Duyệt vỗ vai Tô Đông Thần, trêu chọc nói, “Ồ, không ngờ dục vọng chiếm hữu của anh lại mạnh đến vậy đó.”

Tô Đông Thần cũng không cãi lại, nuốt tất cả cô đơn trở lại, vuốt vuốt tóc của Tô Duyệt, “Vào thôi, nồi lẩu kia vẫn chưa ăn xong đâu.”

“Vâng, được!” Tô Duyệt cười gật đầu, đi theo Tô Đông Thần vào nhà.

120. Chương 119: Đại Kết Cục (7)

Ngày hôm sau, ánh sáng mặt trời vừa lên cao, tòa cao ốc Ninh thị dưới ánh nắng mặt trời chỉ như những chấm nhỏ hèn mọn, nhưng ở trong mắt người ngoài lại là một viên đá quý sáng chói lấp lánh vô cùng nổi bật.

Mà lúc này, Ninh Uyển Thu lại bị một đám lão hồ ly vây quanh.

Tô Thiển Tuyết nhếch môi nở nụ cười quái dị, ánh mắt nhìn Ninh thị gần ngay trước mắt giống như đang nhìn một vật ở trong túi cô ta.

Vật trong túi, không phải sao? Thiệu Huy đã từng nói chỉ cần lần đi Mỹ này đánh bại được Ninh Duyệt Thần, trở về sẽ lấy cô ta làm vợ...

Đến lúc đó, Ninh thị sẽ rơi vào trong tay Tổng Thiệu Huy, vậy cũng chính là vật trong túi của Tô Thiển Tuyết cô!

Nghĩ đến đây, trên mặt Tô Thiển Tuyết càng hiện lên vẻ đắc ý không che giấu được, hiện tại càng nên chuẩn bị trực tiếp đi vào Ninh thị, trực tiếp đối chọi Ninh Uyển Thu, nói cho Ninh Uyển Thu biết tập đoàn Ninh thị này đã không còn là của người nhà họ Ninh nữa rồi!

Vân vê lọn tóc xoắn màu nâu, Tô Thiển Tuyết nhắc chân chuẩn bị đi vào cửa Ninh thị.

Đúng lúc này, có một bóng người lập tức chặn đường của cô ta lại.

Tô Thiển Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy người vừa tới thì trong mắt đều là vẻ chán ghét không hề che giấu.

“Tô Thiển Tuyết, đứa bé này.... rốt cục có phải là con của tôi hay không?” Thẩm Gia Dũng nhanh tay nắm lấy cổ tay Tô Thiển Tuyết, trong giọng nói có sự tức giận rõ ràng đang được đè nén.

Ngày hôm qua tới công ty, có vô số nhân viên ở sau lưng anh ta chỉ trỏ, luôn lén lút nhìn anh, những ánh mắt kia rõ ràng mang theo ý cười nhạo.

Vốn tưởng rằng Lâm Tuyết Mai lại làm ra chuyện gì, nhưng sau đó tình cờ phát hiện đoạn video Tô Thiển Tuyết thân mật kéo tay Tống Thiệu Huy ở trên mạng, cùng với những lời thoại kia, lúc này mới biết Tô Thiển Tuyết bí mật qua lại với người đàn ông khác ở sau lưng mình.

Trước kia còn cảm thấy nghi hoặc đối với thái độ bỗng nhiên nhiệt tình sau khi về nước của Tô Thiển Tuyết, trong nháy mắt anh ta liền hiểu ra, người phụ nữ này muốn âm thầm chờ sinh đứa trẻ này, bề ngoài thì tỏ rõ thái độ đây là con ruột của Thẩm Gia Dũng anh, nhưng trên thực tế... là anh nuôi con của người khác!

Nhưng cho dù như thế, anh ta vẫn không thể tin sự thật này, trừ phi nghe thấy chính miệng Tô Thiển Tuyết thừa nhận.

Tô Thiển Tuyết không thêm đếm xỉa đến cơn giận của Thẩm Gia Dũng, đôi mắt hoa đào lẳng lơ liếc nhìn Thẩm Gia Dũng, hất tay người đàn ông ra, trên mặt không có chút áy náy nào.

“Đương nhiên, Thẩm Gia Dũng, anh không động não nghĩ thử xem sao tôi có thể sinh con cho anh được đây? Anh biết không, lúc trước khi mang thai con của anh, tôi thật sự hận không thể lập tức phá bỏ nó đi, nếu không phải bị Ninh Duệ Thần ngăn cản thì có lẽ anh sẽ mãi mãi không biết tôi từng mang thai con của anh!”

“Với hạng người như anh còn hi vọng có phụ nữ một mực yêu thương anh? Sinh con cho anh sao? Nắm mơ! Không biết tại sao trước kia Tô Duyệt lại có thể nhìn trúng anh? Nhưng cũng chính vì trước kia Tô Duyệt mất mù mới khiến tôi chủ động tiếp cận anh, để anh chiếm được lợi thời gian dài đến vậy. Nếu không phải hoàn toàn muốn đánh bại Tô Duyệt, thì sao tôi có thể với... Thẩm Gia Dũng anh, anh phải biết thỏa mãn đây.” Tô Thiển Tuyết nói không chút lưu tình, lông mày nhíu lên, bộ dáng như không để ý vạch mặt Thẩm Gia Dũng!

Hôm nay Thiệu Huy sắp có được toàn bộ công ty này, cô ta không muốn tiếp tục diễn ở nhà họ Thẩm nữa! Đến lúc đó để Thiệu Huy trực tiếp lấy đi là được rồi!

Cô ta đã từng phải ngoan ngoãn vâng lời trước mặt người nhà họ Tô, vì lòng hiếu thắng mà đi quyến rũ tên Thẩm Gia Dũng đáng ghét này, còn phải đối mặt với ánh mắt chán ghét của cha ruột mình, còn Triệu Nhã Cẩm chỉ vì vinh hoa phú quý, quyền lực trong tay mà bất chấp hi sinh hạnh phúc của con gái mình, không một ai thật sự đối xử tốt với cô ta!

Ngày hôm nay, cuối cùng cô ta cũng có thể ngẩng cao đầu hãnh diện nhìn những người này lo ngại trước mặt mình!

Rất cực Tô Thiển Tuyết cô cũng có ngày dẫm tất cả mọi người dưới chân mình!

Thật tốt! Thật quá tốt!

“Thẩm Gia Dũng, đừng hy vọng hào huyền nữa, anh chẳng qua chỉ là một tên vô dụng tôi đã từng dùng qua, ở trong mắt tôi, anh chỉ khiến tôi càng thêm chán ghét mà thôi, hiểu không?” Tô Thiển Tuyết tiếp tục nói, hận không thể nói ra hết những lời nói ác độc nhất trong lòng cô ta đã đè nén trong nhiều năm, bây giờ... đã không cần nữa rồi!

Cho nên, Tô Thiển Tuyết không phát hiện người đàn ông đứng ở trước mặt cô ta đã không còn đứng ở đó nữa.

Nhưng vào lúc này, một chiếc xe đột nhiên vọt tới, trong xe, Thẩm Gia Dũng đỏ mắt nhìn chằm chằm người phụ nữ đứng ở nơi đó mang theo vẻ mặt kiêu ngạo không ngừng liến thoắng, nhớ tới đủ loại sỉ nhục của cô ta dành cho mình, cảm giác hổ thẹn thoáng chốc xông lên tới não, trong nháy mắt đã chôn vùi toàn bộ lý trí của anh ta!

Lúc này Tô Duyệt đã chẳng ngó ngang gì tới anh ta, thậm chí không thèm liếc nhìn anh ta dù chỉ một cái, cho dù anh ta đau khổ cầu xin, hạ thấp lòng tự trọng, cũng không thể kéo trái tim của cô về được, anh ta đành phải nhịn.

Thế nhưng hôm nay ngay cả Tô Thiển Tuyết cũng phản bội anh ta!

Một ả đàn bà dung tục như thế mà cũng kén cá chọn canh, thậm chí còn nói với anh ta lúc trước tiếp cận anh ta chẳng qua là vì muốn đánh bại Tô Duyệt! Mang thai con của anh, đối với ả mà nói chính là một sự lãng nhục!

Hiện tại lại tiếp tục điên cuồng, còn mang thai con của người đàn ông khác, thậm chí muốn lợi dụng anh ta để nhận được tài sản của nhà họ Thẩm!

Thật buồn cười biết bao, thật châm chọc biết bao!

Ha ha ha ha! Trên đời này, quả nhiên không có một người phụ nữ nào thật tình nguyện ý yêu anh cả!

Đáng chết, tất cả đều xuống mười tám tầng địa ngục đi!

Cảm giác áp bức và lãng nhục sai khiến chân anh ta, trong nháy mắt, anh ta đạp chân ga đến mức cao nhất, tốc độ nhanh chóng khiến những người qua đường cũng phải ngẩn người!

“Ầm!”

Tiếng thân thể va chạm chiếc Audi trong phút chốc vang lên trên không chung, hoàn toàn chưa kịp nhìn rõ điều gì, Tô Thiến Tuyết đã bị đụng bay xa ba mét.

Một vũng máu lớn màu đỏ lập tức nhuộm đỏ cả đoạn đường, người phụ nữ vốn còn đang cười lớn, lúc này lại nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích

Trước cửa ra vào của Ninh thị, Tô Thiến Tuyết tức thì trở thành trung tâm, có rất nhiều người tụ tập lại, còn có người đứng ngoài quan sát, mặc dù không biết nội tình, hơn nữa vừa rồi đứng với khoảng cách khá xa, hiện giờ cũng không dám tới gần, cũng không thấy rõ bộ dạng của hai người kia, nhưng sử dụng óc tưởng tượng của mình, chỉ có thể lắc đầu thở dài trước một màn này.

Ngồi trong xe, hai mắt Thẩm Gia Dũng đỏ rực nhìn Tô Thiến Tuyết nằm dưới đất không thể đứng dậy nổi, khoe miệng khe cong lên một nụ cười quỷ dị, cánh tay cách một tấm kính chắn chỉ vào Tô Thiến Tuyết, “Chết, cuối cùng đã chết, ha ha ha ha... Tất cả chết hết mới là tốt nhất!”

Tiếng cười quỷ dị thông qua cửa kính ô tô truyền ra ngoài, người chung quanh lập tức la lớn, “Chính hắn ta đâm chết cô gái này, mọi người mau bắt hắn lại! Tuyết đối đừng để hắn chạy thoát!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhất thời đều nhìn về phía Thẩm Gia Dũng, tuy nhiên lại không có ai dám tới bắt anh ta.

Dù sao lúc này Thẩm Gia Dũng đã mất hết lí trí, điều gì cũng không để ý đến, thậm chí là tính mạng của bọn họ, mà thứ đáng sợ nhất trên thế gian này chính là những kẻ như vậy.

Nếu không cẩn thận sẽ rước họa vào thân.

Mọi người đành phải cách ở một khoảng cách khá xa, nhìn chằm chằm vào Thẩm Gia Dũng, đứng yên chờ 110 tới.

Còn Thẩm Gia Dũng cũng không có ý định trốn đi, vẫn ở trong xe không ngừng nói không ngừng cười, thậm chí cười ra nước mắt.

Cả đời này của anh ta, từ nhỏ luôn sống ở một cấp bậc kém, không bằng kẻ luôn được ngàn vạn người chú ý là Thẩm Tuấn Ngạn kia. Kể cả khi không bị Thẩm Tuấn Ngạn cố ý làm nhục, anh ta vẫn luôn có cảm giác cuộc sống trong nhà họ Thẩm chính là một câu chuyện cười, cho nên từ nhỏ anh ta đã học được cách làm giảm sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất, cố gắng để người khác không chú ý tới mình, có như vậy anh ta mới không bị người khác chế nhạo.

Trong đáy lòng của Thẩm Gia Dũng, anh ta chưa bao giờ có ý nghĩ muốn tranh đoạt thứ gì với Thẩm Tuấn Ngạn, anh ta chỉ muốn làm một đứa bé bình thường được cha mẹ yêu thương, dù chỉ một chút là đủ rồi.

Nhưng từ khi anh ta sinh ra đã định là không thể được như vậy, mỗi khi anh ta muốn từ bỏ, lời căn dặn của mẹ luôn khấn thiết vang lên bên tai.

Anh ta sống một cuộc sống hèn mọn mà cẩn thận, lúc nào cũng chú ý tới Lâm Tuyết Mai có tức giận mình hay không, lúc nào cũng muốn mình có ý nghĩ chân chính giấu ở nơi không có người biết.

Chỉ có ban đêm, anh ta mới có thể lộ rõ bản chất thật sự.

Trong sự dày vò, tự trách, tư lợi, nhu nhược... Tất cả khuyết điểm đều lặn lẽ chìm rề sâu ở trong đáy lòng anh ta.

Ai mà không muốn có một cuộc sống thoải mái? Nếu Thẩm Tuấn Ngạn không đeo trên lưng nhiều gánh nặng như thế, anh ta đã không phải chịu nhiều đau khổ đến vậy!

Tại sao không có ai thông cảm cho anh ta!

Không, trên đời này, hoàn toàn không có ai hiểu được nỗi khổ của anh ta cả.

Vậy anh ta sống... còn có ý nghĩa gì!

Tiếp tục làm quân cờ bị người khác lợi dụng sao?!

“Ha ha ha ha!”

Nụ cười châm chọc trong nháy mắt khuếch đại, nước mắt tuyệt vọng chậm rãi chảy xuống gò má, bỗng nhiên Thẩm Gia Dũng làm một động tác hết sức quái dị, vẫn chưa có ai thấy điều gì xảy ra thì một tiếng “ầm” vang lên!

Từng ánh lửa bay múa khắp bầu trời, mặc dù mọi người chung quanh nhanh chóng nằm sấp xuống đất, nhưng chuyện đến quá nhanh quá đột ngột, vẫn có người chưa chuẩn bị tốt, bị những mảnh nhỏ như đốm lửa làm bị thương không ít.

Tại cửa ra vào của Ninh thị lần đầu tiên xuất hiện một màn khiến người ta chấn động đến như vậy.

Mùi da thịt cháy cùng những tiếng “ầm, xèo” do chiếc xe kia phát ra, không cần người canh giữ nữa, bên ngoài mười mấy mét không có ai dám nhích tới gần.

Đôi tình nhân vốn đang cãi nhau ầm ĩ, nhưng chỉ trong chốc lát lại...

Trên mặt của những người không rõ chuyện bỗng hiện lên vẻ hoảng sợ, người đang sống sờ sờ vậy mà không nói không rằng liền biến mất.

Hơn nữa, việc này còn xảy ra ngay trước cửa Ninh thị...

Lúc này cửa chính Ninh thị bỗng nhiên bị người mở ra, Ninh Uyển Thu nhanh chóng chạy tới liền nhìn thấy tình cảnh một người nằm trên đất, cùng với... một chiếc xe đang bốc cháy.

Không ngờ Thẩm Gia Dũng lại lựa chọn cách thức quyết tuyệt đến vậy.

Trong lòng có chút rung động, nhưng cũng chỉ liếc nhìn một chút, Ninh Uyển Thu liền hồi thần lại, những chuyện này ban nãy đã có người thông báo cho cô biết rồi.

Ninh Duệ Thần không có ở đây, cho nên Ninh Uyển Thu cô phải đứng ra gánh vác tất cả mọi chuyện, bảo vệ Ninh thị, đề đám lão hồ ly da dày thịt béo đang nhìn chằm chằm vào Ninh thị kia xuống hết dưới đất.

Trước kia, sau khi Tống Thiệu Huy có được cổ phần của Ninh Hạc Hiên thì phân một phần nhỏ ra ngoài, nhưng vừa rồi cô nhận được tin tức, số cổ phần còn lại vốn nằm trong tay Tống Thiệu Huy đã chuyển toàn bộ sang cho người khác.

Mà những người này, lại đúng lúc có liên quan đến Tống Thiệu Huy.

Cổ phần bị phân tán, nhìn qua thì có vẻ không đủ tạo sức ép, nhưng nếu những người này lại tụ tập với nhau, như vậy...

Hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng nổi!

Xem ra, Ninh Duệ Thần đến Mỹ xuất kích đã khiến Tống Thiệu Huy ý thức được nguy hiểm tồn tại, vừa mới đi được một bước mà đã như vậy, lúc này cô càng không nên gây thêm phiền toái cho Ninh Duệ Thần!

Ánh mắt Ninh Uyển Thu lại chuyển sang nơi đang khiến mọi người kinh toàn, lỗ tai bén nhạy lập tức phát huy đến khả năng cao nhất, nhanh chóng thu lại những tin tức trong lời bàn tán của mọi người.

Xem ra những người này cũng không biết hai người kia chính là Tô Thiển Tuyết và Thẩm Gia Dũng, dù sao tất cả chuyện này đều xảy ra quá nhanh!

Có câu việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhưng hôm nay vì Ninh thị, đành phải làm vậy!

Cộng thêm màn trình diễn hôm qua ở siêu thị lan truyền trên mạng...

“Thiến Tuyết!” Đôi mắt xéch xinh đẹp tràn ngập vẻ kinh hoàng, Ninh Uyển Thu mang đôi giày cao gót chạy tới, mục tiêu là nhắm thẳng đến bên cạnh Tô Thiển Tuyết đang nằm trên mặt đất đã mất đi hơi thở.

“Thiến Tuyết.” Ninh Uyển Thu cẩn thận ôm lấy cơ thể mềm mại lạnh như băng, hai mắt dầm lệ mơ màng thương xót tiêu điều lạnh lẽo mở miệng nói, “Tuy cô là em họ của chị dâu tôi, nhưng chúng ta mới quen như dã thân, chị em tình thâm, thế nhưng hôm nay cô lại...”

Giọng nói nghẹn ngào, như thể mỗi một chữ thốt ra đều rất khó khăn, đôi mắt xéch xinh đẹp đọng đầy nước mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi lệ. Ninh Uyển Thu vươn tay vuốt ve gò má của Tô Thiển Tuyết, ổn định lại tâm trạng, nắm chắc âm lượng tốt nói tiếp, “Sao cô có thể ngu ngốc như vậy, Tống Thiệu Huy vốn không thích cô, chỉ muốn lợi dụng cô thôi, biến cô trở thành kẻ chết thay cho anh ta, để anh ta dễ dàng đoạt được Ninh thị, người đối tốt với cô nhất chỉ có mình Thẩm Gia Dũng, tuy anh ta không nói nhiều lời lãng mạn, nhưng anh ta thật lòng yêu cô mà! Còn Tống Thiệu Huy... Thiển Tuyết, cô thật là... ngu ngốc quá đi!”

Ninh Uyển Thu ôm Tô Thiển Tuyết khóc đến kinh thiên động địa cực kì bi thảm giống như đang khóc cho người chị em thân thiết nhiều năm vậy.

Những người chung quanh lập tức bàn tán xôn xao, còn những người đã xem đoạn video trên mạng lập tức ghép hai cái tên này lại một chỗ.

Trong phút chốc, một kịch bản máu chó kinh điển hiện lên trong đầu mọi người.

Một người phụ nữ xinh đẹp gả cho một người chồng trầm mặc kiệm lời, trong một lần tình cờ gặp được một kẻ đẹp mã tâm cơ lòng dạ sâu xa khó lường liền giấu diếm hẹn hò sau lưng chồng mình, vì vậy đóa hoa hạnh này lập tức thuận lợi suôn sẻ vượt tường, thậm chí còn mang thai, nhưng người đàn ông kia lại chỉ lợi dụng cô ta lên thâu tóm thứ mà anh ta muốn, thật không may chuyện này lại bị người chồng phát hiện ra, tìm tới đây, không nhịn được liền diễn ra một màn mà không ai đành lòng nhìn thấy này.

Thật là một bi kịch thâm trầm, châm chọc, chứng minh tình yêu sâu đậm cỡ nào!

Đôi mắt xéch lên quét qua nét mặt của từng người, lại liếc nhìn nét mặt của đám lão hồ ly ở sau lưng, Ninh Uyển Thu nhếch môi nở nụ cười trào phúng.

Dựa theo những gì cô vừa tung ra, thì mưu kế của Tống Thiệu Huy ngay cả người ngoài đường cũng biết. Người đàn bà ngu xuẩn Tô Thiển Tuyết không nhìn ra được, không có nghĩa Ninh Uyển Thu cô không biết sơ di Tống Thiệu Huy có thể kiên nhẫn ở cùng với Tô Thiển Tuyết, không phải vì anh thích Tô Thiển Tuyết, mà là vì Tống Thiệu Huy đã sớm dựng lên kế hoạch này, nếu vậy một khi chuyện này bại lộ, tất cả trách nhiệm sẽ đổ hết lên đầu Tô Thiển Tuyết.

Còn Tô Thiển Tuyết ở chung với Tống Thiệu Huy một thời gian dài như vậy, nhất định Tống Thiệu Huy đã sử dụng biện pháp nào đó để Tô Thiển Tuyết in dấu vân tay lên những văn kiện quan trọng, cộng thêm đến cuối cùng lấy tình cảm chân thành ra thuyết phục, Tô Thiển Tuyết ngu xuẩn kia nhất định sẽ không chút do dự mà gánh trên lưng tất cả những tội danh này, mỉm cười ngồi tù.

Còn Tống Thiệu Huy thì không hao tổn bất cứ sợi tóc nào.

Thế nhưng hôm nay Tô Thiển Tuyết đã chết, càng khiến cho tội danh đáng chết của Tống Thiệu Huy càng mơ hồ đến mức không còn gì, vừa rồi cô diễn một màn như vậy chắc chắn đám hồ ly sau lưng nghe rõ mồn một, vì sự an toàn cho cổ phần của mình càng sẽ không đồng ý cho một kẻ âm hiểm như thế tiến vào hội đồng quản trị, đến lúc đó Tống Thiệu Huy không thể lộn xộn gì được.

Muốn bắt được sai lầm hay nhược điểm của một người, chỉ cần có lòng thì tất cả mọi chuyện đều sẽ vô cùng đơn giản.

Cô chặt đứt đường lui của Tống Thiệu Huy, vậy thì cũng phải kéo theo tất cả phong ba bão táp sau lưng để một số người biết muốn lấy được Ninh thị thì phải qua được cửa ải của Ninh Uyển Thu này đã, đâu có dễ dàng lấy được như vậy.

Nghĩ đến đây, không biết chợt nghĩ tới điều gì, Ninh Uyển Thu hơi ngửa đầu, thần sắc trong mắt nhìn về phía xa cũng nhu hòa không ít.

Ninh Duệ Thần, anh thấy chưa, anh không chiến đấu một mình, em và chị dâu đều đang cố gắng giúp anh, hơn nữa em tin anh nhất định sẽ bảo vệ được Ninh thị, bảo vệ được nhà của chúng ta, có phải không?

121. Chương 120: Đại Kết Cục (8)

Đã nhiều ngày trôi qua, Ninh Duệ Thần ở Mỹ vẫn không gửi bất cứ tin tức nào về nước, dường như khiến cho Tô Duyệt cảm thấy anh đã hoàn toàn biến mất.

Ánh mặt trời lười biếng chiếu vào phòng, lúc này Tô Duyệt đang ngồi trên sân thượng nhà họ Tô, cầm cây viết trong tay, đặt giấy viết thư trên bàn, Tô Duyệt cúi đầu nghiêm túc viết thư.

Nét chữ xinh đẹp hiện rõ lúc này người viết đang ở trong trạng thái nghiêm túc và đúng mực cùng với việc coi trọng bức thư này, nhưng bức thư này vốn không phải viết cho Ninh Duệ Thần, mà là cho người mẹ ruột ở nước Mỹ xa xôi, Triệu Tuyết Nhu.

Mặc dù Đường Văn Thanh đã cho cô địa chỉ của Triệu Tuyết Nhu, nhưng lúc này một người phụ nữ đang mang thai như cô không thể đi tới Mỹ được, cho nên mới viết thư trò chuyện với Triệu Tuyết Nhu.

Tô Duyệt lựa chọn cách thức viết thư là vì trong tiềm thức cô cho rằng viết thư sẽ biểu đạt nhiều nội dung hơn là gọi điện thoại hay là gặp mặt trực tiếp. Có những lời không nói ra được nhưng nếu thông qua một bức thư sẽ được bày tỏ khéo léo hơn.

Trong những ngày này đã xảy ra rất nhiều chuyện, cô muốn nói tất cả cho Triệu Tuyết Nhu, mặc dù biết Triệu Tuyết Nhu sẽ không thể giúp được gì, nhưng cô vẫn muốn nói cho bà biết từng chuyện chi tiết trong cuộc sống hàng ngày.

Còn Ninh Duệ Thần hẳn là lúc này rất bận nhỉ? Đã vậy cô càng không nên quấy rầy anh.

Mặc dù, cô rất nhớ anh.

Sau khi viết thư xong, Tô Duyệt cảm thấy cổ hơi nhức mỏi, cô đặt bút xuống, tùy ý nhìn quanh bốn phía, thì thấy ông nội Tô đang cầm một bó hoa hồng lớn, cô từng cảm thấy có chút khó hiểu, ông nội Ninh thích hoa hồng thì không có gì ngạc nhiên, nhưng ngay cả ông nội Tô cũng... Chẳng lẽ là trùng hợp?

Vì trong nhà họ Tô bọn họ không có ai yêu thích hoa hồng cả!

Hơn nữa, chỉ sau một đêm vô cùng bình thường, ông lão nhà họ Tô đột nhiên thay đổi tính tình, nhổ hết các loại cây cỏ đi, chỉ trồng đúng hoa hồng.

Nhưng tối hôm qua sau khi nói chuyện phiếm với ông nội Tô xong, rốt cuộc Tô Duyệt cũng biết sở dĩ ông nội trồng hoa hồng là vì ông vô tình nghe thấy Tô Đông Thần từng nói mẹ ruột của Ninh Duệ Thần thích hoa hồng, cho nên muốn tóm thằng nhóc này về làm con rể của ông, thân gia thích hoa hồng, vậy thì nhà họ Tô cũng trồng vài loại hoa hồng.

Mấu chốt chính là lúc đó cô và Thẩm Gia Dũng vẫn còn đang hẹn hò đấy.

Nghĩ vậy, Tô Duyệt không khỏi bật cười, có một ông nội lo lắng cho cô như vậy, không biết cô đã tu đức mấy đời mới có được đây.

Làn gió khẽ thổi qua, mùi hoa hồng thơm ngát bay qua chóp mũi Tô Duyệt, mùi hương này khiến những kỉ niệm bỗng chốc ùa về.

Cô không chỉ từng ngửi mùi hương này ở nhà họ Tô, ngay cả người đàn ông đó cũng đã từng đặt một bó hoa hồng ngay trước mặt cô.

Những chuyện xảy ra giữa hai người không cần bất cứ thứ gì gợi lại cũng dần dần hiển hiện trong trí nhớ của Tô Duyệt, sự bá đạo của anh, sự lạnh lùng của anh, sự ầm áp của anh... tất cả đều rất rõ ràng, đan xen tầng tầng lớp lớp, mỗi một giây một phút đều cảm thấy ngọt ngào tận xương.

Mà những ký ức đau thương lúc này cũng yên lặng tràn ngập trong lòng.

Bỗng nhiên cô rất muốn về nhà, về căn nhà của hai người.

Tô Duyệt cầm tất cả những tờ giấy viết thư chưa dùng tới mang vô phòng cất, còn những bức thư đã viết xong thì bỏ vào trong phong bì, tìm thời gian thích hợp sẽ gửi chúng đi.

Tô Duyệt xuống lầu liền thấy Tô Đông Thần và ông nội Tô đang đánh cờ, thấy vẻ mặt vui sướng của ông nội Tô thì có thể biết là toàn thắng rồi.

Những ngày này, Tô Đông Thần chưa hề ra ngoài lần nào, anh luôn ở nhà cùng cô và ông nội Tô.

Một mặt là sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, mặt còn lại là...

Tô Duyệt nhìn bộ dạng rõ ràng đang thất thần của Tô Đông Thần, chắc hẳn việc Phó Đình đột nhiên kết hôn, có lẽ vẫn có ảnh hưởng nhất định đến anh.

Dù sao cũng là một cô gái tốt đã yêu anh nhiều năm.

“Ông nội, đột nhiên cháu nhớ tới trong nhà có nhiều thứ cần lấy, cháu muốn về nhà một chút, buổi tối sẽ quay lại, được không ạ?” Tô Duyệt đi qua làm nũng dong đưa cánh tay của ông nội Tô.

“Không được, cái con bé này, mấy ngày nay tốt nhất hãy ở đây, không được đi đâu hết, thiếu gì thì bảo Tô Đông Thần đi mua cho cháu.” Ông nội Tô cự tuyệt, lúc này bất luận có thế nào ông cũng không yên lòng để Tô Duyệt ra ngoài.

Ở nhà mới là an toàn nhất.

“Ông nội, cháu muốn về nhà một chút thôi, sẽ trở lại lập tức ngay mà, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu.” Tô Duyệt tiếp tục cầu xin nói, giọng điệu ngọt ngào nhẹ nhàng, ngược lại khiến ông nội Tô mềm lòng thêm vài phần.

Nhìn ánh mắt đáng thương của cháu gái, ông nội Tô từ từ thở dài, thả quân cờ trong tay xuống, “Thôi được rồi, vậy để Tô Đông Thần đưa cháu đi, trở về sớm một chút.”

“Vâng, cháu biết ông nội hiểu cháu nhất mà!” Tô Duyệt cười tủm tỉm nói, cùng Tô Đông Thần rời khỏi nhà.

Hai người đều có tâm sự trong lòng, không có tâm trạng nhìn phong cảnh hai bên đường nên cũng không để ý đến một chiếc Porsche đang chạy nhanh về hướng ngược lại với bọn họ.

Đến cửa nhà, Tô Đông Thần không đi theo Tô Duyệt vào trong mà đợi ở dưới lầu.

Người làm anh như anh đương nhiên biết Tô Duyệt đột nhiên muốn về nhà vốn không phải lấy đồ, mà chỉ vì nhớ Ninh Duệ Thần mà thôi.

Đặc biệt là nhớ một người mà người đó đang không ở bên cạnh mình, thì sẽ thường hay đi qua những con đường, những địa điểm đã cùng đi với người đó, nhìn lại những món đồ mà người đó đã đưa cho mình, để cố bỏ nỗi lòng tương tư.

Điều này có thể nói là nhìn vật nhớ người cũng không sai.

Nhưng thật sự có thể cố bỏ nỗi sầu tương tư sao? Làm vậy chỉ e không thể ngăn cản được nỗi nhớ nhung, mà ngược lại sẽ bộc phát tình cảm dồn nén dưới đáy lòng.

Tô Đông Thần dựa vào lưng xe, vô thức đốt một điếu thuốc.

“Răng rắc” tiếng mở khóa vang lên, Tô Duyệt mở cửa, hơi cúi đầu, lập tức nhìn thấy Tiểu Hôi đang mở to đôi mắt màu nâu nhìn mình.

Cảm xúc vốn buồn bã, nhưng một cái cúi đầu này khiến hai mắt Tô Duyệt bỗng nhiên sáng lên, tay cầm chìa khóa cũng có chút run rẩy, lúc này có một loại kích động dâng lên trong lòng Tô Duyệt.

Điều làm cô kích động không phải là Tiểu Hôi, mà là... thứ trong bát sứ đựng đồ ăn của tiểu Hôi.

Cô nhớ rõ lúc ra khỏi nhà cô chỉ để lại một chút, nhưng không nhiều lắm, vậy mà lúc này đồ ăn lại đầy bát.

Cho dù túi thức ăn cho chó cách đó không xa, Tiểu Hôi có thể tự mình qua đó ăn, nhưng nó sẽ trây dầy ra đất chứ không phải đổ đầy ra bát như thế này.

Rõ ràng đã có người tới đây.

Mà người tới...

Đôi chân bỗng nhiên nặng như chì, Tô Duyệt lấy lại bình tĩnh, bước chân chậm rãi nhưng vẫn không thể kiềm chế mà run rẩy.

Thì ra, cách biệt mới mấy ngày mà cô đã sợ đến vậy.

Lần này Ninh Duệ Thần rời đi, nếu nói trong lòng Tô Duyệt không sợ là nói dối, lòng dạ Tống Thiệu Huy âm hiểm cùng cực như vậy, cho dù quỷ kế của anh ta thất bại thì cũng sẽ không loại trừ anh ta lại nghĩ ra chuyện biến thái nào đó để cả hai cùng chết.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không có cách nào ngăn anh đến Mỹ, vì cô biết, nếu Ninh Duệ Thần không dốc hết sức bảo vệ Ninh thị, thì cả đời này anh sẽ sống trong sự tự trách đến chết mới thôi.

Cô không muốn trông thấy bộ dạng này của anh.

Tô Duyệt cách phòng sách mỗi lúc một gần, cánh cửa mở một nửa, từ bên ngoài nhìn vào có thể loáng thoáng thấy bóng dáng một người đàn ông đang đi tới đi lui, đột nhiên người đó trở lại trước bàn, tiếp tục tìm, không biết là đang tìm thứ gì.

Lúc này trái tim Tô Duyệt đã thót lên tận cổ họng.

Sau khi ý thức được mình đang khấn trương, Tô Duyệt không khoát cười tự giễu, lúc nào mình lại trở nên đa nghi như thế, đây là ở nhà mình, không phải anh thì còn ai vào đây?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng tay đụng vào cửa vẫn khấn trương run rẩy

Một tiếng cọt kẹt vang lên, rốt cục cánh cửa cũng được mở ra hoàn toàn, Tô Duyệt nhìn không chớp mắt, người đàn ông đứng sau bàn cũng theo bản thân ngẩng đầu lên, lúc này hai ánh mắt cùng nhìn thẳng nhau.

Chỉ trong chốc lát, sự thất vọng tràn ngập trong mắt Tô Duyệt.

“Tiểu Duyệt?” Thẩm Tuấn Ngạn khẽ lên tiếng, tấm màn màu đen bao phủ hết ánh sáng trong phòng, mặc dù có chút ánh sáng chiếu vào nhưng vẫn không đủ để nhìn rõ mọi thứ.

Còn Tô Duyệt liếc mắt một cái liền biết người kia không phải là Ninh Duệ Thần.

“Ừ.” Tô Duyệt đáp một tiếng, không nói thêm gì, càng không hỏi vì sao Thẩm Tuấn Ngạn lại xuất hiện ở đây.

Thẩm Tuấn Ngạn chất những tư liệu vừa tìm được lên bàn, lúc này mới kinh ngạc hỏi, “Sao em lại ở đây?”

Lúc này Tô Duyệt có chút thần thờ, không cảm thấy lời này có gì kì lạ, nhìn Thẩm Tuấn Ngạn nói, “Muốn trở về xem một chút, một lát nữa sẽ đi.”

“Hả? Ninh Duệ Thần đã tới nhà họ Tô đón em rồi, sao, không gặp được cậu ta à?”

“Ừ, không gặp được.” Tô Duyệt vẫn chưa phản ứng kịp, qua mấy giây sau cô mới trợn to hai mắt nhìn Thẩm Tuấn Ngạn, trong mắt hiện lên vẻ gấp gáp, “Anh vừa mới nói cái gì?”

“Ninh Duệ Thần đi tìm em, sáng nay cậu ta xuống máy bay, sau đó gọi cho anh đến nhà tìm vài tư liệu, đỡ mất công cậu ta phải về tìm, khi đó anh hỏi cậu ta đi đâu, cậu ta nói tới nhà họ Tô đón em, chắc chắn, nhìn xem, người đàn ông của em không nhớ rồi xa em...”

Thẩm Tuấn Ngạn còn chưa nói dứt lời, Tô Duyệt đã nhanh chóng xoay người chạy ra ngoài, Thẩm Tuấn Ngạn liền vội kéo cô lại, “Ồi chào, em không cần phải đi tìm cậu ta đâu, lỡ như đến nơi lại không thấy, há chẳng phải là mất công toi rồi hay sao?”

Tô Duyệt nghe vậy thì dừng bước lại, Thẩm Tuấn Ngạn nói rất đúng, lúc này hẳn là Ninh Duệ Thần đang trên đường từ nhà họ Tô trở về, nếu bây giờ cô gấp gấp đi tìm anh, cũng chưa chắc có thể gặp được.

Hơn nữa, hai nhà cách nhau cũng không xa lắm, Ninh Duệ Thần... chắc hẳn chẳng mấy chốc là về tới đây nhỉ?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Tô Duyệt vẫn có chút gấp gáp, chỉ là đã không còn sự khẩn trương của lúc này.

“Tiểu Duyệt, nếu sau này em sinh con trai, tuyệt đối đừng để nó thích một cô gái quá mạnh mẽ, thật sự... rất mệt mỏi.” Không biết nghĩ tới điều gì, Thẩm Tuấn Ngạn bỗng nhiên nói.

“Đây cũng không phải em nói là được, nếu đến lúc đó thật sự là con trai, lại đúng lúc thích một cô gái mạnh mẽ, vậy chỉ có thể chấp nhận thôi.” Tô Duyệt cúi đầu nhìn bụng của mình, trong đôi mắt trong suốt ánh lên vẻ mềm mại.

Tô Duyệt ngẩng đầu lên lần nữa, quan sát Thẩm Tuấn Ngạn, trêu đùa vài câu, “Sao, vẫn chưa đuổi theo được à?”

“Nào có dễ dàng như vậy, có lúc thật sự không biết rốt cuộc cô ấy đang nghĩ gì nữa, rõ ràng rất yêu, nhưng lại không chịu... Haizz, xem ra trước kia mệnh anh quá tốt, ông trời chỉ định anh thảm bại ở trên phương diện này.” Thẩm Tuấn Ngạn khê nhếch môi nở nụ cười chua xót.

Thẩm Tuấn Ngạn không biết suy nghĩ của Trần Vân, nhưng cùng là phụ nữ, Tô Duyệt biết, Trần Vân không muốn liên lụy tới Thẩm Tuấn Ngạn, rất sợ về sau Thẩm Tuấn Ngạn sẽ hối hận khi lựa chọn cô ấy.

Dù sao Trần Vân đã định là không thể trở thành một người mẹ, không thể sinh con cho Thẩm Tuấn Ngạn, đây sẽ trở thành khoảng cách vô cùng lớn cho quan hệ của hai người.

Từ nhỏ Trần Vân đã là cô nhi, so với người bình thường thì càng thêm nhạy cảm trầm mặc ít nói hơn, hiện giờ đối mặt với tình cảm sâu đậm giành cho Thẩm Tuấn Ngạn, cô chỉ có thể cứng rắn ngăn chặn lại, dùng sự lạnh lùng để từ chối tương lai có thể xảy ra với cô hoặc là Thẩm Tuấn Ngạn, càng chịu thêm nhiều thương tổn hơn.

Nhưng điều này cũng không chứng minh lòng của cô là một khối băng không tan.

Chỉ là cô lựa chọn che giấu chúng đi, nhất định nghị lực và quyết tâm lớn hơn người bình thường rất nhiều.

“Nếu đã khổ như vậy, sao anh không từ bỏ cô ấy đi?” Tô Duyệt hỏi.

“Đương nhiên là không, cả đời này, ngoại trừ cô ấy ra, anh không cần bất kì ai khác!” Thẩm Tuấn Ngạn không cần suy nghĩ lập tức trả lời ngay.

Quả nhiên... đáp án như trong dự liệu.

“Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần phải cố gắng, cố gắng lên, hi vọng sang năm có thể uống rượu mừng của hai người.” Tô Duyệt trêu ghẹo nói, Thẩm Tuấn Ngạn lại cực kỳ trịnh trọng gật đầu, nhưng lúc hai mắt nhìn thoáng qua phía sau, trên mặt khôi phục lại vẻ trêu chọc.

Tô Duyệt không để ý phía sau mình, khi ở cùng với người quen biết, phản ứng của cô thường chậm nửa nhịp, cho nên hiện tại cô còn đang muốn nói chuyện về Trần Vân với Thẩm Tuấn Ngạn.

Bên hông đột nhiên bị một đôi tay cứng rắn hữu lực của người đàn ông ôm lấy.

Trên thân người đàn ông mang theo hương bạc hà nhàn nhạt, không cần xoay người cô cũng biết được người này là ai.

Mũi đột nhiên cay cay, ngực cũng như bị ai đó đánh một cái thật mạnh.

Người đàn ông dùng thêm lực tay ôm Tô Duyệt, để khoảng cách của hai người thêm gần nhau hơn.

Rốt cuộc Tô Duyệt không còn kìm nén được nữa, nước mắt từ từ rơi trên khuôn mặt thanh thuần, từng giọt rơi trên cánh tay của người đàn ông đứng sau lưng.

Không cần bất kì ngôn ngữ nào, không cần bất kì động tác nào khác, hai người chỉ cần dùng cách thức này để xóa nhòa nỗi nhớ về nhau.

Trong mắt Thẩm Tuấn Ngạn bỗng xuất hiện vẻ hâm mộ, anh không nói gì, chỉ im lặng đi ra ngoài, cẩn thận giúp hai người đóng cửa lại.

Còn Tô Đông Thần thì lái xe đưa Thẩm Tuấn Ngạn về.

Tâm trạng hai người đều không tốt, cùng hẹn nhau đến quán bar uống rượu, say một lần, sau khi tỉnh lại, một người sẽ bắt đầu con đường mới, một người lại tiếp tục cuộc hành trình theo đuổi bà xã thân yêu của mình.

...

Trong phòng, hai người không biết đã duy trì tư thế ôm này bao lâu, lúc này Ninh Duệ Thần mới buông Tô Duyệt ra, nhưng không có nghĩa là ngừng hẳn, mà là chuyển vị trí qua ghế sofa.

Dù sao cứ đứng như vậy thì chân sẽ đau, không tốt cho người đang mang thai lắm.

“Tổng Thiệu Huy ở Mỹ đã từng hít ma túy, hai năm trước còn đâm chết một người lớn tuổi, gây chuyện xong bỏ chạy, hiện tại đã bị tóm rồi.” Ninh Duệ Thần từ từ nói, dừng một chút, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, cuối cùng hạ quyết tâm nói với Tô Duyệt, “Nhưng Tổng Thiệu Huy đã vứt toàn bộ cổ phần ra ngoài, Tiểu Duyệt, nếu không có đủ nguồn vốn thì Ninh thị vẫn sẽ mất, em vẫn phải nuôi anh đấy.”

Chủ đề vốn đang vô cùng nghiêm túc, lại bị câu nói sau cùng của Ninh Duệ Thần làm cho thoải mái hơn rất nhiều.

“Chỉ cần anh hầu hạ em chu đáo, chuyện này... sẽ thương lượng lại.” Tô Duyệt trêu chọc nói, cho dù bắt cô nuôi anh cả đời, cô cũng nguyện ý.

U sầu trong mắt dần biến mất, thay vào đó là vẻ mập mờ không rõ ràng, Ninh Duệ Thần cố ý cao giọng, nghe càng có cảm giác hấp dẫn hơn, “Vậy sao? Nếu vậy chỉ bằng hiện tại kiểm nghiệm khả năng của anh, thế nào?”

Đang nói chuyện, Ninh Duệ Thần đã ôm lấy Tô Duyệt, đá văng cửa phòng ngủ ra, cánh cửa lại bất thành linh đóng lại.

Không cần phải nói, một cảnh xuân sắc pháp phối, cộng thêm mấy ngày không được gặp, đương nhiên sẽ càng mãnh liệt hơn so với bình thường.

Phần tài chính bị thiếu hụt nghiêm trọng, khiến cho hiện tại Ninh Duệ Thần không thể nào thu cổ phần về được, thậm chí Ninh Uyển Thu còn chuẩn bị bán tất cả của cải của mình là quán bar để lấy tiền mặt, nhưng bị Ninh Duệ Thần ngăn cản kịp thời.

Quán bar này vốn là tâm huyết của Ninh Uyển Thu, làm sao anh có thể trơ mắt nhìn cô bán nó đi được?

“Những ngày này vất vả cho em rồi, chuyện của Ninh thị em không cần xen vào nữa, hãy chuẩn bị làm cô dâu mới đi.” Ninh Duệ Thần nói với Ninh Uyển Thu, trong lời nói còn mang theo nhiều phần yêu thương chiều chuộng đối với cô em gái này.

Cô em gái duy nhất của anh cuối cùng cũng có chốn để về rồi.

Mặc dù Lâm Phi Châu là người chất phác, không có bản lĩnh gì lớn, nhưng cũng là người đàn ông có trách nhiệm, hơn nữa lại còn do Ninh Uyển Thu chủ động theo đuổi, chỉ với những điều này thôi cũng đã đủ rồi.

Ninh Uyển Thu cũng không miễn cưỡng nữa, “Dạ, vậy em sẽ giữ quán bar lại, anh và chị dâu thường xuyên đến chơi nhé.”

“Được.” Ninh Duệ Thần đáp ứng, hai anh em liếc nhau, cùng ăn ý mỉm cười.

Ông Ninh vẫn ngủ say, chưa tỉnh lại, bởi vậy nên trong lòng Ninh Duệ Thần càng có thêm ý thức trách nhiệm với Ninh Uyển Thu.

Sau khi Mộ Dung Bạch biết được chuyện này cũng ra tay giúp đỡ, Ninh Duệ Thần không có ý từ chối, nhưng số tiền này hoàn toàn không đủ.

Những cổ đông kia bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, lợi dụng thời cơ tốt này càng thêm xao động, ngay cả ra vẻ cũng lười làm.

Còn Ninh Duệ Thần, Tổng giám đốc trẻ tuổi của Ninh thị lại không có thái độ khác thường nào đối nghịch với bọn họ, mà là vẫn như thường ngày tan ca về nhà sớm cùng bà xã, không hề ở lại tăng ca qua đêm.

Có một số việc một khi đã quyết thì sẽ không có cách nào xoay chuyển, cố gắng chỉ tổ lãng phí thời gian, lãng phí công sức mình bỏ ra, không phải sao?

Chi bằng bồi dưỡng tình cảm cùng người mình yêu nhất còn hơn.

Vì vậy, hàng ngày ngoại trừ đi đến công ty làm ra, Ninh Duệ Thần chỉ đến bệnh viện thăm ông Ninh, ngồi ở đó nói vài lời, cùng Tô Duyệt đi làm kiểm tra định kỳ, đến thăm ông nội Tô, đánh vài ván cờ, uống vài ly rượu.

Thời gian yên bình cứ thế mà dần trôi qua.

Nhưng ngay khi Ninh Duệ Thần đã chuẩn bị sẵn tư tưởng cho tình huống xấu nhất, thì một số tiền lớn bỗng nhiên bay vào trong tài khoản của Tô Duyệt.

Còn Tô Duyệt thì lúc đầu có chút kinh ngạc xoẹt qua trong mắt, sau đó liền hiểu ra.

Chiếc thẻ kia là vào sinh nhật mười tám tuổi của cô, Triệu Tuyết Nhu đã kín đáo đưa cho cô, kể từ đó năm nào bà cũng gửi vào tài khoản của cô một khoản tiền, cô không mấy để ý, nhưng lúc này....

Trong thư, cô từng đề cập với bà về nguy cơ của Ninh thị, không ngờ Triệu Tuyết Nhu lại làm như vậy.

Nhiều tiền như vậy, rốt cuộc bà lấy từ đâu ra?

Vài ngày sau đó, phong thư với nét chữ nguệch ngoạc của Triệu Tuyết Nhu rốt cục cũng được gửi tới, lúc này Tô Duyệt mới biết, Triệu Tuyết Nhu ở Mỹ cũng không hoàn toàn nhàn rỗi, nhập cổ phần của mấy công ty ở nước ngoài, cùng với khả năng quan sát sắc bén, cho nên thu nhập tương đối khá.

“Đợi đến khi con sinh ra, chúng ta cùng đến thăm mẹ, có được không?” Tô Duyệt tựa vào trong lòng Ninh Duệ Thần nói.

“Ừ, được.” Người đàn ông khẽ gật đầu.

122. Chương 121: Đại Kết Cục (8)

Thu đi đông lại, chẳng mấy chốc đã đến đông chí, ngoài đường tuyết rơi đầy đất, những nhánh cây yếu ớt sớm đã gãy đến nửa cành.

Màu trắng bao lấy thế giới, dường như chỉ điểm chút hồng ở trên đầu những ngọn gió, thành những chấm nhỏ trên nền tuyết trắng xóa.

“Sao dậy sớm vậy?” Giọng nói khàn khàn trầm thấp của người đàn ông vang lên, một chiếc áo choàng lông đỏ thẫm choàng lên người cô gái đang ngồi trước cửa sổ.

Mái tóc dài đen như mực mềm mại rủ xuống bên hông, sống mũi cao thẳng, đôi mắt đen láy nhìn tầng sương mù dày đặc ngoài cửa sổ, tuy trên người chỉ mặc một bộ đồ ngủ đơn giản, nhưng hệ thống sưởi trong phòng đã được mở hết cỡ, cả khuôn mặt hồng bị đông cứng.

Tô Duyệt quay đầu lại, mỉm cười nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi, thế nhưng chuyện đám cưới vẫn chưa đả động gì tới.

Mặc dù điều này cũng không quá quan trọng, nhưng dù sao cô cũng là con gái, ai lại không hi vọng có được một hôn lễ lớn cả đời khó quên chứ?

Cho dù chỉ tổ chức đơn giản thôi cũng tốt mà!

Tất cả uất ức trong đôi mắt đen láy được biểu hiện vô cùng tinh tế, khóe miệng Ninh Duệ Thần khẽ nâng lên ý cười khó nắm bắt, vuốt ve những sợi tóc tơ mềm mại, lại cười nhạt không nói, giống như làm ngơ với những bất mãn của Tô Duyệt.

“Em muốn đi chơi tuyết!” Tô Duyệt bất mãn nói, hai mắt nhìn cảnh màu vàng nhạt cách đó không xa.

Sau khi Hứa Hàm từ Mỹ trở về liền cấp tốc tới tìm Tô Duyệt, còn nói mấy ngày nữa sẽ đưa người đàn ông cô không dễ gì theo đuổi tới giới thiệu.

Hiện tại người nhà của cô ấy đã định cư ở Mỹ, trong nước không còn ai là người thân, cộng thêm không gặp mặt một thời gian dài, đương nhiên có rất nhiều điều muốn nói với nhau, mà cô ấy cũng rất thức thời, buổi tối nhanh chóng trở về phòng khách của mình, vốn không cần đợi Ninh Duệ Thần nháy mắt giả vờ ho, vì thế liền được ở lại nơi này.

Mà lúc này, tuyết óng ánh trong suốt dưới sự soi sáng của ánh mặt trời nổi lên ánh sáng ngọc lưu chuyển hào quang không dứt, trong đồng tuyết mênh mông, Hứa Hàm dùng ngón tay vân vê chút tuyết trắng trên nhánh cây, trực tiếp ngậm ngón tay vào trong miệng, con người linh động không ngừng xoay chuyển, dường như cảm thấy mùi vị không tệ, hai mắt nheo lại thành hình trăng lưỡi liềm, nở nụ cười thỏa mãn.

Chiếc áo lông màu vàng nhạt làm nổi bật dáng người mềm mại của Hứa Hàm, hơi thở của tuổi trẻ tùy ý lan tỏa xung quanh cô.

“Tuổi trẻ thật tốt.” Tô Duyệt nằm sấp ở trên cửa sổ cảm thán nói.

“Nói cái gì vậy, rõ ràng em cũng không khác cô ấy bao nhiêu, đừng nói linh tinh.” Ninh Duệ Thần bật cười, bàn tay xoa tóc cũng dùng thêm sức, mái tóc đen vốn mềm mại trong nháy mắt biến thành ổ chim.

“Hôm qua em nghe Hứa Hàm nói, người đàn ông cậu ấy thích muốn về nước, tạo bất ngờ cho cậu ấy đấy.” Tô Duyệt nói bóng nói gió.

“Ừ.” Ninh Duệ Thần cũng chỉ khẽ đáp một tiếng.

Tô Duyệt vừa nghe thấy giọng điệu này của Ninh Duệ Thần không khỏi phát cáu, anh cũng biết cô và Hứa Hàm bằng tuổi nhau, cô khổ cực mang thai như vậy, mà ngay cả hôn lễ anh cũng không chịu cho cô, thật là keo kiệt mà!

“Em bây giờ đang mang thai, không được cau mày tròng mắt như mấy bà già, muốn ném thử vị tuyết thì anh đi lấy cho em.” Ninh Duệ Thần tiếp tục dỗ dành nói, duy chỉ có việc tổ chức hôn lễ thì dường như đã sớm quên mất rồi.

Tô Duyệt cũng không thật sự giận dữ anh, huống chi bây giờ bụng của cô ngày càng to ra, cho dù có cử hành hôn lễ thì chắc chắn mặc áo cưới sẽ không được đẹp.

Nghĩ vậy, con tức giận liền tiêu tan một chút, lúc này Hứa Hàm đi tới, áo lông ngắn màu vàng nhạt, chiếc quần cạp cao màu lam nhạt cùng đôi giày vải kaki màu đất tuyết mặc lên người cô không hề có chút cảm giác cồng kềnh nào, cộng thêm nụ cười sáng ngời khiến người ta chỉ cảm thấy thân thiết.

Chỉ là phía trên đôi giày dính đầy tuyết trắng, rõ ràng đã bị thấm ướt.

“Mau đi đổi dép bông đi, cậu đấy, không sợ nứt da hả.” Tô Duyệt vội vàng thúc giục.

“Tiểu Duyệt, tớ cảm thấy cậu càng ngày càng giống một người rồi đấy.” Hứa Hàm vừa xỏ dép bông vừa cười nói với Tô Duyệt.

“Ai?”

Hứa Hàm cầm ly sữa tươi nóng trên bàn lên, nhanh chóng trốn sang một bên, rồi mới lên tiếng, “Đương nhiên là... bà mẹ già rồi.”

“Đúng là có chút giống.” Ninh Duệ Thần đứng ở một bên cũng gật đầu phụ họa nói, mấy tháng nay, cho dù là lúc lựa chọn quần áo, hay là cách bố trí trong nhà, Tô Duyệt đều trở nên cẩn thận tỉ mỉ hơn, càng ngày càng ra dáng bà chủ nhà.

Đương nhiên ngoại trừ nấu cơm ra.

Hai người kẻ xấu người họa, khiến Tô Duyệt tức đến nói không nên lời.

“Được rồi, Tiểu Duyệt đừng giận mà, thật ra làm bà mẹ già cũng không tồi đâu, điều này chứng tỏ cậu sẽ là một người mẹ tốt đấy.” Hứa Hàm đưa ly sữa tươi tới trước mặt Tô Duyệt, Tô Duyệt lườm cô một cái, ra vẻ vẫn còn đang tức giận, nhưng vẫn sẵn sàng khoải cảm lấy ly sữa tươi, uống một hơi hết ly sữa.

“Người đàn ông cậu theo đuổi hơn nửa năm đâu rồi? Không phải nói là đã tới rồi hay sao?” Tô Duyệt lau sữa tươi còn sót lại bên khóe miệng, quay sang bên cạnh hỏi.

“Hắn là trong hai ngày này đã tới rồi.” Hứa Hàm nói, nụ cười trên khuôn mặt, ánh mắt sáng như sao, khi suy nghĩ về người đàn ông kia càng tỏa sáng rực rỡ hơn.

Chỉ là ánh mắt quỷ dị theo bản năng nhìn sang người đàn ông bên cạnh, còn Tô Duyệt thì không nhìn thấy được.

“Đi thay quần áo đi, anh dẫn em đi mua thức ăn.” Ninh Duệ Thần vỗ vỗ đầu Tô Duyệt, trong mắt toàn là yêu thương cưng chiều.

Hứa Hàm cũng thức thời trở về phòng mình, ôm di động bắt đầu nói chuyện phiếm với Văn Thanh.

Mặc dù thời tiết vẫn đang rét lạnh, nhưng vì bụng càng ngày càng lớn, nên Tô Duyệt đi đường càng thêm nặng nề, vì thế việc đi mua đồ ăn đã trở thành việc rèn luyện hàng ngày không thể thiếu của Tô Duyệt.

Áo choàng lông màu lửa đỏ trên con đường ngập tràn tuyết trắng càng thêm chói mắt, hai người bước thấp bước cao giẫm vào trong đất tuyết, đi một hồi lâu, từ xa nhìn lại, trên con đường quanh co khúc khuỷu để lại từng dấu chân.

Ninh Duệ Thần, không phải chúng ta đi lầm đường đấy chứ?” Tô Duyệt quay đầu lại hỏi, mặc dù cô nhớ đường không tốt, nhưng dù sao cũng đã đi được một khoảng thời gian dài rồi, nên đại khái cũng có ấn tượng.

Ninh Duệ Thần không nói gì, nắm tay Tô Duyệt tiếp tục đi về phía trước, tòa nhà phong cách Gothic lúc ẩn lúc hiện trong lớp sương mù mờ ảo.

Đột nhiên, người đàn ông dừng bước, như một gốc cây tùng đứng thẳng trong tuyết.

“Ầm ầm!”

Tiếng máy bay trực thăng đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu Tô Duyệt, tiếng gầm rú như sấm bên tai, bỗng nhiên, một đoạn thang dây từ cửa máy bay hạ xuống, mà bóng dáng đi ra giữa máy bay, lại chính là... Tô Thanh Dương!

Lúc này, một bóng dáng khác cũng leo từ thang dây xuống... Triệu Tuyết Nhu!

“Tách tách tách!” Tiếng pháo cũng đột nhiên vang lên vây quanh Tô Duyệt, tầm thăm đỏ chôn trong tuyết cũng lập tức hiện ra!

Ông nội Tô, Tô Đông Thần, Phó Đình, Mộ Dung Bạch, còn có cả các bạn đồng nghiệp... Ngay cả đàn anh cũng tới!

Giáo sư mỉm cười đi từ trong giáo đường ra.

Ninh Duệ Thần cầm bàn tay nhỏ bé của Tô Duyệt lên, tháo đôi găng tay trắng muốt xuống.

Trên ngón tay thon dài vẫn đang đeo chiếc nhẫn vô cùng giản dị.

Giống như có phép thuật, Ninh Duệ Thần lấy ra một chiếc hộp nhung đỏ, mở nắp hộp ra, một chiếc nhân kim cương lóa mắt hiện ra trước mặt Tô Duyệt.

Người đàn ông đột nhiên quỳ một gối xuống, chiếc nhẫn lấp lánh nằm trong chiếc hộp được người đàn ông nâng niu như vật quý hiếm, đưa tới trước mặt Tô Duyệt.

“Tiểu Duyệt, hi vọng hôn lễ đến chậm này sẽ không quá muộn.”

“Mặc dù ngày thường anh đều nói những lời lãng mạn ngọt ngào kia, nhưng đa phần là vì muốn em vui vẻ, mỗi lần nói ra trong lòng đều có chút không được tự nhiên, có một vài thứ vốn nên giấu ở trong lòng lại phải biểu lộ ra ngoài thì thật sự không quen được, nhưng nếu không nói lại sợ em suy nghĩ lung tung, mà khi em tức giận hay ghen lại rất dễ dàng dễ dàng, chỉ cần vài lời hữu ích là đủ rồi.”

“Nhìn xem, còn chưa nói gì em đã muốn khóc, thật ra anh không thích nhìn em khóc, nhưng ba chữ kia anh vẫn muốn nói với em.”

Giọng nói chậm rãi chảy theo dòng, như một khúc nhạc tuyệt vời vang lên bên tai Tô Duyệt, nước mắt đã sớm làm ướt hàng mi, còn chưa chờ Ninh Duệ Thần nói ra ba chữ kia, nước mắt liền rơi xuống không ngừng, nhỏ giọt trên tấm thảm đỏ.

Tình yêu chân thành, không phải trả giá hay cho đi, mà là biết cách quý trọng lẫn nhau, mới có thể đáp lại được cảm giác ấm áp mà tình yêu mang lại.

Tô Duyệt cô rốt cuộc đã gặp được rồi.

Vậy... Các bạn thì sao?

- HOÀN VĂN TOÀN -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-duoc-tinh-yeu-dich-thuc>